

An illustration of a man and a woman in a romantic setting. The man, on the left, has dark hair and is wearing a white shirt under a dark suit jacket. He is looking towards the woman. The woman, on the right, has long dark hair and is wearing a white, off-the-shoulder, ruffled dress. She is looking directly at the viewer with a serious expression. The background is dark with some blue and white light effects, suggesting an indoor setting at night.

Cầu Tổng, Em Vẫn Ở Đây

Vũ Kha Kha

ÂU TỔNG EM VẪN Ở ĐÂY

Tác giả: Vũ Kha Kha

Thể loại: Ngôn Tình, Ngược Luyến, Sủng, Hiện Đại

DTV-EBOOK.COM

1. [Chương 1: 1: Kí Ức Năm Xưa](#)
2. [Chương 2: 2: Hạ Thuốc](#)
3. [Chương 3: 3: Uổng Phí Tài Năng](#)
4. [Chương 4: 4: Vị Hôn Thê](#)
5. [Chương 5: 5: Thật Đẹp](#)
6. [Chương 6: 6: Sự Cố Ở Bữa Tiệc](#)
7. [Chương 7: 7: Ngất Xiu](#)
8. [Chương 8: 8: Đi Bệnh Viện](#)
9. [Chương 9: 9: Lạc Yên Muốn Ra Ngoài](#)
10. [Chương 10: 10: Lạc Đường](#)
11. [Chương 11: 11: Xem Anh Là Trò Đùa](#)
12. [Chương 12: 12: Lạc Yên Chết Tiệt](#)
13. [Chương 13: 13: Môi Chạm Môi](#)
14. [Chương 14: 14: Năm Tay](#)
15. [Chương 15: 15: Vu Oan](#)
16. [Chương 16: 16: Giải Oan](#)
17. [Chương 17: 17: Lạc Yên Không Đáng Ghét Như Anh Vẫn Tưởng](#)
18. [Chương 18: 18: Hậu Quả Của Việc Chọc Giận Lạc Mạn](#)
19. [Chương 19: 19: Lạc Yên Tìm Được Cậu Rồi](#)
20. [Chương 20: 20: Mạc Khắc](#)
21. [Chương 21: 21: Chướng Mắt](#)
22. [Chương 22: 22: Mượn Rượu Giải Sầu](#)
23. [Chương 23: 23: Đánh Mất Bản Thân](#)
24. [Chương 24: 24: Hoá Ra Anh Đã Hiểu Nhầm Cô Sao](#)
25. [Chương 25: 25: Phát Sốt](#)
26. [Chương 26: 26: Khổ Sở](#)
27. [Chương 27: 27: Rốt Cuộc Anh Yêu Ai](#)
28. [Chương 28: 28: Hôn Lên Trán Em](#)
29. [Chương 29: 29: Người Đàn Ông Xuất Sắc Như Vậy Chỉ Có Chị Mạn Mạn Mới Xứng Đáng](#)
30. [Chương 30: 30: Du Lịch Hawaii](#)
31. [Chương 31: 31: Muốn Khóc Thì Khóc Đi Đừng Giữ Trong Lòng](#)
32. [Chương 32: 32: Ngủ Chung Giường](#)
33. [Chương 33: 33: Âm Mưu Của Lạc Mạn Và Lục Duy Khiêm](#)

34. [Chương 34: 34: Quyển Rũ](#)
35. [Chương 35: 35: Rơi Xuống Biển](#)
36. [Chương 36: 36: Tự Trách](#)
37. [Chương 37: 37: Anh Đang Dần Để Ý Đến Cô Nhiều Hơn](#)
38. [Chương 38: 38: Cô Gái Tốt Đẹp Như Vậy](#)
39. [Chương 39: 39: Cảm Xúc Thay Đổi](#)
40. [Chương 40: 40: Đừng Để Bản Thân Động Lòng Với Lạc Yên](#)
41. [Chương 41: 41: Ai Bắt Nạt Ai](#)
42. [Chương 42: 42: Lạc Yên Anh Rối Quá](#)
43. [Chương 43: 43: Trở Về](#)
44. [Chương 44: 44: Đêm Nay Anh Mất Ngủ](#)
45. [Chương 45: 45: Đều Trách Anh](#)
46. [Chương 46: 46: Thay Đổi](#)
47. [Chương 47: 47: Đúng Vậy Tôi Ngoại Tình](#)
48. [Chương 48: 48: Tri Kỷ](#)
49. [Chương 49: 49: Hiếu Làm Nối Tiếp Hiếu Làm](#)
50. [Chương 50: 50: Ngất Xỉu](#)
51. [Chương 51: 51: Sắc Mặt Kém](#)
52. [Chương 52: 52: Bắt Cóc](#)
53. [Chương 53: 53: Làm Sao Anh Có Thể Bỏ Mặc Cô Được Chứ](#)
54. [Chương 54: 54: Háo Sắc](#)
55. [Chương 55: 55: Hạt Giống Nghi Ngờ](#)
56. [Chương 56: 56: Rung Động](#)
57. [Chương 57: 57: Anh Lại Muốn Làm Gì](#)
58. [Chương 58: 58: Say Tình H](#)
59. [Chương 59: 59: Cô Rời Đi Rồi](#)
60. [Chương 60: 60: Đi Cùng Mạc Khắc](#)
61. [Chương 61: 61: Chân Tướng](#)
62. [Chương 62: 62: Trả Thù](#)
63. [Chương 63: 63: Bồi Thường](#)
64. [Chương 64: 64: Mang Thai](#)
65. [Chương 65: 65: Trở Về](#)
66. [Chương 66: 66: Tra Hỏi](#)
67. [Chương 67: 67: Con Trai](#)
68. [Chương 68: 68: Đánh Nhau](#)
69. [Chương 69: 69: Cô Đợi Tôi Lâu Lắm Rồi Phải Không](#)

70. [Chương 70: 70: Lục Duy Khiêm Nhìn Thấy](#)
71. [Chương 71: 71: Môi Anh Mềm Thật Đấy](#)
72. [Chương 72: 72: Cô Hả Là Muốn Bức Điện Anh Mới Vừa Lòng!
H](#)
73. [Chương 73: 73: Tìm Lạc Yên Đòi Nợ](#)
74. [Chương 74: 74: Mẹ Con Gặp Chuyện](#)
75. [Chương 75: 75: Âu Dục Đùng Đánh Nửa Tay Anh Chảy Máu Rồi
Kìa!](#)
76. [Chương 76: 76: Không Biết Xấu Hổ](#)
77. [Chương 77: 77: Tin Tưởng Một Lần Nữa](#)
78. [Chương 78: 78: Chấp Niệm](#)
79. [Chương 79: 79: Gặp Lại Diệp Diệp](#)
80. [Chương 80: 80: Ép Buộc](#)
81. [Chương 81: 81: Là Mẹ Cô](#)
82. [Chương 82: 82: Để Tôi Bảo Vệ Em Một Lần](#)
83. [Chương 83: 83: Kế Hoạch Thâm Độc](#)
84. [Chương 84: 84: Liều Mạng Một Lần](#)
85. [Chương 85: 85: Cuộc Đụng Độ](#)
86. [Chương 86: 86: Chân Tướng Khó Tin](#)
87. [Chương 87: 87: Anh Muốn Làm Tình](#)
88. [Chương 88: 88: Người Đàn Ông Kim Cương](#)
89. [Chương 89: 89: Kế Hoạch Giết Người](#)
90. [Chương 90: 90: Cháy Rồi!](#)
91. [Chương 91: 91: Hôn Lễ](#)
92. [Chương 92: 92: Ngoại Truyện Mạc Khắc](#)

Chương 1: 1: Kí Ức Năm Xưa

Đôi chân Lạc Yên đang rảo bước trên đường, lúc này, khuôn mặt cô bị rượu làm cho ửng hồng, bước chân cũng vì men say mà lảo đảo. Đêm đã khuya, Lạc Yên đang không biết nên đi về bằng cách nào thì bên tai cô truyền đến tiếng động cơ xe ô tô, đôi mắt hạnh xinh đẹp hơi liếc sang theo hướng âm thanh phát ra, cô nhìn thấy một chiếc taxi, khẽ đưa tay vẫy gọi.

Chiếc taxi dừng lại, bác tài xế ló đầu ra.

"Đi đâu?" Tài xế hỏi.

"Ông đưa tôi đến dưới chung cư A là được rồi." Lạc Yên mệt mỏi trả lời.

Tài xế làm dấu tay "OK", sau đó đưa cô đi.

Ngồi trên xe, Lạc Yên tựa lưng vào ghế nghỉ ngơi.

Tửu lượng của cô rất kém, lại bị đám bạn ép uống hơn 4 ly rượu, không nghi ngờ gì nữa, cô thật sự đã say rồi.

Trong cơn say, đầu óc cô mông lung, mơ hồ, đoạn kí ức đẹp để giữa cô và chàng thiếu niên năm đó lại ùa về.

Chuyện phải kể đến vào 12 năm trước...

Lúc bấy giờ, Lạc Yên còn đang là một bé gái 10 tuổi, gia đình của cô bé cũng xem như thuộc dạng khá giả trong khu vực xung quanh, nhưng quần áo trên người cô thì hoàn toàn ngược lại.

Bộ quần áo cũ của chị gái, rộng thùng thình, trên vải đã xuất hiện đầy vết sờn rách, màu sắc ban đầu của nó là màu trắng nhưng lại bị bùn đất làm cho đổi màu, trở thành màu cà phê loang lổ.

Trên vai cô mang một chiếc balo nặng trĩu, trong balo không chỉ là sách vở mà còn là hai quả cân của bố do chị gái ác ý bỏ vào.

Lạc Yên không dám vứt hai quả cân không phù hợp với sức lực của cô này, bởi vì nếu vứt đi, khi về nhà bố tìm không thấy, nhất định sẽ đánh cô bé một trận.

Dưới ánh nắng mặt trời, thân thể gầy yếu với bước đi xiêu vẹo, trên khuôn mặt thanh tú xuất hiện một tầng mờ hôi mỏng.

Đi được một đoạn lại nhận được một ánh mắt thương hại của người đi đường, Lạc Yên sớm đã quen với những ánh mắt này, cô bé không để trong lòng, đôi chân vẫn tiếp tục bước.

Đột nhiên trước mắt Lạc Yên xuất hiện một bóng người, sau đó thì cô bé bị va vào.

Vì bữa trưa không được ăn cơm nên Lạc Yên không chống đỡ nổi, cơ thể mất thăng bằng ngã xuống, người kia cũng ngã theo.

Đau đớn ập đến, trên thân bị đè rất nặng nề, Lạc Yên còn chưa kịp phản ứng lại thì người kia đã nhanh chóng đứng dậy, lạnh lùng nhìn cô như đang nhìn một vật cản đường.

Người vừa ngã vào cô là một thiếu niên trạc tuổi 15, dù ở tuổi đang phát triển nhưng đường nét trên khuôn mặt anh đã vô cùng rõ ràng, sắc bén như dao, trong đôi mắt kia chứa đựng vẻ lạnh lùng không phù hợp với lứa tuổi.

Xa xa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, trong mắt thiếu niên hiện lên tia khẩn trương, ánh mắt này chỉ mới thoáng qua nhưng nhanh chóng bị Lạc Yên bắt gặp.

Từ nhỏ, Lạc Yên đã học được cách nhẫn nhịn, cũng học được cách đọc cảm xúc qua ánh mắt của người khác, tia khẩn trương vừa thoáng qua trong mắt thiếu niên phối hợp với tiếng bước chân dồn dập ở phía xa, làm cô bé nghĩ ngay đến cụm từ: Bắt cóc tổng tiền.

Thật ra trong thôn đã xảy ra rất nhiều vụ bắt cóc tổng tiền, Lạc Yên lại thông minh như vậy, đoán ra là chuyện sớm muộn.

Không biết cô bé nghĩ gì, nhân lúc thiếu niên còn đang luống cuống thì kéo lấy tay anh chạy như bay.

Chạy đến một căn nhà hoang cũ nát, Lạc Yên đưa tay xoay cái bát đang cố định ở trên bàn, một căn hầm bí mật lập tức mở ra.

Lạc Yên cầm tay anh, lần mò đi xuống dưới, sau đó lại xoay một cái bát khác ở dưới kia, cửa hầm lập tức đóng lại, bóng tối bao trùm lấy hai người.

Quả nhiên một lúc sau, trên nhà truyền đến tiếng bước chân của nhiều người, bọn họ lục lọi trong căn nhà hoang hồi lâu vẫn không thấy người đâu, cất giọng mắng chửi, thanh âm tục tĩu của một gã đàn ông lọt vào tai Lạc Yên và người thiếu niên kia.

"Mẹ kiếp, rõ ràng tao thấy có một con nhóc dẫn thằng ranh kia chạy theo hướng này, sao bây giờ lại mất dấu? Kiểu này thì báo cáo với Trương gia thế nào đây?"

"Đại ca, anh bình tĩnh, có lẽ nó đã chạy mất rồi."

"Bình tĩnh là bình tĩnh thế nào? Mà bình tĩnh tao xem?"

"Đại ca..."

Đột nhiên, gã đàn ông nhìn xuống cái chén trên bàn, đôi mắt hấn hơi nheo lại, hấn nói:

"Cái bát này..."

Chỉ vòn vẹn ba chữ nhưng lại khiến trái tim Lạc Yên đập liên hồi, cả người cô bé run rẩy, lo sợ bị bọn chúng phát hiện ra căn hầm bí mật. Đúng lúc này, một giọng nói vang lên:

"Đại ca, cái bát này làm sao ạ?"

"Cái bát này...!không phải là đồ cổ."

Vừa nãy tao nhìn nhầm, tưởng là đồ cổ nên định đem về, hoá ra chỉ là một cái bát sứ."

"Vậy bây giờ...!làm thế nào hả đại ca?"

"Còn làm thế nào nữa? Đương nhiên là đi tìm tiếp, anh em, đi, đừng để thằng ranh đó chạy xa."

Tiếng bước chân lại vang lên, ngày càng nhỏ dần, cho đến khi tiếng động hoàn toàn biến mất, Lạc Yên mới dám xoay chiếc bát, sau đó cầm tay thiếu niên trèo lên.

Thiếu niên vẫn không tin được rằng anh đã thoát khỏi đám bắt cóc kia, anh đưa mắt nhìn cô bé gầy gò bên cạnh, trong mắt anh không còn sự lạnh lùng ban nãy nữa, chỉ có cảm kích và...!rung động.

Thiếu niên 15 tuổi, đang tuổi dậy thì, lần đầu tiên rung động với một bé gái, mà bé gái ấy chỉ mới 10 tuổi.

Tình cảm chớm nở, anh âm thầm đưa ra quyết định, sau này nhất định phải có được cô bé này.

Nghĩ là làm, vì là lần đầu tán tỉnh con gái, anh hơi dè dặt, thanh âm trầm ấm nói với Lạc Yên:

"Sau này lớn lên, anh nhất định sẽ cưới em làm vợ."

Nói cho anh biết tên của em đi."

Lạc Yên hơi bất ngờ, cô còn nhớ rõ, lúc này người này rất hung dữ, sao bây giờ lại dịu dàng vậy nhỉ? Là vì cô bé đã cứu anh sao?

Mặc dù trong đầu nghĩ rất nhiều, nhưng bên ngoài Lạc Yên vẫn bình tĩnh, hai má hơi ửng đỏ, giọng nói ngọt ngào đáp lời thiếu niên:

"Em tên Lạc..." Cô bé còn chưa nói xong thì đã ngất xỉu vì kiệt sức, dù sao trưa nay cô bé cũng chưa có gì để cho vào bụng.

Thiếu niên hoảng hốt đỡ thân thể Lạc Yên dậy, động tác của anh khiến cho vai áo rộng thùng thình tuột xuống, phần thân trên của cô bé lộ ra, một vết bết ở lồng ngực đập vào mắt anh.

Anh còn chưa kịp giúp cô bé tỉnh lại thì bên ngoài đã truyền đến một loạt tiếng xe ô tô, sau đó, một đoàn người áo đen xuất hiện.

Trên mặt bọn họ không có biểu cảm, bọn họ bước chân vào căn nhà hoang kia, giọng nói không chút chập chùng:

"Thiếu gia, vô cùng xin lỗi vì chúng tôi đã đến trễ, mời ngài trở về cùng chúng tôi."

Nói xong, bọn họ cũng không chờ thiếu niên đáp lời đã bước đến, cưỡng ép dẫn cậu rời đi.

Một thiếu niên 15 tuổi không có cách nào giã dựa khỏi mùi mẫn mấy người đàn ông trưởng thành, anh bất lực quay đầu nhìn kĩ cô bé nằm trên mặt đất, âm thầm ghi nhớ vết bết ở ngực, cùng nốt ruồi ở khoé mắt cô.

Mà Lạc Yên, trong cơn mơ màng, cô nghe thấy đoạn đối thoại giữa anh và một người đàn ông khác.

"Chú Bạch, chú có thể cử một người đến đưa cô bé ấy về nhà không? Nằm trên mặt đất sẽ rất nguy hiểm."

"Xin lỗi thiếu gia, bọn họ đến là để hộ tống cậu về nhà, không phải để đưa một người xa lạ về nhà."

"Cô bé ấy không phải là người xa lạ, cô bé ấy đã cứu tôi."

"Xin lỗi thiếu gia, mong cậu đừng càn quấy nữa, nếu không tôi sẽ dùng biện pháp đặc biệt."

Trong lòng thiếu niên vô cùng khổ sở, người ta ngưỡng mộ anh vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng, nào có biết anh đã mất đi tự do như thế nào.

Để sau này có thể tìm lại cô bé ấy, anh đành âm thầm khắc sâu vào trong đầu những manh mối ít ỏi về cô.

Vết bớt ở ngực, nốt ruồi ở khoé mắt, họ Lạc.

Tất cả những chi tiết này, anh sẽ nhớ kĩ không quên.

Còn Lạc Yên, có lẽ đây là lần đầu tiên có người quan tâm đến sức khoẻ của cô bé, khiến trong lòng cô cảm thấy vô cùng ấm áp.

Nhớ đến lời hứa của thiếu niên kia, cô không khỏi chờ mong.

Thiếu niên ấy nói, sau này nhất định anh ấy sẽ cưới cô.

Vậy thì em sẽ chờ anh đến thực hiện lời hứa..

Chương 2: 2: Hạ Thuốc

Thời gian lại quay trở về hiện tại.

Lạc Yên nằm tựa đầu vào ghế, chẳng mấy chốc xe đã lái đến phía dưới chung cư.

Nếu không có tài xế nhắc nhở, có lẽ cô vẫn chưa thoát ra khỏi đoạn kí ức năm xưa.

Nước mắt nóng hổi không biết đã lăn trên đôi gò má xinh đẹp từ lúc nào, cô lau đi hai hàng lệ, thanh toán tiền cho tài xế, sau đó quay lưng bước vào toà nhà.

Tài xế nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô gái, khẽ lắc đầu, thờ dãi một hơi, giọng điệu tiếc nuối:

"Đúng là tuổi trẻ, suốt ngày để tình cảm dẫn vật bản thân."

Ông ta đứng tựa người vào cửa xe hút thuốc một lúc, sau đó rời đi.

Bên này, Lạc Yên về đến trước phòng mình, vừa định bước vào thì đột nhiên mũi cô bị một bàn tay dùng khăn bịt lại, chẳng mấy chốc, ý thức của cô đã dần dần bay xa, cơ thể trở nên mềm nhũn, bụng dưới nóng lên, nổi khao khát được lấp đầy xuất hiện, ngày càng mãnh liệt. Trong cơn mơ màng, cô cảm nhận được có người dắt cô đi vào căn phòng bên cạnh, bọn họ đặt cô xuống giường, tiếng bước chân ngày càng rời xa.

Cơ thể ngày càng nóng nực và ẩm ướt, những biến hoá kì lạ ở nơi nhạy cảm khiến cô cảm thấy rùng mình, còn chưa kịp hồi thần lại thì có một bàn tay thô ráp của một người đàn ông đột nhiên chạm vào người cô, lần mò đến vị trí u mật.

Nơi đó có cỏ xanh, có rừng rậm, còn có cả những con suối đang chảy róc rách, có ngón tay của người đàn ông đang len lỏi tiến vào, cô vốn định chống cự kịch liệt, nhưng vừa cố gắng mở mắt ra, nhìn kĩ thì giật mình.

Ánh trăng mờ ảo ngoài cửa sổ hắt vào khuôn mặt yêu nghiệt của

người đàn ông, dưới cái nhìn chăm chú của Lạc Yên, khuôn mặt của người đàn ông có nét tương tự với thiếu niên 12 năm trước đến mấy phần.

Sự mơ màng bao lấy đầu óc, khiến cô quên cả việc giãy dụa, cô cứ ngỡ đây chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ đẹp.

Nếu là mơ, vậy thì cứ để anh chiếm đoạt đi.

Không biết vì sao, dù chỉ là mơ nhưng Lạc Yên lại cảm thấy chân thực đến thế, cảm giác đau đớn như muốn xé rách cơ thể cô làm đôi, nhiệt độ nóng hổi trên vật mạnh mẽ cứng rắn của người đàn ông đem đến cho cô khoái cảm chưa từng có.

Trong cơn mê mị, cô nghe thấy tiếng ngâm khe khẽ phát ra từ miệng mình, hoà trộn cùng tiếng thở dốc của người đàn ông đang chuyển động trên thân.

Lạc Yên không biết đây là mơ hay thực nữa.

Nếu là thực, vậy sao khuôn mặt đó lại giống người kia đến thế?

Nếu là mơ, vậy tại sao cảm giác lại chân thực đến mức này?

Dù là mơ hay thật, chỉ cần là thiếu niên kia, cô đều cam chịu tiếp nhận, tiếp nhận sự chiếm đoạt mãnh liệt đến từ anh.

Đêm dài như mộng, hai thân thể, một mềm nhũn, một cường tráng quấn lấy nhau không rời.

...

Khoảng 10 giờ sáng hôm sau.

Lạc Yên mơ màng tỉnh dậy sau một giấc mơ dài, ngay khi cô chuẩn bị đứng dậy, thân dưới đột nhiên truyền lên cảm giác đau đớn, cô mất hết sức lực, lại ngã xuống giường.

Lạc Yên nhìn xuống cơ thể mình, trần trụi không mảnh vải che thân, cô nhất thời hoảng hốt, chẳng lẽ đêm qua không phải là một giấc mơ? Những sự việc, những hình ảnh kiều diễm kia đều là thật?

Giọt máu màu đỏ tươi trên ga trải giường trắng tinh đã xác thực suy đoán của cô, đêm qua, cô đã xảy ra quan hệ với một người đàn ông xa lạ!

Đầu óc cô một mảnh hỗn loạn, ngay lúc cô đang rối bời, tiếng kêu cọt két kéo đầu óc đang đi xa của cô trở lại.

Giọng nói lạnh lùng của một người đàn ông truyền vào tai cô:

"Ha, rắp tâm bày trò để lên giường với tôi, không phải bây giờ cô

định bày ra vẻ mặt bàng hoàng ngạc nhiên chứ?"

Lạc Yên không hiểu anh ta đang nói gì, cô quay đầu lại, nhìn về hướng âm thanh phát ra, phát hiện ở cửa phòng tắm có một người đàn ông đang đứng.

Thân trên của anh ta trần trụi, phần thân dưới chỉ được che chắn bởi một chiếc khăn tắm màu trắng mỏng manh, mái tóc anh ướt nhẹp, giọt nước lăn từ trên đỉnh đầu, trượt qua gò má, lại xuống xương quai xanh và cơ bụng rồi biến mất trong đường nhân như tuyệt đẹp.

Dáng người hoàn hảo, khuôn mặt yêu nghiệt có nét giống chàng thiếu niên 12 năm trước đến mấy phần.

Ở thời điểm cô vẫn đang ngạc nhiên, chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì ngoài cửa truyền đến hàng loạt tiếng gõ.

Tiêu đời rồi!

Lạc Yên dùng tốc độ nhanh nhất để mặc quần áo, người đàn ông kia cũng vậy.

Lúc hai người vừa mặc quần áo xong, cửa phòng vừa vặn cũng bị đẩy ra ngoài.

Các nhà báo, phóng viên ồ ạt vào, liên tục đặt ra những câu hỏi:

Phóng viên 1: "Âu tống, ngài nên giải thích thế nào về cô gái này đây?"

Phóng viên 2: "Phải chăng đây chính là vị hôn thê mà ngài sắp công bố với truyền thông?"

Phóng viên 3: "Trên giường còn có vết máu màu đỏ, quần áo của hai người lại xộc xệch, ngài có thể giải thích về việc này không?"

Sắc mặt của người đàn ông vô cùng khó coi, anh lạnh lẽo liếc nhìn đám phóng viên, sau đó lấy điện thoại ở trên giường, gọi vào một dãy số.

"Kêu bảo vệ của chung cư đến lôi đám phóng viên này đi." Khuôn mặt anh âm trầm, nói với người ở đầu dây bên kia.

Chẳng mất nhiều thời gian, toàn bộ bảo vệ của khu chung cư đã đến, cưỡng ép đuổi đám phóng viên đi.

Sau khi lấy lại yên tĩnh, người đàn ông lạnh lùng nhìn Lạc Yên, thanh âm trào phúng lần nữa vang lên bên tai cô:

"Để sắp xếp những việc này, cô đúng là tốn không ít công sức nhỉ?"
Ngữ khí của anh khiến Lạc Yên vô cùng khó chịu, sao cứ nói như kiểu cô là loại phụ nữ ham hư vinh, bày kế để leo lên giường anh thế?

Đúng lúc cô định trả lời lại thì cửa phòng vốn đã khép bỗng nhiên bị đẩy mạnh vào, đứng ở cửa là một người phụ nữ ăn mặc sang trọng, trang điểm tinh xảo, trên mặt cô ta là biểu tình không thể tin nổi.

Người phụ nữ này, Lạc Yên không thể quen thuộc hơn, chính là cô chị gái độc ác, năm lần bảy lượt bày mưu tính kế hãm hại cô - Lạc Mạn.

Lạc Mạn nhìn cảnh tượng trước mắt, khuôn mặt ảm ức, hốc mắt đỏ bừng, nhỏ giọng chất vấn người đàn ông:

"Âu Dực, anh...!tại sao anh lại...!anh đã từng hứa sẽ cưới em cơ mà?"

Người đàn ông tên Âu Dực kia nhìn thấy cô ta thì chột bối rối, anh vội tiến đến, an ủi Lạc Mạn:

"Mạn Mạn, em bình tĩnh lại được không? Anh cũng không biết chuyện gì đang xảy ra nữa, vừa tỉnh dậy thì thấy bản thân và ả đàn bà kia phát sinh quan hệ." Âu Dực luống cuống chân tay chỉ vào Lạc Yên.

Lạc Mạn nghe anh nói xong, nhìn sang phía anh chỉ, vờ như bất ngờ mà hô lên:

"Yên Yên, sao lại là em? Nếu là người phụ nữ khác thì chị còn chấp nhận được, nhưng tại sao lại là em?"

Âu Dực phát hiện ra hai người bọn họ có quen biết, cất giọng hỏi:

"Mạn Mạn, em và ả đàn bà này là gì của nhau vậy?"

Lạc Mạn khóc nức nở, tựa như đang tổn thương sâu sắc, giọng nói rất nhỏ:

"Yên Yên là em gái của em, từ nhỏ vẫn luôn kiếm có bắt nạt em, dù em ấy đối xử với em ra sao, em vẫn có thể chịu đựng được, nhưng...!em không ngờ đến vị hôn phu của em mà cô ấy cũng nhẫn tâm cướp mất!"

Âu Dực hoàn toàn tin lời Lạc Mạn, trong lòng càng thêm chán ghét Lạc Yên, anh đang định nói gì đó, điện thoại đột nhiên đổ chuông.

Sau khi nghe máy, anh vội vàng rời đi, trước khi đi còn không quên để lại một ánh mắt cảnh cáo đối với Lạc Yên.

Sau khi anh rời đi, vẻ đau lòng trên khuôn mặt xinh đẹp của Lạc Mạn hoàn toàn biến mất, cô ta nở nụ cười, nói với Lạc Yên:

"Yên Yên, vở kịch này chị cất công bày ra để tặng em đấy, thích không nào?"

Không đợi Lạc Yên trả lời, Lạc Mạn đã tự nói tiếp:

"Có phải em nghĩ đây chỉ là chuyện nhỏ không? Hừm, em nghĩ cũng đúng, nếu như Âu Dực không phải là thiếu niên mà em đã cứu 12 năm trước, vậy thì đây đúng là chuyện nhỏ thật!"

Đầu óc của Lạc Yên vốn đang mơ màng vì chuyện vừa xảy ra, nghe thấy cô ta nói thì hoàn toàn tỉnh táo lại, hai tay cô run run, kích động nắm lấy bả vai cô ta, liên tục hỏi:

"Cái gì, chị nói...!chị nói anh ta là người kia?"

Trong giọng nói không che giấu được sự khẩn trương và lo lắng.

"Em gái, em nhớ lại khuôn mặt của anh ta xem, có phải rất giống với người trong trí nhớ của em không nào?" Lạc Mạn vừa cười vừa nói.

Lạc Yên nhớ lại khuôn mặt của người đàn ông đó, đúng như Lạc Mạn nói, đường nét của anh ta giống với thiếu niên trong lòng cô đến tám phần, có chăng là trông trưởng thành chín chắn hơn hồi đó mà thôi, không khác gì nhiều, ngay cả ánh mắt lạnh lẽo kia nữa, chẳng khác ánh mắt lần đầu tiên anh gặp cô là bao.

Cô cố gắng tìm một lý do để tự lừa dối bản thân mình:

"Dựa vào cái gì mà tôi phải tin chị? Trên đời này có rất nhiều người có ngoại hình giống nhau mà."

Lạc Mạn biết thế nào cô cũng hỏi câu này, cô ta mỉm cười, lấy từ trong túi xách ra một bức ảnh cũ kỹ, đưa đến trước mặt Lạc Yên.

Lạc Yên run rẩy cầm lấy bức ảnh, người trong ảnh không phải ai khác, chính là thiếu niên mà cô trông ngóng bao năm, là thiếu niên mà cô đem lòng yêu mến.

"Bức ảnh này là chị lấy được ở trong ví của anh ấy đấy, em gái, còn gì nghi ngờ nữa không?"

Lạc Yên ngờ ngác nhìn chằm chằm tấm hình, nghĩ đến ánh mắt sau này anh nhìn cô, trái tim cô chợt đau nhói.

Nhưng Lạc Mạn không có khả năng biết chuyện quá khứ của cô, cô

đã giấu rất kĩ, ngoại trừ bạn thân ra thì cô không kể cho ai cả. Bạn thân cô là người như thế nào, cô hiểu rõ hơn ai hết, cô ấy nhất định sẽ không bán đứng cô, so với cô, cô ấy thậm chí còn căm hận Lạc Mạn hơn.

Cho nên rốt cuộc là tại sao Lạc Mạn lại biết?

Lạc Mạn vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, đặc ý trả lời:

"Em gái ngoan, đừng lo lắng, bạn thân em không hề bán đứng em, chị cũng là tình cờ biết được thôi."

"Lạc Mạn, ý chị là sao?"

Lạc Mạn cười khế, đứng trước mặt Lạc Yên, dùng thái độ của kẻ chiến thắng để nói với cô:

"Muốn biết tường tận mọi chuyện như thế sao? Cầu xin tôi đi, quỳ xuống, hãy quỳ xuống như một con chó và cầu xin tôi."

Lòng tự trọng không cho phép Lạc Yên làm điều này, dù muốn biết rõ mọi chuyện đến đâu, cô cũng phải giữ lại một chút tôn nghiêm cho bản thân.

Hơn nữa nhìn biểu cảm của Lạc Mạn, có vẻ cô ta cũng gấp gáp, muốn tiết lộ mọi chuyện không kém gì cô.

Lạc Mạn ghét nhất là vẻ mặt cứng đầu này của Lạc Yên, cùng một cha mẹ sinh ra, Lạc Yên cao quý hơn ai chứ?

Rốt cuộc cô ta vẫn không thể không nhún nhường, trước khi nói ra mọi chuyện, cô ta trào phúng Lạc Yên một câu.

"Lạc Yên, cô đúng là thông minh từ nhỏ, chính cái biểu cảm này của cô đã khiến tôi chán ghét, tin tôi đi, những điều mà tôi sắp nói ra, nhất định sẽ khiến cô ngỡ ngàng."

Mặc dù trong lòng Lạc Yên vô cùng gấp gáp, nhưng ngoài mặt vẫn cực kỳ bình tĩnh, cô đã bị cô ta hăm hại đến mức bị cha mẹ ruột đuối ra khỏi nhà, không thể để cô ta khống chế cảm xúc nữa.

"Lúc chị quyến rũ đàn ông cũng đông dài như vậy sao?" Lạc Yên lấy lại bình tĩnh, hờ hững nói.

"Em gái ngoan, nếu em còn như vậy, em sẽ hối hận đấy."

"Em gái, em biết không? Chàng thiếu niên mà em luôn mong nhớ ngày đêm kia, từ ba tháng trước đã trở thành bạn trai của chị, trong lòng anh ta cũng chỉ có chị."

"Nhưng đừng lo lắng, vì chị đã sắp xếp để em và anh ta lên giường với nhau, nếu như chị đoán không sai thì anh ta nhất định sẽ cưới

em để không làm ảnh hưởng đến danh tiếng của bản thân, em gái, em vui không? Ngày mai, hoặc chậm nhất là ngày mốt, em sẽ được sánh vai với anh ấy với thân phận là một vị hôn thê, hoặc là một người vợ đấy, nhanh cảm ơn chị đi nào."

Lạc Yên không thể tin nổi về những lời mà cô vừa nghe thấy, đây không phải là sự thật, chắc chắn là như vậy!.

Chương 3: 3: Uổng Phí Tài Năng

Lạc Mạn nhìn cô như vậy, trong lòng thoả mãn đến kỳ lạ.

"Ha, Lạc Yên ơi là Lạc Yên, cô thông minh hơn tôi thì sao nào? Học giỏi hơn tôi thì sao nào? Xinh đẹp hơn tôi thì sao nào? Chẳng phải cuối cùng cha mẹ và người đàn ông cô yêu cũng bị tôi tính kế, dần trở nên chán ghét cô hay sao?"

Lạc Yên ngẩng đầu khỏi bức ảnh, nói với Lạc Mạn:

"Lạc Mạn, cô thắng rồi!"

Lạc Mạn cười rộ lên, ánh mắt loé lên tia độc ác.

"Không không, em gái, mới chỉ nhiều đó mà khiến em chịu thua rồi sao? Ngồi đi, để chị kể cho em nghe một chuyện thú vị hơn nữa."

Nói xong, cô ta đẩy Lạc Yên xuống một chiếc ghế.

"Không, tôi không muốn nghe, chị im miệng đi!" Lạc Yên bịt tai hét lên.

Thấy Lạc Yên bịt tai, Lạc Mạn không chịu thua, tăng âm lượng giọng nói, từng câu từng chữ truyền vào tai cô:

"Lạc Yên, 12 năm nay anh ấy vẫn luôn tìm kiếm cô, nhưng hành động của anh ấy lại bị người trong nhà phát hiện, cho nên đến thời điểm 4 năm trước, anh ấy giành được quyền khống chế thế lực trong gia tộc thì mới bắt đầu tìm kiếm cô."

"Chuyện xảy ra sau đó cũng chỉ trách cô xui xẻo, ngày anh ta phái người đến tìm khắp cả làng thì cũng là ngày mà gia đình chúng ta chuyển đi.

Cô nhớ không? Cái ngày mà cô bị tôi bày kế để cha mẹ đuổi cô đi ấy, cô bị vứt bỏ lại nơi này như một con chó, còn tôi và cha mẹ thì chuyển lên thành phố A sống."

"Nếu lúc ấy cô ngoan ngoãn ở lại trong thôn thì có lẽ đã gặp được anh ấy rồi, đáng tiếc...! cô đúng là không an phận, lại chạy lên thành

phố B học tập.

4 năm qua, anh ấy vẫn luôn tìm kiếm cô."

"Tình hình của gia đình chắc cô vẫn chưa biết nhỉ? Cha mẹ chuyển lên thành phố A sống, không có cái đồ tai ương xui xẻo như cô đi theo, gia đình phát lên rất nhanh, chẳng mấy chốc mà Lạc gia đã có chỗ đứng trong thành phố A đông đúc này."

"Lần đầu tiên tôi gặp anh ấy..." Nói đến đây, trên khuôn mặt Lạc Mạn lộ ra một nụ cười.

Cô ta nhìn sắc mặt Lạc Yên ngày càng tái đi, vui vẻ nói tiếp:

"Lần đầu tiên tôi gặp anh ấy là vào 3 tháng trước, ở trong một bữa tiệc, khi đó, tôi đi ngang qua chiếc bàn anh ấy đang ngồi, vô tình nghe anh ấy nhắc đến chữ Lạc, vì tò mò, tôi đã đứng lại và nghe hết cuộc trò chuyện."

"Anh ấy nói rằng, suốt 12 năm nay, không lúc nào là anh ấy ngừng nhớ đến cô, chà, nghe đến đây, hẳn là cô cảm động lắm phải không? Còn chưa hết đâu, anh ấy còn nói rằng anh ấy nhớ rõ từng chi tiết trên khuôn mặt cô, nói rằng cô có một nốt ruồi ở khoé mắt, khi anh ấy nói đến đây, tôi đã chắc chắn rằng người trong miệng anh ấy chính là cô, em gái ngoan của tôi."

Lạc Yên nghe xong câu cuối cùng thì đứng phắt dậy, ngón tay run rẩy chỉ vào người cô ta, giọng nói đứt quãng:

"Cô...!thì ra 3 tháng trước, cô lừa tôi đi tẩy nốt ruồi là vì chuyện này sao?"

Lạc Mạn đẩy tay cô sang một bên, vôn vê móng tay xinh đẹp, giọng nói tựa như quỳ dũ trong bóng đêm.

"Nào, Yên Yên ngoan, ngồi xuống nghe chị gái kể tiếp nào, em biết chị gái em ghét nhất là bị người khác dùng tay chỉ vào mặt mà..."

"Yên Yên, em nhìn thấy cái gì ở đây không?"

Lạc Mạn đưa khuôn mặt đến trước mắt cô, chấm đen ở khoé mắt cô ta hiện lên rõ rệt.

Lúc này Lạc Yên không chú ý, bây giờ nhìn lại thì mới thấy chấm đen này.

Cô kinh hoàng, đưa tay sờ lên nó.

Khoảnh khắc bàn tay cô sắp chạm đến chấm đen, Lạc Mạn lập tức ngăn lại, ánh mắt chán ghét nói:

"Đừng có sờ, kéo lại dính xui xẻo, từ sau khi lừa cô tẩy nốt ruồi, tôi đã đến tiệm xăm làm một nốt y hệt.

Sao nào, bất ngờ không?"

"Cô vì muốn tôi đau khổ mà lại bất chấp tất cả, như vậy có đáng không?" Lạc Yên không chịu được, buông lời chất vấn, nhưng dường như cô càng tức giận thì Lạc Mạn lại càng vui sướng hơn.

Cô ta nhếch môi, bàn tay bóp chặt cằm của Lạc Yên, từng móng tay dài nhọn ghim sâu vào khuôn mặt xinh đẹp của cô.

"Yên Yên à, nhìn em thật sự rất đáng thương, nào, hãy gào thét đi, gào thật lớn cho chị nghe nào." Lạc Mạn nói vào tai cô, sau đó đẩy khuôn mặt cô sang một bên.

Cô ta cất bước đi đến phía tủ đầu giường, tự tay rót một cốc nước, khẽ nhấp một ngụm rồi nói tiếp:

"Thật ra, khi ấy tôi còn nghe anh ta nhắc đến ngực, nhưng vì không gian xung quanh quá ồn ào nên tôi không nghe rõ câu cuối, chắc là anh ta thích phụ nữ ngực to, vì vậy tôi đã đi bơm ngực." Cô ta vừa nói vừa lắc lắc ly rượu đỏ trong tay của mình.

"Không lâu sau đó, tôi đã lên kế hoạch tạo ra một tình huống vô tình gặp gỡ với anh ấy, anh ấy nhìn nốt ruồi giả trên khoé mắt, hỏi tên tôi, tôi nói tôi họ Lạc, tên Mạn, anh ấy đột nhiên sững sốt, sự việc sau đó đúng như cô nghĩ đấy, chúng tôi nhanh chóng ở bên nhau."

Nghe cô ta giải thích một lượt về những sự việc đã xảy ra, Lạc Yên như người vô hồn, đôi mắt trống rỗng, gương mặt nhìn cô ta giẫm lên giày cao gót rời đi.

Cùng lúc đó, trong một căn nhà khác ở cùng chung cư.

Âu Dực ngồi trên ghế, bàn tay khẽ xoa nhẹ huyệt thái dương, hàng lông mày hơi nhíu lại, không khó để nhìn thấy vẻ bức bối trong mắt anh.

Trợ lý Cố Thanh đứng một bên, dè dặt lên tiếng:

"Cậu chủ, trông cậu có vẻ không ổn, hay là để tôi pha cho cậu một cốc cà phê nhé?"

Âu Dực phất tay, ý bảo không cần.

Anh như đang nghĩ đến điều gì đó, không lâu sau, anh ngẩng đầu lên khỏi đồng tài liệu, cất giọng nhàn nhạt hỏi:

"Mạn Mạn thế nào rồi?"

"Cô ấy vẫn đang ở cùng với Lạc Yên tiểu thư."

Nghe thấy hai chữ "Lạc Yên", trong mắt Âu Dực lại hiện lên tia sát ý, sự chán ghét của anh đối với cô lại tăng thêm vài phần.

Ngay lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, thông qua màn hình giám sát, anh nhìn thấy người đang đứng ngoài cửa, sát ý trong mắt lập tức bị vẻ dịu dàng lấn át, anh bước đến phía cửa, tự tay mở cửa cho Lạc Mạn.

"Mạn Mạn, em vào đi, chúng ta nói chuyện."

Anh gọi khẽ, ánh mắt lại càng thêm ôn nhu.

Lạc Mạn đứng đối diện với anh, đôi mắt cô ta không biết từ khi nào đã trở nên ướt đẫm.

Âu Dực thấy cảnh này, lòng đau như cắt, không chút do dự, anh bước đến kéo lấy cô ta ôm vào lòng, dịu dàng dỗ dành cô ta:

"Mạn Mạn, anh xin lỗi, em nghe anh giải thích, anh thật sự là bị cô ta hạ thuốc."

Từ trước đến nay anh đều một lòng một dạ với em, anh thủ thân như ngọc, chờ đợi em suốt 12 năm, tình cảm của anh dành cho em, em hiểu hơn ai hết mà? Mạn Mạn, tin anh lần này thôi, được không?"

Vừa nói, Âu Dực vừa ôm chặt lấy cô ta không buông.

Lạc Mạn được anh tận lực dỗ dành như vậy nhưng trong lòng cô ta lại chẳng thoải mái chút nào, bởi vì cô ta biết, sự dịu dàng mà Âu Dực dành cho cô ta đều là nhờ tình cảm 12 năm trước, dù không muốn thừa nhận nhưng những gì cô ta có được ngày hôm nay đều

là nhờ hành động vào 12 năm trước của Lạc Yên.
Nhưng dù vậy thì sao? Rốt cuộc Lạc Yên đã hoàn toàn thua cô ta rồi.

Ít nhất bây giờ cô ta được Âu Dực xem như công chúa mà đối đãi, còn Lạc Yên thì sao? Bị anh chán ghét đến cực điểm!
Nghĩ như vậy, sự khó chịu trong lòng Lạc Mạn vơi đi đôi chút, ánh mắt cô ta khẽ đảo, trong giọng nói không giấu được sự đau khổ:
"Âu Dực, em tin anh...!Nhưng mà...!đó là em gái của em...!em không thể nào đi tranh giành tình cảm với em ấy được..."

Nương theo từng câu chữ được thốt ra, đôi mắt lại càng thêm đăm lẹ, thật sự khiến người đối diện sinh lòng thương tiếc.

Những lời này phối hợp với ánh mắt chứa đầy uất nghẹn của cô ta, nếu không phải Lạc Yên đã sống chung với cô ta từ nhỏ thì chắc chắn cô sẽ tin rằng những lời kia là thật, còn cho rằng cô ta là một người chị tốt.

"Tiểu Mạn, em không cần phải vì ai mà hy sinh tình cảm của mình, đi theo anh, anh sẽ đòi lại công bằng cho em." Âu Dực buông Lạc Mạn ra, ánh mắt vẫn ôn nhu như cũ, anh nắm lấy bàn tay cô ta, đi thẳng vào phòng Lạc Yên.

Đến nơi, anh thấy cửa phòng không khoá lại mà mở toang ra, vừa bước vào, đập vào mắt anh là hình ảnh người con gái thân thể gầy yếu đang ngồi thẫn thờ trên sàn nhà lạnh lẽo, dấu vết của cuộc hoan ái đêm qua vẫn chưa mờ đi.

Âu Dực bước đến, từ trên cao nhìn xuống cô gái đang ngồi trên sàn nhà, trong mắt không có nửa điểm thương hại.

Lạc Yên vốn đang chìm đắm trong cảm xúc của chính mình, nhìn thấy mũi giày của anh, cô vô thức ngẩng đầu lên, đưa đôi mắt ngấn lệ nhìn anh.

Lúc cô còn đang sửng sờ không biết là mơ hay thực, đột nhiên bàn tay không có độ ấm của anh bóp chặt cầm cô, giọng nói lạnh lùng đến đáng sợ:

"Đồ dơ bẩn, đến việc hạ thuốc để lên giường với người yêu của chị mình mà cô cũng dám làm, tôi tự hỏi tâm địa cô có thể rắn rết đến mức nào đây? Vì sao cô và Mạn Mạn cùng chung một dòng máu nhưng lại khác nhau đến như vậy?"

Lạc Yên nghe những lời cay độc phát ra từ miệng anh, cô không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Dơ bẩn? Đây là từ mà anh nên nói với ân nhân của mình đó sao? Còn nhớ không lâu trước đây, cô từng nhìn thấy anh ở trên màn hình tivi, anh được một người phóng viên có tiếng trong giới phỏng vấn.

Giọng nói anh trầm ổn, đôi mắt anh lạnh lùng, dưới thân phận người đứng đầu tập đoàn Âu thị, anh lưu loát trả lời những vấn đề hóc búa do phóng viên đưa ra.

Khi đó cô đúng là có phần sửng sốt, bởi vì đường nét trên khuôn mặt anh có điểm tương tự với thiếu niên năm đó, nhưng cũng chỉ trấn an bản thân có lẽ là do người giống người.

Cho đến hôm nay, cô đã gặp lại được thiếu niên mà cô đem lòng tương tư 12 năm, nhưng ánh mắt dịu dàng của anh đã không còn dành cho cô nữa, đôi bàn tay ấm áp dường như hoá băng, lạnh lẽo đến mức khiến con người ta phải khiếp sợ.

Bàn tay của anh siết chặt cầm cô khiến cô đau đớn, cả trái tim lẫn thể xác.

Lạc Mạn đứng một bên quan sát, thấy sắc mặt cô đang dần tái đi, khoé môi cô ta không nhìn được cong lên, tạo nên một nụ cười nham hiểm, sau khi cảm thấy đã thoả mãn, cô ta bước đến, níu lấy cánh tay của anh, khẽ lắc nhẹ vài cái rồi cất lên giọng nói của mình:

"Âu Dực, buông tay đi anh, đó là em gái của em, anh đừng làm đau con bé, dù gì con bé cũng là người thân của em, em không nở nhìn nó như vậy..."

Sau khi nghe lời cầu xin không mấy thật lòng từ cô ta, anh do dự một lúc, rốt cuộc cũng buông tay ra, đưa đôi mắt sắc lạnh nhìn thân thể yếu ớt của cô.

Bỗng Lạc Mạn ngồi xuống, đưa tay lau nước mắt cho Lạc Yên.

"Yên Yên, em đừng khóc, chị sẽ... Aaaa."

Lạc Mạn chưa kịp nói hết câu, Lạc Yên đã đưa tay tát cô ta.

Anh mắt Âu Dực hoàn toàn đóng băng trước cảnh tượng này.
"Cô càng làm như vậy chỉ khiến tôi càng cảm thấy ghê tởm thôi." Lạc Yên hét vào mặt cô ta.
Sau giây phút bàng hoàng, Âu Dực ngồi xuống đỡ Lạc Mạn, dùng tay xoa má cô ta, sau đó chán ghét nhìn cô.

Lạc Yên nhìn vào đôi mắt ấy rồi lại tự cười khinh bỉ một cái, cô cười cho sự ngu xuẩn của bản thân.

"Mạn Mạn, em không sao chứ? Quay sang đây anh xem"
Nghe thấy anh quan tâm cô ta như vậy, trong lòng Lạc Yên càng thêm lạnh, nhìn cảnh tượng trước mắt, trái tim cô như bị hàng vạn con dao đâm xuyên, đau đớn không thể tả được.
Bỗng Lạc Mạn đứng lên, cô ta nắm lấy bàn tay của cô, giọng nói nghẹn ngào:

"Yên Yên, chị biết trước nay chị không chăm sóc cho em chu toàn.

Nhưng em đừng thương tâm, nếu em thích anh ấy thì chị có thể nhường, chỉ cần em đừng ôm lòng hận chị là được."

"Chị..." Lạc Yên không biết nên trả lời thế nào.

Sao trước kia cô không biết diễn xuất của chị gái mình lại tốt như vậy chứ? Không đi làm diễn viên thật đúng là uổng phí tài năng..

Chương 4: 4: Vị Hôn Thê

"Âu Dực, em quyết định rồi, em sẽ tác hợp cho hai người, mong anh hãy chăm sóc cho em gái em thật tốt, mặc dù em rất yêu anh nhưng em không nỡ nhìn em gái em ngày càng sa đọa như vậy."

"Yên Yên, em nhớ chăm sóc anh ấy cho thật tốt nhé."

Chị xin lỗi!"

Lạc Mạn nói một hơi rồi lập tức chạy ra khỏi phòng.

Âu Dực vốn đang định đuổi theo thì Cố Thanh đã đứng chặn trước cửa.

"Cậu chủ, bên ngoài có rất nhiều phóng viên, chúng ta không nên đuổi theo cô ấy vào thời điểm này, nếu để bọn họ chụp được thì hậu quả không thể lường nổi."

Âu Dực nghe thấy lời của Cố Thanh, anh cố gắng khống chế bản thân không đuổi theo Lạc Mạn.

Nhưng Lạc Yên, anh chắc chắn sẽ không để cô sống yên ổn.

Anh nắm lấy cổ tay cô, kéo ra ngoài.

Sau khi thấy anh lộ diện, ngay lập tức, đám phóng viên vây lại.

Phóng viên: "Âu Tổng, cô gái này là ai? Có phải là vị hôn thê của anh không?"

"Đây là Lạc Yên, cũng chính là vị hôn thê của tôi."

Giọng anh trầm thấp, pha chút lạnh lùng trả lời câu hỏi của đám phóng viên.

Lạc Yên nghe anh nói xong thì hai mắt mở to.

Anh vừa nói gì thế? Vị hôn thê? Cô là vị hôn thê của anh sao? Lạc

Yên không dám tin, cô muốn vùng vẫy thu tay mình lại thì bàn tay to lớn của anh siết chặt lấy cổ tay cô, siết đến mức khiến cô đau đớn.
"Tôi còn có việc, phiền mọi người tránh đường."

Âu Dực nói rồi kéo tay cô cùng bước ra khỏi khách sạn.
Nhưng đám phóng viên nào dễ dàng buông tha như thế chứ, bọn họ liều mạng chạy theo, liên tục đặt câu hỏi, một đám người vây quanh anh và cô, mặc cho vệ sĩ ra sức ngăn cản.

Âu Dực vẫn mang khuôn mặt không cảm xúc, cũng không bận tâm đến xung quanh, anh vẫn tiếp tục kéo cô đi ra một chiếc xe đã đậu sẵn ở đó.

"Âu Tổng, xin anh nói thêm vài lời."

"Lạc tiểu thư, cô hãy nói gì đi, trở thành vợ sắp cưới của Âu tổng, cô có cảm giác thế nào?."

Trước sự tấn công ồ ạt của đám phóng viên, Âu Dực vẫn bình tĩnh, biểu cảm trên khuôn mặt trước sau như một, anh liếc mắt, lạnh giọng nói:

"Những gì nên nói tôi đã nói, nếu muốn tôi xác nhận một lần nữa cũng không có vấn đề gì."

Cô ấy - Lạc Yên, là vị hôn thê của tôi."

Dứt lời, anh mở cửa, đẩy cô vào trong xe, sau đó chính anh bước lên rồi đóng sầm cửa lại.

"Mau lái đi."

Lạc Mạn đẩy tay cô sang một bên, vân vê móng tay xinh đẹp, giọng nói tựa như quẻ dữ trong bóng đêm.

"Nào, Yên Yên ngoan, ngồi xuống nghe chị gái kể tiếp nào, em biết chị gái em ghét nhất là bị người khác dùng tay chỉ vào mặt mà..."

"Yên Yên, em nhìn thấy cái gì ở đây không?"

Lạc Mạn đưa khuôn mặt đến trước mắt cô, chấm đen ở khoé mắt cô ta hiện lên rõ rệt.

Lúc này Lạc Yên không chú ý, bây giờ nhìn lại thì mới thấy chấm đen này.

Cô kinh hoàng, đưa tay sờ lên nó.

Khoảnh khắc bàn tay cô sắp chạm đến chấm đen, Lạc Mạn lập tức ngăn lại, ánh mắt chán ghét nói:

"Đừng có sờ, kéo lại dính xui xẻo, từ sau khi lừa cô tẩy nốt ruồi, tôi đã đến tiệm xăm làm một nốt y hệt.

Sao nào, bất ngờ không?"

"Cô vì muốn tôi đau khổ mà lại bắt chấp tất cả, như vậy có đáng không?" Lạc Yên không chịu được, buông lời chất vấn, nhưng dường như cô càng tức giận thì Lạc Mạn lại càng vui sướng hơn.

Cô ta nhếch môi, bàn tay bóp chặt cằm của Lạc Yên, từng móng tay dài nhọn ghim sâu vào khuôn mặt xinh đẹp của cô.

"Yên Yên à, nhìn em thật sự rất đáng thương, nào, hãy gào thét đi, gào thật lớn cho chị nghe nào." Lạc Mạn nói vào tai cô, sau đó đẩy khuôn mặt cô sang một bên.

Cô ta cất bước đi đến phía tủ đầu giường, tự tay rót một cốc nước, khẽ nhấp một ngụm rồi nói tiếp:

"Thật ra, khi ấy tôi còn nghe anh ta nhắc đến ngực, nhưng vì không gian xung quanh quá ồn ào nên tôi không nghe rõ câu cuối, chắc là anh ta thích phụ nữ ngực to, vì vậy tôi đã đi bơm ngực." Cô ta vừa nói vừa lắc lắc ly rượu đỏ trong tay của mình.

"Không lâu sau đó, tôi đã lên kế hoạch tạo ra một tình huống vô tình gặp gỡ với anh ấy, anh ấy nhìn nốt ruồi giả trên khoé mắt, hỏi tên tôi, tôi nói tôi họ Lạc, tên Mạn, anh ấy đột nhiên sững sốt, sự việc sau đó đúng như cô nghĩ đấy, chúng tôi nhanh chóng ở bên nhau."

Nghe cô ta giải thích một lượt về những sự việc đã xảy ra, Lạc Yên như người vô hồn, đôi mắt trống rỗng, gương mặt nhìn cô ta giẫm lên giày cao gót rời đi.

Cùng lúc đó, trong một căn nhà khác ở cùng chung cư.

Âu Dực ngồi trên ghế, bàn tay khẽ xoa nhẹ huyệt thái dương, hàng lông mày hơi nhíu lại, không khó để nhìn thấy vẻ bức bối trong mắt anh.

Trợ lý Cố Thanh đứng một bên, dè dặt lên tiếng:

"Cậu chủ, trông cậu có vẻ không ổn, hay là để tôi pha cho cậu một cốc cà phê nhé?"

Âu Dực phát tay, ý bảo không cần.

Anh như đang nghĩ đến điều gì đó, không lâu sau, anh ngẩng đầu lên khỏi đồng tài liệu, cất giọng nhàn nhạt hỏi:

"Mạn Mạn thế nào rồi?"

"Cô ấy vẫn đang ở cùng với Lạc Yên tiểu thư."

Nghe thấy hai chữ "Lạc Yên", trong mắt Âu Dực lại hiện lên tia sát ý, sự chán ghét của anh đối với cô lại tăng thêm vài phần.

Ngay lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, thông qua màn hình giám sát, anh nhìn thấy người đang đứng ngoài cửa, sát ý trong mắt lập tức bị vẻ dịu dàng lấn át, anh bước đến phía cửa, tự tay mở cửa cho Lạc Mạn.

"Mạn Mạn, em vào đi, chúng ta nói chuyện."

Anh gọi khẽ, ánh mắt lại càng thêm ôn nhu.

Lạc Mạn đứng đối diện với anh, đôi mắt cô ta không biết từ khi nào đã trở nên ướt đẫm.

Âu Dực thấy cảnh này, lòng đau như cắt, không chút do dự, anh bước đến kéo lấy cô ta ôm vào lòng, dịu dàng dỗ dành cô ta:

"Mạn Mạn, anh xin lỗi, em nghe anh giải thích, anh thật sự là bị cô ta hạ thuốc."

Từ trước đến nay anh đều một lòng một dạ với em, anh thủ thân như ngọc, chờ đợi em suốt 12 năm, tình cảm của anh dành cho em, em hiểu hơn ai hết mà? Mạn Mạn, tin anh lần này thôi, được không?"

Vừa nói, Âu Dực vừa ôm chặt lấy cô ta không buông.

Lạc Mạn được anh tận lực dỗ dành như vậy nhưng trong lòng cô ta lại chẳng thoải mái chút nào, bởi vì cô ta biết, sự dịu dàng mà Âu Dực dành cho cô ta đều là nhờ tình cảm 12 năm trước, dù không muốn thừa nhận nhưng những gì cô ta có được ngày hôm nay đều là nhờ hành động vào 12 năm trước của Lạc Yên.

Nhưng dù vậy thì sao? Rốt cuộc Lạc Yên đã hoàn toàn thua cô ta rồi.

Ít nhất bây giờ cô ta được Âu Dực xem như công chúa mà đối đãi, còn Lạc Yên thì sao? Bị anh chán ghét đến cực điểm!

Nghĩ như vậy, sự khó chịu trong lòng Lạc Mạn vơi đi đôi chút, ánh mắt cô ta khẽ đảo, trong giọng nói không giấu được sự đau khổ:

"Âu Dực, em tin anh...!Nhưng mà...!đó là em gái của em...!em không thể nào đi tranh giành tình cảm với em ấy được..."

Nương theo từng câu chữ được thốt ra, đôi mắt lại càng thêm đăm lẹ, thật sự khiến người đối diện sinh lòng thương tiếc.

Những lời này phối hợp với ánh mắt chứa đầy uất nghẹn của cô ta, nếu không phải Lạc Yên đã sống chung với cô ta từ nhỏ thì chắc chắn cô sẽ tin rằng những lời kia là thật, còn cho rằng cô ta là một người chị tốt.

"Tiểu Mạn, em không cần phải vì ai mà hy sinh tình cảm của mình, đi theo anh, anh sẽ đòi lại công bằng cho em." Âu Dực buông Lạc Mạn ra, ánh mắt vẫn ôn nhu như cũ, anh nắm lấy bàn tay cô ta, đi thẳng vào phòng Lạc Yên.

Đến nơi, anh thấy cửa phòng không khoá lại mà mở toang ra, vừa bước vào, đập vào mắt anh là hình ảnh người con gái thân thể gầy yếu đang ngồi thẫn thờ trên sàn nhà lạnh lẽo, dấu vết của cuộc hoan ái đêm qua vẫn chưa mờ đi.

Âu Dực bước đến, từ trên cao nhìn xuống cô gái đang ngồi trên sàn nhà, trong mắt không có nửa điểm thương hại.

Lạc Yên vốn đang chìm đắm trong cảm xúc của chính mình, nhìn thấy mũi giày của anh, cô vô thức ngẩng đầu lên, đưa đôi mắt ngấn lệ nhìn anh.

Lúc cô còn đang sửng sờ không biết là mơ hay thực, đột nhiên bàn tay không có độ ấm của anh bóp chặt cầm cô, giọng nói lạnh lùng đến đáng sợ:

"Đồ dơ bẩn, đến việc hạ thuốc để lên giường với người yêu của chị mình mà cô cũng dám làm, tôi tự hỏi tâm địa cô có thể rắn rết đến mức nào đây? Vì sao cô và Mạn Mạn cùng chung một dòng máu nhưng lại khác nhau đến như vậy?"

Lạc Yên nghe những lời cay độc phát ra từ miệng anh, cô không biết

nên khóc hay nên cười nữa.

Dơ bẩn? Đây là từ mà anh nên nói với ân nhân của mình đó sao? Còn nhớ không lâu trước đây, cô từng nhìn thấy anh ở trên màn hình tivi, anh được một người phóng viên có tiếng trong giới phỏng vấn.

Giọng nói anh trầm ổn, đôi mắt anh lạnh lùng, dưới thân phận người đứng đầu tập đoàn Âu thị, anh lưu loát trả lời những vấn đề hóc búa do phóng viên đưa ra.

Khi đó cô đúng là có phần sửng sốt, bởi vì đường nét trên khuôn mặt anh có điểm tương tự với thiếu niên năm đó, nhưng cũng chỉ trấn an bản thân có lẽ là do người giống người.

Cho đến hôm nay, cô đã gặp lại được thiếu niên mà cô đem lòng tương tư 12 năm, nhưng ánh mắt dịu dàng của anh đã không còn dành cho cô nữa, đôi bàn tay ấm áp dường như hoá băng, lạnh lẽo đến mức khiến con người ta phải khiếp sợ.

Bàn tay của anh siết chặt cầm cô khiến cô đau đớn, cả trái tim lẫn thể xác.

Lạc Mạn đứng một bên quan sát, thấy sắc mặt cô đang dần tái đi, khoé môi cô ta không nhìn được cong lên, tạo nên một nụ cười nham hiểm, sau khi cảm thấy đã thoả mãn, cô ta bước đến, níu lấy cánh tay của anh, khẽ lắc nhẹ vài cái rồi cất lên giọng nói của mình:

"Âu Dực, buông tay đi anh, đó là em gái của em, anh đừng làm đau con bé, dù gì con bé cũng là người thân của em, em không nở nhìn nó như vậy..."

Sau khi nghe lời cầu xin không mấy thật lòng từ cô ta, anh do dự một lúc, rốt cuộc cũng buông tay ra, đưa đôi mắt sắc lạnh nhìn thân thể yếu ớt của cô.

Bỗng Lạc Mạn ngồi xuống, đưa tay lau nước mắt cho Lạc Yên.

"Yên Yên, em đừng khóc, chị sẽ... Aaaa."

Lạc Mạn chưa kịp nói hết câu, Lạc Yên đã đưa tay tát cô ta.

Ánh mắt Âu Dực hoàn toàn đóng băng trước cảnh tượng này.

"Cô càng làm như vậy chỉ khiến tôi càng cảm thấy ghê tởm thôi." Lạc Yên hét vào mặt cô ta.

Sau giây phút bàng hoàng, Âu Dực ngồi xuống đỡ Lạc Mạn, dùng tay xoa má cô ta, sau đó chán ghét nhìn cô.

Lạc Yên nhìn vào đôi mắt ấy rồi lại tự cười khinh bỉ một cái, cô cười cho sự ngu xuẩn của bản thân.

"Mạn Mạn, em không sao chứ? Quay sang đây anh xem"

Nghe thấy anh quan tâm cô ta như vậy, trong lòng Lạc Yên càng thêm lạnh, nhìn cảnh tượng trước mắt, trái tim cô như bị hàng vạn con dao đâm xuyên, đau đớn không thể tả được.

Bỗng Lạc Mạn đứng lên, cô ta nắm lấy bàn tay của cô, giọng nói nghẹn ngào:

"Yên Yên, chị biết trước nay chị không chăm sóc cho em chu toàn.

Nhưng em đừng thương tâm, nếu em thích anh ấy thì chị có thể nhường, chỉ cần em đừng ôm lòng hận chị là được."

"Chị..." Lạc Yên không biết nên trả lời thế nào.

Sao trước kia cô không biết diễn xuất của chị gái mình lại tốt như vậy chứ? Không đi làm diễn viên thật đúng là uổng phí tài năng.

"Âu Dực, em quyết định rồi, em sẽ tác hợp cho hai người, mong anh hãy chăm sóc cho em gái em thật tốt, mặc dù em rất yêu anh nhưng em không nỡ nhìn em gái em ngày càng sa đoạ như vậy."

"Yên Yên, em nhớ chăm sóc anh ấy cho thật tốt nhé.

Chị xin lỗi!"

Lạc Mạn nói một hơi rồi lập tức chạy ra khỏi phòng.

Âu Dực vốn đang định đuổi theo thì Cố Thanh đã đứng chặn trước cửa.

"Cậu chủ, bên ngoài có rất nhiều phóng viên, chúng ta không nên đuổi theo cô ấy vào thời điểm này, nếu để bọn họ chụp được thì hậu quả không thể lường nổi."

Chương 5: 5: Thật Đẹp

Âu Dực nghe thấy lời của Cố Thanh, anh cố gắng khống chế bản thân không đuổi theo Lạc Mạn.

Nhưng Lạc Yên, anh chắc chắn sẽ không để cô sống yên ổn.

Anh nắm lấy cổ tay cô, kéo ra ngoài.

Sau khi thấy anh lộ diện, ngay lập tức, đám phóng viên vây lại.

Phóng viên: "Âu Tổng, cô gái này là ai? Có phải là vị hôn thê của anh không?"

"Đây là Lạc Yên, cũng chính là vị hôn thê của tôi."

Giọng anh trầm thấp, pha chút lạnh lùng trả lời câu hỏi của đám phóng viên.

Lạc Yên nghe anh nói xong thì hai mắt mở to.

Anh vừa nói gì thế? Vị hôn thê? Cô là vị hôn thê của anh sao? Lạc Yên không dám tin, cô muốn vùng vẫy thu tay mình lại thì bàn tay to lớn của anh siết chặt lấy cổ tay cô, siết đến mức khiến cô đau đớn.

"Tôi còn có việc, phiền mọi người tránh đường."

Âu Dực nói rồi kéo tay cô cùng bước ra khỏi khách sạn.

Nhưng đám phóng viên nào dễ dàng buông tha như thế chứ, bọn họ liều mạng chạy theo, liên tục đặt câu hỏi, một đám người vây quanh anh và cô, mặc cho vệ sĩ ra sức ngăn cản.

Âu Dực vẫn mang khuôn mặt không cảm xúc, cũng không bận tâm đến xung quanh, anh vẫn tiếp tục kéo cô đi ra một chiếc xe đã đậu sẵn ở đó.

"Âu Tổng, xin anh nói thêm vài lời."

"Lạc tiểu thư, cô hãy nói gì đi, trở thành vợ sắp cưới của Âu tổng, cô

có cảm giác thế nào?."

Trước sự tấn công ồ ạt của đám phóng viên, Âu Dực vẫn bình tĩnh, biểu cảm trên khuôn mặt trước sau như một, anh liếc mắt, lạnh giọng nói:

"Những gì nên nói tôi đã nói, nếu muốn tôi xác nhận một lần nữa cũng không có vấn đề gì.

Cô ấy - Lạc Yên, là vị hôn thê của tôi."

Dứt lời, anh mở cửa, đẩy cô vào trong xe, sau đó chính anh bước lên rồi đóng sầm cửa lại.

"Mau lái đi."

Chiếc xe Lamborghini từ từ lăn bánh trên con đường rộng lớn.

Khác với khung cảnh náo nhiệt ở bên ngoài, bầu không khí trong xe lúc này ngọt ngào đến đáng sợ.

Lạc Yên xoa xoa cổ tay đã sớm ửng đỏ, trên đó còn in vết hằn của các ngón tay, rất rõ ràng, minh chứng cho việc Âu Dực đã kiềm chế như thế nào để không phát hỏa trước mặt đám phóng viên.

Khoảng 20 phút sau, xe lái đến trước một căn biệt thự rộng lớn.

Tài xế dừng xe ở cổng, sau khi để bảo vệ gác cổng kiểm tra thân phận thì trực tiếp lái thẳng vào.

Phong cảnh ở đây rất đẹp, phía bên trái có đài phun nước, còn bên phải như một khu vườn trong cổ tích, khung cảnh nên thơ như vậy nhưng Lạc Yên chẳng có tâm trạng để thưởng thức.

Xe dừng lại ở trước gara, không đợi thuộc hạ mở cửa, Âu Dực đã dùng chân đạp mạnh cửa xe ô tô, sau đó cầm lấy cổ tay còn chưa bớt đỏ của cô bước xuống, dẫn cô vào nhà.

Trong nhà có rất nhiều người giúp việc, đa số đều ở độ tuổi từ 18 đến 30.

Trước ánh mắt như muốn giết người của anh, chẳng có ai dám lên tiếng mà chỉ cúi gằm mặt rồi đứng sang một bên.

Có vẻ như có một số người giúp việc ở nhà anh cũng giống như anh vậy, vô tình đến mức khó tin.

Nhìn thấy anh đối xử với cô thô bạo như thế, trong mắt bọn họ chẳng

có lấy một chút đồng tình hay thương hại, có chăng là vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

Đúng lúc này, từ thư phòng có một người bước ra.

"Cậu chủ, bên phía phu nhân vừa gọi điện đến, nói muốn mời cậu về ăn một bữa tối với gia đình."

Người vừa lên tiếng là một người đàn ông trung niên, cũng chính là quản gia ở nơi này, ông ta lớn tuổi hơn anh rất nhiều.

Sau khi nghe những lời mà ông ta nói, Âu Dực lại cau mày như một thói quen, sau đó thanh âm lạnh lẽo của anh truyền vào tai của tất cả những người có mặt ở đây:

"Trước tiên cứ đưa cô ta lên tầng ba."

Trong khi Lạc Yên vẫn chưa hiểu gì, đột nhiên có hai người đàn ông thân hình vạm vỡ bước đến, sau đó mạnh bạo lôi cô đi.

Sau khi Lạc Yên được đưa đi, Âu Dực bước sang ghế sofa rồi ngồi xuống.

Người giúp việc cẩn thận rót trà cho anh, nhưng trong lòng anh lúc này làm gì còn tâm trạng để thưởng thức trà chứ.

Trong lòng anh vô cùng bức bối, một phần vì Lạc Yên, một phần vì những lời mà quản gia vừa nói.

"Nói lại với bà ấy rằng bây giờ tôi không rảnh." Anh mệt mỏi day day trán, nói với quản gia.

Quản gia thờ dài, thầm nghĩ biết bao giờ thì quan hệ giữa cậu chủ và cha mẹ mới tốt hơn đây.

Ngay lúc này, bên ngoài cổng lại có thêm một chiếc xe khác chạy vào.

Người đến chính là Cố Thanh, cậu nhanh chóng bước xuống xe, sau đó chạy vào nhà.

Vừa thấy Cố Thanh, Âu Dực quên cả mệt mỏi, lập tức hỏi cậu ta:

"Mạn Mạn đâu rồi?"

"Lạc tiểu thư đã được đưa về nhà an toàn rồi ạ."

Nghe được tin này từ Cố Thanh, anh cũng yên tâm được phần nào.

Khi nãy thấy Lạc Mạn uất ức chạy ra khỏi chung cư, trong lòng anh

vô cùng lo lắng, sợ rằng trong lúc đau khổ, Lạc Mạn sẽ nghĩ quẩn.
"Cậu chủ, hiện giờ báo lá cải và chính thống đều đang đồng loạt đưa tin về Lạc Yên tiểu thư, chúng ta nên xử lí thế nào ạ?"

"Không cần quan tâm đến cô ta."

Âu Dực nói một cách vô tình.

Trong đầu anh lúc này chỉ có Lạc Mạn, vốn dĩ chẳng dành thời gian để giải quyết chuyện của Lạc Yên.

Cố Thanh nghe anh nói như vậy thì cũng không dám có ý kiến gì nữa.

Một lúc sau, cả Cố Thanh và quản gia đều đi nơi khác, để lại không gian yên tĩnh cho Âu Dực.

Âu Dực ngồi một mình, đôi mắt nhìn vào hư không.

Trong lòng anh đã có dự tính, hiện tại đang là thời điểm nhạy cảm, tốt nhất thì ở trước mặt người ngoài, anh cứ đối xử với Lạc Yên như vợ của mình.

Mặc dù anh rất không muốn để Lạc Mạn chịu uỷ khuất, nhưng ngoài cách này ra, anh cũng không còn cách nào khác.

Đợi đến khi chuyện này lắng xuống, anh nhất định sẽ giúp Lạc Mạn đòi lại công bằng, sẽ khiến Lạc Yên phải nếm trải đau khổ tột cùng.

Trong lúc suy nghĩ, Âu Dực đã ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Lúc này, trong một căn phòng nào đó ở trên tầng ba.

Lạc Yên ngồi một góc, thẫn thờ nhìn chằm chằm bức ảnh thời niên thiếu mà anh treo trên tường.

Không hiểu sao cô lại muốn khóc rồi...

Thời điểm Âu Dực đang ngủ thiếp, Lạc Yên thì thẫn thờ, quản gia và Cố Thanh đều có việc riêng, không ai biết rằng trong một căn phòng khác, một người phụ nữ ước chừng 22 tuổi đang lén lút nghe điện thoại.

Người phụ nữ hạ thấp âm lượng đến mức chỉ có mình cô ta và Lạc Mạn nghe thấy:

"Chị Mạn Mạn, chị thật sự muốn em làm như vậy sao? Em sợ là..."

Người phụ nữ còn chưa nói xong, Lạc Mạn đã cướp lời:

"Không cần lo đâu, em chỉ cần cắt nhẹ phần dây áo của cô ta là

được rồi.

Đừng làm nó hỏng hoàn toàn, chú ý để sau khi cô ta đến bữa tiệc thì chiếc váy mới xảy ra sự cố."

"Chuyện này...!em sợ Âu Tổng sẽ..."

Người phụ nữ hơi do dự, mạo hiểm như vậy liệu có bị Âu Dực phát hiện ra không?

Lạc Mạn ở đầu dây bên kia như đọc được suy nghĩ của người phụ nữ kia, cô ta cất giọng dụ dỗ:

"Chị biết trong lòng em đang lo lắng, nhưng em yên tâm, chị nhất định sẽ đảm bảo an toàn cho em."

Nghe cô ta nói như vậy, tia do dự trong mắt người phụ nữ cuối cùng cũng vơi dần đi.

"Được, em đồng ý."

...

Đúng như dự đoán của Lạc Mạn, sau khi Âu Dực tỉnh dậy liền lên tầng ba, tìm kiếm căn phòng mà hai người đàn ông kia đưa Lạc Yên vào, sau một lúc, rốt cuộc anh cũng tìm thấy.

Vừa mở cửa, đập vào mắt anh là hình ảnh cô gái nhỏ ngồi co người vào một góc, hai mắt cô sưng lên, đôi mắt luôn dán chặt vào bức ảnh mà anh treo trên tường.

Nhìn hình ảnh này, không biết vì sao, tim anh lại lỡ mất một nhịp.

Cô có cái gì đó khiến anh chột rung động, hình ảnh này tưởng chừng rất nhếch nhác, nhưng bây giờ lại đẹp đến kì lạ.

Anh lắc đầu, cố gắng quên đi cảm xúc kì lạ vừa mới hiện lên kia.

Sau khi điều chỉnh lại biểu cảm, anh lạnh giọng nói với cô:

"Một tiếng nữa cô sẽ cùng tôi đi dự tiệc, chuẩn bị cho tốt đi, đừng làm tôi mất mặt."

Nói xong câu này, anh cất bước rời đi.

Lạc Yên điều chỉnh lại cảm xúc, sau đó vào phòng tắm rửa đơn giản, rồi lại bước ra khỏi phòng.

Còn đang loay hoay tìm đường xuống tầng một, đột nhiên có một người đàn ông xuất hiện trước mặt Lạc Yên.

Lạc Yên biết người này, tên là Cố Thanh, là trợ lý của Âu Dực.

Khác với biểu tình lạnh lùng khiến người ta e ngại của Âu Dực, trên mặt Cố Thanh lúc nào cũng mang theo nụ cười.

Cậu ta đứng trước mặt cô, đưa cho cô một bộ váy rồi nói:

"Lạc Yên tiểu thư, tối nay cô sẽ cùng cậu chủ tham gia một buổi tiệc, đây là váy dự tiệc cho tôi đích thân chuẩn bị, cô nhanh chóng thay đi, 30 phút nữa chúng ta sẽ xuất phát."

"Tôi có thể không đi không?"

"Lạc Yên tiểu thư, xin lỗi cô, đây là lời của cậu chủ, tôi chỉ phụ trách chuyển lời lại, mong cô đừng làm khó tôi."

"Được rồi..." Lạc Yên miễn cưỡng trả lời, sau đó làm theo lời cậu ta, đi vào phòng thay đồ.

Chiếc váy mà cậu ta đưa đến là một chiếc váy dài, màu trắng, phần thân trên được đính kim cương, phía trước ngực miễn cưỡng xem như kín đáo, hai dây áo mỏng như tơ lụa có đính kim sa, đơn giản nhưng cũng đủ nổi bật.

Phần dây áo có hơi kì lạ, giống như bị ai đó động vào, Lạc Yên còn chưa nhìn kĩ thì ngoài phòng đã truyền đến tiếng thúc giục của Cố Thanh:

"Lạc Yên tiểu thư, cô xong chưa?"

"Xong rồi."

Nương theo câu nói này, Lạc Yên mở cửa phòng bước ra.

Cô vừa xuất hiện, trực tiếp khiến cho Cố Thanh ngây người.

Thật đẹp...

Còn đẹp hơn cả tiểu thư Lạc Mạn...

Bị cậu ta nhìn chăm chăm như vậy khiến Lạc Yên cảm thấy không được tự nhiên lắm.

Cô khẽ ho nhẹ một cái, âm thầm nhắc nhở cậu ta.

Lúc này, Cố Thanh mới ngại ngừng dời mắt đi.

Sau giây phút thất thần, Cố Thanh đã bình tĩnh lại, cậu bước đến, không tiếc mà cho cô một lời khen:

"Lạc Yên tiểu thư, hôm nay cô rất đẹp."

Nhanh xuống nhà đi, cậu chủ còn đang chờ."

"Được." Lạc Yên trả lời rồi nhanh chóng cùng cậu xuống nhà.

Đúng như dự đoán Cố Thanh, vừa nhìn thấy Lạc Yên, Âu Dực đã không rời mắt được.

Chiếc váy này tuy đơn giản nhưng rất kén người mặc, thế nhưng cô lại mặc đẹp như vậy, hơn nữa còn tôn lên chiếc váy, làm cho nó trở nên hoa lệ hơn nhiều.

Khuôn mặt vẫn chưa được trang điểm nhưng lại xinh đẹp động lòng người...

Cảm nhận được cái nhìn của trợ lý, lại thấy cậu ta cười tủm tỉm, anh mới ý thức được bản thân vừa thất thần.

Anh ho nhẹ một cái, nói với cô:

"Cũng khá đẹp rồi, để Cố Thanh trang điểm đơn giản rồi hẵng đi."

Mặc dù với khuôn mặt kia của cô thì có trang điểm hay không vẫn như nhau, nhưng trang điểm là việc cần thiết, đó là phép lịch sự tối thiểu.

Dù sao thì anh cũng không muốn bản thân bị người ta đem ra bàn tán, nói rằng anh cưới một cô vợ không biết lịch sự.

Tay nghề của Cố Thanh, anh hiểu rất rõ, mặc dù là đàn ông nhưng cậu ta trang điểm rất tốt.

Quả thật là như vậy, sau khi cậu ta làm xong, Lạc Yên càng đẹp hơn trước.

Dù là như vậy nhưng anh cũng chẳng thưởng thức lâu.

Trong suy nghĩ của anh, đúng là cô rất đẹp, nhưng đẹp thì có ích gì chứ? Tâm địa rắn rết như vậy, dù có đẹp đến mấy cũng khiến anh chán ghét.

"Đi thôi." Anh lãnh đạm nói rồi đứng dậy.

Lạc Yên dù không muốn nhưng vẫn đi theo phía sau anh đến gara.

Sau khi lên xe, cô và anh ngồi ở hàng ghế sau.

Từ khi lên xe đến giờ, cô vẫn luôn không hé lời, môi mím chặt, ánh mắt thì nhìn sang hai hàng cây bên đường.

Không phải là cô không muốn nhìn anh, chỉ là cô không có can đảm đó.

Càng nhìn, trái tim cô lại càng thêm đau đớn..

Chương 6: 6: Sự Cố Ở Bữa Tiệc

Xe dừng lại trước đại sảnh, Âu Dực với một thân tây trang màu đen, vừa đặt chân xuống xe thì đã thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt. Nhưng dường như anh đã không còn quá xa lạ với những tình huống như thế này.

Sau khi bước xuống xe, anh khẽ quay người lại, tự tay mở cửa xe, để Lạc Yên bước ra ngoài.

"Vào thôi."

Có lẽ đây là hai từ nhẹ nhàng nhất mà anh nói với cô trong suốt hai ngày qua.

Nhưng trong lòng cô lúc này lại không hề cảm thấy hạnh phúc, bởi vì dù ngữ điệu của anh có thay đổi thì ánh mắt anh nhìn cô vẫn như cũ, chứa đầy lạnh lẽo và chán ghét.

Nhìn vào đôi mắt đó, cô cũng tỉnh táo hơn, nhắc nhở bản thân rằng Âu Dực chỉ đang diễn trước mặt người ngoài.

Âu Dực nhẹ nhàng nắm lấy tay cô rồi cùng nhau bước vào trong, đưa cô đi giới thiệu với mọi người.

Ở trước mặt người khác, anh chính là một người bạn trai mà các cô gái vẫn luôn ao ước, còn cô là cô gái may mắn được anh để mắt đến, khiến bao nhiêu người có mặt ở đây đều ghen tị và ngưỡng mộ không thôi.

Bọn họ không biết, đằng sau vẻ mặt dịu dàng mà anh nhìn cô kia là sự chán ghét đến cực điểm.

Bỗng nhiên từ phía xa có một người đàn ông bước đến, vẻ mặt anh ta ngả ngớn, cất giọng trêu đùa:

"Vợ sắp cưới của cậu không tồi đâu, ít nhất thì cô ấy đẹp hơn Lạc Mạn kia nhiều."

Người đàn ông này không phải ai khác, chính là bạn thân của Âu Dực - Lục Duy Khiêm.

Âu Dực chỉ cười nhạt rồi nhấp một ngụm rượu, tay vòng qua eo của Lạc Yên, kéo sát cô vào người mình.

Lạc Yên mở to mắt nhìn anh, trong mắt không che giấu nỗi vẻ sửng sờ, bởi vì ngoại trừ đêm phát sinh quan hệ kia ra thì đây là lần đầu tiên anh và cô tiếp xúc gần với nhau đến vậy.

Mùi nước hoa nam tính thoang thoảng trên người anh tỏa ra, vương quanh chóp mũi cô, vô cùng dễ chịu.

Cả người cô bị anh ôm sát, mơ hồ cảm nhận được hơi ấm từ người anh truyền sang.

Lạc Yên còn đang chìm vào trong suy nghĩ của mình, đột nhiên Cố Thanh bước đến, khẽ nói gì đó vào tai Âu Dực, anh nghe xong thì cau mày đứng dậy, nói với cô:

"Tôi có việc phải đi một chút, cô ở đây ngoan ngoãn, đừng làm loạn." Lạc Yên khẽ gật đầu, trong lòng hơi bất an, cô có linh cảm rằng có gì đó sắp xảy ra.

Quả nhiên, giác quan thứ sáu của phụ nữ luôn luôn đúng, anh vừa rời đi thì Lạc Mạn liền xuất hiện.

Vừa đến trước mặt cô, cô ta đã cất giọng trào phúng:

"Em gái ngoan, hôm nay trông em không tệ đâu."

Sao nào? Định dùng khuôn mặt hồ ly tinh này để câu dẫn Âu Dực à?"

"Tôi không có tâm trạng nói chuyện với chị đâu." Lạc Yên mệt mỏi trả lời, sau đó quay đầu sang chỗ khác.

Lạc Mạn vốn đang đứng phía sau cô, bỗng nhiên nở một nụ cười nham hiểm.

Nhân lúc không ai chú ý, cô ta từ từ đưa bàn tay lên, giật nhẹ dây

váy.

Dây váy của Lạc Yên vốn đã bị người hầu trong nhà lén lút động tay động chân, sớm đã có dấu hiệu muốn đứt ra, bây giờ thêm hành động này của Lạc Mạn, dây váy vốn đã lỏng lẻo cũng triệt để đứt luôn.

Sau khi xong việc, Lạc Mạn hất tóc rời đi.

Lạc Yên vẫn không hay biết gì, cho đến khi Âu Dực trở về, cũng là lúc cô cảm nhận được ánh mắt khác thường của những người có mặt ở đây, cô mới biết một dây váy của mình đã sớm đứt ra.

Lạc Yên vô cùng lúng túng, chiếc váy đã có dấu hiệu muốn rơi xuống, cô vội vàng dùng tay cầm lấy dây váy, động tác này trực tiếp làm ly rượu trên bàn đổ vào người cô, chiếc váy màu trắng dần trở nên trong suốt, những người đứng gần đã trông thấy những thứ không nên thấy.

Còn đang chật vật, đột nhiên trước mặt cô xuất hiện một bóng người. Lạc Yên ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là Âu Dực.

Anh vừa đến, nhìn thấy cô như vậy thì lập tức cởi áo khoác của mình ra khoác lên người cô.

Lục Duy Khiêm đứng một bên thấy tình hình không ổn nên liền lên tiếng.

"Chỉ là một sự cố nhỏ thôi, mọi người đừng quá bận tâm.

Nào, buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi, mọi người chuẩn bị tinh thần chiến đến cùng đi."

Dưới sự dẫn dắt của anh ta, đám đông dần dần tản ra.

Âu Dực đỡ Lạc Yên đứng dậy, trước ánh mắt soi mói của tất cả mọi người, anh đưa cô rời khỏi buổi tiệc, trở về biệt thự.

Về đến nơi, cảm xúc giận dữ và khó chịu mà anh luôn cố gắng kiềm chế đều bộc phát.

Anh mạnh bạo nắm lấy tay cô, kéo vào phòng khách, sau đó đẩy ngã cô xuống ghế sofa, lạnh giọng nói với người hầu:

"Từ ngày hôm nay, không có sự cho phép của tôi, ai dám cho cô ta ra

ngoài thì đừng trách tôi."

"Anh..." Lạc Yên thấy anh thay đổi nhanh như vậy, nhất thời không thể tin nổi, định hỏi rõ sự tình.

Nhưng còn chưa nói xong thì anh đã cướp lời cô.

"Còn cô nữa, đồ lẳng lơ, trước mặt bao nhiêu người mà còn làm ra hành động đáng xấu hổ như vậy, cô không thấy hổ thẹn ư?"

Nghe những lời xúc phạm thậm tệ kia phát ra từ miệng người đàn ông cô yêu, Lạc Yên rốt cuộc cũng không kiềm chế được nữa, cô đứng bật dậy, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm anh.

"Anh vừa nói gì?"

"Cô là con đàn bà nươc nhuốc, không biết giữ thể diện, trước mặt bao nhiêu người mà còn làm ra hành động như thế, muốn cho cả thế giới nhìn thấy cơ thể của cô sao?"

"Đáng lẽ ra tôi nên đoán trước trường hợp này, dù sao thì đến chuyện hạ thuốc để lên giường với anh rồi tương lai cô còn làm được, vậy chuyện này có gì đáng kinh ngạc chứ."

Âu Dực nói xong, không quan tâm đến cảm xúc của cô mà quay bước đi, nhưng vừa đi đến chân cầu thang thì nghe thấy tiếng cô vọng lại:

"Nếu như em nói em mới là bé gái đã cứu anh vào 12 năm trước, anh...!anh sẽ không đối xử với em như vậy nữa, phải không?"

Nghe thấy câu hỏi của cô, bước chân của Âu Dực khựng lại, nhưng vẫn không quay người mà vẫn giữ nguyên tư thế cũ.

Cả hai người cứ giữ nguyên như vậy, cho đến khoảng 2 phút sau, Âu Dực mới lên tiếng.

"Nếu như tôi còn nghe cô hỏi đến vấn đề này lần thứ hai, vậy thì đừng trách tôi tàn nhẫn."

Nói xong, anh rời đi không chút do dự, bóng lưng anh âm trầm, Lạc Yên mơ hồ cảm nhận được sự lạnh lẽo đến từ anh.

Ánh mắt cô vẫn dõi theo, cho đến khi anh hoàn toàn rời khỏi tầm mắt cô, cô mới quay người lại, toang định bước lên lầu.

Thế nhưng, chân vừa đặt lên cầu thang, bên tai đã truyền đến tiếng nghị luận của người hầu trong nhà:

"Quả nhiên là loại hàng thể thân thấp kém, ngoài khuôn mặt ra thì

chẳng có gì, hại cậu chủ mất mặt."

Lạc Yên cúi thấp đầu, tiếp tục bước đi, cho đến khi cô vào được phòng mình mới cảm thấy yên tĩnh được đôi chút.

Cô ngồi trên giường, ngắm nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

Trăng hôm nay rất đẹp, ở gần khung cửa sổ còn có chậu hoa bông tuyết.

Trong ánh trăng mờ ảo, màu trắng của hoa lại trở nên nổi bật hơn bao giờ hết.

Nhìn hình ảnh tuyệt đẹp này, không hiểu sao trong đầu Lạc Yên lại tưởng tượng đến cảnh tượng cô và Âu Dực hoá giải hết thảy những hiểu lầm, buông bỏ những chuyện trước đây, cùng nhau khoá môi dưới ánh trăng.

Vừa nghĩ, khoé môi Lạc Yên đã cong lên trong vô thức.

Cô nghĩ, nếu như cô có thể tận hưởng một ngày như vậy, bất kể cô trả giá đắt thế nào, cô cũng đồng ý.

Nhưng suy cho cùng, tưởng tượng vẫn chỉ là tưởng tượng, đây chỉ là biện pháp nhất thời để xoa dịu cơn đau nhói nơi trái tim, hẳn là sẽ không bao giờ thành sự thật.

"Chắc chắn là như vậy..." Lạc Yên cười khổ, tự nhủ thầm.

Ngồi trên giường chìm đắm trong suy nghĩ của mình, cô đã ngủ quên từ lúc nào không hay.

6 giờ sáng hôm sau.

Lạc Yên vừa thức dậy đã vào phòng tắm vệ sinh sạch sẽ, vừa bước ra khỏi phòng, tiếng gõ cửa vang lên.

Như thường lệ, có người hầu đem đồ ăn sáng lên cho cô.

Lạc Yên vừa mở cửa đã bị ánh mắt bức bối của người hầu dọa sợ, người hầu liếc nhìn cô, trong mắt chứa đầy khinh thường, giọng điệu cũng không được tốt lắm:

"Nhanh ăn đi, dâng lên tận miệng rồi, còn lề mề gì nữa? Muốn tôi mớm cho cô à?"

Lời này thật sự rất khó nghe, mặc dù Lạc Yên không được cậu chủ

của bọn họ yêu thích, nhưng dù sao thì cô cũng là vị hôn thê của anh, là thiếu phu nhân tương lai.

Đây là thái độ nên có của người hầu đối với thiếu phu nhân tương lai của mình sao?

Dù người hầu rất không phải phép nhưng Lạc Yên cũng không để ý nhiều, trước khi xảy ra chuyện kia với Âu Dực, cô vẫn sống một cuộc sống bình thường, cho đến thời điểm hiện tại, cô vẫn chưa thể quen được cuộc sống được người ta cơm bưng nước rót, hầu hạ tận miệng như thế này, làm gì có thời gian mà đi để ý đến thái độ của người hầu kia chứ.

Người hầu thấy phản ứng của Lạc Yên không như dự đoán của cô ta thì vô cùng khó hiểu, chẳng lẽ đồ thể thân này bị khiếm thính? Nếu không thì sao lại có thể bình thản, không tức giận như vậy được? Trước vẻ mặt trợn mắt há mồm của người hầu, Lạc Yên yên tĩnh ăn hết đồ do người hầu đưa lên, sau đó trả bát đĩa lại cho cô ta, còn không quên nói một câu:

"Ăn xong rồi, cảm ơn cô, làm phiền cô quá."

Nói xong, Lạc Yên nở một nụ cười đúng tiêu chuẩn, chờ người hầu ngơ ngác rời đi, cô mới đóng cửa lại.

Lúc này, ở tầng 1.

Người hầu vừa đem bát đĩa xuống đã bị một đồng người vây quanh, các câu hỏi không ngừng xuất hiện.

"Cô ta thế nào?"

"Cô ta kiêu ngạo lắm sao, có bắt nạt cô không?"

Người hầu cúi thấp đầu, không nói gì.

Đám người còn lại tưởng rằng cô ta bị Lạc Yên bắt nạt, không hện mà cùng nhau tức giận, buông giọng oán trách:

"Cô ta thật sự nghĩ mình là Âu thiếu phu nhân sao? Đúng là hàng giả, hàng thể thân, mãi mãi không có cửa so với hàng thật."

"Nghĩ mọi cách để leo lên giường của Âu tổng, bây giờ lại còn bắt nạt người hầu trong nhà, đúng là đồ rẻ tiền."

Đúng lúc này, Lạc Yên từ trên nhà bước xuống, nghe được những lời bọn họ nói, cô không khỏi tổn thương.

Không phải vì không được người hầu trong nhà yêu thích, mà là vì cô bị bọn họ xem như thể thân của Lạc Mạn.

Đám người hầu đang bồi xấu cô đến sung sướng, nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ phía cầu thang thì không hẹn mà cùng quay đầu nhìn lên, nhìn thấy nữ chủ nhân tương lai của bọn họ đang đứng lặng người.

Trong lòng bọn họ có chút chột dạ, phận người hầu, vốn dĩ nên tập trung làm tốt công việc của mình, vậy mà bọn họ lại ở sau lưng bồi xấu nữ chủ nhân.

Vốn nghĩ Lạc Yên sẽ nổi trận lôi đình, kêu gào muốn đuổi bọn họ, lại không ngờ cô không nói gì cả, chỉ xem như không nghe thấy gì, tiếp tục bước đi.

Thấy cô phản ứng như vậy, đám người hầu liếc mắt nhìn nhau, được nước lấn tới.

Một người trong số bọn họ bắt đầu có động tĩnh, cô ta đi đến bên cạnh Lạc Yên, hai tay khoanh lại, ánh mắt quét trên người cô một vòng như đang định giá một món hàng.

Chỉ thấy cô ta đột nhiên mở miệng, giọng nói cay nghiệt:

"Ồ, diễn rất tốt nha, cô nên đi làm diễn viên, nếu không làng giải trí sẽ bỏ lỡ một tài năng đấy."

Hôm nay Lạc Yên đến tháng, tâm trạng vốn đang không tốt, định xuống nhà nấu chút canh để uống, không nghĩ đến vừa xuống đã bị đám người này cản đường.

Chỉ thấy ánh mắt cô trầm xuống, lạnh lẽo nhìn ả người hầu kia.

Ánh mắt này của Lạc Yên khiến cô ta bất giác run rẩy, cô ta cố gắng đứng thẳng người, nói to:

"Cô dám trừng tôi?" Vừa nói, cô ta vừa bước đến gần Lạc Yên, trong ánh mắt khó hiểu của cô, bàn tay ả người hầu hướng đến, dùng sức đẩy mạnh cô ra sàn nhà.

"Bang!"

Đầu Lạc Yên đập vào bức tường, vì đang đứng gần cầu thang nên cả người cô bị chấn thương không nhẹ, may mắn là ả người hầu kia không dùng hết sức nên Lạc Yên vẫn chưa đến mức ngất đi..

Chương 7: 7: Ngất Xiu

Dù là vậy, nhưng cô vẫn đau đến chết lặng.

Hành động này của ả người hầu kia khiến đám người hầu trong nhà sửng sốt, mặc dù bọn họ rất không vừa mắt Lạc Yên, nhưng mạnh tay đẩy cô như vậy...!quả thật là có chút quá đáng.

Khi đám người hầu trong nhà còn chưa kịp hoàn hồn thì phía cửa chính truyền đến tiếng mở cửa, bọn họ không hẹn mà cùng nhau nhìn về hướng phát ra âm thanh, phát hiện Âu Dục đã trở về.

Sắc mặt bọn họ tái mét, cùng nhau cúi đầu xuống, cố tránh ánh mắt của anh, trong lòng bọn họ lúc này vô cùng rối, tại sao hôm nay cậu chủ lại về sớm như vậy? Là vì công việc kết thúc nhanh hơn dự kiến sao? Hay là vì cậu chủ để quên tài liệu gì đó ở nhà?

Đáp án là, Âu Dục trở về để lấy tài liệu bị bỏ quên.

Lý do gì cũng không quan trọng, bởi vì bọn họ biết, bọn họ sắp tiêu rồi.

Thử hỏi xem? Nhân lúc cậu chủ không có nhà, hùa nhau bắt nạt vợ tương lai của cậu ấy, dù cậu chủ không yêu thích người vợ kia lắm, nhưng chắc chắn vẫn sẽ tức giận.

Khả năng cao là bọn họ không giữ được công việc này nữa.

Tuy nhiên, trái ngược với tưởng tượng của họ, Âu Dục lại lãnh khốc vô tình đi lướt qua Lạc Yên đang nằm dưới sàn nhà, lúc đi qua, ánh mắt anh dừng lại trên người cô một chút, sau đó lại xem như không có chuyện gì, cất bước rời đi.

Anh thật sự vô tâm như thế sao?

Không, không hề.

Thật ra khi vừa bước vào cửa, nhìn thấy hình ảnh kia, trong lòng anh quả thật có chút khó chịu, dù sao đi nữa thì trên danh nghĩa, cô cũng là vợ tương lai của anh.

Đám người hầu kia không biết thân biết phận, lại hùa nhau ức hiếp cô, lúc ấy, suýt chút nữa thôi, anh đã định lao đến, quát vào mặt bọn họ, sau đó bảo bọn họ đi kết toán lương rồi rút.

Nhưng may mắn là anh đã kịp tỉnh táo lại, không làm như vậy nữa. Trong lòng anh nghĩ, nếu anh làm như vậy, chắc chắn Lạc Yên sẽ cho rằng anh có hứng thú với cô.

Âu Dực là một người theo đuổi sự hoàn hảo, anh không cho phép cô có suy nghĩ này.

Hiển nhiên trong mắt anh, hình ảnh của bản thân quan trọng hơn bất cứ điều gì.

Đám người hầu thấy anh không phản ứng gì thì lần lượt tản ra, trong lòng bọn họ nghĩ, nếu như cậu chủ đã không để tâm, vậy bọn họ còn lo sợ làm gì cho phí sức?

Cho đến khi Âu Dực lấy xong tài liệu, đi đến công ty, ánh mắt anh chưa bao giờ dừng lại lần thứ hai trên thân thể gầy yếu của cô gái. Lạc Yên cứ thế nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, một lúc lâu sau, cô gắng gượng ngồi dậy, sau đó đi lên phòng, đóng cửa tự nhốt mình trong phòng cho đến tối muộn.

Người hầu nghĩ rằng cô muốn tuyệt thực, bọn họ nhìn nhau, quyết định không đem cơm lên cho cô nữa, bọn họ muốn xem xem, cô có thể chịu đựng được bao lâu.

Đêm.

Lạc Yên tự nhốt mình trong phòng đã được hơn một buổi, suốt một buổi, ngoài khuôn mặt lạnh lẽo kia ra, cô không nghĩ được gì khác. Đêm khuya thanh tịnh, là thời điểm khiến con người ta nghĩ nhiều nhất.

Nghĩ đến ánh mắt vô tình kia, trên vành mắt cô không biết đã ướm đi từ lúc nào, hai hàng nước mắt nóng hổi trượt qua gò má, thấm ướm cả khuôn mặt, trong đêm đen, phối hợp với mái tóc rối bù, Lạc Yên lúc này trông càng trở nên nhếch nhác.

Lúc cô bị đám người hầu bắt nạt cũng không đau đớn như khi nhìn

thấy ánh mắt vô tình kia, anh, Âu Dực, lạnh lùng đến đáng sợ. Có trời mới biết, khi cô thấy anh về, trong lòng đã mừng rỡ như thế nào.

Những tưởng anh sẽ bước đến, ở trước mặt đám người hầu kia lấy lại công bằng cho cô, hoặc cùng lắm thì quan tâm hỏi han cô một câu thôi cũng được, nhưng kết quả...!thật không ngờ.

Lạc Yên từng nghe cô bạn thân của mình nói, khi yêu, không nên gieo quá nhiều hy vọng vào một người, để rồi khi người đó không được như kỳ vọng, đau đớn gấp bội.

Giờ đây ngẫm lại, quả thật cô ấy đã nói đúng.

Âu Dực vốn là một người đàn ông máu lạnh, sao cô lại ngu ngốc đến mức ký thác hy vọng lên người anh, để rồi bây giờ trái tim đau đớn như bị vạn tiễn xuyên tâm đây?

"Âu Dực, anh thật sự làm em thất vọng đến tột cùng..." Lạc Yên ngẩng đầu, nhìn vào ánh trăng đang lấp ló bên ngoài cửa sổ, thanh âm nhẹ tựa như gió khẽ thì thầm.

Đêm nay bầu trời đầy sao, rất đẹp, rất thích hợp cho các cặp đôi yêu nhau cùng ngắm sao dưới ánh trăng lãng mạn.

Cũng là đêm nay, có một cô gái thương tâm đến mức không ngủ được.

Đến 4 giờ sáng, Lạc Yên mới ngủ được.

Lạc Yên mơ một giấc mơ dài.

Trong mơ, cô thấy mình đang đi trên một con đường tăm tối, lạnh lẽo.

Kí ức năm đó lại ùa về, khuôn mặt người kia hiện lên trước mặt cô vô cùng chân thật.

Người kia nói vô cùng thích cô, muốn ở bên cô cả đời, nhưng sau đó lại nói rất ghét cô, ghê tởm con người của cô.

Rồi Lạc Mạn xuất hiện, hai người họ tay trong tay, tình nồng mật ý sánh bước bên nhau, bỏ lại cô ở đó.

Giây phút ấy, trái tim Lạc Yên như vỡ ra thành từng mảnh.

Từng đợt gió thu tràn vào qua cửa sổ, khiến cho Lạc Yên bưng tỉnh.

Đầu cô hơi đau nhức, cái nắng chói chang của buổi trưa hắt qua cửa sổ, chiếu thẳng vào mắt cô khiến mắt cô hơi chói.

Hoá ra Lạc Yên đã ngủ đến tận 12 giờ trưa mới dậy.

Cơn đau khó chịu truyền đến từ dạ dày đánh thức cơn buồn ngủ của cô, Lạc Yên cố gắng đứng dậy, vốn dĩ định xuống bếp làm chút gì đó lót bụng, nhưng vì từ hôm qua đến giờ chưa ăn gì nên hiện tại cô rất yếu, bước chân cũng vì thế mà chậm lại.

Cô đi đến trước cửa phòng bếp, bàn tay dừng lại trên nắm cửa, lại phát hiện ra phòng bếp đã bị khoá lại.

Khoá rồi sao...

Nhưng cô thật sự rất đói...

Không còn cách nào, Lạc Yên đành phải quay trở lại phòng mình, không ngờ còn chưa về đến phòng thì trước mắt cô đã tối sầm, cơ thể không chịu nổi mà ngất xỉu.

Trước khi ý thức hoàn toàn bay xa, Lạc Yên cố gắng nở một nụ cười, xem như tự thưởng cho chính mình.

Cô nghĩ, cũng không biết bản thân mình còn có thể tỉnh lại không, nếu như gặp trường hợp xấu nhất, vậy thì trước khi chết, cô nhất định phải thật xinh đẹp.

Dù sao thì bạn cô đã từng nói rằng cô đẹp nhất khi cô cười mà.

...

Lúc này, ở phòng bếp.

Một ả người hầu tay cầm điện thoại, ánh mắt đảo qua các góc phòng, sau khi xác định vị trí của camera, cô ta lần theo góc chết, dùng một mảnh băng dính màu đen dán lên camera, sau đó cô ta mới dám mở màn hình lên, bấm gọi một dãy số.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của Lạc Mạn:

"Tiểu Nhu, chuyện mà chị bảo em làm sao rồi?"

Tiểu Nhu chính là tên của ả người hầu kia, cũng chính là người đã phá hỏng chiếc váy của Lạc Yên vào buổi tối hôm đó.

Nghe thấy giọng nói của Lạc Mạn, vẻ lo lắng trong mắt Tiểu Nhu giảm đi vài phần, cô ta nhỏ giọng nói vào trong điện thoại:

"Chị Mạn Mạn, em đã làm theo lời chị nói, khoá cửa phòng bếp giả vờ nấu ăn rồi, sau khi phát hiện phòng bếp bị khoá, Lạc Yên đã trở

về phòng, tiếp theo em cần làm gì nữa ạ?"

Nghe thấy những lời này của Tiểu Nhu, ở bên kia, khoé môi Lạc Mạn hơi câu lên, tạo nên một nụ cười nham hiểm, cô ta vâng vâng chiếc nhẫn trên ngón tay, thanh âm không rõ cảm xúc trả lời Tiểu Nhu:

"Không cần đâu, Lạc Yên bị bệnh dạ dày từ nhỏ, theo như lời em nói thì suốt từ ngày hôm qua đến bây giờ, cô ta chưa ăn gì, chắc chắn cô ta sẽ không chống đỡ nổi."

"Nhưng...!liệu tính mạng của cô ta có bị ảnh hưởng không?" Tiểu Nhu lo lắng hỏi lại, trong giọng nói không che giấu được sự run rẩy. Nếu Lạc Yên có mệnh hệ gì thì xem như cô ta đã gián tiếp trở thành hung thủ...

Tiểu Nhu chỉ dám động tay động chân một chút, bảo cô ta giết người, cô ta không có can đảm đó.

Lạc Mạn nghe câu hỏi của Tiểu Nhu, cô ta cười khẩy, trả lời Tiểu Nhu:

"Em yên tâm, u Dực rất chán ghét cô ta, chị hiểu rõ tính cách của anh ấy, anh ấy sẽ không buông tha cho cô ta dễ dàng, cũng sẽ không để cô ta chết, cho nên tính mạng của cô ta sẽ không xảy ra vấn đề đâu."

Lại nói, nếu tính mạng của cô ta xảy ra vấn đề thì sao? Em sợ gì chứ? Nguyên nhân là do cô ta bị bệnh dạ dày, không phải do em, em không cần lo lắng.

Hơn nữa, chị sẽ không để em bị phát hiện ra, cho nên Tiểu Nhu à, em đừng nghĩ nhiều nữa."

"Vâng..." Tiểu Nhu do dự một lúc, rốt cuộc cũng không hỏi thêm nữa, dù sao thì hiện tại, cô ta và Lạc Mạn đã chung thuyền, chỉ có thể lựa chọn tin tưởng Lạc Mạn đến cùng.

...

Khoảng hai giờ sau, ở tầng hai.

Hai người hầu cùng nhau lên tầng hai dọn dẹp, bọn họ vừa đi vừa trò chuyện rôm rả, vốn dĩ còn đang nói đến chuyện Lạc Yên tuyệt thực ở trong phòng, không ngờ vừa nói đến đây, dưới chân bọn họ đã vấp phải một vật.

Bọn họ cúi đầu xuống quan sát, phát hiện bên dưới là một cơ thể người, hay nói một cách chính xác hơn, người nằm dưới đất là thiếu

phu nhân tương lai của bọn họ.

Hai người hầu vô cùng bất ngờ, không hẹn mà cùng quay đầu, bốn mắt nhìn nhau, vài giây sau, người hầu thứ nhất lên tiếng trước:

"Là Lạc Yên, phải làm sao đây? Chúng ta gọi điện báo cho cậu chủ đi."

Người hầu thứ hai ngồi xuống quan sát Lạc Yên một lúc, sau đó đứng dậy, nói với giọng điệu thản nhiên:

"Không nên, cũng chỉ nhịn đói một ngày thôi mà, làm gì đến mức ngất xỉu chứ?"

Người hầu thứ nhất nhìn cô gái đang nằm trên sàn nhà, trong mắt hiện lên tia không nỡ, khẽ hỏi:

"VẬY...!rốt cuộc có báo cho cậu chủ biết không?"

Thanh âm dừng dừng vô tình của người hầu thứ hai cất lên, đáp lời người hầu thứ nhất:

"Khỏi cần, xem như chưa nhìn thấy gì đi, cô ta nằm một lúc rồi sẽ tự động tỉnh lại thôi, không giả vờ được lâu đâu."

Nghe người hầu thứ hai nói như thế, người hầu thứ nhất hơi chần chừ, cho đến khi bị thúc giục, cô ta mới ngập ngừng rời đi, sau khi đi được một đoạn xa, cô ta quay đầu lại, nhìn Lạc Yên một lúc, sau đó lại như không có việc gì, cùng người hầu thứ hai xuống tầng một, nhanh chóng đem chuyện này ném ra sau đầu.

Cho đến buổi tối ngày hôm đó, lúc Âu Dực đi làm về, phát hiện ra Lạc Yên ngất xỉu thì đã muộn.

Anh cho người đưa cô đến thư phòng, sau đó bước đến bên cạnh cô, đưa tay lên khuôn mặt cô, cảm nhận hơi thở yếu ớt của cô gái, sắc mặt anh ngày càng lạnh đi, trong ánh mắt hoảng sợ của đám người hầu cùng vẻ mặt nghiêm trọng của quản gia, anh lạnh lùng lên tiếng hỏi:

"Tại sao không báo cho tôi biết? Đừng nói với tôi rằng không ai phát hiện ra."

Hai ả người hầu kia run rẩy, quyết định không hé răng, chỉ cần bọn họ không nhận, chắc chắn công việc của bọn họ vẫn được giữ.

Âu Dực đợi đến năm phút sau cũng không có ai đứng ra trả lời, ánh mắt anh lúc này như hoá băng, nhấn mạnh từng câu từng chữ:

"Không ai nhận phải không? Được rồi, tôi sẽ kiểm tra camera giám

sát.

Chú Hứa, chú đem máy tính đến đây đi."

Chú Hứa mà anh đang nói đến chính là người quản gia.

Cả ngày hôm nay, quản gia xin phép nghỉ để về quê có việc, không ngờ vừa trở lại nơi này thì đã xảy ra chuyện lớn như vậy.

Quản gia Hứa nhẹ gật đầu, sau đó theo lời của anh, đi vào thư phòng mang máy tính đến, đặt ở trước bàn cho Âu Dực xem.

Nương theo từng động tác mở máy, sắc mặt của hai ả người hầu kia ngày càng tái đi, bọn họ gấp gáp nghĩ cách ngăn cản Âu Dực, nhưng làm sao có thể ngăn được anh chứ? Dù sao thì trong cái nhà này, anh chính là chủ nhân của bọn họ.

Không còn cách nào khác, bọn họ đành bất lực đứng ở một góc, nhìn đoạn video được phát ra trên máy tính, thời gian trôi qua từng giây từng phút, chậm đến mức khiến hai ả người hầu nôn nôn nóng, theo thời gian, vẻ sợ hãi trong mắt hai người ngày càng rõ ràng hơn.

Dưới ánh mắt của tất cả mọi người, hình ảnh trên màn hình máy tính lúc này sắc nét hơn bao giờ hết, cảnh tượng bọn họ dừng lại trước cơ thể Lạc Yên đang nằm dưới đất rồi đứng thảo luận một lúc lâu đều được camera ghi lại, hiện lên rõ rệt.

Âm thanh phát ra cũng vô cùng rõ ràng:

"Là Lạc Yên, phải làm sao đây? Chúng ta gọi điện báo cho cậu chủ đi."

"Không nên, cũng chỉ nhịn đói một ngày thôi mà, làm gì đến mức ngất xỉu chứ?"

"VẬY...!rốt cuộc có báo cho cậu chủ biết không?"

"Khỏi cần, xem như chưa nhìn thấy gì đi, cô ta nằm một lúc rồi sẽ tự động tỉnh lại thôi, không giả vờ được lâu đâu."

"...".

Chương 8: 8: Đi Bệnh Viện

Dòng chảy thời gian như ngừng lại, bầu không khí nặng nề, tất cả mọi người đều quay sang nhìn nhau, không biết nên nói gì cho phải. Hoá ra sớm đã có người phát hiện ra Lạc Yên, vậy nhưng hai ả kia lại không hé một lời, cũng không báo cho cậu chủ, đến khi cậu chủ tra hỏi thì lại không thành thật thừa nhận, còn khiến những người hầu còn lại bị vạ lây.

Trái ngược với biểu cảm kinh ngạc của đám người hầu, trên mặt Âu Dực lúc này không có gì thay đổi, tựa như anh đã đoán trước được rằng có người nhìn thấy Lạc Yên ngất xỉu nhưng không gọi điện báo cho anh biết.

Âu Dực lạnh lùng quay sang nhìn hai ả người hầu kia, ánh mắt anh không hề có độ ấm, thanh âm lạnh lẽo nói với bọn họ:

"Hai người các cô, nhanh chóng đi kết toán lương rồi rút."

Hai ả người hầu hoảng hốt, thật ra khi nhìn thấy đoạn camera giám sát được phát, bọn họ đã biết trước kết cục này, nhưng trong lòng bọn họ vẫn còn một tia hy vọng, chỉ thấy hai ả người hầu quỳ sụp xuống, nước mắt giàn dụa cầu xin anh:

"Cậu chủ, chúng tôi biết lỗi rồi, lần sau, dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, chúng tôi nhất định sẽ báo cho cậu, tuyệt không dám gian dối nửa lời, chúng tôi..." Bọn họ còn chưa nói xong đã cảm nhận được ánh mắt sắc bén của anh, không hèn mà cùng nhau rụt người lại, sau đó không dám nói thêm một lời nào nữa, ngậm ngùi đi kết toán lương theo lời anh.

Mọi chuyện cũng xem như đã giải quyết xong, Âu Dực quay đầu nhìn Lạc Yên đã được đỡ đến giường anh, tay anh khẽ miết mi tâm, mệt mỏi nói với quản gia:

"Chú Hứa, chú gọi cho bác sĩ Tôn đi, dù sao cũng đừng để cô ta chết."

Quản gia Hứa nghe những lời này của anh thì kinh ngạc vô cùng, ông hỏi anh:

"Cậu chủ, không phải cậu không thích Lạc Yên tiểu thư sao, sao lại..." Quản gia nói đến đây thì dừng lại, không nói tiếp về sau, mà Âu Dực cũng đoán được thắc mắc của ông ta, bàn tay anh xoa xoa huyết thái dương, ánh mắt lạnh lẽo trả lời:

"Nếu để cô ta chết dễ dàng như vậy thì quá hời cho cô ta rồi, tôi muốn cô ta phải trả giá thật đắt, nào chỉ có chết là xong chuyện?"

"Vậy tại sao...?" Quản gia vẫn còn thắc mắc, vốn định hỏi thêm một câu, còn chưa nói hết thì Âu Dực đã ngắt lời:

"Được rồi, ông nhanh gọi cho bác sĩ Tôn đi."

Nhìn về mặt kia của anh, quản gia biết lúc này anh đã không còn kiên nhẫn, ông ta đành nhịn xuống sự tò mò, nhẹ gật đầu rồi bấm gọi cho bác sĩ Tôn.

Khoảng hai hồi chuông, bác sĩ Tôn nghe máy.

"Alo, lão Hứa, ông gọi tôi có chuyện gì không?"

"Vợ tương lai của cậu chủ ngắt xỉu rồi, ông sang xem tình hình đi."

"Vợ tương lai? Chính là cô gái được báo chí liên tục đưa tin gần đây sao?" Bác sĩ Tôn thắc mắc hỏi một câu.

"Đúng vậy, ông nhớ sang nhanh nhé."

"Được."

Tốc độ của bác sĩ Tôn quả thật rất nhanh, chưa đến mười phút, ông ta đã có mặt ở biệt thự của Âu Dực.

Theo thói quen cũ, ông ta đi đến thư phòng của anh, nhìn thấy cô gái yếu ớt đang nằm trên chiếc giường nghỉ ngơi của Âu Dực, ông ta không cần ai giải thích cũng biết đó chính là Lạc Yên - đối tượng cần ông ta xem bệnh.

Bác sĩ Tôn quan sát Lạc Yên một lúc, sau đó bắt đầu lấy dụng cụ ra, xem bệnh cho cô, theo thời gian, biểu cảm trên khuôn mặt ông ta ngày càng nghiêm trọng.

Thấy vẻ mặt này của bác sĩ Tôn, quản gia Hứa thầm cảm thấy không lành.

Quả thật đúng như quản gia suy đoán, sau khi xem bệnh xong, bác sĩ Tôn trầm mặc, hồi lâu sau mới lên tiếng:

"Thật xin lỗi, Lạc Yên tiểu thư bị viêm dạ dày nghiêm trọng, hơn nữa

dường như hơn một ngày rồi vẫn chưa có gì cho vào bụng, cậu chủ, cậu vẫn nên đưa cô ấy đến bệnh viện thì hơn."

Âu Dực nghe xong, ánh mắt anh trầm xuống.

Trình độ của bác sĩ Tôn, anh hiểu rõ hơn ai hết, y thuật của ông ấy rất giỏi, sao có thể chịu thua trước một căn bệnh dạ dày được?

Quản gia Hứa cũng nghĩ giống anh, ông ta phản ứng nhanh, nghe bác sĩ Tôn nói xong thì vội vàng hỏi:

"Bác sĩ Tôn, không phải y thuật của ông rất tốt sao? Trước đây cậu chủ bị thương nặng, chính ông đã cứu cậu ấy thoát khỏi tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc mà?"

Bác sĩ Tôn gãi đầu, ngại ngùng nói:

"Thật xin lỗi, tôi tưởng Lạc Yên tiểu thư chỉ là ngất xỉu bình thường nên không đem theo thuốc, tóm lại, vẫn nên đưa cô ấy đến bệnh viện là tốt nhất."

Bác sĩ Tôn nói xong, thờ dài đầy tiếc nuối, sau đó nhanh chóng đi về. Quản gia Hứa nhìn Âu Dực đang bực bội, khi ông ta còn chưa biết nên mở lời như thế nào thì đã nghe thấy giọng anh cất lên:

"Đi, cùng tôi đưa cô ta đến bệnh viện."

Quản gia Hứa mờ mịt gật đầu, sau đó đi chuẩn bị xe, nhìn Âu Dực vẻ mặt cau có bế Lạc Yên lên xe, khoé môi ông ta hơi giật, trong lòng suy nghĩ sâu xa.

Đợi đến khi tất cả đều lên xe, quản gia Hứa nhanh chóng khởi động, ba người một đường lái xe đến bệnh viện.

Vì đang là buổi tối cho nên bọn họ chỉ có thể nhập khoa cấp cứu.

Các bác sĩ nhanh chóng khám cho Lạc Yên, sắc mặt bọn họ càng lúc càng trầm xuống, một lúc lâu sau, một trong số các bác sĩ lên tiếng:

"Bệnh nhân bị viêm dạ dày do thường xuyên ăn uống thất thường, người nhà chú ý bồi dưỡng, nếu không sau này có lẽ sẽ phải tiến hành phẫu thuật."

Nghe bác sĩ nói xong, Âu Dực không lên tiếng, khoảng hai phút sau mới nhẹ gật đầu.

Chờ đến khi tất cả bác sĩ và y tá đều đi ra ngoài, quản gia đi làm thủ tục nhập viện, anh mới ngồi xuống mép giường, nhìn cô gái đang nằm yên tĩnh, trong lòng suy nghĩ sâu xa.

Lạc Yên vẫn nằm trên giường bệnh, được bác sĩ truyền nước, hơi

thở của cô đã ổn định hơn được phần nào, cô không biết rằng trong lúc cô ngất xỉu, trong nhà đã xảy ra chuyện gì, vẫn cứ an an tĩnh tĩnh hôn mê như vậy suốt hai ngày.

Hai ngày sau.

Trong một con hẻm nhỏ chật chội, sát bên lề đường có một căn nhà hoang cũ nát, bóng của hai người phụ nữ hắt lên tường.

Một người là Lạc Mạn, người còn lại trông trạc tuổi Lạc Yên, hai người bọn họ đứng trong nhà, vẻ mặt của cả hai đều vô cùng u ám. Lạc Mạn cầm điếu thuốc còn đang hút dở trên tay, khẽ rít một hơi, sau đó từ trong miệng cô ta nhả ra một làn khói đục, vì đang ở trong không gian khá kín nên làn khói thoát ra rất chậm, khiến người phụ nữ đối diện ho sặc sụa.

Bầu không khí hiện tại vô cùng kỳ quặc, phải đến độ hơn năm phút sau, Lạc Mạn mới lên tiếng:

"Nói đi, cô muốn gì?"

Lời này là Lạc Mạn hỏi người phụ nữ kia, trong lúc nói chuyện, vẻ tàn nhẫn ẩn hiện trong mắt cô ta.

Đáng tiếc, do không gian không được rộng rãi nên ánh sáng chiếu vào không nhiều, người phụ nữ không nhìn thấy ánh mắt của Lạc Mạn, vẫn tự cho mình ở thế mạnh mà nói:

"Tôi muốn cô tìm cho tôi một công việc tốt, lương tháng chín con số."

"Chín con số? Tô Niệm, cô đang mơ sao?" Lạc Mạn không chút khách khí trào phúng cô ta.

Tô Niệm là tên của người phụ nữ.

Tô Niệm không nghĩ đến thái độ của Lạc Mạn sẽ như vậy, sắc mặt ả trực tiếp lạnh xuống, lên giọng đe dọa:

"Lạc Mạn, cô dám dùng thái độ này để nói chuyện với tôi? Cô không sợ tôi sẽ nói với Âu Dực về chuyện năm đó sao?"

Đồng tử trong con ngươi Lạc Mạn khẽ co lại, một tia hốt hoảng thoáng qua mắt cô ta, bị Tô Niệm tinh mắt bắt được.

Tô Niệm càng thêm tự tin với những bằng chứng mà cô ta có trong tay, giọng nói không khỏi cao hơn vài phần:

"Lạc Mạn, hiện tại sống chết của cô đều nằm trong tay tôi, cô thật sự

muốn chống đối tôi sao?"

Tuy nhiên, trái ngược với tưởng tượng của Tô Niệm, Lạc Mạn không hề bày ra bộ dáng sợ hãi như cô ta vẫn nghĩ.

Chỉ thấy khóe môi Lạc Mạn hơi cong lên, cô ta khẽ phất tay về phía sau, ngay lập tức, có bốn gã đàn ông tiến vào.

Trên môi bọn họ đều treo một nụ cười đê tiện, ánh mắt tham lam bị ổi lướt từ trên xuống dưới thân thể của Tô Niệm một vòng, tựa như đang đánh giá một món đồ chơi.

Tô Niệm bất giác cảm thấy bất an, tình huống này...! cô ta không lường đến.

Dưới ánh mắt hoảng sợ của cô ta, đám đàn ông tiến lại gần, một trong bốn người bọn họ cầm lấy máy ghi hình, lắp vào dụng cụ chuyên dụng, sau đó bấm nút bắt đầu quay rồi cùng nhau đi đến, từng bước ép sát Tô Niệm, thân thể Tô Niệm lùi lại không ngừng, cho đến khi lưng cô ta chạm vào bức tường lạnh lẽo ở đằng sau, bước chân mới dừng lại.

Cùng đường rồi!

Tô Niệm nhìn nụ cười oán độc trên môi Lạc Mạn, lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Lạc Mạn đây là đang muốn cho người cưỡng hiếp cô ta, sau đó ghi hình lại rồi uy hiếp, không cho cô ta nói ra sự thật năm đó!

Chết tiệt!

Tô Niệm cố gắng tìm đường thoát, nhưng tất cả các lối đi trước mắt cô ta đều đã bị đám đàn ông chặn lại, bọn họ nở nụ cười đê tiện, bàn tay dơ bẩn vươn đến, chuẩn bị cởi bỏ lớp quần áo vướng víu trên người cô ta.

Đầu óc Tô Niệm lúc này như ngừng hoạt động, cô ta cố gắng nghĩ cách, nhưng trong đầu một mảnh trống rỗng, chẳng biết nên làm như thế nào cho phải.

Mắt thấy bọn họ đã cởi được những cúc áo đầu tiên, cô ta gấp gáp đến độ muốn cắn lưỡi, nhưng rốt cuộc vẫn không có can đảm đó.

Tô Niệm nhắm mắt nhận mệnh, trong lòng hận Lạc Mạn thấu xương, đang lúc tuyệt vọng, xúc cảm đau đớn cồm cộm ở xương hông đánh

úp lại, khiến cô ta tỉnh táo.

Cảm giác cộm cộm này...!Đúng rồi! Cô ta còn có điện thoại cơ mà? Tô Niệm mừng rỡ, nhân lúc đám đàn ông còn đang hăng say trêu chọc lung tung trên cơ thể cô ta, cô ta lấy ra một chiếc điện thoại từ trong túi quần, sau đó giấu ở đằng sau lưng, nương theo trí nhớ mà truy cập vào danh bạ rồi bấm gọi một cái tên bất kì.

Sau khi xong việc, lợi dụng lúc đám đàn ông còn đang nhìn chăm chăm vào nơi nhạy cảm của cô ta và buông lời tục tĩu, Tô Niệm vội vàng đứng bật dậy, đá vào hạ bộ của hai gã đứng gần cô ta nhất, sau đó cô ta nắm chặt lấy chiếc điện thoại trên tay, nhanh chân bỏ trốn, mặc cho bản thân lúc này gần như đã bị lột sạch quần áo.

Tô Niệm cứ thế chạy điên cuồng, chạy không ngừng nghỉ, chạy không nhìn đường, trong lòng cô ta âm thầm cầu trời khẩn phật, hy vọng người mà cô ta gọi kia sẽ rũ lòng đến cứu cô ta.

Mà đám đàn ông, sau khi thấy con mồi đã sắp đến miệng đột nhiên bỏ chạy thì sững người ra, mãi đến khi nghe thấy thanh âm thúc giục của Lạc Mạn, bọn họ mới hồi thần lại.

"Nhanh! Còn đứng đần ra đấy làm gì? Đuổi theo cô ta đi chứ!" Lạc Mạn đứng tại chỗ giậm chân, cao giọng hét lên.

Đám đàn ông hoảng hốt, vội vàng đuổi theo Tô Niệm đã cách bọn họ một khoảng xa..

Chương 9: 9: Lạc Yên Muốn Ra Ngoài

Lúc này, ở bệnh viện.

Trong phòng bệnh VIP, trên chiếc giường đơn điệu, người con gái vẻ mặt yên tĩnh, hơi thở ổn định nằm trên giường, bên cạnh cô là trợ lý Cố Thanh đang xử lý công việc.

Đôi mắt của cô gái trên giường hơi động, một lúc sau, cô mở mắt ra, trong mắt là một mảnh mơ hồ.

Lạc Yên chớp mi mắt, quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Đào mắt qua gian phòng mình đang nằm, xung quanh mình là bốn bức tường màu sáng cùng một đồng máy móc quen mắt.

Cô nhìn xuống cơ thể mình, phát hiện bản thân đang truyền nước, phối hợp với mùi thuốc sát trùng nồng nặc khó chịu, Lạc Yên có thể chắc chắn rằng cô đang ở bệnh viện, hơn nữa còn là bệnh viện mà cô đang công tác.

Ai đã đưa cô vào bệnh viện vậy? Chẳng lẽ là...! Hình ảnh người đàn ông lãnh khốc kia hiện lên trong tâm trí cô.

Nhưng suy nghĩ đó nhanh chóng bị chính cô gạt đi, người kia vốn dĩ đã có ác cảm với cô, dính dáng với cô đã là điều không thể, nói gì đến việc đưa cô đi bệnh viện?

Khi Lạc Yên đang miên man suy nghĩ thì Cố Thanh cũng đã phát hiện ra cô tỉnh, cậu ta quay đầu lại, hỏi:

"Cô tỉnh rồi sao?"

Cô bị giọng nói của Cố Thanh kéo về thực tại, lại nói, người thư kí này hoàn toàn trái ngược với Âu Dục, tạo cho người khác loại cảm giác thân thiện và gần gũi.

"Tôi mới tỉnh lại thôi, là anh đưa tôi vào bệnh viện sao?"

"Không phải, là cậu chủ đưa cô vào bệnh viện, nhưng hiện tại ngài ấy

có công việc cần giải quyết nên đã bảo tôi ở lại đây chăm sóc cô đến tối.”

“Là vậy sao...?” Là anh đưa cô đến ư?

Hoá ra trong mắt anh, cô vẫn chưa đến mức vô hình.

Nghe đến đây, vẻ mặt Lạc Yên hiện lên tia mừng rỡ, nếu là như thế, có phải cô vẫn còn cơ hội không?

Nói thế nào đi nữa thì 12 năm cũng không phải là một khoảng thời gian ngắn, cô bỏ ra ngần ấy năm để chờ đợi, dù kết quả hoàn toàn trái ngược với tưởng tượng của cô, nhưng không đồng nghĩa với việc cô hết hy vọng.

Có lẽ...! chỉ cần cô cố gắng thêm chút nữa sẽ thay đổi được tình cảnh hiện giờ chẳng?

Nghĩ như vậy, tâm trạng Lạc Yên không khỏi tốt lên, đáng tiếc, cô vẫn chưa chứng kiến được cái gì gọi là sự tàn nhẫn của một người đàn ông máu lạnh, chỉ một thời gian nữa thôi, cô sẽ biết anh vô tình như thế nào.

Sau khi Lạc Yên tỉnh lại không lâu thì tiếng chuông điện thoại reo lên. Người gọi đến là Tô Niệm.

Cô nhìn màn hình, cố gắng tìm tòi cái tên này trong kí ức, cho đến khi tiếng chuông điện thoại sắp kết thúc, cô mới nhớ ra người này là ai.

Là Tô Niệm - lớp trưởng cũ của cô.

Ánh mắt cô thoáng hiện lên tia khó hiểu, đối với Tô Niệm này, cô cũng không có ấn tượng gì quá đặc biệt ngoài những lần cô ta hòa theo đám bạn trong lớp nói xấu cô.

Theo như cô nhớ thì cô và Tô Niệm không tính là thân thiết, tại sao cô ta lại gọi cho cô?

Mặc kệ, cứ nghe máy thử xem sao.

Tuy không biết mục đích của cuộc gọi này là gì, nhưng Lạc Yên vẫn quyết định nhận cuộc gọi.

Đầu dây bên kia không truyền đến thanh âm cụ thể nào, chỉ có tiếng ồn ào cùng một trận hỗn loạn, giống như đang cố chạy trốn.

Tiếp theo đó là một tiếng thờ gấp gáp, một giọng nói hỗn hển truyền đến tai cô.

"Làm ơn! Ai đó làm ơn hãy đến con hẻm nhỏ gần toà nhà bỏ hoang số 39 đường Minh Xuân cứu tôi! Bọn họ sắp đuổi kịp rồi!"

Nương theo thanh âm gấp gáp của Tô Niệm, một loạt những lời nói tục tĩu của một đám đàn ông thông qua điện thoại truyền vào tai Lạc Yên:

"Con điếm này, mày dám chạy trốn à? Để rồi xem xem, sau khi bắt được mày, bọn ông sẽ trừng trị mày như thế nào!"

Lạc Yên sửng sốt, tình huống này...! tình huống này là đang cưỡng ép quan hệ tình dục sao? Tô Niệm gọi cho cô, còn khai ra địa chỉ cụ thể là vì muốn cầu cứu cô sao?

Lúc cô nghĩ đến đây, cuộc gọi cũng vừa vặn kết thúc, có vẻ như điện thoại của Tô Niệm đã xảy ra trục trặc.

Lạc Yên thần thờ nhìn màn hình điện thoại, cô ngơ ngác, hồi lâu sau mới hồi thần lại.

May mắn, thật sự rất may mắn! Bởi vì lúc cô nhấn nút nghe máy cũng là lúc tiếng chuông điện thoại chuẩn bị kết thúc, may mắn, chỉ muộn một lúc nữa thôi thì mọi chuyện đã đi xa hơn rồi.

Mặc dù cô không thích Tô Niệm, nhưng nói thế nào thì ngoại trừ việc hùa theo người khác bôi xấu cô, cô ta chưa làm gì gây tổn hại đến cô cả.

Dù thích hay ghét, người là vẫn phải cứu, cô không thể trơ mắt nhìn người khác gặp nguy hiểm được!

Lạc Yên vội vàng ngồi bật dậy, mặc cho cơn khó chịu truyền đến từ dạ dày, cô bất chấp rút ống truyền nước ra.

Trong ánh mắt khó hiểu của Cố Thanh, bước chân cô gấp gáp, vội vàng chạy ra khỏi phòng, đến bộ đồng phục dành cho bệnh nhân trên người, cô cũng chẳng thềm thay.

Nào ngờ, khi cô vừa đi ra khỏi phòng bệnh thì đã bị Cố Thanh đuổi theo, chẳng mất nhiều thời gian, hắn đã đứng trước mặt cô, dùng tay giữ cô lại.

"Lạc Yên tiểu thư, cô không thể rời đi khi chưa có sự cho phép của cậu chủ."

"Nhưng hiện tại có người đang cần tôi!" Lạc Yên nhìn thẳng vào mắt

Cố Thanh, cô gấp gáp nói lớn.

Nhìn ánh mắt rưng rưng nước như sắp khóc kia, Cố Thanh vô thức cảm thấy chột dạ, nhưng cậu ta cũng không có cách nào.

Ai bảo Âu Dực mới là ông chủ chứ? Mệnh lệnh của ông chủ, dù thế nào cậu ta cũng phải nghe theo.

"Thật xin lỗi, Lạc Yên tiểu thư, trước khi cậu chủ tan làm, cô không thể rời đi."

Đúng lúc này, một bác sĩ và hai y tá đột ngột xuất hiện.

"Yên Yên, cô đi đâu vậy, cô mới vào viện hôm qua, bây giờ tình hình của cô vẫn chưa ổn định đâu." Một trong hai y tá lên tiếng nhắc nhở. Giọng điệu của cô ta có vẻ như đã thân quen với cô rất lâu, âu cũng là điều dễ hiểu.

Bệnh viện X này là nơi mà cả Lạc Mạn và Lạc Yên đều đang công tác, ở đây, cô quen biết không ít người.

"Tôi xin lỗi, bây giờ tôi có việc gấp, bắt buộc phải rời đi ngay lập tức, tôi đảm bảo sẽ không gây rắc rối, Tiểu Lệ, cô để tôi đi có được không?"

Tiểu Lệ là tên của cô y tá vừa mới lên tiếng nhắc nhở kia.

"Không được đâu, tôi rất tiếc nhưng bệnh có quy định, không thể để bệnh nhân rời khỏi bệnh viện khi chưa có sự đồng ý của người nhà, Yên Yên, cô biết điều này từ lâu rồi mà?"

"Hiện tại tôi đang có việc gấp, bạn tôi đang gặp nguy hiểm, làm ơn, tôi chỉ cần 30 phút thôi."

"Yên Yên, cô đừng làm khó tôi nữa mà ..."

Tiểu Lệ bắt đầu dĩ trả lời cô.

"Lạc Yên, cô bịa lý do thì nên tìm lý do nào hợp lý và thuyết phục một chút, cô xem bọn tôi là trẻ con đấy à?" Y tá còn lại thật sự không nhìn nổi nữa, cô ta khoanh tay nhìn cô, ngữ khí cay nghiệt, trên môi nở nụ cười châm biếm.

Cô ta tên là Lôi Âm, ngày thường rất thân thiết với Lạc Mạn.

Lạc Yên đến một ánh mắt cũng không ném cho cô ta, cô trực tiếp lơ đi, quay sang nói với bác sĩ đang đứng ở bên cạnh:

"Bác sĩ Dương, cầu xin ông, cho tôi rời đi được không? Tôi chỉ cần 30 phút, à không, 20 phút thôi cũng được." Vừa nói, cô vừa níu lấy

ống tay áo của ông ta, bộ dáng thành khẩn.

Người được gọi là bác sĩ Dương kia vô cùng lúng túng, hồi lâu sau, ông ta mới ậm ừ lên tiếng:

"Được rồi...!nếu cô thật sự gấp gáp như vậy thì tôi sẽ gọi cho Âu tổng thử xem."

Có được câu đảm bảo này của bác sĩ Dương, Lạc Yên xem như thoáng yên tâm.

Dưới ánh mắt mong đợi của cô, bác sĩ Dương thờ dãi, lấy điện thoại từ trong túi áo khoác ra, bấm gọi một dãy số.

Không ai nhìn thấy Lôi Âm lén lút đi đến cuối hành lang, cô ta nhìn quanh một hồi, sau khi xác định xung quanh không có người nào khác thì mới dám lấy điện thoại ra, truy cập danh bạ rồi nhấn vào cái tên "Lạc Mạn."

Không để Lôi Âm đợi lâu, đầu dây bên kia nhanh chóng truyền đến thanh âm nhàn nhã của Lạc Mạn:

"Tiểu Lôi, lại có thông tin mới về Lạc Yên à?"

Lạc Mạn nói một câu không đầu không đuôi, nếu là người ngoài, hẳn là sẽ không hiểu hai người bọn họ đang nói đến chuyện gì.

Lôi Âm vốn là tay sai vặt của Lạc Mạn ở trong bệnh viện, vì Lạc Mạn thường xuyên bận và xin nghỉ phép nên những tin tức về Lạc Yên ở trong bệnh viện đều do cô ta báo cáo lại.

"Đúng vậy, Lạc Yên một hai muốn ra khỏi bệnh viện mặc dù đã có quy định rõ ràng là không để bệnh nhân rời đi khi chưa có sự đồng ý của người nhà, chính cô ta đã làm ở đây hơn một năm, lẽ nào không nhớ quy định này sao? Cô ta còn nói rằng bạn cô ta đang gặp nguy hiểm, cười chết em, cô ta xem tất cả mọi người là trẻ con để lừa gạt à?"

Bạn bè đang gặp nguy hiểm sao...?

Lực chú ý của Lạc Mạn nằm trên những lời này của Lôi Âm.

Nếu như cô ta nhớ không nhầm, vừa nãy Tô Niệm đã cầm theo điện thoại gọi cho ai đó, vốn nghĩ rằng Tô Niệm gọi cho cảnh sát, thật không ngờ người ả gọi đến cầu cứu lại là Lạc Yên.

Nếu như vậy thì có trò hay để xem rồi...

Lạc Mạn cười khẽ, nói lời tạm biệt qua loa vài câu với Lôi Âm rồi

nhanh chóng kết thúc cuộc gọi.

Nhìn màn hình điện thoại, khoẻ môi cô ta càng cong hơn, dù đang cười nhưng trong mắt lại không hề có độ ấm. Khoảng một phút sau, ngón tay Lạc Mạn khẽ động, nhấn vào cái tên quen thuộc trong danh bạ.

A Dục.

...

Trước đó vài phút, ở trụ sở chính của tập đoàn Âu thị.

Trong văn phòng tổng giám đốc.

Âu Dục tựa lưng vào ghế, tay cầm tách cà phê mà thư ký vừa pha, chậm rãi thưởng thức.

Đồng công việc chất cao như núi kia đã được anh xử lý đâu vào đây, cho nên, hiện tại xem như là giờ nghỉ ngơi của anh.

Âu Dục lấy điện thoại từ trên bàn, dự định gọi cho Cố Thanh hỏi thăm về tình hình sức khoẻ hiện tại của Lạc Yên, không nghĩ đến, vừa cầm điện thoại lên thì nhận được cuộc gọi của một dãy số lạ. Âu Dục hơi nhướn mày, người biết số điện thoại cá nhân của anh cũng không tính là nhiều, đa phần đều được anh lưu tên vào điện thoại, dãy số lạ này...

Đúng rồi, hôm qua bác sĩ Dương đã chủ động xin số của anh, vậy người gọi đến hẳn là ông ta rồi.

Âu Dục nhìn màn hình, ngay khi tiếng chuông sắp kết thúc, anh nhấn nút nghe máy.

Đúng như anh nghĩ, người gọi đến thật sự là bác sĩ Dương, điện thoại vừa được kết nối, đầu dây bên kia nhanh chóng truyền đến thanh âm ngập ngừng của bác sĩ Dương:

"Âu tổng, xin lỗi vì đã làm mất thời gian của ngài, chẳng là Lạc Yên tiểu thư muốn ra ngoài, mặc dù chúng tôi đã cố gắng ngăn cản nhưng có vẻ như cô ấy đang rất gấp, một mực nói rằng bạn của cô ấy đang gặp nguy hiểm, nhất quyết muốn rời khỏi bệnh viện, ngài xem..." Nói đến đây, ông ta dừng lại, dù ông ta không nói tiếp về sau nhưng Âu Dục vẫn đoán được đại khái ý của ông ta là gì.

Ông ta muốn hỏi ý kiến của anh.

Dù sao thì anh là người đã đưa cô vào bệnh viện, hơn nữa, dựa trên pháp luật, cô và anh là vợ chồng.

Âu Dực nhìn đồng hồ, vẫn còn khá sớm, bốn giờ chiều hôm nay anh phải tham gia một cuộc họp nội bộ với cổ đông trong tập đoàn, hiện tại còn chưa đến mười một giờ trưa, hẳn là đến bệnh viện để xác minh lại lời cô nói vẫn còn kịp.

Nghĩ như vậy, anh nói: "Khoan để cô ta đi, tôi đến xác minh lại một chút.".

Chương 10: 10: Lạc Đường

"Vậy thì còn gì bằng! Cảm ơn ngài!" Bác sĩ Dương mừng rỡ, thanh âm không khỏi cao hơn vài phần.

Âu Dực cười nhẹ, anh không nói gì nữa, nhanh chóng kết thúc cuộc gọi, sau đó vớ lấy chiếc áo khoác được vắt trên ghế, toang định khoác vào, nhưng còn chưa kịp làm thì điện thoại lại lần nữa reo chuông.

Âu Dực bực bội cầm điện thoại lên, không giống như anh nghĩ, lần này, người gọi đến không phải là bác sĩ Dương mà là Lạc Mạn.

Nhìn thấy cái tên "Mạn Mạn" hiển thị trên màn hình điện thoại, bực bội trong mắt anh nhanh chóng lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy tan biến đi, thay vào đó là vẻ ôn nhu mà Lạc Yên chưa bao giờ nhìn thấy.

Chỉ thấy ngón tay thon dài của anh khẽ trượt trên màn hình, nhấn vào nút nghe máy, ngay lập tức, thanh âm mềm mại xen lẫn chút sợ hãi của Lạc Mạn truyền sang:

"A Dực, anh đến giúp em được không? Em...!em lạc đường mất rồi!" Nghe xong những lời kia của Lạc Mạn, trong mắt Âu Dực hiện lên tia lo lắng, anh gấp gáp hỏi:

"Mạn Mạn, em đang ở đâu? Nói cho anh biết địa chỉ cụ thể, anh sẽ lập tức đến đón em!"

Lạc Mạn khóc thút thít: "Em cũng không biết em đang ở đâu nữa...!Nơi đây rất âm u, còn có tiếng gì đó văng vẳng bên tai...!A Dực, em rất sợ!"

Nói xong, không đợi Âu Dực phản ứng lại, Lạc Mạn đột nhiên tắt ngang máy, sau đó mở điện thoại ra, tháo luôn pin ở trong thân máy. Đúng vậy, cô ta muốn kéo dài thời gian, muốn để cho Lạc Yên và Âu Dực xảy ra mâu thuẫn.

Quả thật Lạc Mạn đã thành công, sau khi cuộc gọi đột ngột bị tắt ngang, sự bất an trong lòng anh càng nhiều thêm vài phần.

Lúc này, anh làm gì còn nhớ đến Lạc Yên nữa, đã sớm đem chuyện cô cần ra ngoài ném ra sau đầu.

Anh vội vàng mở điện thoại, bấm gọi đến một dãy số.

"Alo, Hạ Tú, cậu giúp tôi điều tra vị trí hiện tại của Mạn Mạn, số điện thoại là 033xxxxxxx."

"Được."

Hai người giữ nguyên điện thoại, vài phút sau, Hạ Tú trả lời:

"Không tìm được vị trí, có vẻ như điện thoại của Lạc Mạn đã bị hỏng."

"Chết tiệt!" Âu Dực chửi thề một tiếng, thanh âm lạnh lẽo tựa như muốn đóng băng không gian xung quanh.

Không còn cách nào khác, Âu Dực đành phải tự mình ra tay.

Chỉ thấy anh hít sâu một hơi, dường như đang cố gắng khống chế cảm xúc, không để cho bản thân mất bình tĩnh.

Anh ngồi lại vị trí cũ, đến áo khoác cũng không cởi, lập tức mở máy tính ra, bàn tay thon dài với các ngón tay khớp xương rõ ràng gõ loạn xạ trên bàn phím, trong không gian yên tĩnh, thanh âm lách cách vang lên, tạo nên sự tương phản trong bầu không khí im lặng quỷ dị. Khoảng hơn 20 phút sau rốt cuộc Âu Dực cũng thở phào nhẹ nhõm, anh tựa lưng ra ghế, nhìn kết quả trên màn hình máy tính, tia âm u trong đáy mắt đã tan đi không ít.

Hoá ra anh đã tìm được vị trí hiện tại của Lạc Mạn, hơn nữa còn cách nơi này không xa, như vậy thì cũng không khó để tìm kiếm.

Sở dĩ anh không trực tiếp tra ra vị trí của Lạc Mạn mà phải nhờ đến Hạ Tú, không phải là vì anh kém cỏi không làm được, mà là vì máy tính của anh được cài đặt và tích hợp hệ thống bảo mật rất tốt, nếu muốn đăng nhập vào phần mềm kia để tra ra vị trí hiện tại của Lạc Mạn thì phải mất rất nhiều thời gian để phá vỡ được những bức tường bảo vệ dày đặc này.

Dù sao thì trình độ của anh vượt hẳn Hạ Tú, không có chuyện anh kém hơn cậu ta được.

Địa chỉ của Lạc Mạn cũng đã tra ra, sau khi ngồi nghỉ ngơi khoảng 2 phút, Âu Dực đứng dậy, anh cầm lấy chiếc điện thoại trên bàn, sau đó nhanh chóng rời đi.

Mặc dù hiện tại Lạc Mạn cách anh không xa, hơn nữa trong thành phố này cũng rất an toàn, an ninh chặt chẽ, theo lý mà nói thì anh cũng không cần phải gấp gáp như vậy, nhưng biết làm sao được chứ? Dù Lạc Mạn đang ở trong thành phố thì sao? Cũng không thể chắc chắn rằng ở trong thành phố này thì sẽ không gặp nguy hiểm, những con hẻm vắng người vẫn còn đầy rẫy, cũng không phải là chưa từng xảy ra những vụ bắt cóc, cưỡng ép làm chuyện người lớn, vậy nên, dù khả năng cao là Lạc Mạn vẫn chưa gặp chuyện gì, cũng sẽ không gặp chuyện gì, nhưng anh vẫn rất lo lắng cho cô ta. Lo lắng cho Lạc Mạn như vậy, cũng không biết hiện tại trong lòng anh còn nhớ đến một Lạc Yên đang ngồi chờ anh đến xác nhận hay không.

Mà cho dù có nhớ, hẳn là anh cũng sẽ không để tâm, đối với anh mà nói, không ai quan trọng bằng Lạc Mạn cả, huống hồ là cô - một người con gái bị anh chán ghét đến cực điểm.

Bệnh viện X, 20 phút trước.

Âu Dực ở bên kia lo lắng cho Lạc Mạn, Lạc Yên ở bên này cũng không kém gì, cô lo lắng cho Tô Niệm, hơn ai hết, cô hiểu Tô Niệm đang gặp nguy hiểm.

Mặc dù không có nhiều thiện cảm với cô ta, nhưng cô không thể thấy chết mà không cứu được.

Lạc Yên ngồi chờ đến sốt ruột, thời gian càng trôi, lòng cô càng thấp thỏm không yên.

Tại sao Âu Dực còn chưa đến...

Nếu như anh còn chậm trễ, chỉ sợ là Tô Niệm sẽ không còn nhiều thời gian nữa...

Phải làm sao đây...

Trong đầu Lạc Yên bật ra hai từ: Cảnh sát.
Đúng rồi! Cô có thể gọi cảnh sát giúp Tô Niệm mà?
Thật ngốc, vậy mà nãy giờ không nghĩ ra.

Lạc Yên không đợi nổi nữa, cô bước đến trước mặt Tiểu Lệ, thanh âm gấp gáp:
"Tiểu Lệ, có thể cho tôi mượn điện thoại của cô không?"
Tiểu Lệ khó hiểu nhìn cô, rồi cuộc vẫn đưa điện thoại cho cô mượn.

Lạc Yên không kéo dài thời gian, trực tiếp gọi đến số điện thoại của cảnh sát địa phương, khoảng hai giây sau, đầu dây bên kia có người nghe máy.

"Anh cảnh sát, ở con hẻm nhỏ gần toà nhà bỏ hoang số 39 đường Minh Xuân có người đang gặp nạn, là một cô gái tên Tô Niệm, hiện tại cô ấy đang cần các anh cứu giúp.

Hiện tại tôi không biết nên làm gì cả, hi vọng các anh sẽ đến kịp."
"Cái gì? Cô gái, cô nói rõ ràng hơn được không? Cụ thể là bạn cô..."
Lời của cảnh sát còn chưa nói xong, điện thoại đã hết pin, tắt nguồn.

Nhìn màn hình điện thoại đen kịt, trong lòng Lạc Yên thấp thỏm, cô thầm cầu nguyện cho Tô Niệm có thể bình an vượt qua chuyện lần này.

...

Nửa tiếng sau, ở con hẻm nhỏ.

Tô Niệm và bốn gã đàn ông kẻ chạy người đuổi suốt một thời gian dài, thể lực của Tô Niệm đã sắp cạn kiệt nhưng đám đàn ông vẫn không chịu buông tha cho cô ta, vẫn tiếp tục chơi trò mèo vờn chuột.

Rốt cuộc Tô Niệm cũng không chống đỡ nổi nữa, thân thể chậm rãi ngã xuống trước ánh mắt mừng rỡ của đám đàn ông, đôi mắt cô ta dần dần khép lại.

Đám đàn ông bước đến trước mặt cô ta, không hện mà cùng nhau thở d.ốc, một trong bốn gã cao giọng mắng chửi:

"Mẹ kiếp, chó má thật, ả đàn bà này chạy nhanh như gió, nếu còn đuổi bắt như vậy thêm một lúc nữa, chắc tao chết trước nó mất."

"Thôi nào, người đã tới tay rồi, bây giờ thì tha hồ mà trừng phạt cô ta."

"Đúng vậy, mất một lúc mới bắt được người tới tay, chơi chết cô ta cho bỏ tức."

Bốn gã nhìn nhau, sau đó gật đầu, cả bốn người cùng nhau tiến đến, ngay lúc những bàn tay dơ bẩn kia sắp chạm vào cơ thể vốn chẳng còn nhiều vải vóc che chắn của Tô Niệm, đột nhiên, từ phía xa truyền đến tiếng còi xe cảnh sát kêu inh ỏi.

Cả bốn người sửng sốt nhìn nhau, sau khi chắc chắn rằng kia thật sự là tiếng còi xe cảnh sát, bọn họ thấp giọng chửi, nhanh chóng bỏ chạy trước khi bị phát hiện ra.

Quả thật bọn họ đã đoán đúng, người đến thật sự là cảnh sát.

Xe cảnh sát lái đến gần con hẻm dài, dừng ngay trước cơ thể vốn đã sớm kiệt sức của Tô Niệm, một người thân mang cảnh phục đi xuống, đỡ Tô Niệm lên rồi đưa lên xe, sau đó báo cáo với một người có cấp hàm cao hơn.

"Cục trưởng, đúng như những gì cô gái kia đã nói, thật sự có người đang gặp nguy hiểm, nhìn qua thì có vẻ như là sắp bị cưỡng hiếp." Người được gọi là cục trưởng kia nhìn cơ thể gần như trần truồng đang được viên cảnh sát đỡ, một lúc sau, ông ta gật đầu:

"Xem ra cô gái kia không phải là đang trêu chọc chúng ta, trước tiên cứ đưa người về đồn trước đã, tra hỏi sau."

"Vâng."

Thanh âm cuối cùng vừa dứt, cục trưởng khởi động xe, chiếc xe nhanh chóng được lái đi.

Có lẽ là do lực chú ý của bọn họ đều tập trung trên người Tô Niệm, nên đến khi rời đi, bọn họ không hề phát hiện ra Lạc Mạn đang đứng nép mình run rẩy ở phía sau bức tường.

Khoảng 15 phút sau, xe đã lái đến nơi, chiếc xe màu xanh dừng lại trước đồn cảnh sát.

Hai người cảnh sát, một già một trẻ từ từ đi xuống, đi cùng bọn họ còn có Tô Niệm đang hôn mê bất tỉnh được bọn họ đỡ vào, sau đó dùng một vài biện pháp để khiến cô ta tỉnh lại.

Tô Niệm ngất đi vì kiệt sức, cũng không có gì quá nghiêm trọng, bọn

họ dùng vài cách đơn giản, chỉ 10 phút sau, Tô Niệm mơ màng tỉnh lại.

Cô ta mở mắt quan sát hoàn cảnh xung quanh, sau khi phát hiện nơi đây không phải là cái nơi vắng vẻ khiến cô ta ám ảnh kia, lại nhìn thấy viên cảnh sát trẻ trung ở trước mắt, Tô Niệm khẽ thở phào một hơi, vẻ kinh hoàng trong mắt dần dần rút đi.

Thật may...!Cô ta thoát nạn rồi.

Viên cảnh sát thấy cô ta đã tỉnh, anh ta cúi đầu nhìn người trên giường, trên tay cầm cuốn sổ nhỏ cùng một cây bút, thanh âm không cảm xúc vang lên:

"Cô tên là gì?"

Nhìn viên cảnh sát trẻ trung với bộ cảnh phục màu xanh trước mắt, Tô Niệm ngây người, sau đó vội vàng quay đầu nhìn khắp nơi.

Nơi đây...!Chính là đồn cảnh sát...

Như vậy có nghĩa là...!Người mà cô ta gọi điện cầu cứu xin giúp đỡ kia không hề đến cứu cô ta.

"Đáng ghét!" Tô Niệm rủa thầm trong lòng.

Nếu như không phải cảnh sát tình cờ phát hiện ra rồi đưa cô ta về đến đồn cảnh sát, có lẽ bây giờ cô ta đã bị đánh đàn ông kia chà đạp đến chết đi sống lại, sau đó bị Lạc Mạn dùng đoạn video nhạy cảm quay lại cảnh kia uy hiếp rồi...

Tô Niệm càng nghĩ càng cảm thấy phẫn nộ, cô ta vội vàng đưa bàn tay mò mẫm trong túi quần, nóng lòng muốn biết được người mà cô ta gọi điện cầu cứu là ai.

Tô Niệm lấy từ trong túi quần ra một chiếc điện thoại, cô ta kiểm tra lịch sử cuộc gọi, phát hiện người lúc đó mà cô ta gọi đến không phải ai khác, chính là Lạc Yên - em gái của Lạc Mạn, cũng chính là người mà Lạc Mạn ghét nhất.

Điều này đồng nghĩa với việc người cứu cô ta không phải là Lạc Yên.

Nhưng cô ta nhớ rõ ràng khi ấy có người nghe máy cơ mà, tức là không phải do Lạc Yên bận việc gì cả, cô chỉ đơn giản là vô tâm, nhìn thấy bạn học cũ gặp nạn nhưng không muốn cứu mà thôi.

Hoá ra, Lạc Yên lạnh lùng như vậy sao? Mặc dù trước kia, hồi còn đi học, cô ta không ít lần bôi xấu sau lưng Lạc Yên, nhưng những việc làm của cô ta so với những kẻ thường xuyên bắt nạt Lạc Yên thì

hoàn toàn bình thường mà.

Tại sao cô có thể máu lạnh đến như vậy?

"Ha, quả nhiên là chị em ruột, dù không vừa mắt nhau nhưng không thể phủ nhận, tâm địa bọn họ đều rắn rết như nhau." Trong lúc tức giận, Tô Niệm không khống chế cảm xúc được, đem suy nghĩ nói ra thành lời.

Viên cảnh sát trẻ tuổi đứng bên cạnh, thấy Tô Niệm hồi lâu cũng không trả lời câu hỏi mà anh ta đưa ra, lại còn tự nói chuyện một mình như kẻ thần kinh, trong lòng không khỏi sinh ra cảm xúc bực bội.

"Cô tên là gì?" Anh ta hỏi lại một lần nữa, thanh âm thiếu kiên nhẫn kia thành công kéo đầu óc đang bay xa của Tô Niệm trở về thực tại. Cô ta giật mình, vội vàng trả lời: "Tôi tên là Tô Niệm."

"Cô còn nhớ tại sao bản thân lại gặp chuyện kia không?" Cảnh sát trẻ tiếp tục hỏi, bàn tay cầm bút vẫn không ngừng ghi chép vào trang giấy trong cuốn sổ..

Chương 11: 11: Xem Anh Là Trò Đùa

Khi cảnh sát hỏi đến đây, trong mắt Tô Niệm loé lên tia oán độc, cô ta ngẩng phắt đầu dậy, tức giận nói không ngừng:

"Đương nhiên là tôi vẫn còn nhớ, cả đời này đều sẽ không quên khoảnh khắc nhục nhã kia, tất cả những gì mà các anh nhìn thấy đều do một tay Lạc Mạn dựng nên, các anh nhất định phải đòi lại công bằng cho tôi!"

Nghe thấy cái tên Lạc Mạn, hàng lông mày của người cảnh sát trẻ hơi nhíu lại, hành động khế đến mức dù Tô Niệm đang cách anh ta rất gần cũng không nhìn thấy.

Chỉ thấy sắc mặt của cảnh sát ngày càng nghiêm trọng, trong ánh mắt thấp thỏm của Tô Niệm, anh ta phất tay rồi nhanh chóng rời đi, trước khi đi còn để lại một câu cảnh cáo:

"Chuyện này đến đây thôi, không nói tiếp nữa, tôi vẫn nên nói trước, người phụ nữ tên Lạc Mạn kia có chống lưng rất vững, mặc dù tôi rất muốn giúp cô lấy lại công đạo nhưng hiện thực lại không cho phép tôi làm điều này, cả tôi và cô cùng nhau hợp tác cũng không thể nào đánh bại được chống lưng của cô ta, cho nên tôi khuyên cô đừng nên truy cứu đến cùng nữa, quên chuyện này đi và tiếp tục sống một cuộc sống thật bình yên đến cuối đời, tạm biệt, thật xin lỗi, cô nghỉ ngơi ở đây một lúc, khi nào cảm thấy sức khỏe đã được hồi phục thì trở về cũng không muộn."

Nghe anh ta nói một hơi dài, Tô Niệm sửng sờ, đầu óc trống rỗng, cho đến khi bóng lưng của anh ta khuất dần, cô ta mới lấy lại tinh thần, tia oán độc trong mắt càng thêm rõ ràng.

Không! Cô ta không cam tâm, cô ta không muốn bản thân chịu đựng những nhục nhã kia mà vẫn phải giữ im lặng.

Chống lưng...!Chống lưng...

Cô ta ghét, cô ta căm hận, cô ta không muốn nghe và nhìn thấy hai

từ này, việc mà cô ta muốn làm nhất bây giờ đó chính là báo thù, báo thù hai chị em Lạc gia, khiến bọn họ sống không bằng chết, thân bại danh liệt.

Một kẻ vô tâm máu lạnh, một kẻ độc ác tàn nhẫn, người như vậy xứng đáng nhận được kết cục xấu nhất.

Mặc dù trong lòng đã bị nỗi hận làm cho sắp phát điên, nhưng Tô Niệm vẫn không thể làm gì cả, cô ta còn chưa mất đi khả năng suy nghĩ, vẫn biết được hiện tại, với sức của một mình cô ta thì không thể nào đối phó với Âu gia khổng lồ đang chống lưng cho Lạc Mạn được.

Vậy thì...!Đành ra tay ở Lạc Yên trước, chỉ có trả thù mới khiến cô ta cảm thấy sảng khoái.

"Lạc Yên, tôi nhất định sẽ không để cô sống yên ổn như cái tên của cô được." Tô Niệm cong cong khoé môi, vừa cười vừa lẩm bẩm.

...

Lúc này, ở con hẻm vừa xảy ra một số chuyện không hay kia.

Lạc Mạn vốn đang ngồi thưởng thức điếu thuốc lá trong tay, đột nhiên cảm nhận được tiếng bước chân từ xa truyền đến, theo bản năng cô ta ném điếu thuốc trong tay xuống đất, sau đó dùng chân giẫm mạnh, giẫm nát điếu thuốc lá còn đang cháy.

Ngay sau đó, cô ta lấy từ trong áo lót ra một chiếc bình nhỏ rồi xịt lên người, ngay lập tức, mùi thuốc lá nồng nặc đã nhanh chóng bị hương hoa hồng trong chiếc bình nhỏ che đi.

Quả nhiên, giác quan thứ sáu của phụ nữ quả thật rất đáng sợ, Lạc Mạn đoán quả thật không sai, thật sự có người đến, hơn nữa...

Người này lại vô cùng quen thuộc đối với Lạc Mạn.

Không phải ai khác chính là Âu Dục.

Dù đã đoán trước là có người đến, nhưng trăm lần nghĩ, Lạc Mạn vẫn không ngờ được, người đến lại là anh.

Chết tiệt! Cô ta còn chưa chuẩn bị xong!

Tại sao? Tại sao cô ta đã phá hỏng cả chiếc điện thoại nhưng anh vẫn tìm ra được nhanh như thế? Theo như cô ta biết, số bạn bè của anh giỏi trong lĩnh vực công nghệ này chỉ có một người, là Hạ Tú.

Cô ta sớm đã lường trước, tìm mọi cách để ngăn chặn Âu Dực tra ra vị trí sớm nhất, nhưng cuối cùng anh vẫn tìm ra trước buổi tối. Đáng thương cho Lạc Mạn, tự cho rằng bản thân hiểu tất cả về Âu Dực, lại không biết rằng anh chính là thiên tài trong lĩnh vực này. Lạc Mạn run rẩy đứng ở đó, thậm chí cảm thấy may mắn vì cô ta đã kịp dập tắt điếu thuốc lá còn chưa kịp tàn kia.

Cô ta biết, Âu Dực rất ghét mùi thuốc lá, nếu để anh phát hiện cô ta là một con nghiện thuốc, chắc chắn cô ta sẽ gặp rắc rối lớn.

Âu Dực bước đến, nhìn thấy cô ta run rẩy đứng ở góc tường, tia lo lắng trong mắt anh ngày một nhiều thêm, anh ôm lấy cơ thể yếu đuối lưng lay sắp đổ như muốn ngã ra bất cứ lúc nào của Lạc Mạn, bàn tay to lớn vỗ nhẹ vào lưng cô ta, khẽ khàng trấn an:

"Mạn Mạn, không sao, anh ở đây rồi!"

Lạc Mạn vùi đầu vào lồng ngực của người đàn ông, thanh âm nức nở:

"A Dực, em rất sợ, em thật sự rất sợ! May mà anh đã đến kịp thời, nếu không...! Có lẽ em sẽ không gắng gượng nổi mất!"

Nghe cô ta khóc lóc như vậy, lòng anh nhói đau, sau khi ôm cô ta một lúc thì buông ra rồi hỏi:

"Mạn Mạn, chuyện này là sao? Con đường này mặc dù vắng vẻ nhưng cũng là nơi hai chúng ta gặp nhau lần đầu tiên mà, sao em có thể lạc đường được?"

Đến rồi...! Rốt cuộc anh vẫn đề cập đến chuyện này rồi...

Đây vẫn luôn là điều khiến cô ta lo lắng nhất...! Không được! Phải nhanh chóng nghĩ cách ứng phó thôi!

Không thể bịa chuyện nói rằng có người muốn cưỡng hiếp cô ta, nếu nói như vậy, Âu Dực nhất định sẽ dùng mọi cách để tra ra kẻ muốn cưỡng hiếp cô ta đến cùng, khi đó, những chuyện đại khái như cô ta thuê người quay video nhạy cảm uy hiếp Tô Niệm sẽ bị anh biết hết, đến lúc ấy, hậu quả thật sự không lường nổi.

Cũng không thể nói rằng cô ta thật sự lạc đường được, bởi vì con đường này là nơi mà hai người gặp nhau lần đầu tiên, hay nói đúng hơn là nơi cô ta lên kế hoạch "vô tình gặp gỡ" với Âu Dực lần đầu tiên, nếu nói như vậy, Âu Dực khẳng định sẽ rất tức giận.

Vốn nghĩ rằng phải đến tối muộn thì Âu Dực mới tìm đến nơi, cô ta định ngồi nơi này hút thuốc, thả lỏng tâm trạng một lúc rồi đi đến một con đường xa lạ nào đó, chờ Âu Dực đến đón, không ngờ điều thuốc còn chưa kịp tàn thì Âu Dực đã có mặt ở đây, khiến cô ta không kịp xoay xở.

Trong lòng Lạc Mạn lúc này vô cùng rối rắm, mắt thấy anh đã sắp mất kiên nhẫn, cô ta hít sâu, còn chưa kịp suy nghĩ thì lời đã tuôn ra khỏi miệng:

"Em...!Em chỉ là nhất thời nhớ đến anh, muốn gặp mặt anh nên mới nói như vậy, thật ra em không hề gặp chuyện gì cả."

Lời vừa nói ra, cô ta lập tức hối hận, nhưng rốt cuộc cũng đã muộn rồi, bởi vì lời của cô ta vừa dứt, tia lo lắng trong mắt người đàn ông đối diện lập tức biến mất tăm, thay vào đó là vẻ bực bội mà cô ta chưa từng nhìn thấy bao giờ.

"Lạc Mạn, em xem anh là trò đùa sao? Em biết công việc của anh bận đến mức nào không? Vì lo lắng cho em, đến cuộc họp chiều nay cũng bị anh dời lại, ngay cả vẻ bình tĩnh anh cũng không duy trì nổi, bây giờ em lại nói là vì nhất thời nhớ anh nên mới lừa anh đến đây, em không cảm thấy bản thân mình có chút quá đáng sao?" Nói đến đây, anh như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, anh dừng lại, sau đó tức giận nói với âm lượng lớn hơn:

"Em biết Lạc Yên đang ngồi trong bệnh viện chờ anh đến xác nhận giúp cô ta không? Dù biết cô ta đang rất gấp, nhưng vì em, anh vẫn đem chuyện này ném ra sau đầu, hiện tại, cái anh nhận được là gì đây? Là lý do không đâu vào đâu này của em sao? Lạc Mạn, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy thất vọng về em như vậy, em tự mình suy nghĩ lại đi." Nói xong, Âu Dực rút ví ra, đưa cho cô ta vài tờ tiền giấy, sau đó tiếp tục những lời vừa nãy:

"Cầm lấy tiền rồi tự mình bắt taxi về đi, anh phải đến bệnh viện để xem tình hình của Lạc Yên, nói thế nào đi nữa thì trên danh nghĩa, cô ta vẫn là vợ sắp cưới của anh."

Dứt lời, anh xoay người bước đi, bóng lưng ấy không chút do dự, lạnh lùng đến xa lạ.

Lạc Mạn sửng sò, cô ta không nghĩ đến anh lại phản ứng mãnh liệt như vậy, giận dữ đến mức ngay cả đưa cô ta về cũng không muốn

làm.

Nghĩ đến những lời nói sắc bén vừa nãy của anh, trong lòng cô ta không khỏi có chút khó chịu, dù sao thì đây là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy dáng vẻ tức giận này của anh.

Vốn cho rằng chỉ cần cô ta tỏ ra áy náy một chút, anh sẽ lập tức tha thứ cho cô ta như những lần cô ta phạm lỗi ở trước kia, thật sự không nghĩ đến...!Anh lại như vậy.

Nhìn những tờ tiền trên tay, trong mắt Lạc Mạn loé lên tia ác độc, đồng tiền giấy bị cô ta vô thức vò vò đến nhăn nhúm, không nhìn ra hình dạng ban đầu.

Cô ta nghiến răng, giọng nói như rít ra từ trong cổ họng:

"Tất cả những chuyện này đều do mày gây ra, Lạc Yên, tao nhất định sẽ không để mày yên, người như mày vĩnh viễn không xứng đáng có được hạnh phúc."

Mặc dù hiện tại là ban ngày, nhưng thanh âm u ám kia của Lạc Mạn thậm chí còn đáng sợ hơn so với đêm đen.

...

Lúc này, trên con đường quốc lộ với người qua kẻ lại đông nghịt.

Âu Dực điên cuồng lái xe, tốc độ cao ngắt ngưỡng, anh cứ lái như vậy suốt 10 phút, cho đến khi xe dừng lại trước cổng bệnh viện, vẻ điên cuồng trong mắt anh mới dần vơi đi.

Âu Dực bước xuống xe, khẽ đưa tay vuốt mái tóc đen bị gió làm cho bay tán loạn.

Nghĩ đến việc Lạc Mạn vừa làm, trái tim anh như hoá băng, lần đầu tiên trong đời, anh cảm thấy cô ta không trưởng thành như anh vẫn tưởng.

Âu Dực đột nhiên lắc đầu, cố gắng gạt bỏ mớ suy nghĩ hỗn độn trong tâm trí.

Anh bước vào bệnh viện, dựa theo trí nhớ đi đến phòng bệnh của Lạc Yên.

Vừa bước vào phòng, anh lập tức sửng sờ, bởi cảnh tượng mà anh nhìn thấy là hình ảnh người con gái ngồi một mình trên giường, đôi mắt cô nhìn về phía cửa sổ, không có mục tiêu nhất định, ánh mắt đượm buồn, thần sắc không rõ buồn hay vui.

Hình ảnh này...!Không hiểu sao lại khiến trái tim anh lỡ nhịp, có chút rung động...!Âu Dực vội vàng lắc đầu, cố ép bản thân quên đi cảm giác kì lạ này.

Anh đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện trong phòng bệnh thực sự chỉ có một mình Lạc Yên.

Cũng phải, hiện tại đang là giờ nghỉ trưa, các bác sĩ y tá đều xuống căn tin ăn uống, trong phòng bệnh chỉ còn lại một mình cô cũng không có gì khó hiểu, nhưng không vì thế mà cô có cơ hội trốn thoát khỏi nơi này, vì phía ngoài cổng bệnh viện, bảo vệ canh gác rất nghiêm ngặt, dù cô có muốn ra ngoài cũng không có cách nào.

Thấy Lạc Yên vẫn chưa phát hiện ra mình, Âu Dực chậm rãi bước đến bên cạnh cô, sau đó ngồi xuống ngay cạnh vị trí mà cô đang ngồi.

Động tác của anh cũng không có gì giấu giếm, Lạc Yên dễ dàng phát hiện ra trong phòng mình có người, vốn tưởng lại là hộ lý vào đưa thuốc, không nghĩ đến vừa quay đầu thì đã nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc, một khuôn mặt đã khiến cô đau đớn tận tâm can.

Là Âu Dực..

Chương 12: 12: Lạc Yên Chết Tiệt

Cô nhất thời ngây người, còn tưởng bản thân nhìn nhầm, khẽ đưa tay dụi dụi mắt, dụi đến mức vùng da xung quanh mắt đã ửng đỏ, thế nhưng cảnh tượng trước mắt cô vẫn không thay đổi. Người trong phòng thật sự là Âu Dục.

Sau khi xác nhận lại mọi chuyện, cảm xúc trong lòng cô lúc này vô cùng ngổn ngang, không biết nên phản ứng như thế nào cho phải. Bởi vì...!anh đến quá muộn!

Thấy cô đã nhìn thấy anh nhưng vẫn giữ im lặng như vậy, trong lòng anh không khỏi bức bối, đang định phát hoả thì lại nhớ ra...!Lần này là bản thân anh có lỗi với cô.

Có điều...!Anh cũng không thể xin lỗi cô được, anh không muốn bản thân phải hạ mình để xin lỗi một người phụ nữ mà anh chán ghét. Nhưng hiện tại trong lòng anh rất áy náy, anh lại không am hiểu cách làm tâm trạng của người khác tốt hơn, thật sự không biết bây giờ nên làm gì cả.

Âu Dục khẽ thở dài, anh chần chừ một lúc, sau đó lên tiếng:

"Có cần đi ra ngoài nữa không?"

Anh hỏi một câu không đầu không đuôi khiến cô vô cùng khó hiểu, cô ngược mắt nhìn anh, vốn dĩ định nói rằng: "Không cần đâu, đã muộn rồi!" Nhưng lời vừa ra đến miệng đã bị cô nước trở lại.

Nghĩ đến Tô Niệm hiện tại còn chưa biết sống chết như thế nào, cô lo lắng trong lòng cô lại dâng lên, chỉ thấy cô nhỏ giọng nói:

"Đưa tôi đến con hẻm nhỏ gần toà nhà bỏ hoang số 39 đường Minh Xuân đi." Cô muốn xem xem Tô Niệm đã được an toàn hay chưa.

Nghe thấy địa điểm mà cô nói, trong mắt Âu Dục hiện lên tia nghi ngờ, đây chẳng phải là nơi mà anh và Lạc Mạn vừa gặp nhau, còn

xảy ra một đoạn xích mích không hay kia sao? Anh như nhớ đến vấn đề gì đó, còn chưa kịp nhớ kĩ thì dòng suy nghĩ của anh đã bị thanh âm nhắc nhở mềm mại của Lạc Yên đánh tan:

"Không đi sao?" Cô hỏi anh, ngữ khí có chút e dè.

Âu Dực hồi thần lại, nhanh chóng thoát ra khỏi dòng hồi ức, sau đó gật đầu nói với cô:

"Đi chứ, đương nhiên là phải đi, cùng tôi đến nơi đỗ xe đi."

Nói xong, không cho cô kịp phản ứng lại, anh đã nắm lấy tay cô, sau đó kéo đi, Anh không dùng lực mạnh như cái hôm bị nhà báo bắt gặp hai người cùng ở trong một căn phòng kia, ngược lại dùng lực vừa phải, ít nhất là không khiến cho cổ tay cô đỏ ửng, cũng không khiến cô có cảm giác đau đớn.

Dường như hôm nay, anh nhẹ nhàng hơn với cô rất nhiều...

Bỏ qua cảm giác kì lạ nơi trái tim, Lạc Yên cứ thế theo anh đến bãi đỗ xe, sau đó cùng anh lên xe, nhìn anh khởi động rồi lái đi.

Nhìn xem, đến cả lái xe cũng có thể đẹp trai, khí chất như vậy, người như anh, bảo sao cô lại không yêu cơ chứ...

Âu Dực không biết trong lòng cô hiện tại đang nghĩ gì, anh lái thẳng một mạch đến vị trí mà cô chỉ định, vừa đến nơi, anh còn chưa kịp giúp cô mở cửa xe, cô đã gấp gáp tự mình làm những việc kia, sau đó bước xuống xe rồi đưa mắt quan sát xung quanh.

Lạc Yên nhìn ngang nhìn dọc, cô nhìn khắp nơi, nhìn mọi góc ngách, hồi lâu vẫn không thấy Tô Niệm đâu, lúc này, cô mới thở phào.

Có lẽ Tô Niệm đã được cảnh sát đưa đi rồi.

Nghĩ như vậy, cô thoáng thở phào nhẹ nhõm, cũng may là cảnh sát tin những lời cô nói.

Sau khi xác định và chắc chắn hoàn toàn rằng Tô Niệm không có ở đây, Lạc Yên bước lên xe, cô nói:

"Có thể đưa em đến đồn cảnh sát không?"

Mặc dù Âu Dực không hiểu cô muốn đến đó làm gì, nhưng trong lòng anh vừa rồi cảm thấy có lỗi với cô, vì vậy, anh cũng không hỏi nhiều, lập tức lái xe đến đồn cảnh sát.

Vì không để ý kĩ nên cả hai người đều không nhìn thấy, phía sau bức

tường có bóng dáng của một người phụ nữ, ánh mắt cô ta nhìn chăm chăm vào chiếc xe đang nhỏ dần trong mắt cô ta.

Nhìn hình ảnh đó, đổ kỵ trong lòng cô ta như muốn lan ra ngoài, cắn nuốt mọi thứ.

Cô ta nghiêng rặng, thanh âm lạnh lẽo:

"Lạc Yên chết tiệt!"

Đúng vậy, người phụ nữ này không phải ai khác, chính là Lạc Mạn. Vừa nãy, sau khi Âu Dực rời đi, cô ta ngồi hút hết một điếu thuốc, ngay lúc cô ta định bắt taxi về, đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc đang lái đến gần, nhìn kĩ thì phát hiện đó chính là xe của Âu Dực, thấy anh đến, trong lòng cô ta mừng thầm, nghĩ rằng cuối cùng Âu Dực vẫn không nỡ lòng để cô ta về một mình nên đã đến đón cô ta, lại không ngờ đi cùng anh còn có một người phụ nữ khác. Dáng người bốc lửa cùng khuôn mặt diễm lệ khiến cô ta điên cuồng ghen ghét kia không phải ai khác, chính là Lạc Yên - người mà cô ta căm hận nhất.

Ai mà nghĩ đến, cô ta bày ra nhiều trò như vậy, cuối cùng lại gián tiếp giúp Âu Dực và Lạc Yên tiếp xúc gần với nhau hơn đây?

Cuộc sống này, có đôi khi thật sự rất nực cười!

...

Bên kia, không mất nhiều thời gian, xe đã dừng lại trước đồn cảnh sát, Lạc Yên được Âu Dực mở giúp cửa xe, sau đó cô bước xuống, nhanh chóng đi vào.

Do đang gấp gáp nên cô không để tâm tới hành động kia của Âu Dực, cũng không cảm thấy lạ ở chỗ nào, trong lòng cô lúc này chỉ còn lại hai chữ Tô Niệm, lực chú ý một chút cũng không đặt trên người anh.

Sau khi cô bước vào, Âu Dực đứng bởi vì thái độ không quan tâm của cô mà ngơ ngác hồi lâu.

"Sao lại như thế được, đáng lẽ ra cô ta phải vui mừng mới đúng..."

Anh đứng tựa ở cửa xe đợi cô, anh không theo cô đi vào trong mà nhỏ trong lăm lăm, trong mắt có tia bất mãn như ẩn như hiện, cũng không biết là vì cái gì mà anh lại bất mãn.

Bên trong.

Lạc Yên vừa đi vào, cô đi đến trước bàn làm việc của một cảnh sát trẻ tuổi, lên tiếng hỏi anh ta:

"Anh cảnh sát, tôi có thể hỏi anh một chuyện không? Hôm nay các anh có đưa người nào tên là Tô Niệm về không?"

Viên cảnh sát trẻ tuổi ngược nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ, sau khi xác định rằng cô không có mục đích bất chính, anh ta mới trả lời cô:

"Đúng là có người tên Tô Niệm vừa được đưa vào đây, có chuyện gì sao?"

Nghe anh ta nói như vậy, Lạc Yên khẽ thở phào, nếu đã được đưa vào đồn cảnh sát, vậy 80% là Tô Niệm không sao, dù vậy nhưng để chắc chắn hơn, cô vẫn cần phải xác minh lại một chút.

"Tôi có thể vào xem tình hình hiện tại của cô ấy không? Tôi chính là người đã báo tin cho các anh đây."

"Ồ, là vậy sao? Cô cứ thoải mái đi, cô ta đang ở trong phòng, cô đi thẳng rồi quẹo trái là thấy thôi."

"Được rồi, cảm ơn anh rất nhiều." Lạc Yên lễ phép cúi đầu cảm ơn viên cảnh sát trẻ, sau đó theo chỉ dẫn của anh ta, đi tìm phòng mà Tô Niệm đang ở.

Khoảng một phút sau, rốt cuộc cô cũng đến nơi, còn chưa kịp xem xem cô ta như thế nào thì đã bị Tô Niệm lao ra vừa đánh đập vừa mắng chửi điên cuồng:

"Lạc Yên, đồ độc ác, cô còn dám vác mặt đến đây sao? Tôi vốn nghĩ cô sẽ giúp đỡ tôi, thật không ngờ cô lại máu lạnh như vậy!"

Cô ta nhào lên như một con hổ cái, nhân lúc Lạc Yên còn chưa phản ứng kịp, bàn tay kia lập tức túm lấy tóc Lạc Yên, dùng sức giật mạnh, khiến Lạc Yên đau đến mức da đầu như bị cưỡng chế kéo ra.

Đầu tóc cô rối bù, khuôn mặt bị cào đến mức tạo thành vài vết xước, theo bản năng, cô cúi đầu cố gắng chống cự, nhưng Tô Niệm lúc này gần như đã phát điên, dùng hết sức lực, khiến Lạc Yên không sao phản kháng được.

Nếu không phải cảnh sát nghe thấy động tĩnh lớn rồi đến can ngăn kịp thời, có lẽ Lạc Yên đã bị Tô Niệm đang lên cơn thần kinh kia đánh

đến mức nhập viện rồi.

Sau khi cảnh sát khống chế được Tô Niệm, Lạc Yên mới có không gian, cô từ từ ngẩng đầu dậy, sau đó chỉnh lại mái tóc cùng quần áo xộc xệch, dùng ánh mắt không thể hiểu nổi nhìn Tô Niệm.

"Cô nhìn cái gì? Oan ức lắm sao? Tôi nói sai chỗ nào sao? Nếu không phải cảnh sát kịp thời phát hiện ra tôi, có lẽ tôi đã đi đời nhà ma từ lúc nào rồi!" Tô Niệm chất vấn cô, có điều thanh âm có vẻ như đã bình tĩnh hơn nhiều, không còn điên cuồng như hồi nãy nữa.

"Tôi..." Lạc Yên còn chưa kịp lên tiếng giải thích thì viên cảnh sát trẻ tuổi kia đã nhanh chóng nói chen vào:

"Tô Niệm, cô biết điều một chút đi được không? Cô ấy chính là người đã báo tin cho chúng tôi biết đấy, nếu không có cô ấy, cô đã không xong từ lâu rồi, cô biết tình hình lúc đó của cô tệ hại như thế nào không? Quần áo trên người đều gần như đã rách hết, có thể nói là không mảnh vải che thân, cô nghĩ cô có thể an toàn như bây giờ nếu như không có Lạc Yên tiểu thư báo tin sao."

Tô Niệm nghe cảnh sát nói một hơi dài xong, cô ta ngây người, dường như không dám tin vào tai mình, thanh âm có chút mờ mờ lung lung:

"Sao có thể như vậy được..." Nói như vậy có nghĩa là vừa rồi cô ta đã đánh nhầm ư...?

Tô Niệm ngây người hồi lâu mới lấy lại được tinh thần.

Sau khi bình tĩnh lại từ cơn sốc, cô ta giương mắt nhìn viên cảnh sát, trong mắt là vẻ nửa tin nửa ngờ, trước biểu tình phẫn nộ của viên cảnh sát, Tô Niệm cất giọng hỏi:

"Những lời anh nói...!tất cả đều là thật sao?"

Viên cảnh sát thấy đến lúc này rồi mà Tô Niệm vẫn cứng đầu không chịu tin tưởng thì bực bội hừ lạnh một tiếng, sự chán ghét trong mắt càng thêm rõ ràng.

Hắn không lập tức trả lời cô ta mà lấy từ trong túi quần ra một chiếc điện thoại, sau đó, ngón tay thon dài gõ loạn xạ vài cái rồi đưa điện thoại đến trước mặt Tô Niệm, lạnh giọng nói:

"Cô xem đi, tôi ghét nhất là những người cứng đầu như cô."

Tôi là cảnh sát, nếu không phải thấy Lạc Yên tiểu thư đáng thương, tôi sẽ không rảnh rỗi đến mức đứng đây đôi co với cô đâu."

Lời của viên cảnh sát vừa dứt, từ trong điện thoại truyền đến một cuộc đối thoại, mà chủ nhân của hai giọng nói kia không phải ai khác, chính là viên cảnh sát và Lạc Yên.

"Anh cảnh sát, ở con hẻm nhỏ gần toà nhà bỏ hoang số 39 đường Minh Xuân có người đang gặp nạn, là một cô gái tên Tô Niệm, hiện tại cô ấy đang cần các anh cứu giúp.

Hiện tại tôi không biết nên làm gì cả, hi vọng các anh sẽ đến kịp."

"Cái gì? Cô gái, cô nói rõ ràng hơn được không? Cụ thể là bạn cô..."
Nghe đến đây, rốt cuộc Tô Niệm không thể tự lừa dối bản thân được nữa.

Cô ta ngây người nhìn Lạc Yên, lúc này, mái tóc Lạc Yên rối bù, quần áo bị chính cô ta làm cho xộc xệch trước mặt, trong lòng phức tạp, ánh mắt cũng không còn chứa nhiều hận ý như trước, thậm chí ẩn ẩn có chút hối hận.

Mặc dù...! Mặc dù cô ta vốn xem rằng chuyện Lạc Yên phải cứu cô ta là chuyện đương nhiên, nhưng suy nghĩ đó chung quy cũng chỉ là cô ta dùng để tự an ủi chính mình.

Tô Niệm lại không phải là kẻ ngốc, sao có thể không nhớ chính mình năm xưa đã đối xử với Lạc Yên như thế nào chứ.

Vừa nãy, cô ta chỉ muốn tìm một đối tượng để trút giận, phát tiết ra hết thảy những cảm xúc tiêu cực của bản thân.

Mà Lạc Yên lại vừa vắn xuất hiện trước mặt cô ta ngay tại thời điểm đó, có thể nói là vô cùng đúng lúc, cô ta không nghĩ rằng Lạc Yên sẽ giúp đỡ, vậy nên không nghĩ ngợi mà phát tiết cảm xúc tiêu cực của bản thân, nào ngờ...

Tiếng hừ lạnh của cảnh sát kéo đầu óc của Tô Niệm quay về thực tại.

Cô ta khẽ ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng lên tiếng giải thích:

"Tôi...! Vừa rồi có chút hiểu nhầm, thật xin lỗi..."

Lạc Yên không nói gì, cô cúi đầu trầm mặc, bàn tay ôm lấy một bên má, hồi lâu sau mới ngẩng đầu nhìn Tô Niệm.

Trong đôi mắt thanh lãnh không nhìn ra cảm xúc.

Ánh mắt này của Lạc Yên khiến Tô Niệm càng thêm áy náy, vô ta nhìn sang nơi khác, cố gắng lảng tránh Lạc Yên.

Lạc Yên cũng không làm khó cô ta, cô đứng dậy, phủi sạch bụi trên quần áo, sau đó bước ra khỏi đồn cảnh sát..

Chương 13: 13: Môi Chạm Môi

Bên này, Âu Dực đang ngồi trên xe đò, trong lúc chờ đò, anh nghĩ đến Lạc Mạn.

Anh không phải là kẻ mù, anh là người đứng đầu điều hành một tập đoàn lớn, đương nhiên mắt quan sát của anh rất tốt, sở dĩ không nhìn ra những chiêu trò của Lạc Mạn là bởi vì anh bị dòng hồi ức đẹp đẽ vào 12 năm trước che mờ mà thôi.

Hiện tại, trong lòng anh đang bất mãn với Lạc Mạn, có một số chuyện mà anh vẫn luôn không để ý, lúc này khó tránh khỏi sáng tỏ.

Lạc Mạn dường như có điều đang che giấu anh...

Âu Dực cố gắng lục tìm trong ký ức, mong muốn tìm ra những sơ hở của Lạc Mạn trong suốt thời gian dài tiếp xúc.

Càng nghĩ, Âu Dực càng phát hiện hoá ra Lạc Mạn không hoàn hảo hay tốt bụng như anh vẫn nghĩ.

Không để ý thì thôi, bây giờ để ý rồi mới thấy xung quanh cô ta có rất nhiều điều mờ ám.

Ví dụ như hôm đầu tiên gặp nhau, nhớ lại những biểu cảm trên khuôn mặt cô ta, trông thì có vẻ như rất hoàn hảo nhưng nếu ngẫm lại thì vẫn còn nhiều sơ hở, cụ thể như...

"Tôi xong rồi, chúng ta về thôi." Thanh âm nhẹ nhàng mang theo nét thất vọng của Lạc Yên cắt đứt dòng suy nghĩ của Âu Dực, anh lắc đầu, cố gắng loại bỏ ý nghĩ hoang đường vừa mới thoáng qua kia. Có lẽ...! Có lẽ là do anh nghĩ nhiều thôi, 12 năm trước, Mạn Mạn không màng nguy hiểm để cứu anh cơ mà, sao anh có thể nghĩ oan

cho Mạn Mạn như vậy chứ.

Sau khi tự tẩy não chính mình, Âu Dực yên tâm mở cửa xe để Lạc Yên ngồi lên.

Nhìn biểu cảm cùng giọng điệu của Lạc Yên, anh biết rằng tâm trạng cô đang không tốt, nhưng anh cũng không hỏi gì nhiều.

Mặc dù trong lòng anh vẫn còn mang áy náy đối với cô, nhưng cũng chỉ dừng lại ở hai chữ áy náy, anh không muốn quan tâm đến cô gái này nhiều, tránh cho cô lại có những hiểu nhầm không cần thiết. Lạc Yên cũng không trông chờ gì vào người đàn ông đang ngồi bên cạnh mình, dù sao thì cô là người biết rõ ràng hơn ai hết về độ tàn nhẫn máu lạnh của anh.

Chỉ cần anh không hành hạ hay tổn thương cô, vậy là tốt lắm rồi, cô nào dám mong đợi nhận được sự quan tâm rẻ mặt từ anh chứ...

Lạc Yên ngồi trên xe, trong bầu không khí im lặng khó xử, cô đắm chìm trong cảm xúc của chính bản thân mình.

Cũng không biết trong đầu cô nghĩ gì, ánh mắt lại buồn đến lạ.

Âu Dực vốn đang tập trung lái xe, vừa quay đầu sang nhìn cô thì chạm phải ánh mắt đượm buồn kia, nổi mắt mát trong đôi mắt hạnh khiến lòng anh hơi khó chịu.

Vốn dĩ định lên tiếng để cứu vãn bầu không khí thì chiếc điện thoại trong túi quần anh đột nhiên reo chuông.

Âu Dực nhíu mày, anh dừng xe, sau đó lấy điện thoại từ trong túi quần ra rồi nhấn nút nghe máy.

Lạc Yên ngồi bên cạnh, mặc dù không muốn chú ý đến động tĩnh bên này nhưng tiếng chuông điện thoại vừa rồi đã thành công kéo tâm trí của cô trở lại.

Cô theo quán tính nhìn sang bên cạnh, nghe thấy thanh âm của một người đàn ông truyền ra từ điện thoại:

"A Dực, tôi vừa mới khai trương một trung tâm thương mại ở thành phố kế bên, có thời gian thì cậu nhớ ghé sang nhé."

Biểu cảm trên khuôn mặt Âu Dực hơi giãn ra, anh trầm giọng đáp:

"Nếu có thể thì tôi sẽ ghé, hiện tại tôi bận rồi, cúp máy đây."

Dứt lời, không đợi người đàn ông ở đầu dây bên kia kịp phản ứng, Âu Dực đã nhanh chóng tắt máy.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện ngắn ngủi, anh bỏ điện thoại trở lại túi quần, ánh mắt vô tình quét sang phía bên cạnh, thấy cô gái đang dùng ánh mắt không hiểu gì nhìn mình.

Không biết anh nghĩ gì, đột nhiên lên tiếng:

"Đi cùng tôi đến nơi này một chút được không?"

Lạc Yên bị thanh âm trầm thấp kia kéo lại phần tâm trí đang bay bổng, cô ngó người hỏi một câu:

"Cái gì cơ?"

Không biết lần này Âu Dực bị làm sao, lại kiên nhẫn nhắc lại câu nói một lần nữa:

"Đi cùng tôi đến trung tâm thương mại được không? Bạn tôi vừa khai trương, vừa vặn quần áo của cô cũng không được nhiều, để tránh mất mặt với người ngoài, đồng thời để đối tác làm ăn của tôi không cho rằng tôi keo kiệt, tôi nghĩ rằng cô nên mua thêm vài bộ quần áo."

Lạc Yên càng bất ngờ hơn, bởi vì chứng kiến anh ngang ngược đã lâu, bây giờ anh lại đột nhiên hỏi ý cô, khiến cô có chút không thể tin nổi.

Mặc dù vậy, nhưng Lạc Yên đã nhanh chóng bình tĩnh lại, cô khẽ mím môi, hỏi lại anh:

"Tôi sao?"

"Ừ, không là cô thì là ai? Ở đây đâu còn người nào khác?"

Anh trả lời với giọng nói thiếu tự nhiên, nếu Lạc Yên để ý kĩ, có lẽ cô sẽ nhìn thấy bên tai anh đang dần đỏ lên.

Trong đầu Lạc Yên bây giờ đang tràn ngập hoang mang.

Âu Dực có ý gì? Anh muốn cùng cô đi trung tâm thương mại sao? Mặc dù anh và cô mặt ngoài có thể tạm xem như là đã làm hoà, nhưng trong lòng cô vẫn còn nhiều khúc mắc, dù sao thì không lâu trước đây, anh từng mắng cô thậm tệ thể cơ mà, vẻ chán ghét trong đôi mắt lạnh băng kia cô vẫn còn chưa quên đâu.

Cứ cho là hiện tại, nhìn chung thì có vẻ như mối quan hệ giữa anh và cô đã được cải thiện, nhưng sự thật ra sao, trong lòng cô rõ hơn ai hết.

Anh căn bản chỉ là đang áy náy vì đã hiểu nhầm cô mà thôi, chắc chắn là như vậy.

Giả sử hiện tại Lạc Mạn giờ trò gì đó, gọi điện khóc lóc kể lể với anh, hẳn là anh sẽ không chút do dự mà lập tức bỏ lại cô một mình ở nơi này, sau đó đi đến bên Lạc Mạn của anh, đi đến bên người con gái mà anh thật sự yêu.

Suy cho cùng thì đàn ông phần lớn đều không đáng tin mà.

Dù trong lòng nghĩ như vậy nhưng ngoài mặt Lạc Yên vẫn làm như không có gì, nhẹ nhàng từ chối anh:

"Không cần thiết đâu, quần áo của tôi vẫn đủ dùng, thật sự xin lỗi, nhưng có lẽ anh phải đi một mình rồi."

Âu Dực thấy cô từ chối thì không tiếp tục thuyết phục nữa, bắt đầu khởi động xe, một đường lái đi.

Lạc Yên thấy như vậy thì cũng không nghĩ nhiều nữa, cho rằng anh sẽ không tiếp tục đề cập đến chuyện này, vì vậy, trong lúc anh lái xe, cô tranh thủ ngủ một giấc.

Đến khi xe tới nơi, Âu Dực dừng xe lại, định lên tiếng bảo Lạc Yên xuống xe để cùng đi với mình, vừa quay đầu sang nhìn, anh phát hiện Lạc Yên đã ngủ thiếp đi từ lúc nào không hay. Lúc ngủ, trông cô yên tĩnh lạ thường.

Đôi môi khép hờ cùng đôi mắt nhắm nghiền, hơi thở đều đặn như có như không vương vấn trong xe, khiến Âu Dực ngẩn ngơ hai giây.

Sau khi ý thức được bản thân vừa thất thần, anh vội lắc đầu, như đang muốn làm chính mình tỉnh táo lại.

Đột nhiên Lạc Yên hơi cử động cơ thể, thân hình nghiêng đi, cô thay đổi tư thế dựa vào ghế một góc 90 độ ở bên trái, vị trí đặt bàn tay cũng theo đó mà thay đổi, vừa vặn nằm ngay ngắn trên...!nơi giữa hai chân Âu Dực.

Âu Dực trực tiếp sửng người, anh trầm mặc hồi lâu, sau đó nhẹ nhàng đặt tay cô sang vị trí khác, vô tình khiến Lạc Yên co các ngón tay lại, giống như...!Đang xoa nắn vật kia của anh.

Ánh mắt Âu Dực chột tối sầm, anh nghiêng rặng, một lần nữa để tay cô về lại vị trí cũ, lần này may mắn là Lạc Yên an phận chứ không tiếp tục làm loạn nữa.

Âu Dực thở phào nhẹ nhõm, vẫn không quên quan sát kĩ biểu cảm trên khuôn mặt cô xem thử cô có phải là đang giả vờ ngủ để giờ trò hay không.

Tuy nhiên, sau hai phút quan sát, anh vẫn không phát hiện ra điều gì bất thường.

Lúc này, anh mới tin rằng những hành động khiêu khích con người ta kia không phải là do cô cố ý.

"Cô gái này...!Ăn đậu hũ của tôi như vậy mà cô thì hay rồi, vẫn ngủ say như chưa có chuyện gì " Âu Dực thở dài, từ trong cổ họng khẽ nói thầm vài tiếng, sau đó áp sát người đến gần, nhẹ giọng nói khẽ: "Lạc Yên, tỉnh dậy đi, đến nơi rồi."

Nghe được thanh âm trầm trầm vang lên, cùng với cảm giác ngựa ngựa truyền đến từ bên tai, Lạc Yên mới từ từ tỉnh dậy.

Cô quay đầu sang nhìn, phát hiện khuôn mặt của Âu Dực đang gần trong gang tấc, thậm chí ở cánh môi còn cảm nhận được có gì đó lướt qua.

Cả hai không hẹn mà cùng nhau ngậy người, bởi vì...!môi của họ vừa chạm vào nhau.

Mặc dù chỉ là một khoảnh khắc rất nhỏ nhưng cũng đủ để Âu Dực cảm nhận được xúc cảm mềm mại nơi đôi môi của cô gái truyền đến. Anh vội vàng nhích người về sau, khẽ ho nhẹ vài cái, thanh âm cũng trở nên thiếu tự nhiên hơn:

"Đến nơi rồi, nhanh chóng tỉnh táo và xuống xe đi."

Lạc Yên không nghĩ nhiều, cô dụi dụi mắt, sau đó bước xuống xe, xuống rồi mới phát hiện...!Xe dừng trước trung tâm thương mại chứ không phải là cánh cổng biệt thự quen thuộc kia.

Cô khó hiểu đưa mắt sang nhìn Âu Dực, khẽ hỏi:

"Không phải chúng ta về nhà sao? Sao lại đến đây nữa? Quần áo của tôi cũng đủ rồi, không cần thiết phải đến đây đâu."

Cảm nhận được ánh mắt của cô, Âu Dực nhìn lại, cánh môi anh mấp máy đáp lại cô:

"Sao cô lảm lời thế? Tôi muốn mua quần áo cho cô, cho nên cô phải đi cùng, dù muốn hay không đều phải đi."

Lạc Yên còn chưa kịp phản ứng trước những lời nói ngang ngược của người đàn ông bá đạo này thì cổ tay cô đã bị anh nắm chặt lấy, cứ như vậy, anh cầm tay cô, một đường đưa cô vào trung tâm thương mại.

Trong lúc lôi kéo, anh không quên giải thích:

"Đừng nghĩ rằng tôi muốn đi cùng cô, chỉ là...!chỉ là đi hai người thì vẫn tốt hơn thôi, bạn của tôi nói rằng đi hai người sẽ giảm giá 50%, cho nên cô đừng tự luyến."

Lạc Yên hơi khó hiểu, nhìn thế nào thì anh cũng không giống kiểu người vì 50% giảm giá mà một hai muốn kéo cô đi cùng mà? Cho nên...!Anh đây là đang áy náy với cô về việc anh hiểu nhầm cô sao? Lạc Yên đã đoán đúng, bởi vì áy náy do đã hiểu lầm cô, lại vừa hay bạn anh vừa mới khai trương trung tâm thương mại nên Âu Dực mới dẫn cô đến nơi này mua quần áo.

Nhưng anh lại không biết rằng trong tủ quần áo của Lạc Yên chẳng thiếu gì, mặc dù Âu Dực yêu cầu chuyển chỗ ở khá gấp gáp, nhưng

cô là một người luôn hoàn thành mọi việc một cách nhanh nhẹn nên quần áo cũ đều được cô chuyển qua biệt thự nhà anh nhanh chóng.

Có thể quần áo của cô không được phong phú, nhưng vẫn đủ dùng, cho nên Lạc Yên không muốn phải mua thêm nhiều.

Hơn nữa, cô đã định sẵn là phải đem đoạn tình cảm không nên có này chôn xuống đáy lòng, bởi vì trong tim Âu Dực đã có người khác, thay vì trông chờ vô ích, chi bằng cô nên sáng suốt một chút, tránh cho sau này phải đau thương.

Nếu đã định sẵn sẽ không tiếp tục đơn phương thầm thương trộm nhớ Âu Dực, vậy thì không nên để anh mua quần áo cho cô, không nên liên quan đến anh nhiều, như vậy sau này sẽ dễ dàng rời khỏi nhau hơn.

Lạc Yên ngẩng đầu, hai chân cô di chuyển không ngừng, đôi mắt xinh đẹp hướng thẳng về phía trước, Âu Dực đi bên cạnh cô, đôi chân dài sải từng bước nhẹ trên nền đất cẩm thạch lạnh lẽo, mặc dù anh không biết Lạc Yên đang nghĩ gì nhưng bằng trực giác nhạy bén của một thiên tài trên thương trường, anh cảm giác được người con gái bên cạnh mình đang không tập trung.

Anh nhìn sang bên cạnh, đầu óc nghiền ngẫm, cố gắng tìm tòi xem sâu trong đôi mắt hạnh xinh đẹp thoang thoảng nét đượm buồn kia đang ẩn giấu điều gì, nhưng vẫn không tài nào hiểu hết được suy nghĩ của cô gái trước mắt.

Nghĩ đến việc đi bên cạnh anh nhưng Lạc Yên lại không hề đặt lực chú ý lên người anh, Âu Dực không khỏi bực mình, mặc dù chính anh cũng không biết vì có gì mà anh lại không vui.

Lạc Yên như vậy chẳng phải là anh càng đỡ phiền sao, tại sao anh lại...

Âu Dực vội lắc đầu, nhất định là do anh làm việc quá nhiều nên sinh ra ảo giác, hoặc chắc chắn là do Lạc Yên giở trò, anh không thể nào

lại chú ý đến cô như vậy được..

Chương 14: 14: Nắm Tay

Lạc Yên và anh sánh bước đi cùng nhau, cô còn đang đắm chiêu suy nghĩ, đột nhiên bị hành động đột ngột lắc đầu của Âu Dực làm cho giật mình, cô theo quán tính quay đầu nhìn sang người đàn ông cao lớn bên cạnh, anh cũng vừa vặn nhìn lại cô, ánh mắt hai người vô tình chạm phải nhau, bầu không khí lúng túng khó hiểu bao quanh hai người, mãi cho đến khi đứng trước khu bán quần áo, bầu không khí này vẫn còn vương vấn quanh đây.

Để bớt đi sự khó xử, Âu Dực nắm tay Lạc Yên đi đến trước một bộ váy xa hoa được treo trên người mẫu nhân tạo được làm hoàn toàn từ chất liệu cao cấp, anh quay đầu sang bên cạnh, nhìn Lạc Yên đang ngơ ngác, khẽ trầm giọng lên tiếng:

"Thấy cái này thế nào?"

Lạc Yên không phản ứng anh, lực chú ý của cô bị bàn tay to lớn đang nắm lấy bàn tay mình thu hút, ánh mắt cô chuyển xuống nơi đang tiếp xúc nhau của hai người, bên tai dần dần đỏ lên.

Âu Dực đứng bên cạnh cô, anh cao 1m87, mà Lạc Yên chỉ cao 1m65, vậy nên toàn bộ những biến hoá của cô đều bị anh thu vào tầm mắt.

Anh nhìn theo tầm mắt của cô, phát hiện...!bàn tay hai người đang nắm lấy nhau, hay chính xác hơn là anh chủ động nắm lấy tay của cô, năm ngón tay của anh đan vào tay cô, sự tương phản giữa bàn tay to lớn của anh và bàn tay mềm mại của cô càng thêm rõ rệt.

Chết tiệt!

Âu Dực vội vàng buông tay cô ra, khẽ ho nhẹ một cái, đây đã là lần thứ năm Lạc Yên thấy anh lặp lại hành động này rồi, dường như ho chính là thói quen mà anh thường dùng để che giấu đi sự lúng túng.

Anh cố gắng di chuyển lực chú ý về chiếc váy hồi nãy, một lần nữa lên tiếng hỏi cô:

"Thấy chiếc váy này như thế nào?"

Nghe thấy anh chủ giọng hỏi để đánh tan bầu không khí ngại ngùng lúng túng, lực chú ý của Lạc Yên rốt cuộc cũng chuyển từ việc anh nắm tay cô sang chiếc váy trước mặt hay người.

Cô làm bộ ngấm nghĩa một lúc, sau đó dưới cái nhìn chờ đợi của Âu Dực, Lạc Yên không để ý nói:

"Cũng ổn."

Lạc Yên cứ nghĩ cô phản ứng hơi hợt như vậy thì Âu Dực sẽ hiểu ý và không tiếp tục chọn quần áo cho cô, nhưng cô đã nhầm, bởi vì Âu Dực tuy có ID cao ngất ngưỡng nhưng EQ của anh lại thấp đến đáng thương.

Thấy Lạc Yên bảo rằng chiếc váy "cũng ổn", anh liên tưởng đến bản thân, chính bản thân anh khi hài lòng với một cái gì đó thì cũng phản ứng như cô vừa rồi vậy, cho nên trong suy nghĩ của anh, "cũng ổn" cũng được xem như là một lời khen.

Vì vậy, anh trầm giọng nói với nhân viên bán hàng:

"Lấy mẫu này đi."

Nhân viên bán hàng cung kính cúi đầu hỏi anh:

"Quý khách muốn chọn size nào ạ?"

Âu Dực chuyển ánh mắt về người Lạc Yên, anh quan sát khoảng năm giây, sau đó một lời cũng không hỏi lại cô mà nói với nhân viên bán hàng:

"Size nhỏ nhất."

Mắt quan sát của Âu Dực quả nhiên rất tốt, nhân viên bán hàng lấy chiếc váy cùng mẫu có size nhỏ nhất ra đặt thử lên người Lạc Yên, quả thật vừa như in.

Quá trình đóng gói chiếc váy đến quét thẻ diễn ra rất nhanh, trong suốt quá trình, Lạc Yên không kịp phản ứng gì.

Cho đến khi nghe thấy rành âm của anh, cô mới định thần lại. "Sao vậy? Không thích sao?" Âu Dực thấy vẻ mặt của Lạc Yên có chút kì lạ, anh không khỏi khó hiểu, cô như vậy là có điểm nào không hài lòng với anh sao? Do dự hồi lâu, rốt cuộc anh vẫn cất giọng hỏi. "Không có gì...!Chỉ là...!Tôi cảm thấy chiếc váy này không phù hợp với tôi lắm...!Hơn nữa tôi cũng không cần anh mua quần áo giúp tôi..." Lạc Yên khó xử nói, cô không nghĩ thái độ của cô hơi hợt như vậy mà anh lại nghĩ rằng cô thật sự thích chiếc váy này, còn mua nó mà không xác nhận lại với cô một câu, vì vậy, nhân cơ hội Âu Dực hỏi, Lạc Yên vội vàng nói ra suy nghĩ trong lòng mình. Lời của cô vừa dứt, hàng lông mày kiếm của anh lập tức nhíu lại, trên khuôn mặt nghiêm nghị hiện rõ vẻ không vui, trong đôi mắt phượng họ dài hiện lên tia lạnh lẽo. Thật không ngờ lá gan của người phụ nữ này lại lớn như vậy.

Cái gì gọi là không cần anh mua quần áo giúp cô? Lẽ nào cô chán ghét, ghê tởm anh đến mức đó? Ha, Lạc Yên đây là đang chơi trò "lạt mềm buộc chặt" với anh sao? Giả vờ hờ hững xa cách để anh chú ý đến? Đúng là ảo tưởng, vài ngày trước còn vì anh và Lạc Mạn liếc mắt đưa tình mà đau khổ, bây giờ lại ra vẻ thanh cao như vậy, đúng là mặt dày hơn cả bức tường thành.

Âu Dực anh vì cảm thấy áy náy do đã hiểu nhầm cô nên mới đưa cô đến đây chuộc lỗi, cô không những không phối hợp, lại còn không biết điều như vậy, nhân cơ hội anh đang áy náy mà giở trò trước mặt anh.

Nếu đã vậy thì không chuộc lỗi gì nữa cả. Có chết Lạc Yên cũng không ngờ đến cô chỉ nói một câu như vậy mà lại khiến anh suy nghĩ nhiều đến thế.

Thấy không khí quanh người anh âm trầm như vậy, cả người cô vô thức run rẩy, nhưng cô vẫn im lặng không nói thêm lời nào để bào chữa cho bản thân.

Bầu không khí bao quanh hai người càng lúc càng kì quái, đến độ nhân viên bán hàng cũng cảm thấy khó hiểu, hai người không phải là người yêu của nhau sao? Sao cứ cảm thấy kì kì như vậy chứ? Đáng tiếc, nhân viên bán hàng chỉ là người làm thuê nên cũng không dám lên tiếng nói gì nhiều.

Không khí trầm mặc kì quặc này duy trì khoảng chừng hai phút, hai phút sau, Âu Dực tức giận cầm theo túi đồ bỏ đi.

Lạc Yên đứng tại chỗ một lúc, sau đó quyết định đi theo hướng anh vừa rời đi.

Vì gấp gáp nên cô không nhìn đường mà chỉ chăm chăm nhìn về phía trước, sợ lạc mất dấu Âu Dực, không phải vì cô sợ anh giận mà là vì cô sợ anh sẽ bỏ về trước, để lại cô ở nơi này không thể về nhà được.

Cô cứ ngược cổ tìm kiếm bóng lưng đang xa dần của người đàn ông như vậy, cho đến khi vấp phải một vật gì đó dưới chân rồi ngã nhào xuống, cô mới ý thức được vừa rồi bản thân đã chạy thục mạng như thế nào.

Cũng may là lần này không ngã nặng lắm, chỉ bị trầy da vài chỗ ở cánh tay, còn lại đều không có vấn đề gì.

Lạc Yên vội vàng ngồi dậy từ mặt đất, ngay lúc cô định tiếp tục đuổi theo anh thì bị một chiếc vòng tay cẩm thạch được trưng bày trong tủ kính trước mắt làm cho sửng sờ, đôi chân như bị bấm nút tạm dừng, không sao cử động được, bởi vì...!chiếc vòng tay này giống hệt với chiếc vòng tay mà cô được tặng vào dịp sinh nhật lần thứ tám, người tặng nó cho cô không phải ai khác, chính là bà nội đã mất của cô - người duy nhất trong gia đình địa ngục kia đối xử tốt với cô. Đôi mắt Lạc Yên dán chặt vào vị trí trưng bày chiếc vòng trong tủ kính, khoé mắt ươn ướt, như có dòng chất lỏng đang muốn chực

trào ra.

Bà nội...!Bà nội của cô...!Kia là vật duy nhất mà bà nội để lại cho cô...
"Bà ơi..." Lạc Yên nhẹ giọng nỉ non, thanh âm thê lương đến mức khiến người nghe cảm thấy đau lòng, cô đưa tay vân vê mặt kính tủ, ánh mắt đau thương, như nhớ đến một kí ức không tốt đẹp nào đó. Đúng vậy, bà nội cô chết không phải vì lý do gì khác, chính là vì ngăn cản cha cô đánh cô.

Nhớ lúc ấy, khi cô vẫn còn là một bé gái chân tay lấm lem bùn đất, nằm chật vật trên sàn nhà, bị một người đàn ông dùng thắt lưng bằng da liên tục quất vào, mỗi lần chiếc thắt lưng kia hạ xuống là một lần cô đau đớn không thôi.

Khi ông ta dùng lực mạnh nhất cũng là khi bà nội của cô không nhìn nổi nữa, lao vào đỡ roi cuối cùng giúp cô, đó cũng chính là lần cuối cùng bà bảo vệ cô, bởi vì...!chính roi cuối cùng đó đã cướp đi sinh mạng của người bà đáng kính ấy.

Sau khi xảy ra sự việc đau lòng kia, không phải Lạc Yên chưa từng có ý nghĩ muốn báo cảnh sát, chỉ là lúc đó an ninh không nghiêm ngặt như bây giờ, qua hai tháng sau khi sự việc xảy ra cô mới có can đảm đến sở cảnh sát tố cáo việc làm vô nhân tính của cha, nhưng cảnh sát chỉ cho rằng những lời cô nói là những lời nói nhăng nói cuội của một đứa trẻ ngỗ nghịch, cuối cùng sự việc vẫn là không được giải quyết, Lạc Yên bị cảnh sát đưa trở về nhà để cha mẹ trông coi kĩ hơn.

Sau chuyện này, tần suất Lạc Yên bị cha dùng vũ lực để trừng phạt càng tăng thêm, nhiều lần cô đau đến mức muốn chết quách đi cho xong, nhưng cứ mỗi lần tuyệt vọng đến mức nghĩ đến cái chết, trong đầu Lạc Yên lại xuất hiện hình bóng của người bà già nua, chính bà đã dùng tính mạng của mình để đánh đổi cho cô một mạng.

Nếu lần đó bà nội không đỡ giúp Lạc Yên một roi cuối cùng kia...!Có lẽ bây giờ Lạc Yên đã không còn tồn tại trên thế giới này.

Bà nội là lí do để cô sống tiếp, cô không thể lãng phí những hi sinh của bà như vậy được.

"Này, cô làm gì đấy? Ăn xin thì cút đi chỗ khác, đừng ở đây làm bẩn mắt tôi!" Lạc Yên còn đang chìm trong hồi ức, đột nhiên một giọng nói chua ngoa vang lên bên tai cô, kèm theo đó là những lời chửi rủa, sỉ nhục, thành công kéo đầu óc đang đi xa của Lạc Yên lại.

Cô chuyển mắt sang nhìn, phát hiện người vừa lên tiếng không phải ai khác mà là người quen, chính xác là người bạn cùng lớp luôn gây sự với cô từ hồi cấp ba Lê Hồng Hi.

Cô ta...! Là nhân viên của khu bán đồ cổ này sao?

Lúc Lạc Yên còn đang đăm chiêu suy nghĩ, Lê Hồng Hi đột nhiên bước đến, thanh âm còn lớn hơn hồi nãy:

"Yoo, còn tưởng là ai, hoá ra là Lạc Yên, người từng là hoa khôi làm điên đảo nam sinh toàn trường đây mà? Sao nào? Không phải cô được lòng các nam sinh lắm sao? Sao bây giờ lại lưu lạc đến mức đi làm ăn xin thế này? Đã vậy còn đứng trước nơi này sờ mó lung tung, định giờ trò gì đây hả?"

Khoang đã, ăn xin sao?

Nghe thấy cô ta nói một tràng dài như thế, khoé môi Lạc Yên khẽ co quắp, cô cúi đầu nhìn bộ dạng hiện tại của mình, vì vừa ngã nên bộ đồ trắng trên người cô lấm lem bụi bẩn, chẳng trách Lê Hồng Hi lại hiểu nhầm như vậy...! Mặc dù là thế nhưng cũng không đến nỗi trông cô giống ăn xin chứ...

"Nhìn cái gì mà nhìn? Còn không cút đi, đứng đây làm gì? Làm hỏng một món đồ ở đây thì cô có đền nổi không? Nói cho cô biết, đồ đây đây toàn là đồ cổ giá lên đến hàng vạn cả đấy."

Lạc Yên chẳng buồn để ý những câu sỉ nhục của cô ả nhân viên kiêm bạn cùng lớp đang lên cơn động kinh này, cô chỉ liếc mắt, nhàn nhạt hỏi cô ta:

"Tôi muốn mua đồ ở đây, có thể xem trước chiếc vòng này không?" Vừa nói, cô vừa chỉ tay vào vị trí đặt chiếc vòng tay cẩm thạch trong tủ.

Sở dĩ Lạc Yên muốn xem trước là vì cô muốn chắc chắn rằng chiếc

vòng tay kia thật sự là chiếc vòng tay năm xưa bà nội tặng cho cô, bởi vì cô không có nhiều tiền, để giành suốt mấy năm nay, bây giờ mua chiếc vòng này hẳn là tiêu hết gần một nửa số tiền hiện tại của cô, vậy nên cô phải kiểm tra kĩ trước khi đưa ra quyết định mua nó.

Dù sao thì kiểm tra cũng không mất nhiều thời gian lắm, bởi vì ở bên trong chiếc vòng có khắc tên cô nên rất dễ để nhận biết xem chiếc vòng này có phải là chiếc vòng mà cô đang tìm kiếm bấy lâu nay hay không.

Mà bên phía Lê Hồng Hi, sau khi thấy cô yêu cầu như vậy, trong mắt cô ả loé lên tia tính toán, lần này cô ta không làm khó Lạc Yên nữa mà lập tức mở tủ, lấy chiếc vòng kia ra đưa cho Lạc Yên quan sát.

Vừa cầm được chiếc vòng từ tay Lê Hồng Hi, Lạc Yên không chút chần chừ, lập tức lật chiếc vòng để xem dòng chữ được chạm khắc ở bên trong.

Quả nhiên....

Chương 15: 15: Vu Oan

Đây đích thị là chiếc vòng tay mà cô vẫn luôn tìm kiếm, là chiếc vòng tay trân quý mà bà nội tặng cho cô thuở thơ ấu!

Lạc Yên mừng rỡ tột cùng, nước mắt không kìm nén được nữa mà lập tức tuôn trào ra, còn chưa kịp hỏi Lê Hồng Hi về giá cả của chiếc vòng này thì đột nhiên nghe thấy cô ta hét lớn:

"Ăn cắp, có ăn cắp! Cô gái kia, tôi không ngờ, thật sự không ngờ cô lại hành động bỉ ổi như vậy.

Nhìn bề ngoài thì cũng không đến nỗi nào, khuôn mặt sáng sủa xinh đẹp, vậy mà lại đi ăn cắp chiếc vòng tay cẩm thạch này ngay trước mắt tôi, cô không cảm thấy xấu hổ sao? Tôi biết cô là ăn xin, sống cũng chẳng dễ dàng gì nhưng đối với cô, đồng tiền thật sự còn quý hơn cả lòng tự trọng sao? Cô không cảm thấy có lỗi với những người sinh ra cô sao?"

Giọng của Lê Hồng Hi rất to, hơn nữa những gì cô ta nói ra rất gay gắt, thành công thu hút sự chú ý của mọi người.

Chỉ thấy nơi hai người Lê Hồng Hi và Lạc Yên đang đứng vốn dĩ thưa thớt người, chỉ vài giây sau đã đông nghịt.

Tiếng nghị luận chỉ trích của mọi người truyền vào tai Lạc Yên, rõ ràng đến từng câu từng chữ:

"Còn trẻ như vậy, mặc dù quần áo có chút bẩn nhưng tay chân cũng lành lặn, không thiếu mất bộ phận nào, thế mà lại làm ra hành động này..."

"Người trẻ tuổi đúng là càng ngày càng không biết xấu hổ, nếu không phải cô nhân viên kia phát hiện ra thì chiếc vòng tay đã bị cô ta lấy mất rồi..."

"Tôi nói rồi, mấy cô gái có khuôn mặt xinh đẹp đều không phải là loại tốt lành gì..."

"Cũng không trách được, trông bộ dáng nghèo kiết xác của cô ta kìa, bảo sao lại sinh tật ăn cắp."

"Bảo vệ đâu hết rồi, loại người gì cũng cho vào đây hả?"

"Nói nhiều làm gì, báo cảnh sát gõ cửa cô ta lên đồn đi."

Động tĩnh náo ra rất lớn, làm quản lý không thể không đến xem tình hình nơi này.

Quản lý vừa đến, chưa đợi ông ta lên tiếng hỏi, Lê Hồng Hi đã cáo trạng trước:

"Quản lý Chu, cô ta ăn cắp đồ trong cửa hàng, chiếc vòng tay đó có giá không rẻ đâu."

May là tôi phát hiện kịp thời, nếu lơ đãng thêm một chút nữa, chắc cô ta đã thành công rồi."

Quản lý Chu không phải người thiếu cận, không lập tức tin lời của Lê Hồng Hi ngay, mà trước tiên nhìn cả người Lạc Yên một lượt, phát hiện chiếc áo mà cô đang mặc chỉ là một chiếc áo phong bình thường, quần jean cũng không thuộc thương hiệu xa xỉ nào, thấy vậy, ông ta khinh thường hừ một tiếng, lấy điện thoại từ trong túi quần ra, định bấm gọi cho bảo vệ, nhưng còn chưa kịp gọi thì bị một bàn tay ngăn lại.

Là tay của một người đàn ông trung niên.

Gã ta nở nụ cười bí ối, nói thầm vào tai quản lý Chu:

"Khoan hãy gọi bảo vệ, cô ta xinh đẹp như vậy, chơi đùa một chút cũng không thiệt."

Quản lý Chu hơi do dự, người đàn ông trước mắt ông ta là ông chủ của một công ty bất động sản mới phát lên gần đây, mà ông ta chỉ là một quản lý nhỏ đi làm thuê cho người khác, nào dám từ chối người đàn ông này.

Nhưng đồng ý thì lại càng không được, người như Lạc Yên, đã táy máy chân tay thì phải trả giá, nếu để người đàn ông trung niên này bao nuôi cô, vậy chẳng phải là cô hời lớn rồi sao?

"Sao thế, ông có ý kiến à?" Người đàn ông trung niên thấy quản lý

Chu hồi lâu vẫn không đáp lại ông ta thì sắp mất hết kiên nhẫn, trong mắt hiện lên tia bực bội.

Quản lý Chu nở nụ cười nịnh hót, trấn an ông ta:

"Ông tổng, ngài đừng nóng, ngài xem, cô ta không thành thật như vậy, làm sao xứng với ngài được?" Nói xong, quản lý Chu đưa tay chỉ vào người Lê Hồng Hi đang đứng gần đó, nụ cười trên môi càng tươi hơn vài phần:

"Đây là Lê Hồng Hi, là nhân viên xinh đẹp nhất của khu bán đồ cổ này, cô ta rất biết phục vụ đàn ông, ngài dùng tạm cô ta cũng không tồi đâu ạ."

Lê Hồng Hi được chỉ đích danh, cúi đầu cười bẽn lẽn.

Người đàn ông được gọi là Ông tổng kia nhìn sang hướng quản lý Chu chỉ, khẽ bĩu môi khinh thường:

"Đúng là xinh đẹp thật đấy, nhưng làm sao so được với con đàn bà vừa ăn cắp kia? Mặc dù tôi cũng không còn trẻ, nhưng mắt thì vẫn rất sáng, còn chưa mù."

Nghe những lời mà Ông tổng nói, khoé môi Lê Hồng Hi giật mạnh, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lạc Yên đang đứng yên ở một góc, tia đố kỵ trong mắt càng trở nên rõ ràng.

"Chết tiệt!" Cô ta rửa thầm.

Ông tổng là đối tượng mà cô ta nhắm đến mấy ngày nay, vốn dĩ còn đang tìm cơ hội tiếp cận, không ngờ lại bị Lạc Yên cướp mất mối ngon này.

Không trách được Lê Hồng Hi thiếu cận, mấy ngày nay, vì bận rộn nhờ vả khắp nơi để có thể xin vào làm việc ở nơi này nên Lê Hồng Hi không chú ý nhiều vào tin tức trên TV, Ông tổng cũng vậy, suốt ngày ông ta đều nghĩ đến việc nên bao nuôi em gái xinh tươi ở nơi nào cho ngọt nước, nào có thời gian chú ý đến những tin tức gây chấn động dư luận gần đây chứ? Mặc dù ông ta cũng từng vô tình nhìn thấy tin tức tổng tài tập đoàn Âu thị có hôn thê, nhưng ông ta không để tâm nhiều, chỉ cho rằng Âu Dực cũng giống ông ta, vui chơi qua đường vài tuần rồi ly hôn, vì vậy nên ông ta không nhớ rõ Lạc Yên cũng là điều dễ hiểu.

Cả mọi người xung quanh cũng vậy, mặc dù có vài người cảm thấy khuôn mặt của cô gái "ăn cắp" này trông khá quen mắt, nhưng nhất

thời bọn họ vẫn không nhớ ra cô là ai.

Dù sao thì Âu Dực mặc dù cũng khá nổi tiếng, nhưng anh lại là doanh nhân chứ không phải siêu sao, độ nổi tiếng của anh chỉ dừng lại ở một mức độ nào đó, vậy nên mọi người không nhớ rõ mặt của vợ anh cũng là điều dễ hiểu.

Mà lúc này, ở gara để xe, Âu Dực vừa ngồi lên xe định rời đi, lại nghĩ đến Lạc Yên còn đang chật vật chạy theo ở phía sau, ánh mắt anh thoáng lên tia do dự.

Xã hội này nguy hiểm và đầy rẫy những cạm bẫy như thế nào, anh là người rõ nhất, nếu như bây giờ ạn vì chút giận dữ mà bỏ cô lại nơi này thì quả thật không đáng mặt đàn ông.

Nghĩ như vậy, Âu Dực buông tay ra khỏi vô lăng, dựa vào lưng ghế rồi uống chút nước, sau đó ngồi nhắm mắt suy nghĩ.

Khoảng chừng một lúc sau, anh mở mắt rồi ngồi thẳng người dậy, sau đó nhìn đồng hồ, khẽ thì thầm:

"Đã 15 phút rồi sao...?"

Trong lòng anh có chút bất an, chần chừ một lúc rồi quyết định đi tìm Lạc Yên, anh bước xuống xe rồi đi vào lại trung tâm thương mại. Quay lại phía bên này, cảm nhận được ánh mắt đổ kỵ của Lê Hồng Hi, Lạc Yên khẽ ngẩng đầu nhìn lại, sau đó cũng không phản ứng nữa.

Nói đến cũng lạ, kể từ khi bị Lê Hồng Hi vu khống là kẻ ăn cắp, Lạc Yên vẫn chưa nói gì để bào chữa cho mình.

Điều này không những không làm Lê Hồng Hi cảm thấy yên tâm, ngược lại, sâu trong lòng cô ta đột nhiên dâng lên một cỗ bất an. Đường như cô ta đã quên mất cái gì đó...

Bên kia, Ông tổng và quản lý Chu đã thương lượng xong, hai người bọn họ bước đến trước mặt Lạc Yên.

Đứng trước mặt cô, tên quản lý thấp hơn cô một cái đầu kia dù

không muốn nhưng cũng phải ngẩng đầu, dùng thái độ cao ngạo để nói với cô:

"Cô thật sự rất may mắn đấy, vốn dĩ tôi định báo cảnh sát, không ngờ lại có Ông tổng trợ giúp, ra tay giúp đỡ, lần này xem như cô nợ Ông tổng một ân tình, tôi sẽ không báo cảnh sát nữa." Nói đến đây, quản lý Chu hơi dừng lại, sau đó nở nụ cười bí ẩn, nói:

"Nhưng Ông tổng có điều kiện, tối nay cô phải bồi ngài ấy uống rượu một đêm, địa điểm ở khách sạn X."

Quản lý Chu vừa dứt lời, tiếng nghị luận xung quanh lại truyền đến:

"Như vậy đúng là có lợi cho cô ta quá rồi, lần đầu tiên trong đời, tôi nhìn thấy người ăn cắp có đãi ngộ tốt như vậy."

"Sướng thật đấy, đúng là xinh đẹp thì luôn được ưu tiên, Ông tổng kia mặc dù hơi lớn tuổi, nhưng như vậy thì sao chứ? Người ta lớn tuổi nhưng có tiền là được."

Hơn nữa người càng nhiều tuổi thì kinh nghiệm càng phong phú, suy nghĩ cũng trưởng thành hơn người trẻ tuổi hiện nay rất nhiều."

"Tôi lại cảm thấy hơi thiệt thòi cho cô gái kia, lỡ đại một lần mà lại phải đem thân đi phục vụ một lão già mập ú."

"Mập ú cái gì chứ? Như vậy người ta gọi là thân thể khoẻ mạnh đấy."

"..."

Trước những lời nghị luận kia, biểu cảm trên khuôn mặt Lạc Yên vẫn bình tĩnh, trước sau như một.

Ánh mắt cô càn quét trên dưới người đàn ông họ Ông kia một lượt, như đang đánh giá một món đồ vô tri vô giác.

Ông ta mang hai ba sợi dây chuyền vàng thô, trông giống như...! xích chó, cả người ông ta, trên cổ tay, cổ chân đều là vàng, ngón tay đeo đầy nhẫn, quần áo thì chỉ thiếu điều muốn hét lên rằng: "Tôi là Adidas, Gucci, Dior, Nike,..."

Phong cách ăn mặc này...! không nhằm lẫn vào đâu được, chính là bộ dáng của một nhà giàu mới nổi, muốn khoe với tất cả mọi người rằng: Tôi có tiền!

Cảm nhận được ánh mắt của cô, không hiểu sao trong lòng Ông tổng vô cùng bức bối, dù rằng ông ta không hề nhìn thấy vẻ khinh

thường hay chế giễu trong đôi mắt xinh đẹp kia, nhưng lại cảm thấy ánh mắt kia rất thiếu tròn, cổ khó chịu trong lòng cứ thế tăng dần lên, ông có dấu hiệu thuyên giảm.

Ngay khi Uông tổng sắp mất hết kiên nhẫn thì Lạc Yên đột nhiên lên tiếng:

"Ông không xứng với tôi." Cô cao ngạo buông một câu, khiến ông ta tức nổ phổi.

"Con ranh, mày nói cái gì?" Ông ta quát lên, giọng nói ồm ồm như con vịt đực già nua.

"Tôi nói, ông không xứng với tôi." Lạc Yên kiên nhẫn nhắc lại câu nói của mình một lần nữa cho con vịt đực già nua kia nghe.

Vừa dứt lời, không đợi ông ta phát hoả, Lạc Yên đã tiếp tục những lời vừa rồi của mình:

"Về ngoại hình, tôi không muốn miệt thị, nhưng quả thật ông rất khó coi, thấp hơn tôi, dáng dấp cũng tệ hơn tôi, đường nét trên khuôn mặt cũng không bằng tôi."

"Ông xấu hơn tôi, xấu hơn chồng tôi, cho nên ông không xứng với tôi."

Dứt lời, cô cầm lấy túi xách, toan định rời đi.

Còn chưa đi được hai bước thì nghe gã vịt đực già nua họ Uông kia gọi giật lại:

"Khoan đã, tao cho mày đi rồi sao?"

"Mày có gan dám chọc giận tao thì cũng phải có gan chịu trận, quản lý Chu, báo cảnh sát đi, không gọi bảo vệ nữa."

Xung quanh lại truyền đến những lời cảm thán của những người có mặt:

"Đúng là rượu mời không uống, cứ thích uống rượu phạt."

Chấp nhận hầu hạ Uông tổng một đêm thì đã không bị báo cảnh sát."

"Loại người như cô ta ấy à, tôi hiểu rõ hơn ai hết, vì ở đây có nhiều người nên cố làm ra vẻ thanh cao thôi, nếu như chỉ có mấy người bọn họ, đoán chừng cô ta đã nhào lên người Uông tổng từ lâu rồi

kìa."

"Thế nào? Bây giờ cô đổi ý thì có lẽ vẫn còn kịp đấy." Vịt đực già nua đắc ý nhìn Lạc Yên, nói.

Biểu cảm trên khuôn mặt Lạc Yên vẫn không thay đổi, cô khoanh tay, thản nhiên nhìn bọn họ, khẽ nói:

"Báo cảnh sát? Bằng chứng đâu?"

Quản lý Chu tức đến mức mặt đỏ bừng, trả lời câu hỏi của cô:

"Chiếc vòng tay cẩm thạch mà cô đang cầm và tất cả những người có mặt ở đây đều giúp tôi làm chứng."

Lạc Yên không chút sợ hãi, vẫn thản nhiên như trước:

"Nhưng sau khi nghe nhân viên của ông hô lên, bọn họ mới đến, cũng không tận mắt nhìn thấy tôi ăn trộm."

Về chiếc vòng tay mà tôi đang cầm, tôi có thể minh oan cho bản thân rằng tôi vốn dĩ có ý định muốn mua nó, chỉ là hiện tại cần xác nhận chất lượng của chiếc vòng này nên mới bảo ả nhân viên của ông mang nó ra, ai biết được cô ta lại đột nhiên phát bệnh, vừa đưa vòng tay cho tôi thì lập tức hét toáng lên vu oan cho tôi."

Quản lý Chu nghe xong, mặt ông ta tối sầm, gầm lớn:

"Nói bậy, nhân viên của tôi sẽ không vu khống khách hàng."

Hơn nữa nhìn cách ăn mặc của cô, cô chắc chắn cô có thể mua nổi chiếc váy này sao? Nó có giá đến 12000 USD đấy."

Chương 16: 16: Giải Oan

Lạc Yên nghe xong thì đưa tay miết cằm, làm bộ trầm ngâm suy nghĩ mà nói:

"Hừm, 12000 USD, con số này đúng là hơi lớn so với tôi thật.

Nhưng tổng số tài sản hiện tại của tôi dư sức mua được mười chiếc vòng tay này."

"Cô...!cô đúng là ngoan cố! Tiểu Hồng, mở camera giám sát để cô ta khỏi từ chối đi." Quản lý Chu tức giận vô cùng, quay đầu quát to với Lê Hồng Hi.

"Cái...!cái gì? Camera giám sát sao?" Lê Hồng Hi run rẩy hỏi lại.

Chết thật! Bây giờ cô ta mới nhớ ra, nơi này có lắp camera giám sát, hơn nữa còn lắp đến tận 4 cái.

Tiêu đời rồi...

Không được! Không thể để quản lý Chu và đám người kia nhìn thấy những gì xảy ra trong camera giám sát, nếu không tất cả bọn họ đều biết cô ta bịa chuyện vu oan Lạc Yên mất, hơn nữa xung quanh đây rất đông người, nếu chuyện bị bại lộ, chắc chắn sẽ có người tung video quay lại sự việc lên mạng, đến lúc đó thì cô ta không còn đường sống.

Nghĩ như vậy, Lê Hồng Hi yếu ớt nói:

"Quản lý Chu, không...!không cần nhọc lòng như vậy đâu, chuyện cô ta ăn cắp không phải đã rõ như ban ngày rồi sao? Còn cần xác minh cái gì nữa..."

"Cô dám không nghe lời tôi à? Có muốn tiếp tục làm việc ở nơi này không?"

"Quản lý Chu, tôi..."

"Tôi tôi cái gì? Cô không làm được thì để tôi gọi người khác."

Dứt lời, quản lý Chu không nhìn cô ta, cũng không có kiên nhẫn để

tiếp tục nghe cô ta làm nhảm nữa, ông ta hướng về một phía khác, sau đó ngoắc tay gọi một nhân viên nữ khác ở gần đó, bảo cô ta mang máy tính đến mở đoạn video giám sát được camera ghi lại lên. Lê Hồng Hi không còn cách nào khác, đành bất lực đứng ở một góc, nhìn đoạn video được phát ra trên máy tính, thời gian trôi qua từng giây từng phút, chậm đến mức khiến cô ta nôn nóng, khuôn mặt cô ta đang tái dần đi.

Dưới ánh mắt của tất cả mọi người, hình ảnh trên màn hình máy tính lúc này sắc nét hơn bao giờ hết, âm thanh phát ra cũng vô cùng rõ ràng:

"Này, cô làm gì đấy? Ăn xin thì cút đi chỗ khác, đừng ở đây làm bẩn mắt tôi!"

"Yoo, còn tưởng là ai, hoá ra là Lạc Yên, người từng là hoa khôi làm điên đảo nam sinh toàn trường đây mà? Sao nào? Không phải cô được lòng các nam sinh lắm sao? Sao bây giờ lại lưu lạc đến mức đi làm ăn xin thế này? Đã vậy còn đứng trước nơi này sờ mó lung tung, định giờ trò gì đây hả?"

"Nhìn cái gì mà nhìn? Còn không cút đi, đứng đây làm gì? Làm hỏng một món đồ ở đây thì cô có đền nổi không? Nói cho cô biết, đồ đây đây toàn là đồ cổ giá lên đến hàng vạn cả đấy."

"Tôi muốn mua đồ ở đây, có thể xem trước chiếc vòng này không?" Đây là lời của Lạc Yên.

"Ăn cắp, có ăn cắp! Cô gái kia, tôi không ngờ, thật sự không ngờ cô lại hành động bỉ ổi như vậy."

Nhìn bề ngoài thì cũng không đến nỗi nào, khuôn mặt sáng sủa xinh đẹp, vậy mà lại đi ăn cắp chiếc vòng tay cẩm thạch này ngay trước mắt tôi, cô không cảm thấy xấu hổ sao? Tôi biết cô là ăn xin, sống cũng chẳng dễ dàng gì nhưng đối với cô, đồng tiền thật sự còn quý hơn cả lòng tự trọng sao? Cô không cảm thấy có lỗi với những người sinh ra cô?"

Dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người, hình ảnh trên màn hình máy tính khiến bọn họ vô cùng khiếp sợ.

Bởi vì sau khi Lạc Yên đưa ra yêu cầu, bọn họ chỉ thấy Lê Hồng Hi

dừng lại khoảng hai giây, dường như đang tính toán chuyện gì đó, sau đó thoải mái lấy vòng tay từ trong tủ kính ra đưa cho Lạc Yên.

Mà trong đoạn video ghi lại từ camera giám sát, Lạc Yên khi đó chỉ vừa mới kịp cầm lấy vòng tay, vừa đưa lên trước mặt nhìn một lượt, còn chưa kịp nhìn kĩ thì Lê Hồng Hi đã hét toáng lên vu khống cô là đồ ăn cắp, sau đó, mọi chuyện diễn ra cho đến bây giờ.

"Nói như vậy...! Từ nãy đến giờ, người chịu ủy khuất không phải ai khác, chính là cô gái có khuôn mặt xinh đẹp kia sao...?" Sau khi đoạn video kết thúc, không biết ai đã lên tiếng trước.

Lời của người này vừa dứt, bầu không khí xung quanh bỗng trầm xuống, im lặng đến nặng nề, dòng chảy thời gian như ngừng lại, tất cả mọi người đều quay sang nhìn nhau, không biết nên nói gì cho phải.

Bọn họ không nhìn bằng chứng, chỉ nghe thấy tiếng hô của Lê Hồng Hi, liền cho rằng đó là sự thật, lại không ngờ chân tướng sẽ như thế này.

Hoá ra, từ đầu đến cuối đều là Lê Hồng Hi một mực gây chuyện.

Hoá ra, từ đầu đến cuối bọn họ mắng nhầm người.

Hoá ra, cô gái mà bọn họ vẫn luôn cho là đồ ăn cắp kia từ đầu đến cuối đều lẳng lặng chịu đựng không nói gì.

Hoá ra,...

Quản lý Chu lúc này cũng ngơ ngác không kém, ai mà ngờ...

Ông ta tức giận quay sang nhìn Lê Hồng Hi, cảm nhận được ánh mắt giận dữ của ông ta, Lê Hồng Hi co rụt người lại, không dám hé một lời.

Chưa dừng lại ở đó, thanh âm thảo luận của mọi người khiến cô ta như phát điên.

"Hoá ra nãy giờ đều do nhân viên kia bịa chuyện, tôi còn tưởng cô ta nói thật nữa chứ, đúng là..."

"Thời buổi bây giờ, nhân viên bán hàng đều nham hiểm như vậy sao?"

"..."

Mà Ông tổng cũng sừng sốt, vốn nghĩ rằng bản thân chắc chắn có

thể chơi đùa được mỹ nhân này, không ngờ chân tướng lại hoàn toàn khác so với những gì ông ta nghĩ.
Nhưng nhớ đến vừa rồi Lạc Yên sỉ nhục ông ta như vậy, buông tha cho cô là việc không thể nào.

Ông ta không cam tâm, ông ta muốn đè cô dưới thân mình, hung hăng chà đạp, mắng chửi cô cho thoả cơn giận.

Ánh mắt Uông tổng khế đảo, sau đó, lúc mọi người còn chưa hồi thần, ông ta lên tiếng:

"Lần này đúng là cô đã chịu oan, nhưng vừa nãy cô đã sỉ nhục tôi như vậy, tôi cảm thấy cô phải đền bù tổn thất tinh thần cho tôi."

"Như thế này đi, tối nay, cô đến nhà tôi, hầu hạ tôi một đêm là được rồi, tôi sẽ không để bụng chuyện xảy ra ngày hôm nay."

"Tiền lương hàng tháng cô có vẻ như rất thấp phải không? Nếu cô khiến tôi hài lòng, không cần cô phải vất vả đi làm, tôi cũng có thể cấp cho cô phí sinh hoạt mỗi tháng."

Ông ta vừa dứt lời, ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về phía ông ta.

Vẫn là những lời chỉ trích gay gắt như trước, nhưng khác với hồi nãy, lần này đối tượng lại chuyển thành ông ta:

"Uông tổng, ông đừng quá đáng."

"Ông nghĩ một người có thể mua được 10 chiếc vòng tay cổ cẩm thạch giá 12000 USD sẽ để ông bao nuôi sao?"

"Ông nghĩ..." Lời của người này còn chưa dứt, Uông tổng đã tức giận trừng bọn họ, quát lên:

"Câm miệng, bớt xen vào chuyện của tao."

Lạc Yên liếc mắt nhìn ông ta, vẫn câu nói cũ:

"Ông rất xấu, chồng tôi đẹp hơn ông nhiều."

Nghe cô nói xong, đôi mắt ông ta trừng lớn, kinh ngạc hỏi:

"Chồng? Cô đã có chồng sao?"

"Đúng vậy, không những thế, anh ấy còn đẹp hơn ông gấp mười, à không, là gấp hai mươi lần."

Cũng không biết trùng hợp thế nào, đúng lúc này, thanh âm của Âu Dục vang lên:

"Đúng vậy, tôi đẹp trai hơn ông nhiều."

"Mày...!mày là thằng ranh nào? Cút ra đây tao xem." Ông ta thờ hổn hển, quay đầu nhìn ngang nhìn dọc rồi quát lên.

Chỉ thấy thân hình cao lớn của Âu Dực từ từ xuất hiện, bước về phía ông ta, đi bên cạnh anh còn có một người đàn ông khác, là Lục Duy Khiêm - chủ nhân của nơi này.

Lục Duy Khiêm nở nụ cười tươi như hoa, Âu Dực ánh mắt lạnh lẽo nhìn Ông tổng.

"Âu...!Âu tổng." Giọng nói ông ta run rẩy, sắc mặt tái mét.

"Âu tổng, ngài...!ngài là chồng của con đàn bà, à nhầm, ngài là chồng của quý cô này sao?"

Âu Dực không trả lời ông ta, anh bước thẳng sang nơi mà Lạc Yên đang đứng, bàn tay to lớn khẽ xoa đầu cô, nhẹ giọng nói:

"Không sao chứ?"

Lạc Yên nghe thấy thanh âm dịu dàng đầy quan tâm này của anh, trong lòng không những không cảm thấy vui vẻ, ngược lại càng thêm mất mát.

Anh đúng là tài giỏi, khả năng diễn xuất hơn người, thái độ đối với cô ở trước mặt người ngoài và khi không có ai hoàn toàn khác nhau.

Ánh mắt Lạc Yên buồn rười rượi, dù vậy nhưng cô vẫn phối hợp diễn với anh.

Lạc Yên ngoan ngoãn lắc đầu, thanh âm mềm mại:

"Em không sao."

Nhìn hai người như thế này...!Ông tổng không cần anh trả lời cũng đã biết được đáp án.

Ánh mắt ông ta hiện lên tia hoảng sợ.

Tiêu đời rồi! Động đến ai không động, lại xui xẻo đến mức động đến người của Âu Dực.

Lần này...!ông ta xong thật rồi!

Ông ta run rẩy ngẩng đầu, cố gắng tìm kiếm một chút hy vọng:

"Âu tổng, chuyện vừa rồi chỉ là hiểu nhầm, ngài đừng để tâm nhé."

Ong ta nói xong, đợi một lúc lâu sau, Âu Dực mới quay đầu nhìn ông ta, anh nhàn nhạt nói:

"Ông là Ông Hải Điền, người mà một tuần trước vừa đến tìm gặp tôi, muốn hợp tác với tôi phải không?"

Thấy anh nhớ được tên mình, Ông Hải Điền không những không vui vẻ, ngược lại càng bất an hơn, bởi ông ta cảm nhận được chuyện sắp xảy ra với ông ta chắc chắn là không phải chuyện tốt lành gì.

Sắc mặt Ông Hải Điền tái mét, run rẩy trả lời anh:

"Đúng...!đúng vậy ạ!"

Âu Dực nhướn mày, thanh âm cất cao thêm vài phần, trong đôi mắt lạnh lùng của anh như có như không hiện lên ý cảnh cáo, khiến Ông Hải Điền vừa lo lắng vừa run sợ.

"Nghe nói ông muốn bao nuôi vợ tôi?" Anh hỏi.

"Tôi...!tôi..." Ông ta lắp bắp, mãi không nói thành câu hoàn chỉnh, Âu Dực chờ đợi hồi lâu vẫn không có được câu trả lời trôi chảy mà anh muốn, kiên nhẫn đã sắp cạn kiệt.

"Vốn dĩ tôi định đồng ý chuyện hợp tác, nhưng nhìn tình hình hiện tại...!tôi cảm thấy chuyện hợp tác này không cần thiết nữa."

Ông Hải Điền nghe xong, còn chưa kịp tìm lý do để bào chữa cho bản thân thì cơ thể đã không chịu nổi, ngã xuống đất rồi ngất xỉu.

Đám người xung quanh thấy mọi chuyện đã dần lắng xuống thì cũng không vây xem nữa, dòng người dần dần thưa đi, trả lại sự bình yên vốn có cho khu bán đồ cổ.

Âu Dực một ánh mắt cũng không để lại cho Ông Hải Điền, lực chú ý của anh không đặt trên người lão ta mà bị Lạc Yên thu hút, anh nhìn chiếc vòng tay mà Lạc Yên đang cầm rồi lại nhìn cô, sau đó lên tiếng hỏi:

"Em muốn mua chiếc vòng tay này?" Tuy rằng anh đang hỏi cô nhưng ngữ khí lại vô cùng chắc chắn, dường như anh đã biết được chuyện này.

Lạc Yên cũng không giấu diếm anh, cô cong môi nở nụ cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Âu Dực thấy vậy, vội vàng quay đầu hướng ánh mắt về phía Lục Duy Khiêm đang đứng xem trò bên cạnh mình, Lục Duy Khiêm không cần anh lên tiếng cũng biết được anh đang muốn gì.

Hắn mỉm cười, sau đó nói với quản lý Chu đang run rẩy đứng ở phía sau:

"Còn chần chừ gì nữa? Chờ tôi nhắc ông mới chịu làm à?"

Quản lý Chu giật mình, vội vàng khom lưng bước đến nói với Lạc Yên: "Tiểu thư muốn mua nó sao? Tôi gói lại cho tiểu thư nhé?" Nói rồi ông ta không đợi Lạc Yên phản ứng, lập tức cầm lấy chiếc vòng trên tay cô rồi cho vào hộp gỗ đóng gói cẩn thận, sau khi xong việc, quản lý Chu nở nụ cười nịnh bợ đưa tận tay cho Lạc Yên.

Thái độ thay đổi 180° này của ông ta khiến Lạc Yên không biết nên nói gì, nếu không phải cô là người trong cuộc, có lẽ chính cô cũng không tin người đàn ông trung niên đang cúi đầu khom lưng đầy cung kính này lại chính là gã quản lý ngang ngược, không nói lý lẽ, nhìn mặt mà bắt hình dong vào mấy phút trước..

Chương 17: 17: Lạc Yên Không Đáng Ghét Như Anh Vẫn Tưởng

Sau khi nhận lấy chiếc vòng, Lạc Yên mân mê viền hộp gỗ một lúc, trong mắt hiện lên tia hoài niệm.

Nhân lúc Âu Dực đang thanh toán, cô đi đến gần quản lý Chu, trong ánh mắt lo âu của ông ta, cô nhẹ nhàng mỉm cười, khẽ nói: "Chú không cần phải căng thẳng như thế, cháu không có ý muốn xúi giục anh ta làm ảnh hưởng đến công việc của chú đâu, chỉ là muốn hỏi chú một vài việc mà thôi, không biết chú có tiện trả lời không?" Quản lý Chu âm thầm lau đi tầng mồ hôi mỏng trên vầng trán, tuy rằng Lạc Yên đã trấn an ông ta trước nhưng ông ta vẫn không khỏi căng thẳng.

Nghĩ đến việc Lạc Yên chỉ cần nói một câu là có thể khiến ông ta mất đi công việc béo bở này, cả người ông ta không tự chủ được mà run lên.

Mặc dù quản lý Chu đã cố gắng ép bản thân phải bình tĩnh, nhưng sự run rẩy trong giọng nói của ông ta khó mà che giấu được: "Tiểu thư muốn hỏi gì thì cứ tự nhiên, tôi sẽ nhiệt tình giải đáp." Lạc Yên mỉm cười, dù đang cười nhưng trong mắt cô không giấu được sự hồi hộp, cô hạ thấp giọng hỏi ông ta: "Tôi muốn hỏi chiếc vòng tay này có phải có nguồn gốc từ thôn Vĩnh Hà ở thị trấn Hạ Bắc không?"

Quản lý Chu sau khi nghe rõ câu hỏi của cô thì vô cùng ngạc nhiên, thanh âm không khỏi cất cao hơn vài phần:

"Cái gì? Sao cô lại biết rõ như vậy? Có phải cô chính là cô bé đó không? Đúng rồi, chắc chắn là như vậy, nhìn mặt cô có nét giống với

cô bé đó! Vốn dĩ năm đó mắt nhìn của tôi còn chưa tốt, không phân biệt được đâu là hàng hiếm, đâu là hàng đại trà, lúc đem bán mới biết đó là đồ cổ giá trị lên đến hàng vạn, lúc ấy tôi có quay về tìm cô, nhưng lại nhận được tin cô đã chuyển đi nơi khác sống.

Vì chuyện này mà bao năm qua tôi vẫn luôn áy náy, hiện tại tôi có thể gặp lại cô để trả lại số tiền xứng đáng cho món đồ rồi."

Quản lý Chu nói thao thao bất tuyệt không ngừng, ông ta càng nói, Lạc Yên càng mơ hồ, bởi những chuyện mà ông ta nhắc đến khiến cô chẳng có ấn tượng gì cả.

Theo như lời ông ta nói thì khoảng chừng vài năm về trước, chính cô đã bán chiếc vòng tay này cho ông ta, hơn nữa có vẻ như đã bán với giá rất thấp.

Nhưng cô có thể chắc chắn rằng kí ức của mình không có vấn đề, nếu như vậy...! Vừa nãy ông ta có bảo cô có nhiều nét tương đồng với người năm đó, vậy khả năng cao người đã bán chiếc vòng tay này chính là Lạc Mạn.

Tức là...! Lạc Mạn đã lấy cắp món đồ duy nhất mà bà nội để lại cho cô, sau đó đem bán để lấy tiền.

Không phải Lạc Yên muốn bịa đặt vu khống Lạc Mạn, chỉ là trong đầu cô không còn ai khác ngoài cô ta, khi nghĩ đến kẻ đã lấy cắp chiếc vòng tay này, người đầu tiên hiện lên trong suy nghĩ của cô chính là Lạc Mạn.

Dẫu biết bản thân không nên suy đoán lung tung như thế, nhưng Lạc Yên vẫn không nhịn được mà nghi ngờ cô ta.

Để xác minh chuyện này lại một lần nữa, cô lên tiếng hỏi quản lý Chu:

"Ông còn nhớ họ tên của người đã bán chiếc vòng tay cho cô không?"

Quản lý Chu thấy cô hỏi như vậy liền ý thức được rằng cô bé năm

xưa không phải là người đang đứng trước mắt mình, sau khi xác định điều này, tia áy náy trong mắt ông ta cũng không còn nữa, thay vào đó là vẻ trầm ngâm, dường như ông ta đang cố gắng nhớ lại, lông mày ông ta nhíu chặt, khoảng hai giây sau mới trả lời cô: "Đã lâu lắm rồi, tôi không nhớ rõ cả họ lẫn tên của cô bé đó, chỉ nhớ rằng lúc bán chiếc vòng tay cho tôi thì cô ta đi cùng một người bạn, người bạn kia gọi cô ta là...!để xem nào, nếu tôi không nhớ nhầm thì cái tên mà người bạn kia gọi cô ta là Mạn Mạn."

Mạn Mạn...

Không nhầm đi đâu được, chính là Lạc Mạn...

Sao có thể...!Sao cô ta dám...?

Lạc Yên không dám tin, hay chính xác là không muốn tin.

Cô không muốn tin rằng kỉ vật duy nhất mà bà nội để lại thế nhưng lại bị chính cháu gái của bà bán đi để đổi lấy vài đồng lẻ.

Lạc Yên hít sâu một hơi, cô lấy điện thoại từ trong túi xách ra, sau đó bấm gọi một dãy số mà cô chưa từng nghĩ bản thân sẽ gọi đến.

Không để cô đợi lâu, khoảng hai hồi chuông sau, đầu dây bên kia đã truyền đến thanh âm yếu điệu của Lạc Mạn:

"Em gái thân yêu, có chuyện gì vậy?"

Giọng nói của Lạc Mạn mặc dù vẫn ngọt ngào như vậy, nhưng khi nói chuyện với Lạc Yên lại mất đi vẻ yếu ớt khi nói chuyện với Âu Dục.

Lạc Yên đối với việc cô ta thay đổi 180° như thế này cũng đã sớm quen thuộc.

Hiện lại lực chú ý của cô không đặt vào chuyện này mà đang tập trung ở việc Lạc Mạn lấy trộm chiếc vòng tay của bà nội để lại.

Cô không vòng vo mà đi vào thẳng vấn đề:

"Chiếc vòng tay của bà có phải là do chị lấy trộm rồi đem đi bán lấy tiền hay không?"

Lời của Lạc Yên vừa dứt, đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu, ngay khi Lạc Yên cho rằng Lạc Mạn sẽ cúp máy, từ trong điện thoại bỗng truyền đến tiếng cười khiêu khích, ẩn ẩn trong đó còn có tia đố kỵ, ngay cả cách xưng hô chị em đầy giả dối cũng bị cô ta vớt sang một bên, có thể dễ dàng thấy được Lạc Mạn bây giờ đã mất bình tĩnh: "Thì sao? Là tao lấy và bán nó đi đấy, rồi sao? Mà có thể làm gì tao nào? Đừng nói với tao rằng tao làm như vậy là sai thế này thế nọ, tao ghét bà già kia, bởi vì bà ta luôn thiên vị mày, luôn trách cha mẹ đã bỏ bê mày.

Tao không muốn giữ lại thứ gì có liên quan đến bà già kia cả, càng không muốn hằng ngày đều phải nhìn cái bộ dạng mày đem nó ra tỉ mỉ lau chùi, mân mê." Nhắc đến chuyện năm xưa, đặc biệt là về bà nội, Lạc Mạn như phát điên, liên tục nói không ngừng, dường như thứ cô ta không muốn nhớ đến nhất chính là bà nội của hai người.

Hơn nữa Lạc Mạn đã nói dối, sự thật đúng là cô ta đã bán chiếc vòng tay kia đi, nhưng lí do không chỉ bởi vì lòng đố kỵ mà còn bởi vì lúc đó cô ta bị bạn bè rủ rê, dính vào cờ bạc.

Vì không muốn bị cha mẹ trách mắng nên cô ta đã lén lút trộm mất chiếc vòng tay mà Lạc Yên vô cùng trân trọng này. Lạc Yên thần thờ, ánh mắt nhìn vào hư vô, không có tiêu cự.

Cô biết Lạc Mạn là người tham vật chất, hơn nữa còn mang một nỗi hận không rõ tên đối với cô, nhưng bà nội thì có lỗi gì chứ? Tại sao vật duy nhất mà bà nội để lại, cô ta cũng nỡ bán đi? Bà nội đâu có bạc đãi cô ta? Tại sao? Tại sao chứ?

Cả cuộc đời Lạc Yên chưa bao giờ căm ghét Lạc Mạn như lúc này, cô ghét trái tim dơ bẩn của cô ta, ghét lòng đố kỵ điên cuồng làm người khác buồn nôn kia.

"Lạc Mạn, đó là vật duy nhất còn liên quan đến bà nội, chị thật sự...! Thật sự có thể..." Lạc Yên nói không nên lời, dòng chất lỏng ấm nóng trong hốc mắt như muốn tràn ra ngoài.

Cô cố kiềm chế cảm xúc, nỗ lực không để Lạc Mạn ở bên kia nghe thấy tiếng nức nở của cô.

"Thì sao? Tao hận bà ta, rõ ràng cả tao và mày đều là cháu gái của bà ta, tại sao bà ta lại đưa chiếc vòng tay mà bà ta yêu quý nhất cho mày, lại nhất định không chịu đưa cho cha mẹ hoặc là tao? Rõ ràng tao là chị, bà ta phải yêu thương rao hơn mới đúng!"

Lạc Yên không nói gì, cũng không biết nên nói gì.

Phải rồi, cô có thể nói gì đây? Khi mà suy nghĩ của Lạc Mạn đã vụn vụn đến cực điểm.

Cô ta muốn tất cả mọi người đều ruồng bỏ cô, sau đó vây quanh cô ta mới vừa lòng hay sao? Còn cô thì sao, cho đến bây giờ cô vẫn không hiểu được bản thân đã làm nên tội tình gì khiến Lạc Mạn căm ghét cô đến thế, rõ ràng cô luôn cố gắng để hai người có thể yêu thương nhau như chị em của bao gia đình khác, nhưng Lạc Mạn luôn phá vỡ những cố gắng của cô, để rồi giờ đây, toàn bộ hi vọng của cô về một gia đình trọn vẹn đều bị chính cái người được gọi là chị gái ruột của cô kia từng bước từng bước dập tắt.

Lạc Yên đưa điện thoại xuống, nhìn màn hình một lúc rồi nhấn nút tắt máy.

Sau khi xác định cuộc gọi đã hoàn toàn kết thúc, rốt cuộc cô cũng không tiếp tục kìm nén nữa, cô quên mất chính mình đang đứng tại nơi nào, cũng quên mất xung quanh đang có những ai, cứ thế ngồi xuống khóc nức nở.

Vì đang chìm đắm trong cảm xúc của bản thân nên Lạc Yên không nhìn thấy Âu Dục đang đứng bên cạnh cô, hay nói chính xác hơn, Âu Dục đã đứng cạnh cô từ nãy đến giờ, cũng đồng nghĩa với việc anh đã chứng kiến toàn bộ cuộc trò chuyện giữa cô và Lạc Mạn, mặc dù Lạc Yên không bật loa ngoài, nhưng âm thanh truyền ra vẫn khá rõ ràng, Âu Dục loáng thoáng nghe thấy giọng nói của Lạc Mạn.

Ngữ khí cay nghiệt tràn ngập hận ý kia khiến anh lần đầu tiên cảm thấy Lạc Mạn thật xa lạ, dường như cô ta lúc nói chuyện với Lạc Yên

và lúc nói chuyện với anh hoàn toàn là hai phiên bản khác nhau, nhận thức được điều này, trong lòng Âu Dực phức tạp vô cùng. Lạc Mạn thật khác...! Cô ta không giống Lạc Mạn mà anh từng biết, cũng có thể nói Lạc Mạn mà anh từng biết không phải là con người thật của Lạc Mạn.

Âu Dực theo thói quen lắc đầu, cố gắng ép bản thân gạt bỏ những suy nghĩ không nên có ở trong đầu.

Anh thờ dãi, bước đến bên cạnh Lạc Yên, khi cô vẫn chưa biết gì và đang chìm đắm trong chính mình, anh đưa tay đến trước mặt cô.

Động tác này của anh thành công khiến Lạc Yên ngẩng đầu, cô nhìn người đàn ông trước mắt, không biết có phải là anh diễn quá đạt không mà trông anh lúc này lại dịu dàng đến kỳ lạ.

Tia nắng lọt qua khe cửa thông gió chiếu lên khuôn mặt điển trai kia, khiến anh trở nên ấm áp lạ thường.

Không biết là bị ánh mắt dịu dàng kia thôi miên hay sao, Lạc Yên thế nhưng thật sự bị anh mê hoặc.

Cô đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình ra, Âu Dực chủ động nắm lấy tay cô, sau đó đôi chân dài sải bước lên nền, sánh bước cùng cô rời đi. "Đợi về đến nhà, tôi sẽ chuyển lại tiền mua vòng tay cho anh." Lạc Yên dù đang buồn nhưng vẫn không quên nói câu này với Âu Dực.

Cô vừa nói xong, Âu Dực lập tức nhìn lại, anh nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm, như đang cố tìm kiếm sơ hở trên khuôn mặt xinh đẹp kia, nhưng quan sát xong vẫn không phát hiện ra cô có điều gì bất thường.

Anh nhíu mày, lẽ nào cô thật sự đơn thuần như vậy? Số tiền kia đối với anh mặc dù không đáng là bao, nhưng đối với người bình thường, đặc biệt còn là người làm công ăn lương như cô thì nó không hề nhỏ.

Xem ra...! Lạc Yên không đáng ghét như anh vẫn tưởng.
Nghĩ đến đó, tâm trạng anh không khỏi tốt lên, bàn tay không tự chủ được khoác qua vai cô gái, rồi dần dần trượt xuống eo rồi ôm chặt.

Eo cô thật nhỏ, tựa như chỉ cần dùng chút sức là có thể đem vòng eo nhỏ nhắn này bóp gãy.

Trước những hành động kia của anh, mặc dù vẫn hơi mất tự nhiên nhưng Lạc Yên chỉ cho rằng anh đang diễn trước mặt người ngoài nên cô không nói gì.

Lạc Yên không biết rằng những hành động ôm ấp của Âu Dực không phải là đang giả vờ mà là xuất phát từ bản năng, bởi khi đi bên cạnh cô, anh không tự chủ được muốn tiếp xúc thân mật với cô hơn.

Nhưng có vẻ như trong tiềm thức của Lạc Yên, những biểu hiện ấm áp của Âu Dực đối với cô, tất cả đều là diễn, tất cả đều là giả vờ. Bên này, Lục Duy Khiêm đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng hai người đang nhỏ dần, trong mắt hần hiện lên tia tối tăm.

Hắn nhếch môi, trước sự chứng kiến của quản lý Chu, hắn lấy điện thoại ra, sau đó chụp một tấm hình rồi gửi đến tài khoản của...! Lạc Mạn, kèm theo dòng chữ: "Cẩn thận, có vẻ như Âu Dực có chút thích Lạc Yên rồi."

Một loạt hành động kia của Lục Duy Khiêm, ngoại trừ quản lý Chu và Lê Hồng Hi ra thì không còn ai khác nhìn thấy, kể cả Âu Dực và Lạc Yên.

Sau khi xong việc, Lục Duy Khiêm quay đầu nhìn quản lý đang khom lưng, cất giọng hỏi:

"Quản lý Chu, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Chương 18: 18: Hậu Quả Của Việc Chọc Giận Lạc Mạn

Quản lý Chu run rẩy, vội vàng tóm tắt những việc vừa xảy ra.

Sau khi nghe ông ta trình bày xong, Lục Duy Khiêm nhướng mày, trong ánh mắt lo sợ của quản lý Chu, hắn ta nhàn nhạt nói một câu: "Quản lý Chu, tôi tin tưởng ông nên mới để ông làm quản lý, nhưng ông khiến tôi khá thất vọng, nể tình chúng ta là người quen, tôi cho hội cuối cùng, để ông tiếp tục làm việc ở nơi này, hi vọng chuyện ngày hôm nay sẽ không xảy ra lần thứ hai."

Lục Duy Khiêm nói xong những lời cần nói thì không tiếp tục để ý đến ông ta nữa, hắn chuyển ánh mắt sang Lê Hồng Hi đang đứng run rẩy ở góc tường, ngữ khí lạnh nhạt hơn rất nhiều, hắn nói:

"Còn cô, cô thì không được may mắn như ông ấy rồi, cô đem mối quan hệ riêng tư vào công việc, trả thù khách hàng, làm ảnh hưởng đến công việc rất nhiều.

Nếu cô đủ thông minh thì không cần tôi nói tiếp, cô cũng biết bản thân nên làm gì bây giờ phải không?"

Mặc dù đã đoán trước kết quả nhưng Lê Hồng Hi vẫn không dám chấp nhận sự thật, cô ta vẫn còn chút hi vọng, hi vọng có thể kéo vãn được tình thế.

Lê Hồng Hi nước mắt lăn dài, yếu ớt nói:

"Lục tổng, có thể cho tôi một cơ hội nữa không? Tôi hứa sẽ không..."

Lê Hồng Hi còn chưa nói hết câu đã bị Lục Duy Khiêm ngắt lời, lúc này, Lục Duy Khiêm đã mất hết kiên nhẫn, cả ánh mắt và giọng điệu lạnh lùng đến đáng sợ:

"Tôi cho cô cơ hội cuối cùng, lập tức cuốn gói đi kết toán lương và

cút, ngay bây giờ! Đừng để tôi phải gọi bảo vệ cưỡng chế kéo cô đi, đến khi rời đi lại trở thành quá khó coi."

Lê Hồng Hi biết nếu bây giờ cô ta còn lằng nhằng thì có khả năng người đàn ông này sẽ thật sự gọi bảo vệ, không còn cách nào khác, cô ta cúi gằm mặt, đành ngậm ngùi làm theo lời hắn ta.

Một phút đổ ky, ảnh hưởng cả đời!

...

Lúc này, ở một nơi khác.

Lạc Mạn nhìn hình ảnh ngọt ngào trên điện thoại, ánh mắt cô ta hiện lên tia oán độc, hận không thể dùng ánh mắt giết chết cô gái trong hình ngay lập tức.

Cô ta nghiến răng, giọng nói âm u như ác quỷ bò lên từ địa ngục: "Lạc Yên, giỏi, mày giỏi, mày thật sự rất giỏi! Chỉ vòn vẹn mấy ngày đã có thể khiến ác ý của Âu Dực đối với mày giảm đi không ít.

Đúng là về phương diện câu dẫn đàn ông, tao không thể sánh bằng mày được, nhưng như vậy thì sao chứ? Chọc giận tao, mày nhất định phải trả cái giá đắt!"

Nghĩ đến ánh mắt thất vọng của anh vào buổi chiều hôm ấy, chuông báo động trong lòng cô ta lại vang lên.

Không được, cô ta không thể chần chừ thêm nữa, cô ta không thể trơ mắt nhìn Âu Dực đang dần bị con điểm Lạc Yên kia mê hoặc, cô ta phải hành động ngay thôi.

Nghĩ đến đây, Lạc Mạn mở điện thoại, sau đó bấm gọi một dãy số, lúc đầu, người ở bên kia không nghe máy.

Đến lúc cô ta gọi lần thứ hai thì bên kia mới có hồi âm.

"Có chuyện gì?" Một giọng nam trầm thấp vang lên, truyền vào tai Lạc Mạn.

Lạc Mạn nhếch môi, nói với hắn ta:

"Cậu còn thích em gái tôi không? Nếu còn có hứng thú với nó thì

chiều mai, vào lúc năm giờ chiều đến quán bar XX, cậu sẽ có được nó."

Người đàn ông ở đầu dây bên kia nghe Lạc Mạn nói như vậy thì nhướn mày, nghĩ đến cô gái xinh đẹp mà hắn nhìn thấy trên sân thượng của trường vào khoảng 5 năm về trước, nhớ đến khoảnh khắc mái tóc cô uốn lượn tuyệt đẹp trong gió kia, trong lòng hắn không khỏi rạo rục.

Trước và sau khi gặp cô gái ấy, hắn đã thử qua vô số người phụ nữ, có vài người cơ thể còn đầy đà hơn cả cô, nhưng chưa ai khiến hắn vừa nhìn đã muốn qua đêm như cô cả.

"Em gái cô...!Cô chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ? Tôi sẽ đến, nhưng tôi cần cô đảm bảo trước, tôi không muốn một lần mạo hiểm của mình lại trở thành công cốc, đặc biệt là đối với vợ của Âu Dực, cô phải chắc chắn rằng hắn sẽ không nổi giận và trút giận lên gia tộc tôi, nếu không...!Cô biết hậu quả rồi đấy."

Lạc Mạn nghe thấy những lời đe dọa kia, âm thầm nuốt nước bọt, cô ta đương nhiên biết hậu quả mà cô ta phải gánh chịu nếu sự việc không thành công thuận lợi là gì, nhưng cô ta vẫn muốn đánh cược một lần.

Có lẽ...!Âu Dực còn chưa để ý Lạc Yên đến mức đó, anh hắn là sẽ không tức giận đâu...
Hắn là như vậy.

Hơn nữa, nếu anh tức giận thì đã sao? Cô ta chỉ cần hao tổn chút tâm tư là có thể khiến anh vui vẻ trở lại, cô ta sợ gì mà không dám đánh cược chứ?

Nghĩ như vậy, vẻ quyết tâm trong mắt Lạc Mạn càng rõ ràng hơn, cô ta cười khế, thanh âm yêu kiều đến lạnh lẽo:

"Đương nhiên là sẽ không xảy ra vấn đề gì rồi, Lâm Dương, cậu cứ yên tâm, việc mà cậu cần làm là đến đúng giờ, những chuyện còn lại cứ để tôi lo."

Người được gọi là Lâm Dương kia khẽ ừ một tiếng, sau đó chỉ động cúp máy.

Lạc Mạn nhìn màn hình điện thoại, ánh mắt hiện lên tia oán độc.
Lạc Yên, đừng trách tao, có trách thì hãy tự trách chính mình đi, ai bảo mày khiến tao chướng mắt kia chứ.

...

Khi Âu Dực và Lạc Yên về đến nhà thì trời đã trở khuya, quản gia lập tức chạy ra nghênh đón, nhìn thấy hai người tay cầm tay như vậy, trong mắt ông không che giấu được vẻ ngạc nhiên.

Tại sao chỉ mới chưa đến một ngày mà bầu không khí giữa cậu chủ và Lạc Yên tiểu thư lại hoàn toàn khác thế này? Lẽ nào ông đã bỏ lỡ mất điều gì sao? Quản gia cố gắng nhớ lại nhưng chẳng phát hiện ra manh mối gì, rõ ràng vào một ngày trước, ánh mắt cậu chủ nhìn Lạc Yên tiểu thư trông như hận không thể lập tức dùng một dao kết liễu mạng sống của cô, sao bây giờ ông lại mơ hồ nhìn thấy được sự quan tâm ở trong đó? Lẽ nào diễn xuất của cậu chủ đã thăng cấp đến mức đó rồi sao?

Ánh mắt của quản gia nóng rực như vậy, Lạc Yên đương nhiên là cảm nhận được, cô nhìn xuống hai bàn tay đan lấy nhau của hai người, như hiểu ra mọi chuyện, cô vội vàng rút tay của mình ra, sau đó không chút để ý đến vẻ mặt khó coi của Âu Dực, một mình đi lên phòng ngủ ở tầng hai.

Quản gia cùng đám người hầu nhìn thấy cảnh tượng hiếm gặp này đều không nhận được mà há hốc mồm, vẻ mặt ai nấy đều mắt chữ A mồm chữ O, như thể chuyện trước mắt còn khó tin hơn cả việc người ngoài hành tinh xuất hiện trên Trái Đất.

Đêm nay quả thật là một đêm đáng nhớ mà...

Bên kia, sau khi vào phòng ngủ, Lạc Yên vội vàng vào phòng tắm, dùng dòng nước rửa trôi hết những bụi bẩn do ra ngoài suốt ngày mà có.

Cô là người hướng nội, rất ít khi đi đến trung tâm mua sắm, đóng quần áo trong tủ đều là đồ cô đặt mua trên mạng khi còn ở trọ, những lần đi dạo phố đều là do bạn bè dùng đủ cách để kéo cô đi, còn lại thời gian rảnh cô đều ở nhà đọc sách, nâng cao trí tuệ.

Hôm nay ra ngoài cũng là vì bị Âu Dực ép mà thôi...

Sau khi tắm xong, Lạc Yên mặc chiếc váy ngủ hai dây, sau đó vừa lau tóc vừa bước ra ngoài.

Sở dĩ cô mặc đồ thoáng như vậy là vì nghĩ rằng sẽ không có ai đi vào phòng mình, không ngờ khi cô vừa bước ra, trong phòng cô thật sự có người khác, hơn nữa người đó lại còn là Âu Dực.

Âu Dực nghe thấy tiếng động, anh bỏ điện thoại trên tay lại chỗ cũ, sau đó quay đầu nhìn cô, vừa nhìn thấy hình ảnh trước mắt, ánh mắt anh chợt khựng lại.

Lạc Yên bây giờ hoàn toàn khác với thường ngày, cô vừa tắm xong, nước trên tóc còn chưa được lau khô, trượt từ đỉnh đầu đi qua xương quai xanh rồi biến mất trong rãnh ngực sâu hút.

Hình ảnh này khiến lòng anh rạo rục, mơ hồ có một ngọn lửa nhỏ bùng lên.

Âu Dực ho nhẹ, cố gắng di chuyển lực chú ý, anh nói với cô:

"Chiều mai cùng tôi đến thành phố B ở kế bên dự tiệc, lễ phục tôi đã chuẩn bị xong, trước đó khoảng 30 phút sẽ có chuyên viên trang điểm đến hỗ trợ cho cô.

Nhớ đừng làm tôi mất mặt như bữa tiệc lần trước."

Âu Dực nói xong mục đích của mình, sau đó liền vội vàng rời đi, không phải là anh không muốn ở lại, mà là anh không muốn phải chịu đựng cảm giác bị tra tấn thêm một lần nào nữa, cảm giác như trước mắt đang có một bữa tiệc thịnh soạn, nhưng anh lại chỉ có thể đứng nhìn chứ chẳng thể thưởng thức.

Cũng may là anh nhanh trí rời đi sớm, nếu không chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo nữa...

Sau khi Âu Dực rời đi, Lạc Yên đỏ mặt nhìn xuống cơ thể mình, cô ngây thơ cho rằng trong phòng chỉ có một mình cô nên trên người chỉ mặc một chiếc váy hai dây mỏng, thậm chí còn chẳng có áo ngực, phong cảnh đẹp đẽ đằng sau lớp vải kia sợ là đã bị Âu Dực nhìn thấy đến bảy phần.

Nghĩ đến đây, hai má cô lại càng hồng hơn, Lạc Yên nhìn ra phía cửa, rồi lại nhìn bản thân mình thêm vài lần, cuối cùng cô quyết định vớ lấy chiếc áo khoác gần đó mặc vào, xem như tạm thời che chắn

cơ thể.

Ngay khi cô chuẩn bị leo lên giường đánh một giấc thật sâu, đột nhiên chiếc điện thoại vốn luôn yên vị trên kệ tủ lại bất ngờ reo chuông.

Lạc Yên nhíu mày, hiện tại đã hơn 11 giờ khuya, còn có ai gọi nữa chứ.

Tuy có chút không hiểu nhưng cô vẫn ngồi dậy, với tay đến phía kệ tủ lấy chiếc điện thoại, đến tên người gọi cũng lờ mờ nhìn, lập tức nhấn nút nghe máy:

"Alo, có chuyện gì không?" Lạc Yên chủ động hỏi đối phương trước. Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói quen thuộc: "Em gái yêu, lại là chị đây."

"..."

Lạc Yên một câu cũng không để lại cho cô ta, trực tiếp cúp máy, khi cô đang chuẩn bị để điện thoại lại chỗ cũ thì điện thoại lại lần nữa reo chuông, không cần đoán cũng biết, người gọi cô là Lạc Mạn.

Lạc Yên nhấn nút nghe máy, giọng nói vô cùng thiếu kiên nhẫn:

"Có chuyện gì thì nói nhanh đi, tôi không có thời gian cùng chị dài dòng."

Lạc Mạn bên kia thấy cô nói như vậy thì cũng không kéo dài thời gian nữa, lập tức nói ra mục đích của mình:

"Chiều mai, vào lúc năm giờ nhớ đến quán bar Dạ Sắc, địa chỉ 82 đường Kim An."

Lạc Yên nhíu mày trào phúng cô ta: "Dựa vào đâu mà chị nghĩ rằng tôi sẽ đi? Tôi rảnh rỗi như thế sao? Xin lỗi, tôi còn rất nhiều công việc phải làm "

Lạc Mạn biết thế nào Lạc Yên cũng sẽ từ chối, nhưng không sao, cô ta đã dự liệu trước được tình huống này.

Lạc Mạn ung dung cười khẽ, cũng không tiếp tục kiêu xưng hô chị em buồn nôn kia nữa: "Lẽ nào cô không tò mò về bà nội sao? Năm đó trước khi mất vài ngày, bà nội đó đưa cho tôi một bức thư, bảo tôi đưa cho cô, nếu cô muốn nhìn thấy những lời cuối cùng của bà thì

đừng đến trễ, tạm biệt."

"Khoang đã! Chị nói rõ ràng hơn xem..." Lạc Yên còn chưa nói hết câu thì Lạc Mạn đã vội vàng cúp máy, để lại cô ngồi trên giường, ánh mắt bàng hoàng.

Bà nội...

Nhưng chiều mai cô có hẹn với Âu Dực, nếu cô thất hẹn, chắc chắn sẽ gặp rắc rối lớn.

Nhưng bà nội...! Những lời cuối cùng của bà...

Lạc Yên cân nhắc một lúc, sau đó nhanh chóng đưa ra quyết định..

Chương 19: 19: Lạc Yên Tìm Được Cậu Rồi

Bốn giờ chiều ngày hôm sau.

Lạc Yên đứng trong phòng khách, cô nhìn ngang nhìn dọc, trong đầu đang tính toán làm sao để ra khỏi nhà ngay thời điểm này mà không ai phát hiện ra, nhưng có vẻ như kế hoạch này sẽ không khả thi, bởi vì sắp đến giờ Âu Dực đi dự tiệc, người qua kẻ lại trong biệt thự nhiều không đếm xuể, ai nấy đều tấp nập chuẩn bị quần áo cho anh, bây giờ anh đang trên đường từ công ty về nhà.

Hai ngày nay, Lạc Yên vì còn nhiều việc chưa được sắp xếp nên đã xin nghỉ làm ở bệnh viện hai ngày.

Ở bệnh viện mà cô đang công tác, các đồng nghiệp có thiện cảm rất tốt với cô, cô đã nhờ một trong những đồng nghiệp thân thiết nhất của mình xin nghỉ phép giúp, hết hôm nay là cô lại phải đi làm rồi, nghỉ hai ngày, công việc nhiều chất thành núi.

Nhưng đối với cô mà nói thì chẳng có gì đáng ngại, cô có nỗ lực, có kiên trì, cô tin chắc rằng những cố gắng của mình rồi sẽ nhận lại được thành quả xứng đáng.

Việc quan trọng bây giờ không phải là đồng công việc kia, mà là làm sao để cô có thể rời khỏi nhà một cách thần không biết, quỷ không hay, âm thầm lặng lẽ.

Lạc Yên nhìn xung quanh, cô chầm chừ một lúc, rốt cuộc vẫn không dám ngang nhiên ra khỏi nhà, bởi vì kĩ năng diễn xuất của cô không tốt, không giỏi nói dối trước người khác.

Lạc Yên chán nản đi lên phòng ngủ, phòng ngủ của cô ở tầng hai, không cao cũng không thấp, vừa vặn có thể hóng mát, ở đó đầu óc

cô sẽ thư giãn hơn, chỉ cần loại bỏ cặn thẳng, trong đầu tự nhiên sẽ có cách.

Sau khi về phòng, Lạc Yên đi đến trước cửa sổ, khuỷu tay cô đặt trên bệ cửa sổ, ánh mắt nhìn lên bầu trời, cảm nhận làn gió nhẹ thoảng qua, Lạc Yên khẽ nhắm mắt lại, tận hưởng khoảnh khắc tuyệt đẹp này.

Đột nhiên, như nhớ ra điều gì đó, cô vội vàng mở mắt nhìn xuống phía dưới.

Nơi cô đang đứng là tầng hai, phía dưới phòng vừa vặn nằm ở góc khuất, không có bảo vệ canh gác, nếu như cô tìm cách leo xuống, hẳn là sẽ thành công đi ra khỏi nhà.

Đúng rồi! Sao cô không nghĩ ra sớm hơn chứ? Lãng phí biết bao nhiêu thời gian của cô.

Lạc Yên quan sát trong phòng, cô đi đến bên giường, sau đó tháo ga trải giường ra rồi cắt và nối lại thành một tấm vải dài chắc chắn, sau khi xác định tấm vải này không có vấn đề gì, Lạc Yên buộc nó vào cửa sổ, men theo đó mà đi xuống mặt đất.

Trước khi hành động còn không quên mang theo túi xách.

Thành công ngoài dự kiến!

Sau khi tiếp đất, Lạc Yên âm thầm nói lời xin lỗi với Âu Dực ở trong lòng, sau đó một mạch chạy đi.

Lúc đầu, vốn dĩ cô định nói lại với Âu Dực rằng chiều nay cô bận, nhưng suy đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn không có can đảm.

Dù sao thì hai người chỉ mới đăng ký kết hôn, cùng lắm chỉ tính là vợ chồng trên danh nghĩa, mặc dù mối quan hệ cũng hoà hoãn được đôi chút nhưng vẫn chưa đủ để tiếp thêm sự tự tin cho cô, giúp cô nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Lạc Yên cũng không lo lắng gì nhiều, cô chỉ nghĩ đơn giản, sau khi xong việc trở về, chỉ cần cô thành thật xin lỗi Âu Dực một chút là được, hẳn là sẽ không sao đâu, dù sao thì bên cạnh anh cũng không

thiếu phụ nữ, không có cô vẫn có vô số người tình nguyện đi dự tiệc cùng anh, đâu cần phải dài dòng như thế.

Lạc Yên ngây thơ không biết rằng, sau hôm nay, cuộc sống của cô sẽ chẳng bình yên như hai ngày qua nữa...
Cô vừa đi vừa suy nghĩ, chẳng mấy chốc mà đã dừng lại trước quán bar Dạ Sắc, nơi được Lạc Mạn chọn làm điểm hẹn.

Trước khi bước vào trong, cô kiểm tra đồ đạc người một lúc, hồi nãy vì quá gấp gáp nên cô không mang theo gì ngoài chiếc túi xách hồi nãy, bên trong chỉ có một chiếc điện thoại, một thỏi son và ví tiền.

Sau khi chắc chắn rằng sẽ không xảy ra vấn đề gì, Lạc Yên bước vào trong quán bar, hoàn cảnh nơi đây đối với cô thật lạ lẫm.

Lần đầu tiên cô bước vào loại địa phương này, nó chẳng giống như trong tưởng tượng của cô, không hề có các cặp đôi nhảy thoát y hay ăn chơi thác loạn như cô vẫn nghĩ, ngược lại bầu không khí nơi đây tương đối sạch sẽ, ai nấy đều ăn mặc sang trọng, trên tay cầm một ly rượu khẽ nhấp từng ngụm, quả thật là một hình ảnh vô cùng đẹp mắt.

Ngược lại với Lạc Yên, vì đề phòng Lạc Mạn sẽ lại giở trò như mấy năm trước, cô không mặc váy, chỉ mặc một chiếc quần jean xanh đơn giản và một chiếc áo phông trắng nhẹ nhàng, phối hợp với khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp kia của cô, trông cô lúc này chẳng khác gì một cô học sinh cấp ba đi nhầm nơi cả.

Lạc Yên nhìn ngang nhìn dọc, muốn tìm kiếm vị trí của Lạc Mạn, nhưng cô loay hoay hồi lâu vẫn không thấy Lạc Mạn đâu.

Trong lòng cô sốt ruột vô cùng, tại sao Lạc Mạn lại không đến? Cô ta đang chơi đùa cô sao? Lạc Yên bực bội vô cùng, có trời mới biết cô đã do dự như thế nào mới quyết định mạo hiểm cho Âu Dực leo cây để đi gặp Lạc Mạn, không nghĩ đến cô ta lại chơi khăm cô một vố như thế, cũng may là cô có đem theo điện thoại, nếu không chắc bây giờ không biết phải làm gì mất.

Lạc Yên lấy điện thoại ra, bấm gọi cho Lạc Mạn, lần này không để cô đợi lâu, ngay khi cô vừa gọi, Lạc Mạn đã nghe máy ngay:

"Đến rồi sao?" Cô ta chủ động lên tiếng trước.

"Đến rồi, chị ở đâu, sao tôi không thấy?" Lạc Yên gấp gáp hỏi lại.

"Đứng yên ở đó đi, rồi em sẽ thấy ngay, em gái ạ!" Lạc Mạn trả lời cô, ngữ khí vô cùng kì lạ, điều này khiến cho cô vô thức cảm thấy bất an.

Quả nhiên, giác quan thứ sáu của phụ nữ quả thật không sai, trong lòng cô còn chưa kịp ổn định thì bả vai đột nhiên bị đánh mạnh một cái.

Lạc Yên quay đầu lại, vừa nhìn thấy khuôn mặt của người vừa đánh vào vai cô, cô lập tức sửng sờ, sắc mặt bằng tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy trở nên tái nhợt đi, trong đôi mắt không nhìn được hiện lên vẻ sợ hãi, nổi ám ảnh kinh hoàng năm đó lại ùa về...

Chính là hắn...! Chính là tên bi.ến thái họ Lâm kia...

"Lạc Yên, tìm được cậu rồi!" Lâm Dương mỉm cười, trước ánh mắt sợ hãi của Lạc Yên, hắn nhếch môi, ngữ khí vô cùng quý dị.

Lạc Yên, tìm được cậu rồi...

Tìm được cậu rồi...

Lạc Yên...

Đầu óc Lạc Yên như muốn nổ tung, trong mắt cô lúc này không giấu được vẻ hoảng sợ đến tột đôn, Lạc Yên hít sâu một hơi, cố gắng trấn an bản thân, ép bản thân phải tỉnh táo.

Không sao, không có gì phải sợ cả! Năm đó mà có thể thoát được tên bi.ến thái này, vậy thì bây giờ cũng có thể! - Lạc Yên tự nhủ, cô đưa mắt gấp gáp nhìn xung quanh, sau đó dùng hết những bình tĩnh từ lúc được sinh ra cho đến giờ mà cô có, vội vàng bỏ chạy theo hướng cửa ra vào, nhưng...! Mọi chuyện không hề thuận lợi như ý muốn, bởi vì cô đã chậm mất rồi.

Trước mắt Lạc Yên xuất hiện hai gã đàn ông thân hình vạm vỡ, bọn họ từng bước lại gần cô, đứng chắn ngang trước mặt cô, không cho cô có cơ hội chạy trốn.

Lạc Yên lấy hết can đảm xông lên đẩy bọn họ ra, sau đó luồn lách

qua khoảng trống giữa hai người đàn ông đó rồi chạy thẳng một mạch về phía cửa, hai gã đàn ông không đề phòng, bất thành linh bị Lạc Yên đẩy ra, bọn họ nhìn Lâm Dương, cảm nhận được sát khí trong đôi mắt của hắn, bọn họ hoảng hồn, vội vàng đuổi theo Lạc Yên, không may cho Lạc Yên là bởi vì thể lực của hai người đàn ông kia vô cùng tốt, lúc này cô dùng hết sức bình sinh mới có thể tách bọn họ ra được một khoảng, cho nên không còn nghi ngờ gì nữa, khi Lạc Yên sắp chạy ra khỏi cánh cửa địa ngục kia thành công thì bị hai gã đàn ông kia bắt trở lại.

"Thả tôi ra! Thả tôi ra!" Cô liều mạng giãy dụa, trưng ánh mắt cầu cứu về những người đang ngồi trong quán bar, nhưng có vẻ như đây là chuyện bình thường đối với bọn họ, nên bọn họ không mảy may để ý đến tiếng kêu gào thảm thiết này, có người thậm chí còn vô tình đến mức một ánh mắt cũng không lướt qua, càng đừng nói là có người chịu đứng ra cứu Lạc Yên .

Cũng phải, ai lại dám mạo hiểm vì một cô gái không rõ lai lịch mà đắc tội với Lâm Dương kia chứ? Trừ khi gia thế của bọn họ hơn hẳn Lâm Dương, nhưng đó chắc chắn là chuyện viễn vông, bởi trên đất nước Z này, Lâm gia thuộc vào tam đại gia tộc là Âu gia, Mạc gia và Lâm gia lớn nhất đất nước, Lâm gia đứng thứ ba trong danh sách đó. Vì đây là quán bar nên khó tránh khỏi không gian tối, bởi lẽ những người tìm đến đây đều thích sự bí ẩn của bóng đêm nên người ta thiết kế cho quán bar Dạ Sắc này một loại đèn không phát ra nhiều ánh sáng, chính vì lẽ đó nên không ai thấy rõ khuôn mặt của Lạc Yên, nếu không gian trong này sáng hơn, có lẽ Lạc Yên đã không phải chạy trốn chật vật như bây giờ, bởi vì cô là vợ của Âu Dực, 80% người trong giới thượng lưu đều biết mặt cô.

Mặc dù Lạc Yên và Âu Dực chỉ người chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa nhưng có được cái danh thiếu phu nhân nhà họ Âu này, chí ít sẽ không có ai dám động vào cô, đương nhiên, tên biể.n thái họ Lâm trước mắt cô này là ngoại lệ, bởi vì tư duy của hắn bệnh ho.ạn vô cùng, hoàn toàn không giống người bình thường, giống như bây giờ vậy, dù nhìn bề ngoài thì Lâm Dương là một công tử đẹp trai hào phóng, nhưng hành động hắn làm ra lại hoàn toàn trái ngược với

ngoại hình của chính mình.

Lạc Yên bị ai gã đàn ông khổng lồ, cả người cô bị bọn họ giữ chặt ở hai bên, không sao cử động được, cô cứ thế trơ mắt nhìn Lâm Dương ngày càng đến gần mình, mà bản thân cô lại như cá nằm trên thớt, không thể giãy dụa hay chống cự.

Lâm Dương bước đến, dưới ánh mắt hoảng sợ của cô, hắn nhếch môi, bàn tay từ từ đưa lên khuôn mặt cô, sau đó vuốt ve gò má xinh đẹp rồi nâng cằm cô lên, ép buộc cô phải nhìn thẳng vào mắt hắn: "Lạc Yên...!Cậu vẫn xinh đẹp như ngày nào nhỉ?"
Lạc Yên lắc đầu, nước mắt không kiềm chế được mà rơi xuống.

Không! Cô tuyệt đối không muốn bị cảm giác tuyệt vọng kia ám ảnh cô thêm lần nào nữa!

Nhưng bây giờ cô làm sao để thoát đây? Chạy trốn là chuyện không thể, chiều theo ý muốn của tên biến thái này lại càng không! Đầu óc Lạc Yên hiện tại vô cùng hỗn loạn, cô hạ quyết tâm dùng hết sức vùng ra khỏi tay Lâm Dương, sau đó dùng hết sức cắn mạnh vào ngón tay hắn.

Lâm Dương không đề phòng, đột nhiên bị cắn thì giật mình, hắn thu ngón tay lại, ánh mắt bỗng trở nên lạnh lẽo, giọng nói mang lửa giận ngút trời:

"Ha, vốn dĩ còn định trêu đùa cô một chút, cho cô thời gian để kịp thích ứng với chuyện sắp xảy ra, nhưng cô ngang bướng như thế này thì...!A Hạ, A Tán, mang cô ta đến căn phòng tuyệt vời kia đi."

Chương 20: 20: Mạc Khắc

Lời phía sau của Lâm Dương là nói với hai tên thuộc hạ cao to lực lưỡng của hắn.

Hai người bọn họ nghe xong, lập tức thực hiện mệnh lệnh của Lâm Dương.

Chỉ thấy hai người bọn họ dùng một sợi dây thừng không biết lấy từ đâu ra trói chân tay Lạc Yên lại, sau đó cưỡng chế đưa cô đến "căn phòng tuyệt vời" mà Lâm Dương vừa nói.

Mặc dù chưa từng nhìn thấy căn phòng kia nhưng bằng trực giác của một người phụ nữ, cô có thể đoán được nó chẳng phải là thứ tốt lành gì.

Quả nhiên, Lạc Yên đã đoán đúng.

Vừa đến nơi, hai gã đàn ông nhường đường cho Lâm Dương vào trước, sau đó đẩy mạnh cô vào trong phòng rồi nhanh chóng chốt cửa bên ngoài lại.

Bên trong phòng.

Sau khi bị đẩy vào phòng, đầu óc Lạc Yên choáng váng, đủ loại mùi hương bủa vây lấy khứu giác của cô, bóng tối bao phủ.

Sau vài giây, Lạc Yên mới trở lại bình thường, đang lúc hoang mang, bỗng nhiên có một tiếng tách vang lên, đèn trong phòng được bật sáng, ánh sáng bất ngờ chiếu vào khiến mắt Lạc Yên hơi chói, cô đưa tay che đi ánh sáng, hai giây sau mới dám bỏ tay ra.

Đập vào mắt cô là hình ảnh mà có lẽ cô dùng cả đời này cũng không

thể tin được.

Xung quanh căn phòng chi chít đồ, không có nơi nào không treo đủ loại đạo cụ kỳ quái, còng tay, thắt lưng, dây xích,...

Lạc Yên là bác sĩ, để phục vụ cho nghề nghiệp, đương nhiên là cô đã từng tìm hiểu qua về những thứ này, cũng biết những thứ này là đồ chơi người lớn.

Trong căn phòng như vậy lại chỉ có cô và Lâm Dương, không cần đoán cũng biết Lâm Dương muốn làm gì với cô, hẳn không chỉ đơn thuần là muốn cơ thể cô như năm đó, hiện tại hẳn còn kinh tởm hơn, hẳn muốn tra tấn cô...

Lâm Dương bước đến bên cạnh Lạc Yên, hẳn cong môi, dù đang cười nhưng trong mắt lại không hề có độ ấm.

Lâm Dương cúi người, bàn tay đưa đến trước đôi tay bị dây thừng trói lại của cô, khẽ vân vê trên đó.

Lạc Yên cảm thấy lạnh cả người, cô run lẩy bẩy nhìn hẳn, chưa bao giờ cô tuyệt vọng như lúc này.

Nhưng sự việc chỉ dừng lại ngang đây sao? Không! Nào có đơn giản như thế! Lâm Dương bế xốc Lạc Yên vút lên giường, sau đó lần lượt cởi trói ở tay và chân cho cô rồi dùng đạo cụ cố định hai tay hai chân cô trên giường.

Vì hẳn dùng đạo cụ làm bằng vật liệu trong suốt nên nếu nhìn từ xa thì chắc chắn không thể biết được Lạc Yên đang bị khống chế, ngược lại trông càng giống như cô chủ động làm như vậy.

Lạc Yên cảm thấy có một cơn gió lạnh thổi qua, cô thấy trên môi Lâm Dương đột nhiên xuất hiện một nụ cười quỷ dị.

Một giây sau, trên thân cô đột nhiên nặng nề, quần áo trên người lần lượt bị trút bỏ đến khi chỉ còn lại nội y...

Lúc này, ở tầng dưới.

Ở nơi góc khuất không ai thấy, một người đàn ông đang ngồi vắt

chéo chân, một tay chống lên bàn, tay còn lại cầm ly rượu dừng lại ở bên môi.

Bên cạnh hắn còn có một người đàn ông khác, có vẻ như là cấp dưới của hắn.

Người đàn ông nhìn lên phía căn phòng trên tầng hai, trong mắt hiện lên vẻ tò mò, không nhìn được mà lên tiếng hỏi:

"Tiểu Ngũ, cô gái đó là vợ của Âu Dục sao?"

Thanh âm hắn mát lạnh, nghe vô cùng êm tai.

Tiểu Ngũ nghe hắn hỏi xong thì cung kính đáp:

"Thưa lão đại, cô ta đúng là vợ của Âu Dục, nhưng người đàn ông vừa bắt cô ta đi không phải là Âu Dục."

Người đàn ông nghe Tiểu Ngũ trả lời như thế thì nở nụ cười: "Ta đương nhiên biết hắn ta không phải là Âu Dục, khí chất của Âu Dục còn chưa hèn mọn như thế..." Hắn dừng lại một lúc, sau đó nói tiếp:

"Như vậy có nghĩa là cô ta đang gặp nguy hiểm sao?"

Tiểu Ngũ đáp: "Đúng rồi thưa ngài."

Người đàn ông nhếch môi: "Ta và Âu Dục có thể miễn cưỡng xem như là "quen biết", phải không? Ta vẫn nên đi giúp đỡ cô gái xinh đẹp kia một chút.

Nói xong, hắn không đợi Tiểu Ngũ kịp phản ứng liền nhanh chóng đứng dậy rời đi.

Tiểu Ngũ đứng tại chỗ, trong mắt không giấu được vẻ kinh ngạc.

Lão đại hôm nay bị làm sao vậy? Không phải ngài ấy rất hận Âu Dục sao? Sao bây giờ lại...!Lẽ nào đây lại là trò quái đản mà ngài ấy vừa mới nghĩ ra?

Tiểu Ngũ lắc đầu, hắn vẫn không nên tò mò nhiều thì tốt hơn, lão đại xưa nay làm việc không theo lẽ thường, hôm nay rảnh rỗi muốn cứu người chắc cũng không có gì lạ.

Nghĩ như vậy, cậu ta nhìn xung quanh một lúc, sau đó nhanh chóng chạy theo hướng mà người đàn ông kia vừa rời đi.

Trên tầng hai, trong căn phòng "tuyệt vời" kia.

Người đàn ông đi đến trước cửa phòng, còn chưa kịp đẩy cửa ra thì đã bị hai gã đàn ông cao to kia ngăn lại, bọn họ vốn dĩ định đuổi thẳng cổ hấn đi, nhưng lẩn lộn trong giới lâu như vậy, may mắn là hai người bọn họ vẫn có mắt nhìn người, nhận thấy trên thân người đàn ông trước mắt này có loại chí chất bất phàm, không dễ động vào, thanh âm bọn họ hạ thấp hấn:

"Thưa ngài, ngài không thể vào căn phòng này."

"Dựa vào đâu?" Người đàn ông nhượng mày, thản nhiên hỏi hai tên vệ sĩ.

"Dựa vào việc cậu chủ của chúng tôi là khách VIP của nơi này." Hai tên vệ sĩ ngông cuồng trả lời, thái độ xấu đi hấn.

Bọn họ vốn nghĩ người đàn ông trước mắt này không phải là người dễ chọc nên mới nhượng bộ như vậy, nhưng ai ngờ hấn lại là một kẻ không biết thức thời, một kẻ ngạo mạn như vậy thì thân phận có gì ghê gớm đây? Nếu không phải là loại gia thế tầm trung thì cũng là loại nhà giàu mới nổi, ỷ bản thân có chút tiền liền nghĩ mình là cái rốn của vũ trụ.

Loại người này bọn họ đã gặp nhiều rồi, cũng không cần phải nề nang gì nữa.

Trước thái độ không mấy thân thiện của hai gã vệ sĩ, người đàn ông không những không tức giận, ngược lại còn bật cười thành tiếng.

Hấn quay lại nhìn về phía sau, sau đó vẩy tay, ngay lập tức, Tiểu Ngũ đã xuất hiện trước mặt hấn.

Người đàn ông nhàn nhạt nói:

"Tiểu Ngũ, bọn họ cản đường ta."

Tiểu Ngũ vừa nghe đã hiểu ý ngay, hấn tiến lên một bước, trước ánh mắt khó hiểu của hai gã vệ sĩ, hấn tung ra một chưởng, nắm đấm tựa như mang sức mạnh của thần linh, vừa rơi xuống mặt của tên vệ sĩ thứ nhất, hấn lập tức ngã xuống, đưa tay ôm lấy sống mũi đầy máu của mình, tên vệ sĩ thứ hai cũng được Tiểu Ngũ đối xử không

khác là bao.

Chưa đến một phút sau, cả hai gã đã nằm ngã lăn ra đất, trơ mắt nhìn người đàn ông dẫn theo Tiểu Ngũ phá cửa xông vào, bọn họ không thể làm gì, chỉ có thể bất lực nhìn như vậy, dù sao thì bây giờ bọn họ còn chưa thể lo cho an nguy của chính mình, mặc dù rất sợ Lâm Dương nổi giận nhưng cũng đành mặc kệ, suy cho cùng thì tính mạng của bản thân là quan trọng nhất.

Bên kia, người đàn ông phá cửa bước vào phòng, tạo ra một tiếng động vô cùng lớn, Lâm Dương không phải kẻ điếc, đương nhiên đã bị tiếng động này làm phiền.

Hắn rời mắt khỏi cô gái đang giãy dụa trên giường, hướng ánh mắt về phía cửa phòng, còn đang định bảo hai tên vệ sĩ mang cái người không biết điều này đi xử lý thì đột nhiên hắn im bật lại sau khi nhìn thấy khuôn mặt của "kẻ phá đám" kia, lời đã ra đến miệng lại bị hắn nuốt trở lại, cánh môi hắn mấp máy, lắp bắp không thành tiếng:

"Mạc...!Mạc Khắc?"

Người đàn ông được gọi là Mạc Khắc kia cười khế, trước ánh mắt sợ hãi cùng vẻ mặt kinh hoàng của Lâm Dương, hắn bước đến bên giường, đôi mắt liếc qua cơ thể nửa che nửa hở của cô gái, sau đó thu hồi ánh mắt như chưa nhìn thấy gì.

Khi Lâm Dương còn chưa kịp hoàn hồn, Mạc Khắc dùng một tay bóp lấy cổ cậu ta, thanh âm không nghe ra cảm xúc:

"Lâm Dương, năm đó cậu lỗ mãng với người của tôi, bị tôi dạy dỗ như thế mà vẫn chưa bỏ thói xấu này?"

Lâm Dương run rẩy: "Nhưng...!Nhưng cô ta là vợ của Âu Dục, mà Âu Dục lại là kẻ thù của..." Lâm Dương còn chưa nói hết câu đã bị Mạc Khắc cắt ngang: "Câm miệng! Còn không biết tự cút đi?"

Lâm Dương thật sự không dám nói gì nữa, bàn tay đang cố gắng cời nội y của Lạc Yên cũng dừng lại.

Hắn nhìn Mạc Khắc, trong mắt hiện lên tia không cam tâm, nhưng cuối cùng hắn vẫn không dám nói gì, đành phải đứng dậy và mặc lại quần áo rồi cúi thấp đầu đi ra ngoài.

Sau khi Lâm Dương rời đi, trong phòng chỉ còn lại ba người là Mạc

Khắc, Tiểu Ngũ và Lạc Yên.

Mặc dù Lâm Dương đã không còn trong phòng nhưng bầu không khí vẫn không thay đổi, thậm chí có phần căng thẳng hơn.

Lạc Yên nhìn người đàn ông trước mắt, rồi lại nhìn xuống cơ thể không được che chắn nhiều của mình, sâu trong lòng dâng lên một nỗi xấu hổ, cô cử động hai tay, muốn lấy chiếc chăn mỏng che chắn cơ thể, nhưng tay chân cô bị tên bi.ến thái kia dùng còng sắt cố định trên giường, không sao cử động được.

Lạc Yên thật sự bất lực đến mức muốn khóc rồi, cũng may người đàn ông trước mắt không làm cô xấu hổ thêm, hắn cởi chiếc áo khoác trên người, sau đó ném xuống giường che đi da thịt trắng nõn của cô gái, sau khi cảm thấy không còn nơi nào bị phơi bày, hắn bước đến bên cạnh cô, dùng vài động tác đơn giản tháo còng tay cho cô.

Lạc Yên được trả lại tự do, ánh sáng trong mắt vốn đã dần lụi tàn, nay lại bừng sáng lên, cô vội vàng rướn người ngồi dậy, bàn tay vẫn không quên giữ lấy chiếc áo khoác mà Mạc Khắc vừa ném xuống.

Lạc Yên vốn định mặc lại quần áo, nhưng vừa nghĩ đến trong phòng còn có hai người đàn ông xa lạ, cô chần chừ giây lát, sau đó ngẩng đầu nhìn Mạc Khắc, hy vọng hắn hiểu ý của cô.

Mạc Khắc không hổ là người có thể khiến Lâm Dương sợ hãi, hắn rất thông kinh, ngay lập tức liền hiểu ý của Lạc Yên.

Hắn quay người, ra hiệu cho Tiểu Ngũ rời đi ra khỏi phòng, Tiểu Ngũ cũng theo đó mà rời đi.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại một mình Lạc Yên, không còn ai có thể khiến cô xấu hổ, cũng không còn ai để cô phải kìm nén cảm xúc của chính mình, không tiếp tục nỗ lực khống chế bản thân nữa, Lạc Yên bắt đầu khóc, nước mắt lăn qua đôi gò má xinh đẹp, chậm rãi đến đau lòng.

Cô khóc cho bản thân, cô không hiểu, rốt cuộc cô đã làm gì sai? Tại sao Lạc Mạn vẫn luôn không chịu buông tha cho cô như vậy?

Tại sao...?

Cô không phải là đồ ngốc, đương nhiên có thể đoán ra được Lạc Mạn là người đứng sau những chuyện này.

Cô ta hẹn cô đến quán bar để nói chuyện liên quan đến bà nội, nhắc đến bà nội, cô không kịp suy nghĩ nhiều, trong lòng chỉ mong ngóng nhanh chóng gặp Lạc Mạn.

Vừa đến quán bar thì không thấy Lạc Mạn đâu, gọi điện cho cô ta thì lại nhận được câu trả lời rằng cô ta sẽ đến ngay.

Nhưng ngay sau đó thì sao? Chờ đợi cô ở phía trước chính là tên bi.ến thái bệ.h hoạn Lâm Dương kia, ánh mắt của hắn như thể đã biết trước được rằng Lạc Yên sẽ đến đây.

Mọi chuyện đã rõ ràng đến như thế, còn cần cô phải suy đoán người này người kia ư?

Lạc Yên đưa tay lau nước mắt, mặc dù cô vẫn muốn khóc nữa, khóc nữa, để giải tỏa những đau khổ mà cô phải cam chịu bấy lâu nay, nhưng cô đã khóc nhiều đến mức đôi mắt cô sưng lên rồi, cũng không thể tiếp tục ngồi đây ủ rũ được nữa.

Lạc Yên cúi xuống nhìn cơ thể mình, lúc này mới nhớ ra cô vẫn chưa mặc lại quần áo.

Cô vội vàng điều chỉnh lại nội y, sau đó vớ lấy chiếc áo sơ mi trắng bị Lâm Dương vứt ở chân giường rồi nhanh chóng mặc vào, tiếp theo đó là chiếc quần jean xanh.

Sau khi mặc đồ xong xuôi, Lạc Yên mới thoáng thờ phào nhẹ nhõm, cô đứng dậy, sau đó đi ra khỏi "căn phòng tuyệt vời" khiến cô ám ảnh này, chân vừa bước ra khỏi phòng, những bất an lo lắng trong lòng cũng giảm bớt đi vài phần..

Chương 21: 21: Chướng Mắt

Vừa định khép cửa phòng lại, Lạc Yên mơ hồ cảm nhận được có một đôi mắt đang nhìn cô, theo bản năng, cô quay đầu nhìn lại, phát hiện người đang nhìn cô chính là người đàn ông đã cứu cô hồi nãy.

Mặc dù không biết hắn là ai, nhưng chỉ cần nghĩ đến những chuyện vừa xảy ra, trong lòng cô không nhịn được mà sinh lòng cảm kích.

Lạc Yên vội vàng dừng động tác khép cửa trên tay lại, sau đó đi đến gần Mạc Khắc, trước ánh mắt thản nhiên của hắn, cô trịnh trọng cúi người nói:

"Cảm ơn anh đã cứu tôi, nếu có cơ hội, tôi nhất định sẽ dùng hết khả năng để báo đáp."

Mạc Khắc nghe cô nói xong thì bật cười: "Cô nghĩ cô có thể báo đáp được tôi? Cô nghĩ tôi cần cô báo đáp?"

Lạc Yên trầm mặc, cô biết thân phận của người đàn ông này không bình thường, cứu cô chỉ là vì hắn tiện tay, người như hắn chắc không cần cô giúp đỡ hay hỗ trợ gì, nhưng...! cô vẫn muốn làm chút gì đó để cảm ơn hắn.

Đúng lúc này, Tiểu Ngũ đứng ở bên cạnh nói xen vào: "Lão đại của tôi không thích những lời sưng mướt, ngài ấy thích ăn bánh bao nhân đường, nếu cô muốn báo đáp thì có thể tặng ngài ấy vài cái bánh bao nhân đường mà cô tự làm, như vậy là đủ rồi."

Lạc Yên nghe xong thì nhìn Mạc Khắc, không biết hắn nghĩ gì, thế nhưng thật sự gật đầu.

Có được cái gật đầu từ hắn, Lạc Yên quyết định sẽ vào bếp trở tài nấu ăn, dù sao thì trông hắn có khí chất như vậy, chắc chắn không cần cô trả ơn rồi, chi bằng làm chút gì đó thực tế một chút thì vẫn tốt

hơn.

Nghĩ như vậy, Lạc Yên mỉm cười: "Có thể để lại chút thông tin liên lạc không? Tôi sẽ mang bánh đến khi tôi làm xong "

Mạc Khắc nhìn Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ nhanh chóng hiểu ý, lập tức đưa cho Lạc Yên một tấm danh thiếp, trong lúc cô bận quan sát tấm danh thiếp, hai người bọn họ nhanh chóng rời đi, không đợi cô kịp nói lời tạm biệt.

Lạc Yên nhìn bóng lưng của hai người, âm thầm nói lời cảm ơn từ tận đáy lòng một lần nữa.

Cô nhìn cái tên trên mảnh giấy, thanh âm nhỏ đến mức chỉ có cô nghe được: "Hoá ra hẳn tên là Mạc Khắc...!Mạc Khắc, không biết tại sao anh lại ra tay giúp tôi, nhưng, cảm ơn anh rất nhiều!"

Lạc Yên định bỏ tấm danh thiếp vào trong túi xách, nhìn lại mới phát hiện vừa rồi, trong lúc xảy ra tranh chấp thì đồ vật của cô đã rơi từ lúc nào không hay, không còn cách nào khác, Lạc Yên đành phải nhét tấm danh thiếp vào trong túi áo sơ mi.

Cô nhìn đồng hồ trên cổ tay, âm thầm thở dài, bây giờ đã hơn năm giờ, xem ra cô không trở về kịp để đi dự tiệc cùng Âu Dực được rồi... Thôi bỏ đi vậy...

Lạc Yên không đứng lại ở nơi này lâu, cô nhanh chóng trở về biệt thự Âu gia.

Có một điều mà cô không biết, đó là trong "căn phòng tuyệt vời" kia đã bị Lâm Dương lắp máy ảnh mini vào.

Xem ra cuộc sống sắp tới của cô không được bình yên như những ngày qua nữa rồi...

Một lúc sau, Lạc Yên đã về đến biệt thự.

Cô theo lối cũ trèo vào bên trong, sau đó phát hiện đồng vải được cô dùng để trốn khỏi nhà kia đã bị đem đi mất từ lúc nào không hay, khả năng cao là Âu Dực đã phát hiện ra nó.

Mặc dù trong lòng hơi lo lắng, nhưng Lạc Yên cũng không nghĩ nhiều, sớm muộn gì anh cũng biết việc cô trốn khỏi nhà, bên cạnh

anh lại không thiếu phụ nữ để cùng đi tiệc, cô vắng mặt một bữa chắc là không sao đâu.

Vì đồng vải được nối thành dây dài kia đã bị mang đi mất nên Lạc Yên không thể tiếp tục đi lên phòng bằng đường cửa sổ được nữa, cô cân nhắc một lúc, sau đó quyết định đi vào bằng cửa chính.

Âu Dực đã đi dự tiệc, quản gia cũng đã vào thư phòng xử lý công việc, bên trong phòng khách lúc này chỉ còn lại người giúp việc.

Nhìn thấy cô đi vào, bọn họ dùng ánh mắt kì lạ nhìn cô hồi lâu, Lạc Yên hơi khó hiểu nhưng vì quá mệt nên cô đành mặc kệ, sau khi lên phòng ngủ, Lạc Yên nhanh chóng đi vào phòng tắm, dùng dòng nước để rửa sạch những nơi Lâm Dương từng chạm qua.

Cô tựa như không biết đau, điên cuồng dùng sức chà xát da thịt mình, như thể làm như vậy thì có thể khiến cô quên đi kí ức kinh hoàng và nỗi tuyệt vọng của ngày hôm nay vậy...

Trong phòng tắm, Lạc Yên tự hành hạ bản thân rất lâu, đến hơn hai mươi phút sau, cô mới từ phòng tắm bước ra ngoài.

Cả người cô bị chà xát đến đỏ ửng, dấu vết còng sắt trên cổ tay và cổ chân vẫn còn đó, mỗi lần nhìn qua đều khiến Lạc Yên nhớ lại buổi chiều hôm nay, ghê tởm không thôi.

Sau khi tắm xong, Lạc Yên đem quần áo vừa thay bỏ vào máy giặt, trước đó còn không quên lấy tấm danh thiếp của Mạc Khắc ra.

Xong xuôi mọi việc, cô đi xuống phòng bếp, dựa theo công thức mà cô vừa tìm hiểu trên mạng để tập làm bánh bao nhân đường.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác.

Lạc Mạn nhìn đồng hồ trên tường, khi kim đồng hồ điểm đến bảy giờ tối, rốt cuộc cô ta cũng không chờ được nữa, lập tức lấy điện thoại gọi cho Lâm Dương hỏi thăm tình hình, không bao lâu sau, Lâm Dương nghe máy, giọng nói vô cùng thiếu kiên nhẫn:

"Không cần phải hỏi kết quả, thất bại rồi."

Thất bại rồi...?

Lạc Mạn không thể tin vào tai mình, cô ta kích động hỏi lại: "Thật sự

thất bại rồi? Cậu nói thật ư?"

Lâm Dương trầm mặc một lúc, sau khi cân nhắc xong, hần trả lời:

"Cũng không hần, vẫn thu được chút thành quả, là ảnh bán kho.ả thân của Lạc Yên, nhưng tôi vẫn không hề được lợi gì cả."

Lạc Mạn cắn răng, cô ta hiểu ý của Lâm Dương, hần muốn cô ta phải đồng ý hầu hạ hần một đêm thì đồng ảnh kho.ả thân kia mới đến tay cô ta được.

Lạc Mạn do dự, nghĩ đến cái đêm vào mấy năm trước, cô ta không khỏi rùng mình.

Lâm Dương đích thị là một tên bi.ến thái, hần thích nhất là dùng đạo cụ, chơi trò hành hạ, tra tấn thể xác lẫn nhau, cô ta là người bình thường, không có đam mê với những trò kia như Lâm Dương, đương nhiên không muốn phải trải qua chuyện đó một lần nữa, nhưng...!nghĩ đến việc bản thân sẽ có trong tay những hình ảnh mát mẻ của Lạc Yên, trong lòng cô ta không khỏi hưng phấn.

Nếu có thể khiến Lạc Yên đau khổ, cô ta chấp nhận trả giá bằng bất cứ giá nào, dù nó đắt ra sao, cô ta vẫn có thể chịu đựng được.

Nghĩ như vậy, Lạc Mạn ngập ngừng nói vào trong điện thoại: "Tôi hiểu ý của cậu, và tôi đồng ý, nhưng trước hết cậu phải gửi những tấm ảnh kia sang cho tôi."

Có được cái gật đầu đồng ý từ Lạc Mạn, thái độ của Lâm Dương tốt hơn hần: "Được thôi, không thành vấn đề."

Không bao lâu sau khi đạt thành thoả thuận, Lạc Mạn đã nhận được ảnh bán kho. thân của Lạc Yên.

Cô ta quan sát một lượt, càng nhìn càng cảm thấy đắc ý.

Lạc Yên, cuối cùng tao cũng nắm được điểm yếu của mày rồi!

Lạc Mạn nhanh chóng đăng nhập vào tài khoản mạng xã hội nặc danh của mình, vốn định công khai những hình ảnh mát mẻ này cho cả thế giới biết, nhưng khi vừa định click chuột vào nút đăng bài, cô ta đột nhiên nghĩ đến Âu Dực.

Làm như vậy liệu có mạo hiểm quá không? Âu Dực là một người rất để ý đến mặt mũi, nếu để cả thế giới nhìn thấy hình ảnh mát mẻ của người vợ trên danh nghĩa của anh, chắc chắn anh sẽ rất tức giận, đến lúc đó sẽ dốc toàn lực bắt tay vào điều tra, với thế lực của anh, chuyện cô ta là người phía sau màn sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ... Không ổn! Cô ta cần phải cẩn thận hơn mới được! Trước hết cứ dùng tài khoản nặc danh chuyển những hình ảnh này đến, để Âu Dực tận mắt nhìn thấy, để anh biết được Lạc Yên mình là loại người lẳng lơ phóng đãng cỡ nào mới được. Nghĩ như vậy, Lạc Mạn quyết định không công khai những hình ảnh này lên mạng xã hội nữa.

Cô ta tạo một email nặc danh, sau đó gửi những hình ảnh này đến tài khoản của Âu Dực. Xong việc, Lạc Mạn gập máy tính lại, không chút do dự mà ném vỡ nó ra thành từng mảnh.

Nhìn những mảnh vỡ trên sàn nhà, khoé môi cô ta nhếch lên. "Lạc Yên, để tao xem xem mày sẽ ứng phó như thế nào..."

Bên kia, sau khi làm xong vài chiếc bánh bao nhân đường đầu tiên, Lạc Yên đưa lên miệng cắn thử, hương vị cũng không tệ, nhưng cũng không quá xuất sắc.

Xem ra những ngày sau cô còn phải luyện tập nhiều hơn rồi. Lạc Yên ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, thời gian đã điểm chín giờ tối, có lẽ Âu Dực sắp trở về rồi, vừa vặn cô có thể làm lại một lần rồi đưa những chiếc bánh mới cho anh nếm thử xem sao, vừa hay có thể nhân cơ hội này xin lỗi chuyện cô trốn đi vào buổi chiều hôm nay.

Đúng như Lạc Yên nghĩ, sau khi cô làm xong bánh bao nhân đường lần hai, không bao lâu sau, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân vững vàng, mang đặc trưng của riêng anh.

Lạc Yên mỉm cười mang bánh đến phòng khách, cô bước đến trước mặt anh, lời xin lỗi còn chưa ra đến miệng đã bị ánh mắt lạnh lẽo của

anh quét qua làm cho cô sửng ngờ.

Dưới mắt mắt không hiểu chuyện gì đang xảy ra của Lạc Yên, Âu Dực lạnh lùng nói: "Tránh sang một bên, đừng làm tôi chướng mắt."

Tránh sang một bên, đừng làm tôi chướng mắt...

Lạc Yên ngơ ngác, Âu Dực hôm nay làm sao vậy? Rõ ràng mấy ngày trước anh không như thế này! Cô có thể cảm nhận được anh đã dần buông bỏ thù hận để chung sống với cô như những người bình thường cho đến lúc ly hôn mà? Sao hôm nay anh lại...

Không chờ Lạc Yên kịp tìm ra lý do, Âu Dực đã nhanh chóng bước lên cầu thang, để lại Lạc Yên còn đang mang tạp dề đứng một mình ở nơi đó trong ánh mắt chế giễu của những người giúp việc.

Sau giây phút bàng hoàng, Lạc Yên vội vàng lên phòng tìm anh, mong muốn tìm cho bản thân một đáp án, cô không thể chấp nhận được việc này.

Rõ ràng cô chẳng làm gì cả, chiều hôm nay dù cô có cho anh leo cây cũng không đến mức khiến anh dùng ánh mắt gần như là ghê tởm để nhìn cô như thế.

Thà rằng anh lạnh nhạt với cô ngay từ đầu thì không sao, nhưng anh đã chủ động thay đổi bầu không khí, cho nên anh phải có trách nhiệm giải thích mọi chuyện.

Hơn nữa cô không muốn im lặng, cô muốn mọi chuyện phải minh bạch.

Lạc Yên đi đến trước cửa phòng anh, cô cân nhắc một lúc rồi đưa tay gõ cửa, khoảng chừng nửa phút sau, cửa mới được Âu Dực mở ra, vừa nhìn thấy người đến là cô, ánh mắt anh lập tức trầm xuống. "Cô còn có mặt mũi đến tìm tôi?" Âu Dực hỏi cô với giọng điệu mỉa mai, khiến trong lòng Lạc Yên vốn đã uất ức, nay lại càng thêm khó chịu..

Chương 22: 22: Mượn Rượu Giải Sầu

"Âu Dực, có chuyện gì thì anh nói rõ ràng ra luôn đi, anh cứ như vậy càng khiến tôi lún sâu vào!"

Âu Dực cười lạnh, trong mắt không hề có độ ấm, giọng nói cũng lạnh như băng: "Cô vẫn muốn tiếp tục giả vờ? Muốn thể hiện rằng cô yêu tôi đến chết đi sống lại? Lạc Yên, trước kia tôi vẫn luôn cho rằng là như vậy nhưng dường như tôi đã sai, chẳng có người phụ nữ nào yêu một người đàn ông mà lại ra ngoài tư thông với kẻ khác trong khi bản thân đã là vợ của người đàn ông ấy cả."

Lạc Yên, cô đã thành công lừa được tôi một thời gian, cô quả thật rất có năng lực."

Tư thông với kẻ khác...?

Âu Dực anh ta đang nói cái gì vậy?

Cô bị người ta suýt chút nữa cưỡng hiếp, anh ở đây gán cho cô cái tội tư thông?

Âu Dực, hoá ra anh tàn nhẫn đến mức độ này.

Lạc Yên không khống chế được lửa giận, ánh mắt cô đỏ ngầu, lớn giọng chất vấn: "Tư thông? Âu Dực, anh có biết anh đang nói gì không?"

Âu Dực nhìn cô, vẻ mặt trào phúng, tựa như đang muốn quan sát xem cô định diễn tiếp như thế nào, ánh mắt cao cao tại thượng này của anh khiến Lạc Yên vô cùng ngột ngạt, anh giữ im lặng, cô cũng không tiếp tục lên tiếng, bầu không khí rơi vào sự trầm mặc khó xử.

Không biết qua bao lâu, Âu Dực mới chủ động tiến lên một bước, trong ánh mắt không hiểu chuyện gì đang xảy ra của cô, bàn tay anh đưa đến, khẽ nâng cằm cô lên, ép cô phải nhìn vào mắt mình.

Bàn tay người đàn ông rất lớn, mặc dù anh không cố ý dùng sức nhưng vẫn khiến cô cảm thấy đau đớn ở cằm, Lạc Yên còn chưa kịp kêu đau thì anh đã lên tiếng, lời nói ra cũng chẳng tốt đẹp gì:

"Lạc Yên, nói thế nào đi nữa thì hai chúng ta vẫn là vợ chồng trên danh nghĩa, bởi vì lúc đầu là cô tính toán leo lên giường tôi trước, là cô lên kế hoạch để cánh nhà báo nhìn thấy hình ảnh hai chúng ta mập mờ ở trên giường, là cô ép buộc tôi không thể không kết hôn với cô, cho nên Lạc Yên, cô hãy nhớ kĩ, chỉ cần tên của tôi và cô còn nằm trên giấy đăng ký kết hôn thì cô vĩnh viễn không được nghĩ đến chuyện tư thông với người đàn ông khác dưới ánh mắt của Âu Dực này."

Dứt lời, anh lập tức buông cằm cô ra, sau đó phui tay như thể vừa chạm vào một thứ gì đó khiến anh cảm thấy không sạch sẽ.

Làm xong một loạt các động tác, Âu Dực mới lạnh lùng rời đi, để lại cho Lạc Yên một bóng lưng ngày càng khuất dần dưới chân cầu thang.

Anh đi đến gara để xe, sau đó chọn bừa một chiếc mà anh cảm thấy vừa mắt nhất rồi đi đến một địa điểm quen thuộc.

Lạc Yên đứng yên tại chỗ, ánh mắt cô nhìn vào hư vô, không có tiêu cự, hồi lâu sau cô mới thẫn thờ trở về phòng mình.

Vừa bước vào phòng, bao nhiêu cảm xúc mà cô cố gắng kìm nén, cố gắng để không bị người ngoài nhìn thấy, lúc này đều tuôn trào ra, vỡ oà.

Lạc Yên ngồi trên giường, cô vùi đầu vào hai đầu gối, khóc không thành tiếng, nước mắt cô cứ lăn trong vô thức, như không biết mệt mỏi là gì.

Đêm nay trái tim cô lại lần nữa chịu đựng những vết dao chí mạng từ người đàn ông đáng hận đó.

...

Cùng thời điểm đó, ở quán bar Dạ Sắc.

Âu Dực đỗ xe ở phía bên kia đường, sau đó, bóng lưng cao lớn đi thẳng về phía trước, đi qua cánh cổng.

Anh bước vào quán bar, khuôn mặt không biểu cảm gọi một chai rượu whisky, không bao lâu sau, nhân viên đã nhanh chóng mang rượu ra cho anh.

Âu Dực chọn một chiếc bàn ở trong góc khuất, sau đó ngồi tại chỗ, biểu cảm lạnh tanh rót rượu vào ly, đưa lên miệng nhấp một ngụm lớn.

Cả người anh nhanh chóng nóng lên, anh không quan tâm dạ dày đang kêu gào, cứ như vậy liên tục uống từ ly này đến ly khác, khi đầu óc anh trở nên choáng váng cũng là khi rượu trong chai chạm đáy.

Âu Dực nhìn chòng chọc chiếc chai rỗng, không biết trong đầu anh đang nghĩ gì, vừa định gọi thêm một chai thì đột nhiên bị một cơ thể mềm mại dán sát vào người làm cho giật mình.

"Anh trai, cần tâm sự sao?" Một giọng nữ mềm mại như nước vang lên bên tai anh, hơi thở mang theo mùi rượu của cô ta phả vào cổ anh, khiến anh vô thức nhú mày.

Âu Dực nhìn sang bên cạnh, vừa nhìn thấy khuôn mặt diêm dúa cùng mị nhãn như tơ mà người phụ nữ ném cho mình trong mắt anh không nhận được hiện lên vẻ chán ghét.

Âu Dực đen mặt, lạnh giọng nói:

"Cút!"

Người phụ nữ sững sốt, quên cả phản ứng.

Cô ta nhìn vào mắt anh, sự âm trầm trong đó bao trùm lấy cô ta, khiến cô ta không khỏi rùng mình.

Ánh mắt của người đàn ông này thật sự quá đáng sợ! Người phụ nữ run rẩy, còn đang do dự không biết có nên tiếp tục hay không thì thanh âm lạnh lùng kia lại vang lên:

"Cút! Tôi nói lần hai!"

Người phụ nữ vội vàng đứng dậy, trực giác nói cho cô ta biết rằng nếu cô ta còn tiếp tục quấn lấy người đàn ông này thì anh sẽ thật sự giết cô ta mất!

Nhưng...! Cứ bỏ cuộc như vậy thì không cam tâm lắm...! Lâu lắm rồi

cô ta mới nhìn thấy một vị khách đẹp trai như vậy, sự tò mò thúc giục cô ta phải leo được lên giường người đàn ông này bằng bất cứ giá nào.

Người phụ nữ cân nhắc một lúc, sau đó thay đổi nụ cười, từ hồ ly tinh lẳng lơ phóng đãng thành trong sáng ngây thơ, cô ta đi đến gần anh, còn chưa kịp thực hiện lần tiếp cận thứ hai thì đã bị ánh mắt lạnh lẽo của anh phóng đến, sắc bén đến mức khiến cô ta co rụt người lại.

Người phụ nữ lùi lại một bước, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ không vui, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn bỏ cuộc.

Ừm, mặc dù cô ta có đam mê với những người đàn ông có ngoại hình xuất sắc, nhưng dù sao thì nói đi cũng phải nói lại, bảo toàn tính mạng vẫn là quan trọng hơn.

Người phụ nữ không cam lòng rời đi, trước khi đi còn không quên rửa thầm một câu: "Thứ gì vậy chứ? Biểu cảm thú vị hoắc, đúng là khó ở!"

Cũng may Âu Dực đang chìm trong men rượu nên anh không chú ý đến những lời này, nếu để anh nghe được trong lúc tâm trạng anh không tốt, chỉ sợ là người phụ nữ hồi nãy đã gặp phiền phức rồi. Sau khi người phụ nữ rời đi, Âu Dực cũng mất hứng uống tiếp.

Anh không tiếp tục gọi rượu nữa mà thanh toán nhanh gọn rồi ra về.

Nếu để ý kĩ, có thể dễ dàng thấy được bước chân anh đang loạng choạng, hình như tửu lượng của anh không được tốt lắm, trông như sắp say đến nơi rồi.

Âu Dực bước thấp bước cao đi đến nơi đỗ xe, anh còn chưa kịp mở cửa, cả người như mất hết sức lực, mơ màng ngã tới, may mắn là không chạm đất mà được chiếc xe đỡ lấy.

Ngay khi anh vừa ngã, ở phía xa xa truyền đến tiếng kêu phấn khích của một cô gái: "Mạn Mạn, Mạn Mạn, cậu xem xem anh ta có phải là Âu Dực, vị tổng tài nổi tiếng trên thương trường kia không?"

Cho đến bây giờ, vẫn chưa có nhiều người biết được mối quan hệ

giữa Lạc Mạn và Lạc Yên, nên không ai nghĩ rằng hai người là chị em, kể cả người bạn đang đi cùng Lạc Mạn cũng vậy, cô ta nhìn thấy Âu Dực, vì ngạc nhiên nên mới reo lên đầy vui sướng như fan hâm mộ theo đuổi thần tượng vậy thôi, cũng không hề biết rằng Lạc Mạn đang đứng bên cạnh chính là "chị vợ" của thần tượng trong lòng cô ta.

Lạc Mạn vừa nghe thấy bạn mình nhắc đến Âu Dực, lập tức nhìn sang phía mà cô bạn kia chỉ.

Hình ảnh đập vào mắt Lạc Mạn chính là cảnh tượng Âu Dực vô lực đứng dựa vào chiếc xe, trông mơ mơ màng màng, không hề tỉnh táo. Ý thức được điểm này, trong mắt Lạc Mạn hiện lên tia vui sướng.

Cô ta nhìn cô bạn bên cạnh, khẽ cất giọng ngọt ngào: "Yến Yến, cậu vào trong trước đi, tớ có vài việc cần phải xử lý, hôm khác chúng ta lại đến đây chơi." Dứt lời, không đợi Yến Yến kịp phản ứng, Lạc Mạn đã nhanh chóng đẩy cô ta đi qua cổng quán bar, sau đó mặc kệ cô ta mà đi sang phía đối diện, rút chìa khoá từ trong tay Âu Dực rồi mở cửa xe, đỡ lấy người đàn ông đang say đến bất tỉnh nhân sự lên xe và lái đi đến căn hộ mà cô ta đang sống..

Chương 23: 23: Đánh Mất Bản Thân

Xe lái đến trước cổng, Lạc Mạn lái thẳng vào trong sân nhà, sau đó nhẹ nhàng đỡ Âu Dực đang mơ màng xuống xe rồi đưa vào trong nhà, đi đến phòng ngủ của cô ta.

Vừa đặt anh xuống giường, Lạc Mạn liền không chờ được nữa, bàn tay mon men đến gần, chậm rãi cởi chiếc áo sơ mi trắng trên người anh xuống.

Không quá năm giây sau, cơ bắp rắn chắc của người đàn ông lộ ra cùng làn da màu đồng tuyệt đẹp.

Lạc Mạn si mê nhìn cơ thể của người trước mắt, cô ta tiến lại gần, khuôn mặt áp sát Âu Dực, cánh môi cách môi anh chỉ khoảng vài milimet.

Ngay khi hai đôi môi sắp tiếp xúc nhau, Âu Dực bỗng nhiên mở to mắt ngồi bật dậy, lạnh lùng nhìn người phụ nữ trước mắt, Lạc Mạn vì động tác bất ngờ này của anh mà bị đẩy về phía sau, suýt chút nữa ngã xuống giường.

Cô ta ngơ ngác nhìn anh, trong đầu loạn cào cào, còn đang cố gắng tìm lý do để biện minh cho hành động vừa rồi của mình thì chợt thấy ánh mắt Âu Dực hơi dịu lại.

Anh nhìn Lạc Mạn, ánh mắt thoáng hiện lên tia buồn bã, như thể trong lòng có tâm sự.

Cái nhìn này của anh khiến trong lòng Lạc Mạn run lên, trái tim cô ta đập nhanh hơn.

Cô ta khó khăn nuốt nước bọt, cẩn thận thăm dò người đàn ông trước mắt:

"Âu Dực, Âu Dực?"

Âu Dực mơ màng, thanh âm hạ thấp: "Tôi ở đây."

Tôi ở đây...

Đứng trước một người đàn ông xuất sắc như vậy, nghe được ba chữ này, không có người phụ nữ nào không rung động cả, bao gồm cả Lạc Mạn.

Vốn dĩ trước kia cô ta chỉ coi anh như một công cụ để cô ta thoả sức hành hạ tinh thần em gái của mình, nhưng bây giờ...!dường như có gì đó đã thay đổi.

Lạc Mạn rũ mắt, lần đầu tiên cô ta cảm thấy hối hận vì đã tự tay đẩy Âu Dực và Lạc Yên chết tiệt kia lại gần nhau.

Đáng lẽ ra cô ta không nên mạnh động như thế mới phải.

Nhưng với tình hình bây giờ, có lẽ ít nhất một năm sau Lạc Yên và Âu Dực mới ly hôn, một năm, thời gian quá lâu, cô ta không đủ kiên nhẫn để chờ đợi, cách duy nhất bây giờ để ép buộc Âu Dực ly hôn chính là mang trong mình giọt máu của anh.

Thật ra trước kia, không phải là cô ta chưa từng nghĩ đến việc này.

Trong thời gian quen biết Âu Dực, không ít lần cô ta mập mờ đề cập đến việc lên giường, nhưng Âu Dực lại nhất quyết không đồng ý, anh nói rằng muốn làm việc này vào đêm động phòng của hai người, như vậy mới có ý nghĩa.

Lạc Mạn lúc đó đang trong hình tượng cô gái ngây thơ, cô ta không còn cách nào khác ngoài im lặng, bao nhiêu bất mãn cũng chỉ dám để trong lòng.

Lạc Mạn nhìn Âu Dực, trong mắt loé lên tia sáng không rõ nghĩa.

Cô ta lấy lại dũng khí, một lần nữa ghé sát người anh, sau khi xác

định anh vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, Lạc Mạn càng lớn mật hơn.

Chỉ thấy cô ta đưa hai tay ra phía sau, dùng một động tác đơn giản kéo dây kéo của chiếc váy xuống, hai giây sau, trên người Lạc Mạn chỉ còn lại nội y đỏ rực.

Cô ta vòng tay qua cổ Âu Dục, khoé môi hơi nhếch lên, tiếp tục làm chuyện vừa nãy.

Qua hai phút, nụ hôn kết thúc, cả người Lạc Mạn đều nóng lên, ham muốn trong mắt hiện lên rõ rệt.

Lạc Mạn đặt tay xuống phía dưới, ngay khi cô ta chuẩn bị cởi thắt lưng của anh ra thì đột nhiên nghe thấy anh thủ thỉ:

"Tiểu Lạc, tôi đợi em lâu lắm rồi, sao em vẫn chưa đến gặp tôi..."

Tiểu Lạc...

Nghe thấy anh gọi như vậy, Lạc Mạn hoang mang, bàn tay đang đặt ở nơi thắt lưng cũng dừng lại.

Chẳng phải ngày thường Âu Dục thường gọi cô ta là Mạn Mạn sao, hôm nay anh say rượu nên đổi gió? Lạc Mạn còn chưa tìm ra đáp án thì câu nói tiếp theo của Âu Dục đã trả lời thay cô ta.

"Tiểu Lạc, quần áo em bẩn hết rồi kia, nhanh đến gặp tôi đi, tôi dẫn em đến trung tâm thương mại mua cho em thật nhiều quần áo mới..."

"Tiểu Lạc, sao em lại cứu tôi rồi biệt tăm biệt tích...? Em đúng là người con gái tàn nhẫn nhất mà tôi từng biết..."

Ánh mắt Lạc Mạn lạnh xuống, cô ta không ngu, cô ta đương nhiên biết Âu Dục đang nhắc đến ai.

Không phải ai khác ngoài Lạc Yên của 12 năm trước.

Đáng ghét! Tại sao đã qua lâu như vậy rồi mà trong đầu anh vẫn còn in hình bóng đó? Lạc Yên có gì tốt? Không phải chỉ là tiện tay cứu anh thôi sao? Nếu lúc đó cô ta có mặt, cô ta cũng sẽ làm được!

Không dừng lại ở đây, Âu Dục tiếp tục thủ thỉ: "Lạc Yên..." Lần này anh đổi xưng hô: "Lạc Yên...! Tại sao? Tại sao tôi đã cố gắng bỏ qua mọi thứ, để bản thân chấp nhận cô nhưng cô lại ra ngoài tư thông với kẻ khác, tại sao...?"

Mặt Lạc Mạn tái xanh, biết được anh vì những hình ảnh mà cô ta nặc danh gửi đến nên trong lòng sinh ra khoảng cách với Lạc Yên, cô ta không những không vui, ngược lại càng thêm khó chịu.

Cái gì gọi là "tôi đã sắp chấp nhận cô rồi"? Lạc Yên thật sự mê người như vậy sao, mới qua bao lâu mà Âu Dực đã bị con điếm đó hút hồn?

Chết tiệt!

Lạc Mạn hít sâu một hơi, cố gắng quên đi những lời anh vừa nói.

Việc quan trọng bây giờ không phải là Âu Dực đang nhớ đến ai, mà là cô ta phải có thai với anh.

Nghĩ là làm, Lạc Mạn nhanh chóng cởi thắt lưng của anh.

"Cạch."

Tiếng kêu lạnh lạnh tạo nên sự tương phản rõ rệt giữa đêm khuya vắng lặng, Lạc Mạn đưa tay ra phía sau áo lót rồi tháo móc, chiếc áo lót đỏ rực rơi xuống, hai vùng đầy đặn trước mặt hoàn toàn bại lộ trong không khí.

Nhìn thấy da thịt trắng nõn trước mắt, trong mắt Âu Dực hiện lên vẻ mơ màng, anh đưa tay đến gần, khẽ chạm vào nơi đó.

Lạc Mạn còn chưa kịp vui mừng vì anh chủ động thì đã nghe thấy giọng nói bất mãn của anh vang lên:

"Nhão quá...!Hàng giả, không những nhão mà còn đung đưa như quả mướp."

Nhão quá...

Đung đưa như quả mướp...

Âu Dực nói ngược cô ta nhão, đung đưa như quả mướp...

Mặt Lạc Mạn bây giờ còn đen hơn cả đít nồi, từng câu từng chữ mà Âu Dực thốt lên, truyền vào tai cô ta rõ mồn một, như sét đánh ngang tai.

Ánh mắt Lạc Mạn tối sầm, bao nhiêu ham muốn vừa trỗi dậy cũng bị lời nói của anh dập tắt triệt để.

Biểu cảm của Lạc Mạn lúc này vô cùng khó coi, mục đích ban đầu là có thai với anh cũng bị cô ta dẹp sang một bên.

Mang theo sự bất mãn, Lạc Mạn đi xuống giường, bọc bội mặc quần áo vào, sau đó mặc kệ Âu Dực đang mơ màng trên giường mà đi ra khỏi phòng.

Đêm nay chắc chắn là đêm khó quên nhất, bởi những lời mà Âu Dực vô tình nói ra lại mang theo đả kích nghiêm trọng.

"Khi thật chứ!" Trước khi hoàn toàn rời đi, Lạc Mạn quay đầu nhìn lại, còn không quên rửa thềm.

Âu Dực nằm trên giường ngủ đến quên trời quên đất, anh không hề biết rằng những lời nói vô tình trong lúc say của anh lại giúp anh giữ được "trinh tiết".

Sau này nghĩ lại, anh không khỏi cảm thấy may mắn, may mắn là anh và Lạc Mạn chưa xảy ra quan hệ, nếu không mọi chuyện thật khó nói...

Sáng hôm sau.

Âu Dực tỉnh lại trong mơ màng, còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì đầu óc đã bị một cơn đau ập đến.

Anh khẽ nhắm mắt, đưa tay chống đỡ huyết thái dương, lông mày hơi nhíu lại.

Qua hai phút sau, anh mới từ từ thích ứng được.

Âu Dực mở mắt ra, phát hiện căn phòng trước mắt hoàn toàn xa lạ, cả chiếc giường mà anh đang nằm cũng không hề quen thuộc.

Nhận ra điều này, trong mắt anh hiện lên vẻ không vui.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao anh lại ở đây?

Lúc anh còn đang hoang mang, kí ức vào tối hôm qua đột nhiên ùa về.

Hình như anh và Lạc Yên xảy ra tranh cãi, trong lúc tức giận, anh đi đến quán bar Dạ Sắc, sau đó...!kí ức dừng lại ngang đây, rồi anh tỉnh

lại trong một căn phòng xa lạ.

Âu Dực cố gắng nhớ tiếp, nhưng mãi vẫn không nhớ được sau đó đã xảy ra những chuyện gì.

Anh thở dài, sau khi cơn đau đầu đã qua đi, anh đứng dậy rồi đi ra khỏi phòng.

Âu Dực đi quanh nhà một lúc mới nhìn thấy Lạc Mạn đang loay hoay ở phòng bếp.

Anh ngạc nhiên vô cùng, vội vàng đến gần cô ta, cất giọng hỏi: "Mạn Mạn, đêm qua..."

Lạc Mạn sớm đã nghe thấy tiếng bước chân của anh, những lời cần nói đều được cô ta chuẩn bị kĩ càng.

Mặc dù trong lòng còn nhớ về những lời nói của Âu Dực vào đêm qua, nhưng cô ta không thể tức giận ra mặt, chỉ có thể miễn cưỡng tươi cười.

Lạc Mạn quay đầu, nhẹ giọng đáp:

"Đêm qua em phát hiện anh say rượu, đứng dựa vào xe ở lề đường, sợ sẽ có người nhìn thấy nên em đưa anh về đây.

A Dực, anh sẽ không trách em chứ?"

Âu Dực cười khẽ: "Sao anh có thể trách em được? Cảm ơn em đã đưa anh về."

Lạc Mạn biết thế nào anh cũng trả lời như vậy, cô ta bẽn lễn cúi đầu, sau đó làm ra vẻ ngập ngừng nói: "A Dực, em vừa làm xong bữa sáng, anh ở lại ăn cùng em rồi hăng đi có được không? Đã lâu rồi hai chúng ta không nói chuyện cùng nhau."

Âu Dực khó xử nhìn Lạc Mạn: "Xin lỗi, nhưng anh còn việc gấp chưa giải quyết với Lạc Yên, anh cần phải về, em đưa chìa khóa xe và điện thoại cho anh đi."

Lạc Mạn sa sầm mặt, Âu Dực không hề nể mặt cô ta ư? Mọi chuyện dường như đang phát triển theo hướng mà cô ra không khống chế được, cứ ngỡ anh sẽ không nở từ chối, ai ngờ anh lại vì Lạc Yên mà

không chút do dự khước từ.

Lạc Mạn biết bây giờ cô ta không thuyết phục được anh, mặc dù không cam tâm nhưng cô ta lại không còn cách nào khác, đành phải miễn cưỡng đi tìm chìa khoá xe cho Âu Dực.

"Đúng rồi, hôm qua anh không mang theo gì bên người ngoài chiếc chìa khoá này cả, em không thấy điện thoại của anh."

Âu Dực trầm mặc, có lẽ anh đã bỏ quên điện thoại ở quán bar Dạ Sắc.

Anh không nói gì, cầm lấy chìa khoá từ trên tay Lạc Mạn rồi nhanh chóng đi đến nơi cô ta đỗ xe, sau đó lái xe rời đi.

Vì đang gấp gáp nên anh không chú ý đến Lạc Mạn, đến cả lời tạm biệt cũng quên không nói, khiến mặt cô ta lại một lần nữa đen như đất nồi.

Nhìn chiếc xe ngày càng khuất dần, ánh mắt Lạc Mạn lạnh xuống.

Thái độ của Âu Dực đối với cô ta ngày càng kì lạ, rốt cuộc là tại sao? Không cần suy đoán, chắc chắn là do con điếm Lạc Yên kia đã giở trò! Chắc chắn ở nơi cô ta không nhìn thấy, Lạc Yên đã không ít lần đặt điều nói xấu, cho nên Âu Dực mới xa cách với cô ta như vậy.

Hừ, Lạc Yên, mày chẳng đắc ý được bao lâu đâu, tao làm sao có thể để cho mày sống yên ổn được chứ.

Sau khi quy chụp và lên kế hoạch chơi đùa Lạc Yên, Lạc Mạn thoải mái đi vào trong nhà.

Còn chưa kịp ăn sáng thì điện thoại đã reo chuông, Lạc Mạn nhìn cái tên trên màn hình, phát hiện người gọi đến không phải ai khác, chính là Lâm Dương.

Tay cô ra khẽ run, chần chừ vài giây mới bắt máy.

"Có chuyện gì?" Lạc Mạn cố gắng giả vờ bình tĩnh hỏi.

"Lạc Mạn, không phải cô quên cô đã hứa gì với tôi rồi chứ?" Lâm Dương cười lạnh nhắc nhở cô ta.

Rốt cuộc cũng đến rồi...

Dù đã cố gắng làm như không có gì nhưng trong giọng nói của Lạc Mạn vẫn khó tránh khỏi có chút run rẩy: "Hôm nay tôi bận rồi, hẹn

cậu..." Lạc Mạn còn chưa nói xong thì Lâm Dương đã lạnh lùng ngắt lời: "Lạc Mạn, cô không có quyền lên tiếng ở đây.

Cô đã đồng ý phục vụ tôi thì phải giữ lời, nếu trong vòng một giờ tới mà cô không có mặt ở điểm hẹn cũ, tôi sẽ tung những hình ảnh tuyệt vời của hai chúng ta vào năm năm trước đây."

Nhắc đến những hình ảnh kia, ánh mắt Lạc Mạn không giấu được sự sợ hãi.

Cô ta khó khăn nuốt nước bọt, khẽ "ừ" một tiếng, nhanh chóng tắt máy rồi rời đi trong gấp gáp.

Đáng thương cho Lạc Mạn, bị lòng đố kỵ che mờ mắt, đến mức phải đánh mất bản thân chỉ để thoả mãn thú vui hành hạ em gái..

Chương 24: 24: Hoá Ra Anh Đã Hiểu Nhầm Cô Sao

Bên phía Âu Dực, sau khi rời khỏi nhà Lạc Mạn, anh không lập tức lái thẳng về nhà mà quay trở lại quán bar Dạ Sắc để tìm lại chiếc điện thoại.

Đó là điện thoại cá nhân của anh, trong đó chứa rất nhiều thông tin quan trọng, anh không thể để nó rơi vào tay người ngoài, đặc biệt là rơi vào tay đối thủ được.

Mặc dù điện thoại của anh có cài đặt hệ thống bảo mật tuyệt đối, nhưng chỉ cần đối phương dụng tâm, bỏ chút tâm tư là có thể mở khoá được nó rồi, cho nên anh phải nhanh chóng tìm lại được chiếc điện thoại đó.

Âu Dực vừa lái xe vừa nghĩ, chẳng mấy chốc mà xe anh đã dừng lại trước quán bar.

Anh đỗ xe ở bên vỉa hè, sau đó đi vào trong.

Mặc dù đang là ban ngày nhưng bên trong quán bar Dạ Sắc vẫn đông người như bình thường, có thể thấy được nơi đây được các vị khách thượng lưu yêu thích như thế nào.

Âu Dực đi đến phòng riêng của ông chủ quán bar, anh khẽ gõ cửa, không quá ba giây sau, cửa đã được mở ra.

Nhìn thấy anh, ông chủ quán bar sửng sốt, qua hai giây liền nhanh chóng thay đổi sắc mặt, trên môi treo một nụ cười niềm nở.

"Âu tổng, ngài đến tận đây là có việc cần tôi hỗ trợ sao?" Ông chủ tươi cười hỏi.

Âu Dực khẽ "ừ" một tiếng, trầm giọng nói: "Giúp tôi tìm lại chiếc điện

thoại màu bạch kim mà tôi bỏ quên ở đây đi, thiết kế đặc thù, ông hỏi nhân viên quán ông thử xem."

Ông chủ dạ dạ vâng vâng một tiếng, lập tức cho toàn bộ nhân viên tạm dừng phục vụ để...!đi tìm đồ giúp Âu Dục.

Trong lúc bọn họ bận rộn, Âu Dục ngồi trên ghế, trong đầu không khống chế được mà nghĩ đến chuyện xảy ra tối qua.

Không nghĩ thì thôi, càng nghĩ anh lại càng thấy giận.

Mặc dù trước kia anh chưa từng có ý định kia với cô, nhưng nói thế nào đi nữa thì hai người cũng đã kết hôn, tại sao khi anh đã dần chấp nhận cô thì cô lại ra ngoài tư thông với kẻ khác?

Nghĩ đến đây, ánh mắt anh lạnh xuống, anh bực bội nhìn không gian náo loạn xung quanh rồi lại nhìn đồng hồ.

Đã qua hơn mười phút rồi, quán lại đông nhân viên như vậy nhưng chỉ một chiếc điện thoại mà vẫn chưa tìm được.

Đang lúc nóng nảy, anh vô tình nghe thấy tiếng trò chuyện rôm rả của hai nữ phục vụ:

"Tiểu An, cô biết chiều hôm qua xảy ra chuyện gì không?"

"Chuyện gì?"

"Tên thiếu gia chuyên bắt nạt người khác kia bị Mạc gia dạy dỗ một trận, ấm ức chạy về đây."

"Ý cô là Lâm Dương sao? Chuyện này tôi cũng có nghe nói, hình như hắn ta cưỡng ép một cô gái tên Lạc Yên làm chuyện kia, cuối cùng lại bị Mạc gia phá đám.

Lúc bỏ về, biểu cảm của hắn như nuốt phải ruồi, vừa tức giận lại vừa sợ hãi nhưng không làm gì được Mạc gia."

"Ha, đáng đời, tôi cũng từng bị hắn ta quấy rối đây này."

"Không riêng gì cô đâu, hầu hết nữ phục vụ ở đây đều bị hắn ta cưỡng ép làm những chuyện không ai muốn kia rồi.

Nhẹ thì bị vạch quần áo, nặng thì...!Cô hiểu rồi đấy."

"Lần này hẳn bị người ta dạy dỗ như vậy đúng là chuyện tốt, đúng rồi, cuối cùng cô gái tên Lạc Yên kia có làm sao không?"

"Cô ấy được Mạc gia cứu kịp thời nên cuối cùng đã không bị xâm hại, nhưng hình như trong căn phòng kia đã bị Lâm Dương lắp máy ảnh mini, cũng không biết những hình ảnh kia có bị phát tán không." Đầu óc Âu Dực ong ong, anh không tin nổi những gì anh vừa nghe thấy.

Lượng thông tin này quá lớn, anh không thể nào thích ứng kịp. Qua hai phút sau, anh mới từ từ bình tĩnh lại.

Nhớ đến những gì mà hai cô gái kia vừa nói, Âu Dực không khỏi cảm thấy đau nhói trong lòng.

Hoá ra Lạc Yên không chủ động ra ngoài tư thông với người đàn ông khác mà là suýt chút nữa bị người ta cưỡng hiếp sao? Nói như vậy...!là anh đã nghĩ sai về cô ư?

Lòng anh lạnh buốt, mặc dù anh không yêu Lạc Yên nhưng cũng không còn nhiều ác cảm với cô như trước nữa, chính anh cũng mong hai người có thể sống hoà thuận cho đến khi cánh nhà báo dần ít chú ý đến cuộc hôn nhân chóng vánh này rồi ly hôn, vậy mà đêm qua anh lại không hỏi rõ sự việc, vừa nhìn thấy bức ảnh kia đã lập tức cho rằng Lạc Yên là loại người lẳng lơ phóng đãng, anh quá thật...

Đột nhiên, có một bóng người lao vào lòng Âu Dực, cắt ngang mạch suy nghĩ của anh.

Âu Dực nhìn xuống trong lòng mình, phát hiện người vừa lao đến không phải ai khác, chính là Lạc Mạn.

Lạc Mạn vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía sau, ngón tay run rẩy chỉ vào người đang đuổi tới, thanh âm hoảng loạn: "Âu Dực, cứu em...!Lâm Dương hẳn ta bị điên rồi!"

Lâm Dương?

Nghe thấy cái tên này, chân mày Âu Dực nhíu nhẹ, anh nhìn theo hướng Lạc Mạn chỉ, phát hiện người đang đuổi theo Lạc Mạn trong quán bar thật sự là Lâm Dương.

Nghĩ đến nội dung cuộc trò chuyện của hai nữ nhân viên phục vụ hồi nãy, ánh mắt anh lạnh xuống.

Lâm Dương cưỡng ép Lạc Yên không thành công nên chuyển đổi tượng thành Lạc Mạn sao?

Nghĩ như vậy, mặt anh trầm xuống, trước khi Lâm Dương đến gần, anh cất giọng hỏi Lạc Mạn: "Có điện thoại không?"

Lạc Mạn biết anh đang định làm gì, nhưng vẫn làm ra vẻ khó hiểu đưa điện thoại cho anh.

Âu Dực cầm lấy điện thoại, dựa theo trí nhớ bấm gọi một dãy số.

Không lâu sau, đầu dây bên kia truyền đến một âm thanh già nua: "Âu Dực, cậu lại muốn làm gì?"

Âu Dực cười lạnh: "Yên tâm, tôi không có hứng thú với Lâm thị của ông, nhưng nếu ông không quản tốt cháu trai mình thì đừng trách tôi ra tay tàn nhẫn."

Dứt lời, không đợi người bên kia kịp phản ứng, anh đã nhanh chóng tắt máy, trả lại điện thoại cho Lạc Mạn.

Vừa vặn lúc này Lâm Dương cũng đã đuổi đến trước mặt anh. Nhìn thấy anh, vẻ mặt Lâm Dương như nuốt phải ruồi.

Hắn nhìn Lạc Mạn đang run rẩy trong lòng anh, khế hừ lạnh một tiếng, rốt cuộc cũng không dám làm càn nữa, nhưng vẫn không cam tâm mà lên tiếng:

"Con điếm này, mày còn dám bỏ trốn, mày tưởng rằng tao không dám nói những chuyện bí mật của hai chúng ta cho Âu Dực biết sao? Trước kia, khi còn chưa hẹn hò với Âu Dực, mày từng lên giường với không ít đàn ông đâu, thậm chí cả lão già bảy mươi tuổi mày cũng tươi cười phục vụ một lúc hai người."

Mày hãm hại em gái, chủ động tính kế đưa cô ta lên giường của tao, mày cho rằng tao không giữ lại bằng chứng?"

Nghe hắn nói một tràng dài, Âu Dực không khỏi bất ngờ.

Anh biết thông tin này nửa thật nửa giả, nhưng...!anh luôn có cảm giác giữa hai người bọn họ có bí mật riêng không thể cho người ngoài biết.

Âu Dực không tự chủ được quan sát khuôn mặt của cô gái đang áp vào ngực mình, nhưng dù nhìn đi nhìn lại bao nhiêu lần thì biểu cảm của cô ta cũng không có gì bất thường, điều này khiến cho hoài nghi trong lòng anh giảm xuống.

Âu Dực lạnh lùng nhìn Lâm Dương, cánh môi hơi hé: "Cút."
Lâm Dương sa sầm mặt, vẻ không cam tâm trong mắt càng tăng thêm.

Hắn vừa định nói thêm gì đó thì điện thoại của hắn đột nhiên reo chuông, nhìn thấy cái tên trên màn hình, Lâm Dương tái mặt, run rẩy nghe máy.

Không biết người ở đầu dây bên kia nói gì, chỉ thấy ánh mắt Lâm Dương thay đổi, từ tức giận biến thành gấp gáp.

Sau khi cuộc gọi kết thúc, hắn cất điện thoại, trước khi rời đi còn không quên nhìn Lạc Mạn một cái thật sâu rồi nói với Âu Dực: "Âu tổng, rồi sẽ có ngày anh hối hận vì đã tin tưởng con rắn độc Lạc Mạn này."

Âu Dực nhếch môi, anh không đem những lời này đặt trong lòng.

Tiếp xúc với Mạn Mạn lâu như vậy, cô ấy là người thế nào, chính anh hiểu rõ hơn ai hết, không cần thiết phải vì những lời nói nhăng nói cuội vô căn cứ của Lâm Dương mà nghi ngờ lẫn nhau.

Lâm Dương nhìn biểu cảm của anh, thầm biết anh không tin lời hắn.

Hắn cũng không còn cách nào, dù sao thì trong tay hắn vẫn còn file ghi âm và những bức ảnh kia, hắn không lo Lạc Mạn sẽ trốn thoát khỏi móng vuốt của hắn.

Sau khi Lâm Dương rời đi, ông chủ quán bar cũng vừa vặn đi đến, nói với anh rằng đã tìm thấy chiếc điện thoại.

Đồ vật đã được tìm thấy, khi Âu Dực chuẩn bị đi về thì Lạc Mạn lại ôm chặt anh không buông, Âu Dực khó hiểu: "Sao vậy?"

Lạc Mạn ngẩng đầu, giương đôi mắt ngập nước nhìn anh: "A Dực, em sợ..."

Âu Dực thở dài, mệt mỏi trấn an cô ta: "Ngoan, Lâm Dương đã đi rồi, anh phải trở về để xin lỗi cô ấy."

"Cô ấy" ở đây không phải ai ngoài Lạc Yên.

Lạc Mạn đương nhiên biết Âu Dực đang nhắc đến việc xin lỗi ai, ánh mắt cô ta tối sầm lại.

Không biết trong đầu Lạc Mạn đang nghĩ gì, đột nhiên nhón chân, hai tay ôm lấy cổ của Âu Dực, đôi mắt hơi khép hờ, như đang chuẩn bị hôn lên môi anh.

Âu Dực không kịp suy nghĩ, theo quán tính đẩy mạnh cô ta ra, ngữ khí lạnh nhạt: "Mạn Mạn, anh phải về, tạm biệt."

Nói xong, không đợi cô ta kịp phản ứng, Âu Dực đã nhanh chóng rời đi, để lại Lạc Mạn đứng chết trân tại nơi đó, không thể tin nổi những chuyện vừa xảy ra.

Âu Dực...! Anh vậy nhưng lại đẩy cô ta ra, không chút do dự?

Mọi chuyện đang thay đổi theo hướng gì đây? Khốn kiếp!

Lạc Mạn siết chặt tay thành nắm đấm, nhìn theo bóng lưng ngày càng khuất dần của người đàn ông, vì đang tức giận nên cô ta không nhìn thấy ở phía xa xa, có một người đàn ông tay cầm điện thoại, nhìn bức ảnh thân mật trên màn hình với vẻ mặt thích thú.

Nếu nhìn kĩ sẽ biết, người này chính là Mạc Khắc.

Bức ảnh hắn vừa chụp được là cảnh tượng Lạc Mạn và Âu Dực đang tiếp xúc gần, vì góc độ chụp nên trông có vẻ như hai người đang hôn nhau.

Xem ra, Mạc Khắc lại muốn gây chuyện rồi..

Chương 25: 25: Phát Sốt

Biệt thự Âu gia.

Phòng khách.

Hôm nay lại là một ngày mới, phòng khách nhà Âu Dực vẫn nhộn nhịp như cũ, người giúp việc quét dọn nhà cửa, lau chùi bàn ghế, bầu không khí vẫn luôn hài hoà như vậy cho đến khi có người lên tiếng khơi chuyện.

"Các cô nghe gì chưa? Tối hôm qua cậu chủ và Lạc Yên cãi nhau đấy."

Người này vừa dứt lời, lập tức nhận được vô số ánh mắt e ngại của những người còn lại.

Cô ta còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì có người lên tiếng nhắc nhở.

"Tiểu Mộng, cô mới vào làm việc ở đây nên không biết, trước kia từng có hai người bị đuổi đi vì làm phật lòng cậu chủ, mà việc này lại có liên quan đến thiếu phu nhân."

Nếu cô không muốn bị đuổi việc sớm thì nên an phận một chút đi." Người giúp việc mới tên Tiểu Mộng kia sững sờ, cô ta vốn đang nhàm chán, chỉ muốn tìm chuyện gì đó cùng nói với mọi người thôi, không nghĩ đến lại kéo theo nhiều hậu quả khôn lường như vậy.

Mặc dù không vui lắm, nhưng Tiểu Mộng vẫn rất thức thời, không tiếp tục nói về chủ đề này nữa mà dẫn sang chuyện khác.

"Đúng rồi, bây giờ đã muộn như vậy, tại sao Lạc Yên vẫn chưa xuống ăn cơm, đồ ăn trên bàn nguội hết cả rồi kìa." Tiểu Mộng cau có lên tiếng, trong mắt không che giấu được sự bất mãn đối với người

vợ của của chủ này.

Ánh mắt kì lạ của những người xung quanh lần nữa phóng tới, khiến Tiểu Mộng càng thêm khó hiểu, chẳng lẽ chuyện ăn uống của Lạc Yên mà cô ta cũng không được nhắc đến sao? Quy tắc quái quỷ gì đây?

Trước vẻ mặt bàng hoàng đến ngớ ngàng của Tiểu Mộng, rốt cuộc cũng có người không nhịn được nữa mà lên tiếng: "Tiểu Mộng, đây là lần cuối chúng tôi nhắc nhở cô, đừng nói thẳng tên nữ chủ nhân như vậy, hãy gọi cô ấy là thiếu phu nhân."

Từ thái độ e ngại của những người này, có thể dễ dàng thấy được từ khi hai người giúp việc không biết phép tắc kia bị đuổi đi, những người giúp việc còn lại trong nhà dường như an phận hơn rất nhiều, đối với Lạc Yên cũng có phần khách sáo hơn.

Tiểu Mộng gãi gãi đầu, hạ thấp giọng khẽ làm bầm: "Rắc rối thật đấy, chỉ đơn giản là cách xưng hô thôi mà, gọi thế nào thì chẳng như nhau chứ..."

Cũng may là lần này cô ta nói rất nhỏ, ngoại trừ cô ta ra thì không ai nghe thấy, nếu không Tiểu Mộng lại nhận được ánh mắt kì lạ của mọi người một lần nữa rồi.

Tiểu Mộng lắc đầu, thầm nhủ quên chuyện này đi, tiếp tục chủ đề vừa nãy.

"Hơn chín giờ sáng rồi mà Lạc...!thiếu phu nhân vẫn chưa xuống ăn cơm, đồ ăn trên bàn đã nguội lắm rồi, phải làm sao đây?"

Mọi người trầm ngâm, có người nói: "Trước tiên cô cứ đem đồ ăn đến phòng bếp để dì Lưu hâm nóng lại đi, hâm nóng xong mà thiếu phu nhân vẫn chưa xuống thì cô đưa cơm lên cho cô ấy."

Cũng không biết hôm nay cô chủ bị làm sao, trước đây chưa từng ăn cơm muộn hơn 7 giờ, không biết cô ấy có sao không nữa...."

Tiểu Mộng bĩu môi, thầm nghĩ vợ của cậu chủ đúng là mắc bệnh công chúa, ăn cơm cũng cần phải có người dâng tận miệng mới chịu.

Mặc dù hơi bất mãn nhưng cô ta cũng không nói gì nhiều, nhận lương của cậu chủ thì chăm sóc vợ của cậu ấy là việc nên làm thôi. Nghĩ như vậy, Tiểu Mộng đi đến bên bàn, bê khay thức ăn đẹp mắt

đưa đến phòng bếp, giao cho dì Lưu hâm nóng lại.

Dì Lưu là người phụ trách bữa cơm cho Âu Dực, cũng là vợ của quản gia.

Tiểu Mộng không đi vào phòng khách mà đứng tại phòng bếp đợi dì Lưu, sau khi dì Lưu hâm nóng xong, cô ta lại bê khay thức ăn vào phòng khách, khó hiểu là tính đến thời điểm bây giờ, thời gian đã trôi qua hơn 15 phút, mà Lạc Yên vẫn chưa xuống ăn cơm.

Không còn cách nào khác, Tiểu Mộng đành phải bê khay thức ăn lên tầng hai, dựa theo trí nhớ đi đến phòng của Lạc Yên.

Đứng trước cửa phòng, Tiểu Mộng đặt khay thức ăn xuống đất, sau đó đưa tay gõ nhẹ cửa.

"Cốc cốc." Gõ cửa lần thứ nhất, không có động tĩnh, nhưng cửa không khoá, bởi vì sau khi Tiểu Mộng gõ cửa, dưới lực tay của cô ta, cánh cửa hơi hé ra một đoạn.

Lần thứ hai và lần thứ ba cũng vậy, liên tục ba lần, bên trong đều không có hồi âm.

Tiểu Mộng hơi lo lắng, có khi nào thiếu phu nhân đã xảy ra chuyện rồi không? Làm gì có chuyện đã hơn chín giờ sáng mà vẫn chưa tỉnh lại được? Dù sao thì hôm nay lại không phải là thứ bảy chủ nhật, buổi chiều cô ấy còn phải đến bệnh viện làm việc nữa mà?

Tiểu Mộng chần chừ một lúc, sau đó đẩy cửa đi vào bên trong, đúng như những gì Tiểu Mộng lo lắng, khi cô ta bước vào phòng, hình ảnh mà cô ta nhìn thấy là hình ảnh Lạc Yên ngồi bên chân giường, đầu vùi vào hai đầu gối, mái tóc hơi rối.

Có vẻ như vẫn chưa tỉnh lại.

Tiểu Mộng nhìn Lạc Yên một lúc, trong đầu xoay chuyển một vòng, sau đó đi đến bên cạnh cô, khẽ gọi nhẹ:

"Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân, cô không sao chứ?"

Không ai trả lời cô ta.

"Thiếu phu nhân?" Tiểu Mộng lặp lại một lần nữa, bàn tay đưa đến trước trán cô, khẽ nâng đầu cô dậy.

Vừa chạm vào trán của Lạc Yên, Tiểu Mộng lập tức sửng sò, bởi vì

nhiệt độ từ trên trán của cô gái đối diện truyền vào lòng bàn tay quá nóng, như thiêu như đốt.

Tiểu Mộng vội vàng nhích người lại gần, gấp gáp đỡ Lạc Yên dậy, cả người Lạc Yên mềm nhũn, khắp người đều lấm tấm mồ hôi.

Tiểu Mộng dùng sức giúp Lạc Yên đang mơ màng đứng lên, sau đó đỡ cô đi xuống phòng khách, mặc kệ khay cơm vừa được hâm nóng lại đang nằm lè loi trước cửa phòng.

Vừa đỡ được người đến phòng khách, những người xung quanh lập tức xúm lại, trên mặt ai nấy đều là vẻ lo lắng quan tâm, hỏi:

"Tiểu Mộng, thiếu phu nhân bị làm sao vậy?"

Tiểu Mộng đặt Lạc Yên trên ghế sofa, bắt lực trả lời: "Tôi cũng không biết, vừa đem đồ lên thì thấy cô ấy sốt cao ngồi giữa phòng."

"Nhanh nhanh lấy nhiệt kế đến đo thân nhiệt của cô ấy đi."

Câu nói trên vừa dứt, lập tức có người vội vàng đi lấy nhiệt kế đến đo thân nhiệt cho Lạc Yên, hai phút sau...

"Cái gì? Sốt cao 39,5 độ? Nhanh lên! Đưa cô ấy đến bệnh viện ngay lập tức!"

Bầu không khí náo loạn vô cùng, có người gọi taxi, không bao lâu sau thì taxi đã dừng lại trước cổng biệt thự.

Sau khi đỡ Lạc Yên lên xe, một trong số những người giúp việc đi cùng Lạc Yên để làm thủ tục vào viện, còn lại đều đứng ở cổng nhìn bóng xe khuất dần.

Hy vọng thiếu phu nhân sẽ không xảy ra chuyện gì...

Cùng lúc đó, ở một góc khuất trong biệt thự.

Một người phụ nữ đứng nép ở phía sau bức tường, ánh mắt nhìn chòng chọc vào đám đông phía trước.

Hiển nhiên, toàn bộ những việc vừa xảy ra, bao gồm cả thái độ lo lắng quan tâm của những người giúp việc đối với Lạc Yên đều bị cô ta thu vào tầm mắt.

Chờ đến khi đám đông giải tán, cô ta mới bắt đầu làm những việc mà cô ta vẫn luôn làm hằng ngày.

Người phụ nữ đưa mắt quan sát xung quanh, sau đó lấy điện thoại ra, các ngón tay thô ráp không ngừng gõ phím trên màn hình điện thoại, có vẻ như cô ta đang gấp gáp muốn gửi tin nhắn cho ai đó. Quả thật là như vậy, người phụ nữ gõ dòng chữ: "Chị Mạn Mạn, chị cẩn thận một chút, em cảm thấy Lạc Yên ngày càng khó đối phó hơn rồi, cô ta đã thành công khiến cho đám người giúp việc trong nhà chuyển thái độ từ ghét sang thích, nếu chị còn chậm chạp, không bao lâu nữa Âu Dực sẽ hoàn toàn quên mất chị đấy."

Sau khi rà soát lại nội dung, người phụ nữ bấm nút gửi đi, khi nhận được thông báo đã gửi tin nhắn thành công, cô ta mới thoáng yên tâm mà cất điện thoại vào trong túi, điềm nhiên như không có việc gì tiếp tục đi vào nhà làm việc.

Nếu để ý kỹ sẽ biết, người phụ nữ này chính là người đã giúp Lạc Mạn động tay động chân vào lễ phục của Lạc Yên vào hôm đầu tiên Âu Dực đưa cô đi dự tiệc, khiến cho Lạc Yên mất mặt trước đám đông, bị Âu Dực ghẻ lạnh mấy ngày..

Chương 26: 26: Khổ Sở

Bệnh viện.

Các bác sĩ gấp gáp đưa Lạc Yên vào phòng cấp cứu, vì Lạc Yên đang công tác tại bệnh viện này nên hầu hết những bác sĩ, y tá trong này đều biết mặt cô.

Lạc Yên quả thật rất giỏi, còn trẻ như vậy mà đã là bác sĩ mổ chính của bệnh viện lớn nhất thành phố, năng lực tốt, khả năng lĩnh ngộ xuất sắc hơn người.

Trong khi đưa Lạc Yên vào, ai nấy đều không khỏi bất mãn, bởi vì sức khỏe của Lạc Yên không tính là quá kém, trước kia chưa bị bệnh bao giờ, vậy mà từ khi lấy chồng lại liên tục đến bệnh viện hai lần, thật sự là người chồng kia của cô cũng quá vô tâm rồi.

Sau khi đưa cô vào phòng cấp cứu rồi tiến hành hạ nhiệt cho cô, lúc cảm thấy đã ổn, bọn họ mới bắt đầu bàn tán về cuộc hôn nhân của Lạc Yên.

"Mọi người có thấy không? Kể từ khi kết hôn, trông Yên Yên có vẻ tiều tụy đi rất nhiều."

"Nghe nói chồng của cô ấy là chủ tịch tập đoàn Âu thị, tiền tiêu không hết, cũng không biết anh ta chăm vợ kiểu gì mà lại để cô ấy đến bệnh viện liên tục như thế."

"Phải đấy, tôi là người ngoài mà nhìn vào còn xót đây này, ài..."

"Nhưng nghe nói chồng cô ấy rất giàu, cuộc hôn nhân này của Yên Yên cũng không tính là quá thiệt thòi mà..."

Câu nói trên vừa được thốt ra, lập tức có người phản bác.

"Không phải đâu, mặc dù tôi không phải là Yên Yên nhưng tôi cảm giác được cô ấy không hề hạnh phúc đối với cuộc hôn nhân này, mặc dù vị chủ tịch họ Âu kia trẻ tuổi đầy hứa hẹn, nhưng bên cạnh lại có quá nhiều cô gái dòm ngó, nếu là tôi, tôi cũng cảm thấy không

thoải mái."

Tất cả mọi người đều đồng tình với ý kiến này, tuy nhiên, vẫn có người ngoại lệ...! Là Lôi Âm, người đã gây khó dễ với Lạc Yên khi cô muốn đi ra ngoài ở lần vào viện trước đó.

"Cô lại không phải là cô ta thì làm sao mà biết được cô ta hạnh phúc hay không? Ai cũng nghĩ Lạc Yên kết hôn không phải vì tiền, ha, vậy tại sao trước kia tam thiếu gia nhà họ Trần thích cô ấy rõ ràng như vậy mà cô ấy lại làm như không nhận ra? Suy cho cùng cũng chỉ là đang chê gia thế của Trần thiếu không đủ vững chắc như của vị chủ tịch họ Âu kia mà thôi." Dứt lời, không đợi những người xung quanh kịp nổi giận, Lôi Âm đã nhếch môi nói tiếp: "Còn các người nữa, sao cứ phải vất vả giả vờ làm người tốt làm gì? Các người bệnh vực Lạc Yên như vậy còn không phải là vì cô ta là bạn thân của con gái viện trưởng sao - Diệp Diệp kia sao? Đều là một đám nịnh bợ cả."

Những người xung quanh đều thật lòng yêu quý Lạc Yên, có ai chấp nhận bị Lôi Âm đem ra nói xoáy như vậy? Lần lượt từng người đều lên tiếng:

"Lôi Âm, cô áp đặt suy nghĩ của cô lên chúng tôi, vậy cô đã từng xem lại bản thân mình chưa? Chính cô cũng thường xuyên gây khó dễ cho Yên Yên, đừng tưởng chúng tôi không biết, cô hay cản trở Yên Yên như vậy là vì có Lạc Mạn ở phía sau sai khiến."

"Lôi Âm, cô đừng có suy bụng ta ra bụng người, tâm tư cô dơ bẩn không có nghĩa là người khác cũng như thế, chúng tôi thích Lạc Yên bởi vì cô ấy chăm chỉ, luôn hoàn thành tốt công việc trước thời hạn, sẵn sàng giúp đỡ chúng tôi nếu đủ khả năng, quan trọng hơn hết là cô ấy hoà đồng với mọi người chứ không hề chọn lọc người có gia thế để kết giao như cô và Lạc Mạn."

Lôi Âm bị nói đến đỏ bừng mặt, trong lúc tức giận, cô ta xấu hổ nói lớn: "Anh nói tôi chọn lọc người có gia thế để kết giao, vậy Lạc Yên thì sao? Ban đầu cô ta dùng mọi cách để tiếp cận Trần tam thiếu, sau này khi kết hôn với Âu Dực rồi mới bắt đầu giữ khoảng cách."

Anh nói tâm tư tôi dơ bẩn, vậy Lạc Yên thì cao quý chắc?"

Lời này quả thật rất khó nghe, ai nấy đều lắc đầu ngao ngán, cũng không biết làm sao mà Lôi Âm có thể làm việc ở bệnh viện này với bộ não hạn hẹp kia được.

Mọi người còn chưa kịp phản bác thì từ xa đã truyền đến tiếng bước chân vững vàng của một người đàn ông, theo đó còn có giọng nói tuy dễ nghe nhưng lại không kém phần uy nghiêm của anh:

"Phải, cô ấy cao quý hơn cô rất nhiều."

Tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng chuyển ánh nhìn về phía phát ra âm thanh, chủ nhân của giọng nói trên không phải ai khác, mà là nhân vật chính đang được Lôi Âm nhắc đến - tam thiếu gia nhà họ Trần, Trần Khôn.

Nhìn thấy Trần Khôn, Lôi Âm không nhịn được mà khấn trương, hai má cũng nhanh chóng đỏ bừng lên, hình ảnh này đều bị những người ngồi gần thu vào mắt, những điều chưa thông suốt bọn họ đều đã rõ.

Trách không được, lúc đầu còn thắc mắc không biết vì sao Lôi Âm lại mang nhiều ác ý đối với Lạc Yên như vậy, hoá ra là cô ta thích Trần Khôn, Trần Khôn lại có ý với Lạc Yên, Lôi Âm đây là không có được người trong lòng nên cố tình phá hoại đây mà.

Trần Khôn thấy Lôi Âm cứ ngậy ra không phản ứng, anh bực bội cảnh cáo cô ta:

"Hy vọng cô đừng bịa đặt linh tinh, tôi và Yên Yên chỉ đơn thuần là mối quan hệ bạn bè bình thường, không hơn không kém, đừng lan truyền thông tin sai lệch khiến cả tôi và cô ấy đều khó chịu."

Đứng trước mặt Trần Khôn, Lôi Âm không dám hó hé gì, chỉ có thể uất ức cúi thấp đầu, che giấu hận ý trào dâng dưới đáy mắt.

Ha, hẳn là Yên Yên cơ đấy, xưng hô thân mật như vậy mà còn bảo là không thích.

Trần Khôn còn chưa bao giờ gọi cô ta là Tiểu Lôi hay Âm Âm gì đâu. Quả thật Lôi Âm đã đoán đúng một phần, Trần Khôn thật sự thích Lạc Yên, không phải chỉ là rung động nhất thời mà chính là thích, cực kỳ thích, vô cùng thích, thích đến mức muốn chiếm làm của riêng mình.

Mặc dù Trần Khôn đã cố gắng che giấu tâm tư trước mặt Lạc Yên cách che giấu này cũng chỉ có hiệu quả đối với Lạc Yên thôi, còn lại đều bị các đồng nghiệp làm cùng bệnh viện nhìn ra, bao gồm cả Lôi

Âm.

Có điều, cũng may là đồng nghiệp của anh khá tinh tế, không vạch trần tâm tư của anh mà giúp anh che giấu bí mật này.

Tựa như bây giờ, khi nhận thấy bầu không khí ngày càng căng thẳng khó xử, một trong những người đang ngồi tán gẫu chủ động đứng lên hoà giải.

"Thôi được rồi, bỏ chuyện này qua một bên đi.

Lôi Âm, cô đến phòng số 32 kiểm tra tình trạng của bệnh nhân đi, Lạc Yên ở đây có người trực riêng rồi."

Lôi Âm tuy không cam tâm nhưng vẫn còn biết suy nghĩ, nếu bây giờ cô ta cứ dây dưa mãi thì chỉ nhận lại được sự chán ghét đến cực điểm của Trần Khôn mà thôi, chi bằng thức thờ trước.

Nghĩ là làm, Lôi Âm thuận theo lời khuyên của đồng nghiệp, nhanh chóng đứng dậy rời đi, thái độ khi đi tuy không thể hiện rõ ràng nhưng vẫn mơ hồ thấy được cô ta đang vô cùng khó chịu, tiếng bước chân không khỏi chói tai hơn vài phần.

Sau khi Lôi Âm rời đi, bầu không khí trong phòng bình thường trở lại, các bác sĩ kiểm tra thân nhiệt cho Lạc Yên, nhận thấy tình hình chuyển biến tốt mới yên tâm để cô lại, còn đang tìm người ở lại cùng Lạc Yên thì Trần Khôn chủ động xin nhận việc này.

Mọi người nhìn nhau một lúc, cuối cùng quyết định giao việc này cho Trần Khôn.

Trước khi đám đông giải tán, có một đồng nghiệp nữ khoảng 40 tuổi lên tiếng nhắc nhở:

"Tiểu Khôn, tôi biết cậu có ý kia với con bé, nhưng con bé là hoa đã có chủ, cậu...!hy vọng cậu đừng để tình cảm che mờ lý trí."

Trần Khôn nghe xong thì cười gượng, ánh mắt không khỏi thâm lương:

"Vâng, cháu biết, cháu chỉ muốn tranh thủ thời gian trông coi cô ấy thôi, tuyệt đối không có tâm tư gì khác."

Người kia gật đầu: "Được, mọi người tin cậu, tôi cũng tin rằng cậu sẽ không làm ra chuyện gì trái với lương tâm."

Trần Khôn cười khổ, nhìn từng người lần lượt rời đi rồi lại nhìn cô gái

trên giường, hồi lâu sau, anh khe khẽ thở dài, bàn tay vuốt ve mái tóc của cô gái đang nằm mơ màng trên giường, thanh âm không nghe ra cảm xúc:

"Yên Yên, nếu năm đó tôi can đảm hơn một chút thì bây giờ cũng không phải khổ sở như thế này...".

Chương 27: 27: Rốt Cuộc Anh Yêu Ai

Cùng lúc đó, ở biệt thự của Âu Dực.

Âu Dực về đến nhà, anh bước chân qua cánh cửa, vừa vắt chiếc áo vest mới cởi ra lên thành ghế sofa, anh liền cảm nhận được bầu không khí trong nhà hôm nay có chút khác biệt, nặng nề hơn thường ngày.

Ngay cả biểu cảm trên mặt người giúp việc cũng thay đổi, từ vô tư vui vẻ lại biến thành lo lắng, thận trọng.

Có gì đó không đúng...

Càng lúc càng thấy lạ, trong lòng lại càng bất an.

Không kiềm chế được, Âu Dực bước đến trước mặt một nữ giúp việc, thanh âm lạnh lạnh hỏi:

"Hôm nay trong nhà xảy ra chuyện?"

Tuy là câu hỏi nhưng dựa vào ngữ khí của anh, dường như có thể xác định được anh đã chắc chắn điều này đến tám phần.

Những người giúp việc nhìn nhau, cuối cùng lựa chọn nói sự thật:

"Thiếu phu nhân cô ấy lên cơn sốt cao, đang nằm tại phòng cấp cứu ở bệnh viện X."

"Cô nói thật?" Âu Dực gấp gấp hỏi lại, lần đầu tiên anh cảm thấy trong lòng lạnh buốt như thế.

Nữ giúp việc run rẩy gật đầu, còn không quên nói thêm một câu:

"Hình như...! Hình như là vì tối hôm qua đến giờ cô ấy vẫn chưa ăn gì, hơn nữa thời tiết đã trở lạnh, lúc Tiểu Mộng lên phòng xem tình hình thì thấy cô ấy mơ màng dưới sàn nhà..."

Âu Dực thần thờ, trong đầu đều là những lời mà nữ giúp việc vừa

nói.

Mặc dù không muốn đối diện với sự thật nhưng anh vẫn phải thừa nhận, Lạc Yên phát bệnh hoàn toàn là lỗi do anh, nếu như tối hôm qua anh bình tĩnh hơn một chút, nếu như tối hôm qua anh không kích động như vậy, nếu như...

Nhưng vẫn muộn rồi, tất cả chỉ gói gọn trong hai từ "nếu như", chuyện đã xảy ra, không một ai thay đổi được.

Bây giờ anh cũng không còn cách nào ngoài việc đến bệnh viện xem tình trạng sức khỏe hiện giờ của Lạc Yên.

Nghĩ là làm, sau khi lấy lại tinh thần, Âu Dực lập tức cầm lấy chiếc áo vest trên thành ghế, sau đó gấp gáp đi đến gara để xe, nhắm mắt chọn đại một chiếc xe gọn nhất rồi khởi động, một đường lái đến bệnh viện.

Dường như Âu Dực thật sự rất khẩn trương, khác với hình ảnh bình tĩnh trước mọi việc hằng ngày, hôm nay anh gấp gáp đến lạ, anh lái xe với tốc độ chóng mặt, đến cả đèn đỏ cũng lần lượt bỏ qua.

Sau 15 phút lái thực mạng, rốt cuộc anh cũng đến trước bệnh viện. Âu Dực nhanh chóng bước xuống xe, đến chìa khoá xe cũng chẳng buồn rút, đôi chân dài sải bước vội vàng đi vào phòng cấp cứu bên trong bệnh viện X.

Vừa bước vào phòng, hình ảnh mà anh nhìn thấy là hình ảnh Lạc Yên vẻ mặt tái nhợt nằm trên giường, cánh môi cô không có chút huyết sắc, hai mắt nhắm chặt, chân mày khẽ nhíu, tựa như đang rất khó chịu, mà bên cạnh cô lại có một người đàn ông khác đang ngồi bên mép giường.

Anh ta mặc áo blouse trắng, có vẻ như đang trông coi Lạc Yên, sẽ chẳng có gì kì lạ ở đây nếu bàn tay của anh ta không mơn trớn trên mái tóc của cô.

Ánh mắt Âu Dực trầm xuống, anh cố gắng ép bản thân phải giữ bình tĩnh, không thể kích động như tối qua để rồi sau này lại phải hối hận một cách muộn màng.

Vì Trần Khôn đang ngồi quay lưng về phía cửa phòng nên không nhìn thấy Âu Dực đang nhìn mình với ánh mắt hình lưỡi dao.

Bàn tay Trần Khôn còn đang vôn vê lọn tóc của cô gái, đột nhiên bị tiếng bước chân vững vàng truyền đến từ phía sau làm cho tỉnh táo. Trần Khôn quay đầu nhìn lại, phát hiện người đàn ông đang sải từng bước đến trông rất quen, nếu anh ta không nhớ nhầm thì người này chính là Âu Dực - vị chủ tịch trẻ tuổi tài năng trong truyền thuyết, cũng là người chồng hiện tại của Lạc Yên.

Trong lúc Trần Khôn quan sát anh, ánh mắt Âu Dực cũng đồng thời lướt qua người anh ta, người này khá quen mắt, hình như anh đã gặp cậu ta ở một vài bữa tiệc trong giới hào môn, nếu trí nhớ của anh không có vấn đề thì đây chính là Trần Khôn - tam thiếu gia nhà họ Trần.

Sau khi cả hai người xác nhận thân phận của đối phương, không hẹn mà cùng xụ mặt, không ai vừa mắt ai.

Chỉ cần nghĩ đến việc Âu Dực để Yên Yên mà anh ta hết mực trân trọng vào bệnh viện hai lần, ác cảm của Trần Khôn đối với anh chỉ có tăng chứ không có giảm.

Âu Dực cũng vậy, chỉ cần nhớ lại hình ảnh vừa rồi, trong lòng anh không khỏi bùng lên một ngọn lửa giận vô hình.

Tên sở khanh, nhân lúc anh không có ở đây, dám chiếm tiện nghi của vợ anh.

- Đây là ấn tượng đầu của Âu Dực đối với Trần Khôn.

Tên vô tâm, nhân lúc anh ta không ở bên Yên Yên liền thoải mái tổn thương cô ấy.

- Đây là suy nghĩ của Trần Khôn về Âu Dực.

Ai cũng chướng mắt người đối diện, ai cũng nhìn nhau bằng ánh mắt hình viên đạn, một ngọn lửa đấu tranh giữa hai người đàn ông được hình thành.

Cả hai còn chưa kịp làm ra động tĩnh gì thì trên giường truyền đến tiếng thở nhẹ mệt mỏi cùng giọng nói yếu ớt của Lạc Yên.

"Nước...!Muốn uống nước..."

Trần Khôn ngồi gần vị trí để nước hơn, thuận tiện lấy cốc rót nước

cho cô, Âu Dực đứng ở khoảng cách xa chỉ có thể đen mặt đứng nhìn.

Cũng may là Lạc Yên đang mơ màng, nếu cô tỉnh táo, nhìn thấy bộ dạng ấu trĩ này của bọn họ, chắc cô sẽ không dám tin vào mắt mình mất.

Âu Dực quan sát từ xa, mọi động tác, mọi cử chỉ ôn nhu của Trần Khôn đối với Lạc Yên, tất cả những chi tiết này đều bị anh thu vào tầm mắt.

Nếu như lúc này anh còn chưa xác định được tình cảm của Trần Khôn đối với Lạc Yên là tình bạn hay tình yêu thì bây giờ anh đã xác nhận được, đó là...

Trần Khôn, yêu Lạc Yên.

Dựa vào đâu mà anh có thể đưa ra phán đoán này ư? Đương nhiên là dựa vào ánh mắt dịu dàng mà Trần Khôn dành cho cô, cùng là đàn ông, đương nhiên anh biết rõ ánh mắt kia có ý gì.

Nếu không phải tình yêu thì chắc chắn là một loại cảm xúc rung động nào đó, không thể nào trong sáng hay đơn thuần như tình bạn.

Âu Dực nhìn hình ảnh ấm áp kia, anh không lập tức bước đến ngăn cản mà cẩn thận suy nghĩ về cảm xúc của mình đối với cô.

Là tình bạn sao? Không phải.

Là tình yêu sao? Cũng không phải, anh chỉ là cảm thấy cô rất quen thuộc, từng ánh mắt đều khiến anh nhớ về cô bé 12 năm trước, anh luôn có cảm giác cô bé 12 năm trước không phải là Lạc Mạn, nhưng sự thật lại quá rõ ràng, mọi chi tiết anh điều tra ra được đều nói lên việc Lạc Mạn mới chính là Tiểu Lạc đã dùng hết sự can đảm để cứu anh năm đó.

Nhưng trực giác lại báo cho anh biết giữa Lạc Mạn, Lạc Yên và cô bé năm xưa có liên quan đến nhau.

Anh không tin vào trực giác của mình, anh làm việc dựa vào nhân chứng vật chứng, nhưng trực giác lại là thứ gì đó rất kì diệu, nó khiến anh không ngừng miên man suy nghĩ.

Cảm xúc không rõ ràng, mọi thứ đều mơ hồ, đây là lí do anh thay đổi thái độ đối với Lạc Mạn, không còn nhiệt tình như trước nữa, bởi hơn ai hết, chính anh cũng đang không rõ phương hướng.

Anh là tay chơi lão luyện trên thương trường, không ngừng đưa gia tộc của mình trở nên lớn mạnh, không ngừng thôn tóm đối thủ, nhưng trong tình trường lại trở thành một chàng trai ngây ngô mới biết yêu lần đầu, anh không biết tình cảm của anh đang ở quá khứ hay hiện tại, cũng không biết loại cảm xúc thần kì này là dành cho Lạc Mạn hay Lạc Yên nữa...
Lòng anh bây giờ rối như tơ vò....

Chương 28: 28: Hôn Lên Trán Em

"Khụ...!Khụ..." Tiếng ho sặc sụa của Lạc Yên kéo lại tâm trí đang đi xa của Âu Dực.

Hoá ra cô bị sặc nước.

Anh vội vàng bước đến bên giường, vốn muốn giúp Lạc Yên uống nước, nhưng bước chân vừa dừng lại trước mặt cô thì đã không kịp, Trần Khôn đã nhanh tay hơn, kịp thời trấn an Lạc Yên đang ho không ngừng.

Âu Dực chỉ có thể đứng tại chỗ, không khó để nhìn ra tâm trạng anh đang rất kém, nhưng vì muốn làm chút gì đó bù đắp cho Lạc Yên, từ lúc bước vào phòng đến giờ anh vẫn luôn nỗ lực kiềm chế cảm xúc của mình.

Cho đến khi Lạc Yên uống nước xong, cô mới chú ý đến bầu không khí kì lạ trong phòng.

Vừa nãy khi mới tỉnh dậy, vì sức khoẻ còn yếu nên cô không có tâm tình chú ý đến xung quanh, chỉ muốn giải quyết cơn khát nước, nhanh chóng đẩy lùi cảm giác khô khốc trong cổ họng đi mà thôi.

Bây giờ lấy lại tinh thần mới thấy trong phòng này ngoài cô ra còn có thêm hai người đàn ông khác nữa.

Một người là Trần Khôn, bạn của cô.

Người còn lại...!Nhìn thấy anh, trái tim Lạc Yên chùng xuống.

Là Âu Dực.

Anh còn đến đây làm gì? Đến để thăm người phụ nữ lẳng lơ phóng đãng trong suy nghĩ của anh sao?

Thật nực cười.

Lạc Yên cúi gằm mặt không nói gì, Âu Dực im lặng bước đến bên

mép giường, ngồi xuống bên cạnh Trần Khôn, cánh môi anh mấp máy hồi lâu, rốt cuộc cũng nhả ra được ba từ:

"Thật xin lỗi."

Xin lỗi?

Lạc Yên mở to mắt nhìn anh.

Cô không nghe nhầm chứ? Anh thế mà lại xin lỗi cô sao?

Dường như Âu Dực đọc được suy nghĩ của cô, sau khi nói được ba từ khó nói nhất, anh mở miệng dễ dàng hơn nhiều:

"Lạc Yên, xin lỗi vì đã không hỏi rõ mọi chuyện, tôi không biết chiều hôm đó cô lại gặp phải chuyện như vậy..."

Lạc Yên trầm mặc, hoá ra anh đã biết chân tướng rồi sao?

Như vậy...! cũng tốt, nếu hiểu lầm đã được hoá giải thì cô có thể bình yên sống cùng anh đến lúc hai người ly hôn, sau đó cô sẽ chôn chặt đoạn tình cảm không nên có này vào nơi sâu nhất trong trái tim, cắt đứt mọi liên quan với người đàn ông này.

Lạc Yên đã suy tính kĩ càng, cô nhất định sẽ không tiếp tục níu kéo anh trong vô vọng nữa, nhất định là như vậy.

Mặc dù điều này rất khó khăn đối với 12 năm chờ đợi lặng lẽ của cô, nhưng cô tin rằng chỉ cần bản thân đủ quyết tâm, chắc chắn cô có thể buông bỏ được.

Nghĩ như vậy, Lạc Yên cũng không tiếp tục làm khó Âu Dực, chỉ nhàn nhạt nói: "Không sao, tôi không để ý."

Lúc nói lời này, trái tim cô không nhịn được mà nhói đau, như bị Âu Dực dùng mảnh vỡ thủy tinh cứa liên hồi.

Dẫu sao đi nữa thì 12 năm không phải là một thời gian ngắn, tình yêu của cô đối với anh đã trở thành bản năng.

Bị người mình từng và đang yêu sỉ nhục bằng những lời lẽ khó nghe như vậy, cô làm sao có thể không để ý, làm sao có thể xem như không nghe thấy đây?

Suy cho cùng cũng chỉ là lời nói dối vụng về mà thôi, vụng về đến mức khiến Âu Dực vừa nghe đã biết rằng cô đang che giấu cảm xúc.

Anh không nói gì nữa, chỉ im lặng nhìn Trần Khôn, hàm ý muốn anh ta ra khỏi phòng để lại không gian riêng cho hai người. Trần Khôn nhìn Lạc Yên, như muốn hỏi rằng sức khỏe cô đã ổn hơn chưa, để anh ta có thể yên tâm rời đi.

Lạc Yên nhẹ gật đầu, mặt dù cô vẫn còn hơi choáng váng nhưng cũng đỡ hơn đêm hôm qua rất nhiều, hơn nữa Trần Khôn ở lại cũng không có tác dụng gì, đây là chuyện riêng giữa cô và Âu Dục, cô không muốn để cho người thứ ba nhìn thấy những hình ảnh không vui.

Trần Khôn không nghĩ đến Lạc Yên lại gật đầu như vậy, cứ ngỡ cô sẽ từ chối rồi thuyết phục Âu Dục giữ anh ta lại một lúc, ai ngờ... Không còn cách nào khác, Trần Khôn chỉ có thể đen mặt, hai bàn tay anh ta siết chặt thành nắm đấm, cuối cùng vẫn phải rời đi. Bởi vì đây là phòng cấp cứu đặc biệt nên mỗi phòng chỉ chứa một người, sau khi Trần Khôn rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai người là Lạc Yên và Âu Dục.

Bầu không khí càng thêm lúng túng khó xử, rốt cuộc vẫn là Lạc Yên chủ động lên tiếng trước:

"Tôi không để ý, anh có thể về rồi, sức khỏe của tôi đã hồi phục khá tốt, chiều nay tôi sẽ về nhà."

Âu Dục im lặng không trả lời, khi Lạc Yên cho rằng anh sẽ không phản ứng thì Âu Dục đột nhiên đứng dậy, thân trên ghé sát người cô, mang theo hơi thở đặc thù chỉ thuộc về riêng mình anh bao vây lấy cô, đôi môi anh dừng lại trên trán cô rồi khẽ chạm nhẹ.

Sau cái chạm như chuồn chuồn lướt nước kia, anh rời môi khỏi khuôn mặt cô ngay lập tức, giọng nói dường như cũng thêm phần ôn nhu:

"Lạc Yên, cô đang nói dối, cô đang không hài lòng với tôi."

Lạc Yên không ngờ anh sẽ làm như thế này, ánh mắt cô ngây dại, khuôn mặt dùng tốc độ mà người bình thường có thể nhìn thấy nhanh chóng đỏ bừng lên.

Kể từ cái đêm ngoài ý muốn đó ra, ngoại trừ những lần diễn trước

mặt truyền thông, hai người chưa từng chạm vào nhau thêm lần nào nữa, đừng nói là tiếp xúc gần như bây giờ...

Lạc Yên ngậy ra như phồng, chờ đến khi cô định thần lại thì Âu Dực đã trở về tư thế cũ.

Anh đưa ngón tay lên cằm, khẽ xoa nhẹ vành môi, thanh âm trầm thấp:

"Lạc Yên, không phải cô sốt cao sao? Trán cô hình như không nóng lắm."

Nhắc mới nhớ, Lạc Yên còn chưa biết tại sao cô lại nằm ở đây, hoá ra là do phát sốt sao? Nhớ lại lời Âu Dực vừa nói, cô liền đưa tay lên để cảm nhận nhiệt độ trên trán.

Hình như anh nói đúng, cũng không nóng lắm nhỉ?

Khoang! Trọng điểm là anh vừa dùng môi để đo nhiệt độ giúp cô mà!

Lạc Yên lắc đầu, cố gắng xua tan đoạn ký ức mập mờ hồi nãy, nhưng không sao xoá bỏ hết được.

Chưa dừng lại ở đó, Âu Dực tiếp tục nói với giọng nói dịu dàng chết người kia:

"Lạc Yên, không cần Trần Khôn, tôi ở đây chăm sóc cô, chiều nay hai chúng ta cùng về."

Hai chúng ta cùng về...

Nếu không phải cô là người trong cuộc, có lẽ Lạc Yên đã ảo tưởng rằng đây là lời của một đôi vợ chồng hạnh phúc mất thôi.

Âu Dực, anh đang diễn phải không?

Nếu không tại sao hôm nay anh lại khác ngày thường như vậy?

Đừng làm tôi ảo tưởng...

Lạc Yên âm thầm gào thét ở trong lòng, cô không muốn bản thân lại sa vào cái bẫy dịu dàng ngọt ngào này một lần nữa.

Âu Dực không biết tại sao ánh mắt cô lại biến hoá liên tục như vậy, anh cho rằng cô cảm thấy không thoải mái với sự đụng chạm của anh, vì vậy liền lui về sau, chủ động kéo giãn khoảng cách.

Hơi thở đặc thù phả vào cổ và mang tai kia rời đi, không hiểu sao trong lòng Lạc Yên lại cảm thấy trống rỗng vô cùng.

Hơi thở của anh thật sự là thứ thuốc phiện khiến cô chìm đắm vào trong đó, như muốn đưa cô vào giấc ngủ tốt đẹp nhất.

...

Lạc Yên không biết bản thân đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, khi cô tỉnh lại thì đã là bốn giờ chiều, bên cạnh không có ai, Âu Dực cũng chẳng thấy tăm hơi.

Lạc Yên cười tự giễu, cô đúng là điên rồi, vậy mà lại tin những lời hứa hẹn ở lại chăm sóc cô của Âu Dực là thật.

Cũng phải, anh là người đứng đầu của một tập đoàn lớn, làm gì dư thời gian đến mức chăm sóc cô suốt buổi chiều?

A, bệnh ảo tưởng của cô ngày càng nặng rồi...

Lạc Yên rướn người ngồi dậy, sau đó xuống giường.

Cơ khó chịu trong cơ thể đã hoàn toàn biến mất, cô cảm thấy cô nên trở về nhà rồi.

Ngay lúc Lạc Yên chuẩn bị mở cửa phòng, đột nhiên cửa phòng lại bị đẩy ra, người bước vào vậy mà lại là Âu Dực.

Trên tay anh cầm một bát cháo nóng, có vẻ như những ngón tay thon dài kia đã gõ phím đến mức chai lì, cầm trên tay bát cháo nghi ngút khói như vậy mà biểu cảm trên mặt anh vẫn không thay đổi.

Âu Dực bước đến, đặt bát cháo lên chiếc tủ đầu giường, sau đó nói với cô:

"Dậy sớm như vậy sao? Ăn chút cháo đi, cô vừa bị bệnh, không thể ăn cái khác được."

Lạc Yên cảm thấy bản thân thật thất bại, cô thế nhưng lại một lần nữa bị anh làm cho sững sờ.

Anh đi ra ngoài mua cháo cho cô? Khi cô thức dậy không nhìn thấy anh, thì ra không phải anh bỏ cô lại một mình mà là vì anh đi mua đồ lót bụng cho cô?

Lạc Yên cảm thấy cô lại bị bệnh rồi, bệnh hoang tưởng.

Từ bao giờ mà anh lại trở nên dịu dàng như vậy? Đến mức khiến cô muốn rơi vào sự dịu dàng đó, may mắn là lý trí đã nhắc nhở cô, người đàn ông này rất tàn nhẫn, không thích hợp để mày đem lòng tương tư.

"Không ăn sao?" Thấy Lạc Yên thất thần, Âu Dực nhướn mày hỏi lại.

Lạc Yên lắc đầu, nhẹ giọng đáp "ăn" một tiếng, sau đó cầm lấy bát

cháo từ trên tay anh, thổi từng luồng rồi cho vào miệng.
Cháo trắng, không có vị gì, nhưng nó được mua bởi người đàn ông mà cô yêu nhất, nên dù nhạt vẫn hoá thành mặn mà.

Đây chính là sức mạnh của tình yêu? Không, làm gì mà thiêng liêng đến thế.

Đây là sức mạnh của việc chìm đắm trong mộng đẹp ngắn ngủi - Lạc Yên nghĩ thầm.

Sau khi ăn hết bát cháo, Âu Dực chủ động giúp cô dọn dẹp rồi đưa cô đi làm một vài thủ tục.

Trước khi ra về, Diệp Diệp - bạn thân của Lạc Yên đột nhiên nhắc nhở cô: "Yên Yên, đã hơn nửa tháng rồi mà cậu vẫn không đi làm, cậu xem xét đi, nếu không tiền lương tháng này sẽ không có đâu đấy."

Lạc Yên nhẹ gật đầu: "Tớ biết mà, tớ sẽ sắp xếp đi làm lại trong thời gian sớm nhất có thể, cảm ơn cậu đã nhắc nhở, Diệp Diệp."

Diệp Diệp mỉm cười, phất phất tay, ý bảo cô nhanh chóng trở về.

Lạc Yên quyến luyến nhìn Diệp Diệp một lúc rồi mới ra về..

Chương 29: 29: Người Đàn Ông Xuất Sắc Như Vậy Chỉ Có Chị Mạn Mạn Mới Xứng Đáng

Âu Dực và Lạc Yên sánh vai nhau đi đến nơi đỗ xe.

Khi đến nơi, anh chủ động mở cửa để cô lên xe trước, sau đó đi vòng sang phía bên kia mở cửa xe bước lên.

Sau khi lên xe, cơ thể anh đột nhiên áp sát lại gần, khiến Lạc Yên không dám thở mạnh, trong đầu cô loạn cào cào, vô số ý nghĩ không mấy trong sáng lướt qua.

Cảm nhận được hơi thở của anh bao vây ngày càng dày đặc, cả người Lạc Yên căng cứng, sự căng thẳng chiếm trọn tâm trí cô.

Anh lại muốn hôn sao? Anh thích hôn cô đến thế à?

Khoảng cách của hai người bây giờ chỉ còn một con số, ngày càng gần...

Khi khoảng cách giữa hai người được rút gọn nhất, Lạc Yên nhắm mắt lại, chuẩn bị tiếp nhận nụ hôn mà cô không rõ là mong đợi hay không này.

Cảm giác sẽ như thế nào đây? Vừa nãy chỉ là hôn trán thôi mà cảm giác đã kì lạ như vậy rồi, bây giờ có vẻ như anh đang định hôn môi...

Cô còn chưa từng hôn ai bao giờ đâu!

Căng thẳng là vậy, nhưng Âu Dực không hề hôn cô như cô vẫn nghĩ, anh lướt qua cô, bàn tay lần mò đến phía bên hông cô, sau đó...

"Cạch."

Anh giúp cô thắt dây an toàn rồi kéo giãn khoảng cách ngay lập tức.

Lạc Yên ngơ ngác, còn chưa kịp suy nghĩ thì đã thốt lên với giọng điệu kinh ngạc: "Anh vừa thắt dây an toàn giúp tôi?"

Âu Dực đáp với vẻ đương nhiên: "Có gì lạ lắm sao?"

Lạc Yên không trả lời, trong mắt ẩn ẩn có chút thất vọng, chính cô

cũng không hiểu tại sao...

Âu Dực nhìn cô, như vừa nhận ra điều gì đó, anh đột nhiên bật cười, nụ cười đẹp tựa tranh vẽ: "Nếu không cô nghĩ tôi định làm gì?"

Lạc Yên đỏ mặt nhìn sang phía khác, có trời mới biết tại sao lúc này cô lại căng thẳng như vậy, nghĩ lại bộ dạng đó...!đúng là ngốc thật.

Âu Dực thấy cô như vậy, cũng không tiếp tục trêu đùa cô nữa.

Khi anh vừa định khởi động xe thì trong xe bất ngờ vang lên tiếng chuông điện thoại.

Bên người Lạc Yên không mang theo điện thoại, cho nên tiếng chuông này chắc chắn là từ điện thoại của anh mà có.

Quả thật là như thế, Âu Dực lấy điện thoại ra, nhìn thấy cái tên trên màn hình, anh trầm mặc một lúc rồi bước xuống xe, đi đến nơi vắng vẻ để nghe máy.

Đương nhiên không phải là anh đề phòng Lạc Yên, cũng không phải cuộc gọi này có gì bí mật, chỉ là hiện tại xung quanh ồn ào quá mà thôi.

Sau khi Âu Dực rời đi, Lạc Yên vẫn chưa thể quên đi cảm giác hồi hộp đến kì lạ vừa mới lướt qua ở vài phút trước, làm cô không tin được hơn chính là thái độ của anh đối với cô vào ngày hôm nay, dịu dàng một cách khác thường.

Nghĩ lại hình ảnh vừa mới thoáng qua, hình ảnh khuôn mặt anh dần dần phóng đại trong ánh mắt ngỡ ngàng của cô, cả xúc cảm mát lạnh trên vầng trán khi còn ở bệnh viện, không hiểu sao tim Lạc Yên bỗng nhiên lỡ nhịp.

Âu Dực, rốt cuộc là anh đang nghĩ gì...? Tại sao khi em sắp buông tay thì anh lại tiến gần một bước, để rồi khi em lại lún sâu vào sự dịu dàng của anh thì anh lại khiến em tổn thương?

Rốt cuộc mục đích của anh là gì...

"Chậc, Lạc Yên, đây chính là xe của người chồng tài phiệt trong truyền thuyết của cô sao? Ha ha ha, tôi không nhịn được cười, xe của chủ tịch tập đoàn Âu thị mà lại cùi bắp quá vậy ư? Hay anh ta cho rằng loại người rẻ tiền như cô chỉ xứng đáng đi loại xe này?" Thanh âm trào phúng khó nghe của người phụ nữ vang lên, đánh tan những suy nghĩ vẫn vơ trong đầu cô.

Qua cửa kính, Lạc Yên nhìn thấy người vừa lên tiếng không phải ai

khác, chính là Lôi Âm - nữ y tá luôn kiểm soát gây khó dễ cho cô ở trong bệnh viện.

Lời chế giễu của cô ta khiến cô có chút tò mò, chẳng lẽ xe Âu Dục dùng rất tệ sao? Cô đưa mắt quan sát chiếc xe, hừm, mặc dù hơi cũ nhưng kiểu dáng thiết kế rất độc đáo, có khả năng là loại xe lâu năm bây giờ đã không còn được phát hành.

Có lẽ là anh gấp gáp nên không để ý, dù sao thì cô chưa từng thấy anh tỉ mỉ chọn xe bao giờ.

Nhưng cô chắc chắn chiếc xe mà cô đang ngồi này không hề kém như Lôi Âm nói, người như anh sao có thể dùng những xe kém chất lượng để loại người như Lôi Âm có cơ hội soi mói được?

Hơn nữa cô cũng không quan tâm đến những vấn đề nhảm nhí này, cái khiến cô chú ý là ý nghĩ vừa mới thoáng qua kia.

Anh sẽ gấp gáp sao? Anh sẽ vì cô mà gấp gáp sao?

Lạc Yên lắc đầu, cô lại nghĩ đến những điều viển vông rồi.

"Cô bị câm à?" Thấy cô không phản ứng, Lôi Âm bực bội lên tiếng.

Đối với loại người này, Lạc Yên không có nhiều tâm tư để ý, cô làm như chưa nghe thấy những thanh âm chói tai kia, tiếp tục nhìn thẳng về phía trước.

Thái độ dừng đứng không để tâm này của cô khiến Lôi Âm cảm giác như cô ta vừa đánh vào một chùm bông, dùng hết lực nhưng đối phương lại không hề hấn gì.

Lôi Âm tức đến hai mắt đỏ lên, thanh âm cũng cất cao hơn vài phần: "Lạc Yên, đừng tưởng tôi không biết cô dùng thủ đoạn gì để ngồi lên vị trí này, cô thì có gì thanh cao? Hạ thuốc với Âu Dục rồi để truyền thông chứng kiến cảnh hai người quần áo xộc xệch ở trên giường, buộc anh ta không thể không cưới cô, Lạc Yên, đuôi cáo của cô đã lòi rồi, cô còn giả vờ thanh cao làm gì nữa?"

Lời này quả thật rất chói tai, mặc dù đã tự nhủ rằng không cần để ý đến cô ta nhưng trong lòng Lạc Yên vẫn không nhịn được mà cảm thấy buồn bã.

Có phải đến bây giờ Âu Dục vẫn nghĩ về cô như vậy không?

Nếu cô nói cả cô và anh đều bị hạ thuốc, cô không hề cố ý thì anh có

tin không?

Chắc là không tin đâu, lý do này đến cô còn cảm thấy vụng về. Nhận thấy cảm xúc của Lạc Yên đã có chút dao động, Lôi Âm có một cảm giác thoải mái chưa từng có.

Cô ta ghét Lạc Yên, ghét tình cảm mà mọi người trong bệnh viện dành cho cô, ghét sự dịu dàng mà Trần Khôn đối đãi với cô, ghét cả khuôn mặt xinh đẹp khiến người ta ghen tị đến đỏ mắt kia. Đây là lần hiếm có mà cô ta có thể khiến Lạc Yên dao động, có vẻ như những gì chị Mạn Mạn kể cho cô ta rất hữu ích, chị Mạn Mạn nói đúng, Lạc Yên rất để ý đến những gì liên quan đến người đàn ông kim cương mang tên Âu Dực kia. Vốn dĩ Lôi Âm còn định nói thêm vài câu mang tính đả thương lớn, nhưng lời vừa đến bên miệng, còn chưa được thốt ra thì sau lưng cô ta truyền đến tiếng bước chân vững vàng. Lôi Âm quay đầu nhìn lại, phát hiện người vừa đến trông rất quen, là người mà cô ta đã thấy vô số lần trên tivi - Âu Dực, chồng của người phụ nữ mà cô ta ghét nhất.

Ấn tượng đầu tiên của Lôi Âm là người đàn ông này thật đẹp, còn đẹp hơn trên tivi, nét đẹp này không giống nét đẹp tràn lan trong giới giải trí, ngược lại mang một chất riêng khiến những minh tinh trong giới giải trí không thể sánh bằng được. Khuôn mặt đẹp như tượng tạc, dáng người cao lớn lại uy nghiêm, phối hợp với một thân khí chất lạnh lùng kia càng làm anh trở nên nổi bật và khác biệt trong đám đông. Người đàn ông này quả thật rất xuất sắc! Nghĩ đến việc người đàn ông khó tìm như vậy lại là chồng của Lạc Yên, trong lòng Lôi Âm lại cảm thấy không cam tâm. Dựa vào đâu? Dựa vào đâu mà những người đàn ông ưu tú đều xoay quanh con hồ ly tinh lẳng lơ Lạc Yên này? Cả Trần Khôn lẫn Âu Dực đều như vậy, rốt cuộc thì Lạc Yên có điểm gì tốt, Lạc Yên có gì hơn người? Người đàn ông xuất sắc như vậy, chỉ có chị Mạn Mạn mới xứng đáng sánh vai cùng anh. Nghĩ như vậy, trong đầu Lôi Âm nhanh chóng xuất hiện một kế

hoạch, cô ta tiến lại gần anh, còn chưa kịp nói gì thì thanh âm lạnh lùng của anh truyền đến:

"Tránh đường, cô đang cản trở tôi vào xe."

Khí thế áp bức, giọng nói lạnh lẽo không có độ ấm khiến Lôi Âm cảm thấy rùng mình, mọi lời nói mà cô ta chuẩn bị đều không dùng được.

Lôi Âm khó khăn nuốt nước bọt, từng bước tránh đường để anh lên xe.

Sau khi lên xe, Âu Dực không nói không rằng, lập tức khởi động xe, để lại cho Lôi Âm một đống khói bụi..

Chương 30: 30: Du Lịch Hawaii

Trên xe.

Lạc Yên và Âu Dực mắt nhìn thẳng về phía trước, không khí lại rơi vào trầm mặc, cái phương thức ở chung quái dị này chắc trên đời này chỉ có Lạc Yên và Âu Dực.

Cho tới khi về đến nhà, trời đã chập tối, cả hai vẫn chưa nói được với nhau thêm câu nào.

Âu Dực bước xuống xe, sau đó đi vòng qua phía bên kia giúp cô mở cửa, cả hai cùng sỏi bước đi vào trong nhà.

Người giúp việc trong nhà thấy cô về sớm như vậy thì rất bất ngờ, sức khoẻ của thiếu phu nhân đúng là tốt thật, tốc độ hồi phục này đúng là nhanh hơn chong chóng.

Lạc Yên đi đến chân cầu thang, vừa định lên phòng nghỉ ngơi, cánh tay đột nhiên bị anh dùng lực nhẹ kéo lại.

Cô quay đầu nhìn anh, như đang hỏi anh muốn nói gì.

Âu Dực im lặng một lúc, khi Lạc Yên cho rằng anh sẽ không lên tiếng thì giọng nói của anh truyền vào tai cô:

"Ngày mai...!Đi du lịch không? Ở Hawaii."

Lạc Yên bất ngờ nhìn anh, anh muốn cô đi cùng sao?

Như sợ cô hiểu nhầm, anh vội vàng ho nhẹ, khẽ nói tiếp: "Lúc này Lục Duy Khiêm gọi đến rủ tôi đi, tôi nghĩ rằng cô đi cùng tôi sẽ ổn hơn, dù sao thì bây giờ chúng ta cũng là...!vợ chồng." Dù chỉ là trên danh nghĩa.

Lạc Yên suy nghĩ một lúc, sau đó chần chừ: "Nhưng tôi đã rất lâu không đến bệnh viện làm việc, nếu còn xin nghỉ thêm vài ngày thì tháng này sẽ không có lương mất."

Còn tưởng là vấn đề gì to tát, nếu là vấn đề này, Âu Dực đương nhiên giải quyết được, anh nói: "Tiền lương tháng này tôi bù cho cô, đi cùng tôi được không?"

"Tiền lương không phải là vấn đề, vấn đề là đã rất lâu rồi tôi không đi làm." Lạc Yên thở dài nói.

Nghề nghiệp của cô tuy tiền lương không cao nhưng lại thiêng liêng vô cùng, có thể cứu được vô số người bệnh, cô rất yêu nghề, đó là lý do cô lựa chọn học ngành y.

Với năng lực của cô, nếu học ngành khác thì có thể kiếm được số tiền gấp năm lần số tiền bây giờ.

Âu Dực đương nhiên hiểu rõ cô có ý gì, xem ra chuyện này không dễ giải quyết.

Anh cân nhắc một lúc rồi nói: "Dù sao cô cũng nghỉ làm được nửa tháng rồi, bây giờ đi làm lại thì rất khó tính tiền lương, hay là cô dành ra nửa tháng còn lại để cùng tôi đến Hawaii, sang tháng mới lại bắt đầu."

Lạc Yên suy tư, nghe anh nói cũng có lý, hơn nữa từ nhỏ cô luôn muốn được đi du lịch ở nước ngoài một lần, chi bằng cứ như vậy đi. Nghĩ như thế, Lạc Yên gật đầu đồng ý, còn không quên hỏi thông tin về chuyến du lịch ngày mai: "Tôi và anh cùng đến điểm hẹn sao? Thời gian như thế nào?"

Âu Dực gật đầu: "Đúng vậy, chúng ta cùng đến điểm hẹn, thời gian vào lúc 8 giờ sáng."

"Được."

Dứt lời, Lạc Yên liền đi lên phòng, Âu Dực không còn gì cần phải nói nữa nên cũng không giữ cô lại, anh đi đến thư phòng gần đó, bắt đầu lên kế hoạch cho chuyến du lịch ngày mai.

Cùng lúc này, trong một căn phòng ở hội sở sang trọng nào đó.

Lục Duy Khiêm và Lạc Mạn ngồi ở vị trí đối diện nhau trên một chiếc bàn hình tròn, trên tay cả hai đều đang cầm một cốc rượu.

Lạc Mạn đưa cốc đến bên môi, khẽ nhấp một ngụm, thanh âm mị hoặc: "Mọi chuyện thế nào rồi?"

Lục Duy Khiêm cong môi nở nụ cười: "Đều thuận lợi, sau một hồi vất

vả thuyết phục thì Âu Dục đã đồng ý."

Lạc Mạn hài lòng đáp lại: "Được, cảm ơn anh đã sắp xếp, sau này, khi trở thành Âu thiếu phu nhân, tôi nhất định sẽ không quên anh."

Lục Duy Khiêm tựa như không bị lời hứa hẹn này của cô ta làm cho cảm động, hần cười khẩy, ánh mắt lạnh lùng: "Không cần cô phải nhớ tôi, chỉ cần thực hiện đúng lời hứa của hai chúng ta là được, đây là cơ hội tốt, hy vọng cô sẽ không ngu ngốc như trước kia nữa."

Nhắc đến chuyện trước kia, mặt Lạc Mạn trầm xuống.

Cô ta không nghĩ bản thân lại điên cuồng đến mức đó, nhất thời bị nỗi hận ngập trời đối với Lạc Yên che mắt nên mới hạ thuộc cô, để cô và Âu Dục lên giường.

Lúc đó cô ta không nghĩ nhiều, chỉ muốn Lạc Yên bị chính thiếu niên mà mình chờ đợi 12 năm chán ghét, muốn cô đau khổ trong cuộc hôn nhân này.

Không ngờ chính việc hạ thuộc Lạc Yên lại trở thành cản trở lớn nhất trên con đường trở thành phu nhân hào môn của cô ta.

Nếu biết trước mọi chuyện sẽ khó khăn đến mức này, cô ta nhất định sẽ không vì chút hồ đồ nhất thời mà hạ thuộc Lạc Yên.

May mắn là Lục Duy Khiêm đã sắp xếp để cô ta và Âu Dục có nhiều không gian tiếp xúc hơn, có điều...

"Lục Duy Khiêm, anh không nghĩ đến việc này sao? Lỡ như Âu Dục đưa Lạc Yên đi cùng thì tôi phải làm thế nào?"

Lục Duy Khiêm nghe cô ta hỏi như vậy thì cười lớn: "Lạc Mạn, cô không hiểu Âu Dục rồi, tôi chơi với hần nhiều năm như vậy, dựa theo hiểu biết của tôi đối với hần, hần nhất định sẽ không đưa cô gái làm hần mất mặt kia đi cùng đâu."

"Hơn nữa, cô không nhận ra cô đang e ngại Lạc Yên sao? Lạc Mạn, nếu cô không có đủ tự tin thì cô sẽ không chiến thắng trong cuộc chiến lần này."

"Hãy nhớ rằng dù Âu Dục có nảy sinh tình cảm gì đối với Lạc Yên đi chăng nữa thì trong lòng hần, cô vẫn là cô bé 12 năm trước đã cứu hần khỏi đám bắt cóc."

"Lạc Mạn, tôi trông chờ vào cô, đừng khiến cho tôi thất vọng." Lục Dug Khiêm nói xong câu cuối cùng thì đứng dậy, một ánh mắt cũng

không để lại cho Lạc Mạn mà lạnh lùng rời đi.

Lạc Mạn nhìn theo bóng lưng của Lạc Duy Khiêm, cô ta siết chặt hai bàn tay thành nắm đấm, ánh mắt nhìn chòng chọc bóng lưng đang khuất dần của Lạc Duy Khiêm, trong mắt hiện lên vẻ oán độc.

Tên họ Lạc chết bầm! Nếu không phải cô ta còn đang cần hẩn trợ giúp, còn lâu hẩn mới có cơ hội dạy dỗ cô ta như vậy.

Chờ đến lúc cô ta trở thành Âu thiếu phu nhân, Lạc Duy Khiêm sẽ phải nhận sự trừng phạt.

Bên kia, Lạc Duy Khiêm đang ở phía xa, không hề biết rằng người phụ nữ mà hẩn hết mực nâng đỡ lại đang ôm hận đối với mình như vậy.

Hẩn chỉ một lòng nghĩ đến mối thù giết em gái năm xưa, không quan tâm đến hậu quả.

Lạc Duy Khiêm trở về căn hộ của mình, sau khi tắm rửa xong xuôi, hẩn đi đến bên chiếc tủ đầu giường, từ trong ngăn kéo lấy ra một tấm ảnh cũ kỹ, trên tấm ảnh là chân dung của một cô gái trẻ tuổi.

Đầu ngón tay Lạc Duy Khiêm vân vân từng đường nét trên khuôn mặt của cô gái trong tấm hình, ánh mắt hiện lên tia hoài niệm.

Ánh đèn đường hắt vào từ cửa sổ khiến Lạc Duy Khiêm trông càng thêm phần thê lương.

"Từ Kiều, em yên tâm, anh nhất định sẽ để cho Âu Dực phải trả giá đắt, cả cô gái mà hẩn yêu cũng không được bình yên."

...

Sáng hôm sau.

Lạc Yên quả nhiên là người sinh hoạt có khoa học, cô dậy từ rất sớm, không như những người khác, cô chỉ trang điểm đơn giản rồi thu dọn chút quần áo vào hành ký, chưa đến 7 giờ đã chuẩn bị xong. Tốc độ này...! Âu Dực không khỏi bất ngờ, cũng may là anh làm việc nhanh nhẹn, nếu không phải để cô vợ trên danh nghĩa của mình đợi rồi.

Sau khi ăn sáng xong, đồng hồ vừa vắn điểm 7 giờ 30 phút, bây giờ bắt đầu đi là vừa thích hợp.

Vì hôm nay đi chơi nên Âu Dực quyết định dùng trực thăng riêng, thứ

này không hiếm có trong giới hào môn, đám bạn bè đi cùng anh phần lớn đều sở hữu trực thăng riêng, vậy nên không cần băng khuâng về phương tiện di chuyển.

Sau khi bỏ vali hành lý vào nơi thích hợp, Âu Dực đi đến vị trí ghế lái, chờ Lạc Yên tìm được chỗ ngồi thoải mái mới bắt đầu khởi động. Chiếc trực thăng màu đen cất cánh trên bầu trời rộng lớn, Lạc Yên nhìn từng tầng mây qua lớp kính dày, trong lòng bình yên đến lạ. Một buổi sáng tốt đẹp..

Chương 31: 31: Muốn Khóc Thì Khóc Đi Đừng Giữ Trong Lòng

Sau khi trực thăng cất cánh được 30 phút thì đến điểm hẹn.

Âu Dục cùng Lạc Yên sánh vai nhau đi xuống xe, vì đang ở trước mặt người ngoài nên chưa đợi Âu Dục làm gì thì Lạc Yên đã chủ động nắm lấy tay anh, ý muốn giúp anh phối hợp diễn cảnh tình cảm vợ chồng trước mặt người ngoài.

Âu Dục không ngờ cô sẽ làm ra hành động này, cho đến khi đi xuống mặt đất, anh vẫn chưa thể bình tĩnh được.

Giây phút này này, anh không thể không thừa nhận rằng dù chỉ mới tiếp xúc với nhau không lâu nhưng sức ảnh hưởng của người phụ nữ bên cạnh đối với anh quá lớn, thậm chí còn lớn hơn so với trong suy nghĩ của anh.

Hai người tay nắm tay, vai sánh vai đi đến đám đông phía trước, nhìn thấy những người có mặt, Lạc Yên không khỏi kinh ngạc.

Mặc dù Âu Dục đã nói trước rằng hôm nay có khá nhiều người tham gia, nhưng cô không nghĩ sẽ nhiều đến mức này.

Chưa cần đếm kỹ, chỉ lần lướt sơ qua cũng đoán được có đến hơn 20 người, nam nữ đều có.

Hơn nữa toàn là những người nổi tiếng, có minh tinh siêu hot, có doanh nhân mà cô thường thấy xuất hiện trên tivi, có cả người dẫn chương trình của một kênh truyền hình nổi tiếng.

Tất cả những nhân vật tai to mặt lớn này đều là bạn bè của Âu Dục... Lúc này đây, Lạc Yên mới ý thức được khoảng cách giữa cô và anh xa đến mức nào.

Trước kia cô không nghĩ đến chuyện môn đăng hộ đối, trong lòng chỉ có hình ảnh tốt đẹp về thiếu niên 12 năm trước, bây giờ mới thấy còn

có rất nhiều vấn đề phức tạp xoay quanh hôn nhân của hai người.

Không trách được tất cả mọi người đều cho rằng cô dùng thủ đoạn, bởi vì xét về mọi mặt, anh và cô đều có quá nhiều khác biệt.

Lạc Yên bỗng nhiên cảm thấy hơi hối hận vì đã đồng ý đi cùng Âu Dực, trong lòng cô mơ hồ dấy lên sự bất an, cô có dự cảm ngày hôm nay sẽ xảy ra rất nhiều chuyện.

Lạc Yên nhìn Âu Dực, thầm nghĩ nếu bây giờ cô nói với anh rằng cô muốn về nhà, liệu có còn kịp không?

Chắc chắn là không rồi, cô không cần hỏi cũng tự biết đáp án.

Nơi này cách nơi hai người đang ở rất xa, đi trực thăng cao cấp mà phải mất đến 30 phút, cô muốn trở về chắc chắn là chuyện viễn vông. Thôi, đi cũng không sao - Lạc Yên tự nhủ trong lòng.

Có lẽ là do cô nghĩ nhiều thôi...

Âu Dực đứng bên cạnh, không hề biết rằng chỉ trong vòng chưa đầy một phút, suy nghĩ trong đầu Lạc Yên lại biến hoá nhiều như vậy.

Sau khi tất cả mọi người đều tập trung đông đủ, đoàn người liền lập tức xuất phát.

Lạc Yên ngồi cùng trực thăng với Âu Dực như hồi nãy, nhưng có khác một chút, trên trực thăng, ngoài cô ra thì còn có hai người phụ nữ khác, một người là minh tinh nổi tiếng nhất nhì đất nước Z, người còn lại...! là Lạc Mạn.

Lạc Mạn cũng đến? Cô ta muốn làm gì? Cô ta có mục đích gì?

Vô số câu hỏi xuất hiện trong đầu cô, suy nghĩ của cô bây giờ trở nên hỗn loạn.

Nếu lúc nãy cô chỉ hơi hối hận vì đã đồng ý đi cùng anh, vậy thì bây giờ cô thật sự muốn bay về nhà ngay lập tức.

Xem ra dự cảm của cô là hoàn toàn đúng, Lạc Mạn không bao giờ để cô được như ý, có cô ta đi cùng, chắc chắn cô sẽ gặp rắc rối.

Nhẹ thì bị gây chuyện, bị đổ oan, nặng thì...! Lạc Yên cúi đầu, âm thầm cầu mong rằng chuyến đi lần này sẽ không liên quan đến tính mạng.

Sau khi tự trấn an bản thân, Lạc Yên tìm vị trí ngồi thích hợp, sau đó

lấy ra một tờ báo đọc để giết thời gian.

Khi đã xong xuôi, Âu Dực và những người khác khởi động trực thăng, 5 chiếc trực thăng lần lượt cất cánh trên bầu trời, tạo nên một khung cảnh độc nhất vô nhị.

Trong thời gian chờ đợi đến nơi, Lạc Yên đã ngủ thiếp đi từ lúc nào không hay, đến khi tỉnh lại thì 5 chiếc trực thăng đã đáp đất.

Tất cả mọi người lần lượt đi xuống, Lạc Yên đi bên cạnh Âu Dực, trong lòng suy nghĩ ngổn ngang.

Cô cúi đầu, vô thức đi theo anh như vậy cho đến khi tất cả mọi người dừng chân trước một bãi biển, cô mới ý thức được từ nãy giờ mình thất thần.

Lạc Yên lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn cảnh quan phía trước.

Nơi cô đang đứng cách xa đám đông xung quanh, đây là một bãi biển, phía trước là dòng nước xanh đẹp mắt.

Lạc Yên ngẩn người, trong lòng cô dấy lên một cảm xúc khó tả. Thật đẹp...

Cảnh tượng đẹp mắt này khiến cô nhớ đến tuổi thơ của mình.

Từ nhỏ, cô luôn ao ước được đi đến những nơi như thế này, nhìn hình ảnh dòng nước chảy êm ái trên tivi, trái tim cô như muốn hoà cùng một thể với thiên nhiên tươi đẹp.

Nhưng mong ước của cô nhanh chóng bị vùi dập bởi sự ghê lạnh của người thân, những cơn đòn roi của cha, những lời mắng chửi khó nghe của mẹ và cả những chiêu trò dầy vò cô của chị gái, nỗi bất hạnh đã đem những ước mong xa vời trong lòng cô vào dĩ vãng, không nghĩ đến sẽ có ngày cô được đứng tại nơi này, cảm nhận bầu không khí yên bình chưa từng có.

Vành mắt Lạc Yên đỏ hoe, khi tất cả mọi người đang vui cười, cô lại có xúc động muốn khóc.

Nếu bây giờ mà khóc thì cũng quá xấu hổ rồi, Lạc Yên ngẩng đầu, ngăn không cho dòng chất lỏng ấm áp trong hốc mắt chực trào ra, vốn dĩ đã sắp thành công, nhưng Âu Dực bỗng nhiên phát hiện ra sự

khác thường của cô.

Anh thấy cô sắp khóc...

Không biết anh nghĩ gì, lại đột nhiên bước đến gần cô rồi đưa tay lên khuôn mặt cô, sau đó ép cô phải nhìn vào mắt anh, đầu ngón tay anh miết nhẹ xung quanh mắt cô, nhẹ giọng trấn an: "Sao lại khóc?"

Lạc Yên không kiềm chế được nữa, âm thanh dịu dàng của anh khiến mọi kiềm chế của cô đều bị phá vỡ, cô vùi đầu vào lồng ngực anh, khóc không thành tiếng.

Âu Dực trầm mặc một lúc, cũng không đẩy cô ra mà bàn tay di chuyển lên mái tóc cô rồi xoa nhẹ, trong sự ngỡ ngàng của Lạc Yên, anh nói: "Muốn khóc thì khóc đi, đừng giữ trong lòng, chỉ càng thêm khó chịu."

Ngay khi anh vừa dứt lời, Lạc Yên biết rằng cô không xong rồi!
Cô lại rung động với anh một lần nữa rồi!

Ai đó có thể cho cô biết tại sao từ hôm qua đến bây giờ, thái độ của Âu Dực đối với cô lại kì lạ như vậy không? Rõ ràng cô đã sắp thoát ra được, anh lại đột nhiên thay đổi, khiến cô lại lún sâu vào.
Mày đúng là không có tiền đồ.

- Lạc Yên thầm mắng bản thân.

Nhưng như vậy thì sao chứ? Cô cam chịu, chính cô không giữ vững lập trường, cô cam chịu để bản thân yêu anh một lần nữa.

Lạc Yên cứ như vậy vùi đầu vào lồng ngực anh, sùi sụt khóc suốt vài phút, sau khi khóc xong, cô mới từ từ bình tĩnh lại, vội vàng kéo giãn khoảng cách với anh, ngại ngùng nói: "Xin lỗi, làm bẩn áo anh rồi."

Âu Dực nghe cô nói xong, không khỏi bật cười: "Không sao, áo của tôi không quan trọng bằng em."

Lạc Yên nhìn anh ngây ngốc, không khỏi cảm thấy người đàn ông này cười lên thật đẹp, lúc anh vui vẻ, khuôn mặt đẹp tựa yêu tinh.

Đồng thời cô cũng nhận ra anh đã thay đổi xưng hô với cô.

Sự thay đổi này có ý nghĩa gì không? Lạc Yên hy vọng là có.

Cô mỉm cười, nói: "Cảm ơn anh!"

Sau khi xác định tâm trạng của Lạc Yên thật sự đã ổn, Âu Dực mới bắt đầu hỏi cô:

"Sao lại khóc? Nơi này đẹp đến mức đó sao?".

Chương 32: 32: Ngủ Chung Giường

Anh không nhắc thì thôi, nhắc đến lại khiến Lack Yên muốn khóc lần nữa, cô khịt mũi, cố gắng nén giọt nước mắt.

Cũng may mà lần này kiềm chế được.

Âu Dực thấy cô mất bình tĩnh như vậy thì vỗ nhẹ vào lưng cô, đợi đến khi cô lấy lại tinh thần mới rời tay khỏi người cô.

Anh cũng không định hỏi tiếp nữa, nhưng lần này Lạc Yên chủ động lên tiếng:

"Anh muốn nghe tiếp về lý do em khóc không?"

Âu Dực im lặng, ánh mắt hướng về cô, tỏ ý muốn nghe, Lạc Yên không cần anh nói "được" cũng hiểu ý anh, cô cúi đầu, nhỏ giọng nói:

"Hồi nhỏ, em thường xuyên nhìn thấy trên tivi hay chiếu những hình ảnh về biển, rất đẹp, em luôn ao ước có thể đến đó một lần, cho đến một ngày, hôm đó là sinh nhật của Lạc...! của chị gái em, gia đình em tổ chức đi biển, em cũng muốn được đi cùng nhưng bọn họ lại nhất em ở nhà, nói rằng có em đi theo chỉ tổ làm ô nhiễm bầu không khí tươi đẹp ngoài kia thôi."

"Khi đó, em không được người nhà yêu thích, cho đến tận năm 18 tuổi, năm em thoát khỏi bọn họ thì em đã hoàn toàn quên đi những mong ước thưở bé của mình, hôm nay đến đây thì nhớ lại, khó tránh khỏi có hơi xúc động..."

Âu Dực nghe xong, anh trầm mặc hồi lâu, Lạc Yên cũng không hi vọng anh sẽ an ủi gì, cô chỉ muốn bộc lộ những cảm xúc mà cô luôn che giấu ra.

Sau khi nói ra, cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều, trong lòng cũng không nặng nề như trước nữa.

Lạc Yên nhìn Âu Dực, khẽ mỉm cười:

"Được rồi, không nói nữa, em đến giúp bọn họ đặt phòng và thu dọn đồ đạc đây." Nói xong, cô liền đứng dậy rời đi, để lại Âu Dục một mặt suy tư, nhìn theo bóng lưng đang nhỏ dần của cô gái với ánh mắt đăm chiêu.

Theo như lời cô nói thì cô không được người nhà yêu thích, vậy tại sao trước kia Mạn Mạn lại kể với anh rằng cô ta ở trong nhà thường xuyên bị em gái là Lạc Yên bắt nạt, bịa đặt vu khống những điều không có với cha mẹ, khiến Mạn Mạn bị cha mẹ đánh liên tục...? Giữa hai người bọn họ có uẩn khúc gì sao?

Âu Dục ngẩn người một lúc, sau đó cũng không tiếp tục nghĩ nữa. Việc quan trọng bây giờ không phải là nghĩ linh tinh mà là tận hưởng bầu không khí đẹp đẽ này.

Còn về những bí mật giữa hai chị em nhà họ Lạc...!Ai là người nói dối thì sau này sẽ tự khắc lộ ra thôi.

Trong lòng anh vẫn còn chút lòng tin đối với Mạn Mạn, dẫu sao thì đó cũng là cô bé không màng nguy hiểm mà cứu anh 12 năm trước.

Cô bé đó lương thiện như vậy, không có khả năng bịa đặt chuyện không có thật đâu.

Sau khi nghĩ thông suốt, Âu Dục đứng dậy, chậm rãi đi đến đám đông phía trước, cùng Lạc Yên hỗ trợ bọn họ sắp xếp đồ đạc cho những ngày tiếp theo, đến khi xong việc thì trời đã đến khuya.

Nhóm người đi cùng có tổng cộng là 22 người, trong khi dãy phòng trọ ở đây chỉ còn 18 phòng trống, những người có mặt ở đây đều là những người có thân phận không tầm thường, làm sao có thể chấp nhận chung phòng với người khác.

Sau một hồi sắp xếp, rốt cuộc cũng chia phòng xong.

Âu Dục và Lạc Yên vì là vợ chồng nên xếp cùng phòng, theo sau đó còn có hai cặp vợ chồng khác cùng phòng nữa, Lạc Mạn và nữ minh tinh kia cùng một phòng, còn lại đều ở một mình.

Lạc Yên biết được chuyện này, mặc dù trong lòng hơi rối rắm nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Cô thầm nhủ trong lòng, không sao, dù sao thì cũng chỉ chung phòng mà thôi, cũng không phải là chung giường.

Cho đến khi vào phòng, cô mới ý thức được...!tất cả phòng bọn họ thuê là phòng đơn...

Vì là phòng đơn nên chỉ có một giường...

Điều này đồng nghĩa với việc...!cô và Âu Dực sẽ phải nằm chung giường trong suốt 2 tuần!

Nghĩ đến đây, hai má Lạc Yên đỏ bừng lên.

Cũng phải, cô làm sao có thể không ngại ngùng được? Phải biết rằng anh và cô ngoại trừ lần lên giường ngoài ý muốn đó ra thì chưa bao giờ làm chuyện kia thêm một lần nào nữa, bây giờ cô và anh lại phải ngủ chung giường trong vòng 2 tuần...

Lạc Yên đưa hai tay ôm mặt, lắc đầu liên tục.

Không được! Cùng lắm chỉ là nằm cùng nhau thôi mà! Cô cũng không còn là trẻ con, có gì phải sợ chứ? Không được nghĩ nhiều nữa!

Dù đã cố gắng nghĩ sang chuyện khác nhưng Lạc Yên vẫn không thể bình tĩnh được, cho nên khi Âu Dực vào phòng thì nhìn thấy hình ảnh buồn cười này.

Lạc Yên hai tay ôm mặt, ngồi xổm dưới đất, không biết đang lẩm nhẩm cái gì, giọng cô rất nhỏ, anh chỉ nghe được liên tục hai từ "không được".

Lúc đầu anh không hiểu, nhưng sau khi nhìn thấy chiếc giường kia, anh lập tức hiểu ra.

Âu Dực cũng không quá ngại ngùng hay phản ứng mãnh liệt như Lạc Yên, chỉ là cảm giác trong lòng hơi kì lạ, không rõ là mong chờ hay gì nữa.

Mà Lạc Yên cũng nhanh chóng phát hiện có người vào phòng, ý thức được điểm này, cô lập tức đứng dậy quay đầu nhìn lại phía sau.

Nhìn thấy anh, cô ngây ngốc vài giây, sau đó xấu hổ nhìn sang phía khác, trong lòng âm thầm gào thét: Có phải vừa rồi anh đã nhìn thấy hình ảnh buồn cười kia không? Hẳn là anh chưa thấy, nếu không cô chỉ có thể độn thổ mất thôi.

Âu Dực biết cô đang nghĩ gì, để tránh cho cô phải xấu hổ, anh chỉ có thể lên tiếng, chủ động dẫn sang chuyện khác:

"Đi tắm chưa? Trong bồn tắm có chế độ nước nóng, nếu em muốn thì vào tắm trước đi, tôi đợi."

Nhắc đến việc tắm rửa, Lạc Yên mới nhớ ra sau một ngày bận rộn, người cô bây giờ bẩn vô cùng.

Cô không có thời gian nghĩ linh tinh nữa, liền nhanh chóng mở vali rồi lấy một chiếc váy ngủ kín đáo, sau đó đi vào phòng tắm, dùng dòng nước rửa sạch cơ thể.

Sau khi tắm xong, cô mặc quần áo rồi đi ra ngoài, nhường lại phòng tắm cho Âu Dực, đến 30 phút sau thì Âu Dực cũng đã tắm xong.

Sau khi xác nhận không còn vấn đề gì, cả hai cùng đi đến nhà hàng hải sản gần đó ăn bữa tối rồi mới quay trở về phòng ngủ.

Vệ sinh cá nhân xong, anh và cô đi đến bên giường.

Bây giờ mới là vấn đề...

Âu Dực và Lạc Yên đứng ở trước giường, cùng nhìn chiếc giường sau đó nhìn nhau, trong mắt cả hai đều hiện lên vẻ phức tạp.

"Để tôi ngủ ở sàn nhà."

"Thật ra...!có thể bỏ một chiếc gối dài ở giữa làm vách ngăn cách."

Cả hai cùng đồng thanh lên tiếng, bầu không khí càng trở nên khó xử hơn, Lạc Yên xấu hổ vô cùng, sớm biết anh muốn ngủ ở sàn nhà thì cô sẽ không nói mấy lời kia đâu.

Âu Dực cũng không ngờ cô sẽ nói như vậy, anh bật cười, trong ánh mắt khó hiểu của Lạc Yên, anh nhẹ giọng đáp: "Được."

Dứt lời, anh đưa tay đến công tắc trên tường, "tách" một tiếng, trong phòng lập tức tối đi.

Không có sự quấy nhiễu của thị giác, khứu giác và thính giác càng thêm nhạy cảm, bầu không khí xấu hổ trong phòng càng thêm tăng lên, hơi thở của cả hai người chưa bao giờ rõ ràng đến thế.

Ngay sau đó, cô và anh lần lượt đi lên giường, dùng chiếc gối ôm dài một mét để ngăn cách.

Cũng không biết nếu để trợ lý Cố Thanh và quản gia nhìn thấy hình ảnh này thì sẽ cười đến mức nào, bởi vì nó quá đỗi ấu trĩ.

Tuy nhiên, hai người đang nằm trên giường lại không ý thức được việc mà bọn họ đang làm trẻ con đến mức nào, Lạc Yên quay mặt vào tường, trong lòng loạn cào cào, Âu Dực cứ nằm như vậy, ánh mắt hướng lên trần nhà, không biết đang suy nghĩ về chuyện gì.

Đêm nay ai cũng giả vờ ngủ, nhưng thực chất, cả hai đều không ngủ được..

Chương 33: 33: Âm Mưu Của Lạc Mạn Và Lạc Duy Khiêm

9 giờ sáng hôm sau.

Lạc Yên mơ màng tỉnh lại, ngay khi vừa mở mắt, cô lập tức nhìn sang bên cạnh, phát hiện Âu Dực không có ở đây, hình như anh dậy rất sớm, cũng không biết đang ở nơi nào, chiếc gối ôm ngăn cách hai người cũng không cánh mà bay.

Lạc Yên mím môi, chậm rãi đi xuống giường chuẩn bị vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân, nhưng đến trước cửa phòng tắm mới phát hiện cánh cửa đã khép chặt.

Âu Dực đang ở trong đó sao? - trong lòng Lạc Yên thắc mắc.

Hắn là vậy rồi, trong phòng có mỗi cô và anh, anh không ở trong đó thì còn ai nữa, cô đúng là ngớ ngẩn.

Lạc Yên quyết định đứng tại chỗ chờ anh ra, khoảng 15 phút sau, tiếng nước chảy kết thúc, bên trong phòng tắm truyền đến tiếng mở chốt cửa.

Giây tiếp theo, thân hình cao lớn của Âu Dực xuất hiện, sẽ chẳng có gì đáng nói ở đây nếu như anh không để lộ tấm thân trần, phần thân dưới chỉ quấn một chiếc khăn tắm mỏng...

Lạc Yên suýt sặc máu mũi, anh...! có phải Âu Dực đang cố ý câu dẫn cô không?

Nếu Âu Dực biết suy nghĩ hiện tại trong đầu cô, chắc chắn sẽ cực kỳ oan ức, anh không cố ý muốn quyến rũ cô đâu, anh cứ nghĩ cô ngủ ít nhất 10 giờ mới dậy nên mới vô tư như vậy, không ngờ vừa mở cửa phòng tắm ra liền nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp với biểu cảm kinh ngạc kia, chính anh cũng ngỡ ngàng không kém.

Tình huống này khiến anh không khỏi nhớ lại giấc mơ khiến anh mất ngủ đêm qua, anh không biết bộ não của anh đã điều khiển anh như thế nào, vậy nhưng lại mơ thấy cảnh tượng anh và cô vợ trên danh

nghĩa của mình dây dưa không dứt, trong mơ, anh thoả sức tưởng tượng, không có lớp vải mỏng ngăn cách, hai người càng thêm cuồng nhiệt, hết như cái đêm định mệnh hôm đó, thậm chí còn có phần mãnh liệt hơn.

"Khụ...!Anh xong chưa?" Thanh âm ngại ngùng của Lạc Yên khiến Âu Dực kịp thời tỉnh táo lại, anh ho nhẹ vài cái, sau đó làm như chưa có chuyện gì xảy ra, điềm nhiên đi ra khỏi phòng tắm, nhường lại chỗ cho Lạc Yên.

Lạc Yên tắm rất nhanh, chưa đến 30 phút sau đã xong.

Sau khi tắm xong, Lạc Yên lấy dụng cụ ra bắt đầu làm bữa sáng và bữa trưa, Âu Dực ngồi trên giường bấm điện thoại một lúc, có lẽ là do cảm thấy quá nhàm chán nên anh để điện thoại sang một bên, chủ động đi đến trợ giúp Lạc Yên.

Lạc Yên không nghĩ đến người đàn ông này sẽ giúp mình, cô kinh ngạc đến vài giây, cho đến khi nhìn thấy từng ngón tay thon dài kia lật từng cọng rau, cô vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh được.

Âu Dực thế mà lại giúp cô làm những công việc lật vặt này? Chắc, không thể nào tin được.

Nhưng Lạc Yên cũng không kinh ngạc quá lâu, sau khi ngỡ ngàng qua đi, cô tiếp tục chuyên tâm làm tiếp những việc còn lại, bầu không khí trong căn phòng nhỏ hiện giờ vô cùng ấm cúng, hài hoà, khác hẳn sự cô độc lạnh lẽo ở căn biệt thự to lớn kia.

Hình ảnh này đẹp đến mức...!khiến Lạc Yên muốn hai người cứ mãi mãi như bây giờ.

...

Cùng lúc đó, trong một căn phòng khác.

Lạc Mạn tay cầm điện thoại gõ nội dung trên bàn phím, sau khi gửi tin nhắn đi, cô ta nhìn nữ minh tinh nổi tiếng cùng phòng, cất giọng nói: "Tur Lan, hôm nay tôi đến kì, cô giúp tôi đi mua băng vệ sinh được không?"

Nữ minh tinh được gọi là Tur Lan kia không nói lời nào, lập tức đứng dậy đi mua đồ giúp Lạc Mạn ngay lập tức.

Nói đến cũng thật lạ, Lạc Mạn đúng là tài giỏi, có thể đem một thiên kim tiểu thư cảnh vàng lá ngọc kiêm đại minh tinh nổi tiếng nhất nhì

showbiz như Tư Lan phục tùng dưới chân mình. Năng lực này không phải ai cũng có được, Lạc Mạn là một trong số ít người có thể khiến cho một cô gái ngang ngược như Tư Lan nghe lời răm rắp.

Cũng không biết là cô ta dùng thủ đoạn gì...

Lại nói đến sau khi Tư Lan rời đi, không lâu sau đó, một người đàn ông đẩy cửa phòng Lạc Mạn rồi bước vào.

Người đàn ông này không phải ai khác, chính là Lục Duy Khiêm.

Lục Duy Khiêm bước vào phòng, đưa mắt quan sát bên ngoài rồi từ từ khép cửa lại, sau đó dùng tay cài chốt.

Sau khi xác nhận trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, hắn mới yên tâm đi đến bên giường của Lạc Mạn, ngồi vào vị trí bên cạnh cô ta, không chút vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề chính:

"Mọi chuyện sao rồi? Đã qua một ngày mà tôi thấy cô và Âu Dực vẫn chưa có gì tiến triển, tốc độ này của cô...!rất chậm đấy."

Vừa nói, hắn vừa lấy trong túi quần ra một bao thuốc lá, sau đó rút một điếu đưa cho Lạc Mạn.

Lạc Mạn tự nhiên tiếp nhận điếu thuốc này, thuận tay giật lấy chiếc bật lửa mà Lục Duy Khiêm đang cầm rồi châm điếu thuốc, khẽ rít một hơi dài, trong giọng nói không nghe ra cảm xúc:

"Cứ từ từ...!Còn đến hai tuần nữa, tôi còn chưa vội thì anh vội cái gì?"

Lục Duy Khiêm gấp gáp: "Cô cho rằng tôi có thể bình tĩnh sao? Cô nghĩ rằng tôi còn nhiều thời gian ư? Lạc Mạn, nếu cô không quyết tâm thì sớm muộn gì Âu Dực cũng phát hiện ra kế hoạch của chúng ta mà thôi.

Lạc Mạn, cô có biết rằng để qua mắt anh ta, tôi đã che giấu vất vả như thế nào không, tôi đã dùng hết khả năng, Âu Dực cảnh giác như vậy, nếu cô còn chần chừ thì anh ta sẽ điều tra ra và không bao giờ tha thứ cho chúng ta!"

Nghe Lục Duy Khiêm nói đến hậu quả, trong mắt Lạc Mạn hiện lên tia do dự: "Nhưng mà..."

Lục Duy Khiêm nhìn cô ta, như phát hiện ra điều gì đó, ánh mắt hắn

tối lại, trầm giọng hỏi: "Lạc Mạn, có phải cô đã thật sự động lòng với Âu Dực rồi không?"

Lạc Mạn nghe hẳn nói xong, như bị nói trúng tim đen, cô ta vội vàng phản bác: "Không có!"

Lục Duy Khiêm dùng ánh mắt nghi ngờ quan sát Lạc Mạn, hai phút sau, khi xác định được rằng có vẻ như Lạc Mạn không nói dối, tâm trạng của hắn mới từ từ bình tĩnh lại, giọng điệu cũng hờ hững hơn: "Không là tốt, đừng vì chút hồ đồ nhất thời mà phải hối hận suốt thời gian về sau."

Lạc Mạn trầm mặc: "Tôi biết."

Lục Duy Khiêm nhìn cô ta thêm vài lần nữa rồi mới tiếp tục bàn về kế hoạch kéo gần khoảng cách với Âu Dực, cho đến 20 phút sau, khi tiếng chuông báo giờ trên đồng hồ đeo tay reo lên, hắn mới chậm rãi đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi phòng trước khi Tư Lan trở về.

Trước khi đi, Lục Duy Khiêm vẫn không quên nhắc nhở:

"Lạc Mạn, đừng quên giao hẹn giữa hai chúng ta, trong vòng nửa năm nữa, cô nhất định phải chiếm lấy trái tim Âu Dực mà không cần dựa vào cái mác cô bé đã cứu hắn vào 12 năm trước kia, sau khi khiến Âu Dực và Lạc Yên ly hôn, cô phải nhân cơ hội leo lên vị trí thiếu phu nhân nhà họ Âu, làm theo những gì tôi nói."

"Đợi đến khi Âu Dực chết đi, một nửa tài sản của anh ta sẽ thuộc về tôi, nửa còn lại thuộc về cô, chúng ta cắt đứt liên hệ."

Dứt lời, hắn quay người bước đi, để lại Lạc Mạn vẻ mặt khó coi như nuốt phải ruồi.

Giờ phút này, trong lòng cô ta vô cùng hối hận, hối hận vì bản thân đã không suy nghĩ kĩ mà hạ thuốc Lạc Yên, để rồi bây giờ đến cái thân phận thiếu phu nhân nhà họ Âu cô ta cũng không có.

Đều trách cô ta khi ấy bị hận thù che mắt, trong lòng chỉ muốn Lạc Yên bị dày vò, không hề tính toán đến lợi ích trước mắt, nếu lúc đó cô ta tỉnh táo hơn thì bây giờ cũng không phải bị Lục Duy Khiêm lên mặt dạy đời như thế này.

Nghĩ đến việc phải giết Âu Dực để đạt được mọi thứ, Lạc Mạn có chút không ổn, nói gì thì nói, Âu Dực ưu tú như vậy, trong khoảng thời gian quen nhau, anh yêu chiều, tôn trọng cô ta hết mực.

Bây giờ cô ta lại bị ép vào tình thế phải ra tay với người đàn ông

mình yêu...!Nghĩ đến đây, trái tim Lạc Mạn đau nhói.
Cô ta lắc đầu, cố gắng tấy não bản thân.
Không được! Lạc Duy Khiêm nói đúng, cô ta không thể mềm lòng!
Không thể đặt tình yêu lên trước quyền lực và tiền bạc, nếu không cô
ta sẽ vĩnh viễn dừng chân ở tầng chót của giới thượng lưu..

Chương 34: 34: Quyển Rũ

Buổi chiều ngày hôm đó.

Sau khi thức dậy từ giấc ngủ trưa ngắn ngủi, Âu Dực theo thói quen kiểm tra điện thoại, phát hiện có hai cuộc gọi nhỡ.

Anh mở thông báo ra xem, nhìn thấy tên người gọi là Lục Duy Khiêm.

Âu Dực nhìn màn hình một lúc, sau đó quyết định gọi lại.

Không để anh chờ lâu, điện thoại vừa đổ hồi chuông thứ nhất thì Lục Duy Khiêm đã nghe máy, chưa đợi anh hỏi gì, Lục Duy Khiêm đã nói thẳng mục đích ra:

"A Dực, nếu cậu không bận thì có thể ra biển tắm cùng chúng tôi không?"

Âu Dực chần chừ một lúc, sau đó nhìn cô gái còn đang say giấc trên giường, quyết định từ chối:

"Không bận, nhưng không tiện lắm."

Lục Duy Khiêm không nghĩ anh sẽ từ chối, trước kia Âu Dực vẫn luôn rất nhiệt tình với bạn bè.

Hắn sa sầm mặt, cố gắng để giọng nói không lộ ra vẻ quá khó chịu:

"Trong muối biển có chứa vô số nguyên tố vi chất và muối khoáng tốt cho sức khỏe, tôi vẫn nhớ trước kia cậu luôn thích tắm biển cùng bọn tôi nhất mà? Sao vậy, có vợ rồi nên không xem bọn tôi ra gì nữa phải không?"

Âu Dực trầm mặc một lúc, dường như cảm thấy Lục Duy Khiêm nói có lý, anh chần chừ vài giây rồi nói: "Được, đợi tôi."

Có được cái gật đầu đồng ý từ anh, Lục Duy Khiêm mới yên tâm kết thúc cuộc gọi.

Sau khi xác định cuộc gọi đã thật sự kết thúc, hắn mới lên tiếng nói với Lạc Mạn đang ngồi nghỉ mát dưới ô che nắng ở bên cạnh:

"Được rồi, mọi chuyện đều thuận lợi, cô nhớ thể hiện cho tốt, đừng để phí phạm cơ thể này."

Lạc Mạn mỉm cười vất chéo hai chân, tự thưởng thức da thịt trắng nõn của mình, khẽ nói: "Yên tâm, lần này nhất định sẽ thành công, chỉ là..." Nói đến đây, Lạc Mạn hơi ngập ngừng.

"Chuyện gì nữa?" Lạc Duy Khiêm mất kiên nhẫn hỏi cô ta.

Lạc Mạn rũ mi mắt, không thấy rõ cảm xúc: "Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng quả thật cơ thể của Lạc Yên dễ nhìn hơn tôi nhiều, nếu Âu Dực dẫn theo cô ta đến đây thì tôi sẽ không có đất diễn đâu đấy."

Lạc Duy Khiêm cười lạnh, tự tin vỗ ngực: "Còn tưởng là chuyện gì, chuyện này thì đơn giản, dựa theo hiểu biết của tôi về Âu Dực, hắn sẽ không để người vợ làm hắn xấu mặt kia đi gặp bạn bè mình."

Lạc Mạn khinh thường bĩu môi, phản bác lại: "Cái gì gọi là hiểu biết của anh về Âu Dực? Anh thân với anh ta lắm sao? Anh hiểu anh ta được bao nhiêu?"

Lạc Duy Khiêm nghẹn họng: "Tôi..."

Hiếm có lần nào Lạc Mạn tìm được điểm yếu của hắn, cô ta lập tức nói tiếp: "Lần trước anh cũng nói như vậy, anh đảm bảo với tôi rằng Âu Dực tuyệt đối sẽ không đưa Lạc Yên đến, kết quả thì sao? Bọn họ vả vào mặt anh một cái thật đau!"

Lạc Mạn càng nói, Lạc Duy Khiêm càng bực bội, hắn tức giận quát lớn: "Im miệng! Cô thì biết cái gì? Lần này chắc chắn không giống, không tin cô cứ chờ mà xem."

Lạc Mạn cười khẩy, trong mắt đều là trào phúng, cũng không tiếp tục gây sự với Lạc Duy Khiêm nữa.

Dù sao thì đối với cô ta mà nói, hành hạ trực tiếp đem lại nhiều cảm giác thoải mái hơn như thế này nhiều.

Bên kia, sau khi đồng ý với Lạc Duy Khiêm, Âu Dực vào phòng tắm chuẩn bị một lúc rồi đi ra ngoài.

Trước khi rời khỏi căn phòng nhỏ, anh không quên viết một vài nội dung cần thiết lên một mảnh giấy ghi chú rồi dán vào mép bàn, sau đó đi đến cửa phòng, ngoảnh đầu nhìn Lạc Yên trên giường một lúc

rồi sai bước chân dài đi đến điểm hẹn.

Lúc đến điểm hẹn thì đám bạn của anh đều tập trung đông đủ, có người dẫn theo vợ hoặc bạn gái, có người thì không.

Anh đi đến trước mặt Lục Duy Khiêm, hờ hững lên tiếng: "Bao giờ thì bắt đầu?"

Lục Duy Khiêm cười lấy lòng: "Cậu gấp gáp như vậy làm gì? Nói cậu ra đây tắm thì cậu thật sự chỉ muốn tắm thôi à? Đúng là một khúc gỗ."

Âu Dực lạnh lùng nhìn Lục Duy Khiêm: "Cậu hiểu rõ tôi không thích vòng vo, tôi nể mặt mọi người nên mới đến đây, nếu không còn việc gì thì tôi về."

Lục Duy Khiêm sa sầm mặt, trong mắt lộ rõ vẻ không vui, nhưng vì e ngại Âu Dực nên cũng không dám tiếp tục kế hoạch hồi nãy nữa, trong đầu nảy ra kế hoạch khác.

Hắn nói: "A Dực, đừng lạnh nhạt như vậy chứ, nếu cậu không muốn vòng vo thì xuống tắm trước đi, chúng tôi ở trên này uống vài ly rồi sẽ tắm cùng cậu."

Âu Dực gật đầu, sau đó thật sự đi về phía trước, "tùm" một tiếng, anh nhảy xuống biển, thân hình vạm vỡ hoà vào dòng nước.

Lạc Mạn đứng ở góc khuất trên bờ, khuôn mặt đen như đít nồi, đi đến chất vấn Lục Duy Khiêm: "Nhu vậy là sao? Chẳng phải theo như anh tính toán thì anh sẽ chuốc say Âu Dực rồi để tôi ra mặt ư?"

Lục Duy Khiêm trừng cô ta một cái: "Cô bớt nói một câu đi có được không? Ai bảo anh ta không bị chuốc say thì cô không thể ra mặt?"

Bây giờ làm theo lời tôi, đi xuống tắm cùng anh ta ở một nơi xa hơn rồi vờ như vô tình gặp anh ta đi."

Lạc Mạn chần chừ: "Nhu vậy...!Liệu có ổn không?"

Lục Duy Khiêm không trả lời mà đẩy cô ta về phía trước, thân hình Lạc Mạn lao đảo, sau khi đứng vững, cô ta quyết định làm theo lời Lục Duy Khiêm.

Cùng lúc đó, trong phòng chung của Lạc Yên và Âu Dực.

Lạc Yên mơ màng tỉnh dậy, cô theo thói quen mới, quay đầu nhìn về phía bên cạnh, lại phát hiện người đàn ông đó đã chẳng thấy đâu.

Lạc Yên cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng anh lại đang bận rộn trong phòng tắm.

Cô chậm rãi đi xuống giường, sau đó đi đến bên bàn, quyết định ăn chút gì đó lót bụng.

Vừa ngồi xuống ghế, một mảnh giấy ghi chú nhỏ màu vàng đã thu hút sự chú ý của cô.

Lạc Yên cúi người đến gần nơi dán mảnh giấy, đôi mắt cô mở to, đưa tay bóc mảnh giấy ra khỏi mép bàn, sau đó lật ngược lại, quả nhiên trên mảnh giấy là những dòng chữ viết tay đều đặn thẳng tắp của Âu Dục, nội dung ngắn gọn:

"Yên Yên, tôi cùng bạn bè đi tắm biển một lúc, đừng lo lắng cho tôi, vừa nãy tôi muốn dẫn em cùng đi, nhưng không nỡ đánh thức em dậy, hi vọng em sẽ không trách, nếu em không muốn ở trong phòng thì có thể ra ngoài chơi cùng bọn tôi."

Lạc Yên đọc xong, suýt chút nữa sặc nước bọt, cô nhìn lại dung trên giấy thêm vài lần nữa, không khỏi ngạc nhiên.

"Không nhìn nhầm mà..." Lạc Yên lẩm bẩm.

Người như anh mà lại có thể thốt ra câu "không nỡ đánh thức em" sao? Lạc Yên chưa bao giờ dám nghĩ đến điều này.

Nhớ lại nội dung trong mảnh ghi chú, cô cân nhắc một lúc, sau đó quyết định sẽ ra biển cùng anh.

Trước tiên phải chọn quần áo...! Đi tắm biển thì nên chọn gì đây?

Bikini? Khá phù hợp, nhưng Lạc Yên không muốn để những người đàn ông xa lạ kia nhìn thấy cơ thể mình.

Đến hơn 5 phút sau, cô mới lựa chọn xong.

Một chiếc áo thun màu xanh da trời và một chiếc quần thể thao dài.

Cũng không biết sau khi đám bạn bè của anh nhìn thấy cô sẽ cho rằng cô bảo thủ hay mất thẩm mỹ cô có vấn đề, nhưng Lạc Yên không quan tâm, bọn họ nghĩ gì không nằm trong phạm vi lo lắng của cô.

Chọn đồ xong xuôi, Lạc Yên đi vào phòng tắm, sau khi thay đồ xong, cô thu dọn chút đồ đạc rồi cất bước rời đi.

Lạc Yên không biết rằng lần này cô đi sẽ xảy ra rất nhiều chuyện mà cô không ngờ đến, cũng làm thay đổi rất nhiều điều trong cuộc đời cô..

Chương 35: 35: Rơi Xuống Biển

Bên này, Lạc Yên đang đi đến nơi có Âu Dực, bên kia, Lạc Mạn vẫn đang loay hoay tìm cách tiếp cận anh.

Lạc Mạn đứng ở phía xa, nơi Âu Dực không nhìn thấy.

Cô ta đã sớm nhìn thấy nơi Âu Dực đang ngâm mình, muốn tiếp cận anh thì không khó, chỉ cần cô ta bơi từ nơi xa xa lại gần, theo như lời Lục Duy Khiêm nói, làm như vô tình gặp được anh là ổn.

Tưởng tượng thì có vẻ đẹp, nhưng thực tế lại hoàn toàn không giống trong tưởng tượng, bởi vì Lạc Mạn đâu có biết bơi?

Nếu nơi này là một hồ bơi gia đình nào đó, cô ta có thể dễ dàng chơi đùa với dòng nước, nhưng đây là biển, biển rộng mênh mông, nước ở gần bờ tuy cạn nhưng càng ra xa thì càng sâu không thấy đáy.

Một người chỉ có thể lăn lộn trong hồ bơi gia đình nước đến lưng chừng cổ như cô ta thì làm gì có lá gan để mà gieo mình xuống biển chứ?

Cô ta còn chưa bị điên, làm như vậy có khác gì tự mình đâm đầu vào chỗ chết?

Nhưng nếu cứ như bây giờ thì kế hoạch mà cô ta và Lục Duy Khiêm đã tỉ mỉ bàn bạc có vẻ khó thực hiện.

Phải làm sao đây...! Phải làm sao đây...

Trong đầu Lạc Mạn hiện tại rối như tơ vò, đang lúc cô ta không biết nên làm gì thì phía sau đột nhiên truyền đến từng tiếng bước chân.

Lạc Mạn tức khắc quay đầu, ánh mắt đầy cảnh giác.

Vừa nhìn thấy người đến, khuôn mặt Lạc Mạn lập tức tối sầm lại.

Chết tiệt! Tại sao lại là Lạc Yên?

Không phải Lạc Yên không đến sao?

Uống cho cô ta vừa nãy còn mừng rỡ vì Âu Dực chỉ đến một mình, vừa tiện cho cô ta làm mọi chuyện, ai ngờ...

Đều tại da mặt của Lạc Yên quá dày! Âu Dực đã không để cô đi cùng thì thôi đi, cô còn không biết an phận ở trong phòng, lại còn bám theo đến tận đây, đúng là liêm sỉ vứt cho chó ăn rồi.

Trong lòng Lạc Mạn thầm mắng Lạc Yên đến không còn chỗ nào để mắng, chính cô ta cũng không ý thức được ai mới là người thật sự vô liêm sỉ ở đây

Lạc Yên cũng nhìn thấy cô ta, cô không khỏi bất ngờ.

Không phải là bởi vì nhìn thấy Lạc Mạn mà bất ngờ, là bởi vì...!cách cô ta khoe vẻ đẹp của bản thân.

Lạc Yên cũng không biết nên nói gì, Lạc Mạn mặc như vậy...!ừm, quả là bổ mắt người nhìn.

Dường như ngoài vùng tam giác và hai quả núi to tròn phía trước ra, toàn bộ da thịt trên người cô ta đều không có vải vóc che chắn.

Chậc...!Nhìn cũng rất gì và này nọ.

Lạc Yên lắc đầu, không muốn tiếp tục đặt lực chú ý lên những vấn đề cón con này nữa.

Cô đi về phía trước, vừa định cất giọng gọi Âu Dực thì đột nhiên có một bàn tay bịt miệng cô lại.

Là Lạc Mạn.

Lạc Yên dùng sức thoát ra khỏi cô ta, phải mất đến hai phút sau, cô mới đẩy được Lạc Mạn đang cắn chặt không buông ra khỏi người mình.

Lạc Yên cúi người thở d.ốc, sau đó ngẩng đầu chất vấn:

"Lạc Mạn, chị bị thần kinh à?"

Lạc Mạn cũng không biết cô ta đang làm gì, trong đầu cô ta chỉ còn duy nhất một suy nghĩ: Tuyệt đối không thể để Âu Dực phát hiện ra Lạc Yên có đến đây được!

Nghĩ như vậy, vẻ quyết tâm tàn nhẫn trong mắt cô ta càng tăng thêm, Lạc Mạn lồm cồm bò dậy, tiếp tục đi về phía Lạc Yên trong ánh mắt hoảng sợ của cô.

"Lạc Mạn! Chị làm gì vậy? Chị..."

Lạc Yên còn chưa nói xong câu, cơ thể đã mất thăng bằng, cô bị Lạc Mạn đẩy ngã xuống từ đồi cát, trong lúc cấp bách, cô vội vàng nắm lấy cổ tay Lạc Mạn, vô tình kéo theo cả cô ta xuống.

Có lẽ Lạc Mạn không ngờ đến cô sẽ có động tác này, cả người sững sờ không phản ứng kịp, đến khi hồi thần lại thì mọi chuyện đã muộn. Cả hai người lăn trên mặt cát, mặc dù đã có chiếc áo thun che chắn nhưng da lưng vẫn không nhận được mà bị những hạt cát cọ xát vào, đau đến chết lặng.

Lạc Yên ăn mặc kín đáo nhưng vẫn không tránh khỏi tổn thương, càng đừng nói đến Lạc Mạn ăn mặc phong phanh như vậy, da thịt trực tiếp tiếp xúc với từng hạt cát thô to, có nơi thậm chí đã rỉ máu. Kết thúc cơn dốc cát, hai người cùng rơi xuống biển, sự va chạm với nước tạo ra âm thanh nhỏ, nhưng không đủ để những người xung quanh nghe thấy.

Cũng may Lạc Yên biết bơi, cô dùng chút kĩ năng kém cỏi của mình, cố gắng lên bờ, nhưng khi lên được bờ lại phát hiện Lạc Mạn đang sắp đuối sức trong dòng nước.

Lạc Yên vốn cho rằng trái tim cô sắt đá, không bao giờ xem Lạc Mạn là chị nữa, nhưng khi nhìn thấy hình ảnh này, trái tim cô lại nhói lên từng cơn.

Đúng rồi, suy cho cùng thì tình thân máu mủ ruột thịt là thứ không thể muốn bỏ là bỏ được.

Lạc Yên không còn thời gian để cân nhắc, dù đã đuối sức nhưng cô vẫn liều mạng nhảy xuống cứu Lạc Mạn lên, dùng hết khả năng đẩy cô ta vào bờ.

Cũng may bản năng cầu sống của Lạc Mạn đủ lớn, cô ta loay hoay mấy giây, rốt cuộc cũng lên được bờ.

Lạc Yên đã hoàn toàn đuối sức, cô mơ màng giữa dòng nước, dùng chút tinh táo cuối cùng bơi vào trong bờ, vốn định nhờ Lạc Mạn kéo lên, nhưng còn chưa kịp mở miệng thì trên đầu đột nhiên bị một cánh tay dùng lực đè xuống.

Cô không thể tin nổi vào những chuyện xảy ra trước mắt mình.

Lạc Mạn vô tâm đến mức này ư?

Trước khi mất đi ý thức, trong đầu Lạc Yên xuất hiện một câu nói trong sách cô đã từng đọc trước đây.

"Chết không đáng sợ, đáng sợ là sau khi chết đi lại không có một ai để ý, tựa như sự tồn tại của bạn không có giá trị, bạn có mặt trên đời này cũng được, không có cũng chẳng sao."

Giờ đây mới thấy, hoàn cảnh của cô chẳng khác gì nhân vật trong sách.

Cha mẹ ghẻ lạnh, chị gái oán hận, bà nội là người duy nhất quan tâm cô cũng đã qua đời.

Chỉ còn Diệp Diệp, bạn thân cô, cũng không biết sau khi cô mất đi rồi thì cô ấy có đau lòng không.

Đột nhiên cô cảm thấy hối hận.

Đáng ra cô không nên liều mạng cứu người chị gái bạch nhãn lang này!

Cảm giác ngọt ngào khó thờ kia, cảm giác khoang mũi bị dòng nước tàn phá, cảm giác cả người bị dòng nước nhấn chìm thật sự rất không dễ chịu.

Lạc Yên nhanh chóng mất đi ý thức.

Từ đầu đến cuối, chỉ có Lục Duy Khiêm luôn chú ý đến động tĩnh bên này phát hiện ra.

Ban đầu hẳn cho rằng Lạc Mạn đang cố ngăn cản Lạc Yên lên tiếng nên cũng không nói gì, sau này mới phát hiện ra tình huống giữa Lạc Mạn và Lạc Yên có gì đó bất thường, chờ đến khi hẳn chạy đến thì đã muộn.

"Lạc Mạn, cô điên rồi!" Lục Duy Khiêm hét lên chất vấn Lạc Mạn.

Lạc Mạn khó hiểu: "Điên? Thế nào là điên? Cô ta chết rồi chẳng phải vị trí thiếu phu nhân nhà họ Âu kia sẽ dễ dàng giành lấy hơn sao?"

Đồng tài sản mà anh ao ước cũng không còn là ước mơ xa vời nữa."

Lục Duy Khiêm tức giận: "Cô có não không? Cô nghĩ sau khi Lạc Yên chết thì Âu Dục sẽ không điều tra sao? Đến lúc đó tôi và cô đều không thoát được!"

Lục Duy Khiêm nhắc đến, Lạc Mạn mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, cô ta hoảng sợ, giọng nói run rẩy: "VẬY...!VẬY bây giờ phải làm sao đây?"

Lục Duy Khiêm bực bội vô cùng, lần đầu tiên xuất hiện xúc động

muốn giết chết á ngu ngốc này.

Hắn cố gắng nhịn xuống xúc động kia, bực bội nói:

"Bây giờ như thế này, tôi nhảy xuống cứu Lạc Yên trước, cô cũng nhảy xuống theo rồi để Âu Dực đến cứu, có gì sau này dễ dàng đổ trách nhiệm lên người Lạc Yên hơn."

Lạc Mạn không tin nổi vào tai mình: "Cái gì? Anh bảo tôi mạo hiểm tính mạng chỉ vì..."

Lục Duy Khiêm mệt mỏi thở dài, hắn không thể tiếp tục nhiều lời với Lạc Mạn nữa, nếu không thì Lạc Yên sẽ không kịp mất.

Chỉ thấy Lục Duy Khiêm không chút chần chừ, dùng tay đẩy mạnh Lạc Mạn xuống dòng nước, sau đó hét lớn về phía Âu Dực:

"A Dực, nhanh cứu Mạn Mạn!"

Dứt lời, Lục Duy Khiêm gần như không chút do dự, lập tức nhảy xuống cứu Lạc Yên, thế nhưng thời gian hắn và Lạc Mạn đôi co quá lâu, hắn lặn một hồi vẫn không thấy tung tích của Lạc Yên ở đâu.

Nguy to rồi! - Chuông báo động trong lòng Lục Duy Khiêm vang lên. Nơi đây địa hình hiểm hóc, e rằng...! Lạc Yên khó mà qua khỏi..

Chương 36: 36: Tụ Trách

Bên kia, sau khi nghe thấy tiếng hét của Lục Duy Khiêm, Âu Dực vẫn đang hưởng thù sự cạo xát nhẹ nhàng với dòng nước rất cuộc cũng dờn lực chú ý, anh nhìn về hướng âm thanh phát ra, phát hiện có một người phụ nữ đang vùng vẫy dưới nước.

Trông rất quen...! Chính là Lạc Mạn!

Âu Dực hoảng hốt, sâu trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi, sợ rằng anh sẽ vĩnh viễn mất đi bé gái đã cứu anh vào 12 năm trước.

Anh dùng tốc độ nhanh nhất có thể để lên bờ, sau đó dùng sức chạy đến chỗ Lạc Mạn, nhưng vì khoảng cách quá xa nên anh chỉ có thể trợ mắt nhìn thân thể cô ta dần dần chìm xuống, cánh tay đang quơ loạng choạng cũng dần mất đi sức lực, từ từ biến mất khỏi tầm mắt của anh.

Cho đến khi Âu Dực đuổi đến con bờ phía trước, nơi Lạc Mạn chìm xuống, thì anh đã không thấy tung tích cô ta đâu.

Không chút do dự, anh lập tức nhảy xuống dòng nước rồi lặn xuống sâu hơn để có thể dễ dàng tìm kiếm, qua một lúc, anh lại không may mắc kẹt vào một khe hở hẹp trong các tảng đá.

Ẩn bên trong dòng nước là những tảng đá khổng lồ xếp san sát nhau, không cho anh một con đường lùi, Âu Dực phải mất rất nhiều sức mới có thể đẩy tảng đá đang kẹp người mình ra, thành công thoát thân.

May mắn là anh thường xuyên tập gym nên cơ thể khoẻ khoắn, không đến mức ngất lịm đi sau một hồi bị kẹt, nhưng cơ thể anh, anh rõ ràng hơn ai hết, anh sắp đuối sức rồi.

Đúng lúc anh nghĩ mình không chống cự được nữa, đột nhiên anh lại nhìn thấy Lạc Mạn đang dần chìm xuống ở phía xa xa.

Gần như không hề nghĩ ngợi, anh dùng chút sức lực cuối cùng bơi đến, cứu được Lạc Mạn trong phút sinh tử.

Ôm được người vào trong lòng, Âu Dực mới thoáng thở phào, nhô đầu ra khỏi mặt nước, khi anh cho rằng mọi việc đều đã an toàn thì đột nhiên phía sau vai trĩu xuống, quay đầu nhìn lại mới phát hiện ra người vừa chạm vào vai anh là Lục Duy Khiêm.

Ánh mắt hẩn mơ màng, trong lòng còn ôm một người, trước khi mất đi ý thức, hẩn thều thào với Âu Dực:

"Cứu...!tôi..."

Nói xong, hai mắt Lục Duy Khiêm khép lại, ngất đi.

Âu Dực không biết nên nói gì, bây giờ cũng không phải là thời điểm thích hợp để mắng người.

Anh cố nhin cơn bực bội trong lòng xuống, dự định kéo ba người bọn họ đi về phía gần bờ, nhưng khi vừa đưa mắt quan sát anh mới phát hiện nơi mà bọn họ đang mắc kẹt hiện tại là...!vị trí giữa biển.

"Fu.ck!" Anh không nhin được chửi thề một tiếng, trong lòng rối như tơ vò.

Phải làm sao đây? Bây giờ không biết nên tiến hay nên lùi, sương mù mờ mịt bao vây bốn phía, anh chẳng biết bản thân có thể chống cự thêm được bao lâu nếu ba người này không chịu tỉnh lại.

Đang lúc nguy hiểm, ánh mắt anh đột nhiên sáng lên, bởi vì anh phát hiện phía trước có một chiếc bè gỗ cũ nát, không biết đã trôi trên dòng nước bao lâu.

Nhưng không quan trọng, có là tốt rồi.

Âu Dực ôm Lạc Mạn ở trong lòng, sau đó điều chỉnh tư thế sao cho Lục Duy Khiêm ôm chặt lấy người phụ nữ trong lòng hẩn rồi kéo hẩn theo sau, chạt vật đi đến phía chiếc bè.

Âu Dực để Lạc Mạn lên bè trước, bót đi một gánh nặng, cả người anh thoải mái hơn nhiều, sức lực cũng hồi phục được đôi chút.

Anh tiếp tục làm vài động tác đỡ Lục Duy Khiêm và người hẩn đang ôm lên bè, xong việc, Âu Dực mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng tạm xem như an toàn.

Sau khi xử lí xong xuôi, anh ước chừng sức chịu đựng của chiếc bè

rồi cũng theo đó mà lên.

Xác định được nguy hiểm đã không còn, Âu Dực cuối cùng cũng không chống đỡ được nữa mà ngủ thiếp đi, mặc kệ chiếc bè trôi đi theo dòng nước.

Đến khi anh tỉnh lại, phát hiện hoàn cảnh trước mắt hoàn toàn xa lạ. Không phải là đáng sợ, mà là anh chưa từng nhìn thấy bao giờ. Âu Dực ngẩn người một lúc mới ý thức được bọn họ đã lạc vào một nơi không rõ tên.

Phát hiện ra điểm này, Âu Dực không những không lo lắng, ngược lại còn có chút vui mừng.

Như vậy cũng tốt, ít ra thì cũng có chỗ để tạm dừng chân, khi đi tắm biển anh có mang theo điện thoại, khả năng chống nước của điện thoại anh rất tốt, nơi đây là giữa lòng biển ở Hawaii, hẳn là sẽ có tín hiệu.

Nghĩ như vậy, Âu Dực thoáng yên tâm, anh tháo một phần của chiếc bè, sau đó dùng nó để điều khiển chiếc bè đến đất liền rồi nhanh chóng bước xuống, tiếp theo là đỡ Lạc Mạn, Lục Duy Khiêm và người hấn đang ôm xuống theo.

Xong xuôi mọi việc, Âu Dực tiếp tục tháo dây thừng trên chiếc bè rồi dùng nó cột vào một thân cây gần đó, làm xong những việc cần làm, anh mới hoàn toàn yên tâm.

Lại nhìn ba người đang nằm bất tỉnh nhân sự dưới đất, trong mắt Âu Dực hiện lên vẻ bất lực.

Khổ thật, sức lực của anh đã hồi hồi được phân nửa, vậy ba người này vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

"Ưm..." Tiếng kêu khe khẽ phát ra từ lồng ngực Lục Duy Khiêm khiến Âu Dực chú ý, anh bước đến trước người hấn, sau đó cúi xuống quan sát, hoá ra chủ nhân của âm thanh này là người phụ nữ mà Lục Duy Khiêm luôn cố gắng bảo vệ từ khi xảy ra chuyện đến giờ.

Xem ra người phụ nữ này là người đầu tiên có dấu hiệu tỉnh lại.

Như vậy càng thuận lợi, có thêm một người hỗ trợ anh thì mọi chuyện suôn sẻ hơn nhiều, anh cần làm một nơi dừng chân tránh mưa rét, nếu một mình anh làm thì sẽ mất khá lâu để hoàn thành, vậy

thì rất bất tiện.

Âu Dực đưa tay đỡ người phụ nữ dậy, nhìn thấy khuôn mặt cô, anh sửng sờ.

Người này vậy mà lại là vợ của anh.

Âu Dực dụi dụi mắt, phát hiện bản thân không nhìn nhầm, hoá ra từ nãy đến giờ Lạc Yên vẫn luôn ở cạnh anh, vậy mà anh lại không chút chú ý đến.

Thật ra từ khi nhìn thấy cô, anh đã cảm thấy cô rất quen, nhưng lại không nghĩ người này là Lạc Yên.

Phần vì Lục Duy Khiêm ôm cô quá chặt, áp sát mặt cô vào lồng ngực hắn, không cho anh có cơ hội nhìn thấy mặt cô, thứ duy nhất anh nhìn thấy chính là mái tóc, nhưng nó cũng được cô xoa ra, trông khác lạ so với thường ngày.

Phần vì anh không nghĩ rằng cô sẽ đến biển, anh chỉ ghi trong mảnh ghi chú như vậy vì sợ cô cho rằng anh lạnh nhạt, bỏ đi không nói một lời, không ngờ Lạc Yên lại thật sự đến.

Hơn nữa bộ quần áo cô mặc khác hoàn toàn so với bộ quần áo mà anh nhìn thấy ở nhà, khó tránh khỏi anh không nhận ra.

Âu Dực nghĩ đến đây, không khỏi cảm thấy tự trách.

Đều tại anh kéo cô vào vòng nguy hiểm này, nếu anh không để lại mảnh giấy kia, Lạc Yên sẽ không ra ngoài, cũng sẽ không gặp những chuyện như bây giờ.

Âu Dực thở dài, không còn cách nào khác, phải đẩy nhanh việc trở về thôi.

Có lẽ chính anh cũng không ý thức được rằng anh đang lo lắng cho Lạc Yên, sự quan tâm lo lắng này là xuất phát từ tận đáy lòng, hoàn toàn khác với Lạc Mạn.

Chính anh cũng không tự nhận ra rằng anh dốc sức cứu Lạc Mạn như vậy là vì cái mác "cô bé đã cứu anh vào 12 năm trước" mà cô ta vẫn luôn nguy trang, chứ không phải là vì cô ta.

Đáng thương cho Lạc Mạn, cố gắng nhiều như vậy, cuối cùng vẫn phải bám víu lấy cái mác không thuộc về cô ta kia để đổi lấy chút tình cảm từ anh.

Cũng không biết về sau, khi cô ta biết được điều này thì có tức thành con cá nóc hay không...!Người phụ nữ tên Lạc Mạn này, vừa đáng thương lại vừa đáng hận..

Chương 37: 37: Anh Đang Dần Để Ý Đến Cô Nhiều Hơn

Sau khi được Âu Dực đỡ dậy, khoảng hai phút sau, mi mắt Lạc Yên hơi động, đôi mắt dần dần mở ra, trong mắt là một mảnh mơ hồ.

Cô đang ở đâu vậy? Thiên đường hay địa ngục?

Lạc Yên nhíu mày, mất một lúc mới có thể xác định được tình huống hiện tại của bản thân.

Nếu trí nhớ của cô không có vấn đề thì cô bị Lạc Mạn cố ý dìm xuống nước sau khi cố gắng cứu cô ta, sau đó là giãy dụa...!rồi tỉnh lại ở nơi này.

"Lạc Yên, em không sao chứ?"

Giọng nói trầm khàn vang lên từ trên đỉnh đầu dòi đi lực chú ý của Lạc Yên, cô ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện bản thân đang được Âu Dực đỡ lấy, anh đang lo lắng nhìn cô, sâu trong đôi mắt vốn vẫn luôn lạnh lùng kia lại có thêm một chút quan tâm mà cô không hiểu được. Lạc Yên dùng sức ngồi dậy, nhưng còn chưa ngồi vững thì đã ngã về phía sau, yên vị trong lòng anh.

Cô trầm mặc một lúc, cũng không tiếp tục ngồi dậy nữa mà giữ nguyên tư thế cũ, nhỏ giọng hỏi:

"Chúng ta đang ở đâu đây?"

"Một nơi không rõ tên, có lẽ là một hòn đảo chưa được phát hiện giữa lòng biển." Âu Dực vẻ mặt nghiêm trọng trả lời cô.

Một hoang đảo sao...

Như nhớ ra điều gì đó, Lạc Yên đột nhiên bật dậy, khẩn trương hỏi anh: "Lạc Mạn đâu? Cô ta có ở đây không?"

Âu Dực lại im lặng, một lúc sau mới trả lời: "Cô ta đang nằm ngay bên cạnh em."

Lúc này Lạc Yên mới đưa mắt sang nhìn, phát hiện ở nơi này ngoài cô và Âu Dực ra, còn có Lạc Yên và một người đàn ông khá quen

mắt...! Theo như cô nhớ thì tên của hắn là Lục Duy Khiêm.
Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là Lạc Mạn, cô ta vậy mà cũng bị cuốn đến đây.

Nghĩ đến việc làm táng tận lương tâm của Lạc Mạn, cùng với cảm giác khó thở đến cùng cực khi bị cô ta dùng sức chìm xuống nước kia, trái tim Lạc Yên không khỏi rét lạnh, cô hỏi Âu Dực, thanh âm khàn khàn không nghe ra cảm xúc:

"Chị ta như thế nào rồi?"

Âu Dực xoa đầu trấn an cô: "Lạc Yên, em không cần lo lắng, mặc dù đến bây giờ cô ấy vẫn chưa tỉnh nhưng sẽ không có vấn đề gì đâu."
Lạc Yên cười lạnh, lo lắng sao? Cô cũng muốn lo lắng cho chị gái mình, thế nhưng mỗi khi nghĩ đến việc cô ta muốn giết chết cô, ý muốn quan tâm trong lòng cô lại biến mất.

Xin lỗi, cô không có máu M.

"Quan tâm cô ta? Anh nghĩ nhiều rồi." Tâm trạng Lạc Yên vốn đang rất tệ, cô cũng chẳng nề nang, lạnh lùng nói.

Nói xong mới nhớ ra người đang đối thoại với cô là Âu Dực, không khỏi hối hận, nhưng cô cũng không bào chữa.

Âu Dực im lặng, ở thời điểm hiện tại, anh không muốn tiếp tục cùng cô nhắc đến những chuyện này, anh biết quan hệ giữa Lạc Mạn và Lạc Yên có chút phức tạp, vì vậy liền nói sang chuyện khác.

"Lạc Yên, em nghĩ bây giờ chúng ta nên làm thế nào? Ở lại đây chờ bọn họ đến cứu hay nghỉ ngơi một ngày, đợi Lạc Mạn và Lục Duy Khiêm tỉnh lại rồi cùng nhau tìm cách trở về?"

Bọn họ mà Âu Dực đang nói đến chính là những người bạn đi cùng anh.

Âu Dực vừa nhắc đến chuyện này, quả nhiên đã khiến Lạc Yên để ý đến.

Cô im lặng suy tư, hồi lâu sau mới lên tiếng hỏi:

"Anh có đem điện thoại theo không? Điện thoại còn hoạt động được không?"

"Có."

Âu Dực trả lời cho cả hai câu hỏi của cô.

"Trước tiên gọi điện báo cho bọn họ rằng chúng ta đã gặp nạn đi, rồi hẵng tính những chuyện khác sau." Sau khi có được sự đảm bảo từ anh, Lạc Yên mới bắt đầu suy tính.

Âu Dực nhìn cô, không khỏi cảm thấy cô gái trước mắt anh thật xa lạ.

Lúc ở nhà, cô yếu đuối đến mức một câu cũng không dám lên tiếng, nhưng hiện tại...!mặc dù cũng không khác biệt quá lớn nhưng anh lại cảm thấy khí chất trên người cô đã thay đổi, mạnh mẽ hơn ngày thường.

Lẽ nào đây là do hoàn cảnh khiến cô thay đổi sao? Đối mặt với vấn đề sinh tồn, cô trở nên mạnh mẽ hơn?

Chính anh cũng không nhận ra anh đang dần để ý đến cô hơn, tuy cảm thấy cô đã không còn như trước, nhưng anh vẫn làm theo lời cô, lấy điện thoại ra gọi cho một trong những người bạn của mình.

Hai giây sau, thông báo không nhận được tín hiệu xuất hiện trên màn hình.

Âu Dực nhíu mày, dù đây là một hòn đảo chưa được phát hiện ra nhưng cũng là hòn đảo thuộc tiểu bang Hawaii giàu có, vậy mà lại không được phủ sóng, điều này đúng là nằm ngoài dự kiến của anh. Âu Dực không tin, kiên nhẫn thử thêm hai lần nữa nhưng kết quả vẫn trước sau như một, không gọi được.

Xem ra chiếc điện thoại này vô dụng rồi.

"Sao vậy? Không có tín hiệu sao?" Đang lúc gặp vấn đề, Lạc Yên đột nhiên cất giọng hỏi.

"Ừ, không nhận được tín hiệu." Âu Dực mệt mỏi trả lời, sau đó cả hai đều im lặng.

Xem ra phải dùng phương án thứ hai, đó là ở lại nơi này chờ Lạc Mạn và Lục Duy Khiêm tỉnh lại rồi tìm cách trở về.

"Đúng rồi, chúng ta đến đây bằng cách nào vậy?" Trong bầu không khí nghiêm trọng, thanh âm của Lạc Yên vang lên.

"Tôi vô tình nhìn thấy một chiếc bè, nó đã đưa chúng ta đến đây."

Vừa nói, anh vừa chỉ về phía một thân cây gần đó.

Lạc Yên nhìn theo hướng tay anh, vừa nhìn vừa nghĩ: Có bè, vậy là được rồi, có thể sửa nó thành một chiếc bè chắc chắn hơn để trở về đất liền.

Đột nhiên Âu Dực lên tiếng trầm trọng: "Không ổn! Chiếc bè trôi mất rồi!"

Lúc anh lên tiếng cũng là lúc Lạc Yên vừa vặn phát hiện ở thân cây mà anh chỉ không hề có gì, ánh mắt cô trầm xuống, một tia buồn bã lướt qua đáy mắt.

Bè trôi rồi, phải làm sao đây? Làm lại bè mới sẽ gặp rất nhiều trở ngại về thời gian và vật liệu, liệu bốn người bọn họ có thể làm được không?

Lạc Yên cũng không biết nữa, điều kiện tiên quyết để thoát khỏi nơi này là mọi người phải đoàn kết, nhưng dựa theo hiểu biết của cô đối với Lạc Mạn...! Đoàn kết là chuyện không thể nào!

Không còn cách nào khác, đành phải ở lại đây một thời gian rồi.

Nghĩ như vậy, cô quay đầu nói với Âu Dực:

"Bây giờ chỉ còn một cách, đó là ở lại nơi này một thời gian rồi cùng nhau làm một chiếc bè mới thôi, anh thấy thế nào?"

Âu Dực nhìn bộ dáng cô lo lắng như vậy, trong lòng không nhịn được cảm thấy vui vẻ, vui vẻ vì ít nhất trong hoàn cảnh này, cô lại có thể trưởng thành đến thế, anh cười nhẹ, khẽ nói:

"Đều nghe em."

Đều nghe em...

Ba chữ này của anh khiến Lạc Yên cảm thấy hơi lạ, sâu thẳm trong trái tim dâng lên một chút ấm áp, tâm trạng cũng vì vậy mà không còn tệ như hồi nãy nữa.

Từ khi tỉnh lại đến bây giờ đã qua hơn 15 phút, sức lực của cô cũng đã hồi phục được phần nào.

Lạc Yên chống người đứng dậy, sau đó đi xung quanh hòn đảo quan sát tình hình.

Âu Dực nhìn bóng lưng cô, khoé môi vô thức cong lên, tạo nên một nụ cười tuyệt đẹp.

Anh cũng theo đó mà đứng dậy, sau đó nhanh chóng đuổi kịp cô, cùng cô sai bước đi quanh nơi này.

Sau một hồi quan sát, Lạc Yên và Âu Dực đều tạm hài lòng.

Hòn đảo này không nhỏ, ít nhất thì lượng tài nguyên ở đây có thể đủ cho bốn người bọn họ sống đến 10 năm sau, như vậy là có thể yên tâm về vấn đề lương thực.

Trong quá trình quan sát, hai người phát hiện ra nơi này có một hang động nhỏ, đây là một phát hiện tốt, bọn họ đỡ phải dưng lều tránh mưa rét.

Vậy thì chỉ còn vấn đề quần áo thôi.

Cái này...!Hơi khó giải quyết, đặc biệt là trên người ai cũng thiếu vải.

Ngoại trừ Lạc Yên không mặc đồ bơi ra, cả Âu Dực, Lục Duy Khiêm và Lạc Mạn đều không có nhiều quần áo trên người.

Lẽ nào bọn họ phải dùng lá cây như người nguyên thủy?

Đang lúc băn khoăn về vấn đề này, Lạc Yên bỗng phát hiện ra có một loại cây kì lạ mà cô chưa thấy bao giờ, thân cây bằng gỗ có màu nâu sẫm, không khác những cây còn lại là bao, nhưng lá cây...!nó giống như một dạng sợi dùng để dệt vải vậy.

Lạc Yên đưa tay lên sờ thử, cảm giác truyền đến giúp cô có thể xác định được, thứ này thật sự có thể dùng để dệt thành vải rồi may quần áo.

Thật tốt! Vậy là tất cả đều đã được giải quyết rồi.

Không còn điều gì băn khoăn nữa, Lạc Yên và Âu Dực phối hợp cùng nhau hỗ trợ đưa hai người Lạc Mạn và Lục Duy Khiêm vào hang động.

Trong thời gian chờ đợi bọn họ tỉnh lại, Âu Dực đi hái một vài loại hoa quả đơn giản, sau đó tự mình làm cần câu để câu cá, còn Lạc Yên thì ngồi ở một tảng đá gần đó, dựa theo ánh sáng của trăng, dùng khung cửi mà Âu Dực làm cho cô để dệt vải.

"Em đúng là cái gì cũng biết làm nhỉ?" Trong lúc đợi cá cắn câu, Âu Dực không kiềm được lên tiếng trêu chọc.

Nghe thấy thanh âm trêu đùa chứa ý cười như có như không của anh, bên tai Lạc Yên bất giác đỏ lên, cũng may là trời đang tối nên Âu Dực không nhìn thấy.

Lạc Yên cười ngại ngùng đáp:

"Không hẳn đâu, cái này là nhờ trước kia bà nội từng dạy em."

Âu Dực cười nhẹ: "Thảo nào...!Trí nhớ của em tốt thật đấy."
Lạc Yên lại đỏ mặt, cô không trả lời anh nữa, vài giờ về sau, tuy không ai nói với ai câu nào nhưng bầu không khí giữa hai người bọn họ chưa bao giờ hài hoà như lúc này.

Cho đến khi mọi việc xong xuôi thì trời đã trở sáng, ước chừng khoảng 5 giờ sáng, cũng có nghĩa là cả đêm qua bọn họ lo lắng đến mức không ngủ được.

Âu Dực đã câu được khá khá, Lạc Yên cũng đã dệt xong một mảnh vải lớn.

Hai người sánh bước nhau đi vào hang động cất giữ những thứ vừa làm ra.

Trời đã tờ mờ sáng nhưng bên trong vẫn tối om, có thể thấy được đây không phải là nơi dừng chân lâu dài, để có thể thuận lợi sống sót, có lẽ bọn họ vẫn phải làm một căn lều nhỏ ở ngoài trời rồi.

Âu Dực và Lạc Yên nhìn nhau, sau đó không hẹn mà cùng gật đầu thống nhất ý kiến, hai người chân trước chân sau, vừa định ra khỏi hang động để tìm kiếm vật liệu dựng lều, đột nhiên từ mặt đất bất ngờ truyền đến thanh âm nỉ non của Lạc Mạn:

"Đói...!Tôi muốn ăn..."

Ngay sau khi Lạc Mạn thều thào xong, Lục Duy Khiêm cũng theo đó mà khàn giọng:

"Ừm..."

Cả Lạc Yên và Âu Dực đều dừng chân lại, Lạc Yên rũ mi mắt không biết đang nghĩ gì, vài giây sau liền ngẩng đầu:

"Em đi làm chút gì đó để bọn họ ăn tạm đây, vất vả từ hôm qua đến giờ, chắc anh cũng đói rồi."

Âu Dực gật đầu, Lạc Yên nhìn người phụ nữ mặc bikini đỏ chót trên mặt đất một lúc, sau đó xoay người rời đi.

Khoảng 15 phút sau cô mới quay lại, khi cô trở lại thì cả Lạc Mạn và Lục Duy Khiêm đều đã tỉnh lại, được Âu Dực đỡ ngồi dậy.

Lạc Mạn có vẻ như vẫn chưa tỉnh táo, ánh mắt có chút mơ màng, Lục Duy Khiêm thì ổn hơn, hẩn ngồi trên mặt đất, vẻ mặt thần thờ. Trên tay Lạc Yên cầm một khay gỗ, trên khay gỗ là những củ khoai

lang nướng nóng hổi.

Lạc Yên bê cái khay đến trước mặt Lạc Mạn, sau đó đặt xuống trước mặt cô ta, thanh âm không nghe ra vui buồn:

"Ăn đi."

Lạc Mạn đưa mắt nhìn những củ khoai lang sần sùi dưới mặt đất, khuôn mặt đột nhiên trở nên giận dữ.

Trong ánh mắt khó hiểu của Lạc Yên, cô ta cầm lấy củ khoai lang vẫn còn nóng hổi từ chiếc khay, sau đó ném mạnh vào người Lạc Yên rồi hét lên với giọng nói vô cùng chói tai:

"Khoai lang nướng? Lạc Yên, mày đang sỉ nhục tao đấy à?".

Chương 38: 38: Cô Gái Tốt Đẹp Như Vậy

Lạc Yên ngỡ ngác, phần bụng đột nhiên truyền đến cảm giác nóng rất khiến cô kinh hoàng, may mắn là cô phản ứng nhanh nên không gây ra thương tích gì lớn, nhưng...!vẫn rất đau.

Âu Dực và Lạc Yên sững sờ trước hành động của cô ta, cả Lục Duy Khiêm vốn đang thất thần cũng bị hành động này của Lạc Mạn di chuyển lực chú ý.

Ngay tức khắc, cả ba người đều không hẹn mà cùng hướng ánh mắt về phía Lạc Mạn.

Người đầu tiên phản ứng sau chuyện này là Âu Dực, chỉ thấy ánh mắt anh nhanh chóng lạnh xuống, thanh âm cũng lạnh lẽo đến tột độ: "Lạc Mạn, bây giờ chúng ta đang ở trên một hoang đảo, ngoại trừ những thứ này ra thì không còn gì khác, em không ăn thì nhịn đi, đừng làm khó Lạc Yên."

Những lời nói lạnh lùng của anh thành công khiến Lạc Mạn tỉnh táo lại, nhớ lại hành động vừa rồi của bản thân, Lạc Mạn ngây người. Cô ta vừa phát điên cái gì vậy...?

Cũng may là mọi chuyện chưa đi quá xa...

Nghĩ lại những lời Âu Dực vừa nói, sự tỉnh táo vừa mới có được của Lạc Mạn nhanh chóng biến mất, nói gì thì nói, cô ta vẫn không muốn chấp nhận sự thật này, bởi nó quá tàn nhẫn đối với cô ta.

Cái gì gọi là lạc vào hoang đảo? Cô ta phải ở trên cái nơi khi ho cò gáy này bao lâu nữa đây?

Đều tại Lục Duy Khiêm, nếu hắn không đẩy cô ta xuống nước thì mọi chuyện đã không tồi tệ như bây giờ.

Tại sao không để Lạc Yên đi chịu chết một mình, lại còn kéo theo cô ta làm gì? Cô ta hận, hận Lạc Yên, hận Lục Duy Khiêm, hận cả thế giới này!

"Tôi muốn trở về! Ngay bây giờ, trở về ngay bây giờ, tôi không muốn phải sống ở nơi này!" Lạc Mạn không kiềm chế được hét lên, nhưng đáp lại cô ta là ánh mắt lạnh lùng của ba người đối diện.

Âu Dục dùng chút kiên nhẫn cuối cùng để giải thích:

"Lạc Mạn, đừng nháo nữa, em phải hiểu rằng tình huống này là không lường trước được, không còn cách nào để rời khỏi nơi này, chỉ có thể tạm thời ở lại, dựa vào tài nguyên trên đảo để sống qua ngày."

Lạc Mạn vẫn không muốn tin, tiếp tục làm loạn: "Tôi không biết, tôi muốn trở về, các người phải đưa tôi trở về thành phố A bằng bất cứ giá nào!"

Nói xong, cô ta không quên trút giận lên đầu Lục Duy Khiêm:

"Đều tại anh, nếu ban đầu anh không đưa tôi đi du lịch gì đó thì bây giờ tôi đã không phải chịu đựng những điều này!"

Lục Duy Khiêm đau đầu vô cùng, trong hoàn cảnh này, kiểu người vừa kéo chân sau lại ngang ngược như Lạc Mạn phiền phức vô cùng, hấn lại chẳng có nhiều kiên nhẫn để giải thích như Âu Dục, hấn cáu gắt:

"Cô im đi! Nếu không đừng trách tôi ra tay độc ác."

Lạc Mạn đương nhiên không sợ những lời đe dọa này, tiếp tục thách thức giới hạn chịu đựng của Lục Duy Khiêm.

Chỉ thấy cô ta dùng sức đứng dậy, sau đó đến gần, bàn tay hướng đến vai Lục Duy Khiêm lay mạnh, gào thét: "Anh định làm gì? Anh dám làm gì tôi? Anh có tin rằng tôi sẽ..."

Lạc Mạn còn chưa nói xong, phía sau gáy đột nhiên đau nhói, hoá ra Lục Duy Khiêm đã không chịu nổi mà đánh ngất cô ta.

Lạc Mạn nhanh chóng ngã xuống, sau khi cô ta ngất đi, không gian yên tĩnh trở lại, lúc này Lục Duy Khiêm mới nhớ đến bên cạnh mình còn có hai người, hấn tính toán một lúc, lo lắng chuyện vừa xảy ra sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch sau này, vì vậy vội vàng lên tiếng giải thích với Âu Dục:

"A Dục, cậu đừng nghĩ nhiều, Mạn Mạn vì quá sốc nên mới như vậy, chờ đến khi tỉnh lại, cô ấy sẽ bình tĩnh thôi, cậu cũng biết cô ấy vốn rất hiểu chuyện mà."

Âu Dực gật đầu, giọng nói qua loa cho có lệ: "Tôi biết mà, được rồi, nhanh ăn đi, đừng nhắc đến chuyện này nữa."

Âu Dực nói xong liền bắt đầu ăn, trước khi ăn, anh như nhớ đến điều gì đó, đột nhiên quay sang nhìn Lạc Yên vốn vẫn luôn giữ im lặng ở bên cạnh:

"Lạc Yên, em có sao không? Đau lắm không?"

Lạc Yên lắc đầu: "Em không sao, cảm ơn đã quan tâm."

Âu Dực nhìn cô một lúc, sau khi xác định cô không nói dối mới thật sự yên tâm tiếp tục ăn.

Lục Duy Khiêm ngồi ở bên cạnh, toàn bộ cảnh tượng này đều bị hấp thu vào tầm mắt, hắn trầm ngâm một lúc, cũng không biết đang suy nghĩ về chuyện gì.

Âu Dực vừa ăn vừa suy nghĩ về những chuyện vừa xảy ra, nhớ lại bộ dạng phát điên của Lạc Mạn, trong lòng anh khó tránh khỏi thất vọng.

Anh chưa từng nghĩ đến Lạc Mạn lại có một mặt khiến người ta chán ghét như thế này, cũng chưa từng nghĩ đến trong hoàn cảnh như hiện tại, người giữ được bình tĩnh nhất lại là Lạc Yên.

Tính đến thời điểm bây giờ, kể từ sau khi biết bản thân đã lạc vào hoang đảo, dường như Lạc Yên chưa từng than một lời, càng đừng nói đến việc khóc nháo như Lạc Mạn.

Không so sánh sẽ không có đau thương, đem ra đặt cạnh nhau mới nhìn thấy sự đối lập rõ rệt giữa hai người Lạc Yên và Lạc Mạn.

Nghĩ đến đây, Âu Dực bất giác thở dài.

Trong lòng anh thầm nhủ, hy vọng rằng Lạc Mạn sẽ như Lục Duy Khiêm nói, vì nhất thời không chịu nổi mới kích động như vậy.

Ba người bọn họ ngồi cạnh nhau, trong lòng mỗi người đều mang một suy nghĩ riêng, ngoại trừ Lạc Yên đang ngồi may quần áo ra, sau khi ăn xong thì tất cả đều đi ngủ.

Cứ như vậy cho đến buổi chiều cùng ngày hôm đó, Âu Dực và Lục Duy Khiêm mới lần lượt tỉnh lại, khi bọn họ tỉnh lại thì Lạc Yên đã may xong quần áo cho cả bốn người.

Cho đến khi mặc lên người bộ quần áo do chính tay cô may, Âu Dực và Lục Duy Khiêm đều không khỏi cảm thấy kinh ngạc, tốc độ này...!

đúng là nhanh có một không hai.

Ấn tượng của Lục Duy Khiêm về Lạc Yên cũng thay đổi, trước kia hẳn cho rằng đây là một cô gái có tâm tư không đơn giản, lại vô dụng, không có gì nổi bật ngoại trừ nhan sắc, đem so sánh với Lạc Mạn thì đúng là chênh lệch.

Nhưng bây giờ suy nghĩ của hắn đối với cô đã hoàn toàn khác, đây là một cô gái đơn thuần theo đúng nghĩa, thông thạo mọi lĩnh vực, đem so sánh với Lạc Mạn cũng chênh lệch, nhưng không phải là cô thua kém Lạc Mạn mà là Lạc Mạn hoàn toàn không thể sánh bằng cô.

Nghĩ đến đây, Lục Duy Khiêm không khỏi tặc lưỡi.

Chậc, một cô gái tốt đẹp như vậy nhưng lại không may dính đến Âu Dực, hẳn cũng chỉ có thể âm thầm nói lời xin lỗi cô, bởi vì so với sự tán thưởng dành cho cô thì lợi ích và mối thù giết em gái của hắn mới đáng để đặt lên hàng đầu.

Sau khi thay đồ xong, Lạc Yên và Âu Dực lại theo thói quen cũ đi ra ngoài tìm kiếm những vật liệu có thể dùng và tìm lá cây để dựng lều, Lục Duy Khiêm không có việc gì làm nên cũng lẻo đẻo đi theo sau, được một đoạn, ba người lại tách ra, Âu Dực và Lục Duy Khiêm đi lấy vật liệu dựng lều.

Lạc Yên đi về một hướng, quyết định khám phá kĩ những thứ mà cô chưa kịp khám phá trên hòn đảo này, lại nói, hòn đảo này đúng là khác thường, trên đây chứa đủ những giống cây quả lạ.

Ví dụ như cái cây trước mặt Lạc Yên, thân cây không khác gì những cây khác, nhưng quả của nó lại có hình dạng như một chiếc nồi, hơn nữa còn cực kỳ chắc chắn, có vẻ như có thể dùng để nấu cơm canh. Lại như cây tương tự dưa hấu này, lá của nó che phủ đất, rất thơm, nếu đâm nhuyễn ra có thể thay thế kem đánh răng, dầu gội đầu hoặc sữa tắm, quả của nó trông giống như một chiếc bàn chải đánh răng, thân cứng và ở đỉnh đầu có tơ.

Đúng là một hòn đảo kì lạ, thảo nào vẫn chưa được phát hiện ra.

Sau khi khám phá một vòng thì trời lại đến chập tối, Lạc Yên mang về kha khá đồ, Âu Dực và Lục Duy Khiêm cũng đã tạm dựng xong một căn lều nhỏ đủ cho bốn người sinh hoạt.

Mọi thứ đều xem như đã tạm ổn, bây giờ bọn họ chỉ cần làm thuyền

bè để trở về thôi, vẫn nên tự dựa vào chính mình thì hơn, không thể trông chờ vào đám bạn bè đi cùng được.

Bởi vì đây là một hoang đảo chưa được phát hiện ra nên đám bạn bè của Âu Dực muốn tìm kiếm thì phải mất rất nhiều thời gian, trong lúc chờ đợi, còn không bằng tự mình chuẩn bị phương án khác trước.

Trời đã tối, việc làm thuyền bè tạm gác lại vào ngày mai, Âu Dực và Lạc Duy Khiêm đi vào căn lều vừa mới dựng xong nghỉ ngơi, Lạc Yên thì vào hang động chờ Lạc Mạn dậy.

Vốn tưởng rằng Lạc Mạn vẫn chưa tỉnh lại, không ngờ khi Lạc Yên đi vào đã thấy cô ta ngồi trầm mặc trên nền đất.

Lạc Yên do dự một lúc, khi cô vẫn chưa xác định có nên đi vào hay không thì giọng nói của Lạc Mạn đột nhiên truyền vào tai cô, dọa cô suýt chút nữa sợ chết khiếp.

"Yên Yên, em vào tìm chị sao?"

Yên Yên, em vào tìm chị sao...

Kiều xưng hô này...

Mặc dù biết bản thân không nên nghĩ mọi chuyện theo hướng không tốt nhưng Lạc Yên vẫn không nhịn được mà rùng mình, đã rất lâu rồi Lạc Mạn không gọi cô theo kiểu chế giễu như vậy.

Lạc Yên dè dặt nói: "Đồ ăn chín rồi, ra ăn đi."

Nói xong, như nghĩ đến điều gì đó, cô vội bổ sung thêm một câu:

"Hôm nay không ăn khoai lang nữa, ăn cá nướng."

Lạc Mạn nghe nói không cần phải ăn khoai lang thì hài lòng gật đầu, sau đó yếu điệu lên tiếng: "Yên Yên, em đỡ chị ra được không?"

Lạc Yên do dự: "Được, nhưng...!trước hết chị nên thay bộ quần áo mà tôi vừa may đi." Bởi vì bộ bikini màu đỏ trên người cô ta phản cảm quá, chính cô còn nhìn không nổi.

Lạc Mạn cúi đầu nhìn chính mình vài giây, sau đó nhún vai, làm như không có chuyện gì: "Có gì đâu? Cứ mặc thế này cho mát." Hơn nữa còn tiện câu dẫn Âu Dực.

Cô ta bình tĩnh lại rồi, trong tình huống chỉ có mấy người bạn họ trên hoang đảo, đây là thời điểm mà cô ta dễ dàng hành động nhất.

Âu Dực còn ở đây, thân phận anh cao quý như vậy, qua vài ngày rồi sẽ có người điều động máy bay đến cứu người, cô ta không cần phải

lo lắng.

Sống ở nơi này cũng không phải là quá khó khăn, cô ta không muốn làm việc thì có thể lợi dụng Lạc Yên, giống như lúc nhỏ vậy, để Lạc Yên làm mọi thứ, còn cô ta chỉ cần hưởng thụ, câu dẫn Âu Dực rồi đợi người đến cứu là được.

Cho nên mới có một màn chị em buồn nôn vào tối nay.

Lạc Mạn tính toán rất hay, cô ta lại không biết rằng chính vì cô ta luôn ỷ lại Lạc Yên, tìm cách đùn đẩy công việc cho cô nên mới khiến Âu Dực càng thêm chán ghét, đồng thời khiến anh nghi ngờ về những lời mà cô ta từng nói trong quá khứ, đồng thời còn nghi ngờ cả việc cô ta có phải là cô bé đã cứu anh vào 12 năm trước hay không.

Trong quá khứ, Lạc Mạn từng nói rằng tuổi thơ của cô ta không mấy tốt đẹp, em gái luôn đẩy hết mọi công việc cho cô ta, khiến cô ta không có một phút giây ngơi nghỉ.

Rồi sẽ có một ngày sự thật sẽ được sáng tỏ mà thôi....

Chương 39: 39: Cảm Xúc Thay Đổi

Lạc Yên nhìn Lạc Mạn một lúc, rốt cuộc cũng không tiếp tục khuyên cô ta thay đồ nữa mà tiến đến đỡ Lạc Mạn đứng dậy.

Lạc Mạn cả người mềm nhũn tựa vào người cô, bộ dạng này hoàn toàn khác vẻ ngang ngược thường ngày, khiến trong lòng Lạc Yên hơi bất an.

Chị ta sẽ không giờ trò gì chứ...?

Tuy còn có chút lo lắng nhưng Lạc Yên vẫn miễn cưỡng đỡ Lạc Mạn đi đến nơi bọn họ ăn bữa tối.

Căn lều nhỏ mà Âu Dực và Lục Duy Khiêm dùng cả buổi chiều để dựng nên có hai tầng, vì nơi đây không có thú dữ nên căn lều được dựng liền với mặt đất.

Khi hai người Lạc Yên và Lạc Mạn đến trước căn lều, Âu Dực và Lục Duy Khiêm vẫn còn ngồi đợi bọn họ, nhìn thấy Lạc Mạn một thân bikini nổi bật đỏ chót, Âu Dực vốn đang uống nước suýt chút nữa phun ra ngoài.

"Khụ...!khụ..."

Đối với tình huống trước mắt, Âu Dực vô cùng khó xử, trong lòng anh thầm trách cứ Lạc Yên.

Tại sao Lạc Yên không nhắc nhở Lạc Mạn thay đồ? Để như vậy cũng quá khó coi rồi.

Lúc cứu cô ta, vì đang trong cảnh ngàn cân treo sợi tóc nên anh không có tâm trạng chú ý đến việc Lạc Mạn mặc gì, mặc như thế nào, hở hang bao nhiêu, bây giờ thoát khỏi nguy hiểm mới chú ý đến...

Cũng không biết là vô tình hay cố ý, dù thế nào thì Lạc Mạn như vậy cũng quá thiếu tinh tế rồi.

Lục Duy Khiêm ngồi bên cạnh cũng không nhìn nổi nữa, trong lòng hẩn thẩn mắng Lạc Mạn là đồ ngu ngốc.

Chết tiệt! Á điên này không có não sao? Giờ phút này mà còn nghĩ đến việc câu dẫn Âu Dục bằng cơ thể.

Lục Duy Khiêm đen mặt, lạnh lùng nhìn Lạc Mạn, ngay khi hẩn định đứng dậy kéo cô ta đi thay đồ để vớt vát lại chút thiện cảm từ Âu Dục thì xảy ra một chuyện bất ngờ...

Lạc Mạn vốn đang được Lạc Yên cẩn thận đỡ lấy, lúc sắp đến gần bàn ăn, hai chân cô ta đột nhiên có thay đổi, một giây sau, cả người Lạc Mạn ngã nhao về phía trước, vừa vắn ngã vào người Âu Dục.

Lạc Mạn tự cho là thông minh, quay đầu nhìn Lạc Yên đầy ảm ức:

"Yên Yên, sao em lại đẩy ngã chị?"

"..."

Trái ngược với tưởng tượng của Lạc Mạn, Âu Dục không hề tức giận hay đứng ra bênh vực cô ta, ngược lại khuôn mặt anh cứng đờ, bầu không khí im lặng mất vài giây.

Nếu Lạc Mạn đủ tinh tế thì có thể nhìn ra trong mắt anh mơ hồ hiện lên vẻ bực bội.

Mà Lục Duy Khiêm, sắc mặt hẩn ta bây giờ không thể dùng từ khó coi để hình dung được nữa rồi, hẩn cố nén chút bực bội trong lòng rồi đứng dậy, nhân lúc Âu Dục đang không phản ứng kịp, vội vàng đỡ Lạc Mạn lên, trước khi đưa cô ta đi, hẩn không quên giải thích với Âu Dục:

"A Dục, cậu và Lạc Yên ăn trước đi."

"Mạn Mạn không có ý gì đâu, có lẽ là không ai nhắc nhở nên cô ấy mới quên mất thôi..." Nói xong câu này, hẩn như có thâm ý liếc Lạc Yên đang đứng ngơ ngác bên cạnh một cái, Lạc Yên chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sau khi giải thích xong những nội dung cần thiết, Lục Duy Khiêm đưa Lạc Mạn rời đi, còn không quên lén lút đưa tay bịt miệng để cô ta không nói bậy.

"Ưm ưm..." Lạc Mạn khó khăn muốn lên tiếng, nhưng Lục Duy Khiêm chẳng mảy may để ý, ngược lại còn hạ thấp giọng, lạnh lùng nói:

"Câm miệng!"

Sau đó mạnh bạo kéo cô ta rời khỏi căn lều.

Sau khi hai người Lục Duy Khiêm và Lạc Mạn rời đi, lúc này, ở trong

lều chỉ còn lại Âu Dực và Lạc Yên.

Bầu không khí tương đối khó xử, đương nhiên đó chỉ là đối với một mình Lạc Yên, còn Âu Dực, sau khi bàng hoàng qua đi, anh lại xem như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục dùng bữa tối.

Lạc Yên thấy anh tự nhiên như vậy thì cũng không nghĩ nhiều nữa, lập tức đem mọi chuyện gác sang một bên rồi đi đến trước bàn, ngồi vào vị trí bên cạnh Âu Dực, sau đó chuyên tâm ăn tối.

Sau khi ăn xong, Lạc Yên dọn dẹp một lúc rồi lên chiếc giường bằng gỗ nghỉ ngơi.

Vì trong lều không đủ không gian để làm giường riêng cho từng người nên Âu Dực chỉ làm ba cái, anh cũng không cảm thấy có gì không ổn, trong tiềm thức của anh, Lạc Yên là vợ anh thì nằm chung giường với anh cũng không có vấn đề gì, hai người Lục Duy Khiêm và Lạc Mạn nằm chung một giường, vừa ổn.

Vì thế, khi cảm nhận được vị trí bên cạnh hơi lún xuống, Lạc Yên vô cùng ngạc nhiên, chưa kịp nghĩ gì đã vội vàng ngồi bật dậy, cất giọng hỏi:

"Âu Dực, sao anh lại nằm đây?"

Âu Dực thấy cô phản ứng như vậy thì nhíu mày, trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu, anh tự nhiên hỏi lại: "Chỉ có ba chiếc giường, có vấn đề gì sao?"

Lạc Yên cười gượng: "Chỉ có ba chiếc giường, vậy...!anh nên ngủ cùng Lục Duy Khiêm mới phải, dù sao thì hai chúng ta cũng không thật sự..." không thật sự có tình cảm với nhau.

Về sau Lạc Yên ngập ngừng không nói thành lời, cô tin rằng Âu Dực sẽ hiểu ý của cô.

Đúng là như vậy, Âu Dực vừa nghe xong liền hiểu, mặc dù đây là sự thật nhưng khi nghe chính miệng cô đề cập đến, trong lòng anh không nhịn được trở nên khó chịu, chính anh cũng không hiểu rõ tại sao anh lại như vậy.

Dường như có gì đó đã thay đổi trong vô thức, vốn dĩ cảm xúc của anh không nên là như thế này...

Âu Dực cố kìm nén sự mất mát, thanh âm không có gì khác thường: "Không sao, theo pháp luật thì hiện tại hai chúng ta là vợ chồng, hơn

nữa tôi không có thói quen ngủ cùng giường với bạn bè."

Điểm này là anh nói dối, bởi thì thời trung học, trường anh từng tổ chức cắm trại, anh từng ngủ với đám bạn của mình hai đêm liền cũng không có vấn đề gì.

Nhưng tại sao Âu Dực phải nói dối cô? Chính anh cũng không có đáp án cho câu hỏi này.

Sau khi nghe anh giải thích, Lạc Yên cũng không nghi ngờ gì nữa mà tin ngay.

Thật ra cô chỉ thắc mắc một chút, cũng không xem việc hai người ngủ chung giường là kì lạ, bởi vì trước đó, khi chưa lạc vào hoang đảo, hai người đã từng chung giường một đêm.

Cô trở mình nằm xuống tiếp tục nghỉ ngơi, vài phút sau, cơn buồn ngủ đánh úp tới, Lạc Yên vừa chuẩn bị nhắm mắt đi vào giấc ngủ thì giọng nói trầm thấp của Âu Dực vang lên bên tai cô:

"Lạc Yên, sao hồi nãy em không khuyên Mạn Mạn thay quần áo? Mặc như vậy...!khó coi lắm."

Hơn nữa, tại sao lúc Lạc Mạn gần như kho.ả thân ngã vào lòng anh, cô lại không phản ứng gì?

Cô không ghen sao?

Cũng phải, ban đầu cô đến với anh là vì đêm định mệnh đó, mặc dù anh không muốn nhớ lại nhưng vẫn không thể phủ nhận một sự thật rằng Lạc Yên đã dùng thủ đoạn để trở thành vợ anh.

Chắc hẳn cô không có tình cảm với anh, đến với anh chỉ vì mục đích riêng nào đó, nếu đã không có tình cảm, sao anh còn trông chờ vào việc cô có ghen hay không?

Âu Dực thầm cười khổ, có đôi khi anh cũng không thể hiểu nổi chính bản thân mình.

Hình như cảm xúc của anh đối với Lạc Yên có gì đó thay đổi rồi...

Lạc Yên vừa định ngủ, lại bị câu hỏi của anh đánh thức, cơn buồn ngủ cũng theo đó mà dần dần mất đi, nói ra thì buồn cười, nhưng cô có một tật xấu, đó là khi cô sắp ngủ mà lại bị đánh thức thì sẽ không thể tiếp tục ngủ được nữa, phải mất ít nhất 30 phút mới có thể nhắm mắt trở lại.

Cô trầm mặc trong chốc lát, sau đó quyết định nói hết sự thật: "Em có

khuyên chị ta thay lại quần áo nhưng chị ta không chịu, bảo rằng mặc thế kia cũng không có vấn đề gì."

Chương 40: 40: Đừng Để Bản Thân Động Lòng Với Lạc Yên

Nghe thấy câu trả lời của cô, Âu Dực im lặng, anh đã hiểu được đại khái rồi.

Không phải là Lạc Yên cố tình không nhắc nhở, mà là Lạc Mạn cố ý không nghe theo.

Nhưng tại sao cô ta lại ăn mặc như vậy xuất hiện trước mặt anh? Là vô tình hay là cố ý?

Cô bé đã cứu anh 12 năm trước sao có thể như thế được? Hình ảnh bóng dáng nhỏ nhắn năm đó và hình ảnh Lạc Mạn bây giờ hoàn toàn không trùng khớp nhau.

Không phải anh chưa từng nghi ngờ Lạc Mạn, nhưng mỗi lần nhớ lại lần hai người gặp lại nhau, nhớ đến những chi tiết mà cô ta kể lại, hoàn toàn trùng khớp với kí ức trong đầu anh.

Nếu Lạc Mạn không phải là cô bé năm đó, hẳn là cô ta sẽ không nhớ rõ và kể rõ được mọi chuyện như vậy.

Cho nên...!Hẳn là anh nghĩ nhiều rồi, Lạc Mạn vừa tỉnh lại, có lẽ vẫn còn chưa chấp nhận được sự thật nên mới vô ý như vậy.

Chắc chắn là Lạc Mạn không hề cố ý!

Sau khi nghĩ thông suốt, lòng anh nhẹ nhõm hơn hẳn, cũng không tiếp tục trò chuyện với Lạc Yên nữa mà bắt đầu đi vào giấc ngủ.

Trước khi ngủ còn không quên chúc Lạc Yên một câu: "Lạc Yên, ngủ ngon."

Sau đó liền nhắm mắt lại.

Lạc Yên nằm bên cạnh anh, cô mở to mắt nhìn trần nhà, trong mắt là một mảnh tĩnh lặng.

Luôn cảm thấy Âu Dực có gì đó là lạ.

Lạc Yên nghĩ mãi vẫn không nhớ được anh lạ chỗ nào, chỉ có thể

nằm như vậy, chờ cơn buồn ngủ đến, đôi mắt cô khép dần, hơi thở đều đặn.

Một buổi tối trôi qua khá nhẹ nhàng.

Trái ngược với bầu không khí nhẹ nhàng trong túp lều, ở một góc khuất nào đó, Lạc Mạn và Lạc Duy Khiêm đang lớn giọng cãi nhau.

Lạc Duy Khiêm đưa chân đá mạnh vào thân cây đối diện, trong lúc phát tiết, hẳn không quên mắng Lạc Mạn:

"Lạc Mạn, cô có bị ngốc không? Thời điểm nào rồi mà còn muốn dùng cơ thể để cứu Âu Dực?"

Lạc Mạn tức giận: "Ý anh là sao? Anh trách tôi? Nếu không phải do anh nổi điên đẩy tôi xuống nước thì bây giờ tôi đâu cần chịu khổ ở nơi khi ho cò gáy này!"

Cô ta không nói thì thôi, nói rồi lại càng khiến Lạc Duy Khiêm tức đến phát điên: "Cô còn có mặt mũi mà đổ lỗi cho tôi? Còn nữa, chịu khổ cái gì? Nếu nói đến chịu khổ thì Lạc Yên mới là người chịu khổ, cô chỉ biết ngồi hưởng thụ, lại còn mặt dày than vãn, cũng không biết tự nhìn lại mình đi, xem xem cô có điểm nào đáng để so sánh với Lạc Yên."

Lạc Duy Khiêm dừng lại một lúc, sau đó quả quyết buông một câu khiến Lạc Mạn suýt chút nữa đập chết hẳn ngay tại chỗ: "Tôi chỉ mong cô thông minh nhanh nhẹn, chăm chỉ hiểu chuyện bằng một phần Lạc Yên thôi là mọi việc đã sớm thành công rồi."

Lạc Yên, lại là Lạc Yên!

Lạc Mạn siết chặt hai bàn tay, gần như dùng hết sự bình tĩnh mà cô ta có được để khống chế bản thân, không để bản thân đê Lạc Duy Khiêm xuống phát tiết.

Cô ta nghĩ rằng, đã tự nhủ trong lòng vô số lần rằng nên bỏ những lời kia ngoài tai, nhưng dù cố gắng thế nào cô ta cũng không thể không nhớ đến những kí ức hồi còn nhỏ.

Tựa như bây giờ, vào khoảng 10 đến 15 năm trước, cô ta cũng thường xuyên bị đem ra so sánh với Lạc Yên, từ việc Lạc Yên nhanh nhẹn, thông minh hơn cho đến cả ngoại hình lẫn thành tích học tập. Những tưởng bây giờ cô ta đi sửa lại khuôn mặt lẫn vóc dáng, có được cái danh cô bé đã cứu Âu Dực vào 12 năm trước, có được sự bênh vực của người đàn ông mà Lạc Yên yêu thì mọi chuyện đã

khác, không ngờ...! cô ta vẫn luôn thua kém con điếm kia như vậy! Không được! Cô ta phải nhịn, không thể để Lục Duy Khiêm tìm đối tượng khác hợp tác.

Cô ta đã thua Lạc Yên rất nhiều lần, cô ta không còn nhiều cơ hội nữa.

Lạc Mạn thả lỏng hai bàn tay, cố ép bản thân nở nụ cười, một nụ cười vô cùng gượng ép, ngữ khí cũng khác hẳn: "Được, tôi hiểu rồi, tôi sẽ cố gắng thay đổi, sẽ không để anh thất vọng nữa."

Lục Duy Khiêm thấy cô ta cuối cùng cũng chịu thoả hiệp thì nở nụ cười hài lòng, thanh âm cũng mềm hẳn đi: "Phải như vậy chứ, cô ý thức được điếm này là tốt, nhưng thay đổi thôi thì không đủ, cô phải khiến Âu Dục có cái nhìn khác về cô."

Lục Duy Khiêm dừng lại vài giây rồi tự tiếp lời: "Như thế này đi, từ ngày mai, những công việc mà Lạc Yên vẫn thường làm, cô hãy giúp cô ta làm hết, bao gồm dọn dẹp, làm bữa sáng, bữa trưa, bữa tối, đi hái rau củ."

Lạc Mạn giật mình: "Lục Duy Khiêm, anh bị điên à? Anh định để tôi diễn vai người hầu đấy à?"

Lục Duy Khiêm có chút bực bội, nhưng hiếm khi Lạc Mạn chịu thoả hiệp như bây giờ, hẳn không tiện nổi giận, chỉ có thể cố gắng để giọng nói không quá khó chịu: "Lạc Mạn, tôi biết điều này có chút khó khăn đối với cô, nhưng cô phải cố gắng."

Lạc Mạn kích động: "Cái gì gọi là có chút khó khăn? Là rất khó khăn đấy! Lục Duy Khiêm, anh chỉ nói suông thì làm sao biết được những việc mà anh bảo tôi làm khó khăn đến thế nào?"

Lục Duy Khiêm vẫn mềm mỏng: "Lạc Mạn, cô phải hiểu rằng Lạc Yên làm được thì cô cũng làm được, hơn nữa không phải cô rất hận Lạc Yên sao? Nếu cô cứ như vậy thì chỉ có thể dậm chân tại chỗ, mãi mãi đừng mơ đến việc sở hữu khối tài sản khổng lồ của Âu Dục."

"Cô phải tin tôi, bằng trực giác của mình, tôi có thể cảm nhận được những ngày gần đây, thái độ của Âu Dục đối với Lạc Yên thay đổi rất nhiều, nguyên nhân là vì nhìn ra được những điếm tốt của cô ta."

"Lạc Mạn, cô không còn nhiều thời gian nữa đâu."

Một loạt những lời dụ dỗ đầy thuyết phục của Lục Duy Khiêm rất

cuộc cũng khiến Lạc Mạn động tâm, cô ta chần chừ một lúc, sau đó đưa ra câu trả lời:

"Được, tôi đồng ý, ngày mai tôi sẽ làm hết những công việc kia."

Lục Duy Khiêm thấy cô ta rất cuộc cũng chịu gật đầu thì thở phào.

Việc thuyết phục đã xong, hấn giục Lạc Mạn: "Được rồi, cô hiểu được như vậy là tốt, cố gắng bằng nửa Lạc Yên thôi là đủ, bây giờ nhanh chóng đi thay lại mấy mảnh vải rách trên người đi, để như vậy khó coi lắm!"

Nói xong, hấn đẩy đẩy người Lạc Mạn về phía trước.

Lạc Mạn cười gượng, cô ta vốn rất tự tin về cơ thể của mình, nhưng đây đã là lần thứ hai cô ta bị chê bai, khiến cô ta không khỏi cảm thấy nghi ngờ bản thân.

Lục Duy Khiêm không biết rằng những lời mà hấn vô tình nói ra lại tạo nên một lực sát thương vô cùng lớn đối với Lạc Mạn, Lạc Mạn không thể hiện cảm xúc nhiều, chỉ gật đầu qua loa:

"Được rồi, tôi đi thay đồ đây, đúng rồi, quần áo ở đâu?"

"Trong hang động, nơi mà cô tỉnh lại đấy, đồ là do Lạc Yên may, phải công nhận cô ta khéo tay thật, trong một buổi mà có thể làm ra bốn bộ quần áo đẹp như vậy, nếu không có cô ta thì chúng ta đã phải quần lá chuối rồi."

Lại là Lạc Yên...

Lạc Mạn siết chặt hai tay, thầm mắng: Con mẹ nó Lục Duy Khiêm này là đồ ngốc sao? Thật sự không nhìn ra cô ta đang khó chịu ư?

Rốt cuộc Lạc Mạn cũng không giấu trong lòng nổi nữa, trước khi đi thay đồ đã để lại một câu:

"Lục Duy Khiêm, anh đang tâng bốc Lạc Yên một cách quá đà, anh cảnh cáo tôi không được động lòng với Âu Dục, vậy thì tôi chỉ có thể nhắc lại anh một câu: Đừng để bản thân động lòng với Lạc Yên."

Nói xong, Lạc Mạn xoay người rời đi, để lại Lục Duy Khiêm bị những lời cuối cùng của cô ta làm cho ngẩn người.

Lạc Mạn nói...!hấn động lòng với Lạc Yên sao?

Phải chăng là như vậy...?

Lục Duy Khiêm đột nhiên lắc đầu.

Không thể nào! Hắn còn có mối thù chưa trả, còn có tài sản chưa chiếm được, thật là hoang đường!

Lục Duy Khiêm liên tục phủ nhận ở trong lòng, chỉ thiếu điều lập đàn thề với trời thôi.

Lúc này, Lạc Mạn đã thay đồ xong, cô ta đi đến trước mặt Lục Duy Khiêm, thanh âm bình thản: "Đi thôi."

Lục Duy Khiêm nhìn trên dưới người Lạc Mạn một lúc, khẽ lắc đầu.

Mặc dù sau khi mặc quần áo đảng hoàng thì Lạc Mạn trông rất đẹp, dáng người cô ta không chệ vào đâu được, vòng nào ra vòng đó, nhưng nhìn đi nhìn lại thì luôn có cảm giác không bằng Lạc Yên.

Trong vô thức, Lục Duy Khiêm vô tình cảm thán: "Vẫn còn kém Lạc Yên..."

Lạc Mạn đi ở phía trước, khoảng cách so với Lục Duy Khiêm không xa không gần, cô ta lại không phải người điếc, những lời này của Lục Duy Khiêm, Lạc Mạn đương nhiên nghe rõ từng câu từng chữ.

Nổi hận trong lòng cô ta đối với Lục Duy Khiêm và Lạc Yên lại càng tăng thêm vài phần, Lạc Mạn thầm nhủ, sẽ có ngày cô ta đem những kẻ chướng mắt này chà đạp dưới chân.

Bỏ qua hận ý điên cuồng của Lạc Mạn, hai người bọn họ cùng nhau đi một đoạn đường, đi đến khi đứng trước căn lều rồi lần lượt bước vào trong, Lạc Mạn đặt lưng nằm xuống giường, nghĩ một chút về kế hoạch trả thù tuyệt vời trong tương lai, sau đó nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Lục Duy Khiêm thì không được thoải mái như cô ta, hắn vốn có giấc ngủ rất, riêng đêm nay lại trằn trọc, không vì cái gì khác mà là vì những lời nói cuối cùng trước khi đi thay quần áo của Lạc Mạn.

Lạc Mạn cảnh cáo hắn ta không được động lòng với Lạc Yên...

Hắn sẽ động lòng sao?

Biểu hiện của hắn rõ ràng đến thế ư?

Lục Duy Khiêm lắc đầu, đây không phải là sự thật, sao hắn phải vì những lời nói hươu nói vượn của Lạc Mạn mà băn khoăn?

Đúng là điên thật rồi!

Lục Duy Khiêm nhắm mắt rồi lại mở mắt, hết nhìn lên trần nhà bằng lá rồi lại nhìn sang giường bên cạnh, trong lòng rối như tơ vò.

Hồi lâu sau, hăn mới ngủ được.

Đêm nay đối với Lạc Duy Khiêm mà nói, trôi qua không mấy dễ chịu. Rạng sáng hôm sau.

Lạc Yên là người dậy sớm nhất, cũng vì cô còn phải làm bữa sáng. Mặc dù không ai mặc định rằng nhiệm vụ của cô là làm cơm ba bữa cho mọi người nhưng cô vẫn muốn làm chút gì đó để hỗ trợ trong hoàn cảnh này, hơn nữa cô rất thích nấu ăn, nên những việc này đối với cô không có gì to tát cả.

Cô lần mò đến nơi nấu ăn, vì bây giờ trời còn chưa sáng hoàn toàn nên ánh sáng khá yếu ớt, nhưng vẫn đủ để Lạc Yên chậm rãi hoàn thành công việc.

Lạc Yên đi đến trước căn bếp ở gần hang động, vì căn lều nhỏ mà bọn họ đang ở được làm chủ yếu từ lá cây nên không thể nấu ăn ở bên trong, lá cây sẽ bắt lửa, gây ra cháy nhà.

Sau khi xử lí xong nguyên liệu, Lạc Yên dùng chưa đến nửa tiếng, lần lượt hoàn thành từng món ăn lạ mắt, đến khi xong xuôi thì bình minh đã ló dạng.

Vừa vặn lúc này, Lạc Mạn đã thức dậy.

Thật ra thường ngày cô ta không dậy sớm như thế, nhưng vì đã quyết tâm phải hơn Lạc Yên về mọi mặt nên hôm nay cô ta mới miễn cưỡng bỏ qua cơn buồn ngủ, thức dậy sớm một lần.

Cứ ngỡ cô ta là người thức dậy sớm nhất, không ngờ chân vừa bước ra khỏi túp lều, xung quanh đã truyền đến hương thơm ngào ngạt của thức ăn.

Chuyện gì vậy? Đừng nói rằng Lạc Yên đã làm xong đồ ăn sáng rồi đấy nhé!

Lạc Mạn men theo mùi hương đi đến, phát hiện Lạc Yên đang loay hoay dọn thức ăn.

"..."

Không ai hiểu cảm giác này đâu, khi bạn cho rằng bạn là người ưu việt nhất thì đột nhiên phát hiện có người còn ưu việt hơn bạn gấp trăm lần.

Lạc Mạn đen mặt, hậm hực đi đến, vừa định gây chuyện với Lạc Yên thì trong đầu cô ta đột nhiên nảy ra một ý tưởng tuyệt vời..

Chương 41: 41: Ai Bắt Nạt Ai

Lạc Mạn tính toán một lúc, sau đó bất ngờ cúi người xuống, phụ giúp Lạc Yên dọn đồ.

Lạc Yên ngỡ ngác với những chuyện xảy ra trước mắt mình.

Hôm nay Lạc Mạn phát điên gì vậy? Thế mà lại giúp đỡ cô.

Đây có phải là người chị gái luôn đùn đẩy mọi công việc cho cô hồi còn nhỏ không đây?

Lạc Yên quan sát kĩ, phát hiện đây vẫn là chị gái mình, bởi vì nụ cười gian xảo trên môi cô ta đã minh chứng cho tất cả.

Cô giật giật khoé môi, cũng không biết Lạc Mạn lại định làm cái gì, nhưng Lạc Yên cũng không để ý.

Có người phụ giúp cô, vậy là đủ rồi, không còn gì bằng.

Lạc Yên đã đoán đúng, Lạc Mạn không phải là một người thích làm việc, cô ta giúp đỡ cô đều có mục đích cả, mục đích này lộ rõ hơn bao giờ hết khi Âu Dực và Lục Duy Khiêm thức dậy, đi đến ăn sáng.

Lạc Mạn không chờ lâu được, vội vàng làm ra vẻ vu vơ nói:

"Thế nào? Ngon không? Hôm nay em và Yên Yên dậy sớm làm bữa sáng cho mọi người đấy."

Rất rõ ràng, Lạc Mạn đang muốn nhận công lao về phía mình.

Trong lòng Lạc Yên cười thầm, Lạc Mạn đúng là nói dối không đờ mắt, giúp cô dọn vài cái bát, qua miệng cô ta liền trở thành cùng cô nấu ăn rồi.

Nhưng cô cũng không quan tâm, chuyện này chẳng có gì to tát, cô không rảnh để ý.

Nghe thấy Lạc Mạn khoe khoang, Âu Dực chỉ nhàn nhạt nói: "Vậ à..."

Nếu để ý kĩ sẽ nhìn ra trong giọng nói của anh còn chứa thâm ý.

Đúng vậy, Âu Dực đã thức dậy từ sớm, anh đứng một góc nhìn ngắm bộ dáng cô gái nhỏ loay hoay làm bếp, hình ảnh này trông mới

đẹp mắt làm sao.

Cho nên những lời nói dối của Lạc Mạn đều vô dụng trong mắt anh. Anh vô cùng khó hiểu, nấu ăn là thiên phú của mỗi người, tại sao Lạc Mạn lại phải nói dối? Chính cô ta lười biếng cũng không sao, tại sao lại còn xây dựng hình tượng cô gái chăm chỉ làm gì?

Đúng là rảnh thật.

Lục Duy Khiêm ngồi ở bên cạnh, không để ý đến tâm trạng khác thường của Âu Dực, ngược lại còn âm thầm tán thưởng Lạc Mạn ở trong lòng.

Xem ra năng lực học tập của Lạc Mạn không tồi, cô ta không ngu ngốc như hắc vẫn nghĩ.

Lục Duy Khiêm dậy muộn hơn Âu Dực nên không biết rằng anh đã nhìn thấy hết những trò mèo của Lạc Mạn, cũng không biết rằng Lạc Mạn giờ trò, chỉ cho rằng Lạc Mạn ý thức được tầm quan trọng nên bắt đầu cố gắng lấy lòng Âu Dực mà thôi.

Nếu biết được sự thật, hẳn là Lục Duy Khiêm sẽ tức đến học máu mắt.

Bữa cơm sáng hôm nay trôi qua đầy tẻ nhạt, trong lòng mỗi người đều mang một suy nghĩ riêng, Âu Dực thì trầm ngâm, Lạc Yên lại bình thản, còn hai người kia thì phấn khích.

Đến khi bữa cơm kết thúc, ai nấy đều bắt đầu làm công việc của mình.

Âu Dực và Lục Duy Khiêm tiếp tục việc làm thuyền bè, Lạc Yên đi xung quanh đảo để khám phá, hòng tìm kiếm cái gì đó hữu ích, còn Lạc Mạn...! đương nhiên là đi đến bên cạnh hai người Âu Dực và Lục Duy Khiêm, nhìn bọn họ làm bè, thỉnh thoảng chèn vào một câu để tìm kiếm cảm giác tồn tại.

Chẳng mấy chốc mà đã đến giữa trưa.

Mặt trời đứng bóng, ánh nắng chói chang chiếu xuống mặt đất, thời tiết hôm nay có hơi nóng.

Lạc Yên lại trở về làm bữa trưa, mọi người cùng nhau ăn cơm.

Trong lúc ăn cơm, Lạc Yên phát hiện trên trán Âu Dực có một tầng mồ hôi mỏng.

Cô không khỏi cảm thấy khó hiểu.

Mặc dù nhiệt độ hôm nay khá cao, nhưng chỉ là cao so với những

ngày trước, sao Âu Dực lại đổ mồ hôi được.

Lạc Yên rơi vào trầm tư.

Có khi nào anh ấy đã phát sốt không?

Lạc Yên đoán quả thật không sai, Âu Dực đang có dấu hiệu phát sốt.

Bởi vì những ngày trước, anh là người chống chọi với dòng nước lâu nhất, sức khoẻ của anh tốt nên không lập tức phát bệnh mà đến bây giờ mới bắt đầu phát bệnh.

Lạc Yên cân nhắc một lúc, sau đó đặt bát cơm xuống rồi đi đến ngồi vào vị trí bên cạnh anh, cất giọng hỏi han:

"Âu Dực, anh không sao chứ?"

Âu Dực nhú mày, cố gắng chống đỡ: "Không sao, ăn cơm đi, đừng để ý đến anh."

Lạc Yên làm sao có thể làm theo lời anh được, cô đưa tay đến gần khuôn mặt anh, sau đó áo vào trán anh, thanh âm tràn đầy lo lắng:

"Âu Dực, trán anh nóng quá, anh phát sốt rồi kìa!"

Lạc Mạn nhìn hình ảnh này, không hiểu sao có chút chướng mắt, chưa kịp suy nghĩ đã lập tức chèn vào một câu:

"Nói bậy, Yên Yên, em muốn anh ấy phát sốt lắm à? Đừng trù ẻo như thế."

Lục Duy Khiêm trừng Lạc Mạn một cái, bị điên sao? Lời này mà cũng có thể nói ra.

Cảm nhận được tiếng lòng của Lục Duy Khiêm, Lạc Mạn lập tức co rụt người lại, cũng ý thức được bản thân vừa lỡ lời, cô ta cúi đầu, tiếp tục ăn cơm không hó hé thêm câu nào nữa.

Mà bên kia, cảm nhận được bàn tay của cô gái vừa đặt lên trán, cả người Âu Dực run lên, anh còn chưa kịp đẩy tay cô ta thì Lạc Yên đã áp sát người đến, sau đó đỡ anh dậy rồi đưa vào trong lều dưới vè mặt bàng hoàng của anh.

Vừa đi, cô vừa nói: "Âu Dực, anh đừng như vậy, bị bệnh thì phải nghỉ ngơi."

Em làm ở bệnh viện, mặc dù ở đây không có thuốc nhưng em sẽ điều chế thuốc hạ sốt cho anh, anh đừng lo."

Âu Dực cao hơn Lạc Yên rất nhiều, trong khi được cô đỡ đi, anh nhìn

xuống khuôn mặt dịu dàng của cô gái.

Nhìn từ góc độ này, trông cô không những không xấu đi, ngược lại càng thêm nét đằm đạm.

Sao mà dịu dàng đến thế, sao mà ấm áp đến thế, sao mà chân thành đến thế...

Đến mức anh suýt chút nữa tưởng rằng cô thật sự có tình cảm với anh...

Tại sao? Rõ ràng cô đến với anh chỉ vì lợi ích, có khi sự dịu dàng này cũng không phải là xuất phát từ tận đáy lòng, nhưng anh lại không khống chế được mà rung động, không khống chế được mà lún sâu vào sự dịu dàng nửa thật nửa giả này.

Là do lực chống cự của anh không tốt hay do cô quá khiến người khác si mê đây?

Phải chi cô cũng có tình cảm với anh, dù chỉ là một chút thì tốt biết mấy.

Nếu là như vậy, anh sẵn sàng quên đi đoạn hồi ức tốt đẹp 12 năm trước để bắt đầu lại với cô.

Không phải vì anh bạc tình bạc nghĩa, mà là vì cô bé 12 năm trước, cũng là Lạc Mạn của bây giờ đã biến chất, không còn tốt đẹp như lần đầu gặp nhau.

Cho đến khi được Lạc Yên đặt xuống giường, Âu Dực vẫn chưa hết bàng hoàng.

Anh cứ nằm như vậy, nhìn cô dịu dàng ân cần chăm lo cho mình từng chút một.

Âu Dực cảm nhận được nhịp tim của mình càng lúc càng nhanh, đến mức không thể kiểm soát, cũng giống như tình cảm của anh đối với cô vậy.

Lạc Yên, tại sao em lại xuất hiện, tại sao em không phải là cô bé năm đó?

Tại sao em đến với tôi vì lợi ích nhưng lại từng bước, từng bước tiến vào nơi sâu thẳm nhất trong trái tim tôi thế này?

Rốt cuộc em có mục đích gì, Lạc Yên?

Âu Dực rũ mắt cười khổ, trên đời này, chắc không có ai ngốc như

anh, biết rõ cô mang theo tâm tư không đơn thuần nhưng vẫn cứ rung động, vẫn cứ thích, vẫn cứ yêu.

Quả thật là ngốc không có thuốc chữa...

Âu Dực mơ màng nhắm mắt lại, say giấc trong sự ân cần của cô.

...

Thời gian trôi qua thật nhanh, chẳng mấy chốc mà đã đến ngày thứ hai sau khi Âu Dực phát bệnh.

Trong hai ngày nay, Lạc Yên dựa vào kiến thức y học mà cô có được, điều chế cho Âu Dực một loại canh hạ sốt.

Canh hạ sốt của cô có hiệu quả không tồi, sau khi anh uống vào, cả người liền bớt khó chịu hẳn đi.

Hiện tại đang là chạng vạng tối, Âu Dực vẫn nằm trên giường, Lạc Yên ngồi bên cạnh giặt khăn giúp anh lau người.

Cô chỉ lau ở những nơi bình thường, vùng nhạy cảm sẽ do Âu Dực trực tiếp xử lí.

Sau khi giúp anh làm sạch cơ thể thì đã đến giờ ăn cơm, Lạc Yên vội vàng dọn dờ Âu Dực vài câu, sau đó đi ra ngoài làm bữa tối.

Sau khi cô đi, một bóng người tiến vào trong lều, đi đến trước mặt Âu Dực.

Là Lạc Mạn.

Lạc Mạn đi đến bên giường anh, sau đó ngồi xuống mép giường, ân cần hỏi han:

"A Dực, anh không sao chứ?"

Âu Dực giương mắt nhìn cô ta, thanh âm không nghe ra vui buồn:

"Cảm ơn đã ghé thăm, anh không sao."

Lạc Mạn thấy anh hờ hững như vậy, trong lòng lại không cam tâm.

Cô ta làm ra vẻ chần chừ, sau đó lên tiếng:

"A Dực, em không định nói, nhưng có một vài chuyện không nói không được.

Em đã suy nghĩ kĩ, rốt cuộc quyết định nói hết cho anh biết, em chỉ đơn thuần là không muốn bản thân phải chịu ủy khuất."

Âu Dực nhíu mày, có chút mất kiên nhẫn: "Mạn Mạn, em muốn nói gì

thì nói thẳng ra đi."

Lạc Mạn nghẹn họng, theo như cô ta tính toán thì anh phải an ủi cô ta trước rồi mới dịu dàng hỏi cô ta nguyên nhân chứ không nên nói toẹt ra như thế này.

Nhưng sự thật đã thế, Lạc Mạn chỉ có thể bỏ qua bước mùi mẫn kia, đi thẳng vào chủ đề chính:

"Chuyện xảy ra ở trên biển...! Thật ra là Yên Yên cố tình đẩy em."

Nói xong, như sợ rằng Âu Dực không tin, Lạc Mạn còn xoay người lại rồi đẩy vạt áo ở phía sau lên, cho anh nhìn thấy vết thương chằng chịt do cát gây ra trên người cô ta.

Cảm nhận được ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn không thể tin nổi của Âu Dực, Lạc Mạn ấp úc nói: "Em không nói dối anh, cũng không bịa đặt vu oan cho em ấy, đây là sự thật."

Lạc Mạn dừng lại một lúc rồi nói tiếp:

"A Dực, anh biết không? Lúc đó em thật sự rất sợ, trong lòng không lo lắng cho an nguy của bản thân mà chỉ nghĩ đến anh, sợ rằng anh sẽ không chấp nhận được sự thật."

"Em cố gắng sống sót, nhưng không ngờ lại nhận được sự lạnh nhạt hờ hững của anh, vì vậy hôm nay em mới quyết định nói ra hết."

Nói đến đây, Lạc Mạn đẩy vạt áo xuống, đưa tay lau đi hàng nước mắt, giọng nói đầy đau khổ:

"A Dực, anh nói đi, rốt cuộc em đã làm sai ở đâu? Anh nói đi, chỉ cần anh nói rõ, em nhất định sẽ sửa, cứ như thế này khiến em cảm thấy khó chịu vô cùng."

Những lời của Lạc Mạn khiến Âu Dực đột nhiên nhớ đến tâm sự của Lạc Yên khi còn ở trên biển, cô kể rằng tuổi thơ của cô không mấy tốt đẹp, người nhà ghẻ lạnh, chị gái không yêu thích...

Anh trầm mặc, sau khi thích ứng với lượng thông tin vừa có được, anh ngược mắt nhìn Lạc Mạn, khẽ hỏi:

"Vậy em nói xem, chuyện hồi nhỏ giữa em và Lạc Yên rốt cuộc là sao? Ai bắt nạt ai?"

Lạc Mạn lại nghẹn họng.

Tại sao anh lại đột ngột hỏi đến vấn đề này? Rốt cuộc Lạc Yên đã nói những gì cho anh biết?

Lạc Mạn suy nghĩ một lúc, trả lời ấp úng: "Em...! Chuyện đó..."

Âu Dực thở dài: "Được rồi, em ra ngoài đi, để anh nghỉ ngơi một

chút."

Lạc Mạn cắn môi, ưỡn khuỷu nhìn anh, Âu Dực không để ý đến vẻ mặt đáng thương của cô ta, chỉ phất phất tay, ý bảo cô ta nhanh đi ra ngoài.

Không còn cách nào khác, Lạc Mạn đành phải rời khỏi giường anh, bước ra khỏi túp lều.

Sau khi Lạc Mạn rời đi, trong túp lều nhỏ chỉ còn lại Âu Dực.

Anh nặng nề thở dài, mắt mở to nhìn trần nhà, trong mắt là một mảnh mơ hồ.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Tại sao...!tại sao anh lại cảm thấy bản thân anh như mất đi phương hướng?.

Chương 42: Lạc Yên Anh Rối Quá

Đã năm ngày kể từ khi bốn người bọn họ lạc vào hoang đảo.

Mọi chuyện vẫn như vậy, không có dấu hiệu tốt hơn.

Điện thoại mất tín hiệu, lại còn sắp hết pin, mặc dù suốt năm ngày không ai dùng.

Vật duy nhất có thể trông chờ được chính là chiếc bè gỗ sắp được hoàn thành kia.

Bệnh tình của Âu Dực đã có chuyển biến tốt, anh cũng không tiếp tục nằm trên giường nữa mà đi hỗ trợ Lục Duy Khiêm đóng bè.

Dự kiến khoảng hai ngày nữa là xong, cũng có nghĩa là...!hai ngày nữa bọn họ có thể rời khỏi đảo hoang này.

Suốt hai ngày hôm nay, Lạc Mạn vẫn nằm trong lều, không muốn ra ngoài hỗ trợ Lạc Yên bất kì công việc gì, khiến Lục Duy Khiêm tức phát điên.

Hắn bắt đầu hối hận vì đã chọn Lạc Mạn làm đối tượng hợp tác.

Trong lòng nghĩ phải chi hắn biết đến Lạc Yên sớm hơn thì bây giờ cũng không phải đau đầu như vậy nữa.

Nhưng đã muộn rồi, Lạc Mạn đã biết quá nhiều, hắn không thể đổi đối tượng ngay giữa đường được, nếu không, cô ta bị chọc phát điên thì không biết sẽ làm ra chuyện gì.

Ở trên đảo đã được năm ngày, các bữa cũng phong phú hơn một chút, trưa hôm nay Lạc Yên làm cá nướng bọc trong lá, nhờ Lạc Mạn mang ra cho bọn họ giúp cô.

Lạc Mạn vốn định từ chối, nhưng nghĩ đến việc có thể tiếp xúc với Âu Dực nhiều hơn, cô ra lại thay đổi ý định, nhanh chóng gật đầu đồng ý.

Cô ta bê chiếc khay gỗ đi đến nơi Âu Dực và Lục Duy Khiêm đang làm bè, điều chỉnh giọng nói một lúc rồi ngọt ngào lên tiếng:

"A Dực, Duy Khiêm, hai người nghỉ ngơi một chút, đến ăn bữa trưa

đi, em và Yên Yên nấu rất vất vả đấy."

Lạc Mạn lại không biết xấu hổ, một lần nữa nhận thành quả về phía mình.

Âu Dực và Lục Duy Khiêm nghe thấy cô ta nói thì dừng động tác lại một lúc rồi nhìn nhau, sau đó quyết định nghỉ ngơi ăn trưa.

Dù đang ở trong hoàn cảnh khó khăn nhưng từng cử chỉ của Âu Dực vẫn rất hoàn hảo, mỗi động tác của anh đều như đã luyện tập từ nhỏ, toát lên sự cao quý lạ thường.

Lạc Yên ngồi đối diện, nhìn người đàn ông lạnh lùng mà ưu nhã trước mắt, trong lòng không nhịn được mà si mê.

Người đàn ông này quá hoàn hảo, quá tuyệt vời! Cô ta đúng là ngọc, đêm đó lại hồ đồ đến mức tự tay đẩy Lạc Yên đến gần anh.

Nếu cô ta không hạ thuốc Lạc Yên và Âu Dực thì chẳng bao lâu nữa, hai người đã nắm tay nhau bước đi trên lối đường, nào như bây giờ, cô ta phải ngày ngày nơm nớp lo sợ, luôn dè dặt cẩn trọng với Âu Dực.

Cũng may là anh chưa nghi ngờ về lời nói dối của cô ta, may là trong lòng anh vẫn còn chút tình cảm và sự khoan dung đối với "cô bé 12 năm trước."

Nhưng cây kim bọc trong giấy lâu ngày rồi sẽ lòi ra, cô ta không thể giấu lâu được nếu Lạc Yên vẫn cứ làm vợ anh như bây giờ, cách duy nhất để đem bí mật này chôn sâu với thời gian đó chính là xóa bỏ mối quan hệ vợ chồng trên danh nghĩa giữa Lạc Yên và Âu Dực. Mặc dù có hơi khó khăn...! Nhưng không sao, cô ta nhất định có thể làm được.

Chút ảo tưởng thoáng qua đầu óc của Lạc Mạn, khoé môi cô ta hơi giương lên, hồi lâu sau vẫn chưa hết phấn khích.

Quả nhiên mơ mộng là cách đơn giản nhất để tìm kiếm hạnh phúc.

Lạc Mạn vẫn còn chưa thoát khỏi những ảo tưởng của mình thì thanh âm mát lạnh của Âu Dực đánh thức cô ta.

"Mạn Mạn, anh và Duy Khiêm đã cố gắng hoàn thành chiếc bè trong thời gian sớm nhất, chiều mai chúng ta có thể trở về đất liền."

Lạc Mạn nghe xong, trong lòng mừng rỡ như đốt pháo, không kiềm chế được mà kích động thốt lên: "Thật sao? Vậy thì quá tốt rồi, cái

nơi quý quái lạc hậu này đi càng sớm càng tốt, em chờ ngày này lâu lắm rồi, hai người có thể đẩy nhanh hơn một chút, để sáng mai rời đi luôn được không?

Lời vừa nói xong, Lạc Mạn lập tức nhận được ánh mắt cảnh cáo của Lục Duy Khiêm, cùng vẻ mặt lạnh nhạt của Âu Dục.

Cô ta ngơ ra, mất một lúc mới ý thức được bản thân vừa lỡ lời.

Tiêu đời rồi...!Cô ta phải hao tổn bao nhiêu công sức, đến trước mặt Âu Dục khóc lóc kể lể mới vớt lại được chút thiện cảm từ anh, vậy mà bây giờ lại hồng bét hết cả rồi.

Khốn kiếp! Sao cô ta lại xui xẻo như vậy chứ?

Âu Dục nói rằng đã cố gắng hoàn thành nhanh nhất, theo lý mà nói, cô ta nên tán dương anh, nhưng lại lỡ miệng nói ra những lời như vậy, lại giống như đang trách móc anh chậm chạp.

Liệu ai sẽ cảm thấy vui khi nghe thấy điều này đây?

Bầu không khí ngưng đọng, Lạc Mạn cười trừ để giảm bớt sự xấu hổ, sau đó cố gắng bào chữa cho bản thân:

"Em không có ý đó, em...!thật ra em chỉ sợ Yên Yên khó chịu thôi, mấy ngày gần đây cô ấy rất vất vả."

Nghe thấy lời giải thích của Lạc Mạn, sắc mặt Âu Dục mới có dấu hiệu chuyển biến tốt.

Anh đương nhiên biết Lạc Yên rất vất vả, mỗi sáng sớm thức dậy, anh đều thấy cô đang loay hoay làm bữa sáng cho mọi người.

Không phải anh chưa từng muốn đến hỗ trợ cô, nhưng những ngày trước lại sợ cô nghĩ nhiều, hai hôm nay thì lên cơn sốt cao, thành ra chỉ có thể nhìn cô từ xa.

Tuy nghĩ như vậy nhưng Âu Dục cũng không phủ nhận Lạc Mạn, anh biết cô ta đã quen được chiều chuộng, đã quen sống trong căn hộ cao cấp, ăn cơm đặt trước hay thuê đầu bếp đến nấu, nên dưới hoàn cảnh này, Lạc Mạn khó tránh khỏi nóng ruột.

Hơn nữa những lời mà Lạc Mạn nói hôm trước, đại loại như bị em gái bắt nạt từ nhỏ, có vẻ như cũng có vài phần sự thật.

Nghĩ đến đây, Âu Dục không khỏi áy náy, anh cười nhẹ, thanh âm trầm thấp khẽ lên tiếng: "Mạn Mạn đừng nghĩ nhiều, anh biết em

cũng không dễ dàng gì, nhanh ăn cơm đi."

Mạn Mạn...

Đã lâu rồi cô ta không nghe thấy Âu Dực gọi cô ta như thế này.

Phải chăng đây là chuyển biến tốt?

Đúng lúc trong lòng Lạc Mạn lâng lâng, Lục Duy Khiêm bỗng bất ngờ cất giọng hỏi:

"Lạc Yên đâu, sao không thấy cô ấy?"

"..."

Lạc Mạn nghẹn họng, Lục Duy Khiêm có phải bị thần kinh không? Tại sao lại nhắc đến Lạc Yên vào thời điểm này?

Lục Duy Khiêm cũng không biết tại sao hắn lại hỏi như vậy, mặc dù hắn cũng ý thức được hành động này rất ngu xuẩn, nhưng không nhìn thấy cô gái đo trong lòng hắn có hơi thiếu sót.

Nghe Lục Duy Khiêm nhắc đến, Âu Dực mới nhớ ra, bữa cơm đã sắp kết thúc mà vẫn chưa thấy Lạc Yên đâu.

Ban đầu anh vốn cho rằng cô chỉ bận gì đó, xem ra sự thật không phải như vậy.

"Có cần đi tìm em ấy không?" Lạc Mạn dè dặt hỏi.

Âu Dực nói với lẽ dĩ nhiên: "Đương nhiên là phải tìm, anh lo lắng cô ấy gặp chuyện."

Âu Dực nói xong liền đứng dậy, nhanh chóng rời đi, để lại Lạc Mạn vẻ mặt khó coi đến cực điểm, cùng Lục Duy Khiêm đang trầm ngâm nhìn về phía xa xa.

Hai người bọn họ ngồi đợi Âu Dực trở về, nhưng hơn mười phút sau vẫn không thấy bóng dáng anh đâu, Lạc Mạn chán nản ngồi tại chỗ, không nhin được lên tiếng, hỏi:

"Lục Duy Khiêm, anh thích Lạc Yên đấy à?"

Lục Duy Khiêm giật mình, vội vàng phủ nhận:

"Không có!"

Lạc Mạn khinh thường nhìn hắn, khế bĩu môi:

"Tôi chỉ hỏi vu vơ thôi, anh kích động như vậy làm gì, thật sự thích cô ta đấy à? Có phải anh đã quên tôi từng nói gì rồi không?"

Lục Duy Khiêm cúi đầu trầm mặc, sau vài giây lại ngẩng đầu, tiếp tục phủ nhận:

"Tôi không thích cô ta, tôi sẽ không bao giờ động lòng với bất kì ai trước khi trả được mối thù đó."

Lạc Mạn chăm chú nhìn hắn một lúc, sau đó hừ lạnh một tiếng, cũng không biết là tin hay không tin.

Hồi lâu sau, cô ta lại lên tiếng một lần nữa:

"Về chuyện Âu Dực, anh định làm như thế nào? Tôi cảm thấy thái độ của anh ta đối với tôi lúc mặn lúc nhạt, không gần không xa, cảm giác này thật sự rất không thoải mái."

Lục Duy Khiêm cũng không phản bác mà đồng tình với Lạc Mạn: "Tôi cũng cảm thấy như vậy, cô nên đẩy nhanh tiến độ một chút."

Lạc Mạn bực bội vô cùng: "Anh nói nghe dễ dàng quá nhỉ? Đẩy nhanh? Anh bảo tôi phải đẩy nhanh như thế nào?"

Lục Duy Khiêm chống cằm suy tư: "Lạc Mạn, cô quá kém cỏi, tự mình dồn bản thân vào thế bị động, cô quên mất cô là người tình trong mộng của Âu Dực vào 12 năm trước sao?"

12 năm...! Lại 12 năm!

Lạc Mạn đã bắt đầu không nhìn được nữa, xả hết những bực bội trong thời gian qua lên người Lục Duy Khiêm:

"Lục Duy Khiêm, anh thì biết cái gì? Chắc tôi chưa nói cho anh nghe nhỉ? Thật ra tôi không phải là người tình trong mộng của Âu Dực vào 12 năm trước, cái đó là tôi tự nhận vợ, chính chủ thật ra là Lạc Yên, cho nên tôi chỉ là thể thân thôi, anh hiểu không?"

Lục Duy Khiêm nghe Lạc Mạn phát tiết xong, ngạc nhiên trong đáy mắt không thể che dấu được.

Hắn thật sự bất ngờ, đây không phải là sự thật mà hắn muốn!

Vốn cho rằng Lạc Mạn chính là người mà Âu Dực nhớ nhung bao năm, vì vậy hắn mới đánh liều, dùng mọi cách để kéo cô ta cùng hợp tác, ai mà nghĩ đến...! Hoá ra chỉ là một kẻ mạo danh!

Cuộc mua bán này, Lục Duy Khiêm hắn lỗ to rồi! Hợp tác với một ả phế vật đích thực như cô ta, mục đích của hắn còn lâu mới đạt được.

Lục Duy Khiêm nghĩ đến đây, cả người đều run lên, không khống chế được mà cho Lạc Mạn một bạt tai.

"Chát!"

Lạc Mạn bất ngờ, khuôn mặt cô ta bị bàn tay thô to của người đàn ông đánh lệch sang một bên.

Lạc Mạn đưa tay ôm lấy một bên mặt của mình, trong mắt chứa đầy vẻ không thể tin nổi, kinh ngạc nhìn Lục Duy Khiêm.

Lục Duy Khiêm cảm nhận được ánh mắt của Lạc Mạn, trong lòng có hơi bất an.

Có phải hấn mạnh tay quá rồi không? Cũng không trách hấn được, đều do Lạc Mạn quá ngu xuẩn.

Hấn do dự một lúc, rốt cuộc cũng không nói lời xin lỗi mà cất bước rời đi, tiếp tục xử lí chiếc bè còn đang làm dở.

Sau giây phút bàng hoàng, chờ đến khi ngạc nhiên qua đi, Lạc Mạn mới bình tĩnh lại.

Lạc Mạn đưa tay xoa má, khẽ rủa thầm một tiếng:

"Chết tiệt!"

Vào giờ phút này, không một ai nhìn thấy ở phía xa xa có một người đàn ông đang đứng, cả người như bị chôn chân tại chỗ.

Người đàn ông này không phải ai khác mà chính là Âu Dực.

Âu Dực sững sờ nhìn vào hư vô, bên tai vẫn còn những thanh âm không mấy rõ ràng mà anh vừa nghe được kia.

Vừa rồi anh đứng khá xa nên không nghe rõ, chỉ nghe được những từ trọng điểm.

Cái gì mà 12 năm trước? Cái gì mà thế thân?

Lạc Mạn đang nói gì vậy? Lẽ nào chuyện 12 năm trước có uẩn khúc?

Lạc Mạn nói dối sao? Hay là anh nghe nhầm?

Cả Lục Duy Khiêm nữa, giữa hai người kia đang tồn tại bí mật gì?

Vô số câu hỏi lướt ngang qua đầu anh, anh lắc đầu, cố gắng để bản thân không tin vào những điều mà anh vừa nghĩ đến.

Hoang đường! Chắc chắn là hoang đường!

Lục Duy Khiêm là bạn thân của anh, chắc chắn cậu ấy sẽ không có ác ý với anh, vừa rồi cậu ấy còn đánh Lạc Mạn, khả năng cao là Lạc Mạn đã nói gì đó chọc tức cậu ấy.

Nhưng...! Lý do này có thể tin không? Chính anh cũng không trả lời được.

Lòng anh rối như tơ, sự mơ màng khiến anh như lạc vào một màn

sương mù, mãi cho đến khi có thanh âm mềm mại từ phía sau vang lên, màn sương mù mới được xoá bỏ.

"Âu Dực, anh sao vậy? Không vào ăn sao?"

Âu Dực quay đầu nhìn lại, thân thể cô gái nhỏ từ từ tiến lại gần, khó hiểu hỏi anh.

Anh hít sâu một hơi, trước ánh mắt khó hiểu của cô, anh bất ngờ ôm cô vào lòng.

"Lạc Yên, anh rối quá...!anh không biết hiện tại nên tin tưởng ai nữa..."

Lạc Yên ngây người, còn chưa kịp bình tĩnh trước cái ôm bất thành linh của anh thì đã nghe thấy giọng nói bất lực kia truyền vào tai.

Cô ngẩn ngơ ngửa đầu, nhìn lên khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông, trái tim khế co thắt lại.

Hôm nay anh sao vậy? Mới vừa nãy còn đi tìm cô, sao bây giờ lại thế này?.

Chương 43: 43: Trở Về

Vì hồi nãy Lạc Yên đi phía sau anh nên không nghe thấy những tiếng nói ở phía trước, cũng vì thế mà không biết nguyên nhân khiến tâm trạng anh trở nên thế này.

Cô tò mò rướn người xem phía trước, phát hiện Lạc Mạn đang ngồi ăn cơm, vẻ mặt rất kì lạ.

Nhìn vào đúng là có chút cô độc.

Là vì anh nhìn thấy cô ta ăn cơm một mình buồn bã nên mới trở nên âm ỉ như vậy sao?

Hắn là...!hắn là không phải đâu nhỉ? Anh hỏi cô rằng anh nên tin ai cơ mà, vấn đề này chẳng liên quan con khỉ gì.

Vậy thì tại sao?

Lạc Yên nghĩ mãi mà không ra, cô quyết định bỏ qua vấn đề đau não này, đẩy nhẹ Âu Dực ra khỏi người mình, nhỏ giọng nhắc nhở:

"Đến ăn cơm thôi, vừa nãy em bận chút việc, bây giờ đói đến mức muốn ngất luôn rồi."

Âu Dực bị cô làm cho bình tĩnh lại, anh ho nhẹ vài cái, cố gắng điều chỉnh cảm xúc.

Sau khi mọi thứ đã bình thường trở lại, anh mới âm thầm hạ quyết tâm.

Trở về nhất định sẽ điều tra lại chuyện xảy ra vào 12 năm trước, điều tra tường tận về nhà họ Lạc.

...

Sáng hôm sau.

Hôm nay là một ngày khác biệt, bởi khi Lạc Yên thức dậy thì đã thấy Âu Dực và Lục Duy Khiêm dậy sớm từ trước, bọn họ đến bữa sáng cũng chưa kịp ăn, vội vàng tiếp tục đi hoàn thành chiếc bè.

Lạc Yên đứng từ xa nhìn bọn họ, nhìn thấy chiếc bè đã sắp hoàn thiện kia, trong lòng có chút kích động.

Hoá ra đã sắp xong rồi sao? Tức là cô có thể trở về đất liền?

Thật tốt!

Suốt gần một tuần sống trên này, mặc dù cô không biểu hiện ra ngoài nhưng cô cũng không thoải mái gì, bây giờ biết được có thể trở về đất liền, cả người cô phấn khích hơn hẳn.

Lạc Yên nhìn hai người đàn ông, nhớ đến việc bọn họ còn chưa ăn sáng, cô lập tức xoa người đi làm bữa sáng.

Lần này Lạc Yên rất nhanh, chưa đến 10 phút đã làm xong hai phần thức ăn cho bọn họ.

Xong xuôi, cô cẩn thận bê đến, vừa định lên tiếng thì Lục Duy Khiêm đã phát hiện ra cô, hần vội vàng dừng động tác trên tay lại, sau đó nhả xuống dưới, tươi cười lên tiếng:

"Lạc Yên, cô đến đúng lúc thật đây, vừa vặn tôi đang đói."

Vừa nói, hần vừa đi về phía cô, vừa chuẩn bị lấy phần cơm trên tay cô thì không cẩn thận ngã nhào về phía trước.

Âu Dực vốn còn đang miệt mài không để ý đến xung quanh, nghe thấy động tĩnh liền quay đầu lại, lúc quay đầu lại thì đã muộn, anh nhìn thấy Lục Duy Khiêm đang "hôn mặt đất" với tư thế vô cùng buồn cười.

Âu Dực không nhịn được phì cười, anh cân nhắc một lúc, sau đó quyết định ăn sáng trước.

Anh bước xuống khỏi chiếc bè nhỏ, sau đó đi về phía Lạc Yên, anh vốn định đỡ Lục Duy Khiêm dậy nhưng không ngờ Lạc Yên đã nhanh tay hơn một bước.

Lạc Yên vội vàng chạy đến đỡ Lục Duy Khiêm đang chống hông đứng dậy, vẻ mặt lo lắng hỏi hần:

"Lục Duy Khiêm, anh không sao chứ?"

Lục Duy Khiêm lắc đầu, nhưng Lạc Yên lại không tin:

"Anh đừng nói dối, đầu gối của anh trầy mất rồi." Vừa nói, cô vừa đặt hai phần cơm xuống mặt đất rồi đỡ hần đi vào trong lều trước ánh mắt tối sầm của Âu Dực, sau khi đỡ Lục Duy Khiêm đi vào trong, Lạc

Yên xử lí đơn giản cho vết trầy của hăn, khi đã chắc chắn không còn vấn đề gì, cô mới yên tâm thở phào.

"Không sao nữa rồi."

Lạc Yên vừa định rời đi, cả người bất ngờ khựng lại, như vừa nhớ đến điều gì đó.

Đúng rồi! Cô còn chưa đưa bữa sáng cho Lục Duy Khiêm.

Cũng may là nhớ ra kịp, nếu không Lục Duy Khiêm phải nhịn đói rồi.

Lạc Yên hấp tấp chạy ra ngoài, đem một phần cơm vào đặt lên vị trí đầu giường của Lục Duy Khiêm, xong xuôi, cô mới yên tâm rời đi.

Lạc Yên vừa đi ra ngoài liền cảm nhận được ánh mắt không bình thường của Âu Dực, cô khó hiểu nhìn anh:

"Sao vậy?"

Âu Dực nhìn cô chăm chú, hồi lâu sau mới nhàn nhạt lên tiếng:

"Không có gì."

Còn lâu anh mới để cho cô biết anh không thoải mái khi nhìn thấy cô ân cần với người đàn ông khác như vậy.

Mặc dù người đàn ông đó là bạn anh, hơn nữa Lạc Yên làm trong bệnh viện, theo bản năng muốn giúp đỡ người khác là chuyện bình thường, nhưng không hiểu sao trong lòng anh lại rất khó chịu khi nhìn thấy hình ảnh đó.

Lẽ nào đây gọi là ghen?

Âu Dực vội vàng lắc đầu, anh đang nghĩ đến cái gì vậy chứ.

Lạc Yên thấy anh như vậy, không khỏi cảm thấy khó hiểu, cô do dự lên tiếng: "Âu Dực, anh không ăn sao?" Cô lấy phần cơm mà mình chuẩn bị đưa cho anh.

Âu Dực sực tỉnh, vội vàng cầm lấy rồi xoay người bước đi chỗ khác, để lại Lạc Yên trong đầu đầy dấu chấm hỏi.

Hôm nay anh làm sao vậy?

Nhưng Âu Dực còn chưa đi được bao xa thì đã quay lại, nhìn Lạc Yên cả người xanh xao, trong giọng nói của anh không che giấu được sự quan tâm:

"Lạc Yên, em còn chưa ăn phải không?"

Lạc Yên đột nhiên bị anh hỏi như vậy, cô gãi đầu cười xấu hổ: "Em làm chút việc rồi sẽ ăn."

Âu Dực trầm mặc, khoảng hai phút sau mới nhẹ nhàng nói: "Lạc Yên,

em...!chăm sóc bản thân cho tốt, đừng suốt ngày nghĩ cho người khác như vậy."

Lạc Yên sững sốt, còn chưa lý giải được ý tứ trong câu nói của anh thì anh đã xoay người bước đi, để lại cho Lạc Yên một bóng lưng cao lớn nhưng lại ẩn chứa chút cô độc.

...

Cùng lúc đó, ở trong lều.

Lục Duy Khiêm ngẩn ngơ nhìn vào hư vô, trong đầu hấn là những hình ảnh vừa nãy, hình ảnh về người con gái ấy.

Người con gái ấy cẩn thận đỡ hấn dậy, đưa hấn vào trong này, tập trung xử lí vết thương nhỏ không đáng kể của hấn.

Cả người cô cách hấn rất gần, gần đến mức hấn có thể cảm nhận được hương thơm tự nhiên thuộc về riêng cô, hương đào nhàn nhạt. Thật thơm...!Thật sự là rất thơm...

Sao có thể mê người như vậy? Sao có thể quyến rũ và mềm mại như vậy? Đến mức hấn muốn có được cô ngay lập tức.

Nhưng Lục Duy Khiêm biết đây là điều không thể, hấn chỉ có thể đứng từ xa nhớ nhung cô, bởi trên người hấn còn mang mối thù của em gái, trước khi đánh bại được Âu Dực, hấn vĩnh viễn không được mơ tưởng đến tình yêu.

...

Vì Lục Duy Khiêm đang nghỉ ngơi nên Âu Dực phải hoàn thành chiếc bè một mình, nhưng cũng không mất quá nhiều thời gian, vừa vặn khoảng 2 giờ chiều, chiếc bè đã chính thức được làm xong.

Những ngày tháng được trở về của bọn họ sẽ không còn xa nữa, trong ngày mai, thậm chí là trong đêm nay.

Âu Dực nhìn thành quả trong suốt gần một tuần, không khỏi cảm thấy thật thần kì.

Anh vốn là cậu ấm từ nhỏ, mặc dù sống cũng không thoải mái gì nhưng chưa bao giờ động tay đến những công việc này, vậy mà bây giờ lại có thể thành thạo như thế.

Nói đi cũng phải nói lại, đều là nhờ Âu Dực chăm chỉ tập luyện nên mới có một cơ thể săn chắc, nếu không chiếc bè này phải mất ít nhất nửa tháng mới có thể hoàn thành.

Mọi thứ đều đã xong, Lạc Yên thu dọn chút đồ đạc cần thiết rồi gọi Lạc Mạn và Lạc Duy Khiêm cùng ra bờ biển, chuẩn bị trở về.

Âu Dực và Lạc Duy Khiêm phối hợp đẩy chiếc bè ra dòng nước, ngay lúc bọn họ sắp bắt đầu thì trên bầu trời đột nhiên truyền đến một loạt tiếng động cơ.

Cả bốn người không hẹn mà cùng nhau ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện có ba chiếc trực thăng nối đuôi nhau trên bầu trời.

Cả bốn người đều sửng sốt, từng chiếc trực thăng lần lượt đáp đất. Người đầu tiên bước ra chính là Cố Thanh - trợ lý của anh.

Theo sau anh ta còn có hơn mười người đàn ông mang đồ đen, đeo mắt kính, không nhìn rõ dung mạo.

Lạc Yên và Lạc Mạn ngẩn ngơ, không phải như vậy chứ? Đây là người của Âu Dực đến cứu bọn họ sao?

Đáp án đúng là như vậy.

Sau khi bước xuống, Cố Thanh cùng những người mặc áo đen đi đến trước mặt Âu Dực, cung kính cúi đầu nhận lỗi:

"Âu tổng, là chúng tôi thất trách, không nhận được tin tức sớm hơn, thật xin lỗi."

Âu Dực vẻ mặt bình thản, phát phát tay tỏ vẻ không có gì, anh bước xuống khỏi chiếc bè, nhàn nhạt hỏi:

"Là bọn họ nói cho cậu biết sao?"

"Bọn họ" mà anh đang nhắc đến chính là những người bạn đi cùng. Cố Thanh gật đầu, Âu Dực không nói gì nữa mà bước lên chiếc trực thăng gần nhất, Lạc Duy Khiêm theo sau, Lạc Mạn và Lạc Yên cũng bỏ qua kinh ngạc mà rời khỏi chiếc bè, bước lên trực thăng.

Cố Thanh bước lên sau cùng, hấn đi đến vị trí điều khiển rồi khởi động, trực thăng cất cánh trên bầu trời rộng lớn.

Qua vài phút, những người áo đen cũng lần lượt bước lên, hai chiếc trực thăng còn lại cất cánh, nối đuôi nhau trở về đất liền.

Kết thúc sáu ngày ở trên đảo hoang.

Trên trực thăng.

Lạc Yên vốn đã quen với bầu không khí chỉ có 4 người, nay đột nhiên

xuất hiện thêm một Cố Thanh khiến cô cảm thấy không quen.

Còn đang không biết nên làm gì trong thời gian nhàm chán này thì bên tai cô đột nhiên truyền đến giọng nói của Âu Dực, nhưng không phải là nói với cô mà là nói với trợ lý của anh.

"Cố Thanh, chuyện 12 năm trước tôi nhờ cậu điều tra thật sự không có nhầm lẫn gì phải không?"

Đột nhiên anh hỏi đến chuyện này, khiến Cố Thanh hơi khó hiểu, cậu trả lời:

"Hắn là như vậy, có chuyện gì sao thưa Âu tổng?"

Âu Dực không đáp, anh trầm ngâm một lúc, sau đó âm thầm quan sát Lạc Mạn, ánh mắt mang theo thâm ý, hồi lâu sau, anh mới chậm rãi lên tiếng:

"Có chút thắc mắc thôi, cũng không có gì..."

Cuộc đối thoại chỉ vồn vện vài câu nhưng lại khiến hai người Lạc Mạn và Lục Duy Khiêm bất an không ngừng.

Chết tiệt! Tại sao Âu Dực lại đột nhiên hỏi đến chuyện này? Có phải anh đã biết gì đó hay không?

Lạc Mạn nhìn Lục Duy Khiêm, Lục Duy Khiêm không nói gì, nhưng trong mắt hắn lại ẩn hiện sự lo lắng.

Lục Duy Khiêm và Lạc Mạn đều đứng ngồi không yên, ai cũng biết rằng một khi Âu Dực biết được chuyện năm xưa, chắc chắn sẽ bắt tay vào điều tra Lạc Mạn, kế hoạch mà bọn họ ấp ủ cũng sẽ sớm ngày bại lộ.

Đến lúc đó sẽ không có ai yên thân.

Trái ngược với hai người bọn họ, sau khi nghe anh bóng gió nhắc đến chuyện 12 năm trước, Lạc Yên mặc dù có hơi sững sốt, nhưng sau đó cũng không phản ứng gì.

Cô vẫn không nên hy vọng anh sẽ điều tra sự thật, chuyện rất lâu trước kia cô không muốn bị khơi dậy nữa, quên nó đi vẫn là tốt nhất.

Dù sao thì trông anh có vẻ như sẽ không vì cô là cô bé 12 năm trước mà yêu cô đâu, không chừng sau khi biết được sự thật, anh vẫn sẽ lựa chọn ở bên Lạc Mạn.

Nếu như vậy thì điều tra ra còn có ý nghĩa gì? Chi bằng cứ như bây giờ vẫn tốt hơn..

Chương 44: 44: Đêm Nay Anh Mất Ngủ

Khi đoàn người trở về thành phố A thì trời đã chạng vạng tối. Âu Dực và Lạc Yên bước xuống, Lạc Yên nhìn căn biệt thự quen thuộc trước mắt, có chút tiếc nuối những ngày tháng ở trên hoang đảo.

Đối với cô mà nói, từ khi kết hôn với Âu Dực đến giờ, những ngày đó là những ngày mà cô và anh chung sống hài hoà nhất, thậm chí nếu không phải còn có Lạc Mạn và Lục Duy Khiêm, cô muốn anh và cô cứ sống như vậy cho đến hết đời.

Nhưng dù sao cũng chỉ là muốn, sẽ không bao giờ trở thành sự thật. Âu Dực nắm tay Lạc Yên bước vào, tâm trạng anh vẫn bình thản, không phức tạp như Lạc Yên.

Lạc Mạn và Lục Duy Khiêm đứng ở ngoài nhìn bóng lưng hai người một lúc, Lục Duy Khiêm không biểu hiện gì, Lạc Mạn thì trông vô cùng sốt ruột.

Hai người bọn họ đứng tại chỗ, cho đến khi Cố Thanh nhắc nhở mới rời đi.

Khi tất cả mọi người đều đã đi hết, Cố Thanh mới ra hiệu cho những người mặc áo đen trở về, sau đó cậu cũng theo đó mà rời đi.

Bên trong.

Âu Dực và Lạc Yên bước qua cánh cửa, lập tức cảm nhận được ánh mắt nóng rực của quản gia:

"Cậu chủ, cậu trở về rồi! Chúng tôi thật sự rất lo lắng cho cậu!"

Người hầu xung quanh cùng nhau gật đầu, đồng thanh hô lên:

"Đúng vậy! Thật sự rất lo lắng cho cậu!"

Lo lắng nếu cậu chủ mà xảy ra chuyện thì tiền lương của bọn họ và cả công việc béo bở này sẽ không cánh mà bay.

Âu Dực không biết có tin hay không, chỉ nhẹ gật đầu, mỉm cười nói:

"Cảm ơn mọi người, bây giờ tôi mệt rồi, tôi muốn ngủ."

Nghe Âu Dực nói như vậy, quản gia chần chừ:

"Được, nhưng Lạc...!nhưng thiếu phu nhân thì sao? Phòng của cô ấy...!hôm trước vừa tuyển thêm một thợ làm vườn, chúng tôi lại cho rằng cô ấy không trở về nên đã để phòng của cô ấy cho thợ làm vườn kia ở rồi."

Thật ra trong nhà còn thừa nhất nhiều phòng, nhưng lại có người giúp việc ác ý đề xuất để lại căn phòng này cho thợ làm vườn, lí do là Lạc Yên sẽ không trở về nữa, giữ lại căn phòng cũng không có ích gì.

Khi đó quản gia không có mặt, đến lúc biết chuyện thì đã muộn, đám người giúp việc đã sắp xếp xong, ông cũng không tiện bảo bọn họ vất vả một lần nữa.

Lạc Yên này giờ vẫn luôn im lặng, thật ra cô cũng muốn lên tiếng, nhưng cô có thể nói gì đây? Khi vừa trở về, đám người này rõ ràng nhìn thấy cô nhưng lại ngó lơ, thái độ của bọn họ nhắc nhở cô rằng căn nhà này chỉ chào đón Âu Dực.

Cả việc phòng ở, rõ ràng còn chưa hỏi qua ý kiến của cô đã bắt tay vào làm.

Nếu thiếu phòng thì cô chấp nhận, nhưng trong nhà lại thừa đến 5 phòng, có khi còn hơn, hỏi cô làm sao mà không buồn được?

Lạc Yên nghẹn ngào, mặc dù đã cố phớt lờ chuyện này nhưng cô vẫn không kiềm chế được mà nghĩ đến.

Thật sự không muốn khóc, nhưng không hiểu sao nước mắt cứ như muốn trào ra...

Mà bên phía Âu Dực, sau khi nghe quản gia nói xong, sắc mặt anh trầm xuống:

"Trong nhà thiếu phòng ư? Tại sao không sắp xếp phòng khác? Tại sao không chờ Lạc Yên về rồi hỏi ý kiến?"

Quản gia sửng sốt, đám người hầu ngây người.

Chờ Lạc Yên về rồi hỏi ý kiến sao...?

Người nói câu này thật sự là Âu Dực ư?

Từ bao giờ mà cậu chủ trở nên quan tâm thiếu phu nhân như vậy?

Suốt một tuần vắng mặt, giữa hai người bọn họ đã xảy ra chuyện gì

rồi sao?

Tiến triển đến mức này quả thật là chuyện lạ.

Không dừng lại ở đó, Âu Dực còn nói thêm một câu khiến ai nghe thấy đều há hốc mồm.

Anh nói:

"Theo tôi nhớ thì những phòng còn trống kia không có giường phải không? Vậy tạm thời chuẩn bị thêm gối để cô ấy sang phòng tôi ngủ đi."

Nếu anh chỉ hỏi về trước thì không có gì bất thường, nhưng về sau... Không phải bất thường nữa, mà là hoàn toàn không giống do Âu Dực nói ra.

Ai cũng có cũng một thắc mắc, ban đầu lúc cưới thiếu phu nhân về, chẳng phải chính cậu chủ muốn ngủ riêng sao? Mặc dù hiện tại những phòng trống kia chưa có giường, nhưng trong nhà kho không thiếu giường, bê từ nhà kho đến một căn phòng nào đó cũng chắc mất bao nhiêu thời gian.

Cậu chủ sáng suốt như vậy, đương nhiên có thể nhận ra điều này, cậu ấy chủ động đề nghị thiếu phu nhân sang ngủ cùng phòng thì chỉ có một khả năng...!Đó là cậu chủ muốn như thế.

Cậu ấy bị thiếu phu nhân làm cho động lòng rồi sao?

Không thể nào, người cậu ấy yêu vẫn luôn là tiểu thư Lạc Mạn, có lẽ chỉ là hứng thú nhất thời thôi, dù sao thì thiếu phu nhân thật sự rất đẹp.

Nghĩ như vậy, thái độ của những người giúp việc lại nhạt dần, quản gia không có biểu hiện gì, khi bàn hoàng qua đi liền cho người đến phòng chứa đồ dự phòng tìm cho Lạc Yên một chiếc gối mới.

Âu Dực phân phó xong, không còn việc gì nữa nên anh nắm lấy tay Lạc Yên đi đến phòng mình, không chú ý Lạc Yên đang ngây ngốc.

Âu Dực đẩy cửa phòng ra, sau đó buông tay Lạc Yên rồi nhanh chóng đi vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ.

Trong thời gian Âu Dực đi tắm, Lạc Yên ngồi trên giường, cô có cảm giác bản thân như đang trong mộng.

Âu Dực làm sao vậy? Chẳng phải còn thừa rất nhiều phòng trống sao? Sao lại muốn cô ngủ cùng anh?

Cũng không phải hai người chưa từng nằm chung giường, nhưng đều là do hoàn cảnh bắt buộc, hiện tại đã trở về nhà anh, sao anh còn muốn cô ngủ cùng?

Anh sẽ không làm gì cô chứ? Dù sao thì phòng này cách âm rất tốt... Lạc Yên còn đang nghĩ linh tinh, Âu Dực đã đẩy cửa phòng tắm bước ra.

Động tác đẩy cửa của anh rất nhẹ nhàng, nhưng Lạc Yên vẫn nghe thấy động tĩnh, theo quán tính, cô quay đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh, vừa nhìn thấy hình ảnh trước mắt, Lạc Yên không nhịn được mà ho liên tục.

"Khụ...!Khụ..."

Âu Dực không quần khăn tắm che đi nơi nhạy cảm kia nữa mà chỉ mặc một chiếc quần nhỏ màu đen, nơi nào đó hơi nhô lên, đập vào mắt Lạc Yên khiến cô ngượng đỏ mặt.

Khỉ thật! Anh mặc như vậy là có ý gì? Trong phòng vẫn còn có cô mà...

Âu Dực tựa như không chú ý đến phản ứng bất ngờ của Lạc Yên, nhìn thấy cô quay đầu lại thì lên tiếng nhắc nhở:

"Lạc Yên, anh tắm xong rồi, em cũng vào tắm đi."

Lạc Yên ngây ngốc làm theo lời anh đi vào phòng tắm, dùng vài động tác đơn giản rửa sạch cơ thể.

Ở trên hoang đảo, bọn họ vẫn luôn tắm rửa hằng ngày, nhưng hôm nay vừa vất vả bay từ nơi xa xôi về, cả người khó tránh khỏi có nhiều bụi bặm, phải mất đến nửa tiếng sau Lạc Yên mới tắm xong.

Lúc cô chuẩn bị mặc lại quần áo thì phát hiện vì hồi nãy cô không tập trung nên đã quên mang quần áo.

"..."

Lạc Yên thật sự muốn chửi thề một tiếng, cái tình huống quý quái gì đây? Đúng là xui xẻo.

Không còn cách nào khác, Lạc Yên đành phải cất giọng nhờ vả Âu Dực, cô nói với âm lượng khá lớn:

"Âu Dực, anh tìm giúp em một bộ quần áo được không? Em không mang theo quần áo."

Lần thứ nhất, Âu Dực không trả lời.

Lạc Yên khó hiểu, anh không nghe thấy sao? Hay là muốn trêu chọc cô? Cô trầm ngâm khoảng vài giây, sau đó tiếp tục nói với âm lượng to hơn:

"Âu Dực, anh nghe thấy không? Em không mang theo quần áo, anh mang vào giúp em có được không?"

"..."

Vẫn không có hồi âm.

Lạc Yên thờ dài, tình hình như này cô cũng chỉ có thể tự mình ra lấy thôi, có vẻ như anh không ở trong phòng.

Mặc dù trong phòng không có quần áo của cô, nhưng cô có thể dùng tạm của anh.

Không phải cô tự tiện đâu, bắt đắ dĩ mới làm như vậy.

- Lạc Yên nhủ thầm trong lòng, sau đó quấn khăn tắm ngang ngực rồi đẩy cửa bước ra.

Vừa ra ngoài, cô liền nhìn thấy Âu Dực vẫn đang ngồi trên giường, không hề rời khỏi phòng.

Anh cúi đầu, ánh mắt tập trung vào điện thoại, bên tai còn nhét tai viên nhựa màu trắng.

Hoá ra anh đang đeo tai nghe nên không nghe thấy cô nhờ vả...

Lạc Yên không biết nên nói gì, cô đang phân vân, hiện tại cô có nên tiếp tục đi lấy quần áo không? Nếu anh phát hiện thì ngại ngùng mất. Nhưng không lấy thì cô mang gì đây?

Lạc Yên chần chừ, cô nhìn tủ đồ của anh, nó đang được đặt ở phía sau lưng anh, anh lại đang tập trung vào điện thoại, chắc là...!chắc là anh sẽ không thấy đâu.

Lạc Yên hít sâu một hơi, sau đó rón rén bước đến phía tủ quần áo, cô đưa tay mở cánh cửa ra, còn chưa chọn được quần áo thích hợp thì nghe thấy tiếng động có đồ vật rơi xuống.

Lạc Yên lập tức quay đầu, phát hiện Âu Dực đang nhìn cô với ánh mắt sững sờ, chiếc điện thoại mà anh vừa cầm trên tay cũng rơi xuống sàn nhà, bên tai anh vẫn còn đeo tai nghe.

"..."

Bầu không khí mùi phần khó xử.

Lạc Yên giật giật khoé môi, quyết định lên tiếng cứu vãn tình hình, giọng nói vô cùng thiếu tự nhiên.

"Âu Dực, chào...! chào anh."

Âu Dực thấy cô mấp má cánh môi thì tháo tai nghe xuống, sau đó bước về phía cô, lên tiếng hỏi:

"Đang tìm gì sao?"

Lạc Yên chun mũi, cô cúi thấp đầu: "Em không mang theo quần áo..."

Âu Dực nghe xong, lập tức giúp cô lấy một chiếc áo sơ mi trắng và một chiếc quần nhỏ vẫn còn nguyên mác.

"Mặc vào đi, yên tâm, là đồ mới." Anh nói, sau đó như nhớ đến điều gì liền bổ sung: "Không cần quần đâu, quần áo của anh rất dài so với cơ thể em, anh lại không có quần đùi, mặc vào sẽ rất vướng."

Đúng vậy, anh không bao giờ mặc quần đùi, đồ ngủ của anh toàn là áo choàng.

Lạc Yên cầm lấy quần áo trên tay anh, cánh tay vừa cử động, không cẩn thận khiến cho khăn tắm trên người trượt xuống, cơ thể tuyệt đẹp cùng làn da trắng nõn nà bại lộ trước mắt anh.

"..."

Lại khó xử.

Cũng may là Lạc Yên phản ứng nhanh, cô vội vàng nhặt lấy khăn tắm vừa rơi dưới đất, sau đó hướng về phía phòng tắm chạy trốn chết.

Để lại Âu Dực ánh mắt tối sầm, anh nhìn cửa phòng tắm, hơi thờ nặng nề.

Cô gái đáng ghét này!

Sau khi Lạc Yên mặc xong chiếc áo sơ mi và chiếc quần nhỏ, cô đẩy cửa bước ra, phát hiện Âu Dực đã nằm trên giường từ lúc nào không hay.

Đôi mắt anh hơi khép lại, hơi thờ ổn định, có vẻ như anh đã ngủ rồi. Ngủ rồi, như vậy cũng tốt.

Lạc Yên bước đến bên giường, cân nhắc vài giây, sau đó trèo lên giường, nằm ở vị trí bên cạnh anh, xoay lưng về phía anh rồi nhắm mắt, nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Sau khi cô ngủ, Âu Dực mới từ từ mở mắt, anh xoay người nhìn tấm

lưng được che phủ bởi lớp áo sơ mi mỏng của anh, cả người đều cảm thấy khó chịu, cổ họng khô khốc.
Không công bằng! Dựa vào cái gì mà cô lại ngủ ngon như thế, còn anh thì phải nằm bên cạnh chịu tra tấn?
Có cơ hội nhất định sẽ trừng phạt cô!
Đêm nay, Âu Dực mất ngủ.

...

Cùng lúc đó, ở căn hộ cao cấp của Lạc Mạn.
Trên chiếc bàn hình tròn có hai người phụ nữ đang ngồi đối diện nhau, một người là Lạc Mạn, người còn lại là bạn học cùng lớp hồi cấp một của Lạc Yên.

Trong đêm tối, thanh âm oán độc của Lạc Mạn vang lên:

"Tần Tiểu Nhu, cô suy nghĩ kĩ lại đi, nếu cô đồng ý đề nghị của tôi, cô sẽ có được tất cả, khoản nợ khổng lồ kia tôi cũng giúp cô trả."

Người phụ nữ được gọi là Tần Tiểu Nhu kia do dự: "Nhưng...!đó không phải là sự thật, hơn nói trước kia Lạc Yên đối xử với tôi rất tốt..."

Lạc Mạn cười khế, giọng nói khinh thường: "Nếu là sự thật thì cô nghĩ tôi cần phải bỏ ra một số tiền lớn như vậy thuê cô sao? Cô chỉ cần nói đồng ý hoặc không, đừng lòng vòng."

Nói xong, Lạc Mạn bồi thêm một câu: "Cô nên cân nhắc kĩ, nếu cô từ chối, đám người cho vay nặng lãi sẽ không để yên cho gia đình cô."

Tần Tiểu Nhu cắn môi, Lạc Mạn kiên nhẫn chờ đợi, khoảng năm phút sau, Tần Tiểu Nhu đưa ra câu trả lời, cô ta ngẩng đầu, ánh mắt kiên định:

"Được, tôi sẽ tìm cách gặp Âu Dực và làm theo lời cô nói, cô phải giữ đúng lời hứa đấy!".

Chương 45: 45: Đề Trách Anh

Sáng hôm sau.

Có lẽ là do những ngày sinh hoạt trên đảo nên Lạc Yên đã tập quen, cô dậy rất sớm, có thể nói là sớm hơn cả những người giúp việc. Vừa thức dậy, Lạc Yên liền nhìn sang bên cạnh theo thói quen, dựa vào ánh đèn ngủ mờ mờ, cô phát hiện Âu Dực mặc dù đang ngủ nhưng trên mắt lại có quầng thâm, có vẻ như anh ngủ không được ngon.

Sao lại như vậy nhỉ? - Lạc Yên có chút thắc mắc.

Nhưng sau khi nhìn lại quần áo trên người mình, chút thắc mắc đó đã bị cô ném ra sau đầu.

Bởi vì trên người cô hiện tại cực kì hở, vô cùng hở.

Chiếc quần nhỏ của anh khá rộng, nhìn như muốn tuột ra khỏi hai chân cô luôn rồi, còn áo sơ mi thì khỏi nói, bị cô lăn qua lăn lại đến nhăn nhúm, đẩy lên tận trên ngực.

Cũng may Âu Dực chưa dậy, nếu không lại càng thêm khó xử.

Lạc Yên rướn người ngồi dậy, sau đó đi về phía phòng tắm vệ sinh cá nhân một lúc, sau khi xong việc, trời vẫn chưa sáng hoàn toàn.

Cô cầm lấy điện thoại, dùng ánh sáng yếu ớt từ điện thoại đi xuống tầng một.

Lạc Yên đi vào căn phòng chứa quần áo, tìm một chiếc quần jean lưng cao màu xanh nhạt và một chiếc áo sơ mi thích hợp, sau đó trở lại phòng ngủ thay vào.

Xong xuôi mọi việc, cô mới yên tâm thở phào, trời lúc này cũng vừa vặn sáng, những người giúp việc và quản gia cũng lần lượt thức dậy.

Lạc Yên nhìn Âu Dực đang say giấc trên giường, cô chần chừ một lúc, rồi cuộc vẫn quyết định gọi anh dậy, dù sao thì anh vắng mặt lâu như thế, công ty chắc hẳn có rất nhiều việc cần anh giải quyết. Lạc Yên bước đến bên cửa sổ rồi đưa tay kéo màn, ánh sáng truyền vào từ cửa sổ, truyền đến khuôn mặt điển trai của người đàn ông khiến chân mày anh hơi nhíu lại.

Không lâu sau đó, anh mở mắt, trong mắt chứa đầy mệt mỏi.

Lạc Yên thấy anh đã tỉnh, cô không rời đi ngay lập tức mà đợi anh vệ sinh cá nhân xong rồi cùng anh xuống nhà ăn sáng.

Trong lúc dùng bữa, Âu Dực đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô gái đối diện, bất ngờ lên tiếng:

"Lạc Yên, cảm ơn!"

Lạc Yên khó hiểu nhìn anh, anh cảm ơn cô chuyện gì vậy?

Âu Dực không giải thích gì thêm, nói xong câu đó liền cúi đầu, chuyên tâm tiếp tục ăn sáng.

Sau khi ăn xong, Lạc Yên đem theo một số vật dụng cần thiết, vừa chuẩn bị đi đến bệnh viện, Âu Dực bỗng cầm lấy cổ tay cô, trước ánh mắt kinh ngạc của những người giúp việc, anh nói: "Cùng đi không? Vừa hay anh cũng tiện đường."

Lạc Yên ngạc nhiên, chẳng phải trụ sở công ty của anh ngược đường với bệnh viện mà cô đang làm sao? Lẽ nào hôm nay anh có việc nên đi cùng đường với cô?

Chắc là vậy rồi! Lạc Yên cũng không tiếp tục nghĩ nhiều, cô gật đầu đồng ý.

Âu Dực giữ nguyên tư thế cầm tay cô, cùng cô đi đến gara để xe rồi chọn ra một chiếc thích hợp, chờ cô lên xe, anh mới vòng qua phía cửa bên kia bước lên, sau đó khởi động, một đường lái đi.

Người giúp việc và bảo vệ đứng ở cổng trở mắt nhìn nhau, có người lên tiếng hỏi:

"Cậu chủ và thiếu phu nhân như vậy là sao?"

"Làm sao tôi biết được, chắc là yêu nhau rồi."

Một người giúp việc nấp ở phía sau bức tường, nhìn tình hình trước mắt, cô ta quyết định.

Phải báo cho chị Mạn Mạn ngay thôi.

...

Bên kia, Âu Dực đỗ xe trước cổng bệnh viện, chờ Lạc Yên xuống xe, tận mắt nhìn cô đi vào rồi mới rời đi, khi xe vừa khởi động, anh loáng thoáng nghe thấy thanh âm cay nghiệt của hai người phụ nữ.

"Hừ, ai chẳng biết cô ta có chồng là chủ tịch tập đoàn Âu thị, suốt ngày khoe khoang như vậy làm gì chứ."

"Ha, dùng bao nhiêu thủ đoạn để có được ngày hôm nay, để người ta khoe khoang một chút đi."

May mắn cho bọn họ là Âu Dực đã sắp trẻ cuộc họp, nếu không chắc chắn bọn họ sẽ không giữ được công việc này.

Âu Dực lái xe đến công ty, anh đỗ xe dưới tầng hầm rồi đi lên phòng họp ở tầng 37 dự cuộc họp.

Anh vắng mặt suốt một tuần, mặc dù trước đó các cổ đông đã biết rõ anh đi du lịch hai tuần, nhưng khi anh bước vào phòng, bọn họ vẫn không vừa mắt, vừa nhìn thấy anh liền mặt nặng mày nhẹ, nhưng cuối cùng vẫn không dám lên tiếng.

Ai bảo anh là chủ tịch cơ chứ? Dù bất mãn, bọn họ chỉ có thể im lặng thôi.

Âu Dực bước đến vị trí của mình, anh đứng thẳng tắp ở nơi đó, nghiêm túc trình bày về kế hoạch sắp tới của công ty, cho đến khi kết thúc cuộc họp thì đã là 10 giờ sáng.

Âu Dực nhìn đồng hồ, còn 1 tiếng nữa là đến giờ nghỉ ngơi, anh rất muốn trở về nhà ăn cơm cùng Lạc Yên, nhưng đồng công việc chất cao như núi này có vẻ không cho phép anh đi rồi.

Anh thở dài, trở lại phòng làm việc của mình, chuyên tâm xử lý hết đồng văn kiện, đến khi xong việc thì đã 1 giờ chiều.

Giờ này...!Có lẽ Lạc Yên đã trở lại bệnh viện rồi.

Âu Dực đứng dậy, chỉnh lại chiếc áo vest trên người sau đó quyết định đến bệnh viện nhìn cô một lúc.

Kì thật có một chuyện mà anh vẫn luôn băn khoăn từ tối hôm qua đến giờ, khi Lạc Yên làm rơi khăn tắm, ánh mắt anh vô tình lướt qua ngực cô, nhìn thấy nơi đó mơ hồ ẩn hiện một dấu ấn quen thuộc,

nhưng cô dùng khăn che lại quá nhanh, anh không biết có phải lúc đó bản thân hoa mắt nhìn nhầm không.

Nếu như đúng như anh suy đoán, nếu như Lạc Yên là cô bé đã cứu anh 12 năm trước, nếu như...

Nghĩ đến đây, Âu Dực không khỏi hồi hộp, đó cũng là lí do mà đêm qua anh không ngủ được, bởi anh nóng lòng muốn xác nhận chuyện này hơn ai hết.

Thậm chí anh còn xuất hiện xúc động muốn đi đến trước mặt cô, thẳng thắn nói rằng: "Lạc Yên, em cởi đồ ra cho anh nhìn được không?".

Nhưng may mắn anh vẫn còn giữ được bình tĩnh.

Công việc ngập trời đã xử lí xong, bây giờ là thời điểm thích hợp nhất để xác minh chuyện này.

Âu Dực đi đến tầng hầm, anh còn chưa bước lên xe thì cánh tay đã bị một người dùng lực kéo lại.

Âu Dực bực bội quay đầu, lạnh lùng nhìn người vừa ngáng đường mình, là một cô gái trẻ tuổi vợ anh.

Cảm nhận được cái nhìn sắc lạnh của người đàn ông trước mắt, cả người Tần Tiểu Nhu bất giác run lên, cô ta nuốt nước bọt, nghĩ đến số nợ khổng lồ mà Lạc Mạn sẽ trả cho gia đình mình, Tần Tiểu Nhu hạ quyết tâm nói:

"Âu tổng, xin anh dừng lại một lúc, tôi thật sự không muốn xen vào chuyện riêng của anh, nhưng có một vài chuyện thật sự tôi không nhìn được nữa!"

Âu Dực nhíu mày, hất tay Tần Tiểu Nhu ra, trong mắt anh chứa đầy vẻ mất kiên nhẫn: "Cô là ai? Rốt cuộc cô muốn nói gì?"

Tần Tiểu Nhu hít sâu một hơi, nói: "Tôi là bạn cùng lớp hồi cấp 1 của Lạc Yên, cũng có thể xem như chúng tôi có mối quan hệ khá tốt, vốn dĩ tôi định bao che cho cô ấy, nhưng hôm nay nhìn thấy Lạc Mạn tiều tụy như vậy, tôi thật sự không muốn tiếp tục giấu diếm anh, để Lạc Yên sống trong an nhàn nữa!"

"Anh biết không, khi hai người bọn họ còn rất nhỏ, Lạc Yên đã luôn tìm cách bắt nạt Lạc Mạn, đùn đẩy công việc cho chị gái mình, lớn hơn một chút, cô ta cho người chặn đường đánh Lạc Mạn.

Nếu anh không tin thì có thể xem..." Nói xong, Tần Tiểu Nhu lấy ra một bức ảnh, đưa đến trước mặt Âu Dực.

Âu Dực cúi đầu quan sát, không biết trên tấm ảnh đó có gì nhưng sau khi nhìn thấy, hàng chân mày anh càng thêm nhíu chặt.

Anh nhìn Tần Tiểu Nhu, thanh âm lạnh lẽo chứa đầy sát khí:

"Cô có mục đích gì?"

Tần Tiểu Nhu run rẩy: "Tôi chỉ đơn thuần là không nhìn được nữa, muốn thay Lạc Mạn đòi lại công đạo."

Âu Dực nghe xong thì cười khẩy: "Đòi lại công đạo? Tại sao tôi phải tin lời cô?"

Tần Tiểu Nhu càng thêm gấp gáp: "Âu tổng, anh máu lạnh thật đấy! Lạc Mạn còn đang nửa sống nửa chết ở nhà, anh lại chỉ một lòng nghĩ đến Lạc Yên."

Nếu 12 năm trước Lạc Mạn không cứu anh thì anh đã không có ngày hôm nay!"

Âu Dực vẫn bình tĩnh, trước sau như một, thái độ càng thêm lạnh nhạt, anh dùng chút kiên nhẫn cuối cùng hỏi lại một lần nữa: "Tại sao tôi phải tin lời cô?"

Tần Tiểu Nhu biết cô ta không thể tiếp tục lảng tránh, chỉ có thể đánh liều: "Nếu anh không tin thì có thể điều tra về mối quan hệ giữa tôi và Lạc Yên, tôi là Tần Tiểu Nhu, tôi và cô ấy đã từng rất thân, những lời của tôi tuyệt đối không có nửa điểm giả dối."

Ánh mắt Âu Dực hiện lên tia dao động, anh nhìn Tần Tiểu Nhu một lúc, rồi cuộc vẫn rút điện thoại ra gọi cho Cố Thanh.

"Điều tra về mối quan hệ của Lạc Yên và một cô gái tên Tần Tiểu Nhu, đúng rồi, còn cả..." Còn cả chuyện xảy ra vào 12 năm trước nữa.

Vết sau Âu Dực còn chưa kịp nói xong thì anh đã ấn nhầm vào nút tắt cuộc gọi.

Âu Dực cử động ngón tay, muốn nhân dịp này bảo Cố Thanh điều tra luôn một thể, nhưng rồi cũng không làm như vậy.

Trước sau gì cũng điều tra, cứ để vài ngày sau hẵng làm, thông tin có được sẽ chi tiết hơn.

Trong lúc chờ đợi Cố Thanh, Âu Dực liếc mắt cảnh cáo Tần Tiểu Nhu:

"Trợ lý của tôi làm việc rất tốt, trước khi có kết quả, cô không được phép rời khỏi đây, cô cũng nên biết hậu quả của việc nói dối tôi."
Tần Tiểu Nhu cúi thấp đầu, trong lòng âm thầm cầu nguyện.

Sẽ không sao đâu nhỉ? Mặc dù cô ta và Lạc Yên không phải là bạn thân nhưng đối xử với nhau rất tốt, chắc hẳn người đàn ông này sẽ tin thôi.

Một lúc sau, điện thoại trên tay anh reo chuông, anh nhấn nút nghe máy, từ trong điện thoại truyền ra giọng nói của Cố Thanh:

"Âu tổng, thông qua những hình ảnh mà tôi có được thì mối quan hệ giữa Lạc Yên và cô gái kia rất tốt, khi chụp ảnh kỉ niệm của lớp, bọn họ còn khoác tay nhau, có người nói Lạc Yên từng cứu cô gái kia một mạng."

Rất tốt sao...? Cứu một mạng sao...?

Âu Dực buông điện thoại, như vậy có nghĩa là...! cô gái trước mắt anh nói thật?

Vốn dĩ ban đầu anh chưa từng tin tưởng cô ta, chỉ là bức ảnh kia quá mức chân thật, khiến anh không khỏi có chút dao động.

Anh vốn nghĩ cô gái này là do Lạc Mạn tìm đại một người để diễn kịch, không ngờ rằng cô ta lại là bạn tốt của Lạc Yên, còn từng được Lạc Yên cứu một mạng.

Mối quan hệ như vậy, không có lý do gì khiến cô ta phải nói dối cả. Cho nên, tất cả đều là sự thật?

Cả chuyện 12 năm trước cũng vậy chẳng? Cô bé năm đó còn in rõ trong trí nhớ của anh, cả người nhếch nhác, quần áo không mấy lành lặn, người như vậy, không có lý nào lại đi bắt nạt người khác cả. Cho nên cô bé mà anh vẫn luôn nhớ nhưng đó thực chất vẫn là Lạc Mạn, không thể nào là Lạc Yên được.

Đều trách anh...

Âu Dực cẩn thận nghĩ lại, suốt nhiều ngày nay, anh bị Lạc Yên hấp dẫn, nhất thời sinh lòng chán ghét đối với Lạc Mạn, vậy mà lại quên mất nếu không phải nhờ có cô ấy cứu, anh đã không thể có được

ngày hôm nay.

Sao anh có thể hồ đồ như vậy chứ?

Cũng may là anh sớm nhận ra kịp thời, vẫn còn có thời gian bù đắp cho Lạc Mạn.

Âu Dực nhìn Tần Tiểu Nhu, giọng nói không còn lạnh lùng như vừa rồi nữa: "Được rồi, cô về đi."

Tần Tiểu Nhu thấy anh có dấu hiệu tin tưởng thì thở phào, nhanh chóng rời đi.

Âu Dực đứng tại chỗ một lúc, sau đó lên xe, lái về hướng nhà Lạc Mạn.

Anh muốn thăm cô gái đó một chút, muốn xin cô ấy tha thứ cho mình.

....

Chương 46: 46: Thay Đổi

Cùng lúc đó, trong một căn phòng sang trọng cổ kính.

Mạc Khắc nhìn tấm ảnh trên màn hình điện thoại, khoé môi nhẹ nhàng cong lên, tạo nên một nụ cười âm hiểm, càng thêm tô điểm cho khuôn mặt đẹp như tranh vẽ.

Trong tấm hình, một người phụ nữ đang vùi đầu vào lồng ngực người đàn ông khóc thương tâm, do góc chụp nên nhìn về mặt người đàn ông có chút kì lạ, giống như quan tâm, lại giống như hờ hững.

Mạc Khắc mỉm cười, chỉ vài giây nữa thôi, tấm ảnh này sẽ đến tay người khác.

Ha, không biết sẽ thú vị như thế nào đây? Liệu cô gái tên Lạc Yên kia sẽ ghen? Hay là đau đớn?

Không quan trọng, điều hắn muốn làm là ly gián hai người Lạc Yên và Âu Dực.

Hắn đã chờ đợi thời khắc này từ rất lâu rồi, vừa vặn bây giờ Âu Dực đang hiểu nhầm Lạc Yên, là thời cơ thích hợp để ra tay nhất.

Mạc Khắc cầm lấy mảnh giấy bên cạnh, trên mảnh giấy là một dãy địa chỉ email.

Các ngón tay gõ đều đặn trên bàn phím, nụ cười trên môi càng thêm sâu.

Sau khi nhấn vào nút gửi đi, Mạc Khắc vô cùng hài lòng.

"Lạc Yên, Âu Dực không xứng với em, hãy hận anh ta đi, tôi sẽ thay anh ta chăm sóc em thật tốt..."

...

Buổi tối cùng ngày hôm đó.

Lạc Yên cố gắng về nhà thật sớm để làm bữa tối, muốn cùng Âu Dực ăn một bữa cơm thật trọn vẹn.

Khi cô về đến nhà, trời đã chạng vạng tối.

Lạc Yên bước vào nhà, vắt chiếc áo blouse trắng lên thành ghế sofa rồi đi đến phòng bếp, làm một vài món ăn mà Âu Dực thích nhất. Trong nhà có đầu bếp, tay nghề của bà ấy đương nhiên tốt hơn cô rất nhiều, nhưng cô vẫn muốn làm chút gì đó cho Âu Dực, xem như an ủi anh sau một ngày làm việc mệt mỏi.

Chẳng mấy chốc mà bữa tối đã làm xong, Lạc Yên nhìn thành quả của mình, cô nở một nụ cười hạnh phúc.

Thật tốt, hy vọng những ngày tháng sau này cũng sẽ tốt đẹp như bây giờ.

Hẳn là anh đã về rồi, chắc còn đang đợi cô ở phòng khách.

Nghĩ đến đây, Lạc Yên không chậm rãi nữa, cô gấp từng món ăn cho vào đĩa, sau đó đưa ra phòng khách.

Cứ tưởng Âu Dực đã sớm trở về, không ngờ muộn như vậy rồi mà vẫn không thấy anh đâu, điều này khiến Lạc Yên không khỏi khó hiểu.

Anh bận gì sao? Tăng ca ư?

Lạc Yên nhìn đồng hồ, bây giờ đã gần 7 giờ tối, hôm nay quả thật anh về muộn hơn so với thường ngày.

Cô quyết định ngồi trên ghế đợi anh trở về cùng ăn cơm, nhưng đợi đến hơn 30 phút sau vẫn không có gì thay đổi.

Đã rất muộn rồi, hồi nãy vì sợ anh trở về mà thức ăn vẫn chưa được làm xong nên Lạc Yên đến tắm cũng chưa kịp tắm, gấp gáp làm bữa tối cho anh, không ngờ anh lại về trễ như vậy.

Lạc Yên lại nhìn đồng hồ, cô cân nhắc một lúc, sau đó quyết định đi tắm.

Lạc Yên bước vào phòng tắm, đến khi tắm xong thì đồng hồ vừa vặn điểm 8 giờ tối.

Cô mặc một bộ đồ ngủ dài, vừa dùng khăn tắm lau tóc bước đến phòng khách.

Lạc Yên quan sát đồ ăn trên bàn, tất cả đều đã nguội ngắt nhưng Âu

Dực vẫn chưa trở về.

Trong lòng cô mơ hồ cảm thấy lo lắng, anh sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Lạc Yên bồn chồn, cô đi hâm nóng lại thức ăn, một lần rồi lại hai lần nhưng vẫn không thấy tăm hơi của anh.

Đồng hồ điểm 9 giờ tối, anh vẫn chưa trở về.

Đồng hồ điểm 10 giờ đêm, người giúp việc đều đã đi ngủ, trong nhà chỉ còn lại một mình Lạc Yên thức.

Âu Dực vẫn chưa trở về.

Đồng hồ điểm 11 giờ đêm, rớt cuộc bên ngoài cũng truyền đến động tĩnh.

Âu Dực đẩy cửa bước vào trong nhà, Lạc Yên vốn buồn ngủ, nghe thấy có tiếng động liền tỉnh táo ngay lập tức.

Cô vui vẻ chạy về phía anh, quan tâm hỏi anh:

"Hôm nay anh tăng ca sao? Về muộn như vậy, anh đã ăn gì chưa? Em đi hâm nóng lại thức ăn cho anh nhé?"

Trái ngược với tưởng tượng của Lạc Yên, anh không hề nhiệt tình như những ngày qua, nghe cô ân cần hỏi han xong thì chỉ liếc mắt, lạnh lùng nhìn cô.

Lúc cô còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, anh nhếch môi, giọng nói trào phúng:

"Sao? Quan tâm tôi à?"

Lạc Yên cảm thấy hôm nay anh hơi kì lạ, nhưng cô cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng anh tăng ca nên đang mệt.

"Vâng." Lạc Yên nhẹ giọng trả lời.

Âu Dực cười khẩy: "Dành thời gian mà quan tâm chị gái cô đi kìa, cô ấy đã đủ khổ rồi."

Anh nói gì vậy? Tại sao anh lại nhắc đến Lạc Mạn?

Không chờ Lạc Yên phản ứng lại, Âu Dực đã xoa người trở về phòng.

Lạc Yên ngơ ngác, rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sự thay đổi bất ngờ của anh khiến cô vô cùng khó hiểu, nhớ lại ánh mắt lạnh lẽo tựa băng kia, cô không khỏi rùng mình, đó là ánh mắt

mà anh nhìn cô sau khi tỉnh lại từ trên giường vào mấy tháng trước.
Anh...!lại ghét cô rồi sao...

Cô đã làm gì sai...?

Lạc Yên thần thờ, cô không biết cô đã trở về phòng bằng cách nào,
khi cô trở về phòng thì Âu Dực đã ở trong phòng tắm.

Cô hoang mang nhìn bóng người ẩn hiện đằng sau cánh cửa, chẳng
có tâm tình để thưởng thức bóng lưng tuyệt đẹp kia, trong đầu cô
bây giờ chỉ còn lại ánh mắt hồi nãy.

Đó là ánh mắt mà cô không muốn nhìn thấy nhất.

Rốt cuộc là tại sao?

Lạc Yên cầm lấy điện thoại, quyết định gọi Lạc Mạn hỏi rõ.

Vừa mở màn hình lên, cô nhìn thấy có email gửi đến, tiêu đề vô cùng
bắt mắt.

Âu Dực và Lạc Mạn.

Chỉ vón vẹn năm chữ, nhưng đã đủ để khơi dậy sự tò mò của một
người phụ nữ.

Như bị ai thúc giục, ngón tay cô run rẩy nhấn vào thông báo kia.

Đập vào mắt cô là một tấm ảnh vô cùng chướng mắt.

Lạc Mạn vùi đầu vào lồng ngực Âu Dực, đôi mắt hơi ươn, hai tay
chống trên lồng ngực anh.

Âu Dực rũ mắt nhìn cô ta, vẻ mặt đầy lo lắng, bàn tay anh đặt trên vai
cô ta.

Mọi chuyện đã rõ như ban ngày, hai người bọn họ lại ở bên nhau
rồi...

Thảo nào...!thảo nào tối hôm nay anh lại kì lạ như vậy.

Nhưng tại sao?

Thà rằng anh lạnh nhạt ngay từ đầu đến tận bây giờ, rõ ràng cô đã
sắp bỏ được tình cảm không nên có kia, nhưng anh lại dùng cái bẫy
dụ dằng vây hãm cô lại, để cô rơi vào đó một lần nữa, rồi anh lại đến
với Lạc Mạn, vứt bỏ cô như một món đồ.

Vậy là cô đã yêu anh thêm lần nữa nhưng anh lại tiếp tục tổn thương

cô.

Đúng là ngu ngốc!

Cô vậy mà lại đặt hi vọng vào anh, vậy mà lại mong muốn rằng hai người sẽ ở bên nhau như những cặp đôi bình thường khác.

Là cô mơ mộng hảo huyền, là cô nghĩ đến những điều không nên nghĩ, bây giờ đau đớn như này cũng là xứng đáng.

Lạc Yên rũ mi mắt cười khổ, còn ai ảo tưởng hơn cô đây?

Cô sẽ không bao giờ yêu người đàn ông đó nữa!

Cửa phòng tắm truyền đến động tĩnh, Lạc Yên vội vàng tắt điện thoại, ném những suy nghĩ vẩn vơ kia qua một bên, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất nằm lên giường, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Âu Dực đẩy cửa bước ra, nhìn thấy trong phòng nhiều thêm một người thì sửng sốt.

Đúng rồi, anh quên mất hai người đã ngủ chung một phòng, anh nhìn thân thể đang cuộn mình trên giường, lại nhìn kim đồng hồ trên tường.

Bây giờ đã gần 12 giờ đêm, gọi người giúp việc dậy dọn cho cô một căn phòng cũng không hợp lí lắm, cứ để cô ở lại đây một đêm vậy. Nhìn thân thể nhỏ nhắn kia, không biết vì sao trái tim anh như co thắt lại, cô...! sẽ đau lòng chứ?

Ý nghĩ này xẹt qua, rất nhanh đã bị anh bác bỏ.

Đau lòng thì sao mà không đau lòng thì sao? Cô đau lòng, vậy Mạn Mạn của anh không đau lòng à?

Nhớ lại hình ảnh Lạc Mạn nằm tiều tụy trên giường, sắc mặt tái nhợt như không còn giọt máu, cánh môi khô khốc, cả người vô lực không ngồi dậy nổi, yếu ớt là như vậy nhưng Mạn Mạn vẫn nghĩ đến cảm xúc của Lạc Yên, liên tục thúc giục anh về nhà với Lạc Yên.

So với Mạn Mạn, chút đau lòng của Lạc Yên có là gì? Chỉ cần nghĩ đến cô bé 12 năm trước của mình bị bắt nạt, anh còn hận không thể khiến Lạc Yên trả giá ngay bây giờ.

Cũng là anh, bị bộ dạng kia của Lạc Yên lừa gạt, mê hoặc suốt một thời gian, đã đến lúc anh nên nhìn rõ mọi việc rồi.

Sau khi sấy khô tóc, Âu Dực mặt không biểu cảm bước đến bên giường rồi nằm xuống.

Cảm nhận được vị trí bên kia lún xuống, Lạc Yên không dám thở mạnh, cũng may là anh quay lưng về phía cô, nếu không chắc chắn anh sẽ phát hiện ra cô giả vờ ngủ.

Đến tận khi nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của người đàn ông truyền sang, Lạc Yên mới dám trở mình.

Nhìn tấm lưng trần đạm bạc của người đàn ông, cô thở dài một tiếng. Âu Dực, rốt cuộc em vẫn kém cỏi như vậy, vẫn không nhận được mà mong muốn chúng ta có thể ở cùng nhau hài hoà như những ngày qua.

Em qua tham lam phải không? Yên tâm, em đã bỏ được tình cảm này một lần, rồi sẽ có lần thứ hai thôi.

Sớm thôi, anh sẽ không thể dày vò trái tim em được nữa.

"Ngủ ngon." Giọng nói nhẹ nhàng của cô gái vang lên trong đêm tối, tương phản với sự lạnh lẽo giữa hai người.

Một đêm trôi qua.

Sáng hôm sau.

Lạc Yên vẫn đến bệnh viện như thường lệ, đau lòng thì đau lòng nhưng cô vẫn không thể bỏ công việc được, hơn nữa ở đó có các đồng nghiệp, có lẽ họ sẽ khiến cô nhẹ nhõm được phần nào.

Lạc Yên vừa vào bệnh viện thì đụng phải một người đàn ông, cú va chạm khá nhẹ, nhưng bởi vì muốn tránh mặt anh càng nhanh càng tốt nên cô đến bệnh viện từ rất sớm, còn chưa kịp ăn sáng, cả người chẳng có nhiều sức lực, vừa đụng vào lồng ngực kia thì cơ thể đã ngã về phía sau.

Mắt thấy sắp phải "hôn mặt đất", đột nhiên vòng eo nhỏ nhắn của cô được một bàn tay dùng lực đỡ lấy, giúp cô không bị ngã.

Sau khi xác định Lạc Yên đã đứng vững, người đàn ông mới buông cô ra.

"Trần Khôn, cảm ơn anh!" Lạc Yên cảm kích nhìn người đàn ông, chân thành nói.

Trần Khôn không được tự nhiên, ánh mắt anh nhìn sang phía khác, thanh âm trầm ấm truyền đến: "Không có gì, đồng nghiệp với nhau

cả thôi." Hơn nữa đỡ cô gái mình thích là chuyện bình thường.

Vế sau Trần Khôn không dám nói ra.

Lạc Yên gật đầu, Trần Khôn nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, đoán rằng cô còn chưa ăn sáng, anh do dự một lúc, nửa ngày sau mới mở miệng: "Em ăn sáng chưa?"

Lạc Yên lắc đầu: "Em chưa kịp ăn."

"Cùng ăn không? Anh cũng chưa ăn." Trần Khôn thăm dò.

Lạc Yên nghĩ ngợi một lúc, sau đó gật đầu, hai người cùng đi xuống nhà ăn ở bệnh viện..

Chương 47: 47: Đúng Vậy Tôi Ngoại Tình

Thật ra Trần Khôn nói dối, anh đã ăn sáng, nhưng vẫn muốn được gần gũi với cô hơn nên mới nói như vậy.

Có thể ở bên cô gái mình thích một giây, cái gì cũng đáng giá.

Trong lúc ăn cơm, Lạc Yên không cẩn thận để lọn tóc suýt chút nữa chạm vào bát canh, vẫn là Trần Khôn kịp thời phản ứng, giúp cô vén lọn tóc lên, sau đó không nhịn được mà xoa đầu cô.

"Em cẩn thận một chút." Trần Khôn nói với ngữ điệu trách móc, không giấu được ý cười trong đó.

Lạc Yên hơi mất tự nhiên, mặc dù là người ta giúp cô vén tóc, nhưng hành động xoa đầu ở sau có phải là thân mật quá rồi không? Cô nhớ đến những lời đồn ở trong bệnh viện, rằng bác sĩ Trần thích cô, nhưng cô vẫn luôn không cho rằng đây là sự thật.

Ngắm lại ánh mắt mà Trần Khôn nhìn cô lúc nãy, Lạc Yên không mù, cô đương nhiên nhìn ra một phần tình cảm trong đó.

Nếu là trước kia, nếu chưa đăng ký kết hôn, bị Âu Dực tổn thương như vậy, cô sẽ suy xét chấp nhận Trần Khôn, nhưng hiện tại tên của cô đã nằm trên giấy kết hôn với Âu Dực, theo lý mà nói thì cô không nên tiếp xúc nhiều với Trần Khôn, tránh cho cả cô và đối phương đều khó xử.

Nghĩ là làm, sau khi ăn xong, Lạc Yên lập tức thanh toán tiền rồi rời đi trước, lấy lí do là tìm Diệp Diệp có việc, đến khi Trần Khôn kịp phản ứng lại thì cô đã đi xa, chỉ để lại cho anh một bóng lưng đang khuất dần.

Cánh môi Trần Khôn khẽ mấp máy, định gọi cô lại nhưng cuối cùng vẫn không làm.

Hồi nãy thái độ của cô hơi kì lạ, có phải tình cảm của anh đã rõ ràng quá rồi không? Thật ra anh không cố ý, chỉ là anh quá yêu cô, những hành động kia tạo ra trong vô thức.

Hy vọng cô sẽ không vì thế mà tránh mặt anh.

Trần Khôn thở dài, sau khi thanh toán tiền xong, ngay lúc anh chuẩn bị vào trong thì đột nhiên phát hiện phía sau thân cây truyền đến động tĩnh.

Là ảo giác của anh sao? Hay thật sự có người ẩn nấp ở trong đó?

Trần Khôn còn chưa kịp đi xác nhận, bác sĩ Trương bất ngờ vỗ vai anh từ phía sau: "Tiểu Trần, sao lại ở đây? Không vào trong sao?"

Trần Khôn do dự, dưới ánh mắt nóng rực của bác sĩ Trương, rốt cuộc anh cũng bỏ chuyện đi xác nhận qua một bên.

Có lẽ là ảo giác của anh thôi, người ta rình rập anh và Lạc Yên làm gì chứ, hai người cũng chẳng phải là minh tinh.

Nghĩ như vậy, anh theo bác sĩ Trương đi vào bên trong.

Cùng lúc đó, ở phía sau thân cây.

Lục Duy Khiêm tay cầm điện thoại khẽ thở phào.

"Phù, may là hấn chưa phát hiện ra."

Lục Duy Khiêm nhìn những tấm hình mà mình chụp được, không khỏi hài lòng.

"Chậc, ôm eo, đỡ lấy nhau, vén tóc, xoa đầu, ăn cơm cùng nhau...! Những hình ảnh này đều sẽ đến tay Âu Dực hết."

Lục Duy Khiêm gõ liên tục trên điện thoại, đến khi nhấn phím gửi đi, trên mặt hấn mới lộ ra một nụ cười.

"Lạc Yên, thật xin lỗi, nhưng tôi bắt đắ dĩ mới phải làm vậy."

Xong việc, Lục Duy Khiêm rời đi.

Vốn dĩ hôm nay đến đây là để khám định kỳ, không ngờ lại thu được thành quả lớn như vậy, để tránh sau này bị Lạc Yên nghi ngờ, hấn vẫn nên đến bệnh viện khác tái khám thì hơn.

Dù sao thì...! hấn còn muốn có được Lạc Yên, cô tốt đẹp như vậy, Âu Dực làm sao xứng?

Đợi đến khi trả xong mối thù giết em gái, có được gia sản Âu gia, hấn sẽ cho cô tất cả.

"Lạc Yên, chờ tôi."

...

Ngày hôm nay trôi qua như mọi ngày, đến 5 giờ chiều, tất cả mọi người đều tan làm.

Khác với hôm qua, rõ ràng hôm qua Lạc Yên chỉ muốn thời gian trôi

qua càng nhanh càng tốt, để cô có thể trở về ăn cơm cùng Âu Dục, nhưng hôm nay cô một chút cũng không muốn trở về.

Trở về để nhận lại sự lạnh nhạt từ anh, cô không thích.

Diệp Diệp dường như nhìn ra tâm trạng của cô đang không tốt, cô ấy bước đến bên cạnh cô, nhẹ giọng hỏi:

"Vị kia lại làm khó cậu sao?"

Vị kia ở đây không cần nói cũng biết, là Âu Dục.

Lạc Yên lắc đầu, cô không muốn Diệp Diệp phải lo lắng cho cô.

Làm bạn với nhau nhiều năm như vậy, chỉ cần một ánh mắt, Diệp Diệp cũng có thể đoán ra cảm xúc của Lạc Yên.

Cô ấy mỉm cười, rất hiểu chuyện mà không tiếp tục nhắc đến chuyện này nữa, chỉ nhẹ nhàng nói:

"Tớ biết một quán rượu mới mở, ở đó rất yên tĩnh, không ồn ào như ở quán bar, chúng ta đến thử không?"

Lạc Yên gật đầu, cô cần một nơi để giúp bản thân nhẹ nhõm hơn.

Hai người đi đến quán rượu, hình như Diệp Diệp đã đến đây vài lần, rất thân quen với chủ quán.

Vừa bước vào quán, cô ấy đã hô lên: "Dì Lâm, cho chúng cháu hai chai rượu whisky!"

Bà chủ được gọi là dì Lâm kia nhìn thấy Diệp Diệp thì mỉm cười:

"Diệp Diệp lại đến sao, đây là..."

Diệp Diệp nhìn sang bên cạnh, giới thiệu: "Dì Lâm, đây là Lạc Yên, tri kỷ của cháu." Rồi lại nói với Lạc Yên: "Yên Yên, đây là dì Lâm, bà chủ ở đây, thím ấy rất thân thiện, cậu cứ tự nhiên nhé."

Lạc Yên gật đầu cười cười với dì Lâm.

Dì Lâm nghe Diệp Diệp giới thiệu xong, kinh ngạc không thôi: "Lạc Yên sao? Chẳng phải là..."

Diệp Diệp lắc đầu, ý bảo dì Lâm đừng nói nữa, dì Lâm cũng ý thức được bản thân thất thố, không tiếp tục nói mà đi pha rượu cho hai người.

Lạc Yên hơi khó hiểu: "Dì ấy biết tớ sao?"

Diệp Diệp vỗ vỗ vai cô: "Đừng để ý, cậu là vợ Âu Dục, Âu Dục lại rất nổi tiếng, dì ấy kinh ngạc cũng là điều bình thường."

Lí do này khá thuyết phục, Lạc Yên cũng không nghĩ nhiều nữa, điều này khiến Diệp Diệp thờ phào.

Chẳng bao lâu sau, dì Lâm đã đưa rượu ra, sau đó rời đi.

Trong góc khuất chỉ còn lại hai người, Lạc Yên rót cuộc cũng không nhìn được nữa, bật khóc:

"Diệp Diệp, cậu nói xem...!là tở ngu ngốc hay do Âu Dục vô tình..."

"Có chuyện gì xảy ra với cậu? Anh ta lại ức hiếp cậu sao? Đừng giữ trong lòng, kể cho tớ nghe đi..."

Lạc Yên nức nở: "Diệp Diệp, cậu không biết đâu, trái tim của Âu Dục chắc chắn làm bằng sắt, anh ta lạnh lùng đến mức không thể tin được, anh ta..."

Trò chuyện với Diệp Diệp đến tận 8 giờ tối, tâm trạng của Lạc Yên cũng đỡ hơn phần nào, cô nhìn đồng hồ, cũng đã khá muộn.

Cô kéo Diệp Diệp đứng dậy, sau đó đi đến quầy thanh toán tiền, tạm biệt Diệp Diệp rồi trở về nhà.

Mặc dù đã chuẩn bị trước tâm lý, nhưng khi bước vào cửa, cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của anh, cô vẫn không khỏi đau đớn.

Lạc Yên quyết định ngó lơ anh, cô định bước lên lầu, nhưng chân vừa đi đến chân cầu thang đã bị anh dùng cơ thể ngăn lại.

"Lạc Yên, cô giải thích đi!" Thanh âm của anh lạnh lẽo đến cực độ, Lạc Yên còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì anh đã đưa điện thoại đến trước mắt cô.

"Tấm hình này là sao?" Anh hỏi một lần nữa.

Lạc Yên ngước mắt nhìn điện thoại, trên màn hình là hình ảnh Trần Khôn đỡ lấy eo cô, chưa dừng lại ở đó, Âu Dục còn lướt qua để cô nhìn thêm vài tấm, đều là cảnh tượng ấm áp giữa cô và Trần Khôn do góc chụp gây nên.

"Anh cho người theo dõi tôi?" Đây là câu đầu tiên mà Lạc Yên hỏi sau khi nhìn thấy những tấm hình.

Âu Dục vốn định phủ nhận, vì những tấm hình này là do một tài khoản nặc danh gửi đến email cá nhân của anh, nhưng nhìn ánh mắt tức giận của cô, anh cũng chẳng muốn giải thích nữa, vì vậy thừa

nhận: "Phải, tôi cho người theo dõi cô đấy."

Lạc Yên siết chặt bàn tay: "Được, anh được!"

Âu Dực thấy cô như vậy thì càng thêm chắc chắn với suy đoán trong lòng, nhưng anh vẫn hỏi cô thêm lần nữa: "Cô và người đàn ông trong hình là thế nào, tại sao lại thân mật như vậy?"

Lạc Yên mệt mỏi nhìn anh, cô cũng chẳng buồn giải thích, dù sao anh cũng không tin, cô hờ hững nói: "Anh nghĩ thế nào thì là thế ấy."

Âu Dực càng thêm tức giận: "Cô và anh ta có một chân với nhau?"

Lạc Yên không muốn nói nhiều, bây giờ cô chỉ muốn nghỉ ngơi, cô không chút để ý, thừa nhận tất cả những điều không có thật: "Ừ, tôi ngoại tình, tôi yêu anh ta."

Âu Dực vung tay lên, còn chưa chạm đến người cô thì đã bị câu nói của cô làm cho khựng lại.

"Thế nào, anh định đánh tôi? Âu Dực, sao anh có thể vô lý đến thế? Anh và Lạc Mạn mập mờ thì được, tôi và người đàn ông khác thì không được? Tại sao?"

Âu Dực buông thõng cánh tay, đúng vậy, tại sao...

Âu Dực rũ mắt, nhìn bộ dạng cô hờ hững như vậy, một cỗ lửa giận không rõ tên bùng phát lên, khiến anh đánh mất lý trí.

Anh tiến lại gần cô, dùng sức ép cô vào bức tường, mặc cho Lạc Yên vô lực giãy dụa.

"Anh...!Anh làm gì...!Âu Dực, anh không được..." Những lời nói tiếp theo của cô bị cánh môi anh chặn lại.

Cảm giác mềm mại đánh úp tới khiến Lạc Yên mơ hồ, cánh môi anh lạnh lạnh, điên cuồng hôn cô ngẫu nhiên.

Mặc dù đang không rõ ràng nhưng Lạc Yên vẫn không quên chống cự, hai tay cô liên tục đấm mạnh vào ngực anh, chỉ mong anh buông tha cho mình.

Lạc Yên cực lực chống cự, cô quên mất rằng cô chỉ là một cô gái chân yếu tay mềm, sức lực của cô có thể lớn được bao nhiêu chứ?

Đối với Âu Dực mà nói, những nắm tay của cô chẳng khác gì gãi ngứa, vì vậy anh càng thêm cần cỏi.

Môi lưỡi anh quét qua, đầu lưỡi xâm nhập vào khoang miệng cô, mang theo một trận tê dại.

Lạc Yên hít thở không thông, lực chống cự càng lúc càng yếu, cho

đến khi cơ thể bị anh bế lên, cô mới ý thức được những chuyện vừa xảy ra.

Âu Dực hôn cô!

Nếu là hai ngày trước đây, cô nhất định sẽ không chút do dự mà cùng anh tận hưởng khoảnh khắc hai môi chạm nhau, nhưng bây giờ cô chỉ thấy đau...

Lạc Yên vùng vẫy, cố gắng dùng sức thoát khỏi anh, nhưng cô vừa bị anh hôn đến mềm nhũn cả người, sức lực gần như bằng không, cứ thế bị anh bế đến bên chiếc giường rồi vứt mạnh cô xuống.

Âu Dực không chờ đợi được nữa, nơi nào đó của anh đã vươn cao, hiện tại anh chỉ muốn đè cô ra, hung hăng chiếm đoạt.

Lạc Yên nằm trên giường, bên tai cô truyền đến tiếng động cời th.ất lưng, cô hoảng sợ nhìn người đàn ông quen thuộc mà xa lạ trước mắt.

Âu Dực lúc này hoàn toàn khác với Âu Dực mà cô vẫn luôn nhìn thấy hàng ngày.

Cơ thể anh tiến lại gần, đè lên người cô, nhiệt độ nóng hổi truyền qua da thịt khiến cô rùng mình.

Bàn tay anh len lỏi trượt trên người cô, từ eo trườn lên nơi đầy đặn khẽ xo.a nắn.

Cảm nhận được nơi nóng hổi nào đó đang cọ xát với cơ thể mình, Lạc Yên run lên, cô dùng hết sức đẩy anh ra nhưng chẳng có tác dụng gì.

Bất lực, cô khóc nức lên, chưa bao giờ cô yếu đuối đến thế.

"Âu Dực, anh chỉ giỏi ức hiếp và cưỡng ép tôi thôi, anh muốn làm gì thì làm đi, tôi nằm yên cho anh chiếm đoạt tất cả!"

Thanh âm nức nở của cô gái khiến động tác trên tay Âu Dực khựng lại, vẻ điên cuồng trong đáy mắt cũng dần dần rút đi.

Ý thức và lý trí quay trở lại, khiến anh sững sờ hồi lâu.

Lạc Yên nhận lúc anh thất thần, cô đẩy mạnh anh ra, sau đó chạy khỏi phòng, mặc cho quần áo trên người xộc xệch.

Âu Dực nhìn xuống cơ thể mình, một tay anh đang dừng lại ở động

tác cởi quần trong.

Anh trầm mặc nhìn về hướng cô gái vừa chạy đi, sau đó lẳng lẳng không tiếng động đi đến ban công.

Cảnh trời hôm nay thật đẹp, ánh trăng chiếu rọi qua sườn mặt đậm bạc của người đàn ông.

Trông anh lúc này rất bình tĩnh, nhưng trong lòng đã sớm rối tung. Thật may...!thật may vì anh đã dừng lại kịp thời.

Âu Dực đứng tại nơi đó đến 1 giờ sáng, khi cơn buồn ngủ ập đến, anh mới quay trở lại căn phòng.

Nằm lên giường, hơi ấm từ cô vẫn còn đó, nhưng trên giường chỉ còn lại mỗi mình anh, một chút trống vắng khó tả...

Tầng một và tầng hai, những giấc ngủ không ngon..

Chương 48: 48: Tri Kỳ

Lạc Yên mơ thấy một giấc mơ.

Trong mơ, cô và Âu Dực đang ở hoang đảo, trên đảo hoang rộng lớn chỉ có hai người.

Vẫn là cuộc sống trước kia nhưng không có Lạc Mạn và Lục Duy Khiêm quấy rầy, mỗi ngày của cô và Âu Dực đều vô cùng vui vẻ, sớm tối bên nhau.

Nhưng ông trời thật đáng ghét, ngay cả trong mơ cũng không cho Lạc Yên được như ý nguyện.

Giấc mơ còn chưa đi được bao xa thì cô đã giật mình tỉnh dậy.

Trời đã sáng, đồng hồ trên bức tường đối diện vừa vặn điểm 6 giờ.

Hôm nay như vậy là khá trễ so với thường ngày.

Sau khi tỉnh lại, Lạc Yên không lập tức xuống giường mà trầm mặc nghĩ ngợi.

Mi mắt cô rũ xuống, phối hợp với ánh nắng hắt vào từ bên ngoài cửa sổ, tạo nên một chiếc bóng hình quạt trên làn da trắng nõn.

Đẹp, nhưng cũng đau lòng.

Ngồi trên giường, nhớ lại hình ảnh trong mơ, Lạc Yên không khỏi bật cười, một nụ cười tự giễu.

Giấc mơ về cuộc sống trên đảo hoang với người trong lòng.

Cuộc sống như vậy, ai mà không thích chứ? Chính Lạc Yên cũng từng mong muốn hai người bọn họ vĩnh viễn ở lại trên đảo hoang, nhưng cô biết, ước muốn này của cô không thực tế.

Sống cùng một người tẻ nhạt, khiến anh chán ghét như cô, anh đương nhiên là không đồng ý rồi.

Lạc Yên lắc đầu, thu lại nụ cười trên môi, sau đó rời khỏi giường đi

vào phòng tắm vệ sinh cá nhân.

Xử lí xong xuôi, cô lại theo quỹ đạo ngày thường, đến bệnh viện làm việc.

Tránh xa Âu Dực là biện pháp tốt nhất ở hiện tại, cô không muốn đối mặt với người đàn ông khiến cô vừa yêu vừa đau khổ kia nữa.

Hôm nay Lạc Yên bắt taxi, dù không thoải mái như khi ngồi trên xe Âu Dực nhưng cô lại cảm thấy được thả lỏng hơn rất nhiều.

Tài xế rất thân thiện, bắt chuyện với cô từ vấn đề này sang vấn đề khác, thậm chí còn muốn giới thiệu con trai của ông ấy cho cô, mặc kệ cô khéo léo từ chối mấy lần, cho đến khi cô nói rằng bản thân đã có chồng, ông ấy mới từ bỏ ý định.

Mặc dù là như vậy, nhưng sự thân thiện của tài xế khiến phiền muộn trong lòng Lạc Yên vơi đi hơn phân nửa.

Khi đến nơi, sắc mặt cô cũng dần hồng hào hơn, không còn tái nhợt như trước.

Bước xuống xe, đi vào bệnh viện trong ánh mắt tiếc nuối của bác tài xế, nhìn thấy Trần Khôn, Lạc Yên theo thói quen nở một nụ cười xã giao.

Trần Khôn tiến lên, vừa định nói vài câu thì Lạc Yên đã kéo Diệp Diệp chạy đi mất, để lại Trần Khôn ánh mắt khổ sở nhìn theo bóng lưng cô.

Yên Yên...!Rốt cuộc tình cảm của anh cũng bị em nhìn ra rồi...

Lạc Yên kéo Diệp Diệp chạy đến căn tin, cô còn chưa ăn sáng, thật vất vả mới tránh được Âu Dực, ăn sáng ở nhà chẳng khác nào chủ động chịu ngược.

Lạc Yên dẫn Diệp Diệp ngồi xuống một chiếc bàn trống, cô gọi những món mà cả hai vẫn thường thích ăn nhất, sau đó nghiêng đầu nhìn Diệp Diệp, ý bảo cô ấy ăn cùng.

Diệp Diệp bất đắc dĩ: "Hiện tại tớ không muốn ăn."

Lạc Yên hơi khó hiểu, cho rằng Diệp Diệp đã ăn rồi, nhưng vẫn khá thắc mắc: "Cậu sao vậy? Chẳng phải cậu luôn ăn sáng ở đây, chưa

bao giờ động đũa ở nhà sao?"

Diệp Diệp không nói gì, Lạc Yên quan sát một lúc, lập tức đoán ra:

"Diệp Diệp, cậu có chỗ nào không thoải mái?"

Diệp Diệp mấp máy cánh môi, vừa định nói gì đó, nhưng khi nhìn vào đôi mắt Lạc Yên, cô ấy không nói nên lời.

Nói như thế nào đây? Diệp Diệp âm thầm cười khổ, bảo rằng cô ấy phải mở miệng thế nào?

Tiết lộ cho Lạc Yên biết rằng cô ấy thích Trần Khôn đã lâu nhưng không dám thổ lộ? Bảo Lạc Yên đừng quá thân thiết với Trần Khôn ư? Không, không thể làm như vậy, sẽ chỉ khiến quan hệ giữa cô ấy và Lạc Yên càng thêm khó xử.

Mặc dù trái tim cô ấy luôn nhói đau mỗi khi nhìn thấy hai người đứng cạnh nhau, hoặc khi chứng kiến ánh mắt quan tâm chứa đầy tình cảm mà Trần Khôn dành cho Lạc Yên, lòng Diệp Diệp như bị ai đó dùng thủy tinh cứa từng đường sắc nhọn.

Đau đớn...!Thật sự đau đớn vô cùng...

Nhưng không sao, cô ấy có thể chịu được.

Cô ấy không mù quáng, đương nhiên nhìn ra Lạc Yên chẳng có hứng thú gì với Trần Khôn, giữa người bạn tri kỷ lâu năm và chàng trai mình thầm mến, Diệp Diệp cần rằng chọn Lạc Yên.

Lạc Yên chỉ có mình cô ấy là bạn thân, sao cô ấy lại nỡ vì một người đàn ông mà bỏ mặt Yên Yên đáng yêu chứ?

Nghĩ đến đây, Diệp Diệp càng thêm mềm lòng, một chút trách cứ cũng không có, đưa tay xoa nhẹ mái tóc Lạc Yên, thanh âm dịu dàng: "Yên Yên, ăn cẩn thận một chút, tóc sắp rơi vào nước canh rồi kìa!"

Lạc Yên ngẩng đầu nhìn Diệp Diệp, biểu tình như thể gặp quỷ: "Diệp Diệp, không phải cậu bị sốt chứ? Sao nào, không chống cự được sắc đẹp của tớ, bị tớ mê hoặc rồi à?"

Thường ngày Diệp Diệp đều bày ra bộ dạng bất cần đời nên Lạc Hên vô cùng lạ lẫm với sự dịu dàng của cô ấy vào ngày hôm nay, không nhận được nói đùa một chút.

Diệp Diệp đen mặt, mắng một tiếng: "Cút! Tớ còn lâu mới thích cậu!"

Lạc Yên cười phì: "Tớ chưa nói gì đâu, chính cậu thừa nhận đấy nhé!"

Bầu không khí giữa hai luôn luôn là như thế này, bất kể trong lòng có bao nhiêu nặng nề, chỉ cần gặp nhau đều sẽ tiêu tan.

Đây cũng là lý do Lạc Yên muốn trốn Âu Dực, chạy đến đây thật sớm.

Diệp Diệp thấy cô cười cũng cười theo, trong lòng thầm nghĩ, Trần Khôn hay Âu Dực thì có gì quan trọng chứ? Chỉ cần cô ấy và Yên Yên vui vẻ bên nhau là được rồi.

Bỗng nhiên, vẻ mặt Lạc Yên chợt trở nên ngưng trọng, cô nhìn xung quanh một lúc, xác định không có ai mới hạ thấp giọng nói:

"Diệp Diệp, không phải tớ nghĩ nhiều đâu, tớ có cảm giác Trần Khôn dường như có ý kia với tớ."

Ý kia là ý gì, không cần nói cũng hiểu.

Cho đến bây giờ, vì để không ảnh hưởng đến tình bạn giữa hai người, Diệp Diệp vẫn luôn giữ bí mật chuyện cô ấy thích Trần Khôn.

Kĩ thuật che giấu của Diệp Diệp rất tốt, đến Lạc Yên cũng không nhìn ra điều gì bất thường, vì vậy nên Lạc Yên không hay biết gì, vô tư nói hết suy nghĩ của mình ra.

Diệp Diệp kinh ngạc: "Yên Yên, không phải chứ? Đừng nói rằng đến tận bây giờ cậu mới nhìn ra tình cảm của anh ấy đấy nhé, cả bệnh viện từ trên xuống dưới đều biết cả rồi!"

Lạc Yên giật giật khoé môi: "Đừng trách tớ ngốc, chỉ là trước kia tớ không chú ý đến mà thôi."

Diệp Diệp chần chừ một lúc, cố gắng giả bộ bình tĩnh hỏi: "Vậy bây giờ cậu định làm thế nào?"

Lúc hỏi câu này, lòng bàn tay của Diệp Diệp đã sớm ướt đẫm mồ hôi.

Diệp Diệp thừa nhận, cô ấy ích kỉ, cô ấy đang lo lắng, sợ rằng Lạc Yên sẽ bỏ Âu Dực để đến với Trần Khôn.

Mặc dù đã sớm nghĩ thông suốt, nhưng cô ấy vẫn cảm thấy ghen ghen.

Nếu chuyện này thật sự xảy ra thì sao? Chẳng còn cách nào, Diệp Diệp chỉ có thể chấp nhận sự thật.

Trần Khôn là một người tốt, đến với anh, nói không chừng còn khiến

Lạc Yên sống vui vẻ hơn, mặc dù anh không được ưu tú như Âu Dực, nhưng anh cũng có ưu điểm của riêng mình. Lựa chọn tốt như vậy, dù không có hứng thú với Trần Khôn, nhưng biết đâu Lạc Yên sẽ... Trái ngược với suy nghĩ của Diệp Diệp, chuyện mà cô ấy lo lắng không hề xảy ra.

Lạc Yên mím môi, kiên định nói:

"Tớ sẽ cố gắng tránh anh ta càng xa càng tốt."

Diệp Diệp sững sốt: "Tại sao? Anh ấy là một lựa chọn không tồi."

Diệp Diệp dừng một lúc, tiếp tục:

"Tại sao lại từ bỏ người đàn ông này? Trần Khôn toàn tâm toàn ý yêu cậu, có gì không tốt?" Chẳng lẽ...! Yên Yên đã phát hiện ra sự ngưỡng mộ của cô ấy dành cho Trần Khôn? Vì vậy nên mới không nữa?

Nếu là thế, vậy thì Diệp Diệp phải giải thích một phen.

Mặc dù cô ấy không muốn điều đó xảy ra, nhưng hạnh phúc của Yên Yên vẫn là quan trọng nhất.

Lạc Yên lắc đầu cười nhẹ: "Tớ đã quá mệt mỏi với chuyện tình cảm, hơn nữa trái tim tớ đã hoàn toàn trao cho Âu Dực, chỉ là xui xẻo, bị anh ta chà đạp không thương tiếc.

Trái tim đã mang đầy vết thương, làm sao tớ dám trao cho ai nữa?" Nói đến đây, hốc mắt Lạc Yên không nhịn được mà phấp hồng. Diệp Diệp thấy cô như vậy, lòng đau đớn không thôi.

Yên Yên, rốt cuộc Âu Dực đã đối xử với cậu như thế nào vậy...

"Đừng nghĩ nhiều, chẳng phải cậu vẫn còn tớ sao? Tớ sẽ không giống anh ta, sẽ không bỏ rơi cậu."

Lạc Yên không kiềm chế được nữa, nước mắt lăn dài: "Diệp Diệp...! Tớ thật sự rất yêu anh ta...! Có phải tớ vô dụng lắm không..." Diệp Diệp không nói gì, chỉ dùng khăn giấy lau nhẹ khoé mắt Lạc Yên.

Không, cậu không vô dụng, cậu đã rất cố gắng rồi!

...

Tại văn phòng tổng giám đốc ở tập đoàn Âu thị.

Âu Dực vừa xử lí xong đống công việc tích tụ từ những ngày qua, cả người đều mệt mỏi.

Anh cầm lấy tách cà phê từ trợ lý, lại nhìn đồng hồ trên tay, bây giờ đã sắp đến giờ nghỉ ngơi.

Anh không muốn ăn ở đây, càng không muốn trở về nhà.

Tâm của anh hiện tại loạn như tơ, cảm xúc đối với Lạc Yên cũng vô cùng phức tạp.

Nhớ đến Lạc Mạn, cô gái đáng thương đó hẳn là vẫn luôn chờ anh đến, Âu Dực cố gắng bỏ qua cơn đau đầu, dùng sức đứng dậy, sau đó khoác chiếc áo vest nói với trợ lý:

"Tôi có việc bận, đi một lúc, cậu ở nơi này, có gì cần thiết thì gọi điện báo lại với tôi."

Trợ lý gật đầu, Âu Dực sai bước rời khỏi công ty, một đường lái xe đến căn hộ quen thuộc.

Xe dừng trước cổng nhà Lạc Mạn, anh do dự một lúc, sau đó quả quyết bước xuống xe, nhấn vào chuông cửa.

Lạc Mạn đang tưới cây ở sân vườn, thật ra khi Âu Dực vừa dừng xe ở trước cổng nhà, cô ta đã phát hiện ra, nhưng lại muốn xem anh định làm gì, kết quả không ngờ anh lại bấm chuông cửa, điều này khiến cô ta không khỏi kinh ngạc, sau đó từ kinh ngạc chuyển thành vui sướng.

Chẳng phải anh vừa ghé thăm cô ta cách đây vài ngày sao? Còn chưa cách xa bao lâu, anh đã không nhịn được mà lại đến, có phải anh đã nhận ra điểm tốt của cô ta không?

Suy nghĩ trong đầu hiện lên vô số, Lạc Mạn còn muốn tiếp tục ảo tưởng, nhưng lại không dám chậm trễ, nhanh chóng buông vật dụng tưới cây xuống đất rồi đi đến mở cổng cho anh.

"A Dực, sao anh lại đến đây? Nếu để Yên Yên biết được lại trách mắng em thì phải làm sao?"

Âu Dực mệt mỏi, cũng không có tâm tư trả lời vấn đề của cô ta, chỉ thấp giọng nói: "Mạn Mạn, anh mệt quá...!anh nên làm gì bây giờ đây?"

Lạc Mạn biết câu hỏi này liên quan đến Lạc Yên, trong nháy mắt, vẻ mặt cô ta lập tức trầm xuống.

Còn tưởng thế nào, hoá ra Âu Dực vẫn bị con hồ ly tinh kia mê hoặc, không dứt ra được.

Có đôi khi Lạc Mạn không thể hiểu nổi, ngoại trừ khuôn mặt kia, Lạc Yên có cái gì tốt? Tại sao đàn ông ai cũng vây quanh cô em gái đáng ghét này?

Cô ta cố gắng nhin xuống hận ý trong lòng, nở một nụ cười yếu ớt với Âu Dực, sau đó đưa anh vào trong nhà.

Ngồi trên ghế sofa, Âu Dực mệt mỏi đỡ trán, giọng nói cũng không mấy nhiệt tình: "Mạn Mạn, anh đến ăn bữa trưa cùng em, sẽ không phiền chứ?"

Lạc Mạn cả kinh, không tin nổi vào tai mình.

Anh vừa nói...!muốn đến ăn bữa trưa cùng cô ta?

Chút suy nghĩ thoáng qua, trong mắt Lạc Mạn hiện lên vẻ mừng rỡ, rốt cuộc thì mọi chuyện cũng chuyển biến đẹp rồi, Âu Dực đến nhà cô ta ăn trưa, đồng nghĩa với việc anh xem cô ta như người vợ.

Còn gì vui hơn chuyện này đây?

Thật ra Lạc Mạn đã nghĩ nhiều, Âu Dực chỉ đơn giản là muốn tránh mặt Lạc Yên một thời gian mà thôi, vừa vặn nơi này là thích hợp nhất.

Lạc Mạn phấn khởi vô cùng, vội vàng đứng dậy, nói: "Đương nhiên không phiền, em vẫn luôn ở nhà một mình, nhiều lúc cô độc cũng không biết tâm sự với ai, hôm nay anh đến, em thật sự rất vui!"

Trước những lời lẽ sướt mướt cảm động lòng người này, Âu Dực cũng không phản ứng quá lớn, anh chỉ nâng nhẹ mắt nhìn cô ta, sau đó gật đầu, cũng không biết là ý gì..

Chương 49: 49: Hiểu Lầm Nối Tiếp Hiểu Lầm

Lạc Mạn không chú ý đến ánh mắt không gợn sóng của Âu Dực, cô ta đặc ý đi đến phòng bếp làm bữa trưa, sau khi làm xong liền đưa đến bàn ăn, sau đó ngồi xuống ở vị trí đối diện Âu Dực.

Tay nghề của Lạc Mạn vốn không được phong phú như Lạc Yên, món ăn làm ra cũng không đẹp mắt, nhưng trong lòng Âu Dực đang nghĩ đến chuyện khác, cũng không có thời gian để ý những chi tiết nhỏ nhặt này, chỉ là sau khi nếm thử muỗng canh đầu tiên, chân mày anh nhăn lại.

Mặn, thật sự quá mặn, mặn đến mức nếu không phải Lạc Mạn đang ngồi ở trước mặt, anh đã phun hết ra ngoài!

Âu Dực cố gắng nuốt xuống, nhưng ngoại trừ cảm giác mặn chát, anh không cảm nhận được chút mùi vị gì cả.

Nhìn thấy vẻ mặt anh càng lúc càng khó coi, Lạc Mạn không nhịn được lên tiếng hỏi: "A Dực, anh làm sao vậy? Rất khó ăn sao?"

Cô ta nếm thử, cảm thấy rất ngon mà?

Âu Dực khó khăn nở nụ cười: "Không phải, rất...!ngon..."

Đối lòng như vậy, chính anh cũng cảm thấy xấu hổ với bản thân.

Khó khăn lắm mới ăn xong bữa trưa, bây giờ Âu Dực chỉ muốn uống thật nhiều nước, anh cảm giác cổ họng mình sắp sưng lên đến nơi rồi!

Âu Dực mỉm cười đứng dậy, cũng không nhìn đồng hồ mà nói: "Đã muộn rồi, anh trở lại công ty đây."

Lạc Mạn muốn giữ anh lại thêm chút nữa, dù sao thì mục đích của cô ta là mang thai con của anh chứ không phải là một bữa cơm tẻ nhạt như bây giờ.

Nhưng nhìn thấy vẻ kiên định trên khuôn mặt lạnh lùng kia, lời đã đến bên môi lại bị Lạc Mạn nuốt trở lại.

Thôi vậy, lần sau lại tính tiếp.

Nếu quả thật không thể khiến anh làm chuyện kia với mình...!vậy thì cô ta chỉ còn cách hạ thuốc thôi...

Nghĩ như vậy, Lạc Mạn chỉ có thể để Âu Dực rời đi.

Trên đường trở lại công ty, Âu Dực dừng đèn đỏ, trong lúc nhàm chán, anh không khỏi nhớ đến Lạc Yên.

Bữa cơm do cô làm rất tuyệt, mang không khí ấm áp của gia đình, dù không muốn thừa nhận nhưng những ngày tháng trên đảo hoang là những ngày tháng mà anh trân quý nhất.

Âu Dực anh lớn lên trong một gia tộc đầy lợi ích, cha mẹ lạnh nhạt, đám người hầu hạ bàn tán sau lưng, chính những điều đó đã tạo nên một Âu Dực tính tình đạm bạc.

Người duy nhất khiến anh nhớ nhung lại là cô bé 12 năm trước, cũng chính là Lạc Mạn.

Nhưng điều kì lạ là bây giờ, khi anh đứng trước mặt Lạc Mạn, ngoại trừ chút áy náy ra, trái tim anh không có thêm cảm xúc dư thừa nào khác.

Ngược lại, khi nhìn thấy Lạc Yên, nhịp đập của trái tim lại không nhin được mà tăng tốc.

Chính anh cũng cảm thấy rối như tơ vò, bởi đáng ra anh nên yêu Lạc Mạn mới phải, chính Lạc Mạn đã cứu anh khỏi đám người bắt cóc, mặc kệ thân thể yếu ớt mà giúp đỡ anh trốn thoát.

Chính nụ cười đơn thuần của cô bé kia đã trở thành liều thuốc, cứu rỗi và làm động lực cho anh sống thêm từng ngày.

Tuy hiện tại Lạc Mạn rất hay cười, nhưng nụ cười đó chẳng còn nét ngây ngô như thời còn thơ bé nữa...

Lạc Yên lại rất hiếm khi nở nụ cười, anh từng thấy cô cười một lần, lúc đó, khoé môi cô cong lên, nở rộ như một đoá hoa xinh đẹp, đến mức từng khiến anh muốn dùng máy ảnh lưu lại khoảnh khắc đó, đem về làm bảo vật.

Nhưng tại sao...!Tại sao cô không thể thiện lương hơn một chút, tại sao cô không thể đơn thuần như vẻ bề ngoài, tại sao lòng cô lại mang nhiều tâm tư đến thế?

Tại sao cô lại yêu Trần Khôn...! Vì hai người cùng chung nghề nghiệp, cùng chung chí hướng sao? Rồi cuộc vì sao lại như vậy...

Tại sao lại để anh biết được...

Vô số câu hỏi tại sao lướt ngang qua tâm trí anh, nhưng tiếng bốp còi inh ỏi ở phía sau đã giúp anh lấy lại tinh thần.

Âu Dực nhìn đèn đã chuyển xanh, cố gắng dẹp bỏ những suy nghĩ khiến anh ngẩn ngơ kia qua một bên, tập trung lái xe trở về công ty. Chẳng mấy chốc mà đã đến xế chiều.

Lạc Yên đã tan làm, cô đang tìm Diệp Diệp, dự định cùng bắt taxi trở về thì đột nhiên phát hiện cô ấy đang xúm lại ở đám đông gần đó.

Vì một chút tò mò, Lạc Yên bước đến đám đông, phát hiện mọi người đang bàn tán về Lạc Mạn.

"Lạc Mạn đúng là may mắn, chiếc đồng hồ đó rất đắt, giá trị lên đến hàng triệu đô la đấy! Người đàn ông kia chắc chắn không phải hạng tầm thường."

"Aizz, sao số cô ta lại đỏ như vậy chứ, trong lúc chúng ta còn đang chật vật kiếm tiền thì người ta lại đang được một công tử nhà giàu cưng chiều, ông trời đúng là bất công!"

"Cô ghen tị cái gì chứ? Ai bảo khuôn mặt cô không diễm lệ như chị Mạn Mạn? Muốn trèo cao cũng không đến lượt đồ xấu xí như cô đâu!"

"Cô...!"

Lạc Yên hoàn toàn không để ý đến những lời nghị luận kia, lực chú ý của cô đã bị hình ảnh trên màn hình điện thoại mà y tá Lôi Âm đang cầm hấp dẫn.

Trong tấm hình là một chiếc bàn, trên bàn có vài đĩa thức ăn và hai bàn tay, một nam một nữ, tay nữ thì cô không nhìn ra, nhưng bàn tay nam kia đang đeo một chiếc đồng hồ quen thuộc.

Nếu như trí nhớ của cô không có vấn đề...! nếu như cô không nhìn nhầm...! Vậy thì chiếc đồng hồ đó đích thị là của Âu Dực! Bởi vì ở mặt đồng hồ còn in chìm logo độc quyền thuộc về riêng anh.

Lại nhìn chủ tài khoản đăng tải bức ảnh, Lạc Yên phát hiện, đó thế nhưng lại là Lạc Mạn.

Là Lạc Mạn sao...? Hai người họ đã ở cùng nhau...?
Mặc dù biết bản thân không có tư cách xen vào, cũng không nên xen vào, nhưng lòng cô vẫn không nhịn được mà truyền đến từng cơn đau nhói, tựa như gió đông rét buốt, dù đang là mùa hè nhưng trái tim cô lại lạnh như băng, vỡ tan thành từng mảnh.

Hai người họ ở bên nhau thật vui vẻ...!Khó trách, khó trách anh lại chướng mắt cô...

Như vậy cũng tốt, ly hôn sớm, đỡ phải dây dưa.

Đúng vậy, cô đã hết yêu anh, có gì phải đau lòng? Cô không được đau lòng!

Lạc Yên tự lừa mình dối người, không ai phát hiện ra trạng thái bất thường của cô, ngoại trừ Diệp Diệp.

Nhìn cô ủ rũ như vậy, Diệp Diệp bỗng cảm thấy hối hận.

Đáng lẽ ra cô ấy không nên vì chút tò mò nhất thời mà tụ lại nơi này, nếu cô ấy không đến đây, Lạc Yên sẽ không nhìn thấy tấm hình đó, cũng sẽ không đau lòng.

Diệp Diệp không nói gì, yên lặng kéo tay Lạc Yên rời đi.

Lạc Yên cúi đầu, để mặc Diệp Diệp đưa cô đi, đến khi Diệp Diệp đưa cô đến trước cổng nhà Âu Dực, cô mới hoàn hồn, nhận ra vừa rồi bản thân đã thất thần đến mức cái gì cũng không biết.

Hơn nữa vừa rồi hình như hai người đi bộ...

Nhận thức được điều này, Lạc Yên áy náy nhìn Diệp Diệp: "Xin lỗi, tớ..." Cô còn chưa nói dứt câu, Diệp Diệp đã ngắt lời: "Thôi được rồi, vất công đưa cậu đến đây rồi thì nhanh vào nhà đi, ở bên ngoài cũng không tốt."

Nói xong, dường như cảm thấy còn thiếu, Diệp Diệp lại bổ sung:

"Còn nữa, cậu nhớ ăn cơm đầy đủ đấy! Đừng vì Âu Dực mà để bản thân bị ảnh hưởng, nếu tớ phát hiện cậu thiếu mất lượng thịt nào, tớ nhất định sẽ không để yên cho cậu đâu!"

Lạc Yên bật cười, cô gật đầu, lúc này Diệp Diệp mới yên tâm vẫy taxi trở về nhà.

Diệp Diệp vừa đi, Lạc Yên lập tức cảm thấy thiếu vắng, cô mặt không cảm xúc bước vào trong nhà, vốn tưởng rằng giờ này Âu Dực còn chưa về, không ngờ vừa bước qua cánh cửa, Lạc Yên lại nhìn thấy anh đang ngồi trên ghế sofa, ánh mắt lạnh lùng bắn về phía cô.

Lạc Yên làm như không thấy, cô bước về căn phòng mà cô đã ngủ vào tối hôm qua, ngoài ý muốn lại phát hiện trong phòng đã được quét dọn sạch sẽ, giường mới cũng đã được đưa vào.

Nhìn căn phòng ngăn nắp, lòng Lạc Yên lại dậy sóng.

Là anh sao...? Là Âu Dực sao...?

Không, không có khả năng, cô tuyệt đối không được ảo tưởng!

Chắc chắn, chắc chắn là quản gia thương tình nên mới bảo người giúp việc đưa đồ vật vào, Âu Dực làm sao có thể quan tâm những chuyện vặt vãnh này?

Xem kìa, cô lại thiếu tỉnh táo nữa rồi.

Lạc Yên cười tự giễu, cô bước vào phòng tắm, tắm rửa đơn giản, đến lúc xong xuôi thì đã hơn 7 giờ tối.

Nhớ đến lời răn đe của Diệp Diệp, Lạc Yên do dự một lúc, rốt cuộc vẫn quyết định đến phòng khách ăn tối.

Dù sao thì cơ thể vẫn là quan trọng nhất, cô không muốn bản thân phải chịu thiệt thòi.

Hai người Âu Dực và Lạc Yên chạm mặt nhau trên bàn ăn, Âu Dực khựng lại một lúc, sau đó tiếp tục ăn cơm, điềm nhiên như không có việc gì.

Ăn uống xong xuôi, Lạc Yên lại trở về phòng mình, Âu Dực vẫn ở lại phòng khách, anh nhìn quanh một lúc, xác định Lạc Yên không ở gần mới lên tiếng hỏi quản gia:

"Chú, chuyện tôi bảo chú làm như thế nào rồi? Đã đưa đồ vật vào cho cô ấy chưa?"

Quản gia gật đầu: "Đã đưa đầy đủ, chăn ga gối đệm đều có."

Âu Dực thở phào, cô không phải ngủ dưới đất hay giường cũ, vậy là tốt rồi.

Quản gia dùng ánh mắt phức tạp nhìn thiếu gia nhà mình, trong lòng thầm cảm khái: Người trẻ tuổi đúng là rắc rối, nhớ năm xưa ông thích ai liền trực tiếp bày tỏ, cần gì phiền phức như bây giờ?

Nhìn biểu hiện của thiếu gia, nói cậu ấy không có tình cảm với thiếu phu nhân, ông tuyệt đối không tin!

Ông cảm thấy vô cùng khó hiểu, tại sao cứ phải liên tục hiểu lầm nhau như vậy? Mỗi người giải thích một câu không phải là tốt rồi sao?

Cứ như vậy, hiểu lầm nối tiếp hiểu lầm, bao giờ mới ở bên nhau được?

Aizz, rắc rối!

...

Thời gian trôi qua nhanh như cái chớp mắt, chẳng mấy chốc đã đến một tháng sau.

Trong suốt một tháng qua, hai người Âu Dực và Lạc Yên vẫn lạnh nhạt với nhau như cũ, chiến tranh lạnh vẫn chưa chấm dứt.

Trong thời gian chiến tranh lạnh, Âu Dực đã bỏ mặc Lạc Yên vô số lần, dần dần hình thành cho cô một thói quen, cô không muốn tan làm liền trở về nhà nữa mà ngày đêm tăng ca ở bệnh viện..

Chương 50: 50: Ngất Xiu

Tựa như hôm nay, hiện tại đã hơn 11 giờ khuya nhưng Lạc Yên vẫn còn đang ở bệnh viện.

Cũng không phải cô muốn kiếm thêm tiền, chủ yếu là...!không muốn đối diện với người kia nữa.

Huống hồ cũng chỉ là ngồi tại chỗ chờ bệnh nhân đến rồi hỗ trợ bọn họ xử lý thủ tục, cũng không có gì vất vả, so với việc chịu đựng ánh mắt chán ghét từ anh, quả thật chuyện này thoải mái hơn nhiều. Ngồi trên ghế, Lạc Yên cảm thấy bụng hơi cồn cào, phải rồi, cả ngày hôm nay cô chỉ mới ăn bữa sáng, trưa nay có ca phẫu thuật gấp nên cô chưa kịp ăn gì cả, đến bây giờ đã khuya, sắp qua ngày mới, căn tin sớm đã đóng cửa, vì vậy Lạc Yên chỉ có thể nhịn xuống cơn đói. Cũng không phải là chưa từng bị bỏ đói, hồi nhỏ, từ những năm tiểu học, bữa cơm của cô đã không được đầy đủ như Lạc Mạn, cô tin rằng lúc đó mình chịu được, vậy thì bây giờ cũng chịu được. Lạc Yên tự nhủ với bản thân, lại quên mất rằng hôm nay là một ngày làm việc mệt mỏi, làm gì giống hồi bé chứ? Chẳng gắng gượng được bao lâu, mí mắt cô đã nặng trĩu, Lạc Yên loạng choạng đứng dậy, định uống một cốc nước để giảm đi cơn đói, nhưng còn chưa bước được hai bước, cả người cô đã ngã xuống, nằm sõng soài trên sàn bệnh viện.

Lạc Yên cố gắng đứng dậy, nhưng cả người chẳng có chút sức lực, chưa đến hai giây đã bất tỉnh nhân sự.

...

Cũng lúc đó, ở cổng bệnh viện.

Trợ lý Cố Thanh của Âu Dực bước xuống xe, sau khi đóng cửa xe cẩn thận, cậu sai bước chân đi vào trong bệnh viện.

Hôm nay cậu đi một mình, không phải đi theo Âu Dực, hẳn là có việc riêng.

Đúng thế, bà nội Cố - người thân duy nhất còn sống của Cố Thanh bị tăng huyết áp đột xuất, đang điều trị tại bệnh viện này.

Hôm nay Cố Thanh đến, mục đích là để thăm người nhà.

Nếu không phải vì công việc quá bận rộn, cậu cũng không cần phải đi vào giờ này, 11 giờ đêm, bệnh viện chắc chẳng còn mấy người, cũng may là cậu nhớ đường đi đến phòng của bà nội, cũng bớt đi vài phần phiền phức.

Cố Thanh đi được một đoạn, đột nhiên phát hiện phía xa xa có một cơ thể đang ngã trên sàn.

Cậu nhìn đồng hồ, do dự một lúc rồi quyết định đến gần xem xét. Dù sao cũng không gấp, mặc dù đã khuya nhưng mạng người là quan trọng nhất.

Cố Thanh sinh ra dưới sự che chở của người thân, trái tim cậu làm bằng thịt, đương nhiên không vô tình như Âu Dực.

Khi đến gần cơ thể kia, cậu mới hoảng hồn.

Dáng người này trông rất quen mắt...! Đây chẳng phải là Lạc Yên tiểu thư - vợ của sếp cậu sao?

Để xác minh suy đoán của mình, Cố Thanh dùng tay điều chỉnh vị trí khuôn mặt cô, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc trong trí nhớ, cậu càng thêm kinh ngạc, trong kinh ngạc xen lẫn khiếp sợ.

Âu tổng đâu? Sao lại để vợ mình ngất xỉu ở đây?

Mặc dù cậu biết gần đây giữa hai người bọn họ có mâu thuẫn, nhưng không đến mức để Âu tổng bỏ mặc vợ mình như vậy chứ?

Cố Thanh lắc đầu, cố gắng đè xuống những nghi hoặc to nhỏ trong lòng, việc quan trọng bây giờ là phải đưa Lạc Yên tiểu thư về nhà, để sếp tự xử lý, dù sao bệnh viện bây giờ cũng chẳng còn mấy người, ở Âu gia có bác sĩ riêng, chắc chắn Lạc Yên tiểu thư sẽ nhanh tỉnh lại hơn.

Xét theo hiểu biết của cậu về Âu Dực, giờ này chắc anh đã ngủ rồi, nhưng không có vấn đề gì, bởi vì trong tay cậu có chìa khoá nhà anh.

Chiếc chìa khoá này được anh tận tay đưa, mục đích là để cậu tiện ra vào nhà anh hơn, xử lý công việc cũng nhanh hơn.

Nghĩ là làm, Cố Thanh đưa hai tay đỡ người Lạc Yên dậy, bởi vì Lạc Yên là vợ của sếp cậu, cậu phải điều chỉnh tư thế sao cho cơ thể mình và cơ thể Lạc Yên ít xảy ra tiếp xúc nhất, tránh xảy ra những hiểu lầm không đáng có, khó khăn lắm mới đỡ cô đứng được, vừa định đỡ cô ra ngoài, đột nhiên phía sau lưng cậu truyền đến một giọng nam hoảng hốt.

"Yên Yên! Yên Yên!"

Cố Thanh giật mình, theo quán tính, cậu quay đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh, phát hiện chủ nhân của giọng nói này là một người đàn ông trẻ tuổi tuấn tú.

Trên mặt người đàn ông chứa đầy vẻ lo lắng không che giấu được, Cố Thanh nhìn thấy anh ta gấp gáp chạy về phía mình, đến khi hai người đứng đối diện nhau, cậu mới hỏi: "Anh là ai?"

Ánh mắt Trần Khôn dán chặt lên người Lạc Yên, ngay cả bộ dạng ôn hoà thường ngày, anh ta cũng không duy trì được, không kiên nhẫn đáp lời Cố Thanh: "Tôi là Trần Khôn, cô ấy bị làm sao vậy?!"

Cố Thanh khó hiểu, người đàn ông này có quan hệ gì với vợ của sếp? Sao lại tỏ ra lo lắng như vậy? Tuy khó hiểu nhưng cậu vẫn trả lời: "Không biết, tôi là trợ lý của chồng cô ấy, hôm nay đến bệnh viện thăm bà nội thì phát hiện cô ấy ngất xỉu ở đây, nhìn qua thì có vẻ như vì đói nên mới ngất xỉu."

Trần Khôn cười lạnh, còn tưởng là ai, hoá ra là trợ lý của người đàn ông họ Âu kia.

Nếu đã vậy, sao anh có thể tin tưởng mà giao Lạc Yên cho cậu ta đưa về, thà rằng chính anh tự thân làm việc này còn hơn.

Trần Khôn cố gắng bình tĩnh lại, bày ra một nụ cười hết sức "chân thành", nói với giọng điệu ôn hoà thường ngày: "Chẳng phải cậu còn thăm bà nội sao? Tôi là đồng nghiệp của cô ấy, để tôi đưa cô ấy về nhà."

Cố Thanh do dự, nhưng nghĩ đến bà nội đang chờ mình trong phòng bệnh, cậu nhanh chóng đưa ra quyết định.

Cậu nói:

"Được, vậy tất cả nhờ anh!" Nói xong, cậu rút một chiếc chìa khoá trong chùm chìa khoá nặng trĩu của mình ra, đưa cho Trần Khôn, sau đó căn dặn: "Đây là chìa khoá nhà Âu tổng, bây giờ ngài ấy hẳn là ngủ rồi, anh giúp tôi đưa luôn Lạc Yên tiểu thư vào nhà, đặt cô ấy trên ghế sofa rồi đi ra ngoài bấm chuông cửa, bấm vài lần, Âu tổng sẽ dậy thôi."

Cố Thanh hơi chột dạ, hành động phá giấc ngủ này...! Mặc dù làm như vậy sẽ gây phiền phức cho cả chủ lẫn tớ, nhưng để đảm bảo cho tính mạng của Lạc Yên tiểu thư không xảy ra vấn đề gì, chút phiền phức này chắc không đáng kể đâu.

Trần Khôn nhận lấy chìa khoá từ tay cậu, không khỏi kinh ngạc.

Trợ lý của Âu Dực sao có thể ngây thơ đến mức này? Giao chìa khoá nhà Âu Dực cho một người ngoài, cậu ta thật sự yên tâm sao? Phải biết rằng chỉ một món đồ trong nhà Âu Dực cũng đáng cả hàng vạn. Cố Thanh đương nhiên không ngây thơ như Trần Ngôn nghĩ, cậu đương nhiên đã nghĩ đến chuyện này, nhưng cậu không lo lắng, vẫn rất yên tâm với quyết định của mình, không sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Dù sao Âu tổng ngủ trong phòng, ngài ấy có thói quen khoá bên trong, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện giết người.

Về tài sản, cái này càng không đáng lo ngại, cậu biết rõ trong phạm vi nước Z, sẽ không ai dám động đến tài sản trong nhà Âu Dực.

Vì vậy, cậu hoàn toàn yên tâm.

Cố Thanh để Lạc Yên trong lòng mình vào tay Trần Khôn, Trần Khôn cẩn thận đỡ lấy, hai người tạm biệt nhau, Cố Thanh đi tìm phòng bệnh của bà nội, Trần Khôn đỡ Lạc Yên đi về phía cổng, tìm xe của mình, sau đó để cô ngồi lên xe, anh đi lên xe từ cửa bên kia, nhanh chóng khởi động rồi lái đi..

Chương 51: 51: Sắc Mặt Kém

Qua mười phút sau, chiếc xe dừng lại trước cổng nhà Âu Dực.

Mặc dù sớm biết gia cảnh của Âu Dực không tầm thường, nơi ở của anh chắc không kém cung điện là bao, nhưng khi tận mắt chứng kiến sự xa hoa của biệt thự, Trần Khôn vẫn không tránh khỏi kinh ngạc, sau kinh ngạc là tự ti.

Âu Dực như thế này, liệu Trần Khôn anh có thể cứu được Lạc Yên từ tay anh ta không đây...

Nhìn cô gái trong lòng, Trần Khôn có chút không muốn đưa cô vào nhà, anh biết, nếu bây giờ đưa cô vào bên trong, chẳng khác nào anh tự tay đẩy cô vào một cái lồng giam cả, lồng giam tuy đẹp nhưng lại chẳng thể khiến cô gái anh yêu vui vẻ.

Anh do dự một lúc, quyết định trước hết xem xét tình trạng hiện tại của Lạc Yên.

Gia cảnh của Trần Khôn mặc dù không bằng Âu Dực nhưng cũng không tồi, xe anh dùng đương nhiên không phải những chiếc xe rẻ tiền, chiếc xe này của anh là phiên bản giới hạn, có trang bị hệ thống đèn tiên tiến, trong đêm đen vẫn sáng rõ vô cùng.

Dưới ánh đèn, Trần Khôn chăm chú cảm nhận nhịp đập của cô, hiện tại anh là bác sĩ, cô là bệnh nhân của anh, xung quanh lại chẳng có ai, điều này khiến lòng anh nổi lên chút tâm tư không đứng đắn.

Trần Khôn cúi người, như bị mê hoặc, khuôn mặt anh từ từ ghé sát, cánh môi cách môi cô ngày càng gần, ngay lúc hai đôi môi mát lạnh sắp chạm vào nhau, một tiếng thở nhẹ của cô kéo anh ra khỏi mộng ảo, trở về thực tại.

"Um..." Lạc Yên khó chịu trở mình, ý thức mơ màng, cả người cô đều nóng như phát sốt.

Trần Khôn hoảng hốt, vội vàng kéo giãn khoảng cách, cảm giác hối hận vây lấy anh, khiến anh gần như không thở nổi. Anh vừa làm gì? Anh vừa định cưỡng hôn cô trong lúc cô đang bị bệnh ư? Hành vi này thật sự do một bác sĩ như anh làm ra ư? Trần Khôn tự tát mình vài cái để tỉnh táo lại, anh khổ sở nhìn cô gái trước mắt, trong mắt hiện lên vẻ bi thương.

Yên Yên, sao em có thể mê người như thế...

Sau khi bình tĩnh lại, Trần Khôn tiến hành xem xét kĩ cô một lần, xác định được Lạc Yên ngắt xiềng không có gì nghiêm trọng, anh mới đỡ cô xuống xe.

Đi đến gần cánh cổng, bàn tay Trần Khôn dừng lại ở vị trí chuông cửa, vừa định bấm, đột nhiên anh lại cảm thấy do dự.

Có nên không...? Lạc Yên không có gì nghiêm trọng, nghỉ ngơi một đêm, sáng mai thức dậy ắt sẽ khỏi, bây giờ để người đàn ông họ Âu kia nhìn thấy, biết đâu anh ta lại giờ trò đòi bại với Yên Yên thì phải làm sao?

Không trách được, Trần Khôn nghĩ như thế cũng là có lý do cả, bây giờ hình ảnh Âu Dục trong lòng anh chẳng khác nào một tên đàn ông tồi tệ, kẻ làm tổn thương cô gái anh yêu, tất cả đều không phải là người tốt.

Cuối cùng, Trần Khôn quyết định không bấm chuông cửa, anh lặng yên không tiếng động dùng chìa khoá mà Cố Thanh đưa mở cánh cổng, nhẹ nhàng đỡ Lạc Yên vào.

Sau đó lại mở cửa rồi đỡ cô đến ghế sofa, đây là lần đầu tiên Trần Khôn đến nơi này, đương nhiên còn lạ lẫm, tình huống bây giờ không cho phép anh bật đèn, không may lại đánh thức Âu Dục hay những người giúp việc, vậy thì chẳng tốt chút nào.

Suốt quá trình, Trần Khôn chỉ có thể lần mò trong bóng đêm, vất vả lắm mới tìm được vị trí ghế sofa, anh đỡ cô nằm gọn trên ghế, nhìn cô một lúc, lưu luyến không nổi mà rời đi.

Trước khi đi còn không quên giữ ấm cho cô gái nhỏ, anh cầm lấy chiếc chăn mỏng được trải sẵn trên ghế sofa đắp lên người Lạc Yên.

Lạc Yên ý thức đang mơ màng, mơ hồ cảm giác được có người đắp

chăn cho mình, cảm giác lạnh lẽo mất đi, thay vào đó là sự ấm áp, khiến trái tim cô không nhận được cảm thấy ngọt ngào. Là ai đã đắp chăn cho cô...? Là Âu Dực sao...? Hoá ra anh cũng không vô tình như cô vẫn nghĩ... Trong vô thức, khoé môi Lạc Yên hơi cong cong, nụ cười của cô đơn giản như thế.

...

Sáng hôm sau.

Âu Dực lại như thường ngày, dậy sớm để đến công ty, hôm nay anh dậy sớm hơn mọi hôm, lúc anh xuống tầng 1, phòng khách còn chưa có ai.

Trời còn chưa hoàn toàn sáng, cửa lại đóng kín mít, trong nhà vẫn chưa bật đèn nên chẳng thấy gì cả.

Anh vốn thích bóng tối, cũng không bật đèn mà cầm theo tách cà phê vừa pha và tờ báo, dựa theo trí nhớ đi thẳng đến ghế sofa.

Mọi góc ngách trong nhà, anh đã sớm nắm rõ trong lòng bàn tay, di chuyển trong bóng tối đối với anh chẳng có chút khó khăn gì.

Tuy nhiên, khi vừa ngồi vào ghế sofa, còn chưa kịp mở cửa sổ để đón ánh sáng, đồng tử của anh đã co lại, bởi vì anh phát hiện trên chiếc ghế sofa đối diện có một cơ thể đang nằm.

Âu Dực nhíu mày, vòng qua chiếc bàn đi đến bên kia, anh lật chiếc chăn mỏng ra xem, bị người trong chăn giữ chặt, thật vất vả mới kéo ra được, phát hiện người trong chăn thế nhưng lại là vợ anh.

"..." Trong lúc nhất thời, anh chẳng biết nói gì.

Cảm giác phức tạp trong lòng lại dâng lên, anh không biết nên phản ứng thế nào.

Vốn định làm lơ cô, cuối cùng anh vẫn không đành lòng, đưa tay sờ lên trán cô.

Hơi nóng....!nhưng cũng không nóng lắm, có điều có thể xác định được cô lên cơn sốt nhẹ, làn da nóng hổi nhưng lại đắp chăn, còn giữ chặt như vậy, hẳn là rất lạnh.

Nghĩ nghĩ một lúc, Âu Dực đặt chăn lại vị trí cũ.

Sốt không cao, chắc sẽ nhanh hạ thôi, nhưng để an toàn hơn, Âu Dực vẫn đi vào phòng mình lấy ra một vỉ thuốc hạ sốt đặt trên bàn, sau đó lại trở về phòng.

Thôi, xem như anh nhường ghế sofa cho cô một hôm vậy.

Trở về phòng, Âu Dực mở máy tính lên, do dự một lúc mới kiểm tra camera giám sát đêm qua.

Anh vẫn luôn thắc mắc, không biết cô về nhà bằng cách nào, nếu anh đoán không nhầm, hẳn là có người đưa về, nhưng là nam hay nữ còn chưa xác định được.

Nếu là nữ, không sao.

Nếu là nam, vậy thì...! phải xem thân phận của người đàn ông đó...

Nương theo hình ảnh trên màn hình máy tính, chân mày Âu Dực càng lúc càng nhíu chặt.

Cuối cùng, anh không khống chế được tức giận, "rầm" một tiếng, dấm mạnh lên bàn, chiếc bàn chất liệu gỗ quý dưới sức lực của anh gãy làm đôi.

Khuôn mặt Âu Dực lạnh lẽo, ánh mắt không che giấu được vẻ âm u. Ha, người đưa cô về thế nhưng lại là Trần Khôn.

Thế nhưng, lại, là, Trần, Khôn!

Anh từng điều tra về người đàn ông họ Trần này, còn nhớ rõ khuôn mặt của hắn ta, camera giám sát nhà anh không phải hàng đại trà, dù là ban đêm vẫn có thể quay rõ từng chi tiết, anh đương nhiên chắc chắn bản thân không nhìn nhầm.

Người trong đoạn trích từ camera giám sát đích thị là Trần Khôn.

Cả cảnh tượng ầm áp, nam đắp chặn cho nữ kia, anh đều nhìn thấy toàn bộ thông qua camera giám sát.

Về tình cảm của Trần Khôn đối với Lạc Yên, anh nắm rõ trong lòng bàn tay.

Có gì lạ đâu? Thầm mển vài năm thôi mà.

Chậc, lãng mạn biết bao nhiêu.

Nhớ đến lời thừa nhận trước kia của Lạc Yên, cô thừa nhận cô yêu Trần Khôn, âm u trong đáy mắt Âu Dực càng thêm nồng đậm, như muốn tràn ra ngoài, nhấn chìm Lạc Yên.

Ha, uổng công anh lo lắng quan tâm cô, hoá ra cô đã sớm có một gã họ Trần sắp xếp chu toàn mọi thứ.

Người chồng như anh ở đây còn có tác dụng gì nữa? Còn không bằng đến công ty ngay bây giờ, không nhìn thấy cô, có lẽ tâm trạng anh sẽ tốt hơn nhiều.

Vì thế, khi trời còn chưa hoàn toàn sáng, Âu Dực mang theo sắc mặt vô cùng kém đi đến trụ sở chính của tập đoàn.

Mãi đến một tiếng sau, lúc Cố Thanh đến nơi, nhìn thấy Âu tổng nhà mình đang nhíu mày xử lý tài liệu thì không khỏi kinh ngạc.

Hôm nay có chuyện quan trọng gì sao? Sếp đến sớm hơn mọi ngày hẳn 1 tiếng.

...

Biệt thự Âu gia.

Khi Lạc Yên thức dậy đã là 9 giờ hơn, đầu óc cô hơi choáng, nhìn thấy vỉ thuốc trên bàn, chút kí ức lộn xộn đêm qua tràn về.

Đêm qua cô lên cơn sốt nhẹ, không tỉnh táo nên không nhớ được nhiều, chỉ nhớ là trong lúc mê man, Lạc Yên cảm giác có người đắp chăn cho mình, nhưng hiện tại cô tỉnh lại thì bên cạnh lại chẳng có ai.

Cô đang ở trong nhà anh, cũng không cần đoán già đoán non, chắc chắn anh đã đến bệnh viện đưa cô về, rồi lại đắp chăn cho cô.

Nghĩ đến đây, mặc dù biết bản thân đã mơ mộng những điều không nên, nhưng trong lòng Lạc Yên lại không nhịn được mà dấy lên một tia hy vọng.

Anh không vô tình đến thế, phải chăng hai người vẫn có thể chung sống hoà bình?.

Chương 52: 52: Bắt Cóc

Đêm hôm qua Lạc Yên đã ngất xỉu vì tăng ca liên tục suốt mấy ngày, mấy ngày gần đây, cô dường như trở nên cuồng công việc.

Ban đầu, viện trưởng cảm thấy không có vấn đề gì, nhưng càng về sau lại càng cảm thấy kì lạ, ông còn chưa kịp hỏi thăm chỉ đã nhận được tin cô ngất xỉu vào giữa khuya.

Sau chuyện này, ông gọi điện bảo Lạc Yên ở nhà tĩnh dưỡng vài ngày, chờ sức khỏe hồi phục rồi hẵng đến làm, mặc kệ Lạc Yên liên tục nói rằng cô không có vấn đề gì, ông vẫn không cho phép cô đến bệnh viện.

Không còn cách nào khác, Lạc Yên chỉ có thể ở trong nhà hai ngày. Nghĩ đến việc phải ngồi làm tổ trong nhà suốt hai ngày, Lạc Yên không khỏi bực bội.

Cô đã mất tất cả, bây giờ chỉ còn công việc, vậy mà...

Lại nhớ đến Âu Dực, giờ này hẳn là anh đang vui đầu trong đồng công việc, chắc anh áp lực lắm.

Cảm giác ấm áp đêm hôm qua vẫn còn đó, Lạc Yên không khỏi cảm thấy ngọt ngào.

Diệp Diệp luôn nói cô thật hiền lành, dễ dàng chấp nhận hiện tại, cô chưa từng cảm thấy lời này đúng, nhưng bây giờ...! hình như cũng không sai.

Nhìn xem, trước đó thất vọng với anh như thế, vậy mà bây giờ chỉ vì một hành động nhỏ của anh đã cảm thấy vui vẻ, cô hiện tại chẳng gì một đứa trẻ cả, bị người lớn đánh đau đến phát khóc, nhưng chỉ cần một cây kẹo mút cũng có thể khiến cô nở nụ cười.

Cân nhắc một lúc, Lạc Yên quyết định chiều nay sẽ pha trà theo công thức mà cô mới học được để anh dùng thử.

Nghĩ là làm, sau khi ngủ một giấc, đến lúc Lạc Yên thức dậy cũng đã hơn bốn giờ chiều.

Những ngày gần đây cô thường hay thức khuya dậy sớm, không tránh khỏi thiếu ngủ, bây giờ ngủ nhiều hơn một chút cũng không có gì lạ.

Lạc Yên nhìn đồng hồ, nếu không có chuyện gì xảy ra, nếu Âu Dực không đến nhà Lạc Mạn, vậy thì khoảng hai tiếng nữa anh sẽ trở về, bây giờ cô tắm rửa sạch sẽ, sau đó pha trà, đến khi anh trở về thì vừa kịp.

Lạc Yên mang theo tâm trạng phấn khởi đi vào phòng tắm, có lẽ vì lòng đang vui nên dòng nước cũng không lạnh lẽo như cô nghĩ, ngược lại có chút mát mẻ.

Con gái tắm thường rất lâu, đây là căn bệnh chung của các cô gái, Lạc Yên cũng không ngoại lệ, đến khi cô tắm xong thì trời đã chập tối.

Lạc Yên vào phòng bếp pha trà theo công thức mới, khi trà pha xong cũng là khi ngoài cổng truyền đến tiếng động cơ xe ô tô.

Rất tốt, anh về rồi.

Âu Dực mặt lạnh bước vào, vốn tưởng bầu không khí sẽ u ám nặng nề như thường ngày, nhưng không nghĩ đến, chân anh còn chưa bước lên cầu thang, cánh tay đã bị một bàn tay mềm mại níu lại, nương theo đó là giọng nói ngọt ngào của Lạc Yên.

"A Dực, em vừa học được công thức pha trà mới, anh muốn thử không?"

Lạc Yên một tay cầm khay trà, tay còn lại níu ống tay anh, nhẹ nhàng nói.

Âu Dực khó hiểu, chăm chú nhìn cô một lúc lâu, như đang tìm kiếm sơ hở.

Đáng tiếc, anh mất hai phút vẫn không thể nhìn ra ý đồ của cô là gì.

Lẽ nào chỉ đơn thuần là muốn pha trà cho anh? Làm gì có chuyện đó, mới hôm qua hai người vẫn còn lạnh nhạt, hôm nay cô thay đổi chóng mặt như thế, lý do hợp lý nhất chỉ có thể là cô đang chuộc lỗi.

Ha, là ngoại tình với Trần Khôn nên cảm thấy áy náy với anh, muốn nịnh nọt anh sao?

Cô xem anh là cái gì?

Âu Dực không chút lưu tình hất mạnh tay cô, lực đạo anh dùng khá lớn, khiến cả người cô loạng choạng, không cẩn thận làm cho chất lỏng trong tách trà đổ vào người cô.

Trà còn rất nóng, Lạc Yên đau đến phức quên cả phản ứng.

Âu Dực hơi không nở, nhưng nghĩ đến hình ảnh trong camera, anh lại lạnh lùng bỏ đi.

Trước khi đi còn không quên để lại một câu.

"Lạc Yên, tôi kính tởm nhất là bộ mặt giả tạo này của cô, đừng nghĩ rằng cô có thể giở trò với tôi, đừng khiến tôi phải đích thân ra tay."

Đợi đến khi Lạc Yên hồi thần lại, phát hiện anh đã rời đi từ lúc nào không hay.

Cảm giác nóng rát vẫn còn đó, may mà cô dùng nước ấm để pha trà, nếu không bây giờ cả người cô đã phồng rộp lên như bong bóng.

Nhớ đến ánh mắt chán ghét kia, trái tim cô chùng xuống, chút hy vọng vừa le lói kia cũng triệt để bị anh dập tắt.

Anh vừa làm gì? Suýt chút nữa khiến cô bị bỏng?

Tại sao? Rốt cuộc anh đang nghĩ gì?

Đêm hôm qua còn đắp chăn giúp cô, còn để lại cho cô một vỉ thuốc, hôm nay lại tàn nhẫn như thế.

Cô đã làm gì có lỗi với anh sao? Vì có gì mà anh liên tục khiến cô đau lòng, rồi lại cho cô hy vọng, rồi lại tàn nhẫn dập tắt.

Anh thật sự cho rằng cô có nhiều bao dung như vậy sao? Tình yêu của cô thấp kém đến mức để anh vô tư chà đạp?

Nếu không phải vì anh đã đối tốt với cô, còn lâu cô mới chủ động làm lành để rồi tự chuốc lấy nhục nhã như bây giờ.

Vì những hình ảnh trong lúc mê man, thái độ của cô mới chuyển biến tốt, nhưng anh lại làm gì? Lạnh nhạt hơn? Tàn nhẫn hơn?

Lạc Yên buồn bã, bóng lưng cô độc trở về phòng mình.

Cho dù là người giúp việc chỉ thích xem kịch cũng cảm thấy đau lòng thay cho cô.

Bọn họ không hiểu, sao cô gái ấy lại có thể kiên cường đến thế?

...

Hai ngày sau.

Lạc Yên đã hoàn toàn khoẻ lại, cô quyết định hôm nay đi làm.

Có thể không chạm mặt với Âu Dực, cô nhất định sẽ tìm mọi cách để tránh.

Giống như hôm nay, chờ anh lái xe rời đi trước, Lạc Yên mới đi bộ đến bệnh viện.

Trước kia cô bắt taxi, nhưng bây giờ lại cảm thấy làm như vậy quá phí tiền, hơn nữa biệt thự của Âu Dực cách bệnh viện mà cô đang công tác cũng khá gần, vẫn nên đi bộ thì tiện hơn, xem như tập thể dục buổi sáng.

Lạc Yên còn đang sai bước trên đường, khi đi qua một con ngõ vắng, đột nhiên phía trước cô xuất hiện ba người đàn ông.

Một người dẫn đầu, hai người còn lại bịt kín mặt theo sau.

Trực giác nói cho Lạc Yên biết, có chuyện không hay sắp xảy ra!

Đúng như cô đã nghĩ, ba gã đàn ông là nhắm đến cô mà xuất hiện.

Nhìn thấy cô, bọn họ không chút kinh ngạc, ngược lại cong môi nở nụ cười, dường như đã lên sẵn kế hoạch.

"Bắt cô ta!" Người đàn ông dẫn đầu hạ lệnh, hai gã đàn ông bịt kín mặt ở phía sau lập tức gật đầu, nhân lúc Lạc Yên còn chưa kịp bỏ trốn, hai gã tiến đến gần cô, dùng một chiếc khăn tay màu trắng chụp lên mặt cô.

Cỗ mùi hương kì lạ vây lấy khứu giác của Lạc Yên, cô yếu ớt chống cự, chẳng đến năm phút sau, cánh tay đã vô lực rũ xuống.

"Đại ca, thành công rồi."

"Đưa cô ta về căn phòng bí mật dưới tầng hầm đi, đúng rồi, chuẩn bị sim mới để liên lạc với Âu Dực, trên đời này tao thích nhất là xem phim tình cảm của đám nhà giàu."

Vì vậy, dưới tình huống không được tỉnh táo, Lạc Yên bị hai gã đàn ông bắt lương đưa về một nơi không biết tên.

Cô mơ màng nghe thấy, nhưng lại chẳng thể làm được gì.

Bọn họ nói muốn gọi Âu Dực đến sao? Ha, chắc chắn bọn họ sẽ thất vọng, bởi vì trong lòng Âu Dực, vị trí của cô làm gì quan trọng đến thế?.

Chương 53: 53: Làm Sao Anh Có Thể Bỏ Mặc Cô Được Chứ

Vài tiếng sau.

Lạc Yên tỉnh lại trong căn phòng chật hẹp u ám, đầy mùi ẩm mốc. Có lẽ tác dụng của thuốc vẫn chưa hết, lúc cô tỉnh lại, đầu óc vẫn còn choáng váng, mơ hồ như muốn nổ tung.

Lạc Yên nhìn xuống cả người đang bị dây thừng bện to trói chặt của mình, lại nhớ đến tình huống trước khi ngất đi, nếu kí ức của cô không có vấn đề, vậy thì cô đã bị bắt cóc.

Hơn nữa còn vì Âu Dực mà bị bắt cóc.

Trong mắt Lạc Yên không biểu hiện ra cái gì, cô cố gắng giữ tinh táo, dùng hai giây lấy lại tầm nhìn, đưa mắt quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Đáng tiếc, đây là không gian tối, chỉ có duy nhất một ô cửa sổ nhỏ thông hơi và một cánh cửa đơn đang khép chặt, nhưng ánh sáng lại không được chiếu vào từ đó.

Trong phòng cũng không tối hoàn toàn, bởi vì trên trần nhà có truyền xuống vài tia sáng, không lớn nhưng cũng đủ để cô nhìn thấy trong phòng còn có một người đàn ông khác.

Có vẻ như căn phòng này không nằm trên mặt đất.

Lúc Lạc Yên tỉnh lại, người đàn ông vẫn còn đang ngủ gật, cũng nhờ thế nên Lạc Yên mới có thể làm càn quan sát khắp nơi.

Lạc Yên nhìn tình hình một lúc, cô quyết định nhân lúc tên kia còn đang ngủ gật, cô sẽ cởi bỏ dây thừng, chạy trốn.

Dây thừng bện to, tưởng như không thể cởi bỏ nhưng thực tế tác dụng của nó lại kém hơn những sợi dây mảnh nhiều, thân dây quá do nên nút thắt không được chặt, Lạc Yên chỉ loay hoay một lúc đã có thể mở được nút thắt đầu tiên của dây thừng.

Rất tốt, chỉ còn một nút nữa, ngàn vạn lần đừng xảy ra vấn đề gì...

Nhưng, cuối cùng Lạc Yên vẫn không thành công, hơn nữa còn suýt nữa bị phát hiện ra ý đồ chạy trốn.

Người đàn ông đang ngủ gật không biết đã tỉnh dậy từ khi nào, có thể là nghe thấy tiếng động Lạc Yên mở dây thừng.

Lúc hắn mở mắt, nhìn về phía cô gái bị hắn bắt cóc, thì ra cô vẫn chưa tỉnh.

Hai mắt cô nhắm nghiền, trên trán có một tầng mồ hôi mỏng, nếu người đàn ông quan sát kĩ sẽ phát hiện ra cô đang run rẩy.

Cũng may người đàn ông không đủ cảnh giác, sau khi phát hiện không có vấn đề gì, hắn vừa định tiếp tục ngủ thì đột nhiên từ cánh cửa truyền đến tiếng động.

Cả người Lạc Yên căng cứng, lén lút mở mắt ra, cùng người đàn ông đưa mắt nhìn về hướng đó.

Đáng chết, vậy mà lại xuất hiện thêm một người.

Lạc Yên khổ sở, tiếp tục giả ngất, trong lòng cô biết, xác suất bỏ trốn thành công nhất định sẽ rất thấp, gần như không có khả năng.

Bởi vì cả hai người đều đã tỉnh lại.

Một người đã khó, bây giờ lại xuất hiện thêm một người, dựa vào năng lực của mình, Lạc Yên có thể bình tĩnh giả ngất là đã đạt đến cực hạn.

Người đàn ông kia vừa đẩy cửa, tên đang ở trong phòng lập tức chạy ra, mừng rỡ hô lên: "Tứ ca, anh đến rồi!"

Người được gọi là Tứ ca kia nhàn nhạt liếc một cái: "Ừ, Ngu Tử, cậu chuẩn bị sim mới gọi cho Âu Dục chưa?"

Ngu Tử gãi gãi đầu, nói: "Sim mới thì có rồi, số điện thoại cá nhân của Âu Dục em cũng thu thập được rồi, chỉ là ả đàn bà kia vẫn chưa tỉnh nên em chưa gọi."

Tứ ca nhướn mày: "Chưa tỉnh? Lâu như vậy rồi vẫn chưa tỉnh?"

Ngu Tử gật đầu chỉ về hướng Lạc Yên đang bị trói: "Đấy, anh nhìn xem, cô ta đúng là yếu ớt thật, bây giờ vẫn còn đang bất tỉnh nhân sự."

Tứ ca hoài nghi nhìn theo hướng Ngu Tử chỉ, hắn cười nhạt bước đến trước mặt Lạc Yên, dùng tay nâng cằm cô lên quan sát.

Lạc Yên cố gắng khống chế, tiếp tục giả vờ ngất, cô cảm nhận được

Tứ ca này nguy hiểm hơn Ngũ Tử kia nhiều, một khắc cô cũng không thể lơ là.

Nhìn thấy tầng mồ hôi mỏng trên trán cô, nụ cười trên môi Tứ ca càng thêm sâu, hấn đi đến phía sau lưng cô quan sát một lượt, sau đó gọi Ngũ Tử đến.

"Ngũ Tử, cậu không biết cô ta đang giả ngất? Còn tự cời dây thừng, muốn chạy trốn khỏi chúng ta?"

Ngũ Tử ngơ ngác: "Ý anh là...?"

Cả người Lạc Yên run lên.

Cô sớm đoán ra gã Tứ ca này không dễ qua mặt, nhưng không ngờ chỉ với một cái liếc mắt, hấn đã có thể nhận ra chiêu trò nhỏ của cô.

Tứ Ca vừa thắt chặt dây thừng vừa nói: "Cậu buông lỏng cảnh giác quá rồi, chỉ cần nhìn tầng mồ hôi trên trán cô ta là có thể nhìn ra điều bất thường, nhìn xem, dây thừng đã bị cô ta cời mất một nửa."

Sau đó, Tứ Ca nói với Lạc Yên: "Cô cũng giỏi lắm, không cần giả vờ nữa, hoặc là bị làm nhục, hoặc là mở mắt ra."

Lạc Yên không còn cách nào khác, chỉ có thể mở mắt.

Ngũ Tử khiếp sợ không thôi, hấn khinh thường cô chỉ là một cô gái nên cũng không thêm canh gác, ai ngờ lại suýt chút nữa để cô trốn mất.

Điều này làm ảnh hưởng đến hình ảnh của hấn trong lòng Tứ ca, một cỗ lửa giận xuất hiện, Ngũ Tử bước đến, tát mạnh vào một bên má Lạc Yên.

"Con điếm!"

Đầu Lạc Yên bị tát lệch sang một bên, cô cố gắng chịu đau, cắn chặt răng không nói lời nào.

Tứ ca cũng không lên tiếng, để cho đàn em của mình trút giận.

Đến khi Lạc Yên bị đánh đến sắp ngất đi, Tứ ca mới ra hiệu cho Ngũ Tử dừng tay.

"Gọi Âu Dực đi."

Ngũ Tử dạ một tiếng, vừa định làm theo thì bị thanh âm quật cường xen lẫn chút đau đớn của cô gái ngăn lại:

"Các anh muốn dùng tôi để uy hiếp Âu Dực? Vậy thì mời điều tra kĩ

lại, đừng tốn công vô ích, anh ta sẽ không đến."
Nói xong lời này, Lạc Yên không khỏi chưa xót.

Âu Dục không yêu cô, thậm chí chán ghét cô, nhất định sẽ không đến cứu cô, dùng cô uy hiếp hẳn nhất định là không có tác dụng, là phương pháp vô ích nhất.

Nếu người đang chịu khổ ở đây là Lạc Mạn, chắc chắn Âu Dục sẽ không chút do dự xông đến.

Hai tên này cũng thật ngu xuẩn, nếu điều tra kĩ hơn một chút liền không bắt sai người rồi.

Tứ ca chưa nói gì, Ngu Tử đã khinh thường lên tiếng: "Cô lừa trẻ con đấy à? Phàm là người còn sồn và không bị điên, ai chẳng biết Âu Dục rất yêu thương, luôn che chở vợ mình? Hừ, đúng là tâm của đám hào môn, sâu như đại dương."

Lạc Yên sửng sốt, hoá ra là thế, hoá ra ở bên ngoài Âu Dục diễn tốt như vậy, thảo nào...

Giờ phút này, đáy lòng cô xuất hiện một cỗ oán trách.

Tại sao Âu Dục cứ nhất định phải thể hiện bản thân yêu thương cô đối với người ngoài? Nếu anh không làm như thế, hôm nay cô cũng sẽ không bị bắt cóc.

Tứ ca như có điều trầm ngâm một lúc, sau đó cũng nghĩ như Ngu Tử, phát phát tay: "Ngu Tử, không cần để ý đến lời nói nhăng nói cuội của người phụ nữ này, gọi cho Âu Dục đi, hẳn nhất định sẽ đến."

Ngu Tử nghe lời làm theo, bấm gọi dãy số vừa mới lấy được, điện thoại đổ vài hồi chuông, vài giây sau, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói êm tai của Âu Dục.

"Có chuyện gì?"

Ngu Tử bật video cuộc gọi lên, chiếu vào cơ thể bị trói trên ghế và đôi má sưng vù của Lạc Yên, hắng giọng nói với Âu Dục: "Âu tổng, anh nhìn ra đây là ai đúng không? Được rồi, trong vòng một giờ, anh phải xuất hiện ở địa chỉ này, tôi tin rằng anh sẽ tra ra.

À...!Nhớ đi một mình, nếu chúng tôi phát hiện bên cạnh anh còn có người nào khác, mạng sống của vợ anh sẽ không giữ được."

Âu Dực nhìn thấy cô bị hành hạ như vậy, ở nơi cô không nhìn thấy, cả người anh run lên.

Mà bên này, sau khi nghe hết lời bọn họ nói, Lạc Yên không khỏi ngạc nhiên.

Bọn họ vậy mà lại không yêu cầu đem tiền đến, chỉ yêu cầu Âu Dực. Chuyện nguy hiểm như vậy, lấy thái độ của Âu Dực đối với cô trong thời gian qua, hẳn là anh sẽ không chút do dự mà từ chối.

Quả nhiên, đúng như cô nghĩ.

"Cậu gọi nhầm người rồi, tắt máy đây."

Nói xong, anh thật sự tắt ngang máy.

Lạc Yên rơi nước mắt, cô thừa nhận cô đã bị tổn thương thêm lần nữa.

Vốn đã nghĩ đến kết quả này, chỉ là không ngờ anh lại trả lời một cách chắc chắn như vậy.

Lần đầu tiên cô nghĩ, có phải ngay từ ban đầu cô đã sai lầm?

Lạc Yên đau khổ, cô không biết rằng đó chỉ là cách Âu Dực lừa đám bắt cóc.

Làm sao anh có thể bỏ mặc cô được chứ?.

Chương 54: 54: Háo Sắc

Ngu Tử nhìn màn hình điện thoại, sau đó ngơ ngác nhìn Tứ ca, không biết tiếp theo nên làm như thế nào.

Lẽ nào những gì người phụ nữ kia nói là thật? Người phụ nữ mà bọn họ bắt đến không phải là người quan trọng trong lòng Âu Dực?

Bọn họ phí công rồi sao?

Tứ ca ngậm điếu thuốc, sắc mặt vô cùng khó coi.

Từ ánh mắt của Âu Dực, hắn có thể nhìn ra anh thật sự không quan tâm đến sống chết của người phụ nữ này, phải chăng những biểu hiện ngọt ngào bên ngoài đều là giả vờ?

Vậy là hắn đã tiêu tốn thời gian vô ích.

Tứ ca nhìn Lạc Yên, nhất thời không biết nên làm gì, rốt cuộc hắn nói với Ngu Tử: "Hiện tại chờ lệnh của Ngũ gia, nếu ông ta không có ý kiến gì thì thả cô ta đi."

Ngu Tử gật đầu.

Lạc Yên nghe xong, trong lòng dấy lên tia hi vọng, nhưng còn chưa kịp vui mừng thì đã nghe thấy về sau.

Cô không khỏi bất an, Ngũ gia là ai? Ông ta đóng vai trò gì trong vụ bắt cóc lần này? Liệu ông ta có đồng ý để cô trở về hay không?

Không biết thế nào, vừa nhắc đến Ngũ gia, cửa phòng đột nhiên truyền đến động tĩnh, tiếp theo đó, cửa phòng được đẩy ra, người bước vào là một người đàn ông trạc tuổi năm mươi có thân hình mập ú, khuôn mặt lộ rõ vẻ tiểu nhân, theo sau ông ta là tốp người mặc đồ đen hộ tống.

Tứ ca và Ngu Tử nhìn thấy ông ta, lập tức cúi đầu cung kính, sau đó thành thật nhận lỗi: "Ngũ gia, thật xin lỗi, chúng tôi đã không điều tra kĩ, hoá ra Âu Dực không hề để ý đến người phụ nữ này."

Ngũ gia nhượng mày, không biểu hiện tức giận: "Thất bại rồi? Kể chi tiết cho ta nghe."

Ngu Tử dùng vài câu đơn giản, tóm tắt những chuyện vừa rồi một lượt.

Ngũ gia nghe xong, chân mày nhíu chặt, hai giây sau liền phát hoả, bước đến tát Ngu Tử và Tứ ca mỗi người một cái thật kêu.

"Phế vật! Vô dụng!"

Ngu Tử và Tứ ca cúi thấp đầu, không dám nói gì.

Ngũ gia trút giận xong liền lớn giọng nói tiếp: "Còn đứng đần người ra đấy làm gì? Đi điều tra xem người phụ nữ thường xuyên lui tới với Âu Dực nhất là ai nhanh lên!"

Ngu Tử và Tứ ca không dám phản đối, lập tức vâng lời làm theo.

Trước khi rời khỏi căn phòng, Tứ ca còn nhìn Lạc Yên một cái, trong mắt mơ hồ chứa vài tia bất an và thương hại.

Không biết Ngũ gia có tha cho cô gái này không, lấy hiểu biết của hắn về Ngũ gia, chắc chắn ông ta sẽ hành hạ cô gái này một phen, có thả người đi hay không đều dựa vào biểu hiện của cô.

Chỉ hy vọng cô gái này biết điều, tận lực hầu hạ để ông ta thoả mái một chút, may ra còn giữ được mạng sống.

Còn chuyện bị làm nhục...!Tứ ca thở dài, đối với một lão già háo sắc như Ngũ gia, chắc chắn Lạc Yên không thể tránh khỏi.

Nếu ban đầu hắn điều tra kĩ một chút, cô hắn sẽ không phải chịu đựng những chuyện này, nhưng hắn cũng không có cách nào, phận làm thuộc hạ, hơn nữa đã dấn thân vào con đường này, có một số việc hắn không thể không nghe theo.

Lương thiện, hắn rất muốn, nhưng không thể.

Tứ ca mang theo tâm tình phức tạp rời đi.

Đúng như suy đoán của hắn, sau khi hắn và Ngu Tử rời đi, ánh mắt Ngũ gia hiện lên vẻ đê tiện.

Ông ta đuổi hết thuộc hạ ra ngoài, chỉ giữ lại một người để phòng ngừa có chuyện bất trắc xảy ra.

Sau khi tất cả đều bị đuổi đến ngoài cửa, trong phòng lập tức trở nên yên tĩnh, từng tiếng hít thở cũng trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

Ngũ gia bước đến trước mặt Lạc Yên, đưa tay ra nâng cằm cô lên, híp mắt quan sát.

Lúc này, khi ông ta vừa bước vào phòng cũng có chú ý đến cô gái bị trói trên ghế này, nhưng khi đó Lạc Yên đang cúi đầu nên ông ta không nhìn rõ dung mạo của cô, hiện tại, ngay khi vừa nhìn thấy khuôn mặt cô, Ngũ gia sửng sốt.

Dưới ánh mắt của ông ta, cô gái có khuôn mặt trắng ngần, hai mắt long lanh ánh lệ đang cố gắng để không phải rơi nước mắt.

Ánh mắt quật cường, hai má hơi sưng hồng lên nhưng không làm giảm đi mỹ mạo của cô, ngược lại càng khiến cô trông thêm phần diễm lệ.

Thật đẹp...! Sống đến bây giờ đã hơn năm mươi tuổi nhưng Ngũ gia chưa bao giờ gặp qua cô gái nào có dung mạo xuất chúng như vậy. Xinh đẹp như thế, ưót át như thế...

Bây giờ lại như cá nằm trên thớt, nằm trong tay ông ta, mặc ông ta xử lý.

Vẻ hèn hạ trong mắt ông ta không che giấu được, Lạc Yên vốn nhạy cảm, đương nhiên hiểu rõ ông ta đang muốn làm gì.

Cô cắn chặt răng, khi bàn tay dơ bẩn chạm đến cổ áo mình, cô dùng sức né người sang một bên.

Không đời nào! Thà chết cô cũng không để lão ta vấy bẩn.

Nhưng Lạc Yên quên mất, hiện tại cô đang bị trói, chút giấy dựa này của cô trong mắt ông ta chẳng bằng gãi ngứa.

Ngũ gia hứng thú nhìn cô như đang nhìn một sinh vật bé nhỏ, càng lúc càng cảm thấy cô gái này mê người.

Ông ta háo sắc, nhưng ông ta không gấp.

Mỹ nhân muốn giấy dựa, ông ta chiều ý cô, để cô vùng vẫy một chút, dù sao cũng không thể thoát khỏi nanh vuốt ông ta.

...

Vài phút trước, trong văn phòng chủ tịch ở tập đoàn Âu thị. Âu Dực run rẩy nhìn màn hình điện thoại, cố gắng khống chế để bản thân không mất bình tĩnh.

Có trời mới biết, khi nhìn thấy hình ảnh cô chật vật trước hai gã đàn ông kia, trái tim anh đau đớn thế nào.

Anh không còn nhiều thời gian nữa, phải lập tức tra ra địa chỉ của dãy số vừa rồi.

Nghĩ là làm, Âu Dực kiềm chế cảm giác nóng nảy, ngón tay liên tục gõ trên bàn phím, sau hai phút vật lộn, rốt cuộc anh cũng tra ra được. Đó là ở một con hẻm vắng ít người qua lại.

Tra được địa chỉ, anh không chút chần chừ, lập tức đứng dậy, đến áo cũng không kịp khoác mà chạy vội ra ngoài rồi lên xe rời đi.

Trước khi đi còn không quên bảo trợ lý liên hệ một số thuốc hạ thân tín trong thể lực ngầm của anh.

Cùng lúc đó, tại một căn phòng sang trọng trong khách sạn.

Mạc Khắc đang xử lý công việc, thuốc hạ thân tín của hắn không báo trước, đột ngột xông vào.

Mạc Khắc còn chưa kịp trách mắng thì đã nghe thấy thuốc hạ gấp gáp nói:

"Lão đại, không ổn rồi! Lão Ngũ đã bắt cóc cô gái họ Lạc mà ngài bảo em cho người theo dõi suốt thời gian qua!"

Mạc Khắc đập bàn đứng dậy: "Cái gì! Lão Ngũ?"

Thuộc hạ gật đầu, thanh âm lo lắng: "Lão đại, ngài có ý với cô gái đó phải không? Ngài cũng biết lão già đó là hạng người gì, hiện tại chúng ta phải lập tức đến cứu, muộn một khắc cũng không được!

Vừa vặn nơi này cách nơi lão Ngũ chứa người không xa."

Mạc Khắc lạnh lùng liếc nhìn thuộc hạ: "Không cần cậu nhắc, tôi tự biết nên làm gì." Nói xong, hắn mở ngăn bàn, lấy ra một khẩu súng chĩa vào bên hông, dùng áo khoác để che lại vũ khí, sau đó gấp gáp bước ra khỏi phòng, một đường lái xe đến địa chỉ mà thuộc hạ cung cấp.

May mắn là khoảng cách không xa, hắn lái xe với tốc độ kinh người,

mười phút sau đã dừng trước căn cứ bí mật của lão Ngũ.
Nơi này là hẩn cấp cho lão ta, mọi bố trí ở đây Mạc Khắc đều nắm rõ trong lòng bàn tay, hẩn đoán nơi mà lão Ngũ giấu người khả năng là căn phòng ở dưới tầng hầm kia.

Chẳng mất nhiều thời gian, Mạc Khắc đã đến trước cửa phòng.
Đám người áo đen nhìn thấy vị sát thần họ Mạc, không nhịn được run rẩy, tự động tách ra hai bên nhường đường cho hẩn.
Mạc Khắc còn chưa kịp đẩy cửa bước vào, bên trong đã truyền đến giọng nói bỉ ổi của lão Ngũ.

"Tiểu mỹ nhân, em xem, chồng em không quan tâm đến em, vậy thì để anh đây chăm sóc em thật tốt."

Tiếp theo là tiếng gào khóc thê lương tuyệt vọng của cô gái.

"Cút! Đừng động vào tôi!"

"Tiểu mỹ nhân đúng là nóng nảy mà, dáng người bốc lửa như vậy mà không để anh đây thưởng thức thì phí lắm...!Nào, để anh cởi nốt cúc áo này, chỉ cần em hầu hạ anh thật tốt, anh sẽ cởi luôn dây thừng cho em..."

Mạc Khắc không nhịn được nữa, đạp cửa xông vào.

Vừa nhìn thấy hình ảnh bên trong, trái tim hẩn nhói đau một trận.

Cô gái tốt đẹp của hẩn...!cô gái mà hẩn không nỡ chạm vào...!Giờ phút này lại chật vật như vậy.

Cả người cô bị dây thừng trói chặt với ghế, quần áo trên người xộc xệch, cúc áo đã bị cởi ra gần hết, nội y bên trong cũng không che được.

Mái tóc cô rối bù, dù đang đứng ở xa nhưng Mạc Khắc vẫn có thể thấy được vẻ mặt quật cường kia.

Có lẽ là vì chống cự quá mãnh liệt nên cô vẫn chưa bị lão già đó lãng nhục.

May mắn...!may mắn vẫn chưa quá muộn, may mắn mọi chuyện vẫn chưa đi quá xa.

Động tĩnh từ cánh cửa truyền đến quá lớn, Ngũ gia có muốn làm lơ cũng chẳng thể làm lơ được, ông ta tức giận nhìn về phía cửa, vừa định buông lời mắng chửi kẻ không biết điều phá hư chuyện tốt của

ông ta, lời đã ra đến họng liền bị nghẹn lại sau một khắc ông ta nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia.

"Lão...!Lão đại..." Ngũ gia run rẩy, cất giọng không thể tin nổi.

Vị đại sát thần này đến đây làm gì? Còn dùng ánh mắt lạnh tanh như vậy nhìn ông ta?.

Chương 55: 55: Hạt Giống Nghi Ngờ

Mạc Khắc mặt không cảm xúc bước đến trong tâm trạng lo sợ của lão Ngũ.

Trực giác báo cho ông ta biết Mạc Khắc đang tức giận, quả nhiên... Một cước của Mạc Khắc không chút lưu tình rơi vào hạ bộ của lão Ngũ.

Đó là nơi nhạy cảm, Mạc Khắc lại dùng sức, lão Ngũ ban đầu không chút đề phòng, sau khi bị tấn công, ông ta đau khổ quỳ sụp xuống ôm lấy nơi giữa hai chân mình.

Lão Ngũ cố nén nỗi đau, ông ta ngẩng đầu, một mặt trung liệt chất vấn Mạc Khắc: "Lão đại, ngài làm như vậy là có ý gì?"

Mạc Khắc cười lạnh, dù đang cười nhưng trong mắt không hề có độ ấm.

Hắn cất giọng lạnh lẽo: "Có ý gì? Ông thật sự không đoán ra sao?" Mạc Khắc rút súng từ bên hông ra, khẽ miết nhẹ, ánh mắt tàn nhẫn nhìn Ngũ gia: "Ông hiểu rồi chứ?"

Ngũ gia nhìn thấy khẩu súng trên tay Mạc Khắc, cả người đều run rẩy, chút khí thế chất vấn vừa rồi biến mất không còn dấu vết.

Khẩu súng đó...! Ông ta đương nhiên hiểu ý Mạc Khắc.

Đó là biểu tượng của hắn, một khi hắn rút khẩu súng này ra, người bị nhắm vào chắc chắn không thể tránh khỏi cái chết.

Ông ta là Ngũ gia, địa vị trong tổ chức không thấp, quyền lực trong tay chỉ xếp sau Mạc Khắc, dù hôm nay ông ta không chết cũng không thể lành lặn trở về.

Sắc mặt Ngũ gia tái nhợt, khó khăn lắm mới có thể thốt nên lời:

"Lão đại, có chuyện gì chúng ta từ từ nói, hà tất phải náo loạn như vậy, không hay chút..." Lời phía sau còn chưa nói xong, một tia sáng xẹt qua đáy mắt Ngũ gia, bả vai ông ta truyền đến cơn đau đớn như xuống địa ngục.

Ngũ gia không thể tin nổi, đưa tay ôm lấy bả vai mình: "Lão đại, ngài..."

Mạc Khắc nhìn Ngũ gia như đang nhìn một sinh vật không có sự sống, ánh mắt này của hắn khiến Ngũ gia vô thức cảm thấy bất an.

Không được! Lúc này ông ta không thể khiến hắn tức giận, cần phải xoa dịu tâm trạng hắn, phải biết được nguyên nhân khiến hắn phát hỏa, may ra còn có cách giải quyết.

Trong đầu Ngũ gia lướt qua vài kế hoạch, ông ta cố gắng xem nhẹ cơn đau kinh người ở bả vai, dùng giọng điệu bao dung của bậc trưởng bối nói với Mạc Khắc:

"Mạc Khắc, tôi và cha cậu từng vào sinh ra tử, tình cảm giữa tôi và ông ấy không phải là cậu không biết.

Hôm nay cậu bắn tôi một phát súng, lại không nói rõ nguyên do, cha cậu ở dưới suối vàng làm sao có thể không đau lòng."

Mạc Khắc siết chặt bàn tay, lão già này vậy mà còn có mặt mũi đem cha hắn ra làm bia đỡ đạn.

Lão ta thật sự cho rằng những chuyện mà năm đó lão âm thầm ra tay, hắn không biết chút gì sao?

Nể mặt phần giao tình trước kia, hắn vớt cho ông ta một mạng, nhưng hôm nay ông ta lại suýt chút nữa vấy bẩn cô gái của hắn.

Nếu đã như vậy, trước khi chết cứ để ông ta biết rõ mọi chuyện một lần.

Mạc Khắc nhếch môi, thanh âm trào phúng: "Ông muốn biết lý do sao? Vậy thì tôi cho ông biết, tất cả đều bắt đầu từ việc ông không quản được thân dưới của mình."

Ngũ gia giật mình, đại não nhanh chóng hoạt động một vòng, ý của Mạc Khắc là gì? Chẳng lẽ...

Ngũ gia đột nhiên quay đầu, nhìn vào cô gái còn chưa hồi thần trên

ghế, lẽ nào...!là vì con ả này?

Không thể nào! Quen biết Mạc Khắc lâu như vậy, ông ta chưa từng thấy hấn động lòng với ai cả.

Nhưng...!nếu không phải là lý do này, vậy thì vì cái gì?

Đang lúc mơ hồ, Mạc Khắc bất ngờ lên tiếng xác thực suy đoán của lão ta: "Ông không nhầm, tôi giết ông, vì cô ấy."

Lão Ngũ sững sờ, thật sự là như vậy...?

Nghĩ đến những việc mình vừa làm với Lạc Yên, sắc mặt ông ta tái nhợt.

Mạc Khắc tức giận như vậy, chắc chắn hấn đã chứng kiến mọi chuyện, hấn sẽ không bỏ qua cho ông ta...

"Lão đại! Đừng để một người phụ nữ che mờ mắt! Tôi biết ngài và Âu Dực xưa nay luôn không vừa mắt nhau, lại vô tình điều tra được anh ta rất yêu người phụ nữ này, vì vậy nên mới bắt cô ta đến đây làm con tin, mục đích cũng chỉ vì muốn giúp ngài nhanh chóng tóm được Âu Dực, ngài không thể..."

Mạc Khắc lạnh lùng cắt lời: "Cho nên, tại sao ông lại định lãng nhục cô ấy? Nếu tôi đến muộn, hôm nay cô ấy sẽ phải đối mặt với những gì?"

Lão Ngũ mấp má cánh môi, rốt cuộc cũng không còn lời nào để bào biện nữa.

Mạc Khắc nhìn khẩu súng, cuối cùng cũng không hạ tay, chỉ nói:

"Tha cho ông một mạng, trục xuất ông khỏi tổ chức, ông ở đây tự sinh tự diệt đi."

Nói xong, hấn chặt lại khẩu súng về bên hông, bước đến bên cạnh Lạc Yên rồi nhẹ nhàng cời trói cho cô, sau đó bế cô rời đi.

Có lẽ là vì vừa thoát khỏi nguy hiểm, thần trí Lạc Yên vẫn còn mơ hồ, cô vô thức đặt tay lên cổ người đàn ông đang bế mình, một lời cũng không nói, hoàn toàn ỷ lại vào hấn.

Mạc Khắc khựng lại một lúc, sau đó điềm nhiên như không có việc gì cẩn thận đặt cô vào trong xe, một đường lái xe trở về nhà riêng của mình.

Đám đàn em ở phía sau nhìn cơ thể nhuộm máu của Ngũ gia một

lúc, cũng không giúp đỡ ông ta mà lạnh lùng rời khỏi nơi này.
Từ bây giờ, nơi này chỉ thuộc về một mình Ngũ gia, một lão già năm
mươi tuổi sống chết không rõ.

...

Sau khi Mạc Khắc rời đi không lâu, từ phía sau bức tường, một bóng
người cao lớn chậm rãi bước ra.

Âu Dực nhìn chiếc xe đang khuất dần, vẻ mặt không rõ cảm xúc, ánh
mắt lạnh tanh.

Ha, anh đúng là kẻ ngốc, điên cuồng lái xe từ nơi xa xôi đến đây cứu
cô, không ngờ cô đã sớm nhu thuận nằm trong lòng người khác, an
toàn rời khỏi nơi này.

Để lại cho anh một màn chướng mắt như vậy.

Âu Dực không khống chế được suy nghĩ, liệu sau khi cô trở về cùng
người đàn ông đó, hai người bọn họ sẽ làm gì tiếp theo? Hôn nhau
dưới ánh trăng lãng mạn hay là đấm đui gọi tên nhau trên giường.
Từng hình ảnh đều vô cùng khó coi, anh thật sự không muốn nghĩ
nữa!

Ngay lúc Âu Dực chuẩn bị xoay người bước đi, một âm thanh già
nua sắp chết gọi anh lại:

"Âu tổng, khoan đã..."

Âu Dực xoay người nhìn về nơi phát ra âm thanh, phát hiện phía xa
xa có một cơ thể nhuộm máu đỏ tươi.

Vừa rời ông ta ở đây, có lẽ ông ta có điều muốn nói với anh...!Nghĩ
đến đây, Âu Dực không khống chế được tò mò, bước đến trước mặt
lão già, cất giọng lạnh nhạt hỏi: "Có chuyện gì?"

Ngũ gia gắng gượng nở nụ cười, nhưng vì đã mất máu quá nhiều
nên cánh môi ông ta lúc này không có chút huyết sắc, tím tái khó coi
vô cùng, thành ra nụ cười cũng không mấy dễ nhìn.

"Âu tổng, ngài có biết vừa rồi xảy ra chuyện gì không?"

"Chuyện gì?"

"Người đàn ông đó...!Là Mạc Khắc, là đối thủ truyền kiếp của ngài, cô
vợ mà ngài luôn cưng chiều kia thực chất đã lên kế hoạch liên thủ
với Mạc Khắc để đánh bại ngài."

Nghe xong lời ông ta nói, cơ thể Âu Dực run lên, nhưng không lập
tức tin tưởng mà tàn nhẫn nhìn ông ta, lạnh lùng hỏi lại: "Ông có

bằng chứng gì?"

Ngũ gia không quẫn bách, ngược lại làm ra vẻ hào phóng: "Tôi không có bằng chứng, ngài tin hay không thì tùy, dù sao cơ thể tôi cũng không gắng gượng được nữa, không có lý do gì phải lừa gạt ngài."

Lời này Ngũ gia nói thật, vết thương của ông ta không được xử lý kịp thời, tuổi cũng đã già, cơ thể cũng không còn cường tráng như trước nữa, ông ta chỉ có thể gắng gượng không đến năm phút nữa.

Không sao, chết cũng không đáng sợ, dù sao thì trước đó ông ta đã thành công khiến cô ả họ Lạc đã đẩy ông ta xuống vực sâu vạn trượng kia rơi vào rắc rối.

Ông ta không thể sống, những người khác cũng đừng hòng thoát mái!

Âu Dực còn định nói gì đó, nhưng chưa kịp lên tiếng thì Ngũ gia đã buông thõng hai tay, trút đi hơi thở cuối cùng.

Là một người đã chứng kiến vô số những cảnh tượng đẫm máu, Âu Dực đương nhiên không có bóng ma tâm lý gì, điều duy nhất khiến anh để ý chính là những lời ông ta nói trước lúc chết.

Lạc Yên liên thủ với Mạc Khắc...!nếu thật sự là như vậy...

Âu Dực rũ mi mắt, tuy những lời của lão già đó không khiến anh tin tưởng hoàn toàn, nhưng đã thành công gieo hạt giống nghi ngờ xuống đáy lòng anh.

Âu Dực siết chặt bàn tay, xoay người bước ra khỏi căn phòng ở tầng hầm, anh bước lên xe, điên cuồng lái trở về.

Lúc đến, anh đến một mình.

Đến lúc trở về cũng vậy.

Anh không màn nguy hiểm, không dẫn theo vệ sĩ vì sợ cô sẽ bị bọn chúng giết, anh mạo hiểm một thân một mình đi đến đây, cái anh nhận lại được là cảnh tượng chướng mắt và những lời nói khiến trái tim anh nhói đau kia.

Còn gì nực cười hơn điều này?.

Chương 56: 56: Rung Động

Âu Dực cảm thấy nực cười, tốc độ lái xe càng thêm điên cuồng.

Anh tựa như không biết sợ, cứ thế điều khiển chiếc xe rít gào trong gió, cho đến khi xe lái đến con đường đông người, anh mới chậm rãi bình tĩnh lại.

Dừng xe trước đèn đỏ, cảm xúc trong lòng Âu Dực ngổn ngang, càng lúc anh càng cảm thấy mệt mỏi, mệt mỏi với những mờ mịt trong mối quan hệ này.

Có phải ngay từ lúc đầu anh đã sai?

Đáng ra anh không nên kết hôn với cô, khi xảy ra chuyện không ngờ đến kia, khi hai người bị cánh nhà báo phát hiện đang quấn lấy nhau ở trên giường, anh nên cho cô một món tiền đúng như mục đích ban đầu của cô, sau đó cho người đưa cô sang nước ngoài, hai người sẽ không còn dây dưa, cũng không khổ sở như bây giờ nữa.

Nhưng đã muộn...! Trôi qua lâu như vậy, những gì không nên xảy ra cũng đã xảy ra, anh hối hận cũng có ích gì?

Đang lúc rối bời, chiếc điện thoại đặt bên cạnh đột nhiên reo chuông, Âu Dực cầm lấy điện thoại, nhìn cái tên trên màn hình, đáy mắt anh mơ hồ ẩn chứa bức bối.

Là Lạc Mạn.

Anh nhíu mày, cuối cùng không lựa chọn bắt máy.

Bây giờ với anh mà nói, sự tồn tại của Lạc Mạn khiến anh không thoải mái.

Anh áy náy vì đã thay lòng đổi dạ, anh áy náy vì đã bỏ mặc cô ta mà kết hôn với Lạc Yên vì sợ bị ảnh hưởng danh tiếng, cũng vì chút áy náy không rõ kia nên hai người mới dây dưa đến tận bây giờ.

Đồng thời anh còn có chút ghét cô ta.

Cẩn thận ngẫm lại, thật ra Lạc Mạn mới là điểm mấu chốt khiến mọi chuyện đi xa như thế này, mặc dù hẳn là Lạc Mạn không cố ý, nhưng chỉ cần nghĩ đến điều này, lòng anh khó nén được sự bức bối.

Là do anh quá mâu thuẫn phải không? Vốn dĩ Lạc Mạn chẳng có lỗi gì, vậy mà anh lại giận cá chém thớt, đem tất cả sai lầm đổ lên đầu cô ta.

Âu Dực đưa tay đỡ trán, lúc này đèn đỏ đã chuyển xanh, anh đành phải gạt bỏ mọi suy nghĩ sang một bên, tập trung lái xe trở về văn phòng làm việc.

Hôm nay vì Lạc Yên, anh đã phí mất mấy tiếng đồng hồ, bỏ lỡ cuộc họp quan trọng, kết quả anh nhận lại được cái gì? Nghĩ lại đúng thật là điên rồ.

...

Khác với sự bức bối u ám của Âu Dực, tâm trạng của Mạc Khắc lúc này đang vô cùng tốt.

Cô gái mà hẳn để ý lâu như vậy, rốt cuộc cũng có thể đưa về nhà. Mạc Khắc cẩn thận bế Lạc Yên đang mơ màng trong lòng mình đi vào biệt thự.

Bước vào phòng khách, đặt cô xuống ghế sofa, Mạc Khắc lập tức nói với người đàn ông trung niên đang cung kính đứng ở một bên chờ lệnh của hắn:

"Chú Lâm, chú bảo dì Hà đi chuẩn bị nước ấm và một bát canh đi, hôm nay tôi sẽ ở đây chăm sóc cô ấy."

"Cái gì cơ?" Là một người luôn giữ vẻ bình tĩnh, nhưng lúc này chú Lâm không nhịn được mà hô lên một tiếng, lời vừa thốt ra, chú Lâm liền ý thức được bản thân đã thất thố, rất biết điều mà kịp thời ngậm miệng, sau đó đi tìm dì Hà truyền lời.

Mạc Khắc liếc nhìn bóng lưng chú Lâm một lúc, sau đó thu hồi ánh mắt, không có dấu hiệu tức giận.

Thật ra cũng không trách chú Lâm được, dù sao thì trước giờ Mạc Khắc luôn dành thời gian ở tổ chức, điều hành thế lực của mình, tuy có nhà nhưng hẳn rất ít khi trở về, có lẽ là do hắn không thích bầu

không khí vắng lặng tẻ nhạt ở nơi gọi là "nhà" này, nhưng hôm nay vì một cô gái, Mạc Khắc quyết định ở lại đây vài hôm chăm sóc cho cô. Dưới tay hắn có trợ lý năng lực xuất sắc, tập đoàn do hắn đứng đầu có gốc rễ thâm sâu như thế, giao cho cậu ta quản lý sản nghiệp vài hôm cũng không phá sản được.

Cho nên Mạc Khắc không chút bận tâm đưa ra quyết định này, thậm chí còn không thèm tham khảo ý kiến của Lạc Yên.

Dù sao cô vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại.

Lại nói đến Lạc Yên, từ sau khi được Mạc Khắc cứu ra, đã thoát khỏi nguy hiểm, rốt cuộc cô cũng không chống đỡ được nữa, ý thức cứ thế dần dần mơ hồ.

Tuy nhiên, cô vẫn chưa hoàn toàn bất tỉnh nhân sự, Mạc Khắc đối với cô ân cần như thế nào, cô đều cảm nhận được, bỏ qua những điểm đáng ngờ, trong lòng Lạc Yên không nhịn được mà cảm kích. Tính đến nay, hắn đã cứu cô hai lần, mà cô vẫn chưa thể báo đáp được hắn.

Trong lúc mơ màng, Lạc Yên quyết tâm cô nhất định sẽ dùng toàn lực báo đáp người đàn ông này.

Mạc Khắc ngồi bên cạnh, nhìn độ cong vô thức trên khoé môi cô, không tìm được lòng mà ngây người.

Dù tóc tai cô đang rối bù nhưng nụ cười vẫn đẹp như vậy...

Dù biết cảm xúc của mình đối với Lạc Yên không phải bình thường, nhưng Mạc Khắc vẫn luôn rất rõ, hắn là người lý trí, hắn đương nhiên hiểu đây không phải là tình yêu, không phải là cảm giác thích một người thần thánh kia, có chăng cũng chỉ là sự chiếm hữu đối với một món đồ chơi độc lạ.

Trước đó nghĩ như thế, nhưng giờ phút này, Mạc Khắc lại không dám chắc chắn.

Sự rung động xoắn xang, cảm giác trái tim đập nhanh hơn lúc bình thường...!Mạc Khắc rũ mắt, che đi cảm xúc nơi đáy lòng, trầm giọng gọi người giúp việc đưa Lạc Yên đi tắm.

Người cô bẩn như vậy, tóc tai lại bị đám bắt cóc làm cho rối bù, cô cần phải tắm rửa sạch sẽ.

Về cảm giác tim đập nhanh kia...!Mạc Khắc cười trào phúng một tiếng, nụ cười không rõ nghĩa.

Trong lòng hắn hiểu rõ, có một số thứ hắn vẫn không nên lún sâu vào, thân phận của hắn hiện tại chỉ có thể xem cô gái thú vị họ Lạc này như một món đồ, một trò chơi tiêu khiển, hắn tuyệt đối, ngàn vạn lần không thể động lòng với cô được.

Mạc Khắc mím chặt môi, quay người bước lên cầu thang, bóng lưng vốn luôn cô độc nay lại chứa thêm chút ẩn nhẫn không rõ ràng.

...

Hai ngày sau.

Dưới sự quan tâm nhiệt tình của dì Hà, Lạc Yên đã sớm khôi phục lại, mặc dù còn có chút ám ảnh với cảnh tượng đẫm máu ngày hôm đó, nhưng cô biết Mạc Khắc vì cô nên mới ra tay nổ phát súng kia, vì vậy, chuyện này đối với Lạc Yên cũng không phải là quá khó chấp nhận.

Huống hồ, hắn còn từng cứu cô hai lần, cô có tư cách gì mà trách móc người ta độc ác? Nếu Mạc Khắc lương thiện, hôm qua đã không dứt khoát cứu cô như thế.

Nghĩ đến việc này, Lạc Yên lại đau đầu.

Lần trước suýt bị tên biến thái họ Lâm cưỡng hiếp, may mà có Mạc Khắc xuất hiện kịp thời, lần này cũng vậy, vốn cho rằng bản thân chỉ còn đường cắn lưỡi tự sát, không ngờ Mạc Khắc lại xuất hiện, cứu cô một lần nữa.

Nói không cảm kích chắc chắn là giả, hai phần ân tình này, dù có bán mạng cô cũng phải trả lại.

Đang đứng Lạc Yên miên man suy nghĩ, cánh cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra, thân hình cao lớn của Mạc Khắc xuất hiện trong tầm mắt của cô, trên tay hắn còn cầm một bát cháo.

Cháo bốc khói nghi ngút, có vẻ như rất nóng, nhưng trên mặt Mạc Khắc lại không biểu hiện gì, Lạc Yên hơi tò mò, lẽ nào đây gọi là bàn tay đã nhuộm đầy đau thương nên không còn cảm giác sao?

Mạc Khắc đứng ở cửa phòng nhìn Lạc Yên thất thần, trong lòng không khỏi buồn cười, cô đang nghĩ về hắn phải không? Mạc Khắc chậm rãi bước đến, đặt bát cháo trên tủ đầu giường, khẽ cất giọng nói một từ ngắn gọn: "Ăn đi."

Lại như sợ cô nghĩ nhiều, hấn lên tiếng giải thích: "Cô vừa mới hồi phục, ăn cháo trắng vẫn là tốt nhất."

Lạc Yên gật đầu, cô đương nhiên biết điều này.

Mạc Khắc không nói gì nữa, Lạc Yên cúi đầu, chuyên tâm ăn bữa sáng.

Hai ngày nay đều là người giúp việc đút cho cô, hôm nay có thể tự mình làm, tâm trạng Lạc Yên thoải mái hơn nhiều.

Mạc Khắc đưa bữa sáng xong, không lập tức rời đi mà ngồi ở mép giường, chăm chú nhìn cô một lúc.

Dưới ánh mắt sáng quắc kia, Lạc Yên cũng không làm lơ được nữa, cô suy nghĩ một lúc rồi ngẩng đầu ngập ngừng nói:

"Đây đã là lần thứ hai anh cứu tôi, bây giờ anh là ân nhân cứu mạng, tôi...!suốt đời đều không bao giờ quên."

Ánh mắt cô nghiêm túc, khiến trong lòng Mạc Khắc như chảy qua một dòng nước ấm, hấn buồn cười xoa đầu cô: "Vậy thì cô phải trả ơn đầy đủ."

Lạc Yên gật đầu, cảm kích trong mắt không vơi đi, nhưng cơ thể vô thức tránh né khỏi bàn tay đang dạo chơi trên đầu cô của Mạc Khắc, động tác này của cô khiến sắc mặt Mạc Khắc trầm xuống.

Xem ra hấn ảo tưởng rồi, cô chỉ đơn thuần là cảm kích hấn, trái tim cô vẫn hướng về Âu Dục.

Chậc, suýt chút nữa khiến hấn động tâm, cô gái đáng ghét này...!hấn có nên nhốt cô lại không?

Nhốt lại, làm một món đồ chơi của riêng mình.

Nếu Lạc Yên biết được suy nghĩ trong lòng hấn, chắc chắn cô sẽ sợ đến mức té xỉu, cũng may cuối cùng Mạc Khắc từ bỏ ý định này.

Hấn làm ra vẻ không để ý, tự nhiên rút tay khỏi mái tóc dài của cô, làm như thuận miệng hỏi:

"Gần đây cô và Âu Dục thế nào rồi?"

Nghe thấy câu hỏi của Mạc Khắc, Lạc Yên thoáng sửng sốt.

Hoá ra người đàn ông này biết tất cả về cô? Hấn điều tra cô?

Lạc Yên không muốn thừa nhận, nhưng vừa rồi cô thật sự đã thất vọng.

Lúc cô tuyệt vọng, Mạc Khắc xuất hiện như một tia sáng, kéo cô ra khỏi vũng bùn lầy, cho cô được sạch sẽ như thuở ban đầu, nhưng bây giờ cô lại vô tình biết được hần điều tra cô.

Mối quan hệ giữa cô và Âu Dực không phải bí mật, đến những cư dân mạng nếu chú ý tin tức là có thể biết, thân phận của Mạc Khắc không cần đoán cũng rõ, hần không phải người bình thường, hần biết chuyện cô là vợ của Âu Dực cũng không có gì lạ, nhưng...!từ câu hỏi của Mạc Khắc, cô có thể cảm nhận được hần hiểu rõ rằng quan hệ giữa cô và Âu Dực không tốt đẹp như bên ngoài.

Nếu không phải ra tay điều tra, chắc chắn Mạc Khắc không thể biết được điều này, bởi vì Âu Dực diễn xuất rất tốt, nếu không phải là người trong cuộc, cô thậm chí còn tin rằng Âu Dực thật sự yêu cô.

Lạc Yên có chút buồn bã, hoá ra Mạc Khắc đã điều tra toàn bộ về cô rồi sao? Nhưng ngẫm lại cũng không có gì lạ, khi còn đang hôn mê ở căn phòng dưới tầng hầm, cô có nghe người đàn ông trung niên kia đề cập đến quan hệ giữa Âu Dực và Mạc Khắc, dường như giữa hai người bọn họ không được tốt lắm.

Hơn nữa, trong hai ngày ở nhà Mạc Khắc, cô còn nghe thuộc hạ tám chuyện với nhau rằng người đàn ông trung niên có ý định xâm hại cô kia bắt cóc cô là có mục đích, ông ta muốn dùng cô để uy hiếp Âu Dực, dụ dỗ Âu Dực một mình đến căn phòng đó, mượn cơ hội anh một thân một mình để xử lý anh, lấy lòng Mạc Khắc.

Cho nên Mạc Khắc và Âu Dực là kẻ thù sao? Hay là đối thủ?

Dù là kẻ thù hay đối thủ, đôi với cô mà nói đều không phải là tin tức tốt.

Mạc Khắc là ân nhân của cô, là người đã cứu cô hai lần.

Âu Dực lại là chồng trên danh nghĩa, còn là người đàn ông cô yêu, mặc dù cô quyết tâm buông bỏ tình cảm, nhưng dây dưa chờ đợi nhiều năm như vậy, đâu phải muốn buông là buông được?

Thật đau đầu...

Nhớ đến Âu Dực, đáy mắt Lạc Yên hiện lên vẻ đau thương.

Ngày hôm đó anh từ chối cứu cô không chút do dự, giọng nói lạnh lùng của anh lúc đó cô còn nhớ rất rõ.

Đó cũng là lý do cô chậm chạp ở nơi này, một chút cũng không muốn trở về, dù trong lòng đã nhớ anh muốn phát điên.

Anh chán ghét cô như vậy không phải sao? Chỉ cần không nhìn thấy cô, sợ rằng anh vui còn không được.

Nếu cô không xuất hiện có thể khiến anh vui vẻ, vậy thì cô nguyện cả đời này đều tránh xa anh.

Hơn nữa lúc trước Âu Dục nói hôn nhân này là để che mắt người ngoài, bởi vì lúc trước hai người bị truyền thông phát hiện đang mập mờ trên giường nên không thể không kết hôn, qua hai năm, mọi chuyện sẽ dần lắng xuống, cũng là lúc thích hợp để ly hôn.

Vừa vặn cuộc hôn nhân này cũng sắp tròn hai năm rồi...

....

Chương 57: 57: Anh Lại Muốn Làm Gì

Lạc Yên ở bên kia không vui vẻ, bên này Âu Dực cũng chẳng thoải mái chút nào.

Anh phát hiện, hai ngày qua Lạc Yên vẫn không có dấu hiệu trở về. Ở cùng người đàn ông đó khiến cô vui vẻ như vậy sao? Ở cùng đối thủ của anh khiến cô lưu luyến như vậy sao?

Tay Âu Dực siết chặt, vô thức vò nát đồng tài liệu, nghĩ đến cảnh tượng hai người bọn họ cùng nhau hôn môi, thậm chí là quấn lấy nhau trên giường...!Anh thật sự không muốn nghĩ nữa!

Vì cái gì? Vì cái gì mà trong khi anh sốt ruột đợi cô, cô lại vui vẻ ở cùng người đàn ông khác? Anh là xử nam, trước nay ngoại trừ cô ra, anh chưa từng lấn giường với ai, thậm chí đến cả Lạc Mạn - người phụ nữ mà anh từng tâm tâm niệm niệm từ thời niên thiếu, anh cũng chưa từng chạm vào.

Vậy mà cô lại có thể thoải mái dây dưa với người này người kia, từ Trần Khôn cho đến Mạc Khắc?

Anh không cam tâm! Không muốn tiếp tục thờ ơ nữa!

Mặc kệ Lạc Mạn, mặc kệ người mà anh từng cố chấp tìm kiếm, bây giờ anh đã bị Lạc Yên làm cho thần hồn điên đảo, tâm trạng thất thường.

Cô có gan câu dẫn anh, vậy thì phải có gan chịu.

Âu Dực nhìn chằm chằm bức tường đối diện, một lúc sau anh nheo mắt, dường như hạ quyết tâm làm chuyện gì đó.

Âu Dực lấy điện thoại ra, bấm gọi một dãy số đã lâu chưa động đến. Không quá hai giây, đầu dây bên kia truyền đến thanh âm ngắn gọn mà cung kính:

"Lão đại, ngài có chuyện gì cần giao phó?"

"Bằng mọi cách phải tìm cô ta về, đưa trở lại biệt thự của tôi."

Âu Dực gần như nghiến răng nghiến lợi nói ra.

Thuộc hạ còn chưa rõ lắm: "Cô ta...! Lão đại, ý ngài là ai?"

"Vợ tôi, Lạc Yên."

...

Một ngày mới ở Mạc gia.

Mạc Khắc là lão đại của bang phái lớn, không cần nghĩ cũng biết, thời gian rảnh rỗi của hắn hầu như đều là thời gian ngủ, những ngày gần đây, hắn dành quá nhiều thời gian cho Lạc Yên, thành ra những việc cần hắn xử lý lại bị chậm trễ.

Hôm nay, sau khi chắc chắn Lạc Yên đã hoàn toàn hồi phục sức khoẻ, Mạc Khắc mới yên tâm giao cô lại cho dì Hà chăm sóc, sau đó đến căn cứ xử lý những ngày gần đây.

Hiện tại, trong nhà chỉ còn lại Lạc Yên và những người làm.

Người giúp việc đều đang làm việc, Lạc Yên ngồi trong phòng có chút nhàm chán, cô nhìn xung quanh một lúc, quyết định đi dạo để giết thời gian.

Dù sao cũng đã đến đây, không tham quan thì thật uổng phí, trước khi đi, Lạc Yên còn không quên nói với dì Hà một tiếng: "Dì Hà, cháu muốn tham quan nơi này một chút, dì đừng lo lắng đi tìm nhé."

Dì Hà cười cười gật đầu, ánh mắt chứa đầy thiện ý.

Phải nói, cô gái này thật sự rất được lòng bà, lúc đầu Mạc Khắc đưa cô về, bà quả thật có chút lo lắng, từ ánh mắt của Mạc Khắc, không khó để nhìn ra tình cảm của hắn đối với cô gái này.

Mạc Khắc chưa từng yêu đương, kinh nghiệm tình trường hoàn toàn là con số âm, lỡ như hắn bị cô gái này lừa, vậy thì đúng là đáng thương.

Ban đầu không yên tâm, nhưng qua vài ngày ở chung, Dì Hà cũng biết được Lạc Yên không phải là loại người ham hư vinh như bà nghĩ.

Cô lễ phép vô cùng, vừa biết điều vừa xinh đẹp, cười lên như một bông hoa nở rộ, khiến bà có cảm giác gần gũi, vì vậy, lo lắng của dì Hà hoàn toàn biến mất chỉ sau vài ngày ở chung.

Một cô gái tốt như vậy, rất xứng đôi với cậu chủ của bà.

Bây giờ Lạc Yên chỉ đưa ra một yêu cầu rất đơn giản, còn rất tốt, dì Hà đương nhiên không ngăn cản.

Lạc Yên mỉm cười, bước chân rời khỏi phòng, cô đi khắp căn biệt thự rồi đi đến sân vườn, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên bởi độ xa xỉ nơi đây.

Bình cổ từ mấy ngàn năm trước? Hoá thạch voi ma mút? Hoá thạch của một số côn trùng từ thời gian rất lâu trước kia? Tất cả đều được trưng bày khắp căn biệt thự.

Đến mức khiến Lạc Yên có cảm giác, nếu cô không cẩn thận làm hỏng một trong những món đồ vật ở đây, dù có bán mạng hay bán thân, bán luôn lục phủ ngũ tạng của cô cũng không đủ để đền bù. Nghĩ đến trường hợp đó, Lạc Yên hơi rùng mình, cô cảm thấy để giữ an toàn cho cái mạng nhỏ của mình, cô vẫn trên tránh xa cái nơi tràn ngập mùi tiền này thì hơn.

Lạc Yên vì sợ phải bán thân, không có tiết tháo*** rời đi.

*** Theo nghĩa Tiếng Việt: tiết tháo là lòng giữ vững không đổi.

Lạc Yên cất bước đi đến vườn hoa, trước đó cô có nghe Mạc Khắc nhắc đến rằng hấn rất thích trồng hoa, nhất thời Lạc Yên sinh lòng hiếu kỳ, muốn đi xem thử.

Quả đúng như Mạc Khắc đã nói, khi nhìn thấy vườn hoa nhà hấn, trong đầu Lạc Yên xuất hiện hai từ: "kinh diễm".

"Thật đẹp..." Lạc Yên mê mẩn đưa tay sờ lên cánh hoa màu tím nhạt, không nhịn được nói thəm.

Từ nhỏ cô đã thích hoa, thích cỏ dại, nhưng điều kiện không cho phép cô có thú vui xa xỉ này, Lạc Yên nghĩ, ngay cả cơm cũng bữa đói bữa no thì cô có tư cách gì mà yêu thích hoa dại đây? Thế là hoa cũng giống như biển, dần dần đi vào dĩ vãng theo thời gian, ít ai biết được cô từng yêu thích chúng thế nào.

Hiện tại, ngay trước mắt cô là một cánh đồng hoa đủ mặt sắc, Lạc Yên có cảm giác những cảm xúc đau buồn trước kia cũng không còn nặng nề như vậy nữa, thậm chí lòng cô cũng tĩnh lặng hơn.

Một lúc sau, Lạc Yên cong cong khoé môi, chậm rãi rút tay trở về.

Dù sao cũng lâu như vậy rồi, nếu cô còn không vào nhà, dì Hà sẽ không yên tâm mất.

Thế là Lạc Yên quyết định trở lại nhà, ngay lúc cô vừa định quay người trở lại, đột nhiên trước mắt cô tối sầm.

Đôi mắt bị một dải lụa đen che mất tầm nhìn, một luồng mùi hương kì lạ vương quanh chớp mũi, Lạc Yên vùng vẫy vài cái, sau đó dần dần ngất đi, trước khi mất ý thức, cô nghe thấy âm thanh trò chuyện của hai người đàn ông.

"Có cần xử lý mùi hương không?"

"Xử lý sạch sẽ đi, Âu tổng đã dặn dò là nếu có thể thì đừng nên để lại chút dấu vết gì."

"Được, cậu đưa cô ta về biệt thự trước đi, tôi ở đây xử lý mọi lúc rồi trở về."

"Được, nhớ cẩn thận."

Lạc Yên mơ màng, Âu tổng ư? Là Âu Dực thuê người bắt cô về sao? Anh lại muốn làm gì nữa đây....

Chương 58: 58: Say Tình H

Đêm hôm đó, trong phòng ngủ ở biệt thự của Âu Dực.
Âu Dực ngồi trước bàn làm việc, ánh mắt không tập trung nhìn vào màn hình máy tính.

Trên màn hình là nội dung mà người ngoài xem không thể hiểu được, Âu Dực xoay bút, chọt chọt lên mặt bàn, tạo ra âm thanh lách cách, dường như lực chú ý của anh đang đặt vào một chuyện không mấy liên quan.

Hai phút sau, Âu Dực buông chiếc bút xuống bàn, xoay người đi về phía giường ngủ.

Nhìn cô gái đang nhắm mắt nằm yên tĩnh, chân mày anh hơi nhíu lại. Không biết có phải hai tên bắt cóc dùng quá nhiều hương liệu gây mê hay không, đã qua hơn mười hai tiếng nhưng người trên giường vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Âu Dực thở dài, nhìn cô vài giây rồi quay trở lại bàn làm việc.

Anh vừa ngồi xuống ghế, còn chưa ổn định lại thì đầu giường đã truyền đến tiếng nỉ non nhẹ.

Âu Dực lập tức quay đầu nhìn lại, quả nhiên, hai mắt cô gái trên giường đã mở ra, cô loay hoay một lúc, cố chịu đựng cảm giác uể oải mà rướn người ngồi dậy.

Có lẽ do vừa mới tỉnh lại sau mấy tiếng hôn mê nên Lạc Yên vẫn chưa rõ tình hình hiện tại, đến tận khi nhìn thấy Âu Dực mặt không biểu cảm nhìn cô, cô mới giật mình, đồng thời ký ức hôm qua cũng truyền về.

Âu Dực...! Cho người bắt cô đem về? Theo phương thức này?

Ký ức quay trở lại, Lạc Yên không thể tin, cũng không thể chấp nhận được cách làm của Âu Dực.

Tại sao? Tại sao anh lại dùng phương thức này đưa cô trở về?
Chẳng khác gì đang sỉ nhục cô bỏ nhà theo người đàn ông khác,
khiến anh bất lực đến mức chỉ có thể dùng cách này?
Sao anh lại làm vậy? Rõ ràng chỉ cần một cuộc gọi, cô nhất định sẽ
trở về mà?

Giọng nói lạnh nhạt của Âu Dực đánh tan dòng suy nghĩ hỗn loạn
của Lạc Yên.

"Cô đúng là biết chơi nhỉ? Nếu không phải tôi cho người đến đưa cô
về, cô còn định ở cùng hắn ta đến khi nào?"

Lạc Yên mấp máy cánh môi, cuối cùng cũng không nói gì.

Sự im lặng này của cô, ở trong mắt Âu Dực lại trở thành thừa nhận,
anh nhìn cô hồi lâu, sau đó cười lớn.

Nụ cười buồn, một nụ cười không lần đến đáy mắt.

Âu Dực cúi người, bàn tay dùng sức bóp chặt cằm cô, ép cô ngẩng
đầu nhìn thẳng vào mắt mình.

"Nhìn tôi đi, tại sao cô không nhìn tôi?" Âu Dực gằn từng tiếng, càng
thêm dùng sức, sự mạnh mẽ của anh khiến Lạc Yên cảm thấy đau.
Không phải, không phải đau, chính xác mà nói là rất đau.

Lạc Yên rử mắt, trong lòng dâng lên một cỗ tử thân vô hình, cô mím
chặt môi, một lời cũng không nói, phản ứng này của cô khiến lửa
giận trong lòng Âu Dực ngày càng lớn, anh nghiêng răng, đẩy ngã cô
xuống giường, cơ thể cao lớn đè lên người cô, một luồng hơi thở
lạnh lẽo nam tính bao quanh người cô.

"Âu Dực, anh làm gì, anh..." Lời nói tiếng theo của Lạc Yên bị nụ hôn
bất ngờ của người đàn ông chặn lại.

Nụ hôn của Âu Dực vụng về, không có kĩ xảo, cũng không có sự
quyến luyến, chỉ có lạnh lùng và tức giận.

Anh đem tất cả cảm xúc bức bối suốt mấy ngày qua trút hết lên môi
cô, đầu lưỡi mạnh bạo xâm nhập, cắn rồi lại cắn, khiến Lạc Yên càng
thêm đau đớn.

Lạc Yên yếu ớt chống cự, qua hai giây, cô cũng không muốn chống

cự nữa.

Nụ hôn này, thưở thiếu thời cô còn mong đợi biết bao nhiêu? Ngày đêm mơ về chàng thiếu niên trong mộng, mơ về một hình ảnh tốt đẹp trong tương lai của hai người, mơ về một nụ hôn lãng mạn trong đêm trăng đẹp đẽ, mơ về...!rất nhiều, rất nhiều nữa.

Nhưng cô đâu ngờ được kia thật sự chỉ là mơ, hoàn cảnh hai người gặp lại nhau lại hết sức trớ trêu, cô đem tình cảm chân thành đổi lấy một trái tim sắt đá đã thuộc về người khác.

Lạc Yên cuối cùng cũng không phản kháng nữa, cô vụng về đáp lại nụ hôn của người đàn ông nặng nề trên thân, như muốn đổi lấy chút ngọt ngào cuối cùng, để sẵn sàng đón nhận cuồng phong từ anh.

Âu Dực chìm đắm trong xúc cảm mềm mại từ đôi môi cô gái mang đến, anh chỉ muốn phát tiết, không nghĩ rằng cô sẽ đáp lại, cho nên khi cảm nhận được đầu lưỡi không mấy thuần thực của cô gái, Âu Dực đờ người ra, động tác tiếp theo cũng không tiếp tục.

Cô đáp lại anh? Là tình cảm hay là ý đồ khác?

Âu Dực hoàn toàn tỉnh táo, anh vội vàng tách môi ra khỏi đôi môi đã sưng tấy của cô, nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng, sau đó cất giọng châm chọc:

"Thế nào? Lạc Yên, cô không nhịn được nữa rồi sao? Nếu hôm này người hôn cô là gã đàn ông khác, có phải cô cũng đáp lại cuồng nhiệt như vậy không? Hay là hơn thế này nữa?"

Vừa nãy Âu Dực rời môi không báo trước, Lạc Yên còn chưa kịp lấy lại tinh thần đã bị ảnh hưởng chất vấn.

Sau vài giây, cô mới chậm chạp hiểu ra ý tứ của anh.

Hốc mắt Lạc Yên đỏ lên, trong lòng không thể hiểu nổi người đàn ông này.

Sao anh có thể không nói lý lẽ như thế được? Là anh chủ động hôn cô, sao bây giờ lại biến cô thành người đàn bà lẳng lơ rồi?

Rốt cuộc đối với anh thì cô là cái gì?

Rõ ràng anh bỏ rơi cô, rõ ràng lúc cô gặp nguy hiểm, anh nhìn thấy tất cả nhưng chỉ lạnh lùng liếc mắt, sau đó tắt ngang điện thoại.

Anh không hề quan tâm đến an nguy của cô, bây giờ lại làm như cô là người có lỗi, trách móc si nhục cô.
Lạc Yên thật sự tức giận, lửa giận bùng lên dưới đáy mắt.

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, mở miệng gằn từng chữ:
"Phải, nếu là người khác, tôi không những đáp lại hấn, tôi còn cời quần áo của mình, sau đó mặc hấn muốn làm gì thì làm! Tôi lẳng lơ nhiều vậy đấy, Lạc Yên vợ anh lẳng lơ như vậy đấy! Anh đi tìm Lạc Mạn tốt đẹp của anh đi!"

"Rõ ràng anh không có tình cảm với tôi, sao không đi tìm Lạc Mạn rồi để tôi sống yên ổn? Tôi không cầu vinh hoa phú quý, không cầu tiền bạc giàu sang, cũng không cầu tình yêu xa xỉ từ anh, tôi chỉ cần được sống yên ổn qua ngày, nguyện vọng đơn giản như thế, anh đừng làm khó tôi nữa được không?"

"Âu Dực, anh sinh ra trên đỉnh Kim Tự Tháp, anh muốn gì có nấy, anh làm sao hiểu được tôi? Mà thôi, tôi cũng không cần anh hiểu, bây giờ nếu anh muốn ly hôn, chúng ta có thể lập tức ly hôn, anh muốn ở bên Lạc Mạn, tôi tuyệt đối sẽ không quấy rầy!"

Có lẽ vì cảm xúc lâu ngày bùng phát, Lạc Yên mới đầu không định nói nhiều như thế, nhưng càng nói cô càng tủi thân, cuối cùng tức giận xả hết vào anh.

Âu Dực nghe cô nói, siết chặt hai tay, mu bàn tay nổi lên gân xanh rõ rệt.

Anh nhìn cô với ánh mắt sắc lạnh, như muốn khắc sâu những lời cô nói ngày hôm nay vào trong lòng.

Hai từ ly hôn cô nói ra thật dễ dàng, nhẹ nhàng đến mức khiến Âu Dực mất hết lý trí.

Anh không màng bản thân nguy hiểm, mặc cho thân phận bị nhiều kẻ trong bóng tối dòm ngó, một mình lái xe điên cuồng đến nơi hoang vắng chỉ để cứu cô.

Để rồi anh nhận lại được gì? Một màn tình chàng ý thiếp giữa vợ mình và đối thủ truyền kiếp.

Những từ hạ lưu như cời quần áo, cô nói ra cũng thật dễ dàng, liệu khi không có mặt anh, cô và Mạc Khắc đã làm gì với nhau? Hôn môi, ôm ấp, hay là hơn thế nữa?

Ánh mắt Âu Dực tối sầm lại, một lần nữa, anh đề lên người cô, bắt đầu một nụ hôn mang theo xâm lược và chiếm đoạt.

Lần này Lạc Yên không phản kháng nữa, dù sao cũng chỉ là một nụ hôn, sức lực anh hơn người, phản kháng cũng vô ích.

Hơn nữa, cho dù không chỉ dừng lại ở hôn môi thì đã làm sao? Anh muốn làm chuyện đó, cô cũng không chống cự, dù sao hai người cũng không phải là lần đầu tiên làm với nhau, hơn nữa...!trong lòng cô đã đưa ra quyết định.

Nếu anh muốn, vậy thì ân ái với nhau một lần, chìm trong hoan lạc với nhau một lần, xem như gỡ bỏ nút thắt bấy lâu nay, chấm dứt đoạn nghiệt duyên vốn không nên bắt đầu.

Sau này không gặp lại nhau nữa, qua một thời gian, người đàn ông này sẽ quên đi vật cản đường là cô thôi.

"Cách."

Tiếng tắt đèn vang lên, bóng tối bao phủ, Âu Dực đỏ mắt, trong mắt nhiễm lên sắc dục, anh dùng vài động tác thô bạo tháo bỏ những mảnh vải vướng víu của người dưới thân.

...

Đầu lưỡi Âu Dực đi chuyển từ vành tai Lạc Yên xuống dưới, lướt qua xương quai xanh tình xảo và hai đồi núi đầy đặn trước ngực cô. Đột nhiên môi anh phủ nơi nhô lên đó, sự ấm áp từ trong khoang miệng anh truyền đến khiến cơ thể Lạc Yên run lên, cả người tê dại, một luồng điện không rõ tên truyền khắp cơ thể.

Lạc Yên khẽ thở dốc, trên người cô không mảnh vải che chắn, lộ ra cơ thể tuyệt đẹp dưới thân hình vạm vỡ của người đàn ông.

Đêm đã khuya, ánh trăng mờ ảo hắt vào, không đủ để soi sáng khắp căn phòng, vết bớt hình quả táo cắn dở trên ngực đã mờ dần, lúc này như ẩn như hiện, Âu Dực đang chìm đắm trong sự mềm mại của cô, không để ý đến chi tiết này, chỉ cho rằng đó là một vết sẹo nhỏ, anh không để tâm, tiếp tục làm chuyện mà anh muốn làm đã lâu.

Cũng vì quá gấp gáp, sau này nhớ lại, Âu Dực luôn sống trong dần vật và hối hận mỗi ngày.

Nếu anh chú ý kĩ, ngay từ lần đầu ân ái, anh đã nhận ra cô, sẽ không bỏ phí mấy năm hành hạ nhau như thế này.

Đêm đã khuya, sau khi thực hiện màn dạo đầu đầy đủ, Âu Dực cầm theo vật nóng rục giữa hai chân tiến vào.

Dù không phải lần đầu anh xâm nhập vào cơ thể cô, nhưng kích thích của anh quá lớn, Lạc Yên vẫn đau đến phát dại.

Cô cắn răng để bản thân không bật khóc thành tiếng, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được.

Lạc Yên rơi nước mắt, không chỉ vì đau mà còn vì nhiều nguyên nhân khác, vì sự khó hiểu của Âu Dực.

Anh ghét cô, anh có ác cảm với cô, nhưng anh vẫn muốn làm tình với cô.

Nực cười.

Nước mắt lã chã, Lạc Yên biết biết bây giờ không phải là thời điểm thích hợp để khóc, từ trước đến nay, cô luôn không để bản thân trở nên yếu ớt trước mặt anh.

Nhưng đêm nay cô thật sự không chịu được nữa, sự mạnh mẽ của anh trở thành vũ khí khiến cô phải đầu hàng.

Giọt nước mắt rơi xuống, đau đớn và khoái cảm đan xen che đi vẻ đau thương trong đôi mắt xinh đẹp, lúc sau, tiếng khóc nhẹ dần, cuối cùng biến mất, trở thành tiếng nỉ non rên rỉ mỉa mai.

Âu Dực điều chỉnh tư thế, một lúc sau dồn dập chuyển động trên cơ thể cô.

Anh thờ d.ốc, thì ra cô đẹp như vậy, thì ra tư vị của việc làm tình lại tuyệt vời đến thế.

Lạc Yên ôm lấy tấm lưng anh, sự chủ động mê hoặc của cô lúc này đối với Âu Dực là vũ khí chí mạng.

Anh gầm nhẹ một tiếng, tốc độ đưa đẩy càng thêm kinh người.

Lạc Yên nhắm mắt, chỉ đêm nay thôi, sau đêm nay, cô sẽ rời đi, đi đến một nơi thật xa, đi đến một nơi mà anh không tìm thấy được.

Ở đó, cô sẽ tận hưởng mọi vẻ đẹp của thế gian, quên đi hết nỗi bi thương trong quá khứ, bắt đầu một cuộc sống thanh bình.

Tiếng rên rỉ của cô cất cao bởi sự xâm chiếm mạnh mẽ của người

đàn ông, Lạc Yên thầm nghĩ, đêm nay sao mà dài đến thế.

Chương 59: 59: Cô Rời Đi Rồi

Lạc Yên chỉ muốn bên anh một lần, không ngờ Âu Dực lại có nhu cầu lớn đến thế, hai người lăn lộn từ đêm đến rạng sáng, gần 6 giờ sáng, khi cô đã cạn kiệt sức lực, Âu Dực mới miễn cưỡng cảm thấy thoả mãn, cũng buông tha cho cô mà đi ngủ.

Khoảng 30 phút sau, chờ Âu Dực ngủ xong, Lạc Yên mới chậm rãi ngồi dậy.

Cô đã quá coi trọng bản thân, không ngờ Lạc Yên vừa mới rướn người, sức lực đã không còn chút gì, trực tiếp ngã trở lại mặt giường mềm mại.

Lạc Yên thẫn thờ nhìn trần nhà, cô bắt đầu hối hận, lẽ ra cô nên chừa lại cho bản thân chút sức lực.

Không sao, bây giờ không gấp.

Dù sao Âu Dực vừa hoạt động cơ thể xong, dù anh không mệt nhưng cũng cần nghỉ ngơi, hẳn là rất lâu sau anh mới tỉnh lại.

Xem như cô vẫn còn thời gian chuẩn bị mọi thứ.

Lạc Yên giữ nguyên tư thế nằm như cũ, trong lòng chậm rãi lên kế hoạch.

Thẳng đến hơn 8 giờ sáng, cơ thể cô mới hồi phục được phần nào.

Lạc Yên rướn người ngồi dậy, chân cao chân thấp đi về phía phòng tắm, ngâm mình vào bồn nước nóng tắm rửa sạch sẽ một lượt.

Từng dấu vết của cuộc hoan ái trên cơ thể xinh đẹp trắng ngần minh chứng cho sự kịch liệt đêm qua.

Nhìn xuống cơ thể mình, da mặt Lạc Yên hơi đỏ lên, hai má nóng bừng, hình ảnh đêm qua lại ùa về.

Âu Dực, anh đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả...

Tắm xong, Lạc Yên mặc quần áo chỉnh tề, không phải là quần áo ngủ hay quần áo đến bệnh viện, mà là loại quần áo thuận tiện cho việc di chuyển thời gian dài.

Lạc Yên lau khô tóc, bước vào phòng cầm điện thoại đặt vé máy bay, sau đó thu dọn đồ đạc vào vali hành lí, tìm lại một số giấy tờ quan trọng cất vào túi xách.

Ngoài quần áo và sổ tiết kiệm riêng, Lạc Yên còn mang theo vài cuốn sách mà cô yêu thích, còn có một cuốn sổ với mặt bìa đã cũ kĩ, nhuộm dấu vết thời gian.

Đây là cuốn nhật ký của cô, cuốn nhật ký mà cô dành tiền tiêu vặt mua được sau khi gặp Âu Dực vào mười mấy năm trước.

Từng nét chữ, từ non nớt cho đến trưởng thành, đều chứa đầy tình cảm của cô đối với anh.

Mỗi lần nhớ anh, cô đều đem hết nỗi lòng của mình gửi gắm trên trang giấy.

Cô không thường xuyên viết nhật ký, nhưng cuốn sổ dày cộm đã sắp bị cô dùng hết, đủ để thấy suốt 12 năm chờ đợi, cô nhớ anh như thế nào.

Nhớ, nhiều lúc muốn phát điên phát dại.

Nhưng vẫn kiên nhẫn, vẫn tự cho bản thân niềm tin chờ anh đến thực hiện lời hứa năm nào.

Không nghĩ đến...!Anh lại nhận nhầm người.

Trách anh không để ý đến cô, trách anh không điều tra kĩ càng hay trách Lạc Mạn mưu mô xảo quyệt?

Không, bọn họ không đáng trách, chỉ trách cô ngu muội, tin vào truyện cổ tích, tự sắm cho mình vai lọ lem chờ hoàng tử đến đón về cung điện.

Lại không biết, cung điện của anh đầy rẫy những đau thương.

Cho nên mới nói, đều trách cô không đủ sáng suốt ngay từ đầu, đều trách trái tim cô quá mềm yếu, quá yêu người đàn ông lãnh khốc này.

Lạc Yên nhìn cuốn sổ cũ kĩ, khẽ mỉm cười, nụ cười sạch sẽ ngọt ngào nhất từ trước đến nay của cô.

Sau hai giây, cô quyết định bỏ lại cuốn sổ ở nơi này.

Đúng vậy, anh hành hạ trái tim cô lâu như thế, phải để anh biết tình cảm cô dành cho anh lớn đến thế nào.

Lạc Yên nhìn cuốn sổ lần cuối, sau đó đặt trên bàn, nghĩ ngợi một lúc, cô ngồi xuống chiếc ghế màu xám lạnh lẽo, tay cầm bút viết một phong thư.

"Gửi Âu Dực, chàng thiếu niên em thầm thương trộm nhớ thuở thiếu thời..."

Khi xong xuôi mọi việc cũng đã là nửa giờ chiều, Lạc Yên nhìn người đàn ông đang say giấc trên giường lần cuối, sau đó kéo vali rời đi. Người hầu trong nhà không biết hôm qua cô vừa bị Âu Dực cho người bắt về, nhìn thấy cô kéo vali chỉ cho rằng cô đi vì mục đích công việc, cũng không suy nghĩ nhiều.

Vì thế nên cũng không ngăn cản.

Bọn họ không ngờ, chính vì sự chủ quan này của bọn họ, sau này bọn họ phải chứng kiến Âu Dực điên cuồng tìm vợ suốt 5 năm.

...

Một giờ sau.

Âu Dực tỉnh lại trong cảm giác sáng khoái mà cả đời này anh chưa bao giờ được nếm trải.

Lần đầu tiên làm chuyện đó là lần ở khách sạn, khi ấy vì bị chuốc thuốc, còn bị phóng viên bắt gặp, tâm trạng anh chỉ còn lại sự bực bội.

Hơn nữa, lúc đó anh chưa có tâm tư gì với Lạc Yên, nếu dùng một từ ngắn gọn để tóm tắt về cảm xúc của anh đối với cô khi đó, có lẽ là chán ghét.

Đúng thế, là chán ghét, lúc đó anh thật sự chán ghét cô, đến mức...!chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày tâm anh lại vì cô mà trở nên cuồng loạn.

Đêm qua làm chuyện đó, cũng chỉ mới lần thứ hai.

Anh không biết bản thân đã chà đạp cô bao nhiêu lần, chỉ biết là vô cùng thoải mái, tựa như con thú mà anh luôn khắc chế được giải thoát, vươn mình ra ngoài.

Đề cô dưới thân tùy ý khi dễ, nghe từng tiếng nấc nhỏ như muỗi kêu của cô, sức lực của anh như tăng gấp bội, lực đạo cũng mạnh bạo hơn.

Âu Dực nhớ lại hình ảnh kiều diễm đêm qua, khoé môi đã cong lên từ lúc nào không hay.

Đêm qua chỉ là xúc động nhất thời, anh chỉ định dây dưa một chút, phát tiết bản thân đến giới hạn nhất định, không ngờ cô lại thuận theo, không có ý tứ phản kháng.

Vì vậy, mọi chuyện thuận theo lẽ tự nhiên, hai người quấn quýt nhau suốt một đêm.

Lạc Yên thuận theo anh...! Có phải đối với Trần Khôn, hoặc là Mạc Khắc, cô cũng sẽ mềm mại hưởng thụ dưới thân bọn họ như vậy? Dù sao cũng không biết được, nhưng...

Ha, nhìn xem, Lạc Yên dễ dàng trao bản thân cho anh thật đấy, đối với người đàn ông khác, hẳn là cô cũng nhiệt tình như vậy.

Là loại người anh ghét nhất...

Âu Dực đưa mắt nhìn đồng hồ, bây giờ đã là hai giờ chiều, anh chưa bao giờ thức dậy vào giờ này, hôm nay là trường hợp hiếm hoi trong đời.

Điều này đủ để chứng minh đêm qua hai người đã kịch liệt như thế nào.

Có điều...! Hiện tại mọi chuyện hơi khó giải quyết.

Bây giờ hai người đã đi đến tình trạng này, mọi chuyện càng thêm rối rắm, anh muốn hoà hợp sống cùng cô một lần, nhưng mỗi khi muốn nở nụ cười với cô, trong đầu anh lại xuất hiện hình ảnh cô bé yếu ớt 12 năm trước, cả những uất ức của Lạc Mạn.

Tuy rằng anh đã tự dặn lòng không để ý chuyện quá khứ nữa, nhưng hoá ra anh vẫn không nhịn được.

Âu Dực để ý, anh rất mâu thuẫn.

Hướng giải quyết vẫn chưa có...

Âu Dực vươn người ngồi dậy, theo bản năng nhìn sang bên cạnh, tầm mắt tìm kiếm bóng dáng quen thuộc, ánh mắt vừa đánh sang, lại phát hiện không có Lạc Yên ở đâu.

Cô còn tỉnh lại trước anh sao? Có lẽ vậy, Âu Dực không nghĩ nhiều.

Anh mặc lại quần áo chỉnh tề, vệ sinh đơn giản rồi bước ra khỏi phòng ngủ, đi đến phòng ăn ăn bữa sáng muộn.

Ăn sáng vào lúc hai giờ chiều, đây là lần đầu tiên Âu Dực làm loại chuyện nhảm nhí này.

Sau khi ăn xong, Âu Dực vẫn không thấy Lạc Yên đâu, mặc dù có hơi cảm thấy kì lạ nhưng anh không đa nghi, chỉ cho rằng cô có việc bận, dù sao Lạc Yên cũng ít khi ở nhà.

Cho đến đi đi vào phòng ngủ, Âu Dực mới phát hiện trên bàn có để lại một phong thư được đè bên dưới một cuốn sổ dày cộm.

Âu Dực cầm cuốn sổ lên, nhặt lấy phong thư xinh đẹp.

Một phong thư sạch sẽ, bên ngoài là nét chữ tinh tế dịu dàng, viết lên một cái tên quen thuộc.

Là Lạc Yên, cô để lại một bức thư tay.

Không biết vì sao, trong lòng Âu Dực lại dâng lên cảm giác bất an, tay anh run run mở phong thư.

Bên trong phong thư là những dòng bút uyển chuyển mang phong cách của người con gái tại vị trong trái tim anh, Âu Dực cẩn thận đọc từng chữ một, theo thời gian, sắc mặt anh ngày càng tái dần.

Nội dung bức thư như sau:

"Gửi Âu Dực, chàng thiếu niên em thầm thương trộm nhớ suốt thiếu thời.

Chàng thiếu niên em ngày nhớ đêm mong, không lúc nào em ngừng trông ngóng, không lúc nào em ngừng chờ đợi.

Chàng thiếu niên 15 tuổi với lời hứa hẹn khiến lòng người ta rung động từng hồi.

Và cả người đàn ông 28 tuổi lạnh lùng tàn nhẫn, vô tình lãnh khốc.

Em yêu anh, em chưa từng ngừng yêu anh.

Cho dù em giả vờ lạnh nhạt, cho dù em giả vờ không để ý, trái tim em chưa bao giờ không tràn ngập hình bóng anh.

Không phải là sự ngọt ngào ôn nhu của anh, mà là cách anh đối xử với em tàn nhẫn như thế nào.

Em đã suy nghĩ rất lâu mới quyết định rời đi.

Âu Dực, em chắc chắn đây là quyết định sáng suốt nhất, cũng là quyết định mù quáng nhất.

Trốn tránh thực tại, đúng là ngu ngốc phải không anh?

Chẳng sao cả, em tình nguyện ngu ngốc để không phải đau khổ vì anh nữa.

Có một sự thật, có lẽ anh không biết, cũng có lẽ anh đã biết từ lâu.

Rằng em không thích Lạc Mạn, càng không muốn anh ở bên Lạc Mạn.

Bởi vì sao ư? Bởi vì cô ấy đã cướp mất người đàn ông em yêu, bằng thân phận vốn là của em.

Cô ấy đâu phải là bé gái đã mạo hiểm cứu anh năm đó? Cô ấy thậm chí còn không biết năm xưa anh có hình dáng thế nào, nhưng em thì nhớ rất rõ.

Chàng thiếu niên tuấn tú khôi ngô bị người ta rượt đuổi, ban đầu lạnh lẽo, sau cùng ấm áp tựa như ánh mặt trời.

Sự ấm áp nhất thời của anh trở thành dấu ấn khó phai, khiến em dành ra 12 năm chờ đợi trong hi vọng.

Đáp lại em là sự đau khổ đến tột cùng.

Không sao, vì cuối cùng em đã rời đi, đau hay không đau còn quan trọng gì nữa?

Một trái tim, một cơ thể, em đều đã trao cho anh.

Lạc Mạn rất xuất sắc, nên anh sống cùng người anh yêu thật tốt, đừng tìm em, xem như dành cho em sự tôn trọng cuối cùng.

Em sẽ trở lại, vào một ngày mà em cho rằng hai chúng ta không còn vấp vướng nhau.

Âu Dực, tạm biệt.

Yêu anh như thuở ban đầu."

Âu Dực, tạm biệt.

Yêu anh như thuở ban đầu.

Bàn tay Âu Dực run run, đọc đi đọc lại hai dòng cuối cùng không biết bao nhiêu lần.

Đôi mắt anh đỏ hoe, gắt gao nhìn chăm chăm trang giấy.

Nội dung bức thư không dài không ngắn, nhưng từng con chữ lại đánh mạnh vào trái tim anh, khiến Âu Dực cảm thấy trời đất như quay cuồng.

Lần đầu tiên anh xuất hiện cảm xúc hối hận.

Cô đã đi rồi..

Chương 60: 60: Đi Cùng Mạc Khắc

Thực hư câu chuyện ra sao anh không biết, nhưng sau khi đọc xong phong thư, kí ức đêm qua giữa hai người lại tràn về.

Vết bớt năm xưa và vết sẹo nên ngực cô dường như có điểm tương đồng, nhưng lại không giống lắm.

Là vì cô dậy thì, cơ thể phát triển nên thay đổi về hình dáng vết bớt ư?

Đây không phải là lần đầu tiên Lạc Yên nói rằng cô là cô bé năm đó, cô từng đề cập đến với anh một lần, chỉ là lúc đó anh đến cả việc suy xét cũng không thềm, càng đừng nói là điều tra, trực tiếp ngắt lời cô. Đôi mắt ảm đạm của cô khi anh ngắt lời vẫn còn in trong trí nhớ, tựa như chưa bao giờ biến mất, chỉ là anh tạm thời quên đi mà thôi, bây giờ ùa về theo lẽ tự nhiên.

Chẳng lẽ những lời đó là thật...?

Âu Dực nhắm mắt, anh hít sâu một hơi, cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh. Không được, anh cần phải xác nhận lại.

Nhưng trước đó anh cần phải ngăn cản cô trước khi cô rời đi! Nếu như những lời cô nói là thật, anh không thể để cô rời xa anh một lần nữa, anh không muốn mất cô thêm lần nào!

Âu Dực run rẩy lấy điện thoại bấm gọi đến một dãy số, sau hai giây, đầu dây bên kia truyền đến thanh âm kinh ngạc.

"Dực, hôm nay trời sập sao, vậy mà cậu lại gọi cho tôi!"

Âu Dực đang vô cùng rối rắm, nào có thời gian bông đùa cùng người đàn ông này.

Anh kiềm chế cảm giác khẩn trương, giọng không cảm xúc nói vào trong điện thoại.

"Lương Minh, giúp tôi đánh tiếng ở chỗ sân bay, gặp cô gái nào tên là Lạc Yên liền ngăn cản, trì hoãn thời gian cho đến khi máy bay cất

cánh."

Lương Minh nhận thấy sự nghiêm trọng, không tiếp tục đùa giỡn nữa, chỉ nói "được" một tiếng, sau đó tắt máy, bắt đầu đánh tiếng với những người làm việc tại sân bay.

...

Sân bay quốc tế XX.

Lạc Yên kéo vali, nhìn biển người mênh mông, nhìn thành phố A xô bồ, cô tựa như luyến tiếc nơi này, lại tựa như muốn thoát khỏi thành phố A ngay lập tức.

Dừng chân hai phút, Lạc Yên quả quyết kéo vali bước tiếp về phía trước.

Còn chưa đi được bao nhiêu bước, cánh tay đã bị người dùng lực kéo lại.

Lạc Yên kinh hồn táng đảm quay người, cứ tưởng là Âu Dục, hoá ra lại không phải, cô thở phào, ngạc nhiên hỏi người trước mắt.

"Mạc Khắc, sao anh lại ở đây? Anh cũng có việc cần rời đi sao?"

Mạc Khắc không trả lời vấn đề của cô mà chỉ nhìn cô chăm chú, ngay lúc Lạc Yên sắp bị hấn nhìn thành tổ ong, rồ cuộc cũng nghe thấy giọng nói khàn đặc đầy mệt mỏi của Mạc Khắc.

"Lạc Yên, tìm được em thật không dễ dàng!"

"Em rời khỏi nhà tôi, lại không nói với tôi một tiếng, Lạc Yên, chẳng lẽ trong lòng em, hai chúng ta đến bạn bè cũng không phải?"

Lạc Yên ngớ người, hồi lâu sau mới biết Mạc Khắc đang nhắc đến chuyện gì.

Cô khó xử, ánh mắt áy náy nhìn hấn, khẽ mấp máy cánh môi, cuối cùng cũng không nói sự thật ra được.

Cô không thể để Mạc Khắc biết Âu Dục cho người cưỡng chế bắt cô đem về nhà, một mình cô liên lụy đã đủ nhiều, cô không muốn mọi chuyện càng thêm rắc rối.

Mạc Khắc rũ mắt nhìn cô gái đang khó xử, cô vẫn ngậm chặt môi không nói gì, hấn vẫn kiên nhẫn chờ cô mở miệng.

Hồi lâu sau, Lạc Yên mới ấp úng: "Tôi...!Nhớ nhà nên tự trở về."

Tuy trông cô có vẻ thành thật, nhưng tầng mồ hôi mỏng trên trán, vẻ mặt khẩn trương rụt rè, cả bàn tay đang nắm chặt của cô, tất cả

những điều trên đã bán đứng Lạc Yên, Mạc Khắc không phải đồ
ngốc, đương nhiên nhìn ra được cô đang nói dối.
Chậc, cô gái này, hấn cứu cô hai lần, vậy mà cô lại không thành thật.
Nhưng Mạc Khắc cũng nhìn ra Lạc Yên đang lúng túng, có vẻ như cô
không muốn nói nhiều thêm về chuyện này, vì vậy, hấn nhanh chóng
chuyển chủ đề.

"Em định đi đâu vậy?"

Lạc Yên thấy Mạc Khắc không nói đến chuyện này nữa, khẽ thờ
phào: "Em muốn ra nước ngoài nghỉ ngơi một thời gian."

Mạc Khắc nhìn vali to đùng của cô, khoé môi khẽ co rút, giọng nói có
chút dờ khóc dờ cười: "Em định đi bao lâu mà mang theo một đống
đồ thế?"

Lạc Yên cúi thấp đầu, một lúc sau mới ngẩng đầu nói: "Em...!Có thể
sẽ là 3 năm, hoặc 5 năm, hoặc...!Nhiều hơn nữa, hoặc...!Không trở
về."

Lần này cô rất thành thật, đến mức lời nói ra khiến một người quanh
năm luôn bình tĩnh như Mạc Khắc cũng ngậy người.

Không biết vì cái gì, hấn lại buột miệng hỏi một câu: "Em định rời khỏi
thành phố A luôn sao? Em...!Là vì Âu Dực phải không?"

Lạc Yên không nghĩ nhanh như vậy mà Mạc Khắc đã đoán ra lý do.

Cũng đúng, dù sao thì hấn cũng đã điều tra trên dưới người cô một
lượt, chuyện con con này đương nhiên không giấu được hấn.

Vì vậy, Lạc Yên gật đầu.

Mạc Khắc không biết nên hình dung tâm trạng của mình lúc này như
thế nào.

Hấn xót xa cho sự đau thương của cô gái nhỏ, chắc hấn cô phải
tuyệt vọng về Âu Dực lắm mới lựa chọn rời đi như thế này.

Đương nhiên, Mạc Khắc không thể không thừa nhận bản thân thật
ích kỷ và hèn mọn, bởi vì ngoài cảm giác đau lòng ra, nhiều hơn hết
là cảm giác hưng phấn và vui mừng tột cùng.

Cô rời xa Âu Dực rồi...!Có phải hấn sẽ có cơ hội?

Con người ta một khi đã thất vọng đến mức lựa chọn từ bỏ, sẽ rất

khó để động lòng lần thứ hai, trừ khi tình cảm rất sâu nặng.

Từ khả năng quan sát của mình, Mạc Khắc đoán rằng tình cảm của Lạc Yên đối với Âu Dực...!Hắn là không sâu sắc đến thế.

Mặc dù có chút không chắc chắn, nhưng Mạc Khắc vẫn khá tự tin về bản thân mình, hắn tin rằng chỉ cần hắn ở bên Lạc Yên, an ủi cô những lúc cô nhớ đến Âu Dực, nhất định cô sẽ mở lòng.

Trái tim đập rộn ràng, Mạc Khắc tính toán trong lòng một chút, sau đó nói: "Yên Yên, vừa vặn thời gian này tôi cũng áp lực, tôi muốn đi cùng em ra nước ngoài nghỉ ngơi, không biết có tiện hay không?"

Dừng lại một chút, Mạc Khắc nói tiếp: "Hôm nay tôi đến sân bay, vốn dĩ cũng có ý định này, nhưng đi một mình rất buồn tẻ, vừa vặn em cũng giống tôi, chúng ta đi cùng nhau, chiếu cố nhau sẽ tốt hơn, dù sao..."

Lại dừng lại hai giây, Mạc Khắc nói: "Tôi sinh hoạt một mình không tốt lắm, nếu có em chăm sóc, chắc chắn bệnh trong người sẽ giảm đi ít nhiều."

Thật ra Mạc Khắc nói dối, hoàn toàn nói dối.

Hôm nay hắn đến sân bay, vốn dĩ là thực hiện chuyển công tác quan trọng.

Nhưng có vẻ như bây giờ phải giao lại cho cấp dưới xử lý, cả công việc sau này, vì Lạc Yên, hắn tình nguyện không tham gia vào vòng đấu tranh vô ích này nữa, toàn bộ đều giao lại cho cấp dưới của mình.

Hắn là người có tính tự lập cao, sinh hoạt một mình rất tốt, trong người cũng không có bệnh gì, ít nhất hiện tại là như thế.

Nhưng theo như hiểu biết của bản thân mình, phụ nữ thường có trái tim mềm mỏng hơn, sẽ dễ mềm lòng trước "căn bệnh" của hắn.

Hy vọng Lạc Yên sẽ không từ chối.

Quả nhiên, khổ nhục kế của Mạc Khắc đã có tác dụng.

Lúc đầu, khi nghe đề nghị của hắn, chân mày cô hơi nhíu lại, vừa định mở miệng từ chối thì nghe thấy từ "bị bệnh", thế là Lạc Yên đành phải nuốt những lời từ chối trở vào trong.

Chăm sóc, chiếu cố lẫn nhau sao...?

Nói cho cùng, cô thân là con gái, một thân một mình ra nước ngoài rất có khả năng sẽ gặp nguy hiểm, bên cạnh có một người đàn ông chắc hẳn sẽ an toàn hơn nhiều.

Thiên hạ đồn rằng, Mạc Khắc xưa nay không lại gần phụ nữ, cũng không bị sắc đẹp mê hoặc, lấy nhan sắc này của cô, chắc hẳn sẽ không khiến Mạc Khắc nổi lên ý xấu.

Hơn nữa, thân phận hẳn ở trên trời như vậy, chắc không động tâm với cô đâu.

Cân nhắc vài phút, trước ánh mắt kiên nhẫn chứa đầy cương chiều của Mạc Khắc, Lạc Yên chậm rãi gật đầu.

"Được."

Giọng cô rất dễ nghe, Mạc Khắc nghĩ thầm.

Hai người sóng vai nhau đi đến điểm soát vé, sau khi nhân viên hàng không soát vé xong xuôi cho Mạc Khắc, tiếp theo là đến Lạc Yên.

Nhân viên hàng không mặt không cảm xúc cầm tấm vé và một số giấy tờ liên quan lên, nhìn thấy thông tin phía trên, cô ta ngẩn người hai giây.

Biểu hiện khác thường của nhân viên hàng không khiến trong lòng Lạc Yên và Mạc Khắc vang lên chuông báo động, quả nhiên...

"Cô là Lạc Yên đúng không? Có lệnh cấm truyền xuống là trong người cô tàng trữ vũ khí nhằm mục đích làm loạn, trước khi có kết quả kiểm tra, cô không được phép rời khỏi sân bay."

Lạc Yên nghe xong, cả người như rơi vào giấc mộng.

Nhân viên hàng không vừa nói cái gì? Cô...!Tàng trữ vũ khí?

Cái quần què gì vậy?!

Là một người luôn lịch sự lễ phép, nghe xong lời giải thích vô lý của cô ta, trong lòng Lạc Yên cũng không nhin được mà thầm chửi thề.

Không trách cô được, những lời này quá mức hoang đường!

Mặc dù Lạc Yên không hiểu tại sao lại như vậy, nhưng cô vẫn không làm loạn, ngoan ngoãn ngồi đợi kết quả theo lời nhân viên.

Lạc Yên vô tư vô lo, Mạc Khắc thì không được như thế, trong lòng anh mơ hồ xuất hiện một suy đoán.

Một suy đoán có căn cứ.

Không, không phải là suy đoán nữa, nhất định những chuyện này do Âu Dực giở trò, cũng chỉ có Âu Dực mới có bản lĩnh lật trời này.

Mạc Khắc nhíu mày càng chặt, hẳn cảm thấy không thể tiếp tục mơ

hồ như thế, nhất định phải hành động trước khi Âu Dục đuổi đến đây.

Đề phòng vẫn hơn không đề phòng.

Mạc Khắc lạnh mặt, đưa tấm danh thiếp cho nhân viên hàng không, không quanh co lòng vòng mà nói thẳng:

"Tôi biết ai là người đứng sau chuyện này, nếu cô không muốn chết thì đưa tấm danh thiếp này cho giám đốc hàng không, trong vòng năm phút.

Tôi không muốn thời gian quý giá của mình bị chậm trễ."

Nhân viên giật mình nhận lấy tấm danh thiếp, trong lòng hơi lo lắng, người đàn ông này dường như đã đoán được mọi chuyện, thân phận chắc chắn không hề tầm thường.

Suy nghĩ một lúc, đến khi cảm nhận được sát khí lạnh lẽo đến từ người đàn ông, nhân viên kinh hoàng, vội vàng chạy đi.

Không đến mười phút, ba phút sau cô ta đã quay trở lại, vẻ mặt hốt ha hốt hải.

"Ngài Mạc, thật xin lỗi, là do chúng tôi xảy ra nhầm lẫn không đáng có nên đã làm chậm trễ thời gian quý giá của hai người, không còn vấn đề gì nữa, hai người có thể đi rồi ạ."

Mạc Khắc lạnh lùng liếc cô ta một cái, nhân viên lúng túng nhìn sang phía khác, Mạc Khắc bực bội hừ một tiếng, sau đó cầm lấy cổ tay của Lạc Yên rời đi.

Lạc Yên tâm trạng như ở trên mây, những việc vừa xảy ra quá đổi khó hiểu, cho nên đến việc Mạc Khắc cầm cổ tay mình, cô cũng không nhận ra được.

Mơ mơ hồ hồ bị anh kéo lên máy bay, thật trùng hợp làm sao, vị trí mà cô đặt lại ở sát bên vị trí của Mạc Khắc.

Lúc này, Lạc Yên vừa vặn lấy lại tinh thần.

"Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy? Tôi không hiểu chút gì cả." Lạc Yên khó hiểu hỏi anh.

Mạc Khắc cười cười, sợ cô lo nghĩ nhiều nên chỉ nói qua loa: "Em đừng nghĩ nhiều, chỉ là chút nhầm lẫn của hãng hàng không thôi.

Em mệt rồi phải không? Nhanh ngủ đi, ngủ một giấc rồi sẽ đến nơi

thôi."

Lạc Yên còn hơi tò mò, nhưng cô nhìn ra Mạc Khắc không muốn nói nhiều, vì vậy cũng tự biết mà không hỏi nữa.

Máy bay nhanh chóng cất cánh, thông qua cửa kính, Lạc Yên nhìn lại thành phố A hiện đại bậc nhất nước Z, một lúc sau, cô rơi nước mắt. Vẫn không thấy Âu Dực đuổi đến, hoá ra phân lượng của cô ở trong lòng anh lại kém như vậy.

Lạc Yên, mà đúng là ảo tưởng, còn nghĩ xa xôi đến mức bỏ lại cuốn nhật ký, chỉ sợ sau khi đọc xong, nó sẽ trở thành truyện cười trong cuộc đời Âu Dực.

Chắc anh cảm thấy cô ngu ngốc lắm đây, không sao, cô ngốc thật. Cơn buồn ngủ đánh úp đến, Lạc Yên đưa tay quệt nước mắt, tựa lưng vào thành ghế mềm mại ở phía sau, đôi mắt chậm rãi khép lại, không lâu sau đã ngủ say.

Mạc Khắc ngồi bên cạnh, nhìn cô gái bằng ánh mắt dịu dàng. Hoá ra lúc em ngủ lại đẹp mê người như vậy.

...

Nơi này bình yên, sân bay thành phố A lại là một mảnh điên cuồng. Âu Dực cả người đầy sát khí, đôi mắt sắc lạnh như tảng băng ngàn năm nhìn giám đốc hàng không, ánh mắt anh lúc này hoàn toàn không có độ ấm..

Chương 61: 61: Chân Tướng

Giọng nói lạnh lẽo của anh cất lên, khiến giám đốc hàng không run rẩy.

"Tôi đã đánh tiếng trước, tại sao lại để cô ấy rời đi?"

Ngữ khí bình đạm, giọng nói không có gì khác thường, nhưng phản ứng này của anh càng khiến giám đốc hàng không sợ hãi.

Ông ta ngẩng đầu, khúm núm nhìn Âu Dục, giọng nói không trôi chảy giải thích: "Người đánh tiếng là Lương Minh, Âu tổng, ngài cũng biết rồi, tôi không có bối cảnh, có thể đi được đến ngày hôm nay đều phải nhìn sắc mặt rất nhiều người, nếu ngài trực tiếp nói với tôi, có chết tôi cũng không bị Mạc Khắc hù dọa, ngài lại nhờ vả Lương Minh, tôi...!mới đứng về phía Mạc Khắc."

Âu Dục nhướn mày, cũng không tiếp tục trách móc.

Thật ra ông ta nói đúng, là người không có bối cảnh, việc nhìn sắc mặt người khác là không thể thiếu.

Xét về thân phận, nếu là anh, anh cũng lựa chọn đứng về phía Mạc Khắc chứ không đứng về phía Lương Minh.

Đều trách anh không có số điện thoại của giám đốc hàng không, lại quá nóng lòng muốn tìm cô nên mới liên hệ Lương Minh, bây giờ người cũng đã đi rồi, anh muốn làm gì cũng đã muộn.

Hơn nữa, trong phong thư cô có viết rằng, cô hi vọng anh không đi tìm cô, xem như cho cô sự tôn tròn cuối cùng.

Lạc Yên,...

Âu Dục rũ mắt, phất tay bảo giám đốc hàng không rời đi, bóng lưng cô độc bước về phía trước, một khắc cũng không dừng lại.

Anh ngồi lên xe, một đường lái đến nhà Lạc Mạn.

Anh nhất định phải điều tra kĩ từng sự việc mà Lạc Yên nhắc đến trong phong thư! Nếu là sự thật, vậy thì...

Xe dừng trước cổng nhà Lạc Mạn, Âu Dực đỗ xe ở trước cổng theo thói quen, cửa cổng không khoá, bên cạnh xe anh còn có một chiếc xe mercedes, Âu Dực không để ý, từ cánh cổng bước vào nhà. Số lần anh đến đây cũng không ít, Âu Dực vừa đi đến trước cửa, chân còn chưa đi qua đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc truyền ra.

"Bao giờ cô mới có thể khiến Âu Dực ly hôn với Lạc Yên đây? Lạc Mạn, cô đã kéo dài thời gian quá lâu."

Là giọng của...!Lục Duy Khiêm!

Ma xui quỷ khiến, Âu Dực dừng bước chân lại, tiếp tục làm một việc mà trước nay anh luôn khinh thường.

Nghe lén.

"Lục Duy Khiêm, anh chỉ biết hối thúc tôi, anh ngon thì tự đi mà quyến rũ anh ta ấy! Mẹ nó anh nghĩ tôi không cố gắng chắc? Cái mác 12 năm trước tôi đã dùng đến chai lì nhưng vẫn không có tác dụng!"

"Là do cô không biết cố gắng, dạo gần đây Âu Dực tốt với cô như thế, cô làm như tôi không thấy chắc? Hơn nữa cô không biết dùng cơ thể để câu dẫn à?"

"Anh ta căn bản không có tình cảm với tôi, anh ta đối tốt với tôi hoàn toàn là vì áy náy, còn nữa, nếu tôi dùng được, còn cần anh nhắc chắc!"

Âu Dực nghe thấy Lạc Mạn gắt gỏng, giọng nói chua ngoa cay nghiệt kia hoàn toàn khác với ấn tượng trong trí nhớ của anh.

Trước mặt anh, Lạc Mạn là một cô gái dịu dàng quyến rũ, giọng nói luôn mang theo nét ôn nhu, sao bây giờ lại khác nhau một trời một vực, tựa như hai người khác biệt...

Thì ra Lạc Mạn không giống như anh nghĩ.

Âu Dực rũ mi mắt, bước chân không đi chuyển, tiếp tục nghe ngóng tình hình.

Sau khi Lạc Mạn dứt lời, bên trong lại truyền đến giọng nói bực bội của Lục Duy Khiêm:

"Tôi không biết, tóm lại cô phải khiến Âu Dực ly hôn, sau đó nhân cơ hội chen vào làm Âu thiếu phu nhân, càng nhanh càng tốt, hạng mục mà tôi chuẩn bị từ lâu đã sắp triển khai rồi, nếu cô còn chậm chạp, kế

hoạch của chúng ta chắc chắn sẽ thất bại!"

Âu Dực giật mình, kế hoạch ư...? Kế hoạch...!Bọn họ đang bàn kế hoạch gì, vì sao lại một lòng một dạ muốn anh ly hôn.

"Lục Duy Khiêm, thật ra anh đâu cần gấp gáp như thế..."

"Sao có thể không gấp gáp được? Năm xưa em gái tôi yêu Âu Dực như vậy, hẳn lại không biết chút gì, cuối cùng em gái tôi tuyệt vọng đến mức tự sát, sao tôi có thể không hận đây!"

"Nhưng anh phải bình tĩnh..."

"Bình tĩnh cái rắm! Cho cô một tháng, trong vòng một tháng phải khiến hai người bọn họ ly hôn, nếu không, chuyện cô mạo danh Lạc Yên, dùng thân phận của Lạc Yên để đổi lấy sự thương hại từ Âu Dực, tôi sẽ nói ra toàn bộ!"

Lạc Mạn kinh hồn bạt vía:

"Lục Duy Khiêm, anh...."

Lục Duy Khiêm không nói lời nào nữa, đập bàn đứng dậy, tức giận rời đi.

Âu Dực cố nén cơn bàng hoàng, lúc nghe thấy tiếng động, anh lập tức nép mình vào phía sau cánh cửa, đến khi tận mắt nhìn thấy Lục Duy Khiêm khởi động xe, anh mới chậm rãi bước ra.

Lạc Mạn đang ngồi trên sofa, bực bội chửi thề một tiếng, chợt một cái bóng đen xuất hiện trước mắt Lạc Mạn, cô ta vô thức đưa mắt ra nhìn về phía cửa theo bản năng, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc lạnh lẽo của người đàn ông, Lạc Mạn sợ tái mặt, điện thoại trong tay rơi xuống sàn nhà cứng rần, tạo nên một thanh âm vang dội.

"Âu...!Âu Dực...!Anh...!anh vừa mới đến phải...!phải không...?"

Lạc Mạn sợ đến mức cả người run lên, thanh âm ngắt quãng hỏi anh.

Anh vừa mới đến thôi phải không? Hẳn là anh chưa nghe thấy cuộc trò chuyện giữa cô ta và Lục Duy Khiêm đúng không?

Lạc Mạn tái mặt, cánh môi trắng bệch không có chút huyết sắc, trong lòng cuồn phong nổi lên.

Nếu như anh không nghe được, vậy thì tốt, còn nếu như anh nghe được, vậy thì...!đời này của cô ta coi như xong.

Độ tàn nhẫn của Âu Dực, Lạc Mạn hiểu rõ hơn ai hết.

Âu Dực nghe Lạc Mạn nói, lại nhìn về mặt chột dạ của cô ta, trong

lòng âm thầm cười tự giễu, ngoài mặt vẫn không biểu hiện gì.

Anh nhàn nhạt liếc nhìn cô ta một cái, trong mắt không rõ cảm xúc. Ánh mắt không rõ ràng cùng biểu cảm bình thản này của anh khiến Lạc Mạn không hiểu, trong lòng sợ đến run lên, một mặt đáng thương chờ anh trả lời.

"Ừ, vừa mới đến, sao vậy?"

Trông anh có vẻ như không hề tức giận, Lạc Mạn quán sát kĩ vài lần mới rút ra được điều này.

Cô ta thờ phào, chắc là anh chưa nghe thấy cuộc trò chuyện kia, thật may...

"Không có gì...!Chỉ là em hơi nhớ anh....!Âu Dực, em nói nhầm, anh đừng hiểu sai ý..."

"Tôi không hiểu sai ý." Âu Dực không mẫn không nhạt nói một câu.

"Tôi biết cop không có ý đó, tôi tin tưởng cô."

Lạc Mạn cảm thấy anh hơi lạ, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Vừa rồi cô ta cố ý, vậy mà anh lại chẳng thêm để tâm, có chút thất vọng...

Không sao, có lẽ anh đang bực bội nên không nghe ra ý của cô ta mà thôi, như vậy cũng tốt, vừa rồi cô ta mất bình tĩnh nên nóng lòng quá, may là anh không để ý.

Tuy nhiên, Lạc Mạn còn chưa thờ phào quá năm giây, Âu Dực đã nhàn nhạt lên tiếng:

"Hôm nay tôi đến đây, chủ yếu là có việc muốn tìm cô."

Lúc này, lực chú ý của Lạc Mạn rất cuộc cũng đặt đúng chỗ.

Âu Dực đổi cách xưng hô, tôi - cô đầy xa cách.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Không để Lạc Mạn kịp thắc mắc, Âu Dực đã không nhanh không chậm nói:

"Là chuyện về 13 năm trước."

13 năm trước...!nghe thấy cụm từ nhạy cảm này được nói ra từ miệng Âu Dực, chuông báo động trong lòng Lạc Mạn vang lên.

Anh không nói không rằng, tự nhiên lại đối xưng hô, còn nhắc đến chuyện năm xưa, chuyện mà cô ta luôn sợ hãi bị phát hiện nhất.. Lạc Mạn lén lút ngẩng đầu nhìn Âu Dực, vừa đối diện với ánh mắt không có độ ấm của anh, chuông báo động trong lòng cô ta càng thêm reo vang, sự bất an càng thêm mãnh liệt.

Không ổn rồi! Liệu có phải anh đã điều tra ra chuyện gì đó hay không?

Chắc là không đâu...! Chắc chắn là như vậy! Lạc Mạn thầm hi vọng.

Nhưng sự thật lại không theo ý muốn cô ta, quả nhiên, anh hỏi:

"Dùng thân phận của cô ấy lâu như vậy, Lạc Mạn, cô có vui không?"

Âu Dực cong môi, dù đang cười nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo tựa như băng ở Bắc Cực, lời nói ra khiến Lạc Mạn mất đi tia hy vọng cuối cùng.

"Âu Dực...! Anh, anh nói gì vậy chứ? Có phải Lạc Yên ở bên cạnh bịa đặt chuyện không hay về em không?"

Âu Dực cười càng tươi, độ cong nơi môi không hề giảm: "Lạc Mạn, cô nên hiểu rằng nếu không có bằng chứng, chắc chắn tôi sẽ không hỏi trực tiếp thế này.

Bây giờ cô chỉ cần trả lời cho tôi là có hoặc không là được."

Lạc Mạn cắn môi, trước sự áp bức của người đàn ông, khó khăn lắm cô ta mới mở miệng nói tiếp: "Âu Dực, em không có..."

"Lạc Mạn, đừng để tôi tức giận, cô nên hiểu rằng chỉ cần tôi muốn, tôi có thể khiến cô chết trong âm thầm, không một ai chú ý."

Lạc Mạn run rẩy, cô ta nhìn anh với ánh mắt không thể tin nổi.

Lạc Mạn biết Âu Dực có năng lực này, nhưng cô ta không ngờ anh sẽ tuyệt tình như vậy.

Cũng phải, anh đã đến tận nhà chất vấn, chắc hẳn đã điều tra được toàn bộ rồi...

Giấu cũng vô ích!

Lạc Mạn cắn môi càng chặt, như muốn làm thương tổn bản thân, hai giây sau, cánh môi cô ta bật máu, ngược mắt đáng thương nhìn anh.

Âu Dực đứng ở phía đối diện, nhìn người phụ nữ trước mắt, dù người trước mặt anh đang chảy máu, thoạt nhìn trông vô cùng đau

đón, nhưng trong mắt anh lúc này không có mảy may nửa tia thương cảm, có chăng chỉ là sự tàn nhẫn khiến con người ta ghen ngào.

"Âu Dực, em xin lỗi..." Rốt cuộc cũng không chối bỏ được nữa, Lạc Mạn chỉ có thể cúi thấp đầu thừa nhận.

Dừng lại hai giây, cô ta bật khóc nói tiếp: "Nhưng em thật sự yêu anh! Vì quá yêu anh nên em mới phải hèn mọn như vậy, Âu Dực, tại sao trong lòng anh chỉ luôn có cô bé năm đó, chẳng phải chỉ là tiện tay cứu anh một mạng thôi sao, tại sao anh không thể chấp nhận em..."

Lạc Mạn càng nói càng thương tâm, càng nói càng khiến lòng người rung động, giống như cô ta thật sự yêu Âu Dực đến chết đi sống lại. Âu Dực nhìn Lạc Mạn diễn trò, tức đến mức bật cười.

Yêu anh? Cô ta có tư cách sao? Loại người dơ bẩn như cô ta có tư cách yêu anh sao?

Anh trào phúng nói: "Yêu tôi? Là tìm cách hợp tác với Lục Duy Khiêm hại tôi?"

Lạc Mạn kinh hồn táng đảm chất vấn: "Âu Dực, anh...!không phải anh không nghe thấy sao?"

Nói xong, Lạc Mạn ý thức được lời này không thích hợp để nói vào bây giờ, chuyện trước mắt cần cô ta phải làm đó là giải thích, xoa tan hiềm nghi.

"Âu Dực, Lục Duy Khiêm ép buộc em! Anh phải tin em, em chỉ là dùng kế tạm thời để Lục Duy Khiêm mất đi cảnh giác, em không hề..."

"Được rồi!" Âu Dực không nghe nổi nữa, tức giận ngắt lời.

Anh nhìn Lạc Mạn một cái thật sâu rồi rời đi, trước khi đi còn không quên nói một câu.

"Lạc Mạn, là do tôi mù quáng, tin người không nên tin, bây giờ cô ấy rời xa tôi rồi, Lạc Mạn, tôi nói cho cô biết, Âu Dực này một khi đã trả thù sẽ khiến cô muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong!"

Lạc Mạn nhìn bóng lưng anh khuất dần, vẻ mặt sững sờ.

Trả thù sao...?

Cô ta đương nhiên biết, anh nhất định sẽ không nương tay, sẽ khiến

cô ta nếm trải mọi chuyện theo cách tàn độc nhất!.

Chương 62: 62: Trả Thù

Ngồi trong xe, Âu Dực không lập tức khởi động mà lặng người nhìn làn đường hồi lâu.

Anh vẫn chưa thể tiêu hoá được lượng thông tin vừa rồi.

Lúc này, khi ở cùng Lạc Mạn, rõ ràng anh mạnh mẽ, rõ ràng anh cứng rắn đến thế, nhưng bây giờ chỉ còn lại một mình, anh bỗng cảm thấy bản thân cô đơn đến lạ.

Là do thiếu vắng hình bóng ai kia chăng?

Anh không biết, anh chỉ biết hiện tại anh muốn nhìn thấy cô ngay lập tức.

Nhưng cô đã đi rồi, anh biết tìm cô ở nơi nào đây?

Phái người truy tìm tung tích cũng đã làm, ngăn cản cô ra nước ngoài cũng đã làm, nhưng vẫn cứ vô vọng như vậy.

Âu Dực chưa bao giờ cảm thấy bất lực như bây giờ.

Anh nhìn vô lăng, hai phút sau khởi động xe trở về biệt thự.

Người hầu vẫn cung kính như thế, quản gia vẫn chu toàn như vậy, dường như không có gì thay đổi, chỉ có lòng anh trở nên nặng trĩu hơn.

Âu Dực bước vào phòng ngủ, nhìn phong thư xinh đẹp được đặt ngay ngắn trên bàn, trái tim anh lập tức nhói đau.

Hôm nay phát hiện bản thân bị bạn thân là Lục Duy Khiêm ôm hận, tuy bất ngờ nhưng anh không đau khổ như bây giờ.

Hoá ra, cô bé năm xưa chính là Lạc Yên.

Cô từng hỏi "Nếu như em nói em mới là bé gái đã cứu anh vào 12 năm trước, anh sẽ không đối xử với em như vậy nữa, phải không?" Lúc đó anh đã trả lời như thế nào?

"Nếu như tôi còn nghe cô hỏi đến vấn đề này lần thứ hai, vậy thì đừng trách tôi tàn nhẫn.

"

Dứt khoát như vậy, tuyệt tình như thế, tàn nhẫn hơn ai hết.

Sao anh có thể ngu xuẩn đến mức này!

Cô gái anh tìm kiếm bao lâu, lại bị chính anh làm cho thất vọng đến thế!

Âu Dực ôm mặt, lần đầu tiên anh muốn rơi nước mắt.

Nhưng cuối cùng anh vẫn kiềm chế được, anh vẫn không để bản thân khóc.

Chính anh không trân trọng cô, làm gì có tư cách khóc lóc như một kẻ chịu oan ức? Những gì anh nhận lại ngày hôm nay đều là xứng đáng.

Âu Dực mở phong thư, xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần.

Cô gái đó đúng là tàn nhẫn, lúc đi cũng không để lại một mảnh vải thừa nào, thứ duy nhất trong căn nhà này còn vương hơi ấm của cô chỉ có cuốn sổ lạ mắt và phong thư xinh đẹp kia.

Từng con chữ của cô khiến trái tim anh như bị cứa thành ngàn mảnh.

Cô nói cô yêu anh, yêu anh như thuở ban đầu.

Thuở ban đầu, tình cảm của cô đối với anh có bao nhiêu sâu đậm? Âu Dực cười khổ, anh gấp phong thư đặt lại vị trí cũ, nâng niu một mảnh giấy mỏng như bảo vật.

Ngay lúc anh định xoay người rời đi, lực chú ý lại bị cuốn sổ dày cộm trên bàn thu hút.

Dường như anh vẫn chưa động đến cuốn sổ này.

Cô bỏ lại nó, mục đích là để anh nhìn xem.

Liệu trong này cô sẽ viết cái gì đây? Lời mắng chửi một người đàn ông vô tình, hay là lời trách móc một kẻ mù mờ trong tình yêu? Tất cả đều không phải, bởi vì khi anh lật sổ ra, trên trang giấy đầu tiên là nét chữ non nớt của học sinh tiểu học.

Ngày 01 tháng 09 năm 2006.

Hôm nay là ngày bắt đầu chương trình học lớp 3, chị gái thật đáng ghét, lại bỏ hai quả cân nặng ơ là nặng vào ba lô mình rồi.

Mình có cảm giác đôi vai mình sắp xong chịu được nữa, nhưng mình không thể vứt bỏ nó.

Mình nghĩ mình sẽ không chống cự được sự ức hiếp này, cho đến khi gặp được anh ấy.

Anh ấy rất đẹp, nhưng lại rất lạnh lùng, mình phát hiện anh ấy gặp nguy hiểm.

Chắc là vì anh ấy quá đẹp trai, nên mình đã ra tay cứu giúp.

Hoá ra anh ấy không lạnh lùng như mình nghĩ.

Anh ấy ấm áp lắm, thật sự rất ấm áp, anh ấy cho mình lý do để chờ đợi.

Anh ấy đẹp quá, anh ấy còn bảo sẽ cưới mình.

Vậy là chồng tương lai của mình sẽ là một đại soái ca.

Ngày 15 tháng 9 năm 2006.

Hôm nay mình lại bị chị gái bắt nạt, rủ bạn bè ném đá vào người.

Mình lại nhớ đến anh ấy.

Sau này mình lớn lên, có phải anh ấy sẽ bảo vệ mình không?

Mong chờ và hồi hộp quá!

Ngày 1 tháng 9 năm 2015.

Ngày đầu tiên bước vào một ngôi trường mới.

Mình đã trở thành học sinh cấp 3 rồi.

Mình xinh lắm sao? Vừa nhập học đã có đàn anh tỏ tình.

Đàn anh hơn mình một tuổi, theo như lời bạn bè nói thì anh ấy rất đẹp trai, nhưng mình cảm thấy anh trai mà mình đã cứu hồi nhỏ vẫn đẹp nhất.

Tất nhiên, mình sẽ không nói điều này cho bạn bè biết, mình muốn giấu anh ấy trong lòng, cất làm của riêng mình thôi.

Có điều, mình đã là thiếu nữ, có thể yêu đương rồi, sao anh ấy vẫn chưa đến tìm mình nhỉ?

Hay anh có bạn gái rồi?

Ngày 1 tháng 5 năm 2014.

Hôm nay là sinh nhật mình.

Mình trưởng thành rồi, anh ấy vẫn chưa đến.

Hôm nay bố mẹ đến thành phố A, mình muốn học tập ở thành phố B.

Chờ anh suốt 8 năm anh không đến, chắc là! anh quên mình rồi.

Nói sao nhỉ? Khá thất vọng.

Nhưng không sao, mình vẫn luôn hướng về phía trước.

Ngày 01 tháng 02 năm 2018.

Mình gặp lại anh ấy rồi.

Trong hoàn cảnh hết sức trớ trêu.

Mình đã vô tình trao đi lần đầu tiên cho anh ấy dưới sự sắp đặt của chị gái.

Chị gái có ý gì nhỉ? Chắc chị ta lại muốn giờ trò rồi.

Ngày 03 tháng 02 năm 2018.

Có vẻ như anh rất chán ghét mình.

Anh không tin mình là cô bé năm đó.

Chắc là trông mình giống lừa đảo.

Ngày 06 tháng 06 năm 2019.

Âu Dực, em yêu anh.

Nếu anh đọc đến trang này, kiên nhẫn của anh nhiều hơn em nghĩ.

Âu Dực, anh có tin vào kiếp sau không?
Em tin, em nghĩ rằng chúng ta sẽ có kiếp sau.

Hy vọng ở nơi đó sẽ không có ai tên là Lạc Mạn.

Âu Dực, em yêu anh.

!

Âu Dực đóng sổ lại, nước mắt lăn bên gò má.

Anh khóc rồi.

Cô gái của anh thật tàn nhẫn, chắc chắn cô muốn thấy anh khóc nên mới để lại cuốn sổ này.

Sao trên đời này lại có người như cô chứ!

Âu Dực cẩn thận đặt cuốn sổ lại chỗ cũ, đi đến bên cửa sổ nhìn thế giới bên ngoài.

Nước mắt đã sớm không còn, anh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong lòng tự hỏi, biết bao giờ Tiểu Lạc của anh mới trở về đây?

Tiểu Lạc! Đâu Phụng nhỏ của anh!

!

Bên kia đại dương.

Mạc Khắc và Lạc Yên đứng ở sân bay, Lạc Yên bị say máy bay, Mạc Khắc phải đỡ cô, cô mới đứng vững được.

Thủ tục mua nhà ở nơi này khá lằng nhằng, vì vậy hai người thuê hai phòng ở khách sạn trước.

Mạc Khắc để Lạc Yên nghỉ ngơi trong phòng, sau đó chu đáo đắp chăn rồi đóng cửa cho cô, làm xong mọi việc, hắn mới ra khỏi căn phòng.

Tiếp theo đó, những việc cần xử lý, Mạc Khắc đều thay Lạc Yên xử lý sạch sẽ, đợi đến khi cô tỉnh lại, tất cả đã không còn cô lo.

Lạc Yên càng cảm thấy bản thân đúng đắn khi đã chọn đồng hành cùng Mạc Khắc, nhìn xem, cô nhận rồi biết bao nhiêu? Nếu cứ như vậy, hai người làm bạn ở nơi đất khách quê người này cũng không tồi.

Lạc Yên vui vẻ nghĩ chuyện sau này, mạch suy nghĩ của cô bị cắt ngang khi Mạc Khắc đẩy cửa đưa bữa sáng vào.

"Yên Yên, ăn đi, tôi vừa đi mua, đồ ăn rất nóng, em cẩn thận một chút.

"

"Cảm ơn anh.

"

Cuộc sống như vậy cũng không tồi chút nào - Lạc Yên vừa gặm bánh bao nhân đường vừa nghĩ.

Ít nhất thì sinh hoạt đơn giản như vậy rất hợp với suy nghĩ của cô.

!

Ba tháng sau.

Gần đây, trong giới thượng lưu xảy ra rất nhiều chuyện khiến người ta không ngờ tới.

Ví dụ như Mạc Khắc chủ động lui xuống để cấp dưới đứng đầu tổ chức và tập đoàn.

Hoặc ví dụ như Âu Dục ra tay tàn nhẫn, không chừa đường sống cho Lục gia.

Lục thị và Âu thị từng hợp tác vô số lần, cực kì ăn ý, thái tử gia tập đoàn Lục thị - Lục Duy Khiêm lại là bạn thân từ nhỏ của Âu Dực, không ngờ Âu Dực lại độc ác như vậy, đến bạn thân cũng không tha, đem sản nghiệp của gia tộc bạn thân nuốt chửng.

Mọi người không biết chân tướng sự việc, trải qua những chuyện gần đây, dù không ai dám nói gì trước và mặt Âu Dực nhưng trong lòng đã thầm trách móc không ít lần.

Ai cũng cho rằng anh quá máu lạnh, đến bạn thân cũng nhẫn tâm ra tay được.

Âu Dực không để ý, cái anh để ý là kết quả.

Lục gia và Lục Duy Khiêm bị anh ép vào đường cùng, không chống cự được bao lâu đã tuyên bố phá sản.

Thật ra là do nội bộ Lục thị đã lục đục sẵn, hơn nữa Lục thị làm ăn cũng không trong sạch, Âu Dực không mất quá nhiều công sức đã có thể đánh bại đối phương.

Muốn tính kế hãm hại anh, đây là ý định ngu ngốc nhất của Lục Duy Khiêm.

Tính kế anh ư? Kết quả rất rõ ràng.

Toàn bộ người nhà họ Lục, hễ ai có tham gia vào dự án công ty đều phải ngồi tù ít nhất 5 năm, có người tội nặng đến mức tù chung thân, duy chỉ có Lục Duy Khiêm vì bận chuẩn bị hạng mục để "hố" Âu Dực nên không tham gia, vì vậy lần này, hẳn tránh được một kiếp.

Âu Dực cũng không định buông tha cho tên đầu sỏ phản bội này, nhưng anh không vội, anh còn muốn nhìn Lục Duy Khiêm nhảy nhót.

Cái kết của việc phản bội anh thật sự rất thảm.

Ngoài những chuyện trên, còn có một chuyện khiến cho người trong giới thượng lưu ngạc nhiên hơn.

Âu Dực tận lực nâng đỡ Lạc Mạn, đưa cô ta từ một người bình thường trở thành minh tinh có lưu lượng cao nhất trong giới giải trí.

Nếu đối tượng là người khác, có lẽ bọn họ sẽ không ngạc nhiên, dù sao bao nuôi một tiểu minh tinh cũng không phải là việc gì hiếm, chuyện này xảy ra như cơm bữa.

Tuy nhiên, đối tượng lại là Âu Dực, người xưa nay nổi tiếng không bao nuôi tình nhân, nay lại nâng đỡ chị gái của vợ cũ.

Đúng là vở kịch hào môn đáng xem!

Ngay cả Lạc Mạn cũng ngạc nhiên, ban đầu Âu Dực nói rằng cô ta hãy chờ đợi bị anh trả thù, Lạc Mạn ngày đêm sống trong lo lắng sợ hãi.

Sau này, khi chứng kiến thủ đoạn tàn nhẫn của anh đối với Lạc gia, cô ta càng khiếp đảm hơn.

Nhưng xử lý xong Lạc Duy Khiêm, anh không những không xử lý cô ta, ngược lại còn ra sức nâng đỡ cô ta trở thành người nổi tiếng.

Lẽ nào anh vẫn có chút tình cảm? Lẽ nào anh không nữ!

Lạc Mạn ngồi trong phòng trang điểm ở đoàn làm phim, nhìn thợ trang điểm cung kính, xem mình như ông trời, trong lòng cô ta không khỏi cảm thấy thoải mái.

Chắc chắn Âu Dực không nữ, vậy nên mới bỏ qua mọi chuyện.

Hôm ấy anh buông lời đe dọa, chắc hẳn là vì biết được cô ta cấu kết với Lạc Duy Khiêm nên nhất thời tức giận mà thôi.

Âu Dực cẩn thận nâng đỡ như vậy, nói anh không có tình cảm với cô

ta, cô ta không tin!

Âu Dực nhất định có tình cảm với cô ta! Ít nhiều gì cũng có.

Đối với những hiểu nhầm của Lạc Mạn, Âu Dực không biểu hiện gì.

Ha, cứ để cô ta ảo tưởng, để cô ta hưởng thụ cảm giác đứng trên đỉnh cao, rồi cho cô ta rớt từ trên cao xuống.

Ở càng cao, té càng đau.

Anh sẽ dùng áp lực dư luận chèn ép người phụ nữ này.

.

Chương 63: 63: Bồi Thường

Dưới sự nâng đỡ tận lực của Âu Dực, độ nổi tiếng của Lạc Mạn chẳng mấy chốc đã vượt xa những tiểu hoa đán hàng đầu giới giải trí hiện giờ.

Chỉ trong vòng ba tháng, từ một kẻ vô danh, giờ đây người người nhà nhà ai cũng biết cái tên Lạc Mạn.

Hợp đồng quảng cáo đến ồ ạt, những hãng thời trang xa xỉ, trang sức giá trên trời đều tìm đến Lạc Mạn muốn hợp tác.

Ban đầu Lạc Mạn còn có chút bất an, bởi vì cô ta cảm giác dạo gần đây bản thân quá thuận lợi, thuận lợi đến mức bất thường, nhưng dần dần, khi lợi ích của sự nổi tiếng đưa đến trước mắt, chút bất an không đáng kể cho đã sớm bị Lạc Mạn quăng ra sau đầu.

Lạc Mạn vô tư hưởng thụ cảm giác của một minh tinh, thứ mà cô ta cho rằng cả đời này cô ta đều không chạm đến được.

Mọi chuyện vẫn luôn tiến triển chậm rãi như vậy, cho đến khi Lạc Mạn đóng xong bộ phim đầu tiên, phim vừa đóng máy, nam chính diễn cùng Lạc Mạn lại đột nhiên theo đuổi cô ta.

Nam chính diễn cùng Lạc Mạn là Triệu Tân, nam minh tinh nổi tiếng hiện giờ.

Gia thế không hề kém cạnh ai trong làng giải trí, nhan sắc càng khỏi phải bàn, vô cùng hợp mắt với Lạc Mạn.

Được một người xuất sắc như vậy theo đuổi, dù trong lòng Lạc Mạn vẫn còn ô mục đích muốn làm lành với Âu Dực, Lạc Mạn vẫn không nhịn được mà động tâm.

Chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến, Triệu Tân bày tỏ tình cảm với Lạc Mạn.

Lạc Mạn đứng trước ánh nấn, đối diện với cô ta là Triệu Tân nổi tiếng trong truyền thuyết.

Lạc Mạn cắn môi, trong mắt hiện lên tia dao động, Triệu Tân...!Đó là Triệu Tân đó!

Hắn đẹp trai, lại áp như vậy...!Lạc Mạn suy nghĩ một lúc, cảm thấy giữa cô ta và Âu Dực chắc chắn không còn khả năng nữa, bây giờ cô ta có thể chấp nhận Triệu Tân.

Thế là trước vẻ mặt thâm tình của Triệu Tân, Lạc Mạn gật đầu đồng ý.

Lạc Mạn và Triệu Tân chính thức hẹn hò.

Lạc Mạn không bao giờ ngờ được, chỉ vì đồng ý hẹn hò với Triệu Tân mà cô ta phải trả một cái giá đắt như vậy.

...

Một tuần sau.

"Chị Mạn Mạn, hợp đồng đại diện với hãng thời trang XY đã bị Dur Oánh Oánh cướp mất rồi!"

Giọng nói của trợ lý truyền vào tai Lạc Mạn, Lạc Mạn nghe xong, nhíu mày gắt gỏng: "Cô không biết cướp lại đi à? Chuyện con con như vậy cũng dám làm phiền tôi!"

Trợ lý run rẩy nói: "Chị Mạn Mạn, mọi chuyện không đơn giản như chị nghĩ đâu, Dur Oánh Oánh không hề dễ chọc, Dur gia đứng đằng sau cô ta có thể nghiền nát chúng ta bất cứ lúc nào."

Lạc Mạn thấy trợ lý nghiêm túc như vậy, rốt cuộc cũng ý thức được tính quan trọng của vấn đề.

Cô ta nhíu mày càng chặt: "Gọi điện báo Triệu Tân xử lý đi."

Triệu Tân...!Nhắc đến cái tên này, trợ lý càng run rẩy: "Chị Mạn Mạn, Triệu gia...!Hoàn toàn không là cái thá gì so với Dur gia cả, hơn nữa em nghe nói giữa Triệu Tân và Dur Oánh Oánh có hôn ước, e là...!lần này Dur Oánh Oánh vì chuyện này nên mới nhắm vào chị."

Lạc Mạn cuối cùng cũng không xem chuyện này là chuyện con con nữa, cô ta rướn người ngồi dậy, ánh mắt lạnh lẽo.

"Dur Oánh Oánh...!Dur gia...!Bọn họ là cái thá gì mà muốn cướp người đàn ông của tôi? Chắc hẳn bọn họ không biết người đứng sau lưng tôi là ai rồi."

Lạc Mạn nhếch môi, lấy điện thoại ra, chần chừ vài phút rồi bấm gọi đến một dãy số mà suốt thời gian qua cô ta không dám động đến.

Điện thoại đổ chuông rất lâu, ngay lúc Lạc Mạn cho rằng người bên kia sẽ không nghe máy, đầu dây bên kia đột nhiên kết nối, giọng nói trầm thấp nam tính lạnh lùng của Âu Dực truyền qua điện thoại:

"Ai vậy? Có chuyện gì?"

Lạc Mạn ngỡ ngác, Âu Dực vậy mà lại không biết cô ta là ai...! Chẳng lẽ anh xóa số điện thoại của cô ta ra khỏi danh bạ rồi?

Đáng ghét!

Lạc Mạn hít sâu một hơi, giọng nói mềm mại như sắp khóc: "Âu Dực, em biết thời điểm này không thích hợp, nhưng...!nhưng anh có thể ra mặt giúp em không? Em bị Dur Oánh Oánh bắt nạt, cướp mất hợp đồng, em lại do một tay anh nâng đỡ, anh hẳn là nên..."

"Tút tut tut..."

Âu Dực không có đủ kiên nhẫn nghe Lạc Mạn nói hết, sau khi biết được người gọi đến là cô ta, anh tắt ngang máy.

Lạc Mạn nhìn màn hình điện thoại, vẻ mặt không thể tin nổi.

Âu Dực...!Thật sự chán ghét cô ta đến mức độ này rồi ư?

Không quan trọng! Bây giờ cô ta phải tìm cách cướp lại tài nguyên vốn thuộc về cô ta, Dur Oánh Oánh là vị hôn thê của Triệu Tân phải không? Nếu như vậy, cô ta tuyệt đối không thể để Dur Oánh Oánh đắc ý được.

Lạc Mạn siết chặt hai bàn tay, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của mình ở trong gương, trong lòng chậm rãi đưa ra quyết định.

Tìm người bao nuôi.

...

Lại một tháng sau.

Một ngày đẹp trời, giới giải trí trước nay không có gì thay đổi lại đột nhiên bùng nổ top tìm kiếm trên mạng xã hội.

Một mình Lạc Mạn thâu hết 5 vị trí top tìm kiếm cao nhất, nguyên nhân rất đơn giản, đó là cô ta bị người khác khai ra chuyện đi làm tiểu tam, cặp bồ với hai lão già cùng một lúc, bắt nạt diễn viên mới, thiếu tôn trọng tiền bối, ngang ngược với nhân viên đoàn làm phim, không nể mặt đạo diễn,...

Nếu chỉ nhiều đó lùm xùm cũng không nói gì, nhưng...!Tin tức khiến internet bùng nổ là, Lạc Mạn lộ clip nhạy cảm.

Không sai, là clip nhạy cảm, trong đoạn clip sắc nét, Lạc Mạn nằm dưới thân hai người đàn ông bụng bia đầu hói, thoả sức rên rỉ đòi hỏi, hoàn toàn khác với hình tượng ôn hoà nhã nhặn thường ngày. ???

Xem xong video, cư dân mạng không hện mà cùng đồng loạt đặt ra dấu chấm hỏi.

Người trong video thật sự là Lạc Mạn sao? Sụp đổ hình tượng như vậy...!cũng quá bất ngờ rồi!

Xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần, rốt cuộc bọn họ cũng chắc chắn, người trong đoạn video kia là Lạc Mạn.

Chuyện như vậy trước đây cũng xảy ra nhiều rồi, minh tinh dính phải lùm xùm này, không một ai dám ở lại giới giải trí nữa, bởi vì áp lực dư luận thật sự không hề nhỏ.

Lạc Mạn cũng không ngoại lệ, sau khi nhận được tin tức, việc đầu tiên mà cô ta làm là đi tìm Triệu Tân.

"Triệu Tân, anh tin em, tất cả là do Dư Oánh Oánh bày trò!" Lạc Mạn đứng trước mặt Triệu Tân, đau khổ nhìn hẳn.

Triệu Tân nhướn mày: "Liên quan gì đến tôi?"

Lạc Mạn sững sờ: "Triệu Tân, anh..."

Triệu Tân bật cười, mở miệng trào phúng Lạc Mạn: "Lạc Mạn, cô thật sự cho rằng tôi coi trọng cô? Cô ảo tưởng quá rồi, chẳng qua tôi điều tra ra được cô là tình nhân của Âu Dực nên mới ôm tâm lý muốn thử lên giường với cô một lần, ha, ai ngờ...!Âu Dực căn bản không hề coi trọng cô."

Lạc Mạn vẫn không thể tin được: "Triệu Tân, sao anh có thể như thế! Cứ cho là anh không có ý định tiến tới hôn nhân với tôi, vậy thì anh cũng phải biết bảo vệ tôi khỏi luồng mạt sát của cư dân mạng chứ!" Lạc Mạn nói đến đây thì dừng lại một chút, ánh mắt và giọng nói chợt trở nên lạnh lẽo: "Anh không sợ tôi công khai mối quan hệ của hai chúng ta sao?"

Triệu Tân không hề bị cô ta đe dọa, ngược lại còn bày ra bộ dạng thản nhiên: "Quan hệ gì? Tôi và cô có quan hệ gì?" Hẳn dừng lại:

"Hơn nữa, cho dù có quan hệ, cô nói ra cũng đâu có ai tin?"

"Fan CP của tôi và Oánh Oánh rất đông, cô đừng bày trò ngu xuẩn nữa, chỉ tự rước lấy nhục thôi."

Lạc Mạn sửng sờ.

Đúng vậy, bây giờ cô ta đã bị tung video nhạy cảm, cô ta đã thảm hại như thế, còn có ai chịu lắng nghe lời cô ta đây?

Lạc Mạn thất thểu đi về biệt thự riêng, vừa đi đến trước cổng đã nhìn thấy vô số phóng viên đứng đợi sẵn ở đó.

"Lạc Mạn, người trong đoạn video kia thật sự là cô sao? Quan hệ với hai người đàn ông cùng lúc, cô có cảm giác như thế nào?"

"Hai người bọn họ đều đã có vợ, cô làm như vậy có thấy lương tâm cắn rứt không?"

"Lạc Mạn, đây là lần thứ mấy cô làm tiểu tam rồi?"

"Cô Lạc, nghe nói cô là chị vợ của Âu Dực, chuyện này là thật sao?"

Lạc Mạn hoảng hốt nhìn những chiếc micro liên tục đưa đến miệng mình, đôi mắt cô ta đỏ hoe, dùng hai tay bịt chặt tai hét lên:

"Cút! Cút! Các người thì biết cái gì? Cút hết cho tôi!"

Đám phóng viên làm sao có thể cút được? Đầu năm nay, những minh tinh trong nước đều rất cẩn thận, khiến bọn họ chẳng đào ra được drama nào.

Càng lúc càng chen chúc, càng lúc càng quá đáng, đường giao thông cũng bị tắc nghẽn vì sự mặt dày của đám phóng viên, thẳng đến khi cảnh sát đến ngăn cản, mọi chuyện mới chấm dứt.

Lạc Mạn không biết bản thân đã đi vào biệt thự bằng cách nào, chỉ biết rằng lúc cô ta trở vào, cả người bốc lên mùi hôi thối.

Lạc Mạn nhìn bản thân chật vật ở trong gương, khẽ nghiêng răng, ánh mắt loé lên tia hận ý.

Lúc này, nhân lúc cô ta không đề phòng, một đám người hòa nhau ném trứng thối, rau thối, thậm chí còn có cả phân chó vào người cô ta, bây giờ mũi cô ta đã không còn cảm nhận được gì.

Lạc Mạn sửa soạn một lúc, sau đó ngồi vào bồn tắm kì cọ cơ thể.

Kể từ khi nổi tiếng, đã rất lâu rồi cô ta không phải chịu những chuyện như thế này.

Lạc Mạn hành hạ bản thân trong bồn tắm, hai tiếng sau mới dám bước ra ngoài.

Nhờ sữa tắm giá trên trời, đồng mùi hương không dễ ngửi kia cũng đã tan đi, Lạc Mạn đứng trên ban công, nhìn bầu trời đầy sao.

Cô ta đột nhiên nhớ đến Lạc Yên đã lâu không gặp.

Thuở đầu, Lạc Mạn cứ nghĩ Lạc Yên bị Âu Dực nhốt trong biệt thự, không ngờ lại vô tình nghe lén được thông tin Lạc Yên đã bỏ ra nước ngoài.

Thảo nào Âu Dực lại phản ứng mãnh liệt như vậy, thảo nào Âu Dực lại bắt đầu tra xét chuyện năm xưa, hoá ra là do Lạc Yên bỏ đi.

Lạc Mạn không khỏi cảm thán, em gái cô ta đúng là biết chơi thật, dùng chiêu này để khiến Âu Dực cảm thấy áy náy, nhớ mãi không quên.

Lạc Mạn rũ mắt, cô ta hiện tại trôi qua không tốt, bị hàng ngàn hàng vạn người chỉ trích, Lạc Yên ở nơi nào đó nhất định không được sống quá tốt, nếu không cô ta sẽ cực kì khó chịu.

Lạc Mạn mặc một chiếc váy ngủ hai dây mỏng, cả người tựa vào lan can, đang lúc suy nghĩ về những chuyện xảy ra gần đây thì điện thoại trong phòng khách đột nhiên reo chuông.

Lạc Mạn nhíu mày, giờ này còn có ai gọi cho cô ta nữa? Tuy thắc mắc, nhưng Lạc Mạn vẫn bước vào phòng khách nghe máy.

Điện thoại vừa kết nối, đầu dây bên kia liền truyền đến thanh âm khó xử của quản lý.

"Mạn Mạn, chị đã cố gắng hết sức, nhưng..." Nói đến đây, chị ta ngập ngừng.

Không cần quản lý nói tiếp, Lạc Mạn đã đoán ra được nội dung câu chuyện.

"Công ty muốn dừng hợp tác với tôi?"

Nữ quản lý lúng túng ừ một tiếng.

Lạc Mạn nhếch môi cười khẩy, cũng không níu kéo lại, chỉ để lại một chữ "cút", sau đó tắt ngang máy.

Kết thúc cuộc điện thoại, Lạc Mạn siết chặt hai tay.

Cả đời này cô ta chưa bao giờ chịu sỉ nhục này cả! Dựa vào đâu?

Dựa vào đâu mà cô ta phải chịu những chuyện này?

Nhưng Lạc Mạn còn chưa tìm được đáp án cho câu hỏi của mình thì điện thoại tiếp tục reo chuông, Lạc Mạn đã hoàn toàn mất kiên nhẫn, cô ta bực bội nhìn màn hình.

Là một dãy số lạ.

"Chuyện gì?" Ngữ khí khó chịu của Lạc Mạn cất lên, đầu dây bên kia im lặng một lúc, sau đó trả lời: "Lạc Mạn, danh tiếng của cô đã ảnh

hưởng đến nhãn hàng, chúng tôi đơn phương hủy hợp đồng, dựa theo hợp đồng, cô phải bồi thường cho chúng tôi 10 triệu USD. 10 triệu USD...

Một con số mà Lạc Mạn chưa bao giờ dám nghĩ đến...

Làm sao cô ta có thể bồi thường nổi đây? Nhưng không bồi thường sẽ phải ngồi tù suốt đời.

Lạc Mạn cắn răng, tại sao cô ta lại rơi vào tình cảnh này? Rốt cuộc đã sai ở đâu?.

Chương 64: 64: Mang Thai

Nguyên nhân không còn quan trọng nữa, việc quan trọng bây giờ là cô ta phải gom đủ 10 triệu USD để bồi thường.

Âu Dực...! Lạc Mạn vừa nghĩ đến anh đã vội phủ nhận, không cần thử cũng biết, dựa vào những gì cô ta đã làm đối với Lạc Yên, Âu Dực chắc chắn sẽ không ra tay giúp đỡ.

Mặc dù chút tiền kia đối với anh chẳng đáng bao nhiêu.

Lạc Mạn gấp đến mức đổ mồ hôi, phải làm thế nào đây?

Nơi duy nhất cô ta có thể trông cậy...! chỉ còn lại cha mẹ ruột cô ta.

...

Lạc gia.

Lạc Sùng Ân ngồi trên ghế, ánh mắt thờ ơ nhìn hai người đang khóc lóc ở đối diện.

Ngồi đối diện với ông ta là Lạc Mạn và Trần Thục Phân - mẹ của Lạc Mạn, cũng là vợ của ông ta.

"Cô còn có mặt mũi trở về đây?" Lạc Sùng Ân lạnh giọng chất vấn Lạc Mạn, không cần đoán cũng biết, những chuyện xảy ra mấy ngày qua đã truyền đến tai ông ta.

Lạc Mạn run rẩy trước sự thờ ơ của ông ta, vốn cho rằng lần này trở về, người cha luôn yêu thương cô ta nhất này sẽ không chút do dự mà vung tay giúp đỡ, không ngờ thái độ của ông ta lại lạnh nhạt thế này.

Lạc Mạn còn chưa kịp lên tiếng, Trần Thục Phân ngồi ở bên cạnh đã nổi giận trước.

"Lạc Sùng Ân, Mạn Mạn là con gái ông, nó bị người ta hãm hại mất đi danh dự, không trở về nhà thì có thể đi đâu được!"

Lạc Sùng Ân liếc bà ta một cái: "Tôi không hỏi bà, bà im miệng đi."

Trần Thục Phân còn muốn nói gì đó, nhưng còn chưa kịp mở miệng thì Lạc Sùng Ân đã phóng ánh mắt sắc bén qua.

Bà ta co rút người, cúi đầu không dám nói gì nữa.

Lạc Mạn biết mẹ không thể giúp cô ta, vì vậy cô ta chỉ có thể tự mình lên tiếng:

"Ba, con...!con biết thời điểm này con không nên trở về, sẽ làm ảnh hưởng đến gia đình, trước hết con muốn xin lỗi ba, xin lỗi mẹ."

Lạc Sùng Ân cười khẩy: "Cô cũng biết rằng cô không nên trở về, vậy còn trở về làm gì?"

Lạc Mạn hít sâu một hơi, cố gắng nén cơn giận ở đáy lòng, tiếp tục lời của mình: "Con xin lỗi...!nhưng bây giờ ngoài gia đình ra, con không còn nơi nào để đi cả! Các nhân hàng liên tục gọi điện đến muốn con bồi thường hợp đồng, tiền bồi thường trên trời, con bán hết tất cả mọi thứ mình có, mấy căn biệt thự và cổ phần của các công ty nhỏ con cũng đều bán sạch, vay mượn bạn bè, cuối cùng cũng chỉ được hai phần, vẫn còn thiếu 8 triệu USD."

Nói đến đây, Lạc Mạn khóc thút thít.

Nước mắt trào ra, lần này cô ta thật sự khóc vì bản thân chứ không phải là giả vờ nữa.

"Cho nên cô trở về là muốn đòi tiền hai ông bà già này? Nếu đây là mục đích của cô, vậy thì nên đi đi, tìm cách khác để trả nợ, nếu vẫn không có cách nào...!vậy thì chỉ có thể ngồi tù."

Trước những lời của Lạc Mạn, Lạc Sùng Ân không có nửa tia dao động, tàn nhẫn nói ra những lời vô tình nhất.

Lạc Mạn cuối cùng cũng không bình tĩnh được nữa.

"Ba! Con là con gái của ba đó! Sao ba nỡ bỏ mặc con trong lúc hiểm nguy như thế này được?"

Lạc Mạn đã thẳng thắn chỉ trích, Lạc Sùng Ân cũng không khách khí:

"Cô cũng biết cô là con gái của tôi ư? Nếu là con gái của tôi, tại sao cô không cẩn thận một chút, lại nổi thói hoan lạc đi tìm đàn ông làm gì để rồi bị nắm lấy nhược điểm, đi đến bước đường này?"

"Cô có biết vì chuyện của cô mà giá cổ phiếu của Lạc thị bị ảnh hưởng như thế nào không? Cô hại tôi ra đường luôn bị người ta chỉ trích!"

"Con gái nhà người ta luôn luôn tìm các mạng lợi ích về cho gia đình,

Lạc gia chúng ta còn chưa hưởng được miếng lợi nào từ cô đã phải ăn thiệt."

Lạc Sùng Ân nói một tràng, lời nói ra ban đầu còn nhẹ nhàng, về sau càng lúc càng quá đáng, ngay cả một người chỉ để ý lợi ích trước mắt, không có nhiều tình cảm với gia đình như Lạc Mạn cũng cảm thấy khó tin.

Người đàn ông vô tình máu lạnh này thật sự là ba ruột của cô ta sao? Có thể nói ra những lời như thế này.

Lạc Mạn không biết bản thân đã rời khỏi Lạc gia như thế nào, chỉ biết rằng hiện tại đầu óc cô ta hoàn toàn trống rỗng, không suy nghĩ được gì.

Lạc Mạn như người mất hồn đi trên đường, xe và nhà của cô ta đều đã bán trả nợ, bây giờ trên lưng cô ta ngoại trừ khoản nợ khổng lồ kia ra thì không còn chút gì cả.

Lúc đến, Lạc Mạn bắt taxi, lúc trở về đến tiền bắt taxi cũng không còn, chỉ còn chút tiền ăn, vì vậy, Lạc Mạn chỉ có thể đi bộ trở về.

Bước chân thất thểu trên đường, lúc đi qua khúc cua, đột nhiên điện thoại trong túi quần của Lạc Mạn reo chuông.

Điện thoại là thứ duy nhất mà cô ta giữ lại, không bán đi.

Lạc Mạn nhìn cái tên trên màn hình, là Trần Thục Phân gọi điện đến. "Mẹ, có chuyện gì không?" Vừa nhấn nút nghe máy, Lạc Mạn đã cất giọng hỏi.

Vì lúc nãy bị Lạc Sùng Ân từ chối nên giọng điệu của Lạc Mạn bây giờ không tính là tốt.

Cô ta nghĩ, dù sao một người phụ nữ quanh năm dựa vào chồng như Trần Thục Phân cũng không thể giúp cô ta được, cô ta cũng không cần thiết phải tốn công sức bày ra sắc mặt tốt.

Cho nên giọng nói của Lạc Mạn ngoài thờ ơ ra còn có phần gắt gỏng, chỉ là Trần Thục Phân đang lo lắng cho con gái, không có tâm tư để ý những điều này.

"Mạn Mạn...! Những ngày qua con cực khổ rồi, yên tâm, ba con vô tình nhưng mẹ vẫn thương con, mẹ nhất định sẽ dùng mọi cách để giúp con trả hết số nợ.

Lạc Mạn cảm thấy thật hoang đường, không nhận được bật cười,

giọng điệu có chút oán trách: "Mẹ, mẹ thì có thể giúp được gì cho con chứ?"

Trần Thục Phân ấp úng: "Mẹ..."

Lạc Mạn không còn kiên nhẫn: "Mẹ, hiện tại xung quanh con còn rất nhiều việc phải xử lý, mẹ đừng làm phiền nữa, thế nhé, cúp máy đây."

Đầu ngón tay vừa định nhấn vào nút kết thúc, tiếng la của Trần Thục Phân truyền đến từ đầu dây bên kia đã khiến động tác tắt cuộc gọi của Lạc Mạn dừng lại.

"Khoang! Mạn Mạn, con nghe mẹ nói, chúng ta không còn nhiều thời gian để xoay sở nữa, chúng ta phải hành động thật nhanh, vừa nãy mẹ đã bỏ thuốc ngủ vào cà phê của ba con, bây giờ con lập tức đi chuẩn bị bản hợp đồng chuyển nhượng toàn bộ cổ phần trước khi ba con tỉnh, nhân lúc ông ấy còn hôn mê, con dùng dấu vân tay của ông đấy đóng vào và xác nhận."

Một loạt những lời nói trơn tru về kế hoạch của Trần Thục Phân được thốt lên, đến Lạc Mạn là người thân cận bà ta nhất cũng vô cùng bất ngờ.

Cô ta hiểu rõ hơn ai hết, Trần Thục Phân là một người phụ nữ què mùa, có thể nói là cái gì cũng không biết, không ngờ mới tiếp xúc với giới thượng lưu mấy năm đã biết nhiều thứ như vậy.

Nhưng không quan trọng, quan trọng là cách của Trần Thục Phân vô cùng tốt.

Lạc Mạn không chần chừ, sau khi dạ dạ vâng vâng vài tiếng rồi tắt điện thoại, lập tức đi chuẩn bị hợp đồng chuyển nhượng cổ phần. Khi đã chuẩn bị xong xuôi tất cả mọi thứ, Lạc Mạn mang theo tâm trạng thấp thỏm quay trở lại Lạc gia.

Không biết liệu lần này có thành công không đây...

Đúng như Trần Thục Phân nói, kế hoạch lần này vô cùng thuận lợi, suốt quá trình chỉ mất chưa đến 3 tiếng, đến khi Lạc Sùng Ân tỉnh lại, công ty Lạc thị mà ông ta cực khổ xây dựng mấy năm nay, khó khăn lắm mới đưa lên thị trường chứng khoán, bây giờ đã rơi vào tay Lạc Mạn.

Mà ông ta, sau khi tỉnh dậy chỉ cho rằng bản thân mệt mỏi nên ngắt đi, một chút cũng không biết gì.

Thăng đến một tuần sau, khi ông ta đến công ty, ngơ ngác ngạc nhiên bị những gã bảo vệ thường ngày luôn cung kính với ông ta đuổi đi, ông ta mới biết được mọi chuyện.

Đương nhiên, đó là nói sau.

Hiện tại, sau khi có được bản hợp đồng chuyển nhượng cổ phần, Lạc Mạn lập tức liên hệ với nhân hàng nói muốn trả nợ.

Món nợ khiến cô ta lo lắng suốt mấy ngày nay, rốt cuộc cũng trả xong.

Chỉ là...! Bây giờ Lạc Mạn chỉ còn lại hai bàn tay trắng.

Nợ đã trả xong, tuy không cần phải ngồi tù chung thân nhưng trên người lại không có chút tài sản có giá trị nào, thử hỏi Lạc Mạn phải làm sao đây?

Tuy thiếu tiền nhưng khi một người bạn giới thiệu công việc làm nhân viên phục vụ nhà hàng, Lạc Mạn không chút do dự, thậm chí cũng không dành ra thời gian cân nhắc, lập tức từ chối.

Phải biết, trước đây cô ta chưa từng chịu khổ, bây giờ bảo cô ta đi làm nhân viên phục vụ nhà hàng để sống qua ngày, đó là chuyện không thể nào!

Đang lúc đau đầu vì chuyện tiền bạc, một người bạn cũ đột nhiên liên hệ với Lạc Mạn, nói muốn mời cô ta đến quán bar của bọn họ làm việc.

Người bạn đưa ra mức lương trên trời, lần này Lạc Mạn không cần suy nghĩ đã gật đầu đồng ý.

...

Bên này gà bay chó sủa, bên kia bờ đại dương lại là một mảnh tĩnh lặng.

Lạc Yên và Mạc Khắc đã làm xong tất cả thủ tục, cũng đã ở nơi này một thời gian, mọi thứ xung quanh từ lạ lẫm cũng dần trở thành quen thuộc.

Sau khi đến nước M được 5 ngày, Mạc Khắc đã mua hai căn hộ ở sát nhau để tiện chăm sóc cho Lạc Yên.

Ban đầu, Lạc Yên một mực từ chối, bởi vì số tiền cô mang theo không đủ để mua nhà, cô lại không muốn phải mang ơn Mạc Khắc.

Lúc đó Mạc Khắc cũng chiều theo ý cô, để cô tự dùng tiền của mình mua một căn trọ nhỏ.

Nhưng đến ba tháng sau khi đến nước M, Lạc Yên phát hiện ra...!bản thân đã mang thai.

Người duy nhất làm chuyện đó với cô là Âu Dực, không cần nghĩ cũng biết, cha của đứa bé trong bụng cô không phải ai khác mà chính là anh.

Lúc mới biết tin, Lạc Yên không nghĩ ngợi, quyết định phá bỏ cái thai này.

Nhưng khi nhìn thấy hình ảnh siêu âm mà bác sĩ đưa cho, Lạc Yên lại rơi nước mắt.

Cô không bỏ đứa bé này được, cái thai đã 3 tháng, đứa bé đã thành hình, tuy nó là con của Âu Dực, theo lý mà nói thì không nên giữ lại, nhưng...!nó cũng là con của cô.

Có lẽ Âu Dực sẽ không bao giờ tìm đến đây, tại sao cô không giữ cái thai này lại?

Nơi này một mình cô, đơn côi lẻ bóng, có thêm một đứa trẻ ở bên cạnh bầu bạn cũng tốt mà, không phải sao?

Thế là qua bao nhiêu lần đấu tranh tâm lý, Lạc Yên quyết định giữ đứa con này lại.

Có lẽ đây cũng là quyết định đúng đắn nhất cuộc đời cô.

Lạc Yên mang thai, đương nhiên không thể tiếp tục ở trong căn trọ chật hẹp kia nữa, sự ẩm mốc ở đó sẽ ảnh hưởng đến quá trình phát triển của đứa bé.

Lạc Yên muốn con cô phát triển tốt đẹp nhất có thể, vì vậy cô quyết định làm theo lời Mạc Khắc nói, đó là chuyển nhà.

Mặc dù Mạc Khắc nói rằng hẳn muốn tặng hai mẹ con cô căn hộ kia, nhưng Lạc Yên vẫn luôn khắc ghi trong lòng rằng chờ đến khi cô sinh con xong, sức khoẻ hồi phục, cô nhất định sẽ tìm việc làm có thu nhập tốt hơn để trả nợ cho Mạc Khắc.

Cô đã nợ người ta quá nhiều ân tình, không thể cứ chiếm tiện nghi của người ta mãi được.

Lạc Yên quyết định, trước tiên cứ tiếp nhận căn hộ này, trong thời gian mang thai, cô phải để bản thân ở trạng thái tốt nhất.

Mạc Khắc đối với cô rất tốt, nhiều lúc cô còn nghi ngờ hẳn thích mình nên cũng cố ý giữ khoảng cách giữa hai người, dù sao nam nữ khác biệt, cách xa một chút vẫn tốt hơn.

Nhưng khi Mạc Khắc biết tin cô mang thai, sự nhiệt tình của hắn không những không giảm đi, ngược lại hắn chăm sóc cô càng thêm chu đáo.

Lạc Yên nghĩ, sẽ không có người đàn ông nào có lòng bao dung lớn đến mức có thể chăm sóc con của người mình thích tỉ mỉ như vậy, Mạc Khắc lại có thể, có lẽ hắn không thích cô mà chỉ đơn thuần xem cô là bạn, thấy cô gặp bế tắc nên chỉ muốn ra tay giúp đỡ, lại bị cô nghĩ bậy theo hướng khác mà thôi.

Vì vậy, Lạc Yên dần dần yên tâm để Mạc Khắc chăm sóc mình, bù lại thỉnh thoảng cô sẽ nấu cho Mạc Khắc một bàn ăn thịnh soạn với những món ăn mà hắn thích nhất..

Chương 65: 65: Trở Về

Mạc Khắc phát hiện, kể từ khi phát hiện bản thân mang thai, tâm trạng của Lạc Yên tốt lên rất nhiều.

Cũng không xa cách với hắn như trước nữa.

Hắn không khỏi cảm thấy khó hiểu, sao cô lại vui như vậy?

Lẽ nào bởi vì đứa con trong bụng cô là của Âu Dực nên tâm trạng cô mới tốt như thế?

Mang thai con của Âu Dực thật sự khiến cô vui vẻ như vậy sao?

Mạc Khắc không hiểu rõ cảm xúc hiện tại của mình là ghen ghét hay không cam lòng, nhưng dù như thế nào đi nữa hắn cũng không muốn Lạc Yên tiếp tục nhớ đến Âu Dực.

Mạc Khắc âm thầm hạ quyết tâm hắn cần phải cố gắng hơn nữa, thay thế vị trí của Âu Dực trong trái tim cô.

...

Ngày 30 tháng 1 năm 2020.

Còn hai tiếng nữa là đến thời khắc giao thừa giữa năm cũ và năm mới, qua hôm nay, toàn bộ người dân nước Z sẽ đón chào tết Nguyên Đán mỗi năm mới có một lần.

Âu Dực đứng tựa người vào ban công, ánh mắt không có tiêu cự nhìn vào bầu trời đêm.

Đêm giao thừa không có trăng, cũng không có người con gái anh yêu nhất.

Tính đến hiện tại đã là tháng thứ 8 kể từ khi Lạc Yên rời đi, không ngờ anh vậy mà có thể chịu đựng được 8 tháng, không cho người lật tung mọi góc ngách tìm cô.

Cũng vì anh muốn nhìn thấy cô tự mình trở về, điều đó đồng nghĩa với việc cô đã phần nào tha thứ cho anh, không phải tốt hơn rất nhiều so với việc anh cưỡng chế bắt cô đem về giam lỏng sao?

Âu Dực rũ mắt, không ngờ một người như anh cũng có lúc phải suy

ngĩ cho người khác như thế này.

Ai bảo cô là Lạc Yên chứ...

Năm ấy cô cứu anh, anh đã hứa sẽ quay trở lại, nhưng lúc đó đám anh em trong gia tộc cạnh tranh nhau rất mạnh, anh phải dốc toàn lực để giành lại tập đoàn Âu thị, cho nên mới xảy ra việc chậm trễ. Để rồi lỡ hẹn nửa đời người...

Làn gió lạnh thổi vào khuôn mặt đẹp như điêu khắc, Âu Dực dường như cũng không để ý.

Anh lấy điện thoại ra, đầu ngón tay trượt trên bàn phím, gõ ra một dãy số quen thuộc.

Ngẩn ngơ nhìn màn hình điện thoại 2 phút, Âu Dực mới chậm rãi nhấn nút gọi.

Đây là số điện thoại trước kia của Lạc Yên, không biết liệu cô có còn sử dụng không...? Anh đã do dự rất lâu, có lẽ là thời khắc bước sang năm mới có chút trống vắng, nỗi nhớ nhung tăng lên gấp bội nên hôm nay anh mới hạ quyết tâm.

Âu Dực đoán rằng có lẽ Lạc Yên đã sớm vứt bỏ cái sim này rồi, không ngờ khi anh gọi lại đổ chuông.

Âu Dực sửng sò, sau đó là một chút hồi hộp xen lẫn lo âu.

Liệu khi nhìn thấy tên anh trên màn hình, cô có nghe máy không? Hay là không chút chần chừ mà tắt ngang...!Không để Âu Dực suy nghĩ lâu, đầu dây bên kia đã nhanh chóng kết nối, truyền vào tai Âu Dực là một giọng nam khoẻ khoắn có chút lạnh lùng.

"Alo?"

Âu Dực sửng sốt, sao lại là giọng nam...!hơn nữa còn rất quen thuộc, nếu như anh nhớ không nhầm thì đây là giọng của Mạc Khắc.

Sau đôi phút ngẩn ngơ, đôi mắt Âu Dực trầm xuống.

Không thể nào có chuyện trùng hợp như vậy được.

Rốt cuộc giữa Mạc Khắc và Lạc Yên đã xảy ra cái gì? Trước đó mối quan hệ giữa bọn họ có vẻ như không hề bình thường, bây giờ anh gọi đến số điện thoại của Lạc Yên, người nghe máy thế nhưng lại là Mạc Khắc.

Hai người bọn họ...!ở chung sao?

Âu Dực không biết nên hình dung tâm trạng của anh bây giờ như thế

nào, ghen ư? Đương nhiên là có, nhưng nhiều hơn hết là chua xót. Nhưng ngẫm lại, bên cạnh cô có thêm một người chăm sóc cũng tốt phải không? Anh không thể ở bên cạnh chiếu cố cô, càng không có quyền can thiệp vào cuộc sống sau này của cô.

Chỉ hy vọng khi cô trở về, bên cạnh cô vẫn còn chỗ để anh bù đắp. Âu Dự nhìn màn hình điện thoại, sau đó nhấn nút kết thúc rồi thêm số điện thoại mà anh thuộc lòng kia vào danh sách đen, anh quyết định từ nay về sau không bao giờ gọi đến số này nữa.

Tiếng pháo hoa vang lên, thời khắc đẹp nhất của cuối năm đã đến, nhìn dòng người náo nhiệt, tiếng hò reo vui vẻ của tất cả mọi người, Âu Dự lại cảm thấy lòng mình nặng nề đến lạ.

...

Bên kia đại dương.

Mạc Khắc nhìn màn hình, khoé môi nhếch lên một nụ cười u ám, rốt cuộc cái ngày mà hắn chờ đợi đã lâu cũng tới.

Trước đó vài tháng, lúc mới đến nước M, hắn vô tình nhìn thấy Lạc Yên tháo sim định vứt đi, lúc ấy trong lòng hắn nảy lên một ý nghĩ. Cùng là đàn ông, trước kia điều tra rõ như vậy, hắn đương nhiên biết Âu Dự có tình cảm với Lạc Yên, chỉ là khi ấy có cô ả tên Lạc Mạn kia quấy rầy nên Âu Dự nhất thời không nhận thức được trái tim của bản thân.

Lạc Yên rời đi, chắc chắn Âu Dự sẽ gọi vào số này, chưa biết sớm hay muộn.

Lúc Lạc Yên định nén thẻ sim vào thùng rác, Mạc Khắc đã bước đến, hắn nói hắn muốn thẻ sim này.

Lạc Yên mang ơn Mạc Khắc, chút yêu cầu nhỏ này đương nhiên cô không từ chối, hơn nữa thẻ sim này đối với cô cũng không phải là vật kỉ niệm tốt đẹp gì.

Vì thế, Lạc Yên đồng ý.

Sau khi có được thẻ sim, Mạc Khắc mua một chiếc điện thoại mới lắp vào, ngày ngày đều sạc pin đầy đủ chỉ để chờ đợi tiếng chuông reo.

Quả nhiên Mạc Khắc đã đoán đúng, hắn đã chờ được.

Hắn vẫn nhớ như in, sau khi giọng của hắn cất lên, bên phía Âu Dự im lặng đến vài phút, sau đó tắt ngang máy.

Mạc Khắc quăng điện thoại lên giường, hưng phấn trong mắt và nụ

cười u ám nơi khoé môi vẫn chưa tiêu tan.

Chỉ cần tưởng tượng đến vẻ mặt đau khổ của Âu Dực khi nghĩ hẳn và Lạc Yên sống cùng nhau, Mạc Khắc cảm thấy thoải mái đến kì lạ. Ha, không phải anh ta liên tục làm tổn thương cô gái hẳn yêu hết lần này đến lần khác sao? Chút đau khổ này đáng là bao so với những gì mà Lạc Yên đã phải chịu?

Nếu không phải thế lực của Âu Dực quá mức kinh người, Mạc Khắc đã sớm triệt luôn đường sống của anh.

Mạc Khắc thừa nhận hẳn không phải người lương thiện, rồi sẽ có ngày hẳn có đủ thực lực để đánh bại Âu Dực, cho Lạc Yên nhìn thấy hẳn yêu cô thế nào.

Múi giờ ở nước M chậm hơn nước Z, khoảng 30 phút sau, tiếng pháo hoa mới vang lên, Mạc Khắc đi đến ban công, đứng ở nơi này nhìn qua ban công nhà đối diện, giọng nói trầm thấp mang theo ý cười nói với Lạc Yên:

"Yên Yên, chúc em và con năm mới vui vẻ!"

Lạc Yên nhìn theo hướng âm thanh, nở nụ cười dịu dàng: "Cảm ơn anh."

Pháo hoa rực rỡ, trong cô còn mang một sinh mệnh, trái tim không còn lạnh lẽo như trước nữa.

...

Thời gian thoáng chốc đã trôi qua thêm 4 năm.

Hôm nay là ngày 6 tháng 5, chỉ còn một tháng nữa thôi là đã tròn 5 năm kể từ khi Lạc Yên rời khỏi thành phố A tấp nập.

Suốt 5 năm qua, theo dấu vết của thời gian, Lạc Yên đã dần quên đi bóng hình năm đó, mỗi lần nghĩ đến anh, mặc dù trái tim vẫn còn nhói đau nhưng trong lòng không còn khó chịu như trước nữa.

Có lẽ là do đứa con trai đáng yêu của cô chào đời, bên cạnh có thêm một người bầu bạn nên trái tim cũng đỡ trống vắng.

Lạc Yên đứng trong vườn hoa, đang lúc suy nghĩ về những chuyện mà cô đã trải qua, phía sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng bước chân nhịp nhàng.

Ngay sau đó, một cục thịt nhỏ mềm mại nhào vào lòng Lạc Yên.

"Mẹ! Con về rồi!"

Lạc Yên đón lấy con trai mình, giúp cậu nhóc tháo chiếc cặp sách trên lưng ra, sau đó làm vẻ mặt không hài lòng, cất giọng trách móc cậu nhóc:

"Nhất Tiêu, mẹ đã bảo con không được nhào vào lòng mẹ như thế, sao con cứ không chịu nghe lời vậy hả? Có tin mẹ đánh đòn không?" Tuy đang trách móc con trai nhưng từ giọng điệu của Lạc Yên, có thể nhìn ra cô không nổi tổn thương một sợi tóc của cậu, càng đừng nói là đánh đòn.

Lạc Nhất Tiêu đương nhiên là biết mẹ thương mình, nghe cô trách móc xong thì bĩu môi: "Con thương mẹ nên mới làm như vậy đấy, mẹ nhìn ba kìa, làm gì có cơ hội được chạm vào con."

Lạc Yên nhíu mày, giọng nói trầm xuống: "Nhất Tiêu, mẹ nhắc con bao nhiêu lần rồi? Con không được gọi chú Mạc là ba, hiểu chưa?"

Lạc Nhất Tiêu cụp mắt, một lúc sau thì lầm bầm: "Nhưng mẹ ơi...! Bọn chúng bảo con là đồ mồ côi cha..."

Lạc Nhất Tiêu vừa nhắc đến, trong lòng Lạc Yên lại đau xót.

Cũng do cô, không cho Nhất Tiêu một gia đình hoàn hảo.

Đúng lúc này, phía sau truyền đến một giọng nói mang theo ý cười của người đàn ông, theo sau đó là tiếng bước chân vững vàng.

"Có sao đâu? Trẻ con thường rất nhạy cảm, Yên Yên, em cứ để nó gọi tôi là ba cũng không sao, tôi sẽ không nghĩ sang hướng kia đâu, dù sao tôi cũng rất quý thằng nhóc, được làm ba nuôi của nó là vinh hạnh của tôi."

Mạc Khắc đã nói như thế, nhưng Lạc Yên vẫn còn điều băn khoăn: "Nhưng..."

Mạc Khắc cắt ngang lời cô, bẻ lái sang vấn đề khác: "Được rồi, cứ quyết định thế đi, đúng rồi, chuyện công ty của cô như thế nào rồi? Nhắc đến mới nhớ, sau khi sinh con được một năm, số tiền tiết kiệm mà Lạc Yên mang theo đã vơi đi một nửa."

Cô không phải là người ăn no chờ chết, đương nhiên hiểu rằng nếu cứ tiếp tục tiêu tiền như vậy, chẳng mấy chốc sẽ hết sạch.

Thế là Lạc Yên vận dụng những kiến thức mà cô có được, bắt đầu đầu tư ở một vài lĩnh vực.

Thành công có, thất bại cũng có, nhưng nổi bật nhất là thành công ở

lĩnh vực giới giải trí, ban đầu, Lạc Yên dùng toàn bộ số tiền còn lại đầu tư một vài bộ phim thanh xuân, vốn chỉ mang tâm lý ăn may, không ngờ bộ phim đó lại nổi lên bất ngờ, thế là Lạc Yên thu được một khoản lợi nhuận lớn.

Những việc sau đó thuận lợi vô cùng, như cá gặp nước, như điều gặp gió, số lần thất bại của Lạc Yên chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Lần lộn hai năm, rốt cuộc cô cũng có được một khoản tiền lớn, Lạc Yên quyết định mở công ty giải trí.

Chỉ qua một năm, công ty phát triển lớn mạnh vô cùng, Lạc Yên gần như đã trở thành ông trùm giới giải trí ở nước M.

Mạc Khắc rất thạo về mảng này, thỉnh thoảng sẽ hỏi cô về một vài chuyện trong công ty, lúc cô gặp khó khăn, hẳn sẽ chỉ hướng để cô xử lý.

Có Mạc Khắc trợ giúp, Lạc Yên vốn đã thuận lợi càng thêm phát triển.

Thế nên bây giờ, Mạc Khắc vừa nhắc đến chuyện này, Lạc Yên đã nhanh chóng bị hấn dẫn dắt sang vấn đề khác.

Nghe xong câu hỏi, cô trầm tư một lúc rồi nói:

"Tôi nghĩ có thể một tháng sau tôi sẽ quay trở lại nước Z, chính xác là quay trở lại thành phố A."

Mạc Khắc ngẩn người.

"Em...! Vẫn còn nhớ đến Âu Dực...?"

Lạc Yên liếc Mạc Khắc một cái, tỏ ra không vui: "Đừng nghĩ bậy, chỉ là tôi cảm thấy nước M rất nhỏ, nếu tôi không trở về thì công ty sẽ dậm chân tại chỗ, đó không phải là điều tôi muốn."

Dừng lại một lúc, cô nói tiếp: "Vừa vặn nước Z là nơi mà giới giải trí phát triển lớn mạnh nhất, có lẽ tôi sẽ thử sức ở đó."

Mạc Khắc trầm mặc, hẳn rất muốn tin lời Lạc Yên nói, nhưng nhớ đến việc giữa Lạc Yên và Âu Dực còn có đoạn kỉ niệm đẹp đẽ vào 18 năm trước, Mạc Khắc lại không thể tin nổi.

Dù sao thì Lạc Yên chờ đợi Âu Dực nhiều năm như thế, tình cảm sâu đậm như thế, sao có thể nói quên là quên được?

Cô đây là đang kiếm cớ mà thôi.

Có điều nếu Lạc Yên đã muốn, Mạc Khắc cũng không thể ngăn cản, đến cuối cùng, hẳn chỉ có thể gạt đầu, khoé môi nặn ra một nụ cười

gượng gạo:

"Được rồi, tôi sẽ chuẩn bị giấy tờ và xử lý thủ tục, khoảng một tháng sau là em có thể trở về, vừa vặn...!tôi cũng có việc cần trở về."

Lạc Yên nghe xong, vô cùng mừng rỡ: "Thật sao, vậy thì tốt quá, tôi luôn tiếc nuối vì chúng ta không thể cùng nhau trở về, anh đã giúp đỡ tôi rất nhiều."

Mạc Khắc cười khế, đưa tay lên muốn xoa đầu cô, sau đó cánh tay hắn dừng giữa không trung rồi lại hạ xuống, sau đó làm như không có việc gì xảy ra, thản nhiên nói với cô:

"Tôi làm sao có thể yên tâm để em từ nơi xa xôi trở về nước Z một mình."

Chương 66: 66: Tra Hỏi

Lạc Yên vui vẻ, cô không nghĩ trải qua 5 năm phiêu bạt, bên cạnh cô lại có một người bạn tốt như thế này.

Đời này của cô cũng xem như đáng giá.

Nếu Mạc Khắc biết được suy nghĩ hiện tại của cô, hẳn là sẽ tức đến hộc máu.

Dù sao thì hắn cũng cố gắng như vậy, rốt cuộc cô cũng chỉ xem hắn như một người bạn đồng hành.

Cũng may là Mạc Khắc không phải phù thủy, không có khả năng đọc suy nghĩ của người khác, nếu không...!chắc sẽ rất khó xử.

Thật ra vừa nãy Mạc Khắc đã nói dối.

Tất cả công việc của hắn đều đã giao hết cho cấp dưới xử lý, hiện tại Mạc Khắc rất nhàn rỗi, lịch trình hằng ngày nếu không phải là đến phòng gym tập luyện thì cũng là được người ta đến tận cửa nịnh hót. Hắn có thể ngồi ở đây hưởng thụ đến cuối đời, nhưng hắn không làm như thế.

Trong tim còn có một cô gái chưa chinh phục được, cô gái ấy lại đem lòng nhớ thương người đàn ông khác, hắn làm sao có thể yên tâm để cô trở về một mình?

Ai biết được Âu Dục sẽ làm gì cô? Ai biết được cô có trở về bên Âu Dục lần nữa hay không?

Hơn nữa, thân là phụ nữ, còn là một người phụ nữ có nhan sắc đẹp say lòng người, Lạc Yên rất dễ lọt vào tầm ngắm của những tên bỉ ổi. Hắn yêu cô như thế, sao có thể để cô gặp nguy hiểm.

Tất cả những yếu tố trên chính là lí do Mạc Khắc viện cớ để trở về nước Z cùng cô, mặc dù hắn có thể hưởng thụ ở nước M, không cần lo nghĩ.

...

Một tháng sau.

Thoáng chốc đã đến ngày trở về nước Z.

Vé máy bay đã đặt sẵn, tất cả những gì cần xử lý cũng đã xử lý xong, hôm nay Mạc Khắc và Lạc Yên chính thức lên đường.

Giống như khi rời đi, Lạc Yên và Mạc Khắc ngồi ở ghế hạng thương gia.

Nhìn bầu trời trôi qua bên cửa kính, trong lòng Lạc Yên khẽ động.

Cảnh vật so với lúc trước không có gì thay đổi, chỉ là khi trở về thì có thêm một người.

Lạc Nhất Tiêu, con trai của Lạc Yên, cũng là con trai của Âu Dục.

Lạc Yên cảm thấy hơi phiền muộn.

Cô sắp trở về thành phố A rồi...! Ở nơi đó, sớm hay muộn gì cô cũng sẽ chạm mặt với Âu Dục.

Tuy rằng cảm giác đau đớn kia đã sớm phai nhạt, nhưng Lạc Yên vẫn không dám chắc chắn tâm trạng của cô khi gặp Âu Dục là gì.

Là thờ ơ lạnh nhạt như cô đã tập luyện qua vô số lần, hay là nhớ nhung ôm chặt không rời?

Dù thế nào, cô cũng sẽ không để bản thân thất thố trước mắt anh.

Lạc Yên nhắm mắt, khẽ thở dài một hơi, cứ ngỡ bản thân không còn quan tâm đến người đàn ông đó, không ngờ chỉ cần nghĩ đến việc sẽ phải gặp anh, lòng cô lại nặng trĩu.

"Mẹ, mẹ không khoẻ sao?"

Giọng nói trẻ con đầy quan tâm vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Lạc Yên.

Nghe con trai gọi, Lạc Yên lập tức hoàn hồn lại, cô còn chưa kịp lên tiếng gì Lạc Nhất Tiêu đã mở to mắt hỏi tiếp:

"Sao mẹ lại khóc thế?"

Lạc Yên cười cười xoa đầu cậu nhóc: "Con nhìn nhầm rồi, mẹ có khóc đâu."

Rõ ràng Lạc Nhất Tiêu không tin, nghe cô nói xong liền phản bác:

"Mẹ dạy con không được nói dối nhưng mẹ lại nói dối đấy nhé, nước mắt lăn xuống gò má mẹ rồi kìa."

Lạc Yên ngẩn người, cô đã khóc trong vô thức ư? Hơn nữa còn bị con trai cưng bắt gặp.

"Là do bụi bay vào mắt đấy."

Năm Lạc Nhất Tiêu 3 tuổi từng đánh gãy răng một cậu bạn đồng

trang lú, sau đó ba mẹ của cậu bạn kia tìm đến hỏi tội.

Vì sợ Lạc Yên trách mắng, Lạc Nhất Tiêu đã nói dối rằng người đánh cậu bé kia không phải là cậu, Lạc Yên đương nhiên tin tưởng con trai mình, cuối cùng cặp cha mẹ đó đưa đoạn video trích từ camera làm bằng chứng, tình cảnh khi ấy chỉ có xấu hổ nhất, không có xấu hổ hơn.

Sau khi cặp cha mẹ kia rời khỏi nhà, Lạc Yên rất tức giận với sự thiếu trung thực của con trai nhà mình, cô răn dạy thẳng bé suốt hai tiếng, nhấn mạnh rằng nói dối là không tốt, con người không nên nói dối.

Không ngờ bây giờ cô lại chính miệng lừa một đứa trẻ con.

Lạc Nhất Tiêu rất ngây thơ, nghe cô nói xong liền không nghi ngờ mà tin tưởng, cậu nhóc nhìn mẹ mình bằng đôi mắt tròn xoe, quan tâm nói với cô:

"Mẹ, để con thổi bụi khỏi mắt mẹ nhé?"

Nói xong, không đợi Lạc Yên trả lời, cậu nhóc đã chồm người lên, chu môi thổi nhẹ vào mắt Lạc Yên.

Lạc Yên ngẩn ngơ nhìn đứa con trai bé bỏng, rất lâu sau, khi Lạc Nhất Tiêu đã ngủ say, cô mới dám bật khóc thành tiếng.

Nhất Tiêu...!Nhất Tiêu của mẹ...!Hy vọng con sẽ không biết được những chuyện xảy ra giữa cha mẹ ruột của mình.

Một đứa trẻ hồn nhiên như thế, làm sao mà chịu nổi đây?

Mạc Khắc ngồi bên cạnh nhìn Lạc Yên khóc nức nở, chần chừ hồi lâu, khoảng một phút sau, hấn hạ quyết tâm làm một việc mà hấn đã muốn làm từ lâu.

Mạc Khắc xoa đầu Lạc Yên, giọng nói nhẹ nhàng như muốn hoà vào trong gió: "Yên Yên, đừng khóc, rồi sẽ ổn thôi."

Lạc Yên dùng khăn giấy lau nước mắt, khoé mắt vẫn còn đọng nước, cô nở nụ cười rạng rỡ: "Vâng, tôi biết."

"Mạc Khắc, cảm ơn anh rất nhiều."

Nụ cười của cô hoá ra lại đẹp như vậy...

Mạc Khắc cảm thấy, chỉ cần Lạc Yên đồng ý cho hấn cơ hội, dù cô muốn mạng của hấn, hấn cũng sẽ không chút do dự mà trao cho cô.

...

2 giờ sau.

Máy bay đã hạ cánh, Mạc Khắc, Lâm Nhất Tiêu và Lạc Yên đứng chân ở sân bay.

Mạc Khắc gọi điện bảo thuộc hạ lái xe đến đón, Lạc Yên vốn định bắt taxi cùng Lâm Nhất Tiêu đi thuê khách sạn, nhưng Mạc Khắc lại ngăn cản cô.

Hắn nói Lâm Nhất Tiêu là trẻ con, đi taxi chất lượng kém sẽ không chịu được, Lạc Yên suy nghĩ một lúc, quyết định làm theo lời Mạc Khắc nói, đó là cùng nhau chờ xe của thuộc hạ Mạc Khắc.

Không hổ là người của Mạc Khắc, tác phong quả thật rất nhanh nhẹn, không để ba người chờ lâu đã nhanh chóng đến địa điểm chờ. Lạc Yên vừa cất bước định lên xe, cánh tay đã bị một lực nhẹ níu lại. Vừa quay đầu liền phát hiện có một cô gái tầm tuổi hai mươi ba đang dùng ánh mắt ngập nước nhìn cô.

"Chị ơi, giúp em được không? Em và cha mẹ cãi nhau, em bỏ đến thành phố A, không ngờ vừa xuống sân bay thì phát hiện toàn bộ tiền mang theo đều bị trộm mất, em...!em thật sự không biết nên làm gì cả."

Lạc Yên ngăn người, sau đó cô cười khẽ, dưới ánh mắt trông đợi của cô gái, Lạc Yên nhẹ nhàng hỏi: "Em muốn chị giúp thế nào?"

Thấy có hy vọng, mắt cô gái sáng lên: "Chị ơi, chị cho em một khoản tiền được không ạ? Em có thể viết giấy nợ, em...!em thật sự không phải lừa đảo!"

Lạc Yên không chút do dự móc ví ra, rút ra một xấp tiền mặt đưa cho cô gái, kèm theo đó là một tấm danh thiếp.

"Không cần em viết giấy nợ đâu, đây là danh thiếp của chị, em rất đáng yêu, nếu em có hứng thú gia nhập giới giải trí thì liên hệ với chị, chị nhất định sẽ nâng đỡ em."

Trước khi trở về thành phố A, cô đã điều tra kỹ, đầu năm nay, kiểu nhan sắc ngọt ngào đáng yêu rất được ưa chuộng, nếu như cô gái hời nãy đồng ý gia nhập giới giải trí, 80% là sẽ hot.

Cô gái ngăn người, nhìn thân ảnh mảnh mai đang khuất dần của Lạc Yên, ánh sáng trong mắt khẽ động

...

Sau khi ngồi lên xe, vì mệt mỏi suốt chuyến bay nên Lạc Yên và Lạc

Nhất Tiêu nhanh chóng đi vào giấc ngủ, đến khi tỉnh lại thì phát hiện xe đã dừng trước khách sạn năm sao tốt nhất thành phố A.

Cũng là khách sạn thuộc quản lí của tập đoàn Âu thị, chỉ là Mạc Khắc và Lạc Yên không ai biết điều này.

Ba người cùng nhau bước vào, nhìn từ phía sau, trông bọn họ chẳng khác nào một gia đình, một cặp vợ chồng trẻ và một đứa con trai đáng yêu, hình ảnh này đẹp mắt biết mấy?

Rất không may, hình ảnh này vừa vụt lọt vào mắt một người đàn ông đang ngồi bên trong chiếc xe đậu ở vỉa hè đối diện.

...

Âu Dực ngồi trong xe, nhìn bóng lưng quen thuộc dắt tay một bé trai đi vào khách sạn, bên cạnh cô còn có dáng người cao lớn của một người đàn ông.

Vì chỉ là bóng lưng nên Âu Dực không chắc chắn bản thân nhìn nhầm hay là sự thật, nhưng anh nghĩ không thể nào có chuyện trùng hợp như thế được.

Bóng lưng mảnh mai cô độc đó hẳn là của Lạc Yên, người đàn ông bên cạnh...!nếu mắt anh không có vấn đề, vậy thì người đàn ông đó chính là Mạc Khắc.

Âu Dực dụi mắt mấy lần, cho đến khi bóng lưng cô khuất dần sau thang máy, anh vẫn chưa thể bình tĩnh được.

Là anh hoa mắt sao? Hay là cô đã trở về?

Âu Dực không biết đáp án, ngay khi anh vừa định vào bên trong gặp lễ tân xác nhận lại một lần, chuông điện thoại trong túi quần đột nhiên reo lên.

"Chuyện gì?" Giọng anh hơi mất kiên nhẫn.

"Âu Dực, bên phía cha mẹ cậu vừa liên hệ với tôi, bọn họ muốn nhờ tôi hẹn gặp cậu rồi chúc thuốc đấy."

Nghe người bên kia nói xong, ánh mắt Âu Dực trầm xuống.

Xem ra cha mẹ anh vẫn chưa từ bỏ ý định kia, thậm chí còn muốn dùng cách thức hèn hạ này để tác thành cho anh và đối tượng xem mắt của anh.

Hạ thuốc, Âu Dực ghét nhất là hạ thuốc.

Chính hai từ "hạ thuốc" đã khiến giữa anh và Lạc Yên có khoảng cách, hiểu lầm nối tiếp hiểu lầm của hai người cũng từ đó mà ra cả. Bây giờ cha mẹ anh lại định dùng cách này.

Âu Dực nhếch môi, nở nụ cười lạnh lẽo: "Lương Minh, cảm ơn cậu đã báo trước, tôi sẽ cẩn thận."

"Được."

Kết thúc cuộc điện thoại, Âu Dực nhìn vào bên trong khách sạn, sau đó cũng không bước vào mà lái xe rời đi.

Hiện tại ạn có việc gấp cần làm, khách sạn này thuộc sở hữu của anh, anh muốn điều tra chuyện xảy ra ở khách sạn này không phải là việc khó khăn.

Cô vừa trở về, cũng nên để cô thoải mái một chút.

Âu Dực đến gặp gia đình của đối tượng xem mắt để nói rõ mọi chuyện, gia đình của đối tượng xem mắt lần này cũng xem như là gia tộc lâu đời, Trịnh gia.

Theo như anh biết thì đối tượng xem mắt của anh là một cô gái khá trẻ, khoảng 23 tuổi, tên là Trịnh Huyền.

Lúc đầu, Âu Dực vốn tưởng cuộc đàm phán này không được thuận lợi, ai ngờ anh vừa nhắc đến, bọn họ liền thờ dài, sau đó đồng ý hủy buổi xem mắt.

"Được rồi, nếu Tiểu Dực không muốn thì thôi vậy, dù sao con gái bác cũng đã bỏ đi vì chuyện này, bác cũng không muốn làm lớn thêm nữa..."

Có được cái gật đầu đồng ý của Trịnh gia, Âu Dực hài lòng rời đi.

Anh lái xe đến trước khách sạn hồi nãy, thao tác nhanh gọn đỗ xe ở gara, sau đó bước vào bên trong.

Lễ tân vừa nhìn thấy anh liền sợ mất mật, tại sao Âu tổng lại đích thân đến đây? Muốn giám sát việc làm ăn ở nơi này sao?

Âu Dực đến đây đương nhiên không phải vì việc làm ăn gì đó, mà là vì Lạc Yên.

Anh đứng trước mặt cô lễ tân chỉ cao đến ngực mình, khẽ cất giọng hỏi:

"Vừa rồi có cô gái nào tên Lạc Yên đến đây thuê phòng không?"

Lễ tân kiểm tra sổ sách, sau đó run sợ gật đầu.

"Đi cùng cô ấy gồm những ai?"

Lễ tân tiếp tục kiểm tra sổ sách, xong xuôi thì mở miệng: "Một bé trai khoảng bốn tuổi, tên Lạc Nhất Tiêu, một người đàn ông tên Mạc Khắc."

Âu Dực siết chặt hai tay, cố gắng giữ vẻ bình tĩnh, nhưng rốt cuộc cũng không bình tĩnh nổi.

Bé trai...!Kia là con của cô và Mạc Khắc sao?

Âu Dực duy trì nét mặt lạnh nhạt, hỏi tiếp: "Bọn họ thuê tổng cộng bao nhiêu phòng?"

Lễ tân cảm thấy hơi khó hiểu, không phải Âu Dực nổi tiếng lãnh đạm ít nói sao? Sao hôm nay tổng tài của bọn họ lại hỏi nhiều như vậy?

Âu Dực trong lời đồn và Âu Dực trước mặt cô ta thật sự là cùng một người sao?

Cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của Âu Dực, lễ tân không dám suy nghĩ nhiều nữa, nghiêm túc trả lời: "Người phụ nữ tên Lạc Yên và bé trai cùng một phòng, Mạc Khắc riêng một phòng."

Nghe được câu trả lời mình muốn, Âu Dực nhẹ nhàng thở phào.

Vẫn thuê phòng riêng, xem ra mối quan hệ giữa hai người bọn họ vẫn chưa phát triển đến mức đó.

Bé trai kia có khả năng là con của anh và cô..

Chương 67: 67: Con Trai

Trước đây không có ràng buộc, Âu Dực nghĩ anh sẽ ngừng dây dưa với Lạc Yên, để cô có cuộc sống mới của riêng mình, nhưng bây giờ lại xuất hiện một bé trai, nếu nó thật sự là con anh, vậy thì giữa hai người đã có ràng buộc.

Lạc Yên của anh dịu dàng như vậy, chắc chắn không muốn con trai của mình có một gia đình không hoàn hảo.

Có lẽ...!anh vẫn còn cơ hội!

Đương nhiên, trước tiên phải xác định bé trai kia thật sự là con trai anh, chỉ khi nó là con trai anh thì cô mới có lý do cần anh bù đắp.

Nếu bé trai đó không phải con anh, chắc hẳn cô sẽ không cho anh thêm cơ hội nào.

Cô gái đó tuy mềm mại yếu đuối, nhưng cũng kiên cường không thua kém ai.

Âu Dực rũ mắt, che đi ý cười nhàn nhạt, anh gật đầu với lễ tân xem như lời tạm biệt, sau đó bước ra khỏi khách sạn, lái xe trở về biệt thự.

Có lẽ là vì lễ tân cung cấp đúng thông tin mà Âu Dực muốn nghe nên tâm trạng Âu Dực rất vui vẻ, ngày hôm sau, toàn bộ nhân viên khách sạn đều ngỡ ngàng và ghen tị khi nhận được tin cô lễ tân vô danh không được đề ý đến kia bỗng chốc thăng chức, trở thành quản lý khách sạn.

Lẽ nào đây là minh chứng cho câu nói "một bước lên mây" sao?

Có lẽ là vậy.

...

Ngày thứ ba sau khi trở về, Lạc Yên nhận được điện thoại của cô gái cô gặp ở sân bay ngày hôm đó.

So với giọng nói ử rũ ngày đó, hôm nay giọng của cô ấy thoải mái hơn nhiều, tên của Lạc Yên được in trên danh thiếp nên cô nàng

không chút dè chừng, gọi thẳng tên cô ra luôn.

"Chị Lạc Yên, em không có ý định vào giới giải trí, nhưng bạn em - Lâm Y Y muốn vào, cô ấy rất xinh đẹp, cũng rất lương thiện và chăm chỉ, chị có thể..."

Lạc Yên cắt ngang lời cô nàng: "Chúng ta hẹn gặp mặt đi, địa điểm ở nhà hàng X, em dẫn theo cô ấy đến, chị sẽ mang theo bản hợp đồng, nếu thuận tiện thì chúng ta ký luôn."

Cô gái bên kia không có ý kiến gì, lập tức đồng ý.

Nhà hàng X.

Lạc Yên vừa về nước, đang rảnh rỗi nên cô đến điểm hẹn rất sớm, ngồi đợi hơn hai mươi phút sau mới thấy cô gái kia dẫn bạn mình đến cùng.

"Chị ơi, em ở đây." Cô gái đứng từ xa, cầm cổ tay bạn mình chạy đến.

Lạc Yên nhìn sang hướng phát ra âm thanh, khẽ mỉm cười, xem như đáp lại.

Cô gái kia đứng trước mặt cô, khẽ thở hổn hển, tuy nhìn có vẻ mệt nhưng giọng nói lại sinh động vô cùng.

"Chị, em tên là Trịnh Huyền đây ạ, ngày hôm đó vẫn phải cảm ơn chị đã ra tay giúp đỡ em, nếu không em cũng không biết nên làm thế nào.

Thật sự rất cảm ơn chị, chị tốt bụng như vậy, chắc chắn..."

Trịnh Huyền lải nhải không ngừng, Lạc Yên chờ mãi mà cô nàng vẫn không đề cập đến vấn đề chính, cô đành phải cắt lời: "Được rồi, chị chỉ là tiện tay mà thôi, em là Trịnh Huyền phải không? Em và bạn em ngồi xuống trước, chúng ta bàn đến chuyện kí hợp đồng."

Trịnh Huyền vui vẻ gật đầu, sau đó cùng bạn mình ngồi xuống.

Lúc này, Lạc Yên mới đưa mắt đánh giá cô gái bên cạnh.

So với Trịnh Huyền hoạt bát ở bên cạnh, cô gái này có vẻ rụt rè hơn nhiều, ánh mắt nhìn cô luôn mang theo sự dè dặt.

Mặc dù khuôn mặt này không tính là đẹp làm người khác kinh diễm.

Cô gái có vẻ đẹp mang theo nét trong sáng, thậm chí còn có chút thua kém Trịnh Huyền.

Nhưng nếu gia nhập giới giải trí, nhất định sẽ thu hút rất nhiều fan, dù không có thực lực vẫn có thể trở nên nổi tiếng.

Lạc Yên rất hài lòng, cô vừa trở về nước, cần phải tìm đối tượng nâng đỡ để xây dựng sự nghiệp.

Trước ánh mắt chờ mong của Lâm Y Y, Lạc Yên đưa bản hợp đồng dày cộm ra, giọng nói nhẹ nhàng: "Y Y, em xem xét đi rồi lại liên hệ với chị, hi vọng em sẽ trả kết quả trong ba ngày."

Lâm Y Y cẩn thận nhận lấy bản hợp đồng, trịnh trọng gật đầu: "Được ạ, em cảm ơn chị rất nhiều."

Lạc Yên lại mỉm cười, giọng của cô nàng Lâm Y Y này thật dễ nghe. Nhìn bóng lưng hai cô gái rời đi, trong mắt Lạc Yên hiện lên ý cười, rất nhanh thôi, cô sẽ trở thành một quản lý tài năng.

...

Tốc độ của Lâm Y Y của thật rất nhanh, Lạc Yên đưa ra thời hạn ba ngày, nhưng chỉ một ngày sau khi trở về, Lạc Yên đã nhận được điện thoại.

Bản hợp đồng của cô rất hợp lí, hoàn toàn đứng trên góc độ của người nghệ sĩ mà làm ra, không có điểm nào bất lợi hay bóc lột người kí hợp đồng, Lâm Y Y muốn tiến quân vào giới giải trí, nhất nhanh đã đồng ý.

Lạc Yên ngồi trước bàn trang điểm, trên tay Lạc Yên là chiếc điện thoại đang sáng màn hình, khoé môi cô hơi nhếch lên, có thể nhìn ra được cô rất vui vẻ với kết quả này.

"Chị Lạc, có cần che nốt ruồi bên mắt trái không ạ?"

Bên cạnh Lạc Yên là chuyên viên trang điểm đang dặm phấn cho cô, tên Tiểu Hà.

Hôm nay Lạc Yên không rảnh rỗi như những ngày qua nữa, cô phải đi dự tiệc.

Cũng không biết ai trong giới giải trí nghe được tin trùm giới giải trí từ nước M trở về, gửi thiệp mời đến, ngó ý muốn cô đến dự tiệc.

Lạc Yên vừa trở về không lâu, cần xây dựng quan hệ tốt, cơ hội đưa đến tay như vậy, đương nhiên cô sẽ đồng ý không chút do dự.

"Chị Lạc?"

Lạc Yên không để ý trả lời: "Sao cũng được, em cứ làm theo ý muốn của mình đi."

Mắt Tiểu Hà sáng lên: "Vậy không cần che đúng không? Nốt ruồi này rất đẹp."

"Ừ, tùy em làm mà."

"Chị Lạc, da chị đẹp thật đấy, đến bây giờ em vẫn không tin được chị đã 28 tuổi, thậm chí còn trẻ đẹp hơn cả sinh viên cùng khoá với em nữa."

Chuyên viên trang điểm là sinh viên kinh tế năm nhất, nghề trang điểm chỉ là nghề tay trái kiếm thêm thu nhập.

Đối mặt với lời khen này, Lạc Yên không tỏ vẻ quá kinh ngạc, đã có rất nhiều người khen cô như thế.

Rất nhanh, Tiểu Hà đã trang điểm xong, Lạc Yên khẽ ngược mắt nhìn thẳng, nhìn khuôn mặt xinh đẹp trong gương, ánh mắt cô hiện lên vẻ ngẩn ngơ.

Đã 6 năm trôi qua, Lạc Yên nhớ lại bản thân năm đó, khi ấy cô bị Lạc Mạn hạ thuốc, vô tình bị buộc chặt bên cạnh Âu Dực.

Vài ngày sau đó, Âu Dực dẫn cô đi dự tiệc, không biết bị ai động tay động chân mà bộ lễ phục xảy ra sự cố, khiến Âu Dực cho rằng cô cố ý, càng chán ghét cô hơn.

Hôm nay vẫn là dự tiệc, nhưng bây giờ cô đã hoàn toàn khác trước kia, chắc chắn sẽ không mắc phải loại sai lầm này nữa.

Lạc Yên khẽ rướn người đứng dậy, bộ lễ phục theo động tác của cô mà trượt lên, trông vô cùng đẹp mắt.

Hôm nay Lạc Yên mang một chiếc váy đuôi cá dài chấm mắt cá chân, bộ lễ phục màu xanh dương nhạt, tôn lên nước da trắng ngần của cô.

Lạc Yên vô cùng hài lòng với tạo hình này, nở nụ cười xách làn váy đi đến trước xe, sau đó ngồi lên xe riêng của mình.

Bây giờ đã hơn 4 giờ chiều, chỉ còn 30 phút nữa là bữa tiệc bắt đầu, cô còn phải đến đón Nhất Tiêu đi cùng, bởi vì cô biết trong những bữa tiệc như vậy, khả năng cao là cô sẽ bị đàn ông bắt chuyện, mang theo con trai, cũng như gián tiếp nói rằng "tôi là người đã có

gia đình" vậy.

Có điều Lạc Yên không muốn làm tâm điểm chú ý của mọi người, đương nhiên cô sẽ không đến trễ, vì vậy cô nói với tài xế: "Bác Vương, bắt đầu đi được rồi, trước tiên đến nhà trẻ trước đi."

Bác Vương gật đầu, khởi động xe lái đến nhà trẻ, may mắn là vừa đến nơi thì vừa vặn đến giờ tan học.

Lạc Nhất Tiêu mang balo chạy đến trước mặt Lạc Yên, đôi mắt cậu nhóc sáng lên, trong mắt như chứa vì sao trên bầu trời, nhào vào lòng cô.

"Mẹ!"

Lạc Yên đón lấy con trai mình, theo thói quen trách móc: "Mẹ dặn bao nhiêu lần rồi hả? Không được nhào vào lòng mẹ như vậy!"

Lạc Nhất Tiêu có vẻ không để tâm những lời này chút nào, ôm lấy cổ cô, giọng nói vui vẻ: "Hôm nay mẹ đẹp thật đấy!"

Lạc Yên bật cười, giọng điệu mang vẻ trách cứ nhưng ánh mắt lại ấm áp vô cùng: "Con chỉ biết nịnh hót mẹ thôi, đúng rồi, hôm nay học thế nào? Bạn bè của con có dễ gần không?"

Nhắc đến chuyện này, mặt Lạc Nhất Tiêu trầm xuống, nhỏ giọng rầm rì: "Bọn chúng vẫn đáng ghét y như đám trẻ con ở nước M."

Giọng cậu rất nhỏ, Lạc Yên không nghe rõ, khi hỏi lại một lần nữa thì cậu nhóc đã ngẩng đầu cười rạng rỡ: "Không có gì, bọn họ rất tốt ạ."

Lạc Yên không nghi ngờ gì, thấy con trai vui vẻ, cô cũng vui vẻ theo: "Vậy thì tốt, hôm nay con cùng mẹ đến dự tiệc ở Trịnh gia được không?"

Cậu nhóc thớm vào má cô một cái, nói: "Đương nhiên không có vấn đề gì, thừa mẩu hậu đại nhân."

Lạc Yên ấn vào trán cậu nhóc: "Con đấy, học đâu ra cái kiểu xưng hô này hả?"

Cậu nhóc cười toe toét, chút buồn bã hồi nãy của Lạc Yên cũng không cánh mà bay.

Năm đó cô quyết định sinh ra bé trai này, xem ra là quyết định đúng nhất cuộc đời cô.

Lạc Nhất Tiêu như ánh mặt trời nhỏ, chiếu sáng từng góc ngách u tối trong linh hồn mang đầy vết thương của Lạc Yên.

...

Bữa tiệc ngày hôm nay được tổ chức ở Trịnh gia, cách căn hộ mà Lạc Yên đang sống khá gần, chưa đến năm phút sau, xe đã dừng trước đại sảnh.

Lạc Yên chờ tài xế mở cửa, sau đó nâng tà váy bước xuống, vừa lộ diện trước mọi người, Lạc Yên nhanh chóng trở thành tâm điểm. Một phần là vì khuôn mặt xinh đẹp và dáng người quyến rũ của cô, một phần là vì trước đây cô là vợ của Âu Dục.

Trước đây Lạc Mạn hạ thuốc Lạc Yên và Âu Dục, để cô và anh lên giường với nhau, sau đó còn sắp xếp phóng viên đến để "bắt tại trận", cho nên người ở trong lẫn ngoài giới thượng lưu không ai là không biết chuyện này, ai cũng biết cô là vợ của Âu Dục.

Chuyện Lạc Yên bỏ ra nước ngoài 5 năm, tuy Âu Dục đã phong toả tin tức, nhưng Lạc Yên làm việc ở bệnh viện, sự biến mất bất ngờ của cô đương nhiên không thể không dấy lên nghi ngờ trong lòng người khác.

Mặc dù mối quan hệ giữa cô và các đồng nghiệp rất tốt, nhưng vẫn có một vài người không vừa mắt cô, tỉ như Lôi Âm.

Sau khi Lạc Yên rời đi khoảng một tuần, Lôi Âm đi khắp nơi đồn ầm lên rằng Lạc Yên bỏ nhà theo người đàn ông khác, chưa đến một tháng sau đó, tin tức vô căn cứ này đã đến tai tất cả mọi người trong giới thượng lưu.

Cho nên, ngoại trừ một vài người cố tình điều tra và một vài người thân cận Lạc Yên, hầu như ai cũng tin chuyện này là thật.

Cũng vì lý do đó nên khi Lạc Yên vừa lộ diện, ánh mắt hơn nửa số người ở đây đều tập trung về phía cô, chưa dừng lại ở đó, đến khi Lạc Nhất Tiêu bước xuống theo cô, có thể nói là ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía này.

Suy nghĩ của tất cả mọi người ở đây đều là: Vợ của Âu Dục bỏ nhà theo người đàn ông khác, đội nón xanh cho Âu Dục, không những thế còn nghênh ngang trở về cùng đứa con riêng.

Tức khắc, ánh mắt mọi người nhìn Âu Dục đang ngồi trong góc trở nên khác thường, chứa đầy thông cảm, thương hại, còn có cười cợt trên nỗi đau của người khác.

Đối với đám người rảnh rỗi này, Âu Dục không có tâm trạng để chú ý, lực chú ý của anh toàn bộ đều đặt lên người phụ nữ bắt mắt và bé

traí đứng cạnh cô.

Nếu trước đây Âu Dực chỉ suy đoán, vậy thì bây giờ anh đã hoàn toàn chắc chắn rằng bé trai kia là con của anh.

Khuôn mặt kia, so với anh thuở bé thật sự không tìm ra điểm khác biệt nào, giống như từ một khuôn đúc ra.

Bàn tay cầm ly rượu của Âu Dực khẽ run lên, anh không nghĩ Lạc Yên thế mà vẫn giữ lại đứa bé này...

Nếu là anh, có lẽ anh cũng không làm được như cô.

Âu Dực ngồi ở góc khuất, bóng tối che đi ánh mắt khao khát của anh.

Anh cụp mắt nhìn dòng chất lỏng màu đỏ trong ly, không ai biết lúc này, trái tim anh đập mãnh liệt như thế nào.

Anh muốn bước đến bên cô, muốn cầm tay cô nói ra nỗi lòng mình, nhưng anh lại hèn nhát không dám biến suy nghĩ thành sự thật.

Âu Dực không biết nên dùng vẻ mặt gì để đối diện với cô, cũng không biết nên bù đắp cho cô như thế nào..

Chương 68: 68: Đánh Nhau

Liệu cô có cần một lời xin lỗi từ anh?

Âu Dực cười tự giễu, mặc dù anh chưa thử nhưng anh biết, đáp án chắc chắn là không cần.

Anh nhìn cô gái một thân lễ phục màu lam nhạt nâng tà váy bước vào, bên cạnh cô còn có Lạc Nhất Tiêu mặc bộ vest đen nhỏ, vẻ mặt nghiêm nghị chống lại những ánh mắt dò xét đầy ác ý của những người ở đây.

Thật trùng hợp làm sao, anh cũng mặc vest đen...

Âu Dực cười khổ, anh chưa bao giờ nghĩ bản thân sẽ hèn mọn đến mức này, đến cả việc mình và con trai trùng màu quần áo cũng khiến anh trở nên vui vẻ như vậy.

Để bản thân không mất bình tĩnh, Âu Dực quyết định đi tìm nơi nghỉ ngơi một lát, dù sao tối nay anh uống rượu cũng đủ nhiều rồi.

Bên kia, sau khi bước xuống xe, Lạc Yên nắm lấy cổ tay mũm mĩm của Lạc Nhất Tiêu, làm lơ ánh mắt chế giễu của những người có mặt ở đây mà bước vào tìm vị trí của mình rồi ngồi xuống.

Lạc Nhất Tiêu tuy chỉ là một bé con 4 tuổi, nhưng cậu nhóc không phải không cảm nhận được gì, dường như những người ở đây không ưa mẹ cậu lắm...

Lạc Nhất Tiêu rũ mắt, cố nén lại chút tủi thân ở trong lòng, phải chi cậu có ba thì tốt biết mấy...! Đám trẻ con đáng ghét ở nhà trẻ cũng không bảo cậu là đồ mờ cô nữa.

Nhiều lần Lạc Nhất Tiêu muốn đề cập với mẹ việc để mẹ đến với chú Mạc Khắc, nhưng nhớ lại ánh mắt nghiêm khắc sâu của mẹ mỗi khi cậu gọi chú ấy là ba, cậu nhóc lại nhụt chí, không dám nói đến chuyện này.

Hơn nữa, dù sao đám trẻ con đó cũng không quan trọng, bọn chúng nói gì cũng không ảnh hưởng đến cậu, cậu có mẹ là đủ rồi, những

năm qua bên cạnh mẹ chẳng có một ai, một mình mẹ nuôi cậu đã đủ vất vả.

Cậu không nên mơ ước xa vời.

Lạc Nhất Tiêu đang suy tư, không nhìn thấy có một người đàn ông trung niên bụng phệ đi đến.

Người đàn ông trung niên dừng lại trước mặt Lạc Yên, ánh mắt không che giấu vẻ dâm tà dò xét qua người cô một lượt.

Khi ánh mắt gã chạm đến bộ ngực sau lớp lễ phục của Lạc Yên, đôi mắt lập tức sáng lên, sự đê tiện trên khuôn mặt càng hiện lên rõ rệt.

Lạc Yên đương nhiên cảm nhận được, cô ép xuống cảm giác buồn nôn, lạnh mặt nắm tay Lạc Nhất Tiêu quay người rời đi.

Người đàn ông trung niên còn chưa kịp làm gì đã thất bại, gã ta nào có cam tâm? Lập tức bước hai bước đến, chặn lại đường đi của cô.

"Chờ đã nào, tiểu mỹ nhân, sao cô còn chưa chào hỏi tôi đã vội bỏ đi thế? Quy tắc trong giới thượng lưu, hẳn là cô phải hiểu chứ?"

Biểu cảm trên khuôn mặt Lạc Yên vẫn lạnh tanh, không thay đổi, cô ngược mắt nhìn người đàn ông không nói gì, sau đó quay người tiếp tục đi, một bộ dáng không thèm chấp.

Người đàn ông bị phản ứng này của cô chọc giận, ly rượu trên tay hướng về bộ lễ phục của cô tạt tới.

Ngay tức khắc, bộ lễ phục màu xanh bị dòng chất lỏng màu đỏ nhuộm lên, gần như toàn bộ phần lưng váy đều bị dính rượu đỏ.

Người đàn ông trung niên bụng phệ rất hài lòng với kết quả này, giọng nói giương giương tự đắc: "Hừ, hậu quả của việc chọc giận Vương Sâm tôi đấy."

Đám người xung quanh không có ai tiến lên giảng hoà, ai cũng một dáng vẻ muốn xem kịch hay, có một vài người thầm lo lắng cho Vương Sâm.

Dù sao Lạc Yên cũng là vợ cũ của Âu Dực, sỉ nhục người ta trước đám đông như vậy...! Âu Dực sẽ không tức giận chứ?

Nếu Vương Sâm biết được suy nghĩ trong lòng bọn họ, nhất định sẽ cười lớn mắng bọn họ là một lũ ngu ngốc.

Âu Dực sao có thể tức giận? Cậu ta biết ơn gã còn không hết.

Lý do Lạc Yên và Âu Dực trở thành "người cũ" là vì Lạc Yên bỏ nhà đi theo người đàn ông khác, Âu Dực bị đội nón xanh, sao có thể không để tâm? Chẳng qua cậu ta sợ mất thể diện nên không công khai trả thù, bây giờ có ông ta ra mặt trừng trị dạy dỗ Lạc Yên, Âu Dực chắc chắn sẽ rất hài lòng về ông ta, hạng mục ở phía Bắc thành phố kia sẽ thành công trót lọt.

Một công đôi việc, cũng chỉ có đám người hèn nhát kia mới không dám làm.

Huống hồ...!ánh mắt Vương Sâm lại càn rỡ quét qua người Lạc Yên một lượt, vì có rượu đổ tạt vào, so với hồi nãy, trông cô càng hút mắt hơn.

Vợ cũ của Âu Dực xinh đẹp như vậy, ông ta lên giường một hai lần cũng không tính là lỗi.

Ánh mắt ông ta quá rõ ràng, quá trần trụi, cảm xúc lạnh lẽo do chất lỏng rượu để lại vẫn còn đó, Lạc Yên siết chặt tay, cố gắng khống chế cảm giác muốn đánh ông ta một trận, cô buông Lạc Nhất Tiêu ra, cúi xuống sửa lại cổ áo vest cho cậu nhóc, sau đó nhẹ giọng nói:

"Nhất Tiêu, con ra ngoài tìm các bạn nhỏ chơi cùng đi, mẹ vào nhà vệ sinh có việc một lát."

Vừa nãy Lạc Nhất Tiêu đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, đến khi Vương Sâm tạt rượu vào lưng váy Lạc Yên, cậu mới ý thức được mẹ mình gặp nguy hiểm.

Tức khắc, cậu nhìn Vương Sâm bằng ánh mắt căm hận, một câu cũng không nói, lập tức định xông lên cắn ông ta, không ngờ mẹ lại bất ngờ cúi người sửa cổ áo cho cậu.

Cậu nhóc biết mẹ cậu không muốn cậu tiếp tục ở lại đây, muốn để cậu đi tìm đám trẻ con cùng chơi để tránh rắc rối, nhưng cậu nhóc không muốn đi!

"Con không đi, mẹ đang gặp nguy hiểm, con là người đàn ông bên cạnh mẹ, có nghĩa vụ phải bảo vệ mẹ."

Nghe thấy ba chữ "người đàn ông", Lạc Yên bật cười nhéo má cậu nhóc: "Đàn ông gì chứ, con chỉ mới 4 tuổi thôi đấy, mau đi đi, đừng để mẹ tức giận."

Lạc Nhất Tiêu ấm ức cúi đầu, vẫn bướng bỉnh không muốn rời đi, nhưng mẹ cậu nói đúng, cậu chỉ mới 4 tuổi, làm gì có khả năng bảo

vệ mẹ mình?

Phải chi cậu có ba...

Mặc dù hiện tại đã là thế kỉ 21, nhưng xã hội này vẫn rất thiết thòi với phụ nữ, đặc biệt là những người phụ nữ có tư sắc.

Lạc Nhất Tiêu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của mẹ, hạ quyết tâm nhất định phải tìm cho mẹ một người chồng tốt, tìm cho mình một papa tốt.

Lạc Nhất Tiêu cảm hận nhìn Vương Sâm một lúc, sau đó lưu luyến rời đi.

Cậu không dám đặt mẹ ra khỏi tầm mắt ngay, đến tận khi chứng kiến mẹ đi vào nhà vệ sinh dưới sự cười cợt của Vương Sâm, cậu mới tạm yên tâm đi tìm bọn trẻ.

Lạc Nhất Tiêu tìm đến đám đông có nhiều trẻ con nhất, cũng không tính bắt chuyện bọn chúng, cậu chỉ đứng một bên nhìn bọn chúng chơi đùa, một bộ khinh thường cùng bọn chúng làm trò trẻ con này. Lạc Nhất Tiêu tựa người vào cửa xe ô tô gần đó, bộ vest dành cho trẻ con mang lên người cậu khiến cậu trông khác hẳn những đứa trẻ mang yếm jean hay váy công chúa khác.

Lạc Nhất Tiêu có cha và mẹ đều thuộc hàng ngũ nhan sắc cực phẩm, cậu kế thừa gen của hai người, ngũ quan không cần phải nói, đẹp đến mức khiến người đối diện không dứt mắt ra được, dáng người của cậu cũng giống ba mình, cao hơn hẳn những đứa trẻ đồng trang lứa khác.

So với đám choai choai kia, cậu bắt mắt và nổi bật hơn rất nhiều, các cô bé đang chơi đùa cũng lần lượt chú ý đến cậu.

Lạc Nhất Tiêu chỉ nũng nịu khi đứng trước mặt mẹ mình, đối với người ngoài, cậu không khác Âu Dực là bao, vẻ mặt lạnh tanh cùng biểu cảm hững hờ khiến cậu càng hút mắt các bé gái.

Các bé gái ở đây bị khí chất "lạnh lùng" của cậu hấp dẫn, một vài người thậm chí đã nghỉ việc chơi đùa để nhìn ngắm cậu.

Tình hình hiện tại không khác lúc ở trường là bao.

Lạc Nhất Tiêu xinh trai, đương nhiên được các bé gái yêu mến, nhưng các bé trai khác vốn được bọn con gái vây quanh, nay lại thấy các em gái dễ thương bị Lạc Nhất Tiêu cướp mất sự chú ý, tức khắc

nổi máu ghen tị.

Dù sao cũng đều là trẻ con, cảm xúc gì cũng không che giấu được, sự ganh ghét của bọn con trai, Lạc Nhất Tiêu đều nhìn ra, có điều cậu không để tâm, dù sao đám người này cũng không quan trọng. Chỉ là...! Có một việc ngoài ý muốn xảy ra.

"Lạc Nhất Tiêu! Mà đừng có giả vờ giả vịt, đồ mờ côi ba, đồ không có ba, đồ rác rưởi bị ba bỏ rơi!"

Nghe thấy hai chữ "mờ côi" cùng giọng nói quen thuộc, ánh mắt Lạc Nhất Tiêu trầm xuống, cậu nhóc lạnh lùng nhìn người vừa cất giọng, là một bé trai mũm mĩm mập mạp, cũng là kẻ thường xuyên bắt nạt cậu ở trường - Vương Tuấn.

Hơ...! Không nghĩ ở nơi này cũng gặp được người quen.

Lạc Nhất Tiêu vẫn tiếp tục làm lơ, trong suy nghĩ của cậu, kẻ râu ria không xứng đáng để cậu đặt vào trong lòng.

Nhưng phản ứng này của cậu lọt vào mắt các bé trai lại trở thành ngầm thừa nhận.

Các bé trai ở đây vốn đã không ưa cậu ngay từ khi cậu xuất hiện, ai bảo cậu xuất sắc hơn bọn chúng, thu hút con gái hơn bọn chúng chứ? Nhưng vì nể mặt đám con gái, không ai dám công khai nói mình ghét cậu, có điều bây giờ bọn chúng đã có lý do.

Lạc Nhất Tiêu mờ côi ba.

Đối với đám trẻ, đây không phải là một chi tiết đáng để cảm thông, ngược lại là một lý do để bọn chúng trêu chọc cậu.

"Lạc Nhất Tiêu, ba mà ghét mà rời, chắc chắn là do mà không đủ ngoan."

"Có phải do mà quá xấu xa nên ba mà mới không cần không?"

"Chắc là vậy rồi, loại người chỉ biết nấp sau lưng con gái, để con gái ra mặt bên vực như mà thì ai mà cần chứ."

"Mẹ mà chắc phải làm ra chuyện gì có lỗi nên ba mà mới vứt bỏ hai mẹ con mà đấy."

"Ba tao nói mẹ mà là thứ người không ra gì, còn nói sớm muộn gì cũng làm mẹ mà khóc lóc cầu xin, có phải mẹ mà làm cái nghề...! cái nghề mà nằm lên giường chờ đàn ông đến không?"

Một đám trẻ con loắt choắt, lại có thể nói ra những lời lẽ khó nghe đến thế, không biết người lớn trong nhà dạy dỗ kiểu gì.

Lạc Nhất Tiêu vốn đã quen với kiểu bàn tán thế này, cậu dự định làm

lơ, nhưng khi nghe đến hai câu cuối cùng, cậu lại không nhin được nữa.

Lạc Nhất Tiêu siết chặt tay, lao đến trước mặt Vương Tuấn - người vừa nói ra những lời lẽ bần thiêu ác độc kia, chưa tới một giây sau, một cú đấm đã rơi trên khuôn mặt mập ú toàn thịt của cậu ta.

"Aaaaaaaa!"

"Lạc Nhất Tiêu, mày chán sống rồi!"

Hai đứa trẻ lao vào đánh nhau, đám con trai còn lại nhìn một lúc, sau đó cùng nhau xông vào trợ giúp Vương Tuấn.

Trông bọn chúng có vẻ mập mạp to con, vừa nhìn còn tưởng Lạc Nhất Tiêu không phải là đối thủ, ai ngờ đám trẻ con này chỉ được cái xác, chẳng có chút sức lực gì.

Một mình Lạc Nhất Tiêu và bốn bé trai to xác đánh nhau, chưa đến mười phút sau, cả đám đã đo đất.

Lạc Nhất Tiêu phui tay, khẽ thở ra, giọng nói trẻ con nhưng không có chút độ ấm: "Về bảo người lớn giáo dục lại đi, tao còn nghe lời này một lần nào nữa thì tao không đánh nhé như hôm nay đâu."

Đám trẻ con không cam tâm nhìn cậu, nhưng đánh không lại, bọn chúng cũng không thể làm được gì.

Đúng lúc này, từ trong đại sảnh có một người phụ nữ mập mạp bước ra, Vương Tuấn vừa nhìn thấy bà ta, lập tức hét lên:

"Mẹ! Mẹ mau lại đây, thằng dã chủng này đánh bọn con!"

Trương Mẫn vừa nghe thấy con trai cưng gọi thì lập tức nhìn sang, nhìn thấy một thân bầm tím của con trai mình, bà ta hốt hoảng chạy đến.

"Con trai, là ai làm con ra nông nổi này!"

Vương Tuấn chỉ tay vào mặt Lạc Nhất Tiêu: "Là nó! Nó đánh bọn con!"

Trương Mẫn nhìn lên theo hướng con trai cưng chỉ, phát hiện người đánh con trai mình là một bé trai tuấn tú, còn rất quen mắt.

Nếu như bà ta không nhớ nhầm, vậy thì đây chính là con trai của con hồ ly tinh lẳng lơ Lạc Yên vừa câu dẫn chồng bà ta kia.

Vương Sâm là chồng Trương Mẫn, hầu hết tiền bà ta tiêu đều là do Vương Sâm cấp do, chính vì vậy, bà ta không dám ý kiến gì với Vương Sâm.

Thường ngày Vương Sâm dẫn gái về nhà ân ái, bà ta biết hết, cũng cay cú lắm, nhưng chỉ có thể nhắm mắt cho qua.

Hôm nay thấy chồng mình có ý tứ với Lạc Yên, Trương Mẫn đã sớm ngứa mắt, bây giờ tìm được đối tượng để trút giận, Trương Mẫn sao có thể bỏ qua?

"Chát!"

Một cái tát rơi trên khuôn mặt tuấn tú của Lạc Nhất Tiêu..

Chương 69: 69: Cô Đợi Tôi Lâu Lắm Rồi Phải Không

Lạc Nhất Tiêu không đề phòng, bị Trương Mẫn tát đến mức đầu nghiêng sang một bên.

Đây là lần đầu tiên cậu bị đánh, người đánh cậu còn là người phụ nữ xấu xa này.

Đánh còn chưa hết giận, Trương Mẫn lại học theo Vương Tuấn, ngón tay thô thiển chỉ vào mặt Lạc Nhất Tiêu, cất giọng mắng:

"Đúng là phụ huynh không ra gì nên con trai cũng không được dạy dỗ tử tế, cháu bé, cháu học đâu ra cái thói bắt nạt bạn bè vậy hả?"

Lạc Nhất Tiêu mím chặt môi, mẹ dặn cậu phải lễ phép với người lớn, nhưng người phụ nữ này quá cay nghiệt, nói năng cũng rất khó nghe, cậu thật sự muốn xông lên đẩy ngã bà ta một cái.

Không được...!Làm như vậy mẹ sẽ không vui...

Lạc Nhất Tiêu siết chặt hai tay, cảm giác ngọt ngào khống chế này khiến cậu cảm thấy khó thở, nhưng cậu không muốn làm mẹ mình phiền lòng.

Giống như ở trường mẫu giáo, chưa đợi Lạc Nhất Tiêu lên tiếng, lần lượt các bé gái đều nhao nhao đứng ra bên vực cậu.

"Cô ơi, Vương Tuấn nói dối đấy, cậu ta xúc phạm Nhất Tiêu trước nên cậu ấy mới đánh, là Vương Tuấn sai."

"Đúng vậy, bọn cháu có thể làm chứng mà."

Trương Mẫn trợn trừng mắt nhìn đám trẻ trong, trong mắt chứa đầy cảnh cáo, hiển nhiên bà ta không quan tâm đến sự thật ai đúng ai sai, bà ta chỉ muốn thay con trai trút giận, đồng thời xả những bực bội ban nãy lên người thằng nhóc học Lạc này.

"Nhanh quỳ xuống xin lỗi con trai cô, nếu không cô sẽ nói với mẹ cháu đấy!"

Lạc Nhất Tiêu bướng bỉnh nhìn sang phía khác, mặc dù cậu không

muốn mẹ biết chuyện nhưng cậu cũng không muốn xin lỗi, dù sao cậu cũng không sai mà?

Trương Mẫn thấy cậu không nghe lời, trong lòng vô cùng bức bối, bà ta tiến đến cầm lấy cổ tay cậu, dùng sức bóp mạnh, thanh âm cất cao:

"Cháu có nghe lời cô không? Nếu không xin lỗi Tiểu Tuấn, cô sẽ không để yên cho mẹ cháu đâu."

Lạc Nhất Tiêu cắn môi, cậu thật sự không muốn khuất phục, một khi cúi đầu xin lỗi, chuyện này sẽ canh cánh mãi trong lòng cậu.

Ngay khi cậu đang đấu tranh tâm lý, một bóng người cao lớn bước đến, khí chất thanh lãnh bao trùm, giọng nói lạnh lùng cất lên:

"Bà muốn thằng bé xin lỗi con trai của bà? Con trai bà có tư cách sao?"

Nghe thấy giọng nói chứa đầy sát ý, Trương Mẫn giật mình ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện người trước mắt chính là Âu Dực nổi tiếng trong truyền thuyết - tổng tài của tập đoàn Âu thị, người đàn ông kim cương ở đất nước Z.

Trương Mẫn ngăn người, chuyện này là sao...? Chẳng phải Lạc Yên đội nón xanh cho Âu Dực sao? Đứa bé này là con của vợ cũ Âu Dực và người đàn ông khác, Âu Dực hẳn là phải hận thằng nhóc dã chủng này mới đúng.

Âu Dực xuất hiện ngăn cản, chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của Trương Mẫn.

Bà ta nhìn con trai một thân bầm tím của mình, lại nhìn bộ dáng bướng bỉnh của Lạc Nhất Tiêu, một chút cũng không muốn chùn bước.

Âu Dực...!Người đàn ông này, chồng bà ta đã từng căn dặn rằng không nên dây vào, nhưng bây giờ nếu bỏ qua chuyện này thì con trai sẽ phải chịu ủy khuất lớn...

Trương Mẫn đắn đo hồi lâu, sau đó đưa ra quyết định.

"Được rồi, nể mặt cậu nên tôi mới không truy cứu tiếp, bây giờ cậu chỉ cần bảo nó xin lỗi, không cần quỳ xuống, hoặc cậu có thể thay nó xin lỗi con trai tôi cũng được."

Trương Mẫn nói xong, tự cho mình là thông minh, trong mắt hiện lên

vẻ đặc ý.

Giới thượng lưu lớn như vậy, nếu như có thể khiến Âu Dực chủ động đứng ra xin lỗi, bà ta sẽ đem chuyện này đi kể lại với đám bạn phu nhân hào môn của mình, khi đó uy danh của bà ta sẽ tăng cao, lúc đánh bài mạt chược cũng không bị khinh thường nữa.

Trương Mẫn không hề biết, chỉ một yêu cầu này của bà ta đã dồn nhà họ Vương vào đường cùng.

Âu Dực như rụng mảy, sống trên đời hơn 30 năm, đây là lần đầu tiên anh gặp một người ngu ngốc đến thế.

Đúng là không biết tự lượng sức mình!

Âu Dực nhìn bà ta, giọng nói mang theo hàm ý: "Bà muốn xin lỗi phải không? Được thôi, kết thúc bữa tiệc, tôi sẽ gửi lời xin lỗi kèm theo một món "quà" tạ lỗi đến cho bà, hy vọng..." Âu Dực dừng lại một chút, khoé môi hơi nhếch lên: "Hy vọng đến lúc đó bà sẽ vui vẻ tiếp nhận món quà này của tôi."

Trương Mẫn không nghe ra ý tứ trong câu nói của Âu Dực, hoàn toàn tin rằng lời anh nói là thật, trong lòng còn cho rằng Âu Dực cũng không ghê gớm như lời đồn, chẳng qua chồng bà ta hèn nhát nên mới phóng đại tầm ảnh hưởng của anh lên mà thôi.

Trương Mẫn càng nghĩ càng cảm thấy bản thân ưu việt hơn người, đặc ý cong môi, còn bày ra bộ dáng trướng bối: "Được rồi, bây giờ cậu có thể đi."

Âu Dực nhìn bà ta một cái thật sâu, cầm lấy cổ tay Lạc Nhất Tiêu cất bước rời đi.

Lạc Nhất Tiêu ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang cầm cổ tay mình, có lẽ vì người này quá cao nên cậu không nhìn rõ mặt.

Tuy Lạc Nhất Tiêu có chiều cao phát triển hơn so với bạn bè đồng trang lứa, nhưng nói thế nào thì cậu cũng chỉ mới bốn tuổi, đứng bên cạnh Âu Dực thật sự không so sánh được.

Nhưng vừa rời người này đã giải vây cho cậu, dù thế nào cậu vẫn cảm thấy người này rất giàu, rất đẹp trai, hơn nữa...! còn có chút gì đó gần gũi, mặt dù mặt chú ấy luôn lạnh tanh, không có biểu cảm gì, cũng không cất giọng nói một câu với cậu.

Thậm chí Lạc Nhất Tiêu cảm thấy, so với chú Mạc Khắc, người đàn

ông này càng xuất sắc hơn.

Lạc Nhất Tiêu còn đang suy nghĩ lung tung, người đàn ông vốn luôn đi thẳng lưng lại đột nhiên ngồi xổm xuống, vuốt ve sườn mặt cậu, giọng nói không nghe ra vui buồn:

"Con tên gì?"

Tuy đã xác định bé trái trước mắt là con của mình, nhưng Âu Dực vẫn chưa có nhiều thông tin về cậu, thậm chí đến tên của cậu, anh cũng không biết.

Lạc Nhất Tiêu vừa định nói ra tên của mình, nhưng trong nháy mắt nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của anh, cậu lập tức im bật, lời đã ra đến miệng không cách nào thốt ra được.

Bởi vì khuôn mặt của người trước mắt cậu vô cùng quen thuộc.

Từng đường nét trên khuôn mặt giống với khuôn mặt mà cậu vẫn luôn nhìn thấy trong gương vô số lần.

Người đàn ông này...! Có quan hệ gì với cậu? Tại sao lại giống cậu như thế? Có lẽ nào...

"Bé con? Con tên gì?"

Âu Dực thấy cậu thất thần không trả lời thì hỏi một lần nữa, mạch suy nghĩ của Lạc Nhất Tiêu bị giọng nói của anh cắt ngang.

"Con tên Lạc Nhất Tiêu." Lạc Nhất Tiêu đáp ngắn gọn, cũng không giải thích ý nghĩa cái tên của mình, Âu Dực cũng không hỏi về vấn đề này, anh hỏi một chuyện quan trọng hơn:

"Nhất Tiêu, mẹ con đâu?"

Vừa nãy anh quay lại tìm cô, định nói với cô một vài chuyện, hỏi thăm tình hình gần đây của cô, mặc dù anh biết cô chẳng có hứng thú gặp anh, cũng biết anh không dễ dàng để có thể hàn gắn lại mảnh tình xưa, nhưng...! anh vẫn muốn quan tâm cô một chút.

Dù sao thì việc gì cũng nên từ từ.

Lạc Nhất Tiêu nghe anh hỏi xong, thoáng sửng sờ.

Đúng rồi, suýt chút nữa cậu đã quên mất, vừa nãy mẹ cậu bị một người đàn ông tên Vương Sâm gây chuyện.

"Mẹ con bị một lão già tên Vương Sâm gây chuyện, làm ướt cả bộ váy, bây giờ vào nhà vệ sinh rửa lại trang phục rồi ạ."

Âu Dực nghe cậu nói xong, khẽ nhíu mày.

Vương Sâm...!Cái tên này rất quen thuộc, nhưng hiện tại anh vẫn chưa nhớ ra mình đã nghe qua nó ở đâu.

Đúng rồi!

Vương Sâm, chính là lão ta, vài ngày trước trợ lý Cố Thanh có vô tình nhắc đến vụ việc Vương Sâm cưỡng bức một cô gái còn chưa mười tám tuổi, nhưng cuối cùng nhờ đút lót tiền bạc nên ông ta đã thoát tội.

Sống hơn 30 năm, điều khiến Âu Dực kinh tởm và căm ghét nhất chính là quấy rối và giở trò đồi bại với trẻ vị thành niên, bởi vì...!anh cũng suýt chút nữa bị bảo mẫu cho cha mẹ sắp xếp đến giám sát xâm hại.

Ngày hôm ấy nghe Cố Thanh nhắc qua, anh đã sớm ghi nhớ cái tên này, quyết định từ nay về sau ngưng hợp tác với công ty kĩ thuật Vương thị.

Hôm nay lại nghe thấy Nhất Tiêu nói rằng Lạc Yên bị Vương Sâm trêu chọc, Âu Dực không phải trẻ con, anh đã đoán ra được tám phần chuyện mà Vương Sâm muốn làm.

Nhà vệ sinh vắng vẻ ít người, lại không được phép lắp camera, Vương Sâm muốn nhân lúc Lạc Yên chỉ có một mình, ra tay làm nhục cô, khi ấy Lạc Yên phải làm thế nào đây?

Vương Sâm kia là một con chó háo sắc, chuyện cưỡng bức trẻ vị thành niên mà lão ta còn làm được, đối với một người phụ nữ trưởng thành như Lạc Yên, lão ta sẽ nương tay ư?

Nghĩ đến kết quả xấu nhất, Âu Dực khẽ rùng mình, anh không còn nhiều thời gian để đắn đo nữa, phải ngay lập tức đi tìm Lạc Yên!

Âu Dực vẻ mặt nghiêm trọng nhìn vào mắt Lạc Nhất Tiêu, cậu nhóc này có đôi mắt rất đẹp, hoàn toàn mang nét đẹp của Lạc Yên.

Đôi mắt to tròn trong veo, ngay cả nốt ruồi lệ dưới đuôi mắt trái cũng giống cô như vậy.

Năm đó Âu Dực nhằm lẫn giữa Lạc Yên và Lạc Mạn, cũng là bởi vì nốt ruồi này, giờ đây nghĩ lại đúng là thấy buồn cười.

Sao lúc đó anh lại không nghi ngờ Lạc Mạn chút nào chứ? Tự mình ngụy tạo một nốt ruồi cũng đâu phải là việc khó khăn?

Âu Dực lắc đầu, không muốn bị những cảm xúc kia làm ảnh hưởng tâm trạng, việc quan trọng bây giờ là đi tìm Lạc Yên, đảm bảo an

toàn để cô không bị lão già kia làm cho ghê tởm.
"Nhất Tiêu, có nhớ mẹ con đi hướng nào không?"

Lạc Nhất Tiêu không hiểu Âu Dực hỏi như vậy làm gì, cậu không biết bản chất con người của Vương Sâm, đương nhiên không lo lắng nhiều như anh, cậu chỉ bực bội vì mẹ mình bị lão Vương Sâm kia gây rắc rối.

Tuy không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng đối mặt với Âu Dực, cậu vẫn có cảm giác tin tưởng kì lạ, vì vậy Lạc Nhất Tiêu lựa chọn nói hết mọi chuyện.

"Có ạ, mẹ con rẽ theo hướng bên kia, sau đó quẹo sang bên trái...! Được rồi, để con dẫn chú đi."

Âu Dực mỉm cười: "Được."

Anh dừng lại một lúc, cân nhắc vài giây, sau đó quyết định nói ra suy nghĩ của mình: "Nhất Tiêu này, về sau không nên tin tưởng người khác như thế, người lạ hỏi gì về mẹ, con cũng đừng nên nói ra ngay, có khả năng bọn họ là người xấu."

Lạc Nhất Tiêu mở to mắt nhìn anh: "Vậy chú là người xấu sao?"

Âu Dực đứng dậy, xoa đầu cậu nhóc: "Chú không phải là người tốt, nhưng...!chú sẽ không làm hại mẹ con."

Chí ít thì anh sẽ không tổn thương cô thêm lần nào nữa.

Lạc Nhất Tiêu gật đầu: "Con biết, trực giác là một thứ gì đó rất mơ hồ nhưng cũng rất chắc chắn, con cảm thấy chú đáng tin, cho nên con mới nói hết mọi chuyện, đổi lại là người khác con sẽ không làm như vậy, tuy con chưa lớn nhưng vẫn biết phân biệt tốt xấu."

Âu Dực nghe đứa con trai ông cụ non của mình nói, không nhin được bật cười, cậu nhóc này không hổ là con trai anh, không những về ngoại hình mà ngay cả tính cách cũng giống anh lúc bé.

Lạc Nhất Tiêu mím môi, cậu không biết vì sao người đàn ông này lại cười, cậu không nói gì nữa, dẫn Âu Dực đi theo trí nhớ của cậu.

...

Bên kia, sau khi vào nhà vệ sinh, Lạc Yên chốt cửa lại rồi cởi khoá kéo ra ngay lập tức.

Cô vắt khô phần thân trên bộ lễ phục, sau khi cảm thấy đã tốt liền dùng khăn giấy lau lại bề mặt, cũng may chất rượu không bám màu nên vẫn có thể xử lý qua được.

Sau khi mặc lại bộ váy, Lạc Yên đẩy cửa phòng vệ sinh bước ra, sắc trời hơi tối, cô không nhìn rõ xung quanh nên không nhìn thấy ở phía sau bức tường, có một đôi mắt như hổ đói rình mồi đang nhìn cô. Khi đã chắc chắn rằng xung quanh không có ai, Vương Sâm từ từ lại gần Lạc Yên.

Mà Lạc Yên vẫn không hay biết gì, cô rửa tay xong, vừa xoay người định bước đi, bờ vai đột nhiên bị một bàn tay dùng sức giữ lấy, ngay sau đó cả người cô bị kéo lại.

Lạc Yên không kịp phản ứng, bị lôi vào trong nhà vệ sinh, Vương Sâm dùng tốc độ nhanh nhất khoá chặt chốt cửa, xử lý xong xuôi, lão mới quay đầu nhìn Lạc Yên bằng ánh mắt âm tà.

"Tiểu mỹ nhân, cô đợi tôi lâu lắm rồi phải không?".

Chương 70: 70: Lục Duy Khiêm Nhìn Thấy

Vương Sâm xoa xoa tay, nhìn con mồi đang kinh hoàng nép mình vào góc tường.

"Đừng nôn nóng, nào, anh đây sẽ khiến em phải khóc dưới thân anh."

Nói xong, hắn tiến sát lại gần, vừa vặn lúc này Lạc Yên cũng đã hồi thần lại.

Cô lạnh lùng ngược nhìn tên cầm thú trước mắt, cổ chân khẽ động, không chút lưu tình đá vào hạ bộ lão ta.

Vương Sâm ban đầu thấy Lạc Yên hoảng sợ, cho rằng cô không có lực phản kháng nên không hề đề phòng, vừa bị cô tấn công bất ngờ, lão nhăn mặt đau đớn, hai tay ôm lấy nơi đũng quần, đôi mắt đầy nếp nhăn tràn ngập hận ý nhìn Lạc Yên.

Lạc Yên cảm thấy lạnh sống lưng trước ánh mắt rắn độc của Vương Sâm, nhưng tình hình hiện tại không cho phép cô chùn bước.

Lạc Yên hít sâu một hơi, nhấc chân lên định tung một cước tiếp theo vào hạ bộ của ông ta.

Đáng tiếc, lần này Vương Sâm đã đề phòng, Lạc Yên không những không thành công, còn bị ông ta nắm lấy cổ chân nở nụ cười bỉ ổi.

"Mẹ kiếp! Mà chán sống rồi, ông xem mà còn giả vờ đến lúc nào."

"Vốn muốn để mày tỉnh táo mà tận hưởng khoái cảm, nhưng mày không nghe lời như vậy, ông chỉ có thể dùng cách kia mà thôi."

Vương Sâm vừa dứt lời, chuông báo động trong lòng Lạc Yên vang lên, trực giác nói cho cô biết hành động tiếp theo của ông ta rất bất lợi đối với cô, quả nhiên...

Một chiếc khăn tay rộng khoảng 10 cm chụp lên khuôn mặt trắng nõn của Lạc Yên, cô vùng vẫy giãy dụa, dây dưa một hồi vẫn không thoát

ra được, bởi sức lực Vương Sâm quá lớn.

Ba mươi giây sau, một luồng mùi hương kì lạ vây quanh chớp mũi Lạc Yên, cảm giác khô nóng ập đến, Lạc Yên cảm thấy mơ màng, trong cổ họng phát ra vài âm thanh kì lạ.

"Phải rồi, như vậy mới ngoan."

Cảm thấy đã ổn, Vương Sâm mới lấy chiếc khăn khỏi mặt cô, lảo cất khăn vào túi quần, sau đó ngẩng đầu ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp tựa yêu tinh trước mắt.

Có lẽ nhờ tác dụng của loại hương liệu kia, trên mặt Lạc Yên nhuốm lên một tầng ửng hồng, nhan sắc vốn đã xinh đẹp động lòng người nay lại càng mê hoặc người đối diện hơn, Vương Sâm nhìn đến ngây ngốc.

Đêm nay xem ra ông ta hời to rồi, ả đàn bà này câu người như vậy, chờ ông ta chơi chán chê xong lại chụp vài tấm hình mát mẻ để uy hiếp, dựa vào đó bắt cô đi phục vụ, lấy lòng đối tác làm ăn, có những tấm hình kia trong tay, ông ta còn sợ Lạc Yên không thuận theo sao? Lạc Yên quyến rũ như thế, có cô ở trong tay, việc làm ăn của ông ta nhất định sẽ rất thuận lợi, hơn nữa cô ta bỏ Âu Dực đi theo người đàn ông khác, Âu Dực nhất định rất hận cô ta, chắc chắn Âu Dực sẽ giúp ông ta một tay.

Vương Sâm chìm vào mộng đẹp của chính mình, đột nhiên bị một tiếng động lớn làm cho giật mình, kéo ông ta ra khỏi giấc mơ đẹp.

"Rầm!"

Vương Sâm giật mình, cảnh giác quay đầu lại, lực đạo nắm cổ chân Lạc Yên của ông ta vẫn không giảm.

"Ai đó!"

Vương Sâm kinh sợ hô lên, hai giây sau, từ trong bóng tối có một bóng người bước ra.

Âu Dực bế Lạc Nhất Tiêu, dùng một tay che mắt cậu, nhướng mày nhìn Vương Sâm.

"Gan của ông thật lớn." Giọng của anh như rít ra từ kẽ răng.

Vương Sâm nghe thấy thanh âm lạnh lẽo quen thuộc, cả người ông ta run lên, ông ta không thể ngờ được đến thời khắc quan trọng này lại bị phát hiện.

Nhưng rồi Vương Sâm nhanh chóng trấn tĩnh lại.

Phải rồi, người phát hiện ra chuyện này là Âu Dực, ông ta còn sợ gì chứ? Âu Dực hận Lạc Yên, ông ta muốn lợi dụng Lạc Yên, bây giờ hai người có thể xem như đứng cùng một chiến tuyến.

Vì vậy, Vương Sâm nở nụ cười nhỉnh nọt, ông ta ngu ngốc mở miệng nói: "Âu tổng, ngài đến thật đúng lúc, ả đàn bà này đúng là không nghe lời, ngài trợ giúp tôi một tay được không?"

Có lẽ vì Âu Dực đang đứng trong bóng tối nên Vương Sâm không thấy được ánh mắt chứa đầy sát khí của anh, nghe ông ta nói xong, Âu Dực nhìn Vương Sâm như đang nhìn một vật sắp chết.

Vương Sâm vô thức cảm thấy rùng mình, vừa định mở miệng thăm dò lần nữa lại nhìn thấy Âu Dực buông đứa bé trên tay xuống, nhẹ giọng dặn dò:

"Nhất Tiêu, con ra ngoài một lát, ba...!chú giúp mẹ con dạy dỗ người xấu nhé?"

Lạc Nhất Tiêu mở to mắt gật đầu, mặc dù cậu không hiểu cảnh tượng trước mắt, nhưng nhìn mẹ chặt vật như vậy, cậu biết mẹ có lẽ đang gặp nguy hiểm.

Cho nên Lạc Nhất Tiêu rất ngoan ngoãn gật đầu, nghe lời bước ra khỏi phòng vệ sinh.

Trong phòng vệ sinh chật hẹp lúc này chỉ còn lại ba người Âu Dực, Lạc Yên và Vương Sâm.

Lạc Yên đã sớm không còn tỉnh táo, nhưng vì không muốn bị lão cầm thú này vấy bẩn nên cô vẫn cố gắng giữ lại chút lý trí, ngay khi cô cảm thấy bản thân sắp không cầm cự được nữa thì bóng người cao lớn của Âu Dực xuất hiện.

Nhìn thấy anh, trong lòng Lạc Yên đủ loại cảm xúc, có hy vọng, nhưng nhiều hơn hết vẫn là thất vọng.

Cái ngày cô rời đi vào 5 năm trước, Âu Dực thậm chí còn chẳng thèm đến sân bay nhìn cô lần cuối, bây giờ anh xuất hiện, cô hy vọng điều gì đây? Biết đâu được...!anh lại muốn nhìn thấy cô chặt vật khổ sở như vậy thì sao?

Cho đến khi tận mắt nhìn thấy Âu Dực dịu dàng bảo con trai cô ra ngoài, rồi lại thấy anh điên cuồng tung nắm đấm về phía Vương Sâm, nhìn anh vì cô mà phát tiết, Lạc Yên mới kinh ngạc mở to mắt.

Âu Dực...

Anh ấy xuất hiện để cứu cô khỏi tay Vương Sâm sao?

Lạc Yên mơ mơ hồ hồ, cảm giác khô nóng kia lại ập đến, cô dùng sức véo tay mình, sự đau đớn khiến cô tỉnh táo hơn được đôi chút, nhưng Lạc Yên biết biện pháp này không hữu dụng lâu.

Liên tục tự làm đau bản thân mấy lần, đến khi khắp người Lạc Yên đều là vết bầm tím, Âu Dực cũng phát tiết xong.

Nhìn Vương Sâm chật vật nằm trên mặt đất, khuôn mặt ông ta sưng bù, nơi dừng quàn truyền đến cảm giác đau đớn như muốn nghiền nát ông ta.

Âu Dực nắm lấy đầu Vương Sâm, lôi ông ta đi như một con chó, anh đứng trước bồn cầu, đem đầu Vương Sâm đặt vào bên trong, sau đó dùng thắt lưng trói cố định ông ta lại.

Bây giờ không phải là thời điểm thích hợp để trừng trị lão già khốn này, anh nên đưa Lạc Yên và Nhất Tiêu về nhà trước.

Âu Dực lại đập Vương Sâm vài cước, xong xuôi mới quay người về Lạc Yên đang mơ màng, anh dùng chân đẩy cửa phòng vệ sinh ra, nhìn Lạc Nhất Tiêu đang đứng một mình trong gió, ánh mắt anh trở nên dịu dàng.

"Nhất Tiêu, về thôi."

Lạc Nhất Tiêu xoay người nhìn lại, khẽ gật đầu, lon ton chạy theo anh.

Âu Dực đi đến trước xe mình, sau khi đặt Lạc Yên lên xe, anh lại bế Lạc Nhất Tiêu đặt vào ghế, khi đã ổn thỏa mọi chuyện, Âu Dực lên xe, khởi động xe lái đi.

Xe chạy thẳng một mạch về biệt thự, bỏ lại Vương Sâm bị đánh thừa sống thiếu chết trong nhà vệ sinh và khách dự tiệc đang ngơ ngác ở nhà họ Trịnh.

Không ai để ý rằng có một đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào chiếc xe đang khuất dần của Âu Dực.

Lục Duy Khiêm đứng trong góc khuất vắng người, trên người hắn là trang phục của đầu bếp, Lục Duy Khiêm đứng ngẩn ngơ ở nơi đó, ánh mắt dõi theo chiếc xe, cho đến khi xe nhỏ dần rồi khuất đi, hắn vẫn không hề chớp mắt lấy một cái.

Lục Duy Khiêm không biết hình dung tâm trạng hiện tại của hắn là gì,

nhưng hẳn biết, thời cơ lật đổ Âu Dực của hẳn tới rồi.

Năm năm trước, Lạc Yên vô duyên vô cớ biến mất khỏi thành phố A, sau đó vài ngày thì Âu Dực tựa như phát điên, dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất san bằng Lạc thị.

Lục Duy Khiêm đoán ra Âu Dực đã phát hiện mọi kế hoạch của hẳn, nhưng hẳn còn chưa kịp tung đòn thì Lục gia đứng sau Lục Duy Khiêm cứ thế phá sản, cha mẹ hẳn bị tống vào tù, còn hẳn, bởi vì không có tội danh nào trên lưng nên miễn cưỡng được tha cho một mạng.

Vốn cho rằng chỉ cần bản thân còn tự do, không bao lâu sau liền có thể tự tay cứu lấy sự nghiệp Lạc thị, lật đổ Âu Dực, nhưng Âu Dực không biết uống phải máu gà hay sao mà không chừa cho hẳn một con đường sống, ngang nhiên thông báo với toàn bộ giới thương nhân rằng: Nếu có người nào nhúng tay giúp Lục Duy Khiêm thì người đó chính là kẻ thù của Âu Dực.

Kẻ thù của Âu Dực...! Cái danh này không ai gánh nổi, như lẽ đương nhiên, tất cả những người có ý định giúp đỡ Lục Duy Khiêm đều biết điều mà tránh xa hẳn, cứ như vậy, Lục Duy Khiêm bị cô lập, con đường duy nhất để quay lại cuộc sống trước kia cũng bị chặt đứt, Lục Duy Khiêm bị đưa đẩy, phải đi làm phục vụ cho một nhà hàng. Có lẽ là vì không cam tâm, dù đã bị đẩy vào đường cùng nhưng suốt 5 năm qua, Lục Duy Khiêm vẫn không ngừng nỗ lực để vươn lên cao, bởi hẳn biết ông chủ của nhà hàng này có quan hệ trong giới thượng lưu, chỉ cần hẳn lên làm quản lý nhà hàng, nhất định sẽ có cơ hội gặp được ông ta, hẳn sẽ nói kế hoạch của mình cho ông ta biết, hẳn chắc chắn sau khi nghe xong kế hoạch trả thù hoàn mỹ của mình, ông chủ nhà hàng nhất định sẽ động lòng, đồng ý chìa ra hợp tác với hẳn ta.

Nhưng dù đã nỗ lực như vậy, vị trí cao nhất mà Lục Duy Khiêm ngồi được trong nhà hàng này chỉ là đầu bếp trưởng.

5 năm, hẳn không ngờ 5 năm của hẳn lại chẳng có chút tiến triển gì, nếu cứ như vậy, đừng nói là trả thù Âu Dực, ngay cả chi phí sinh hoạt của hẳn cũng trở thành vấn đề nan giải.

Lục Duy Khiêm vốn đã sắp nản lòng, nhưng ông trời lại cho hẳn một kinh hỉ lớn, lúc hẳn quyết định sẽ từ bỏ thì lại phát hiện ra Lạc Yên

trở về!

Không những thế, cô còn dẫn theo một đứa nhỏ!

Lục Duy Khiêm chơi thân với Âu Dực từ tấm bé, khuôn mặt của đứa nhỏ kia giống với Âu Dực hồi đó đến nhường nào, Lục Duy Khiêm là người hiểu rõ nhất, chỉ dựa vào hai khuôn mặt y hệt nhau kia, hẳn không cần lên kế hoạch lấy mẫu xét nghiệm vẫn có thể xác định chắc chắn rằng đứa bé đó là con của Âu Dực.

Đứa bé đó là con trai Âu Dực, là hạt giống tiềm năng, khả năng cao sau này sẽ thừa kế lại khối tài sản kếch xù của Âu Dực, hơn nữa đó còn là con của Âu Dực và Lạc Yên, đứa bé này khẳng định rất quan trọng đối với Âu Dực.

Quan trọng như thế nào...!Vậy thì phải nói đến chuyện xưa.

Cha mẹ Âu Dực có hai đứa con trai, một đứa con gái.

Chị gái của Âu Dực theo đuổi ước mơ, sớm đã trở thành đại minh tinh nổi tiếng, hoàn toàn không có ý định kết hôn sinh con.

Anh trai của Âu Dực cũng không khác chị gái là bao, không phải anh ta không có ý định kết hôn sinh con, chỉ là...!vài năm trước, trong quá trình tranh giành quyền sở hữu Âu thị, anh trai Âu Dực giờ thủ đoạn bỉ ổi, hại Âu Dực suýt chút nữa mất mạng, Âu Dực không phải người lương thiện, anh bị người khác chơi xỏ như thế, đương nhiên anh sẽ không nương tay, sự "không nương tay" của anh đã khiến anh trai anh mất đi khả năng đứng dậy, hoặc là nói cả đời này anh trai của Âu Dực không thể đứng dậy được nữa.

Tuy chân đã hỏng, nhưng đầu óc thì vẫn còn đó, trong suy nghĩ của Lục Duy Khiêm, anh trai Âu Dực vẫn là một uy hiếp rất lớn đối với Âu Dực.

Hiện tại xuất hiện một đứa con trai, đứa con trai này sẽ là công cụ để Âu Dực đánh bại hoàn toàn anh trai mình.

Lục Duy Khiêm nghĩ đến đây, khẽ nhếch môi cười nhạt, đặt phải là cơ hội cho hắn hay sao?

Cần gì lên kế hoạch gặp mặt ông chủ nhà hàng? Cần gì phải nịnh nọt người này người kia? Chỉ cần hắn bắt cóc đứa bé đó uy hiếp Âu Dực giao ra 5% cổ phần Âu thị, còn sợ không xây dựng sự nghiệp lại từ đầu được hay sao?

Có được 5% cổ phần này, hẳn sẽ tiến vào tập đoàn Âu thị, trở thành một cổ đông, dựa vào điều này để tham gia vào công việc ở Âu thị, theo như tính toán của Lục Duy Khiêm, không quá nửa năm, hẳn đã thành công được một phần tư chặng đường..

Chương 71: 71: Môi Anh Mềm Thật Đấy

Lục Duy Khiêm chìm trong mộng đẹp của chính mình, nghĩ đến tương lai sau này, nghĩ đến việc có thể thoải mái hành hạ Âu Dực, độc chiếm người phụ nữ mà Âu Dực thương yêu, Lục Duy Khiêm lại cảm nhận được một cỗ hưng phấn trong lòng mình. Hắn thật sự rất mong chờ, hy vọng khoảnh khắc tuyệt vời đó sẽ đến thật nhanh...

"Bếp trưởng Lục, có cần đưa rượu Whisky lên không ạ?" Giọng nói của một thanh niên bất ngờ vang lên, Lục Duy Khiêm giật mình quay đầu lại, trong mắt tràn ngập vẻ cảnh giác.

Nhìn thấy khuôn mặt thật thà quen thuộc, hắn mới nhẹ nhàng thở ra, giọng điệu ôn hoà đáp lại thanh niên:

"Không cần đâu, bữa tiệc sắp kết thúc rồi, thu dọn đồ đạc trở về thôi." Thanh niên đối diện gật gật đầu, Lục Duy Khiêm nở nụ cười tự cho là ấm áp, sau đó quay người bước đi.

Thời khắc quay người, nụ cười ấm áp trên môi Lục Duy Khiêm lập tức tắt ngấm, thay vào đó là cái nhếch môi chế giễu lạnh lùng.

Âu Dực chết tiệt...! Nếu không phải vì Âu Dực, Lục Duy Khiêm hắn sẽ không phải chột vật như bây giờ!

Một thiếu gia hào môn ngày ngày đều sống trong nịnh nọt của mọi người xung quanh, bây giờ lại phải hạ mình làm công việc mà hắn từng cho là tầm thường này, còn phải nhìn sắc mặt quản lý mà sống. Tất cả những gì hắn trải qua ở hiện tại, đều là nhờ Âu Dực ban cho! Lục Duy Khiêm thề, chỉ cần hắn lật đổ được Âu Dực, hắn nhất định sẽ hành hạ người này, để Âu Dực sống không bằng chết, trả lại Âu Dực gấp mười, gấp trăm lần những gì hắn đã phải chịu.

Lục Duy Khiêm sai bước chân trên sàn nhà, có lẽ do tâm trạng không tốt nên tiếng động lạch cạch bình thường, bây giờ truyền vào tai Lục

Duy Khiêm cũng trở nên thật khó nghe.

Hắn siết chặt nắm tay, nhìn vào khoảng không tối đen rộng lớn trên bầu trời, sau đó rút điện thoại ra, đầu ngón tay trượt trên màn hình gỗ ra một dãy số quen thuộc trong trí nhớ.

Trên màn hình hiển thị cái tên Lạc Mạn.

Chuông đổ rất lâu vẫn không có ai nghe máy, đầu dây bên kia báo bận.

Lạc Mạn chủ động tắt máy.

Lục Duy Khiêm nghiêng răng nhìn màn hình, được lắm, đến cả Lạc Mạn khi xưa đứng cùng chiến tuyến với hắn cũng bắt đầu chống đối hắn rồi phải không? Cô ta quên mất rằng trong tay hắn đang nắm giữ một bằng chứng vô cùng quan trọng đúng không?

Lục Duy Khiêm bấm gọi dãy số kia một lần nữa, trong khi chờ đợi bên phía đối phương phản hồi lại, trong lòng hắn nảy sinh một ý nghĩ ác độc.

Lạc Mạn từng sử dụng chất cấm, hắn là người rủ rê cô ta, thật không may có Lạc Mạn, bởi vì hắn có chụp lại khoảnh khắc đó, nếu lần này Lạc Mạn còn khiến hắn không vui, hắn sẽ đem giao nộp bằng chứng này cho cảnh sát.

Cũng may, lần này cô ta nghe máy kịp thời.

"Có...! ừm...! có chuyện...! a...! có chuyện gì...! hức..."

Lục Duy Khiêm nhíu mày, trong mắt lộ rõ vẻ không vui, thanh âm hoa.n ái từ bên kia truyền đến khiến hắn cảm thấy thật đau tai, thật ghê tởm, thật buồn nôn.

Hắn hiểu rõ bản chất con người của Lạc Mạn, 5 năm trước, Lạc Mạn cũng gặp xui xẻo cùng thời điểm với hắn, cô ta không phải là người giỏi chịu đựng, không cần nghĩ cũng đoán ra, sau khi mất hết danh tiếng, Lạc Mạn không muốn chịu khổ, quyết định đi bán thân mình. Dù thế nào cũng là một minh tinh nổi tiếng, thuộc top lưu lượng hàng đầu của nước Z, dù đã mất hết danh tiếng nhưng giá trị con người của Lạc Mạn vẫn còn rất cao, cho tên số tiền mà "khách hàng" phải trả cho cô ta sau mỗi lần qua đêm có khi lên đến hàng vạn.

Dựa vào số tiền này, Lạc Mạn miễn cưỡng trải qua cuộc sống thoải mái, có thể hiểu là "ngày tiêu tiền, đêm phục vụ".

Nhưng công việc này cũng không dài lâu, bán thân được một thời gian thì nơi đó của Lạc Mạn không còn hồng hào như lúc ban đầu, giá tiền sau mỗi đêm cũng giảm xuống, chi phí sinh hoạt của cô ta lại bị thắt chặt.

Lạc Mạn không thích điều này, cô ta quyết định quay trở lại sự nghiệp đóng phim.

Người có danh tiếng thổi như Lạc Mạn, liệu có đoàn làm phim nào sẽ nhận?

Câu trả lời là vẫn có, vẫn có đoàn làm phim nhận Lạc Mạn, là đoàn phim của thể loại phim hờ bạo nhất.

Đối với loại phim này, nói dễ thì dễ nhưng nói khó thì cũng rất khó.

Dễ ở đây là đóng phim không yêu cầu diễn xuất tốt, nhưng trong quá trình quay, diễn viên hầu như phải cởi toàn bộ quần áo trên người, chỉ chừa lại mỗi vật che chắn duy nhất ở hạ thân.

Loại phim này đương nhiên không có diễn viên nào nguyện ý nhận, cho dù tiền cát sê rất cao.

Nhưng Lạc Mạn lại nhận.

Quả nhiên, sau khi tham gia đóng thể loại phim này, tiền trong thẻ Lạc Mạn tăng lên đáng kể.

Khi bộ phim đầu tiên đóng máy, cô ta chuyển sang bộ thứ hai, thứ ba, cứ lần lượt như thế cho đến tận bây giờ.

Bản chất Lạc Mạn là kẻ cuồng dục, trong quá trình quay phim cần thực hiện nhiều cảnh nóng, có khi là làm giả, cũng có khi là làm thật.

Tỉ như bây giờ, Lạc Mạn nằm dưới thân người đàn ông, trên lưng người đàn ông được một tấm chăn mỏng che chắn, cảnh xuân bên trong hầu như lộ hết ra, chỉ che lại những vị trí thật sự cần thiết.

Xa xa là máy thợ quay phim đang ghi hình, Lạc Mạn phóng đặng cất tiếng rên rỉ dưới động tác đâm ra thọc vào của người đàn ông, người đàn ông gầm một tiếng, dùng sức càng thêm mãnh liệt.

Đoàn làm phim không yêu cầu diễn viên phải xảy ra quan hệ thật, nhưng Lạc Mạn lại tình nguyện để cho người đàn ông này thoải mái mình.

Quay trở lại hiện tại, Lạc Mạn dứt quãng nói vào trong điện thoại, cô

ta cũng không kịp nhìn xem cái tên trên màn hình là ai, hình như người này đã gọi cô ta hai lần.

Lục Duy Khiêm im lặng một lúc, sau khi lấy lại bình tĩnh, hấn trầm giọng nói: "Lạc Mạn, Lạc Yên trở về rồi."

Lạc Mạn ngây ra, còn tưởng bản thân nghe nhầm: "Là anh sao Lục Duy Khiêm, khoan đã...!anh...!ư...!anh nói thật sao...!ư..."

Lục Duy Khiêm trào phúng: "Tôi nói dối cô để làm gì? Tôi được lợi gì? Hiện tại cô đã trở nên nhơ nhuốc như thế này, tôi cần phải lừa gạt một ả đàn bà dơ bẩn như cô à? Tôi, chỉ đơn thuần muốn thông báo cho cô biết, người phụ nữ mà cô ghét nhất đã trở về rồi."

Lục Duy Khiêm nhếch môi, đáy mắt hiện lên vẻ âm u, hấn cười khẩy nói tiếp:

"Lạc Mạn, tôi đã gặp Lạc Yên, qua 5 năm nhưng cô ấy không hề già đi chút nào, cô ấy rất đẹp, làn da trắng nõn tự nhiên, cả nốt ruồi trên đuôi mắt cô ấy cũng là tự nhiên nốt, so với cô ấy, Lạc Mạn cô đúng là chẳng đáng một sợi lông chân."

Lạc Mạn ghét nhất là những lời như thế này, từ nhỏ đến lớn cô ta đã nghe qua không biết bao nhiêu lần, những lời kích thích của Lục Duy Khiêm đã thành công chọc giận Lạc Mạn.

Lạc Mạn không màng sự có mặt của tất cả mọi người, như phát điên hét lên: "Lục Duy Khiêm, anh câm miệng ngay cho tôi! Câm miệng! Câm miệng!"

Lục Duy Khiêm giống như muốn đổ thêm dầu vào lửa, Lạc Mạn phản ứng kích động như vậy, hấn càng không muốn dừng lại: "Thế nào, chẳng lẽ tôi nói không đúng sao? Cô nhìn xem bây giờ cô là bộ dạng gì, nói dễ nghe thì cô đi đóng phim người lớn, nói khó nghe thì khắp người cô toả ra mùi của một con đĩm."

"Cô nghĩ bản thân hơn ai? Cô vẫn còn cho rằng cô ưu việt hơn em gái mình? Không! Lạc Mạn à, từ nhỏ đến lớn, cô luôn không thể vượt qua Lạc Yên."

"Cô biết không? Lạc Yên hiện tại xinh đẹp lắm, vẻ đẹp của tri thức, vẻ đẹp của trí tuệ, tôi nghe nói cô ấy ở nước ngoài còn là người sáng lập nên một công ty giải trí có tiếng tăm và địa vị nhất nhì đất nước đó, Lạc Mạn, nếu đổi lại là cô thì cô có làm được không?"

"Không cần tôi nói tiếp nhỉ? Cô biết bản thân dơ bẩn như thế nào rồi

chứ?"

Lạc Mạn tức giận, vô thức cắn chặt môi đến bật máu, giọng nói như rít ra từ trong kẽ răng, sát ý hoà cùng tiếng rên rỉ: "Lục Duy Khiêm, những lời ngày hôm nay anh hãy nhớ kĩ, sẽ có ngày tôi khiến anh phải hối hận."

Nói xong, Lạc Mạn tắt ngang máy.

Lục Duy Khiêm cười tươi nhìn màn hình điện thoại, thật tuyệt vời! Hắn rất thích cảm giác này! Thế giới này vốn nên hãm hại nhau như vậy, hắn muốn mọi chuyện trở nên rắc rối hơn, rắc rối hơn chút nữa. Sau này còn rất nhiều thời gian để chơi, Lục Duy Khiêm không gấp, hắn thích nhìn Lạc Yên giãy dụa một chút.

Năm đó hắn thích Lạc Yên nhưng còn cố kỵ Âu Dực, bây giờ hắn đã mất tất cả, ngoại trừ cái mạng này, hắn cũng không còn gì để mất nữa, hắn muốn Lạc Yên thuộc về mình một lần.

....

Biệt thự Âu gia.

Âu Dực lái xe thẳng vào gara, anh mở cửa xe chờ Lạc Nhất Tiêu bước xuống trước, sau đó bế Lạc Yên vào phòng khách.

Âu Dực dừng lại ở chân cầu thang, quay người dặn dò với người hầu đang lau cửa kính: "Chút nữa cô chuẩn bị cho thẳng bé một phòng, tôi đưa thiếu phu nhân của các cô lên phòng trước."

Tiểu Hạnh cung kính gật đầu, chờ Âu Dực đi rồi, cô ta mới kính ngạc trở mắt nhìn.

Thiếu phu nhân...! Trở về rồi?

Sau năm năm bỏ đi, thiếu phu nhân rốt cuộc cũng quay về rồi sao...?

Bọn họ không còn phải chịu đựng sự lạnh lẽo đến từ cậu chủ nữa phải không?

Tiểu Hạnh mừng rỡ, vội vàng nhắn tin lên group chat của người giúp việc trong nhà Âu Dực.

Hạnh Hạnh Hạnh: [Mọi người ơi, thiếu phu nhân trở về rồi!]

Điềm Điềm: [Thiếu phu nhân...! Ý cô là Lạc Yên tiểu thư?]

Hạnh Hạnh Hạnh: [Đúng vậy, ngoài cô ấy ra thì đâu còn ai khác đâu chứ.]

Tương Tiểu Tương: [Cô ấy thế nào rồi?]

Hạnh Hạnh Hạnh: [Rất xinh đẹp, không có dấu hiệu của tuổi tác, so

với Lạc Mạn quả thật là ưu tú gấp ngàn lần.]

Điềm Điềm: [Đương nhiên, cô ấy vẫn luôn ưu tú hơn Lạc Mạn, năm đó mắt cậu chủ có vấn đề mới bị Lạc Mạn giảng bầy, trách nhảm Lạc Yên tiểu thư.]

Tiểu Tư: [Đúng rồi, nhắc đến Lạc Mạn mới nhớ, năm đó Lý Hân là người do Lạc Mạn cài vào, giờ không ít thủ đoạn không minh bạch với Lạc Yên tiểu thư hết lần này đến lần khác, may mà sau này cậu chủ điều tra ra, nếu không để cô ta ở trong nhà này lại càng thêm nguy hiểm.]

Hạnh Hạnh Hạnh: [Quên nói điều này, ngoài Lạc Yên tiểu thư ra thì người trở về cùng cậu chủ còn có một người khác nữa, là một cậu nhóc khoảng bốn đến năm tuổi, rất đáng yêu, đường nét khuôn mặt lẫn khí chất đều giống với cậu chủ đến tám chín phần.]

Tiểu Tư: [Cái gì...! Có nét giống với cậu chủ? Chẳng lẽ là...]

Hạnh Hạnh Hạnh: [Là có tin vui đấy, cậu nhóc đó chắc là con trai của cậu chủ và thiếu phu nhân rồi, cậu chủ còn bảo tôi chuẩn bị phòng cho nhóc con nữa.]

Tiểu Tư: [Trời ơi, tôi thật sự hồi hộp chết mất, không biết tiểu thiếu gia sẽ như thế nào đây...]

Hạnh Hạnh Hạnh: [Sáng mai gặp liền biết, bây giờ tôi đi chuẩn bị phòng cho tiểu thiếu gia, tạm biệt.]

Nếu Âu Dực biết đến sự tồn tại của nhóm chat này, hẳn là sẽ tức đến mức đuổi việc hàng loạt.

Tiểu Hạnh cất điện thoại lại vào túi quần, sau đó nở nụ cười dịu dàng nhìn Lạc Nhất Tiêu đang lạnh mặt, khẽ nói: "Tiểu thiếu gia, cậu ở đây chờ tôi chuẩn bị phòng nhé? Sẽ nhanh thôi."

Tiểu thiếu gia cao lãnh gật đầu.

Tiểu Hạnh muốn ngất, aaaaaa, không ngờ tiểu thiếu gia lại đáng yêu đến mức này!

Lạc Nhất Tiêu đang giả vờ lạnh lùng, nếu cậu biết suy nghĩ của Tiểu Hạnh, chắc chắn vẻ mặt sẽ rất khó coi.

...

Phòng ngủ.

Âu Dực bế Lạc Yên vào phòng, trong suốt quá trình di chuyển, cô yên tĩnh nằm trong lòng anh, khuôn mặt không biết bị rượu hay cái gì làm cho đỏ ửng, nhìn qua thật sự rất mê người.

Âu Dực không dám nhìn tiếp, nỗi nhớ nhung suốt 5 năm qua đâu phải là nhỏ? Anh sợ nếu cứ tiếp tục nhìn cô trong bộ dạng này, anh sẽ không nhìn được mà hôn cô, rồi làm một số chuyện khác với cô. Âu Dực đã cố gắng khắc chế, nhưng Lạc Yên vốn nằm yên tĩnh lại bất ngờ mở mắt, vòng tay ôm lấy cổ anh, cô kéo khuôn mặt anh lại gần, đôi môi dần dần tiến sát, dưới ánh mắt không hiểu chuyện gì đang xảy ra của Âu Dực, Lạc Yên điểm nhẹ lên môi anh một cái. "Môi anh mềm thật đấy...".

Chương 72: 72: Cô Hảo Là Muốn Bức Điện Anh Mới Vừa Lòng! H

"Âu Dực, môi anh mềm thật đấy..." Lạc Yên mơ màng nói, giọng cô rất nhỏ nhưng lại nói sát tai Âu Dực, luồng hơi thở nóng ấm mang theo mùi rượu nhàn nhạt phả vào tai, vào gáy anh, khiến cả người anh cứng đờ.

Không chỉ dừng lại ở đó, hành động tiếp theo của Lạc Yên hoàn toàn không nằm trong suy nghĩ của Âu Dực.

Ngay lúc anh chưa kịp phản ứng từ nụ hôn bất ngờ của cô, bàn tay cô lần mò đến yết hầu đang nhô ra của anh, Lạc Yên cười đùa hai tiếng rồi nhấn một cái, giọng nói hết sức câu người: "Em nghe nói...!Nơi này của đàn ông rất nhạy cảm, phải không?"

Âu Dực run lên, là do tác dụng của rượu sao? Anh không nghĩ đến cô lại táo bạo như vậy.

Sau này nhất định không thể để cô uống rượu nữa!

Bàn tay Lạc Yên vân vê yết hầu Âu Dực, khiến hô hấp của anh trở nên hỗn loạn, cô dường như không biết tự chủ của anh rất kém, bàn tay nhỏ thon dài giống như không sợ lửa mà dạo chơi khắp phần thân trên của anh, cúc áo của anh cũng bị Lạc Yên lần lượt cởi ra hết.

Âu Dực thờ d.ốc nhìn người phụ nữ táo bạo trong lòng mình: "Lạc Yên...!Nếu em tiếp tục như vậy, tôi không biết tôi sẽ làm ra chuyện gì..."

Lạc Yên không thèm bỏ những lời này vào tai, hơn nữa cô cũng không còn tỉnh táo, tác dụng của loại hương liệu kia thật sự rất mạnh, cũng không biết Vương Sâm kiếm ở đâu ra, nhưng bây giờ Lạc Yên rất khó chịu.

Cô cảm thấy cả người khô nóng, chỉ muốn tìm một nơi mát lạnh để xoa dịu, cô không biết người đang ôm mình là ai, nhưng cảm giác quen thuộc mà người đó mang lại khiến cô cảm thấy an toàn.

Lạc Yên mơ màng lần mò xuống dưới, chạm phải thắt lưng lạnh lẽo, cô vẫn tiếp tục đi xuống, cách một lớp vải vãn vê vật cứ ngỡ nóng bỏng, cô sờ nhẹ, sau đó véo mạnh.

Âu Dực hít sâu một hơi, gằn từng chữ: "Lạc Yên! Em muốn phá hỏng nó sao!"

Nếu như bây giờ anh còn không biết cô bị trúng thuốc, vậy thì anh là đồ ngốc rồi!

Âu Dực nghiêng răng nhìn người phụ nữ trước mắt, dù biết rằng cô đang cần anh giúp đỡ nhưng anh vẫn không muốn hạ tay.

Lạc Yên vẫn còn khúc mắc đối với anh, nếu đêm nay anh vì nhất thời không kiềm chế được mà đặt cô dưới thân mình, rồi sáng mai Lạc Yên tỉnh lại sẽ nhìn anh bằng ánh mắt gì đây?

Khi đó mọi chuyện càng khó cứu vãn.

Âu Dực đã hạ quyết tâm, nhưng Lạc Yên luôn không để anh được như mong muốn, Lạc Yên vẫn tiếp tục vuốt ve nơi nóng hổi đó, dù cô không xoa trực tiếp nhưng Âu Dực vẫn khó mà chịu đựng được, anh cắn răng nghĩ, cô hẳn là muốn bức điên anh mới vừa lòng!

Âu Dực dùng chút lý trí còn sót lại, tận lực khống chế bản thân giữ bình tĩnh, anh khó khăn tách tay cô ra khỏi nơi giữa hai chân mình, sau đó bế cô đưa vào trong phòng tắm, đặt cô vào bồn rồi mở nước lạnh.

Dòng chất lỏng lạnh lẽo trượt qua da thịt, hiện tại không phải là mùa lạnh nhưng Âu Dực lại điều chỉnh nước xuống nhiệt độ rất thấp, cảm giác lạnh thấu xương truyền khắp cơ thể, lý trí bị tác dụng của hương liệu kích thích bào mòn của Lạc Yên cuối cùng cũng quay về.

Trong đầu truyền đến cảm giác đau nhức dữ dội, nhưng Lạc Yên không quan tâm đến nó, cô sửng sờ nhìn xuống cơ thể mình, bộ lễ phục tinh tế giờ đây đã bị cô làm cho nhăn nhúm, dây váy bên vai trái trượt xuống để lộ xương quai xanh tinh xảo và khe ngực xinh đẹp.

Váy vẫn còn...! Cô vẫn chưa bị lão già kia làm nhục...

Lạc Yên thoáng thở phào, nhớ lại kí ức một giờ trước, Lạc Yên vô thức ngẩng đầu, đập vào mắt cô là khuôn mặt quen thuộc đã xuất

hiện trong giấc mơ của cô vô số lần.

Là anh ấy...! Thật sự là anh ấy đã cứu cô...! Anh ấy đã kéo cô ra khỏi vực sâu vạn trượng...

Người đàn ông đã từng thương tổn trái tim cô không biết bao nhiêu lần, nay lại là người đưa cô trở lại ánh sáng.

Lạc Yên bắt đầu cảm thấy lo sợ, cô sợ tình cảm mà cô chôn sâu trong lòng lại vì hành động này của anh mà trỗi dậy.

Có câu nói rất hay, trong một mối quan hệ, ai yêu nhiều hơn thì người đó thua.

Ban đầu vốn dĩ Lạc Yên đã thua đậm, cô không muốn bản thân trở nên hèn mọn thêm một lần nào nữa.

Lạc Yên ngửa mặt, ngăn giọt nước mắt khỏi lăn xuống, cô tỏ vẻ không có gì, bày ra biểu tình lạnh nhạt nhìn Âu Dực: "Cảm ơn anh về chuyện tối nay, sau này tôi sẽ báo đáp."

Tận tâm tận lực diễn, rốt cuộc cũng thành công, ánh mắt thờ ơ của cô khiến Âu Dực cảm thấy thật xa lạ.

Quả nhiên, thời gian 5 năm vẫn không đủ để cô gái ấy tha thứ cho anh, xem ra anh cần phải nỗ lực hơn nữa.

Âu Dực bước ra khỏi phòng, còn không quên khép cửa lại.

Anh từng bị hạ thuốc một lần, đêm đó chặt vật dùng tay giải quyết, cho nên anh đương nhiên biết công dụng của loại thuốc kia mạnh như thế nào.

Vẫn nên để Lạc Yên ở một mình, tránh cho cả hai không tìm được lòng mà xảy ra quan hệ, mặc dù anh rất muốn, nhưng anh sợ Lạc Yên sẽ càng thêm bài xích mình.

Vì thế Âu Dực đem theo một bụng lửa nóng ra khỏi phòng tắm.

Trong phòng tắm chỉ còn lại một mình Lạc Yên, cô khó khăn rướn người, điều chỉnh nhiệt độ nước thấp hơn một chút nữa.

Làm như vậy cô sẽ tỉnh táo hơn, sẽ không mất lý trí như vừa rồi,

tránh cho xảy ra chuyện xấu hổ, mặc dù Lạc Yên biết nếu ngâm mình trong nước lạnh lâu như thế, kiểu gì hôm sau cô cũng phát sốt.

Nhưng giữ tỉnh táo vẫn là quan trọng nhất.

Chịu đựng cảm giác lạnh tê tái đến hơn hai mươi phút sau, cánh môi

Lạc Yên đã tím ngắt, làn da hồng hào ban đầu cũng trở nên trắng bệch, nhưng cảm giác khô nóng trong người cũng không giảm được bao nhiêu.

Lạc Yên dùng hai tay ôm lấy chính mình, cảm nhận được hai hàm răng đang va đập vào nhau, lạnh run người.

Không được, nếu cứ tiếp tục như vậy...! cô sẽ không xong mất!

Lạc Yên điều chỉnh nhiệt độ nước ấm hơn một chút, vài phút sau, cô mới cảm giác bản thân như được sống lại.

Lạc Yên cắn răng đứng dậy khỏi bồn tắm, cô chậm rãi cởi bộ lễ phục trên người ra, nội y bên trong cũng bị cô cởi bỏ, sau cùng, trên người Lạc Yên chỉ còn lại một tầng hơi nước, không mảnh vải che thân.

Lạc Yên nằm trở lại bồn tắm, điều chỉnh nhiệt độ xuống mức thấp nhất có thể, quả nhiên để nước lạnh tiếp xúc trực tiếp với cơ thể, hiệu quả liền tốt hơn rất nhiều, mặc dù lạnh lẽo nhưng không cần phải kiềm chế khổ cực như vừa rồi nữa.

Có điều...! Lạnh, thật sự rất lạnh!

Lạc Yên cố gắng chịu đựng, đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra, theo sau đó là bóng dáng cao lớn của Âu Dực bước vào, trên tay anh cầm một viên thuốc màu nâu nhạt.

"Lạc Yên, tôi vừa đến nhà Lương Minh lấy thuốc, có lẽ cái này có thể giúp em..." Âu Dực chưa nói hết câu đã lập tức im bặt, bởi vì cảnh tượng mà anh nhìn thấy đằng sau cánh cửa...! cực kỳ xấu hổ.

Lạc Yên kho.ả thân nằm trong bồn tắm, dòng nước trong suốt không che được nơi nào trên cơ thể cô, đôi núi trắng nõn mềm mại cao ngất ngưỡng phập phồng theo hơi thở.

Lướt xuống một chút nữa, nơi xinh đẹp mê người kia lộ ra, Âu Dực nuốt nước bọt, khó khăn lắm mới dời mắt được.

"Xin lỗi...! Tôi không biết em không mặc quần áo."

Anh dừng lại khoảng chừng hai giây, sau đó đưa viên thuốc trên tay cho Lạc Yên, giọng nói hơi khàn nhuốm chút sắc tình: "Tôi vừa đến nhà Lương Minh lấy thuốc giúp em, vợ Lương Minh là thiên tài, điều chế thuốc rất tốt, tôi nghĩ sẽ giúp được em..."

Âu Dực đặt viên thuốc lên thành bồn tắm, sau đó quay người chạy trốn chết, Lạc Yên nhìn viên thuốc một lúc, cô không có thời gian để do dự, liền cầm viên thuốc lên cho vào miệng nuốt thẳng.

Hơn mười lăm phút sau, cảm giác khô nóng trong người giảm đi rõ rệt, Lạc Yên cảm thấy bản thân không cần ngâm mình trong nước lạnh nữa.

Cô đứng dậy, vươn tay chụp chiếc khăn tắm treo trên bức tường khoác lên người, dáng người cô rất cao, khăn tắm to như vậy cũng chỉ miễn cưỡng che khuất được hạ thân.

Lạc Yên đứng trước cửa phòng tắm, cô không biết hiện tại nên ở trong này hay bước ra.

Bộ dạng cô như vậy, đi ra ngoài chạm mặt với Âu Dực sẽ xấu hổ nhường nào đây?

Nhưng không ra ngoài thì không được, cô không thể cứ trốn trong phòng tắm suốt một đêm.

Lạc Yên cắn môi, đẩy cửa bước ra ngoài.

Âu Dực đứng trước giường, bàn tay đang chuyển động lên xuống, vuốt ve vật đà.n ông của mình.

Nghe thấy tiếng đẩy cửa, anh giật mình quay đầu lại, phát hiện Lạc Yên quấn khăn tắm ngang người đứng trước cửa nhìn anh.

Chết tiệt, nhìn thấy cô như vậy, anh lại cứng rồi!

Âu Dực vội vàng kéo khoá quần rồi gấp gáp ngồi xuống giường, dùng gối che đi nơi đang nhô lên đó.

May mắn là phòng của anh rất rộng, khoảng cách giữa giường ngủ và phòng tắm khá xa, vừa rồi anh tự an ủi mình đã quay lưng về phía phòng tắm, Lạc Yên đang không khoẻ nên cô không nhìn thấy rõ hành động kia của anh.

Vừa bước ra khỏi phòng tắm, cô chỉ nhìn thấy tay người đang ông chuyển động lên xuống, thoạt nhìn trông vô cùng khó hiểu.

Nhìn thấy cô, anh vội vã ngồi xuống giường, Lạc Yên chẳng biết anh làm gì, hơn nữa lực chú ý của cô cũng không đặt lên đó.

Lạc Yên đỏ mặt bước đến, một tay giữ lấy mép khăn tắm để ngăn không cho khăn tắm trượt xuống, tay còn lại buông thõng, nói với anh:

"Âu Dực, cảm ơn anh đã giúp đỡ, Nhất Tiêu..."

"Thằng bé không có chuyện gì, tôi đã bảo người giúp việc sắp xếp

phòng cho nó."

Nghe được đáp án, Lạc Yên thở phào nhẹ nhõm.

Con trai không sao là tốt rồi, thằng bé là sinh mệnh của cô, cô không thể để nó xảy ra chuyện gì.

Tuy đã có được đáp án mong muốn nhưng Lạc Yên vẫn còn điều băn khoăn, cô nhìn ngang liếc dọc, vẻ mặt không tự nhiên hỏi Âu Dực:

"Âu Dực, ở chỗ anh...!có bộ quần áo nào phù hợp với tôi không?"

Âu Dực nhìn về phía tủ quần áo, giọng nói khàn khàn: "Em tìm trong tủ đi, lấy đại một chiếc sơ mi mà mang."

"Anh...!Có thể lấy giúp tôi được không?"

Dù sao cũng đang ở nhà Âu Dực, cô mở tủ quần áo của người ta lục lọi cũng không tiện lắm.

Âu Dực trầm mặc: "Em tự tìm đi."

Không phải anh muốn để cô khó xử, chỉ là hiện tại anh thật sự không tiện đứng dậy.

Lạc Yên không còn cách nào, chỉ có thể tự mình mở tủ đồ của Âu Dực.

Tìm một hồi vẫn không thấy chiếc quần nào phù hợp với cô, quần của Âu Dực toàn là quần âu, chân anh dài miên man, cô mặc vào có mà quét đất, loay hoay hồi lâu, Lạc Yên chọn một chiếc sơ mi mà cô cho là dài nhất để mặc vào.

Lạc Yên cầm theo chiếc áo đi vào phòng tắm, Âu Dực ở bên ngoài điều chỉnh lại bản thân, đến khi cô bước ra thì Âu Dực đã có thể đứng dậy mà không cần dùng gối che chắn.

Âu Dực thật sự rất cao, áo sơ mi của anh, Lạc Yên mang khuất đùi, chút nữa là chấm đầu gối, cũng may Lạc Yên chọn sơ mi màu đen nên cho dù cô không mang nội y bên trong thì nhìn qua vẫn không có gì bất thường.

Tất cả đều đã ổn thoả, Lạc Yên và Âu Dực nhìn nhau, bầu không khí không xấu hổ như trong tưởng tượng.

Âu Dực rũ mắt, quay người bước ra ban công, Lạc Yên đứng tại chỗ, cô mím môi, sau đó cũng đi theo anh.

Hai người đứng tựa vào ban công nhìn bầu trời đêm, dây dưa với

loại hương liệu kia lâu như vậy, bầu giờ đã sắp 0 giờ.

"Lạc Yên...!Xin lỗi..."

Bầu không khí đang im lặng, Âu Dực đột nhiên cất giọng.

Lạc Yên thoáng sửng sờ, anh xin lỗi cô? Vì điều gì?

Như đọc được suy nghĩ của Lạc Yên, Âu Dực tiếp lời: "Xin lỗi vì trước kia đã...!Mà thôi, năm ấy tôi 15 tuổi, cảm ơn em đã ra tay giúp đỡ."

Nói được một nửa, Âu Dực chuyển chủ đề.

Lạc Yên ngơ ngác mất vài giây, sau khi hồi thần lại, cô nở nụ cười:

"Hoá ra anh đã đọc bức thư đó..."

Âu Dực cười khổ: "Em cũng tàn nhẫn lắm, lại để lại bức thư và cuốn nhật ký kia, em dằn vặt tôi cũng thuần thục lắm."

Lạc Yên nhếch môi, vẻ mặt xa cách: "Tàn nhẫn lắm hả? Tàn nhẫn bằng anh không?".

Chương 73: 73: Tìm Lạc Yên Đòi Nợ

Nghe thấy Lạc Yên nhắc đến chuyện cũ, ánh mắt Âu Dực chợt ảm đạm, thì ra cô vẫn để bụng chuyện trước đây, anh cảm thấy con đường theo đuổi lại vợ cũ của mình có chút bế tắc.

"Âu Dực, lần này tôi trở về một phần là vì công việc, một phần là để giải quyết hôn nhân giữa hai chúng ta, năm đó tôi rời đi, hai chúng ta vẫn chưa ly hôn, tôi nghĩ hiện tại có thể đến toà được rồi."

Không biết tại sao, Lạc Yên đột nhiên muốn thăm dò người đàn ông này.

Cô muốn xem xem sau 5 năm xa cách, cảm xúc của anh đối với cô hiện tại là gì.

Những lời nói trên không phải hoàn toàn là thật, cô trở về vì sự nghiệp, còn việc ly hôn...!bây giờ cô mới nhớ ra hai người vẫn chưa ly hôn.

Hoặc là nói, về mặt pháp luật, cô và Âu Dực vẫn là vợ chồng của nhau.

Âu Dực không giống như Lạc Yên, anh vẫn luôn nhớ rõ chuyện này, suy cho cùng thì chuyện này rất quan trọng, cũng không hiểu sao mà Lạc Yên lại quên được.

Vừa nghe cô nhắc đến chuyện ly hôn, Âu Dực không kịp suy nghĩ, theo bản năng phản ứng kịch liệt: "Không được!"

Nói xong, ý thức được thái độ của mình không đúng, anh siết chặt tay, giọng điệu cứng rắn:

"Hiện tại không tiện, việc này tính sau đi."

Lạc Yên vốn không trông chờ gì, trong tưởng tượng của cô, Âu Dực nghe xong đề nghị này chắc chắn vui còn không kịp, vui vì đã thoát khỏi ràng buộc với cô, nào ngờ anh lại phản ứng mạnh như vậy.

Là không tiện sao...? Hay là...

Lạc Yên vội vàng lắc đầu, gạt bỏ suy nghĩ hoang đường kia của bản thân.

Có một số việc cô vẫn đừng nên mơ tưởng thì hơn, tránh mang thêm vết thương về trái tim mình.

Lạc Yên nhìn Âu Dục, độ cong bên môi vẫn không hề giảm, tuy đang cười nhưng đáy mắt cô lại không hề có ý cười, chỉ có vẻ trào phúng và chút cảm xúc mà Âu Dục không hiểu được.

"Tôi không gấp, nhưng hy vọng anh đừng kéo dài thời gian."

"Chuyện đêm nay cảm ơn anh một lần nữa, bây giờ anh có thể giao Nhất Tiêu cho tôi, tôi sẽ tự bắt taxi trở về nhà."

Âu Dục thoáng ngây ngốc, khi đã lấy lại tinh thần, một cổ chua xót truyền đến trái tim anh.

Lạc Yên chán ghét anh đến thế ư? Ở trong nhà anh thêm một phút cũng khiến cô cảm thấy ngọt ngào sao?

Âu Dục rũ mi, che đi vẻ bi thương trong mắt, giọng anh vẫn không có gì bất thường: "Nhất Tiêu có lẽ đã ngủ rồi, em ở lại đây một đêm, sáng mai hãy đi được không?"

Lạc Yên nhìn anh đầy thâm ý, Âu Dục có chút chột dạ, nhưng để có thể khiến cô đồng ý, anh không ngại nhìn thẳng vào mắt cô.

"Quyết định vậy nhé? Sáng mai tôi sẽ bảo tài xế đưa hai người về."

Nói xong, anh quay người bước ra khỏi phòng, trong phòng ngủ của Âu Dục chỉ còn lại một mình Lạc Yên.

Một loạt hành động tự quyết định vô cùng trơn tru, hình tượng của Âu Dục trong lòng Lạc Yên chỉ còn lại hai từ, vô sỉ!

Bởi vì sự không biết xấu hổ của Âu Dục, Lạc Yên chỉ có thể ở lại đây một đêm.

Thật ra điều này đối với cô không quan trọng, nhiều hơn một đêm hay ít hơn một đêm cũng không khác biệt bao nhiêu, Lạc Yên nhận ra...!thật ra cô cũng không hề bài xích Âu Dục như cô vẫn nghĩ.

Sợ hãi đương nhiên là có, cũng có chút hận, nhưng thực chất không khó tha thứ đến thế, đặc biệt là thái độ của anh có vẻ rất thành khẩn.

Nhưng cô vẫn không muốn cứ như vậy bỏ qua cho anh, tuy rằng cô không bài xích anh, nhưng không có nghĩa là những việc Âu Dục

làm với cô trong quá khứ không tồn tại.

Những lời nói cay nghiệt kia vẫn còn đó, làm sao Lạc Yên có thể quên được.

Lạc Yên nhìn bóng lưng Âu Dực khuất dần dưới chân cầu thang, khẽ bật cười, nụ cười châm chọc.

Cô quay người đi về phía chiếc giường rồi đặt lưng nằm lên trên. Mở to mắt nhìn trần nhà, Lạc Yên cảm thấy hơi hoài niệm, 5 năm trước, cô và Âu Dực đã từng thân mật với nhau trên chính chiếc giường này.

...

Cùng lúc đó, trong một sòng bạc dưới lòng đất.

Người phụ nữ trung niên cầm vài lá bài trên tay, biểu cảm khuôn mặt vô cùng vụn vặt.

Nếu Lạc Yên nhìn thấy bà ta ở đây, hẳn là cô sẽ rất linh ngạc, bởi vì người này chính là mẹ ruột của cô - Trần Thục Phân.

Cũng không biết nhà họ Lạc dính phải cái vận khí cút chó gì, bị Lạc Mạn bào mòn hết tài sản để bồi thường vi phạm hợp đồng, tài sản tích góp bấy lâu nay chỉ còn lại mỗi cái nịt.

À không, đến cái nịt cũng không còn.

Khi đã trả được nợ, Lạc Mạn không rơi vào hoàn cảnh quá nghèo túng bởi cô ta vẫn kiếm được tiền nhờ độ nổi tiếng và thân xác của mình, cô ta dư sức nuôi đôi vợ chồng già nhà họ Lạc, nhưng lại thờ ơ nhìn cha mẹ mình khắc khổ vì miếng cơm manh áo.

Ngay cả khi Trần Thục Phân buông lời mắng chửi thậm tệ, hay thậm chí là quỳ lạy van xin dưới chân Lạc Mạn, Lạc Mạn vẫn không có lấy một tia động lòng trắc ẩn.

Vô tâm đến mức đáng lên án.

Bởi vì sự vô tình của Lạc Mạn, cha cô ta - Lạc Sùng Ân tuổi đã già nhưng buộc phải đến công trường bốc vác gạch, kiếm tiền cơm cháo qua ngày.

Trần Thục Phân tuổi già sức yếu, không có khả năng lao động, chỉ có thể ở trong căn trọ ảm thấp chờ chồng mang tiền về.

Nếu cuộc sống cứ trôi qua như vậy thì cũng không nói gì, tuy cực khổ nhưng vẫn chưa rơi vào đường cùng, nhưng thật không may,

Trần Thục Phân đã dính vào một thói xấu không đến đặng đến.
Bà ta nghiện cờ bạc.

Ban đầu, Trần Thục Phân chỉ dám lén lút chòng đi chơi những ván bài nhỏ, vẫn còn chút lý trí mà biết điểm dừng, nhưng sau này thắng được chút tiền, bà ta bị tiền che mờ mắt, ngày càng lún sâu vào tệ nạn.

Chiêu trò của sòng bạc là ban đầu để người chơi thắng vài lần như mồi, sau khi câu được con mồi, bọn họ ăn không chừa lại xương. Tâm lý của Trần Thục Phân cũng như bao người khác, thắng thì nghiện, thua thì không những không dứt ra, ngược lại còn ôm may mắn "biết đâu gỡ được đôi chút", như lẽ đương nhiên, Trần Thục Phân càng gỡ càng bế tắc.

Giống như hiện tại, Trần Thục Phân đang chơi ván bài cược lớn, nếu lần này thắng, bà ta sẽ thu hồi được vốn, nếu lần này thua...!vậy thì mất tất cả.

Trần Thục Phân hồi hộp nhìn những người xung quanh, nhìn từng người công bố điểm của mình, đến khi kết thúc, mặt bà ta trắng bệch. Thua rồi...!Thua đậm rồi...

Người đàn ông đầu trọc bặm trợn đối diện cười ha hả, chụp lấy những tờ tiền nhăn nhúm cuối cùng dưới sàn nhà.

Trần Thục Phân rất muốn cướp lại số tiền này, nhưng hình xăm và biểu cảm hung dữ của người đàn ông đầu trọc đối diện khiến bà ta không có nổi một tia dũng khí.

Nhưng Trần Thục Phân không cam tâm, bà ta tin vào vận khí của mình, nếu như làm thêm vài ván bài nữa, có lẽ bà ta sẽ có cơ hội gỡ vốn.

Ôm tâm lý may mắn, Trần Thục Phân mở miệng vay tiền chủ sòng bạc.

Đối phương rất hào phóng đồng ý cho bà ta mượn tiền, thế là Trần Thục Phân gánh trên lưng một khoản nợ, tiếp tục "gỡ vốn".

Kết quả không cần đoán cũng biết, bao nhiêu tiền mượn được đều rơi vào tay đám người kia.

"Cho tôi mượn thêm 50 triệu, chỉ lần này nữa thôi!" Trần Thục Phân không muốn buông bỏ, vẫn muốn mượn tiền.

Đại ca đầu trọc cười khinh bỉ nhìn bà ta: "Mượn tiền? Chờ bà trả hết

số nợ vừa rồi, tôi sẽ cho bà mượn."

"Quên không nói, tổng số nợ của bà đã lên đến 4 tỷ rồi đấy, cứ tăng một ngày không trả lại cộng vào 5% tiền lãi, qua một tuần, nếu bà còn chưa trả hết thì chúng tôi buộc phải tòn nắn hơn thôi..."

Tòn nắn hơn...!Trần Thục Phân đương nhiên biết đây là ý gì, nhẹ thì chặt đứt một ngón tay, nặng thì bị phế cả hai chân, cả đời đều phải ngồi trên xe lăn.

Trần Thục Phân nghĩ đến kết quả này, cả người bất chợt run lên, ma xui quỷ khiến, bà ta nói ra một câu mà không có người làm mẹ nào có thể nhẫn tâm nói ra được:

"Đại ca, anh...!anh có thể đến đòi con gái tôi, con gái tôi tên là Lạc M..." Nhận thấy bản thân lỡ lời, Trần Thục Phân vội vàng sửa lại:

"Con gái tôi tên là Lạc Yên, nó có rất nhiều tiền, anh có thể tìm nó."

Trần Thục Phân vẫn còn yêu thương Lạc Mạn, không muốn Lạc Mạn chịu khổ, cho nên bà ta quyết định đem mọi thứ đổ lên đầu Lạc Yên. Suốt 5 năm sống dưới đáy xã hội, vì bận lo miếng cơm manh áo, vợ chồng nhà họ Lạc đã sớm đem Lạc Yên ném ra sau đầu từ lâu.

Xui xẻo cho cô, ngay thời khắc quan trọng lại bị Trần Thục Phân nhớ đến, còn bị gán cho một số nợ không hề nhỏ.

Đại ca xã hội đen nghe Trần Thục Phân nói xong, nửa tin nửa ngờ:

"Thật sự?"

Trần Thục Phân gật đầu liên tục, đại ca đầu trọc nhìn bà ta hồi lâu, cuối cùng lựa chọn tin tưởng, trước khi đuổi bà ta ra khỏi sòng bạc, hẳn còn không quên cảnh cáo một câu:

"Nếu những gì bà nói không đúng sự thật, vậy thì...!ngón tay, thậm chí là cả cánh tay kia của bà e là không giữ lại được."

Trần Thục Phân sợ đến run người, chỉ có thể không ngừng thề thốt.

"Những gì tôi nói hoàn toàn là sự thật, đại ca có thể kiểm chứng, chắc chắn tôi không..."

Đại ca đầu trọc không có nhiều kiên nhẫn nghe Trần Thục Phân giải thích, phất phất tay ý bảo bà ta nhanh rút đi.

Cuối cùng, Trần Thục Phân chỉ có thể thất tha thất thểu rời khỏi sòng bạc, trên đường trở về nhà, bà ta luôn lo sợ không thôi, không biết nên đối mặt với Lạc Sùng Ân như thế nào.

Tiền này là tiền do Lạc Sùng Ân vất vả lao động chân tay mà có, bà ta lại đem đi đánh bạc, còn để thua sạch toàn bộ số tiền mà chồng

đưa cho, lại mang vác trên lưng một khoản nợ khổng lồ.
Trần Thục Phân lo lắng đi trên đường, trong đầu xuất hiện đủ loại lý do để qua mặt Lạc Sùng Ân, nhưng tất cả đều bị bà ta gạt bỏ.
Lạc Sùng Ân là con ma ranh mãnh, chút mảnh khoé của bà ta căn bản không lừa được lão già này.
Thôi thì việc đến đâu hay đến đó.

Trần Thục Phân đi một lúc, đến trước cánh cửa trọ xập xệ, bà ta đưa tay đẩy cửa bước vào.

Vì vừa làm chuyện có lỗi nên Trần Thục Phân vô cùng chột dạ, đến bước đi cũng rón rén, không dám tạo ra tiếng động quá mạnh.
Lạc Sùng Ân đang ngủ say, Trần Thục Phân thuận lợi bò lên giường.
Hiện tại đã hơn 1 giờ sáng nhưng bà ta không cách nào ngủ được, nhớ lại những chuyện xảy ra ở sòng bạc, trong lòng bà ta chột lo lắng bất an.

Bà ta đã đem Lạc Yên - đứa con gái nhiều năm không gặp ra làm lá chắn, đêm nay là lần đầu tiên bà ta sợ mất đi đứa con gái này.
Độ tàn nhẫn của gã đại ca đó...

Là người có tiếp xúc với hắn, Trần Thục Phân hiểu rất rõ, nếu Lạc Yên có tiền trả thì không sao, nhưng nếu con bé không có tiền...! vậy thì kết cục thật sự rất thảm.

Có phải bà ta hơi vô tình không?

Trần Thục Phân tự đặt câu hỏi, sau đó lại gạt bỏ ý nghĩ này.

Bà ta cực khổ nuôi nó 18 năm, chuyện thay cha mẹ trả nợ này là nghĩa vụ của Lạc Yên, cũng không cần phải hỏi ý kiến của nó.

Về mặt tình cảm, nói cho cùng Lạc Yên cũng không phải là con gái ruột của vợ chồng bà ta, bà ta không cần phải hổ thẹn.

Tự tìm lý do thuyết phục chính mình một lúc, mang theo nỗi lo lắng về khoản nợ, đến hơn 3 giờ sáng, Trần Thục Phân mới ngủ được.

...

Sáng ngày hôm sau.

Lạc Yên ngủ không được bao nhiêu, chớp mắt được mấy tiếng đồng hồ thì chuông báo điện thoại vang lên, khi tỉnh dậy, trên mặt Lạc Yên vẫn còn mang nét buồn ngủ.

Lạc Yên vào phòng tắm rửa mặt đánh răng xong mới miễn cưỡng

tỉnh táo lại, cô vừa định bước ra khỏi phòng, chợt phát hiện trên người mình lúc này chỉ có một chiếc áo sơ mi của Âu Dực, không mang quần, cũng không có nội y.

"..."

Đang lúc bế tắc, cửa phòng được đẩy ra, sau cánh cửa là khuôn mặt bầu bĩnh của người hầu.

"Thiếu phu nhân, đây là quần áo của cô, cậu chủ bảo tôi mang lên cho cô."

Lạc Yên nhận lấy bộ quần áo từ tay người hầu, trầm mặc một lúc mới lên tiếng nhắc nhở:

"Tôi và Âu Dực không còn là vợ chồng, nên bây giờ tôi không phải là thiếu phu nhân của mấy người."

Chương 74: 74: Mẹ Con Gặp Chuyện

Lạc Yên dừng lại một lúc rồi nói tiếp: "Cho nên từ nay cô đừng gọi tôi là thiếu phu nhân nữa, xưng hô này không còn phù hợp."

Người hầu sửng sốt, còn chưa kịp hỏi rõ chi tiết thì Lạc Yên đã đóng cửa phòng lại, người hầu ngơ ngác ngác rời đi.

Lạc Yên ở trong phòng thay quần áo, xong xuôi thì trời cũng vừa vãn sáng hẳn.

Lạc Yên mặc bộ đồ do người hầu đưa tới đi xuống phòng khách, đem qua Lạc Nhất Tiêu ngủ rất ngon, khi Lạc Yên xuống phòng khách đã bắt gặp cậu với khuôn mặt hồng hào.

Lạc Nhất Tiêu nhìn thấy Lạc Yên, theo thói quen nhào vào lòng cô, tâm trạng không vui của Lạc Yên cũng được hành động ấm áp của cậu nhóc xoa đi.

"Nhất Tiêu, con vẫn cứ nghịch ngợm như vậy, chẳng bao giờ chịu nghe lời mẹ cả." Lạc Yên nhỏ giọng trách móc, nhưng trong mắt tràn ngập vẻ yêu thương.

Âu Dực đứng một bên, không nhịn được mà chua xót, ánh mắt của Lạc Yên khi đối diện với Nhất Tiêu hoàn toàn khác hẳn khi đối diện với anh.

Mặc dù anh không muốn thừa nhận, nhưng hình như anh đang ăn giấm của con trai mình.

Âu Dực khẽ ho nhẹ một cái, nhắc nhở Lạc Yên: "Tài xế đang đợi ở bên ngoài, em và Nhất Tiêu nhanh ra ngoài đi."

Lạc Yên nhàn nhạt gật đầu.

Lạc Nhất Tiêu rời khỏi vòng tay của cô, lon ton chạy ra phía cửa xe rồi cúi người bước vào.

Lạc Yên bật cười, con trai cô đúng là đáng yêu!

Cô kiểm tra lại trên người, túi xách đã được mang theo đầy đủ, bây giờ có thể trở về.

Lạc Yên vừa định bước đi, Âu Dực đột nhiên kéo cổ tay cô, giọng nói có chút ngập ngừng.

"Lạc Yên, Nhất Tiêu...! Là con trai của hai chúng ta sao?"

Dù anh đã biết rõ đáp án nhưng vẫn muốn cô chính miệng thừa nhận mối ràng buộc giữa hai người, nhưng...! kết quả đã khiến Âu Dực thất vọng.

Lạc Yên nghe anh hỏi xong, cô cụp mắt, im lặng khoảng một phút mới ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, giọng nói không chút ngập ngừng đáp:

"Thì thế nào? Thăng bé là con trai của anh hay của người đàn ông khác cũng đâu liên quan gì đến anh? 5 năm qua, một tay tôi nuôi nấng nó, bây giờ nó là con trai của riêng tôi."

Âu Dực vậy nhưng lại bị Lạc Yên chặn họng, không thể phản bác được.

Phải rồi, Nhất Tiêu tuy chảy cùng dòng máu với anh nhưng suốt 5 năm qua, anh đâu ở bên Thăng bé? Người vất vả chăm sóc Lạc Yên lúc cô mang thai cũng không phải là anh, anh có tư cách gì mà ở đây hỏi cô xem cha của đứa bé là ai chứ...

Âu Dực cười khổ, anh quay người, bóng lưng có chút ảm đạm:

"Được rồi, xin lỗi, em lên xe đi."

Lạc Yên không chút lưu luyến ngồi lên xe rời đi.

Âu Dực không quay đầu nhìn lại, anh bước thẳng vào trong nhà, có lẽ là do tâm trạng đang không tốt nên người ngoài cũng bị ảnh hưởng, người hầu nữ đang đứng hóng chuyện vô duyên vô cớ bị Âu Dực trừng một cái.

Đột nhiên, anh nhớ ra chuyện gì đó, gọi cô người hầu lại hỏi: "Vừa nãy cô đưa quần áo cho cô ấy có chuyện gì xảy ra không?"

Người hầu nữ hơi sợ khí thế của anh, nhưng đối mặt với câu hỏi của cậu chủ, cô ta không thể không trả lời: "Vừa rồi...!tôi có lỡ miệng gọi cô ấy là thiếu phu nhân, phản ứng của cô ấy..."

Người hầu chưa nói xong, Âu Dực đã gấp gấp hỏi tới: "Cô ấy nói gì?"

Người hầu gãi gãi đầu: "Dù sao cũng không phải là phản ứng tốt, cô ấy nói rằng...!cô ấy nói rằng..."

Âu Dực đối với cô người hầu dài dòng này đã sắp mất kiên nhẫn:

"Mẹ nó, sao tôi không biết trong nhà lại nuôi một người giúp việc lằng nhằng như thế này nhỉ? Cô nói thẳng ra đi."

"Nguyên văn câu nói của cô ấy là: Tôi và Âu Dực không còn là vợ chồng, nên bây giờ tôi không phải là thiếu phu nhân của mấy người."

"Sau đó cô ấy còn nhắc nhở tôi không được gọi cô ấy là thiếu phu nhân nữa."

Âu Dực trầm mặc, cũng không còn vẻ mặt kiên nhẫn như vừa rồi, ngược lại im lặng rũ mắt, anh nói với giọng rất nhỏ, không biết là nói cho ai nghe.

"Tôi hiểu rồi...!Tôi sẽ cố gắng để cô ấy thừa nhận ba chữ thiếu phu nhân này."

Người hầu nhìn cậu chủ đau khổ, cũng không cảm thấy thương xót, ngược lại có chút hả hê.

Năm xưa cậu chủ vì Lạc Mạn mà lạnh lùng với thiếu phu nhân, bây giờ mới nhận ra thì cũng quá muộn màng rồi.

Tuy rất muốn cười nhưng người hầu không dám.

Đùa gì chứ? Cô ta còn muốn tiếp tục làm công việc này.

Nhìn Âu Dực cô độc bước lên cầu thang, người hầu che miệng, chờ anh đi hẳn rồi mới dám cười.

...

Bên kia, Lạc Yên vừa được tài xế đưa về trước cổng nhà, cô bước xuống xe, vừa định đỡ Lạc Nhất Tiêu xuống thì vô tình quay đầu nhìn lại, phát hiện cổng nhà bị mở toang.

Khu nhà cô ở không phải là khu cao cấp, hệ thống an ninh tuy không phải rất tốt nhưng muốn bẻ khoá cổng đâu phải là chuyện dễ dàng? Thế nhưng khoá cổng lại bị phá, cánh cổng mở toang ra, chậu hoa mà cô thích nhất cũng bị đập đổ.

Mi mắt Lạc Yên giật giật, trong lòng cảm thấy có chuyện chẳng lành. Lạc Yên cúi người vào trong xe, hôn nhẹ lên má Lạc Nhất Tiêu: "Nhất Tiêu, con ngồi đây với chú tài xế, đừng đi đâu cả, cũng đừng xuống khỏi xe khi mẹ chưa cho phép, chờ mẹ kiểm tra xong sẽ ra đón con vào nhà nhé?"

Lạc Nhất Tiêu nhìn căn nhà bị phá, cậu biết đã xảy ra chuyện gì đó.

Cậu lo lắng ngẩng đầu nhìn Lạc Yên: "Nhưng...!Lỡ như bên trong có nguy hiểm..."

Lạc Yên xoa đầu trấn an cậu nhóc: "Đừng nghĩ nhiều, sẽ không đâu."

Lạc Nhất Tiêu vẫn quả quyết lắc đầu: "Không được! Mẹ không được vào trong đó! Mẹ làm sao biết bên trong có những ai? Lỡ như mẹ gặp chuyện thì sao?"

Gặp chuyện nguy hiểm...!đương nhiên cô biết có khả năng này, nhưng cô vẫn nên đi vào trong nhà.

Vẻ mặt Lạc Yên trầm xuống, ánh mắt trở nên nghiêm túc: "Nhất Tiêu, ngồi yên ở đó, con nên nghe lời mẹ, mẹ vào nhà một chút rồi ra ngay."

"Chú Chu, chú giúp cháu trông coi thằng bé được không ạ? Cháu vào bên trong một lát rồi ra ngay."

Chú Chu tài xế gật đầu.

Lạc Yên quay người bước đi, Lạc Nhất Tiêu biết mẹ mình một khi đã đưa ra quyết định thì rất khó ngăn cản, cậu cũng không cố chấp nữa, nhưng cậu phải tìm cách để cứu mẹ khi mẹ thật sự gặp chuyện.

Nhìn thân thể nhỏ bé còn chưa trưởng thành của mình, Lạc Nhất Tiêu mím môi, cậu ước cậu lớn thật nhanh để bảo vệ mẹ, chứ không phải là muốn nhưng không có cách nào như hiện tại.

Lạc Nhất Tiêu cúi thấp đầu, cân nhắc một lúc, cậu nói với chú Chu:

"Ông ơi, con có thể mượn điện thoại chơi trò chơi điện tử không ạ?"

Tài xế nhà Âu Dực rất thích trẻ con, Lạc Nhất Tiêu lại rất lễ phép, ông không chút do dự mà đồng ý ngay.

Dù sao thì thiếu phụ nhân chỉ nhờ ông trông coi thằng bé, cũng không cấm thằng bé dùng điện thoại.

Lạc Nhất Tiêu nhận lấy điện thoại từ tay chú Chu, khẽ mỉm cười cảm ơn.

Đầu năm nay đang dấy lên trào lưu dùng điện thoại mới ra mắt của hãng apple, tài xế cũng vậy, điện thoại mà ông đang dùng là iphone 12 pro max, kiểu dáng rất đẹp.

Lạc Nhất Tiêu từng dùng điện thoại của mẹ nên không có gì khó

khăn, cậu thuần thục mở máy ra, tìm trong danh bạ tên của Âu Dực. Lạc Nhất Tiêu tuy rằng chưa đủ tuổi đến trường tiểu học nhưng những năm ở nước M, Lạc Yên đã sớm dạy cho cậu bé quy luật sử dụng bảng chữ cái thông thường và một số phép toán của tiểu học. Lạc Nhất Tiêu kế thừa gen của Âu Dực và Lạc Yên nên rất thông minh, học một hiểu mười, cứ như vậy Lạc Yên dạy cho cậu bé đến kiến thức những môn tự nhiên của bậc trung học cơ sở, có thể nói rằng trình độ hiện tại của Lạc Nhất Tiêu sánh ngang bằng với học sinh lớp 7 hiện nay.

Nhờ đó, cậu tìm ra cái tên "cậu chủ" trong danh bạ ở điện thoại bác tài xế một cách dễ dàng.

Lạc Nhất Tiêu bấm gọi, năm giây sau, đầu dây bên kia kết nối, truyền vào tai cậu là một giọng nói trầm thấp dễ nghe:

"Chú Chu, có chuyện gì vậy?" Âu Dực hỏi.

Lạc Nhất Tiêu cất giọng đáp: "Chú ơi, mẹ con đang gặp nguy hiểm, chú có thể..."

Âu Dực còn chưa nghe cậu nói hết câu đã gấp gáp hỏi lại: "Nhất Tiêu, con nói gì? Mẹ con đang gặp nguy hiểm?"

"Vâng ạ..."

"Hiện tại con đang ở đâu?"

"Khu nhà Vạn Cư ạ."

"Được, chú sẽ đến ngay."

Có được câu đảm bảo của Âu Dực, Lạc Nhất Tiêu mới thoáng yên tâm.

Cậu quay đầu định trả điện thoại cho chú Chu, lại nhận được ánh mắt phức tạp từ ông.

Bây giờ Lạc Nhất Tiêu mới nhớ ra, cậu mượn điện thoại của chú Chu với lý do là chơi điện tử, bây giờ lại ngay trước mặt người ta gọi cho người khác.

Nói dối cũng quá lộ liễu rồi.

Lạc Nhất Tiêu gãi đầu cười ngại ngùng: "Con xin lỗi, con đã nói dối ông, cũng vì con quá lo lắng cho mẹ thôi ạ."

Chú Chu thờ dài nhận lấy điện thoại, cũng thông cảm cho cậu, chỉ có điều hình tượng của Lạc Nhất Tiêu trong lòng ông đã thay đổi, từ một cậu bé ngoan ngoãn lễ phép trở thành một nhóc con láu cá gian

manh.

...

Bên kia, Lạc Yên đề phòng cảnh giác đi vào trong nhà, vừa đẩy cửa, đập vào mắt cô là hình ảnh phòng khách hỗn loạn, bàn ghế bị đá lung tung, tủ lạnh cô vừa mới mua cũng bị mở hớ hênh.

Chuyện gì xảy ra vậy...?

Lúc Lạc Yên còn đang thắc mắc, cửa phòng ngủ đột nhiên bị đá mạnh tạo nên âm thanh vô cùng vang tai.

Từ bên trong phòng ngủ có một gã đàn ông đầu trọc bước ra.

"Yo, nữ chủ nhân của căn nhà này về rồi kìa." Nhìn thấy Lạc Yên, gã đầu trọc cất giọng châm chọc.

Lạc Yên vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng trực giác nói cho cô biết nếu cô tiếp tục ở lại đây thì cô sẽ gặp nguy hiểm.

Lạc Yên định quay người chạy đến đồn cảnh sát, nhưng còn chưa bước ra khỏi nhà, trước cửa đã có hai tên đàn ông cơ bắp chặn lại.

"Các anh muốn làm gì!" Lạc Yên hoảng sợ hô lên.

Đại ca đầu trọc nhếch môi bước đến, nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập vẻ kinh hãi trước mắt, nụ cười của hắn ta trở nên bỉ ổi, ý đồ không tốt xuất hiện.

Hai tên đàn em đang chặn cửa ở phía sau nhìn thấy vẻ mặt của đại ca đầu trọc, tức khắc hiểu ngay trong lòng đại ca đầu trọc muốn gì.

Bọn họ nhìn nhau, vô cùng ăn ý mà tiến về phía trước, nhân lúc Lạc Yên không kịp phản ứng, một tên khống chế hai tay cô từ phía sau, tên còn lại giữ chặt bờ vai ngăn không cho Lạc Yên giãy dụa.

Đến khi Lạc Yên phản ứng lại thì đã muộn, cô cắn răng dùng sức, nhưng không sao thoát khỏi hai người đàn ông cơ bắp này.

Lạc Yên cứ thế trơ mắt nhìn đại ca đầu trọc lại gần, hắn khẽ nâng tay đỡ lấy cằm Lạc Yên, Lạc Yên không muốn hắn chạm vào mình, cô nghiêng đầu tránh đi, lại bị hắn bóp chặt cằm, ép cô nhìn thẳng vào mắt hắn.

"Mỹ nhân cũng cứng đầu lắm nha..."

Lạc Yên cố nén cảm giác buồn nôn, một bên âm thầm tính toán cách thoát khỏi tình cảnh hiện tại, một bên cố gắng kéo dài thời gian.

"Rốt cuộc tại sao anh lại xông vào nhà tôi, còn bắt giữ tôi? Anh có biết làm như vậy là phạm pháp hay không?"

Đại ca đầu trục nghe xong thì bật cười, chút phòg bị đối với Lạc Yên cũng tiêu tan.

Lúc đầu hắn còn lo lắng à đàn bà này sẽ giờ trò, thật không ngờ à lại ngu ngốc như vậy, đem mấy thứ vô dụng đó ra đe dọa hắn.

Tất nhiên Lạc Yên không ngốc như tên đại ca vẫn nghĩ, những người đàn ông này dám xông vào đây ngang nhiên như thế, chúng tỏ bọn họ đã sớm không thèm đặt pháp luật nước Z vào trong mắt.

Cô nhắc đến cảnh sát cũng chỉ muốn kéo dài thời gian để nghĩ ra cách trốn thoát mà thôi.

Quả nhiên phản diện thường chết vì khinh địch và nói nhiều, đại ca đầu trục cũng không khác những nhân vật phản diện đàn độn trong tiểu thuyết là bao, hắn vùn vè cầm Lạc Yên, trong mắt tràn đầy hứng thú trả lời cô:

"Chuyện này cô đi hỏi mẹ cô ấy, bà ta cho tôi toàn bộ thông tin của cô, tôi điều tra ra cũng không khó."

"Thay vì tìm mọi cách trốn chạy, cô nên thoả mãn tôi thì tốt hơn, nói không chừng còn có thể giữ được một cái mạng, trả thù người mẹ cực phẩm của mình."

Chương 75: 75: Âu Dực Đứng Đánh Nửa Tay Anh Chảy Máu Rồi Kìa!

Lạc Yên nghe hẳn giải thích lý do xong thì sững sờ.

Mẹ cô sao...!nếu người này không nhắc, cô cũng suýt quên mất những người thân của mình.

Lạc Yên không thể tin nổi, theo như cô biết thì gia đình cô sau khi lên thành phố A đã phát lên rất nhanh, tuy không phải là gia tộc lâu đời nhưng tiền bạc thì chắc chắn không thiếu, nào có chuyện phải đở hết nợ lên đầu cô được.

Số nợ này tuy lớn, nhưng đối với cơ nghiệp nhà họ Lạc thì nó không lớn đến mức để mẹ cô vứt bỏ mặt mũi mà đở nợ lên đầu đứa con gái không được yêu thương như cô.

Hẳn là người đàn ông này bịa chuyện rồi...

Nhưng hiện tại không phải lúc thích hợp để bàn về lý do, cô cần phải tìm ra nhiều chủ đề hơn để hỏi hẳn, kéo dài thời gian.

"Làm thế nào để tôi có thể tin anh đây? Lỡ như anh mang ý đồ xấu chia rẽ mẹ con tôi thì sao?" Lạc Yên giả ngu hỏi tiếp.

Đại ca đầu trọc nghĩ người phụ nữ này thật phiền phức, hỏi đi hỏi lại mấy vấn đề ngu ngốc không đâu, hại hẳn muốn vào trận luôn cũng không được, thân là một người đàn ông, hẳn nên giải đáp hết những thắc mắc ngu ngốc này.

Thế là Lạc Yên nhìn thấy đại ca đầu trọc như suy tư gì đó, sau đó hẳn buông cầm cô ra, lấy từ trong túi quần ra một mảnh giấy nhỏ đưa đến trước mặt cô.

"Đây, nhìn đi, đây là giấy nợ do chính tay mẹ cô kí, bà ta đánh bạc thua tiền đấy."

Lạc Yên ban đầu chỉ ôm mục đích kéo dài thời gian để suy nghĩ kế sách, nhưng bây giờ cô thật sự muốn biết nguyên nhân.

Lạc Yên đưa tay nhận lấy mảnh giấy ghi nợ từ đại ca đầu trọc, chính

cô cũng không nhận ra rằng tay cô đang run rẩy. Chữ ký quen thuộc đập vào mắt, Lạc Yên không thể không tin được nữa.

Cô luôn biết mẹ không yêu thương mình, cô có thể chấp nhận việc mẹ thiên vị Lạc Mạn, nhưng không thể chấp nhận được việc mẹ cô lấy cô ra làm bia chấn.

Bàn tay cầm tờ giấy của Lạc Yên hơi run run, hai chân cũng mềm nhũn như muốn ngã xuống.

Cô cố gắng đứng vững, ngẩng đầu nói với đại ca đầu trọc: "Tôi có thể trả tiền ngay bây giờ, trước tiên anh thả tôi ra đi."

Đại ca đầu trọc lười biếng nhìn người phụ nữ trước mắt, đã rất lâu rồi hẳn không hoạt động thân thể, khó khăn lắm mới có hứng thú với một người, hẳn muốn có được người phụ nữ này.

"Thật ra...! Tiền có thể không trả, dù sao chừng đó tiền cũng không quá nhiều đối với tôi, cô có thể trả bằng cách khác."

Đều là người lớn, làm sao Lạc Yên lại không hiểu ý của đại ca đầu trọc là gì? Cách khác ở đây chắc chắn không trong sạch.

"Tôi sẽ trả tiền!" Lạc Yên nhấn mạnh lại một lần nữa.

Nhưng đại ca đầu trọc nói ra không phải để thăm dò ý kiến của cô, hẳn chỉ đơn thuần là thông báo, lời phản kháng của cô đương nhiên không có hiệu quả.

Lạc Yên nói xong hẳn cũng không để vào tai, bàn tay thô ráp trượt dọc từ chiếc cầm thon gọn xuống cần cổ mảnh mai của cô.

Tình hình đã vượt qua khống chế, Lạc Yên nhin xuống cảm giác muốn nôn ra ngoài.

Cô liếc mắt, vô tình nhìn thấy một đầu điện thoại lộ ra trong túi quần của đại ca đầu trọc, đôi mắt Lạc Yên sáng lên.

Có hy vọng!

Bởi vì buổi sáng mang quần áo do người hầu đưa, nên điện thoại của Lạc Yên nằm trong túi xách, mà túi xách của cô từ khi bước vào nhà đã sớm bị đám đàn em của đại ca đầu trọc tước bỏ, đem ném qua một nơi xa xa.

Lạc Yên đang tuyệt vọng, đột nhiên phát hiện ra cô có thể tận dụng

cơ hội cướp lấy chiếc điện thoại trong túi quần tên đại ca rồi gọi cho cảnh sát.

Vì thế, Lạc Yên tự dặn lòng mình cố gắng xem nhẹ sự đụng chạm của đại ca đầu trọc, cô hơi nghiêng người tránh né, vẫn tiếp tục kéo dài thời gian, đồng thời tính toán cách hành động sao cho ít xảy ra sai sót nhất.

Cô ngẩng đầu nói: "Khoang đã! Anh nói mẹ tôi là người gây nợ, nhưng anh vẫn chưa giải thích..."

Lần này Lạc Yên còn chưa nói xong, đại ca đầu trọc đã mất kiên nhẫn ngắt lời: "Câm miệng! Mày tưởng tao không nhìn ra ý đồ của mày à? Kéo dài thời gian hay muốn cướp điện thoại trong túi quần tao?"

Lạc Yên rùng mình, người này vậy mà nhìn ra hết...! Mắt thấy tay gã sắp cởi cúc áo đầu tiên, cô gấp gấp tìm chủ đề nói tiếp: "Khoang đã..."

Đại ca đầu trọc không phản ứng lại với cô, ánh mắt hẩn hướng về phía tên đàn em đang canh giữ ở bên ngoài cửa, giọng điệu hung tợn nói:

"Làm cho người phụ nữ chết tiệt này im miệng đi, thật phiền phức!"
Đàn em nghe hẩn nói xong liền cung kính gật đầu bước vào, dùng băng keo màu đen dán miệng Lạc Yên lại.

"Um..." Lạc Yên cố gắng động đậy khuôn miệng để tách keo ra khỏi miệng mình, nhưng độ dính của nó thật sự đáng kinh ngạc.

Đại ca đầu trọc thấy cô giãy dụa vô ích, trong mắt càng thêm nhiều hứng thú, hẩn nói bằng chất giọng kéo dài khiến Lạc Yên sồn gai ốc:

"Cô đó nha, nên ngoan ngoãn hơn một chút, như vậy có phải tiện hơn không..."

"Có điều cũng không sao, trông cô bây giờ giống như một con sói nhỏ, thật sự hấp dẫn chết người, hấp dẫn đến mức khiến cả người ông đây rạo rức, muốn làm luôn đây này..."

Sau đó không biết hẩn móc đâu ra một sợi dây thừng, trói hai tay Lạc Yên lại về phía sau lưng, hai chân cô cũng bị trói chặt.

Đại ca đầu trọc túm tóc Lạc Yên khiến da đầu cô đau đớn như muốn nứt ra, hẩn kéo cô đi về phía phòng ngủ, để hai tên đàn em sang các phòng khác lục soát đồ đạc.

Sức lực của đại ca đầu trọc lớn đến mức khiến Lạc Yên không có cơ hội giãy dụa.

"Cạch."

Cánh cửa phòng đóng lại, trong phòng ngủ chỉ còn mỗi hai người Lạc Yên và đại ca đầu trọc.

Không có hai tên đàn em chường mắt, hấn càn suồng sã hơn, Lạc Yên bất lực nhìn từng cúc áo của mình bị mở toang, lộ ra nội y màu trắng mịn.

Đây đã là lần thứ tư, lần thứ tư cô bị rơi vào tình cảnh này.

Lần thứ nhất ở quán bar được Mạc Khắc cứu, lần thứ hai ở trong căn phòng chật hẹp dưới tầng hầm kia cũng là do Mạc Khắc cứu, lần thứ ba ở trong bữa tiệc được Âu Dực ra tay giúp đỡ.

Quá tam ba bận, ba lần trước có thể cô gặp may, nhưng lần này cô sẽ còn may mắn như vậy sao?

Lạc Yên biết mình có khuôn mặt xinh đẹp, có dáng người gọn gàng, nhưng từ khi nhận thức được sự nguy hiểm của cái đẹp, cô chỉ hy vọng bản thân khó coi hơn một chút.

Biết bao lần cô gặp nguy hiểm vì khuôn mặt và dáng người này, sự thù địch của Lạc Mạn đối với cô cũng từ ngoại hình này mà ra.

Lạc Yên rũ mắt, phản kháng không có hiệu quả, vậy thì cô sẽ không phản kháng nữa, đợi sau khi gã đại ca hoàn thành mục đích của mình, cô sẽ tìm cách trả thù, lo cho Lạc Nhất Tiêu cuộc sống ổn định rồi tạm biệt thế giới này.

Lúc Lạc Yên mất hết hy vọng, quyết định chấp nhận hiện thực, trong lòng đang tính toán sắp xếp cho Lạc Nhất Tiêu một tương lai không lo cơm áo, bên ngoài căn phòng đột nhiên truyền đến một loạt tiếng động ồn ào.

Lạc Yên hồi thần thoát ra khỏi mạch suy nghĩ, nhìn đại ca đầu trọc đang bực bội vì bị sự cố này làm phiền, trong đầu Lạc Yên ngơ ngác. Đại ca đầu trọc mở miệng chửi thề một tiếng, hấn buông Lạc Yên ra, bước đến đẩy cửa phòng rồi lớn giọng chửi rủa.

"Con mẹ nó! Tụi mày là đồ phế à? Đã bảo đừng làm phiền ông lúc ông độ.ng tình, tụi mày chán sống..."

Hấn nói đến đây, đột nhiên im bật lại.

Bởi vì cảnh tượng trước mắt quá đổi khó tin.

Khi đến đây, hắn mang theo tổng cộng ba tên đàn em, vậy mà tất cả đều bị đánh bầm dập, đang nằm bất tỉnh nhân sự không biết sống chết dưới sàn nhà, mơ hồ còn thấy máu tươi chảy ra từ đỉnh đầu, xung quanh là những mảnh vỡ thủy tinh bén nhọn.

Chuyện gì xảy ra thế này?

Đại ca đầu trọc còn chưa tìm được đáp án thì nhìn thấy một bóng người vụt đến, hắn không kịp phản ứng, một trận đau nhức truyền đến từ hạ thân.

Sh...!Shit!!

Đại ca đầu trọc sắc mặt vô cùng khó coi, mồ hôi ướt đẫm vàng trán ôm lấy hạ bộ của mình

Bóng người kia không buông tha cho hắn, cả người hắn bị đè xuống sàn, nắm đấm rơi liên tục xuống cơ thể, khắp da thịt đều tê dại.

Bị đánh đến nổ đom đóm mắt!

Lạc Yên đứng ở trong phòng nhìn hình ảnh bên ngoài, đại ca đầu trọc có thể không nhận ra bóng người điên cuồng kia, nhưng Lạc Yên sao có thể không rõ?

Đó là Âu Dục.

Anh tựa như không biết đau là gì, dùng sức phát tiết lên người tên đại ca, đến nỗi anh bị thương vì đã chạm vào chiếc vòng tay đầy gai nhọn trên người tên đại ca cũng không biết.

Không biết lấy đâu ra sức lực lớn, Lạc Yên cố gắng hoạt động cơ miệng, keo dán cuối cùng cũng bị rơi xuống, kéo theo da môi của Lạc Yên.

Đôi môi cô rướm máu, viền môi bị nứt ra, trông đau đớn vô cùng.

"Âu Dục, đừng đánh nữa, tay anh chảy máu rồi kìa!"

Lạc Yên bị trói không thể chạy ra ngăn cản, chỉ có thể bất lực nói to, hy vọng Âu Dục sẽ nghe thấy mà dừng lại.

Quả nhiên, Âu Dục đã dừng lại.

Anh không nhìn vết thương trên tay mình mà nhìn vào sợi dây thừng trên cổ chân cô, sau đó chuyển ánh mắt lên trên.

Ánh mắt anh dừng lại ở phần da trắng nõn đang bị lộ ra của cô, biểu cảm càng trở nên lạnh lẽo, không màng vết thương trên tay mình mà tiếp tục đánh, đến tận khi đại ca đầu trọc bị đánh đến mất đi ý thức, Âu Dục mới dần lấy lại bình tĩnh không đánh nữa.

Anh nhìn người đang bị trói trong phòng, mặt không biểu tình bước đến bên cô, bỏ qua tất cả những hiểu lầm trước đây mà vùi đầu vào hõm vai cô.

"Tiểu Lạc, đây là lần thứ hai anh nổi điên như thế..."

Lạc Yên sững sờ, Âu Dực ở trước mặt cô luôn bá đạo, chưa từng thấy anh yếu đuối như bây giờ.

Một người bạn làm ăn nước ngoài từng nói với cô rằng, nếu một người đàn ông tình nguyện cho bạn nhìn thấy sự yếu đuối trong nội tâm anh ấy, chứng tỏ anh ấy rất yêu bạn

Là một câu nói đùa vui, hay là sự thật?

"Âu Dực, anh..." Cần gì phải như thế?

Giữa hai người bọn họ đã sắp trở thành người xa lạ, anh cần gì phải liều mạng vì cô?

Âu Dực không đáp, chỉ dụi tóc vào cổ cô, hơi thở của anh ấp áp nhưng cả người lại lạnh như băng.

Hồi lâu sau, Âu Dực mới khôi phục lại bình thường, anh nhìn cô, giọng nói nhẹ nhàng: "Về nhé? Ở đây anh sẽ gọi cảnh sát đến xử lý." Lạc Yên khẽ gật đầu.

"Đúng rồi, anh mang theo bao nhiêu người?"

Âu Dực trầm mặc hai giây, giọng nói có hơi nhỏ: "Anh đến một mình."

Lạc Yên không thể tin nổi nhìn anh: "Anh điên rồi sao! May mà hôm nay hấn chỉ mang theo ba người, nếu hấn mang theo mười người, hai mươi người, liệu anh có còn khả năng trở về hay không!"

Âu Dực thấy cô nổi giận, khuôn mặt vốn luôn lạnh nhạt bỗng hiện lên vẻ ngạc nhiên, thoáng qua chút ý cười: "Em bây giờ...! là đang lo lắng cho tôi sao?"

"Còn lâu mới lo lắng cho anh! Ai cần lo lắng cho một người đàn ông không có trái tim chứ."

Âu Dực đang cời trói cho Lạc Yên bỗng nhiên dừng động tác lại, anh cúi thấp đầu, tựa như đang nói cho cô nghe, lại tựa như lẩm bẩm cho chính mình nghe.

"Lúc đó lo lắng cho em...! Gọi người đến sẽ không kịp."

Lạc Yên im lặng, cô không biết nên phản ứng thế nào với câu trả lời này, nói không thích là nói dối.

Hồi lâu sau, cô cũng chỉ thốt ra được hai chữ khô khốc: "...Cảm ơn."

"Không có gì, đó là việc mà tôi phải làm."

Nói xong, Âu Dực cài lại cúc áo cho cô, sửa lại bộ đồ xộc xệch, sau đó ôm ngang cơ thể cô lên, định rời khỏi căn nhà tan hoang này.

"Không được, thả em xuống, anh đang bị thương..." Lạc Yên vùng vẫy muốn thoát khỏi cái ôm của anh, lại bị anh giữ chặt không cho động đậy.

"Vết thương ngoài da thôi, không nghiêm trọng đến thế, em gầy nhom như vậy, tôi có thể ôm hai người như em cũng không có vấn đề gì."

Âu Dực bước chân vững vàng vác Lạc Yên lên vai bước đi, suốt đoạn đường đi đến nơi đỗ xe, anh không có biểu hiện mệt mỏi nào..

Chương 76: 76: Không Biết Xấu hổ

Lạc Yên vẫn như cũ không chịu tha hiệp: "Không được, dù anh không có vấn đề nhưng em không phải là đồ phế, hơn nữa để Nhất Tiêu thấy thì còn ra thể thống gì nữa..."

Đúng lúc này, một giọng nói non nớt pha chút gian xảo vang lên: "Con không thấy, con không thấy gì hết."

"..."

Lạc Yên thật sự muốn độn thổ! Trời ạ, hình ảnh xấu hổ này lại bị con trai bắt gặp, sau này cô phải làm thế nào đây?

Âu Dực có vẻ như chẳng để ý gì đến chuyện này, anh cúi đầu nhìn Lạc Nhất Tiêu, khẽ nói: "Lên xe đi, chú Chu sẽ đưa con về, bây giờ ba đưa mẹ con về trước."

Âu Dực đột nhiên thay đổi xưng hô khiến Lạc Nhất Tiêu sửng sốt, vài giây sau, cậu lập tức nhoẻn miệng cười: "Được, ba đưa mẹ về trước đi, con đi cùng ông Chu cũng không sao."

Thay đổi xưng hô vô cùng tự nhiên.

Lạc Yên trơ mắt nhìn con trai nhà mình bước lên xe tài xế Chu, trước khi tài xế khởi động xe, cậu còn thò đầu ra cửa sổ, dùng khẩu hình miệng nói hai chữ "cố lên" với Âu Dực.

Âu Dực cong cong khoé môi, cười nhẹ nhàng đáp lại cậu, trong lòng còn nghĩ đứa con trai này nhìn thật thuận mắt.

Nội tâm Lạc Nhất Tiêu cuồn cuộn sóng trào.

Cậu âm thầm cầu nguyện, hy vọng papa nhanh theo đuổi mẹ con đi, hai người sớm kết hôn một chút, con không muốn lại bị đám trẻ con bảo rằng con là đồ mồ côi cha nữa!

Rất không may, tương tác nhỏ giữa hai người một lớn một bé đã bị Lạc Yên nhìn thấy toàn bộ.

Lạc Yên cảm thấy thật khó thở, đứa con trai bé bỏng mà cô vất vả nuôi 5 năm trời lại bị Âu Dực thu mua từ lúc nào không hay, thật sự là

tức chết cô rồi!

"Bóng đèn nhỏ đi rồi, em để yên cho tôi ôm lên xe được rồi chứ?"
Lạc Yên bực bội, ngữ điệu mất kiên nhẫn: "Anh thả tôi xuống! Đừng tưởng rằng hôm nay anh cứu tôi một lần thì tôi sẽ quên hết chuyện trước kia."

Đừng hòng!"

Những lời này là Lạc Yên trong lúc tức giận buộc miệng nói ra, không ngờ lại làm Âu Dực ngẩn ngơ một lúc lâu, sau đó chậm rãi đặt cô xuống.

"Xin lỗi."

"Lạc Yên, xin lỗi em."

"Tôi thấy em có vẻ không còn bài xích tôi như trước nên tôi mới muốn chúng ta thân cận hơn, không nghĩ đến...! Lạc Yên, tôi sẽ dùng thời gian để bù đắp, hy vọng em cho tôi cơ hội."

"Vốn dĩ hiểu lầm đã được sáng tỏ, năm xưa là em không màng nguy hiểm cứu tôi, tôi và em đã chờ đợi nhau mười mấy năm, chẳng lẽ em muốn hai ta cứ như vậy mà rời xa nhau sao?"

"Lạc Yên, tôi muốn theo đuổi em một lần nữa, cho phép tôi được tiến vào trái tim em một lần nữa được không."

Lạc Yên sửng sò, một loạt những lời nói của Âu Dực khiến trái tim vốn dĩ đã đóng băng của cô lại được sưởi ấm.

Nhưng...!Nghĩ đến chuyện trước đây, Lạc Yên lại cảm thấy bản thân cứ như một con ngốc, cái gì cũng tin, lời gì cũng cho là thật.

Lạc Yên cười tự giễu, ánh mắt trào phúng không biết là đang chế nhạo Âu Dực hay chế nhạo bản thân.

"Anh lấy đâu ra tự tin mà cho rằng tôi vẫn còn yêu anh? 5 năm ở nước ngoài, anh nghĩ tôi chưa từng rung động với ai sao? Anh đừng quên rằng Mạc Khắc được rất nhiều cô gái yêu thích, tôi cũng là một trong số đó."

Thật ra lời Lạc Yên muốn nói không phải là như vậy, cô muốn cho anh biết rằng cô đã sớm bỏ qua cho anh, cô đã sớm không còn xem trọng những tổn thương trước kia nữa, và anh vẫn luôn tại vị trong trái tim cô, chưa bao giờ rời khỏi dù chỉ một tấc, nhưng cuối cùng Lạc Yên vẫn không thốt nên lời được.

Nói cô vẫn luôn yêu anh là nói thật, nhưng nói cô không còn để ý những chuyện trước kia là nói dối.

Rốt cuộc thì cô cũng là con người, cũng có lòng dạ riêng của mình, làm gì có người phụ nữ nào không để ý đến việc trước đây người đàn ông mình yêu từng yêu sâu đậm một người con gái khác?

Lạc Yên thừa nhận, cô không phải là thánh nhân, dù luôn tự thôi miên bản thân nhưng sự thật vẫn không thể thay đổi.

Chuyện trước đây, cô để ý.

Nói cho cùng thì thời gian chỉ làm phai nhạt lòng hận thù, không hề xoá đi hoàn toàn quá khứ đau thương.

Mà Âu Dực, vốn dĩ khi bày tỏ, anh không mong cô sẽ đáp lại, dù sao thì trước đây cũng xảy ra nhiều chuyện như thế.

Nhưng lời cô nói ra thật sự khiến anh cảm thấy lòng mình ghen lại.

Mạc Khắc, lại là Mạc Khắc!

Âu Dực muốn chất vấn Lạc Yên, muốn hỏi rằng tại sao cô lại quên đi hình ảnh đẹp đẽ giữa hai người thuở thơ ấu, nhưng anh lại nhận ra bản thân không có tư cách để nói lời trách móc gì.

Gần đây Lạc Yên trở về, anh có cho người điều tra cuộc sống ở nước ngoài của cô.

Không tra thì thôi, tra ra rồi mới biết, suốt những năm tháng sinh sống nơi đất khách quê người, Mạc Khắc luôn ở bên cạnh cô.

Tuy rằng theo như cấp dưới báo cáo thì giữa hai người chưa từng hẹn họ, nhưng Lạc Yên nói quả thật không sai, Mạc Khắc rất tốt, hẳn tuy không làm ăn trong sạch nhưng đối xử với Lạc Yên lại vô cùng thành tâm, như muốn đem cô đặt lên đầu quả tim.

Lạc Yên rung động cũng không phải là chuyện bất ngờ...

Nhưng Âu Dực không muốn cứ như vậy mà từ bỏ, anh là người cố chấp, vốn dĩ đã bỏ lỡ một lần, làm sao có thể cam tâm để mất cô gái ấy một lần nữa?

Mặc kệ quá trình ra sao, hiện tại Mạc Khắc và Lạc Yên vẫn chưa chính thức ở bên nhau, điều này đồng nghĩa với việc anh vẫn còn cơ hội.

Hướng hồ từ sau khi trở về nước, Mạc Khắc phải xử lý một đống công việc mà người khác không có quyền hạn, 5 năm thời gian không ngắn, gần đây Mạc Khắc bận rộn đến mức không thấy tăm

hơi.

Không chừng là đang ở đất nước xa xôi nào đó bàn chuyện hợp tác. Ước chừng phải mất ít nhất hai tháng mới hoàn thành hết đồng công việc, hai tháng này, chính là cơ hội của Âu Dực anh.

Sau khi nghĩ thông, mặc dù trong lòng vẫn còn buồn nhưng Âu Dực không biểu hiện ra bên ngoài, cũng không đáp lại những nói vừa rồi của Lạc Yên mà chuyển sang chủ đề khác.

Âu Dực nhìn cô, giọng điệu không có gì khác thường: "Được rồi, là tôi quá gấp gáp, nhanh lên xe đi."

Lạc Yên thấy anh không để ý, ngược lại thờ phào.

Vừa rồi vì cảm xúc mất khống chế nên lời nói ra có chút quá đáng, sau khi nói xong, Lạc Yên đột nhiên thấy hơi hối hận.

Ánh mắt cô bất giác quét qua bàn tay đẫm máu của anh, vẻ không nở trong mắt càng thêm nhiều, nói cho cùng thì người đàn ông này cũng vì cô mà bị thương

Tuy rằng anh nói chỉ là vết thương ngoài da nhưng mất nhiều máu như vậy, sao có thể không đau? Sao có thể không ảnh hưởng?

Âu Dực cảm nhận được tầm mắt của cô, trong lòng có tính toán.

Anh mở cửa xe chờ Lạc Yên bước lên trước, sau đó mới vòng qua cửa xe bên kia ngồi vào bên trong, nhưng khi ngồi lên xe rồi mới phát hiện có vấn đề

Âu Dực thuận tay phải, xui xẻo là bàn tay bị thương cũng là tay phải.

Lạc Yên lại không biết lái xe, cho nên...!cục diện rơi vào tĩnh mịch, bầu không khí yên lặng đến mức tiếng hít thở cũng trở nên rõ ràng, Lạc Yên cảm nhận được, nhỏ giọng hỏi: "...!Có chuyện gì sao?"

Âu Dực đưa bàn tay bị thương của mình lên, lông mày hơi nhíu lại, biểu cảm đau đớn: "Tay bị thương, không lái xe được."

"..." Lạc Yên câm nín, cô lo cho vết thương của anh nhưng lại quên mất vấn đề này.

Có điều vừa nãy anh bảo rằng chỉ là bị thương ngoài da, sao bây giờ lại trông có vẻ thống khổ như thế?

Là vì mất máu của nhiều sao?

Lạc Yên cảm thấy đau lòng, cũng vì cô...

"Trước tiên anh ngồi đây đi, tôi đi tìm người lái thuê."

"Còn nữa, những lời hồi nãy...!anh đừng để trong lòng."

"Được." Âu Dục nhẹ nhàng gật đầu, nhìn bóng lưng nhỏ nhắn khuất dần, đáy mắt anh hiện lên ý cười nhàn nhạt.

Xem ra khổ nhục kế có hiệu quả rất tốt.

Đến khi Lạc Yên trở về, bên cạnh cô còn có một người đàn ông ước chừng năm mươi tuổi.

Người đàn ông này là tài xế của một công ty taxi có độ phổ biến rất cao, hiện tại ông ấy đang không có khách, Lạc Yên vừa vặn bắt gặp nên hỏi thuê.

Người đàn ông đưa ra mức giá trên trời, là một người thành công trong việc đào tạo minh tinh ở giới giải trí, Lạc Yên vẫn cảm thấy tiếc tiền.

Nhưng nghĩ đến Âu Dục, cô cắn răng đồng ý.

Quả nhiên khi mang theo tài xế trở về, vẻ mặt Âu Dục càng khổ sở hơn, máu tuôn ra cũng nhiều hơn trước.

Lạc Yên khẽ thở dài, may mà cô có ghé tiệm thuốc mua một số dụng cụ xử lý vết thương, nếu không đợi đến khi về đến biệt thự, số máu bị mất của Âu Dục có thể tạo nên một trận lũ máu.

Lạc Yên cùng tài xế bước lên xe, Âu Dục nhường vị trí ghế lái cho tài xế, ngồi lùi về ghế sau ngay bên cạnh vị trí của Lạc Yên.

Trong lúc chờ về nhà, Lạc Yên nhìn sang Âu Dục, trên tay cầm hộp dụng cụ, cô muốn nói cô có thể xử lý vết thương tạm thời, cầm máu cho anh, nhưng loay hoay mất hai phút vẫn chưa biết nên mở miệng thế nào.

Cuối cùng Lạc Yên chọn cách nói thẳng nhất.

"Để tôi cầm máu cho anh."

Âu Dục cầu còn không được, lập tức gật đầu.

Loại công việc như xử lý vết thương này cần phải ngồi gần nhau, hai người không thể không thu hẹp khoảng cách, trong nháy mắt Âu Dục và Lạc Yên gần nhau hơn.

Hơi thở nhẹ nhàng vương quanh chóp mũi, Âu Dục lẳng lặng nhìn người con gái đang chăm chú cắt băng gạc.

Đến khi xong xuôi, nhìn lại cánh tay bị quấn thành xác ướp của mình, khoé môi Âu Dục giật nhẹ.

Cô gái này, rõ ràng bình thường khéo tay như thế, lúc băng bó cho

anh lại run rẩy hai tay, thành phẩm nhìn chẳng ra làm sao.
Nhưng anh rất thích.

...

Không hổ là tài xế của một công ty taxi có độ phổ biến cao, kỹ thuật lái xe của tài xế không thể chê vào đâu được, tìm đường đi cũng rất thông thạo, rất nhanh đã đưa Lạc Yên và Âu Dực về biệt thự.

Thanh toán tiền cho tài xế xong, Lạc Yên và Âu Dực đi vào trong biệt thự, người giúp việc Tiểu Hạnh nhìn thấy hai người, bản năng bát quái lại trỗi dậy, lén lút nhìn biểu cảm của cậu chủ nhà mình. Vài phút sau đó, khi Lạc Yên và Âu Dực đã đi khuất, Tiểu Hạnh lấy điện thoại ra nhắn vào trong nhóm chat.
"Cậu chủ bị nghiệp quật rồi!"

...

Trí nhớ của Lạc Yên thật sự rất tốt, đã 5 năm trôi qua mà cô vẫn không quên đường đi trong căn biệt thự này.

Lạc Yên cùng Âu Dực đi lên tầng hai, đến trước cửa phòng ngủ, cả hai người dừng bước chân lại.

Lạc Yên lên tiếng trước: "Nhất Tiêu ngủ ở đâu? Tôi đến phòng thẳng bé."

Âu Dực hơi khựng lại, rõ ràng không muốn để cô ngủ cùng con trai.

Thế là anh mặt không đỏ tim không đập tìm lý do giữ cô lại phòng mình: "Nhất Tiêu đã lớn rồi, để thẳng bé tự lập hơn, em nên tách ra ngủ riêng với nó."

Lạc Yên suy nghĩ một lúc, cảm thấy lý do này không thuyết phục chút nào.

Cái gì mà Nhất Tiêu đã lớn rồi chứ? Thằng bé mới 4 tuổi, còn chưa học tiểu học đâu đấy!

Lại còn bảo con trai cô không tự lập, chắc hẳn Âu Dực không biết lúc ở nước ngoài, từ năm 3 tuổi Lạc Nhất Tiêu đã một mực muốn tách ra ngủ riêng.

Đêm nay vì khó xử nên cô mới muốn đến đó thôi, anh lại còn không biết ý tứ mà bôi xấu con trai cô.

Lạc Yên cực kì bất mãn: "Nếu anh không muốn nói thì thôi vậy, tôi

ngủ phòng trước kia."

Phòng trước kia là phòng ngủ của cô vào 5 năm trước.

Âu Dực đột nhiên cảm thấy hối hận, vì cái gì mà hồi nãy anh không nói thẳng chứ? Bất giờ phải quanh co lòng vòng như thế này.

Không còn cách nào khác, Âu Dực chỉ có thể nhắm mắt nói bừa:

"Phòng đó đã lâu rồi tôi chưa cho người dọn dẹp, hiện tại không sử dụng được đâu, em ngủ cùng phòng với tôi một đêm cũng đâu xảy ra chuyện gì đúng không?"

Lạc Yên không hề cân nhắc, từ chối ngay lập tức: "Không được! Nếu phòng kia không tiện thì đổi phòng khác, nhà anh có rất nhiều phòng."

"Phòng nào cũng không tiện."

"..." Anh có thể đừng nói dối một cách đàng hoàng chững chạc như vậy được không? Sao trước kia không ai nói cho cô là Âu Dực lại có một mặt không biết xấu hổ như vậy chứ..

Chương 77: 77: Tin Tưởng Một Lần Nữa

Âu Dực vì muốn ngủ với cô, thật sự là không từ thủ đoạn, đến cả mặt mũi cũng ném đi, vô sỉ đến cực điểm.

Cuối cùng vì Lạc Yên kiên quyết, nói cô có thể ngủ ở phòng khách, Âu Dực không còn cách nào khác, chỉ có thể sắp xếp cho cô một phòng sát ngay bên cạnh.

Vốn dĩ Lạc Yên định cứ như vậy mà đi ngủ, không ngờ vừa bước vào phòng mới chưa đến ba bước, cổ tay đã bị một lực nhẹ kéo lại.

"Tiểu Lạc, em...! định đi ngủ thật đấy à?"

"Hả?" Lạc Yên có chút ngớ ngẩn, anh có ý gì?

"Bây giờ mới giữa trưa thôi em." Âu Dực nhìn cô, kiềm chế cảm giác muốn cười.

"..."

Lạc Yên không biết tại sao bản thân có thể trở nên ngu ngốc như vậy trước mặt người đàn ông này, rõ ràng hai người đi đến trước cửa phòng ngủ, cô theo bản năng cho rằng việc tiếp theo sẽ là đi ngủ.

Ai ngờ lại xảy ra chuyện mất mặt như thế, đã vậy Âu Dực còn hùa theo cô như đúng rồi, hại cô trở thành một kẻ ngốc.

Lạc Yên thẹn quá hoá giận, hất tay người đàn ông ra: "Mặc kệ, bây giờ tôi buồn ngủ, được không?"

Ý cười trong mắt Âu Dực càng thêm đậm, anh không nhắc lại chuyện vừa rồi mà nói sang chuyện khác: "Được rồi, trên người em có vài vết xước kia, lại đây tôi xử lý giúp em, để lâu sẽ không tốt đâu."

Nghe Âu Dực nhắc đến, Lạc Yên mới nhìn lại trên người mình, quả thật là có vài vết xước, có lẽ đã xảy ra trong lúc dây dưa với tên đại ca đầu trọc đó.

Cũng không biết gu thẩm mỹ của tên đại ca đầu trọc có vấn đề ở chỗ nào, trên người toàn đeo những món trang sức sắc nhọn, mặc dù trông chúng xấu thậm tệ nhưng lại có công dụng bảo vệ bản thân rất

tốt.

Vết thương trên người Lạc Yên cũng không quá nặng, thậm chí còn không bằng Âu Dực, dù có hơi đau một chút nhưng để qua vài ngày là tự kết vảy.

Lạc Yên lắc đầu: "Không cần đâu, hiện tại tôi có việc bận."

Âu Dực thấy cô từ chối, cũng không miễn cưỡng cô, chỉ là...!anh hỏi một câu khiến Lạc Yên suyt chút nữa tức điên.

"Chẳng phải em muốn đi ngủ sao?"

"...!Âu Dực, anh còn như vậy nữa thì tôi sẽ nổi giận đấy!"

Âu Dực nở nụ cười khiêu khích, bước ra khỏi phòng trước khi Lạc Yên phát hoả.

Lạc Yên đứng trong phòng thờ phì phò, cô không ngờ con người có thể thay đổi đến mức này.

Có ai đó có thể trả lại Âu Dực lạnh lùng mặt đơ trước kia cho cô được không? Sao bây giờ anh lại vô sỉ như vậy chứ.

Thật sự là tức chết cô rồi! Nếu không phải hiện tại có việc cần làm, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho người đàn ông này.

Lạc Yên nghiêng răng, phải hai phút sau mới từ từ nguôi giận.

Cô vào phòng tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ quần áo tương đối lịch sự nhưng vẫn thoải mái, ngay khi cô chuẩn bị ra ngoài, Âu Dực bất thành linh xuất hiện chặn trước cửa.

"Em đi đâu?" Âu Dực rũ mắt nhìn cô khẽ hỏi, ngữ khí không được tốt lắm.

Lạc Yên hơi khó chịu với biểu cảm này của anh, chẳng lẽ cô đi đâu cũng cần phải báo cáo cho người đàn ông này sao? Cô và anh hiện tại chỉ là vợ chồng trên giấy tờ mà thôi, không lâu nữa sẽ ra toà ly hôn, đến lúc đó hai người chỉ là người xa lạ.

Mặc dù bất mãn nhưng Lạc Yên vẫn miễn cưỡng trả lời: "Tôi đến thăm Diệp Diệp, đã rất lâu rồi chưa gặp lại cô ấy."

Diệp Diệp...!Âu Dực lục tìm cái tên này trong ký ức, mãi mới nhớ ra đây là bạn của Lạc Yên.

Bỏ đi biệt tích mấy năm, bây giờ tìm gặp cũng là điều dễ hiểu.

Nghĩ đến đây, âm u trong đáy mắt Âu Dực tản ra, vừa nãy anh nghĩ đến trường hợp cô đi tìm Trần Khôn nên nhất thời mất bình tĩnh, bây

giờ ý thức được thái độ của bản thân có điểm quá đáng, nét mặt anh giãn ra, nhẹ nhàng nở nụ cười.

"Đi, tôi đưa em đi."

Lạc Yên hơi do dự: "Nhưng mà..." Cô và anh đã không còn là vợ chồng, đi cùng nhau đến thăm bạn cũ chắc chắn sẽ khiến người ta hiểu nhầm.

"Em không biết lái xe, chẳng lẽ em lại định bắt taxi?" Âu Dục thấy cô định từ chối, nhanh chóng cướp lời.

"Có vấn đề gì sao?" Lạc Yên ngẩng đầu hỏi anh, cô đúng là định bắt taxi thật.

"Chất lượng xe taxi không tốt bằng xe của tôi đâu, hơn nữa tôi cũng vừa lúc tiện đường."

Lạc Yên nghĩ nghĩ một lúc, vẫn không muốn đi cùng anh lắm, nhưng cuối cùng cô vẫn không chống cự lại được ánh mắt chăm chú của anh.

Lạc Yên hơi đỏ mặt gật đầu, cô quay người bước đi, che đi vẻ xấu hổ.

Không biết có phải nhầm lẫn ở đâu không, Lạc Yên cảm thấy hôm nay Âu Dục hơi lạ, nhưng cô không biết lạ ở chỗ nào, sau cùng chỉ có thể kết luận rằng do bản thân cô nghĩ nhiều.

Âu Dục bước đi song song với cô, trong lòng vẫn còn hưng phấn. Xem ra khuôn mặt này của anh cũng có tác dụng không tồi, sau này sẽ phối hợp cả khổ nhục kế và mỹ nam kế, không tin cô sẽ không động lòng.

Hai người bước lên xe, Âu Dục ngồi trên ghế lái xe mới nhớ ra tay anh vừa bị thương.

Mặc dù anh cảm thấy bây giờ anh lái xe cũng không có vấn đề gì, nhưng anh vẫn muốn xoa một chút thương xót từ Lạc Yên.

Lạc Yên lúc này vừa vặn phát hiện ra vấn đề: "Âu Dục, chẳng phải tay anh bị thương sao, anh phải bảo vệ bản thân mình chứ!"

Vừa nói, cô vừa chồm người tới điều chỉnh lại vị trí băng gạc, cũng không để ý ánh mắt của người đàn ông đang ngày càng tối đi.

Cô cách anh quá gần, thật sự quá gần, gần đến mức anh có thể nhìn thấy được từng sợi lông tơ trên mặt cô, nhìn xuống một chút, cổ áo cô bị động tác chồm tới mà bị trễ xuống, lộ ra khe hở đẹp mê người.

Âu Dực cảm thấy hô hấp khó khăn, từ sau khi cô trở về, anh luôn không khống chế được bản thân mình.

Không được, phải kiềm chế, bây giờ mà làm ra việc gì càng khiến cô ấy chán ghét anh hơn.

Đến khi Lạc Yên điều chỉnh xong băng gạc, ngẩng đầu lên nhìn thì phát hiện vẻ mặt anh như vừa trải qua một kiếp nạn.

"...!Anh bị làm sao vậy?"

"Không có gì, đi thôi, tôi có thể lái xe được."

Lạc Yên không đồng ý:

"Không được, tôi phải thuê tài xế, tay anh không ổn như anh nghĩ đâu, tôi là bác sĩ, tôi hiểu rất rõ."

Âu Dực liếc mắt nhìn cô, bỗng nhiên ghé sát người tới, giọng nói mang theo ý quyến rũ: "Tiểu Lạc, em đây là lo lắng cho tôi sao?"

"...Không có, tôi chỉ đang hoàn thành trách nhiệm của một bác sĩ."

"Nhưng em đã không còn làm ở bệnh viện từ lâu."

"...!Lương tâm của người hành nghề y đi theo suốt đời mà, nếu người khác bị thương, tôi cũng sẽ lo lắng như thế."

"Được rồi, xem như em nói thật đi, nhưng sao hai má em lại đỏ như vậy, thích khuôn mặt này của tôi sao?"

"...!Anh, anh đừng có tự luyến, khuôn mặt của anh cũng bình thường thôi." Lạc Yên tự dối lòng mình, sau đó còn nhấn mạnh thêm: "Đúng vậy, khuôn mặt anh rất bình thường!"

Âu Dực nhếch môi nhìn cô vợ cũ trợn mắt nói dối, anh khẽ cười nhẹ một tiếng, khuôn mặt càng áp sát hơn, cánh môi chỉ cách môi cô chưa đến 2 cm.

"...!Anh, anh cười gì chứ, cách xa tôi một chút đi, như vậy...!gần quá!" Lạc Yên gấp gáp né tránh đôi môi đang lại gần, lời nói ra mang theo chút run rẩy.

Âu Dực dán cánh môi lên môi cô, nhìn Lạc Yên mở to mắt sửng sờ, độ cong khoé môi anh càng tăng lên, giọng anh trầm thấp: "Khuôn mặt này của tôi bình thường, hửm?"

"..."

"Tiểu Lạc, trả lời tôi xem?"

"...!Anh đừng gọi tôi là Tiểu Lạc được không, gọi Lạc Yên đi."

Lạc Yên càng thờ gáp, cô thừa nhận bản thân kém cỏi, đã tự dặn

mình không được tiếp tục rung động nhưng lại không chống cự được ánh mắt, khuôn mặt, giọng nói này của anh.

Có trời mới biết, mỗi khi anh gọi cô là "Tiểu Lạc", cảm xúc của cô bị đảo lộn như thế nào.

Âu Dực nghe thấy lời cô, đột nhiên sững lại, không tiếp tục trêu chọc cô nữa, anh hơi tách người ra, biểu cảm khuôn mặt cũng trở nên nghiêm túc.

Trầm mặc hồi lâu anh mới lên tiếng, giọng nói rất nhỏ, như muốn nói cho chính mình nghe, nếu không phải trong xe yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở, Lạc Yên cảm thấy cô sẽ không nghe rõ.

"Tiểu Lạc, năm đó chúng ta bè nước gặp nhau, sau khi tạm biệt, tôi vẫn luôn nhớ đến em."

"Tôi muốn tìm em ngay lập tức, nhưng khi đó tôi chưa có đủ quyền lực, tôi chỉ là một thiếu niên mười lăm tuổi, một đứa con hoang do một tình nhân sinh ra, có lẽ em không biết tôi phải vất vả như thế nào mới có thể nắm giữ được quyền khống chế tập đoàn Âu thị, khống chế nhà họ Âu."

"Năm 23 tuổi, tôi đã đến ngôi làng cũ tìm em nhưng không có, không có tung tích, em dọn đi mà không ai hay biết."

"Tôi chưa từng yêu Lạc Mạn, đối xử tốt với Lạc Mạn cũng chỉ vì thân phận "Tiểu Lạc" mà cô ta tự nhận vợ, đến khi biết được sự thật, tôi đã rất hối hận."

"Tôi có đủ năng lực để tìm được em, thậm chí có thể cưỡng ép em từ nước ngoài trở về bên tôi, nhưng tôi không muốn giữa hai chúng ta có thêm thù hận."

"Em biết không? Khi phát hiện em trở về, tôi vui mừng biết bao nhiêu? Cũng từng có ý nghĩ muốn giam cầm em cả đời, nhưng tôi vẫn lựa chọn cách theo đuổi lại từ đầu."

"Tôi có thể chờ đợi, trước đó chờ đợi em 12 năm, rồi lại chờ đợi 5 năm, tôi còn có thể chờ đợi thêm nửa đời."

"Người được chú định ở bên cạnh tôi chỉ có em, Tiểu Lạc."

Âu Dực nhìn cô chăm chú: "Cho nên em có thể cho tôi đặc quyền không? Tôi muốn gọi em là Tiểu Lạc, sau này tôi muốn gọi em là bà xã, bà xã Tiểu Lạc."

Lạc Yên run run, anh luôn khiến cô trở nên yếu ớt.

Từng câu anh nói ra khiến cô lại xuất hiện mộng tưởng.

Liệu có thể cho anh thêm một cơ hội? Nhưng lỡ như sau này anh yêu người khác thì sao? Anh xuất sắc ưu tú như vậy, bản thân cô cũng không phải là người xinh đẹp nhất, biết đâu anh chỉ luyện tiếc mưòi mấy năm chờ đợi, đến khi có được cô rồi thì lại giống như trước kia, bỏ rơi không thương tiếc.

"Âu Dực, có đôi khi em thật sự muốn bản thân vô tình một chút."

"Em không phân biệt được tính chân thật trong lời nói của anh, nhưng em thừa nhận, Âu Dực, anh thắng rồi."

"Em chỉ muốn hỏi là em có thể tin tưởng anh một lần nữa không?"

Câu hỏi này xem như ngầm đồng ý ở bên anh một lần nữa.

Âu Dực hiểu ý cô, anh ôm cô vào lòng, đầu gác lên hõm vai cô, khẽ thì thào: "Tin tưởng anh một lần nữa, anh sẽ bù đắp cho em những thiếu sót trước kia."

Lạc Yên ôm eo anh, cười khổ: "Lời của đàn ông bọn anh có thể tin được bao nhiêu phần chứ..."

Âu Dực không phản bác, anh muốn dùng hành động để chứng minh tâm ý của mình.

Bàn tay ấm áp vỗ nhẹ lưng cô, giọng nói dịu dàng hơn bao giờ hết:

"Ngoan, đi nhé?"

Lạc Yên gật đầu, hơi đỏ mặt đẩy anh ra, ngay sau đó lập tức lắc đầu.

"Không được! Để em thuê tài xế!"

Âu Dực buồn cười nhìn Lạc Yên, bàn tay xoa nhẹ đầu cô, cô đã đồng ý, vậy nên anh chỉ có thể nói ra sự thật.

"Tiểu Lạc gốc ghếch, tôi giả vờ đấy, vết thương này thật sự không đáng bao nhiêu đâu, trông có vẻ nghiêm trọng nhưng tôi từng bị thương nặng hơn, nó chẳng ảnh hưởng đến tôi được."

Lạc Yên thoáng sửng sờ, sau đó là tức giận.

"Anh lừa em!"

"Đừng giận, nếu tôi không lừa em, làm sao khiến em quan tâm tôi được?"

"Nhưng..."

"Được rồi, nhanh đi thôi, đã hơn 1 giờ chiều rồi."

"..." Anh chỉ được cái lảng sang vấn đề khác là giỏi thôi!

Chương 78: 78: Chấp Niệm

Cuối cùng vẫn là Âu Dục kiên quyết lựa chọn tự mình lái xe, không muốn thuê tài xế.

Khó khăn lắm anh mới có được cái gạt đầu từ cô, anh không muốn không gian riêng của hai người bị một kẻ xa lạ nào đó chen vào phá mất.

Âu Dục cứ thế khởi động xe lái đi, theo sự chỉ dẫn của Lạc Yên lái đến trước căn hộ của Diệp Diệp.

Lạc Yên nhìn căn nhà quen thuộc trong trí nhớ, hốc mắt hơi đỏ lên, thời còn đi học, cô đã từng đến nhà Diệp Diệp qua đêm không biết bao nhiêu lần, người nhà cô ấy không giống với cha mẹ Lạc gia, tuy cô và bọn họ không cùng máu mủ ruột thịt nhưng bọn họ cực kì yêu thương cô, xem cô như con ruột.

Tiếc là cô không phải con ruột của bọn họ, khi đó cô vẫn chưa trưởng thành nên trên cơ sở pháp luật, nhà họ Lạc có quyền quyết định hầu hết mọi thứ về cô, nhà họ Diệp muốn can thiệp cũng bất lực.

Lạc Yên chìm đắm trong cảm xúc của chính mình, Âu Dục thấy cô thần thờ hồi lâu vẫn không có phản ứng, không nhin được lên tiếng hỏi: "Tiểu Lạc, em đang nghĩ gì vậy? Không vào trong nhà với bạn em sao?"

Giọng nói trầm ấm của anh kéo tâm trí Lạc Yên trở về hiện tại, cô ngửa mặt nhìn lên trời, ngăn không cho dòng nước mắt chảy ra, đến khi bình tĩnh lại, Lạc Yên mới chậm rãi đưa tay bấm chuông cổng. Khoảng ba bốn phút sau, cánh cửa công được mở ra, một khuôn mặt điển trai xuất hiện, người mở cửa là Diệp Phong - anh trai của Diệp Diệp.

Nhìn thấy người bên ngoài là Lạc Yên, trong mắt anh ta thoáng hiện lên tia ngạc nhiên, nhưng vẻ ngạc nhiên chỉ thoáng qua một chút, ngay sau đó liền biến mất.

Diệp Phong nở nụ cười ôn hoà, giọng nói gần gũi:

"Yên Yên, em tìm Diệp Diệp sao?"

Đối với người anh trai của bạn thân, Lạc Yên rất quen thuộc.

Hồi còn đi học, có lần Diệp Diệp vì đám bạn học nói xấu cô mà đánh nhau, lúc đó Lạc Yên là một học sinh ngoan, nhưng nhìn thấy Diệp Diệp vì mình mà không màng bị thầy cô khiển trách, cô cũng không nhịn được, lao vào hỗ trợ Diệp Diệp.

Hai cô gái đánh nhau với một đám người, không cần nghĩ cũng biết kết quả như thế nào, Lạc Yên và Diệp Diệp mang đầy vết cào cấu trên người bị mời lên đồn cảnh sát.

Đó là lần đầu tiên cô đánh nhau và bị mời lên đồn cảnh sát uống trà, cũng là lần duy nhất.

Cha mẹ Lạc bận quan tâm Lạc Mạn, dù cảnh sát gọi điện đến năm lần để gọi bọn họ lên báo lãnh cô về nhưng không ai để tâm đến, cuối cùng anh trai của Diệp Diệp dùng cách để cô được ra ngoài.

Cho nên ấn tượng của Lạc Yên đối với người đàn ông này rất tốt, gần như xem anh ta là người thân của mình.

"Em đến tìm Diệp Diệp, cô ấy có ở nhà không anh?"

Diệp Phong khó xử nhìn cô, không lập tức trả lời câu hỏi của cô mà nhìn sang Âu Dục.

"Người này là..."

Lạc Yên còn chưa kịp giới thiệu, Âu Dục đã vội vàng lên tiếng: "Tôi là chồng của cô ấy, Âu Dục."

Có vẻ như Diệp Phong chẳng sợ thân phận tổng tài của anh, hấn cười nhẹ một tiếng, giọng nói châm chọc:

"Hoá ra là anh, người đàn ông không ra gì mà em gái tôi thường nhắc đến."

"...!Phụt!" Lạc Yên cố gắng nhịn cười, nhưng cuối cùng vẫn không kiềm chế được mà bật cười thành tiếng.

Cô biết mà, Diệp Diệp luôn ở sau lưng cô tận lực bôi xấu Âu Dục, bây giờ bị anh biết rồi, không biết anh sẽ có phản ứng gì đây?

Nghĩ đến đây, Lạc Yên vô thức nhìn sang bên cạnh, nhìn thấy khuôn mặt đang đen lại của anh, tiếng cười của cô càng thêm rõ ràng.

Đến khi nhìn thấy anh thật sự sắp phát hoả, cô mới che miệng giáng hoả:

"Được rồi, Âu Dực anh đừng tức giận, Diệp Diệp không cố ý đâu."

Âu Dực bực bội hừ một tiếng, anh không tức giận vì Diệp Diệp kia nói xấu anh, anh tức giận vì Tiểu Lạc của anh không những không đòi lại công bằng cho anh mà còn cười cợt.

Lạc Yên không để ý đến tâm trạng phức tạp của Âu Dực, cô hỏi Diệp Phong một lần nữa:

"Diệp Diệp có nhà không anh?"

Diệp Phong thoáng ngạc nhiên:

"Em không biết con bé đã kết hôn sao? Nó và chồng dọn ra ở riêng rồi."

Lạc Yên rất ngạc nhiên với câu trả lời này, Diệp Diệp kết hôn sao? Vậy mà cô ấy không hề nói cho cô biết.

Những năm ở nước ngoài, thỉnh thoảng hai người vẫn liên lạc, hỏi thăm về tình hình sức khoẻ, thế nhưng Diệp Diệp tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện này.

Nhìn thấy phản ứng của Lạc Yên, Diệp Phong cũng đoán ra mọi chuyện, tám chín phần mười là em gái hẳn không nói cho Lạc Yên biết chuyện này rồi.

"Diệp Diệp thật là...!chuyện quan trọng như vậy mà cũng không nói cho em biết."

"Trước tiên vào nhà đi, anh là chủ nhà, để khách đứng ở bên ngoài nói chuyện thì còn gì là phép lịch sự chứ." Diệp Phong nói, giọng điệu mang theo chút trào phúng.

"Khách" trong miệng Diệp Phong đương nhiên không phải là Lạc Yên, nhà họ Diệp coi Lạc Yên như con gái, em gái mình, sao có thể dùng từ "khách" để hình dung được?

Cho nên "khách" ở đây không phải là ai khác, chính là Âu Dực.

Lạc Yên khẽ gật đầu, nắm lấy tay Âu Dực đi vào nhà.

Âu Dực bước đi rất miễn cưỡng, quả thật anh không muốn vào cho lắm, nhưng vì nể mặt Lạc Yên, anh vẫn khó khăn đi vào.

Diệp Phong nhìn Âu Dực một lúc, ánh mắt phức tạp, cũng không tiếp

tục bắt bẻ.

Sau khi vào nhà, Diệp Phong mời hai người ngồi ở phía đối diện, hẩn cho người hầu pha trà đem đến, sau đó nhấp một ngụm nhỏ.

Hẩn nhìn cơ thể xanh xao của cô, chân mày khẽ nhíu lại: "Yên Yên, những năm gần đây em đi đâu vậy, bằng đi một thời gian, em gầy đi trông thấy đấy."

Lạc Yên mỉm cười: "Em có việc riêng cần giải quyết thôi, đúng rồi, chuyện của Diệp Diệp..."

Diệp Phong rũ mắt, hồi lâu sau mới đáp:

"Suốt 5 năm anh chưa từng thấy em đến nhà, tưởng em và con bé vì chuyện kia mà giận dỗi nhau rồi."

Lạc Yên nhận ra trong câu nói của Diệp Phong có ẩn ý, cô vội nói:

"Sao có thể thế được, mà chuyện kia là chuyện gì?"

Diệp Phong do dự hồi lâu, đến khi Lạc Yên đã sắp sớt ruột không chịu được, hẩn mới chậm rãi mở miệng: "Thì...!Đối tượng kết hôn của Diệp Diệp...!Là Trần Khôn..."

Lạc Yên mất năm phút mới hồi thần, cô không nghĩ sau 5 năm vắng bóng, khi trở lại sẽ nhận được tin tức này.

Đồng nghiệp tốt và bạn thân đến với nhau, cô rất vui vẻ, nhưng trước kia nhìn thế nào cũng không nhìn ra giữa Diệp Diệp và Trần Khôn có gì liên quan nhau.

Có điều đây là chuyện vui, Trần Khôn là một người đàn ông tốt, cô cũng mừng cho Diệp Diệp.

Nhưng chuyện cô ấy giấu nhem không nói với cô vẫn phải tính sổ, không thể bỏ qua được.

Lạc Yên còn đang suy nghĩ lung tung, Diệp Phong vẫn luôn im lặng chờ cô trả lời bỗng nhiên lên tiếng.

"Thật ra con bé không nói với em cũng có lý do cả, không biết liệu em có nhìn ra không, nhưng Trần Khôn đã thích em từ rất lâu rồi..."

Diệp Phong nói đến đây, bỗng nhiên dừng lại, bởi vì hẩn cảm nhận được ánh mắt sắc bén từ người đàn ông đứng cạnh Lạc Yên phóng tới.

Âu Dực nghe Diệp Phong nhắc đến Trần Khôn, sắc mặt đen thui cực

kì khó coi, bàn tay đang cầm lấy cổ tay Lạc Yên cũng siết chặt, cổ tay truyền đến cảm giác đau đớn, Lạc Yên hít sâu một hơi rồi quay đầu sang trừng mắt Âu Dực, ý bảo anh đừng làm loạn.

Âu Dực không để ý đến cô, chỉ nhìn chăm chăm Diệp Phong, một bộ dạng muốn gây chuyện, Lạc Yên vừa định xin lỗi Diệp Phong thì thấy Diệp Phong vốn vẫn luôn ôn hoà nhã nhặn bỗng nhiên ném ánh mắt khiêu khích về phía Âu Dực.

"..." Là cô nhìn nhầm sao?

Không để Lạc Yên nghĩ nhiều, Diệp Phong nhanh chóng bỏ qua sự tồn tại của Âu Dực, tiếp tục những lời vừa rồi.

"Có một sự thật mà Diệp Diệp chưa bao giờ để lộ trước mặt em, đó là Trần Khôn thích em bao lâu thì con bé cũng thích anh ta bấy lâu, thích từ hồi còn đi học đến khi ra trường làm việc."

"Ước mơ của con bé là làm tiếp viên hàng không, nhưng vì muốn ở gần Trần Khôn hơn, cũng như muốn bảo vệ em khỏi bị bắt nạt, con bé đã theo nguyện vọng của gia đình mà học ngành Y."

"Từ khi em còn độc thân đến khi em kết hôn, con bé chưa từng dám thân cận với Trần Khôn, bởi con bé không biết tâm tư của em đối với Trần Khôn là yêu thích hay chỉ đơn thuần là đồng nghiệp, con bé sợ em nghĩ nhiều."

"Cho đến 5 năm trước, khi em không từ biệt mà rời đi, thời gian đó Trần Khôn suy sụp rất lâu, thậm chí còn không đến bệnh viện làm việc một thời gian dài, sau khi giúp em xử lý hợp đồng, anh ta đã xin nghỉ việc."

"Diệp Diệp muốn đến gần an ủi Trần Khôn nhưng lại bị anh ta không cho phép lại gần, anh không biết con bé làm thế nào mới khiến trái tim Trần Khôn mở ra, nhưng quá trình đó không hề dễ dàng, mỗi đêm anh đều thấy con bé đóng cửa phòng khóc."

"Yên Yên, Diệp Diệp rất yêu Trần Khôn, khi chắc chắn rằng em không có ý gì với Trần Khôn, con bé mới dám tiến tới, con bé mất 8 năm thanh xuân để yêu thầm, thêm 2 năm vất vả đuổi theo một bóng lưng không thuộc về nó mới có thể khiến Trần Khôn nhìn nó một chút."

"Cho nên em đừng trách con bé được không? Bên cạnh em cũng đã có Âu Dực, em đừng trách con bé, được không?"

Câu nói cuối cùng, ngữ điệu của Diệp Phong gần như là khẩn cầu,

anh ta rất sợ Lạc Yên sẽ vì chuyện này mà từ mặt Diệp Diệp, anh ta hiểu tính cách của em gái mình, con bé trông có vẻ hoạt bát nhưng thực chất là loại người luôn giấu hết tâm sự vào trong lòng mình. Bi thương tích tụ, sẽ có lúc con bé không chịu nổi nữa mà sụp đổ mất.

Một người luôn không nở tổn thương đến người mình yêu thương như Diệp Diệp, chắc chắn sẽ lựa chọn cách tổn thương chính mình. Lạc Yên nghe Diệp Phong nói một tràng, càng lúc càng thẫn thờ, cô chưa từng biết Diệp Diệp yêu Trần Khôn, hơn nữa còn yêu sâu đậm đến thế.

Phải là người tốt đến nhường nào mới có thể đứng từ xa nhìn Trần Khôn yêu thầm bạn thân mình mà không nói lời nào đây.

Lạc Yên biết Diệp Diệp vẫn luôn nghĩ cho cô, nhưng đến mức này...! Lạc Yên đưa tay sờ trái tim mình, đau âm ỉ.

Diệp Diệp...! cô có phúc đức gì mà lại có một người bạn thế này? Cô ấy chăm sóc cô thay phần cha mẹ, lo lắng cho cô thay phần chị gái, cô ấy quan trọng hơn ai hết.

Diệp Diệp che giấu quá tốt, đến mức một người bạn thân như cô cũng không nhận ra.

Tuyến lệ dâng lên một hàng nước, Lạc Yên đưa tay lau đi từng ấm nóng trong mắt mình, hơi thút thít.

Nếu như Diệp Diệp để lộ sơ hở tốt một chút, có lẽ cô đã nhận ra tâm tư của cô ấy đối với Trần Khôn, nếu biết chuyện này, cô nhất định sẽ cách xa Trần Khôn, không để Diệp Diệp hiểu nhầm cô có ý với anh ta, để rồi mọi chuyện bị trì hoãn từ năm này qua năm khác.

Lạc Yên ôm mặt bật khóc, cô không ngăn được dòng nước mắt nữa rồi, đời trước cô đã cứu vớt cả dải ngân hà phải không? Chắc chắn là thế, như vậy đời này cô mới gặp được một người bạn hết lòng hết dạ vì mình.

Diệp Phong và Âu Dực nhìn cô khóc, Âu Dực im lặng ôm cô vào lồng ngực mình, bàn tay to xoa nhẹ mái tóc hơi rối, chờ cô khóc xong, Diệp Phong mới chậm rãi nói:

"Từ khi đến với Trần Khôn, con bé vẫn luôn áy náy với em, gần đây nó nhận được tin em trở về, mặc dù rất nhớ em nhưng nó chẳng

dám tìm gặp, em đến an con bé đi."

Lạc Yên nhẹ gật đầu, Diệp Phong tiến cô ra đến nơi Âu Dục đỗ xe, nhìn bóng xe rời đi, hấn cụp mắt bước vào trong nhà.

Đi vào phòng ngủ, Diệp Phong lôi ra một cuốn sổ cũ kĩ, hấn phải đi lớp bụi trên bề mặt sổ, sau đó mở sổ ra ghi lên vài dòng chữ rờng bay phượng múa.

[Người con gái ấy đã thuộc về người khác, anh ta có vẻ rất tốt với cô ấy, cô ấy đã tìm được hạnh phúc của riêng mình, cuối cùng tôi cũng buông bỏ chấp niệm được rồi.]

Diệp Phong khó khăn ghi từng chữ, đến khi đặt dấu chấm kết thúc, hấn phun ra một ngụm máu vón cục.

"Khụ...!khụ..."

Diệp Phong ôm miệng, năm giây sau, hấn nhìn lòng bàn tay đỏ rực, khẽ thở dài.

Xem ra không cầm cự được bao lâu nữa rồi....

Chương 79: 79: Gặp Lại Diệp Diệp

Không ai biết được, vừa rồi để có thể tỏ ra bản thân rất khoẻ trước mặt Lạc Yên, Diệp Phong hẳn đã gắng gượng như thế nào. Bây giờ nhìn thấy Âu Dực quan tâm Lạc Yên như thế, Diệp Phong cũng yên tâm.

Chỉ cần cô ấy không chịu khổ, hẳn có thể gắng gượng thêm một thời gian nữa để nhìn cô hạnh phúc.

...

Bên kia, Lạc Yên không hề hay biết những biến động trong lòng Diệp Phong, cô ngồi trên xe Âu Dực, nhìn anh dựa theo bản đồ lái xe đến nơi ở của Diệp Diệp và Trần Khôn.

Trần Khôn từ sau khi nghỉ việc ở bệnh viện đã bắt đầu quay về tiếp nhận sản nghiệp của tập đoàn nhà họ Trần, hẳn rất có năng lực, trong vòng năm năm ngắn ngủi đã đưa Trần thị đang trên đà xuống dốc trở lại đỉnh cao như ngày xưa.

Địa vị của Trần gia trong giới hào môn bây giờ chỉ kém Âu gia và một vài gia tộc lớn khác, Âu Dực cũng biết điều này, nhưng sự phát triển của bọn họ vẫn chưa chạm đến lợi ích của anh nên anh vẫn không có động tĩnh.

Âu Dực đang lái xe, đột nhiên lên tiếng: "Tiểu Lạc, em và tên họ Diệp kia rất thân thiết với nhau à?"

Giọng anh mang theo giấm, nhưng Lạc Yên đang bị những lời Diệp Phong nói hồi nãy làm cho mất tập trung nên không chú ý đến, cô như lâm vào ký ức cũ, nhẹ nhàng trả lời:

"Trên cả thân thiết, mối quan hệ của em và anh ấy có thể ví như anh trai và em gái, tuy chúng em không cùng dòng máu nhưng anh ấy đã giúp đỡ em rất nhiều."

"...!Gặp lại anh ta, em có cảm giác gì không?" Âu Dực không chế không bạo phát, ngữ điệu không thay đổi hỏi lại.

"Anh ấy không khác trước đây là bao, nhưng hình như sức khoẻ anh ấy không được tốt lắm, cánh môi hơi tái rồi." Lạc Yên trầm mặc, một lúc sau mới đáp.

"Em có từng thích anh ta không?"

Âu Dực thật sự không vòng vo nổi nữa, anh mất kiên nhẫn hỏi trực tiếp.

Âu Dực thẳng thắn kéo Lạc Yên ra khỏi mớ hỗn độn trong tâm trí mình, cô nhú mày nhìn anh như đang suy đoán gì đó, mặt hơi nhăn lại:

"Không thích, em chỉ xem anh ấy như người thân thôi, anh...!đừng động đến công ty của anh ấy đấy!"

Khoé môi Âu Dực khẽ gật nhẹ, trong lòng cảm thấy có chút buồn bã, ở trong lòng cô, anh không đáng tin như vậy sao? Hèn hạ thủ đoạn như vậy sao?

Nếu Lạc Yên biết anh đang nghĩ gì, khẳng định sẽ bĩu môi khinh thường rồi lờm anh vài cái, Âu Dực thật sự không biết xấu hổ, chính anh tàn nhẫn và thủ đoạn như thế nào, anh rõ nhất mà.

Âu Dực bất mãn nói ra suy nghĩ trong lòng mình: "Tiểu Lạc, hoá ra hình tượng của anh ở trong lòng em là như vậy sao?"

Lạc Yên không chút để ý trả lời: "Đúng vậy, còn hơn thế, cho nên tốt nhất anh đừng động đến nhà họ Diệp."

Âu Dực mấp máy cánh môi, còn muốn nói gì đó, anh cảm thấy Diệp Phong này rất có nguy cơ, nhưng chưa kịp mở miệng thì xe đã đến trước nhà Trần Khôn.

Anh đem những lời vừa định nói ra nuốt trở lại, nói với Lạc Yên đang thất thần: "Tiểu Lạc, đến rồi."

Lạc Yên ngẩng đầu nhìn anh, sau một lúc mới ý thức được anh nói gì, cô khẽ gật đầu, chờ Âu Dực bước xuống xe vòng qua phía cánh cửa bên kia, sau đó men theo động tác mở cửa của anh mà bước xuống.

Hai người đứng trước cánh cửa cổng, Lạc Yên đưa tay chạm đến chuông cửa, hồi lâu sau vẫn không có động tĩnh.

Nên bấm không?

Năm năm không gặp, Diệp Diệp đã tìm được hạnh phúc, nhưng chồng cô ấy là Trần Khôn, Trần Khôn lại từng yêu cô như thế, liệu trong lòng Diệp Diệp có khúc mắc không đây?

Tại sao Diệp Diệp lại không nói rõ ra chứ...! Nếu biết cô ấy thích Trần Khôn như vậy, dù thế nào cô cũng sẽ không lại gần Trần Khôn để khiến cô ấy hiểu nhầm.

Lạc Yên rũ mắt, đầu ngón tay run run nhấn chuông cửa, một âm thanh leng keng vang lên, trong lòng cô thấp thỏm.

Ước chừng khoảng hai phút sau, từ trong nhà truyền đến tiếng bước chân đều đặn, ngay sau đó, một khuôn mặt thanh tú quen thuộc trong trí nhớ xuất hiện.

Qua những khe hở trong cánh cửa, Lạc Yên nhìn thấy ánh mắt sững sờ của Diệp Diệp, ánh mắt cô ấy dừng lại trên người cô một lúc, sau đó chuyển qua bàn tay đang giao nhau giữa cô và Âu Dục, hơi thở phào rồi lại nhú mào.

Một loạt cảm xúc hiện lên rồi thay đổi nhanh chóng, Diệp Diệp nhanh chóng trấn tĩnh lại mở cửa.

Trước ánh mặt đen ngòm của Âu Dục, Diệp Diệp ôm chầm lấy cô.
"Cậu trở về rồi sao? Sao lại không liên hệ với mình?"

Giọng cô ấy có chút mừng rỡ xen lẫn lo âu.

Lạc Yên cười nhẹ, ôm đáp trả: "Mình muốn tạo bất ngờ cho cậu, nhưng cậu còn khiến mình bất ngờ hơn."

Cả người Diệp Diệp hơi cứng lại, Lạc Yên đã tìm được đến nơi ở của cô ấy, hẳn là đã biết mọi chuyện, chỉ là...! 5 năm qua đi, cô ấy vẫn chưa biết nên đối mặt với Lạc Yên như thế nào, sau cùng Diệp Diệp chỉ có thể nghẹn ngào nói hai chữ.

"Xin lỗi...! Thật xin lỗi..."

Lạc Yên khẽ mắng ngốc một tiếng, nhỏ giọng trách móc: "Xin lỗi gì chứ? Đó là hạnh phúc của cậu, cậu dùng 10 năm thanh xuân nhìn theo một bóng dáng, tại sao lại không nói cho mình biết? Rốt cuộc hai chúng ta có phải là bạn không?"

Nước mắt lăn dài trên đôi gò má đầy đặn, Diệp Diệp khóc nức nở:
"Xin lỗi...! Mình sợ cậu sẽ trách mình, dù sao anh ấy cũng..."

Nghe thấy những lời Diệp Diệp nói, vẻ mặt Lạc Yên cứng ngắt, một lúc sau thì thở dài: "Cậu ấy, cứ nghĩ đi đâu không...!Mình và Trần Khôn chỉ là đồng nghiệp, mình hoàn toàn không có cảm giác với anh ấy, hơn nữa..." Lạc Yên vô thức nhìn sang Âu Dực đang đứng bên cạnh, mỉm cười nói một câu: "Hơn nữa mình là hoa đã có chủ rồi."

Chương 80: 80: Ép Buộc

Lạc Yên nhắc nhở, Diệp Diệp nương theo ánh mắt của cô nhìn sang, lúc này mới phát hiện Âu Dực vẻ mặt vô cùng mất tự nhiên đứng ở bên cạnh.

Âu Dực vốn đang bức bối vì xuất hiện một cô gái ôm chặt người của anh, nhưng sau khi câu nói kia của Lạc Yên truyền vào tai anh, anh như được nếm thử mật ngọt, sắc mặt dần dần hoà hoãn, cũng không khó coi như trước kia nữa, thậm chí có chút hưng phấn.

Nhìn xem, vừa mới quay lại với nhau không bao lâu, cô ấy đã không nhịn được mà tuyên bố chủ quyền rồi, chắc chắn là Tiểu Lạc rất thích anh.

Âu Dực chìm đắm trong mộng tưởng, càng nghĩ càng thấy phấn khích, ánh mắt nhìn Diệp Diệp cũng không còn mang đầy bức bối như trước nữa.

Có điều...!anh nhìn người phụ nữ xa lạ đột nhiên xuất hiện này thuận mắt hơn, nhưng không có nghĩa là cô ta được phép ôm vợ anh lâu như thế.

Tính tình Âu Dực hơi nóng nảy, may mắn là trước khi anh không chịu được nữa, Diệp Diệp đã nhanh chóng buông Lạc Yên ra, khẽ nói: "Được rồi Yên Yên, vào nhà nói chuyện đi, để tổng tài cao cao tại thượng đứng ở cổng, nói không chừng ngày mai Trần thị phá sản ấy chứ."

Trong giọng nói mang theo chế giễu, nội dung câu nói mang theo gai, có thể thấy được Diệp Diệp rất không hài lòng khi Lạc Yên và Âu Dực quay lại bên nhau.

Đùa gì chứ? Trước kia Âu Dực khi dễ Lạc Yên như thế nào cô đều nhớ rõ, bây giờ thấy Yên Yên toả sáng nên hối hận rồi à? Đúng là đàn ông, sinh vật không đáng tin.

Nghĩ đến đây, lửa giận trong lòng Diệp Diệp càng lớn, ban đầu còn

cố kỵ thân phận và quyền lực của anh nên không dám tỏ thái độ ghét bỏ quá rõ ràng, nhưng nhớ lại trước kia, cô ấy không nhịn được lại phóng ánh mắt sắc bén đến người đàn ông đối diện, đến mức nếu ánh mắt có thể hoá thành lưỡi dao, khẳng định trên người Âu Dực đã thủng hàng ngàn lỗ.

Diệp Diệp càng nhìn càng thấy bức bối, cô thật sự muốn Lạc Yên ngay lập tức đổi chồng.

Nghĩ đến tính khả thi của việc đổi chồng, đầu óc cô nàng xoay chuyển, lập tức gạt bỏ ý nghĩ này.

Quên đi, Âu Dực này trong lời đồn rất đáng sợ, không nên dây vào, mặc dù...!Diệp Diệp ỷ vào Lạc Yên là bạn thân của cô nàng, có Lạc Yên bảo kê nên cô nàng cũng không sợ rớt mặt như người khác. Nhưng chung quy vẫn là sợ.

Cảm nhận được tầm nhìn lạnh lẽo của Âu Dực hướng đến, Diệp Diệp nhanh chóng thu hồi ánh mắt, nói lại một lần nữa: "Yên Yên, vào nhà thôi."

Lạc Yên nhanh mắt nhận ra bầu không khí giương cung bạt kiếm giữa bạn thân và người đàn ông bên cạnh, cô khẽ thở dài, bắt lực néo cánh tay của Âu Dực, nhỏ giọng nhắc nhở: "Anh đừng có ăn giấm chua nữa, nhanh vào trong đi."

Lông mày Diệp Diệp hơi nhăn lại, để Âu Dực cùng vào...vậy thì hơi khó nói chuyện, nhưng bây giờ mở miệng bảo anh ta đừng vào...!Diệp Diệp không có cốt khí thừa nhận bản thân nhát gan.

Đổi lại là người khác, cũng không ai dám nói như vậy, quá không nể mặt mũi rồi.

Vừa rồi cô nàng ỷ vào việc có Lạc Yên ở đây nên mới dám mặt nặng mày nhẹ, nhưng can đảm đến mấy cũng chỉ dừng lại ở đó thôi.

Đang lúc Diệp Diệp vò đầu bứt tai nghĩ cách từ chối khéo, Âu Dực thấu hiểu lòng người, vô cùng biết điều mà từ chối trước, anh bức bối hừ lạnh một tiếng rồi nói: "Tiểu Lạc, anh đợi ở trong xe, lúc nào xong thì ra."

Lạc Yên không hiểu sao anh lại không muốn vào, nhưng cũng không ảnh hưởng gì lắm, cô gạt đầu đáp ứng: "Được, như vậy đi, có thể sẽ

hơi lâu, anh kiên nhẫn đợi một chút."

Âu Dực cười khẽ, lời dặn dò của cô khiến chút không cân bằng trong lòng anh lập tức tan biến, Âu Dực đưa tay đỡ gáy cô, khuôn mặt ghé sát lại gần, điểm một cái nhẹ lên vàng trán mịn màng của cô.

"Vào đi."

Lạc Yên không ngờ tới anh sẽ làm ra hành động này, hơn nữa còn là trước mặt người khác...!Cô đỏ mặt, tỏ vẻ không để ý theo chân Diệp Diệp đang che miệng cười tủm tỉm bước vào.

Phong cách của Diệp Diệp vẫn giống như trước đây, bài trí theo màu hường mà cô ấy yêu thích.

Lạc Yên không biết Trần Khôn thích màu gì, nhưng gam màu thuận mắt đàn ông nhất vẫn là những gam màu trung tính như xám,...!vậy mà khắp căn hộ nhỏ đều tràn ngập màu hồng.

Chứng tỏ Trần Khôn rất yêu chiều Diệp Diệp, như vậy cô cũng thoáng yên tâm.

Lạc Yên không ngồi ghế sofa, hành động này tương đối khách sáo, không phù hợp với bầu không khí giữa cô và Diệp Diệp.

Cô theo bước chân Diệp Diệp đi vào phòng ngủ riêng của cô ấy, hai người cùng nhau ngồi xuống chiếc đệm mỏng màu hồng.

Diệp Diệp pha nước trái cây mà Lạc Yên thích nhất cho cô, vừa cầm ly vừa do dự hỏi: "Yên Yên, kể chi tiết chuyện giữa cậu mà Âu Dực đi, chuyện cậu và anh ta quay lại như bây giờ là sao? Cậu cam tâm tình nguyện hay là anh ta dùng quyền lực ép buộc cậu?"

Lạc Yên mơ hồ nhận ra Diệp Diệp đang có tâm sự, nhưng không nghĩ đến tâm sự của cô ấy lại liên quan đến mình.

Cô bật cười trả lời: "Đương nhiên là mình nguyện ý, sẽ không ai ép buộc được mình cả, mình thích anh ấy."

Diệp Diệp vẫn cảm giác câu trả lời này rất không đáng tin, gặng hỏi tiếp: "Có thật là như vậy không? Cậu nhất định không được giấu diếm,."

ó chuyện gì phải nói ngay cho mình biết, mặc dù mình không hứa sẽ

giúp được toàn bộ nhưng mình sẽ dốc toàn lực để hỗ trợ cậu."
Hốc mắt Lạc Yên hơi đỏ khi nghe những lời này, cô ngước cổ, cố gắng ngăn dòng nước mắt đang mãnh liệt muốn tuôn trào.

Cảm xúc bất thường, mất mười lăm giây Lạc Yên mới có thể bình tĩnh trở lại, kiên nhẫn giải thích một lần nữa:

"Thật sự là mình cam tâm tình nguyện mà, sao lại không tin chứ...! Nhìn mặt mình cũng đâu giống lừa đảo đâu."

Diệp Diệp nhíu mày càng chặt: "Yên Yên, đừng ngụy biện, sao cậu có thể yêu anh ta được? Phải biết trước kia anh ta đối với cậu..."

Diệp Diệp nói đến đây, không nói tiếp nữa, nhưng ý tứ sau đó Lạc Yên không cần nghĩ cũng đoán ra.

Đây cũng là khúc mắc lớn nhất giữa cô và Âu Dục.

Lạc Yên vô cùng buồn rầu, bây giờ nếu cô nói cô muốn bỏ qua cho anh, liệu Diệp Diệp có đề cô ra đánh một trận rồi mắng cô mềm yếu không?

Nhưng không trách cô được, mười mấy năm...đó đâu phải là một con số nhỏ.

Chờ đợi anh từ năm 8 tuổi, đến 12 năm sau gặp lại nhau trong một hoàn cảnh hết sức trớ trêu, rồi lại bỏ ra 5 năm để nhìn rõ lòng mình, cuối cùng Lạc Yên nhận ra dù cố gắng thế nào thì cô vĩnh viễn không thể quên đi người đàn ông đó.

Chịu thôi, ai bảo anh tại vị trong trái tim cô lâu như vậy....

Chương 81: 81: Là Mẹ Cô

Lạc Yên cố gắng bình tĩnh lại, sau đó nở nụ cười: "Diệp Diệp, đó đã là chuyện quá khứ, hiện tại mình và anh ấy ở bên nhau, tương lai...!mình không chắc, nhưng có lẽ cũng như vậy."

Diệp Diệp nhìn sâu vào mắt cô, như muốn xác nhận xem những lời cô nói là thật hay giả, hồi lâu sau, cô ấy thở dài: "Được rồi, quyết định là ở cậu, mình cũng không can thiệp vào nữa, nhưng Yên Yên, hãy luôn nhớ rằng nếu như anh ta lại vứt bỏ cậu như trước kia, đừng lo, mình và Trần Khôn sẽ luôn ở phía sau giúp đỡ cậu."

Lạc Yên thút thít gạt đầu, lại ôm chặt Diệp Diệp khóc như mưa.

Sau khi nói hết những gì cần nói, hai người lại ngồi trong phòng kể về cuộc sống năm năm qua, đến khi hết chuyện thì trời đã xế chiều. Âu Dực ở bên ngoài chờ đến sốt ruột, tận đến lúc mặt trời sắp lặn mới thấy Lạc Yên được Diệp Diệp đưa ra.

Sắc mặt anh rất khó coi, không phải vì chờ đợi quá lâu mà là vì thời gian Tiểu Lạc của anh ở bên người khác quá lâu.

Anh còn chưa bao giờ thấy cô quyến luyến khi xa anh đến thế.

Âu Dực khó chịu ra mặt, Lạc Yên bước lên xe liền phát hiện sự khác lạ của anh, cô áy náy hỏi: "Làm sao vậy? Đợi em quá lâu sao?"

Âu Dực lắc đầu, đương nhiên không phải lý do này, anh có thể đợi cô bao lâu cũng được.

Lạc Yên thấy Âu Dực phủ nhận, nghi ngờ nhìn anh một lúc, sau đó kết luận anh vì đợi cô quá lâu mà giận cô.

Lạc Yên nhìn Âu Dực, còn đang phân vân không biết nên xin lỗi như thế nào thì anh đột nhiên nhìn sang bên trái, trong một khoảnh khắc đó, bốn mắt chạm nhau, trái tim Lạc Yên đập nhanh hơn một nhịp.

"Đừng nghĩ nhiều nữa, sau này quan tâm tôi hơn một chút là được rồi." Anh không muốn trong lòng cô, anh còn không quan trọng bằng người phụ nữ tên Diệp Diệp đó.

Lạc Yên cái hiểu cái không gật đầu, nhìn Âu Dực mặt không cảm xúc lái xe đi.

Cho nên rốt cuộc anh có giận cô không vậy?

Đàn ông thật khó hiểu.

Lạc Yên ngồi trên xe rảnh rỗi không có gì làm, cô nghiêng đầu nhìn anh một lúc, càng nhìn càng không rời mắt được.

Người đàn ông khi lái xe đẹp đến kì lạ, góc nghiêng nghiêm nghị, sống mũi cao cùng đôi môi mỏng hơi mím lại, khiến anh mang một vẻ đẹp hoàn toàn khác với vẻ lạnh lùng vô tình trước kia.

Khoé môi vô thức cong lên, Lạc Yên hoàn toàn không biết vẻ mặt si mê của mình đã hoàn toàn lọt vào mắt của Âu Dực thông qua gương chiếu hậu, toàn bộ biểu cảm của cô đều bị anh nhìn thấy.

Tâm trạng khó chịu của Âu Dực cũng vơi bớt đi, anh cảm thấy vui vẻ khi khuôn mặt này có thể khơi dậy sự yêu thích của Lạc Yên.

Chỉ cần anh biết sử dụng khuôn mặt đúng cách, tin rằng một ngày nào đó ở trong lòng cô, anh sẽ quan trọng hơn Diệp Diệp.

Âu Dực ánh mắt đầy ý cười nhìn Lạc Yên thông qua gương chiếu hậu, do dự một lúc, anh bỗng nhiên lên tiếng.

"Tiểu Lạc, vừa nãy anh có gặp Trần Khôn."

Lạc Yên đang mải mê nhìn anh, bị giọng nói của anh làm cho giật mình: "Hà?"

Âu Dực lặp lại những lời vừa nãy một lần nữa: "Vừa nãy trong lúc đợi em, anh có gặp Trần Khôn."

Lạc Yên nghe xong, hoàn toàn tỉnh táo, cô vội vàng hỏi: "Giữa hai người không xảy ra chuyện gì chứ!"

Âu Dực thoáng sửng sốt, sau đó dừng xe lại rồi nhìn cô bằng ánh mắt chứa đầy thâm ý, Lạc Yên đây là đang lo lắng cho anh hay lo lắng tên Trần Khôn kia bị anh bắt nạt?

Xuất phát từ tâm lý muốn biết chân tướng, Âu Dực hàm hồ hỏi một câu: "Nếu xảy ra chuyện thì sao? Em sẽ đứng về phía ai?"

Lạc Yên không hiểu anh hỏi như vậy là có ý gì, khi cô còn chưa kịp

phản ứng, Âu Dực tiếp tục hỏi một câu hết sức ấu trĩ: "Nếu tôi và Trần Khôn cùng rơi xuống nước thì em sẽ cứu ai?"

"...Anh hỏi thật đấy à?" Lạc Yên im lặng, hai phút sau mới khó khăn mở miệng.

Âu Dực gật đầu vô cùng nghiêm túc.

Lạc Yên thật sự câm nín, cô cạn lời với anh rồi, bây giờ cô nói với truyền thông rằng lời này là do chính miệng Âu Dực nói ra, chắc chắn sẽ không ai tin.

Vấn đề quá trẻ con, lúc đầu Lạc Yên không định trả lời nhưng cuối cùng cô không chống cự được ánh mắt chăm chú của anh, chỉ có thể nén buồn cười nói: "Trần Khôn đã có Diệp Diệp."

Câu trả lời ngắn gọn, chỉ vồn vện năm chữ nhưng lại khiến Âu Dực sửng sốt.

Trần Khôn đã có Diệp Diệp, lời này đồng nghĩa với việc cô sẽ cứu anh sao?

Âu Dực thừa nhận khi hỏi Lạc Yên vấn đề này, anh có chút hối hận, chính anh cũng chưa từng nghĩ lòng dạ anh lại hẹp hòi như thế, vấn đề trẻ con như vậy đáng ra là câu hỏi của những cặp đôi vừa mới yêu nhau.

Anh càng không ngờ được cô sẽ nói cứu anh như thế, Tiểu Lạc của anh...!Quả thật đúng là làm cho anh bất ngờ.

Ý cười đã sớm vụt tắt đột nhiên bừng sáng trong đáy mắt, trong lòng anh đột nhiên xuất hiện xúc động muốn hôn người phụ nữ bên cạnh, và quả thật anh đã biến suy nghĩ thành hành động.

Cơ thể Âu Dực từ từ đổ tới, Lạc Yên ngờ ngác mở to mắt nhìn khuôn mặt đẹp như tượng tạc của người đàn ông đang dần phóng đại trong mắt mình, nhìn khoảng cách ngày càng rút ngắn, khi hai chóp mũi chạm vào nhau, Lạc Yên nhắm mắt lại chuẩn bị đón nhận nụ hôn này.

Hai môi sắp tiếp xúc, bỗng nhiên...

Rầm!

Rầm rầm rầm!

Tiếng động đình tai nhức óc vang lên từ bên ngoài, cửa xe bị một lực đạo lớn đập liên tục, cả người Lạc Yên chao đảo, trán đập vào khung cửa bên cạnh.

Cảm giác đau đớn ập đến, dòng chất lỏng đặc sệt chảy ra, Lạc Yên
ôm ấy đầu đang đau nhức dữ dội, cố gắng mở mắt nhìn ra bên
ngoài.

Một gương mặt già nua, vừa quen thuộc vừa xa lạ trong trí nhớ xuất
hiện.

Là mẹ cô..

Chương 82: 82: Để Tôi Bảo Vệ Em Một Lần

"Lạc Yên! Con điếm chết tiệt, cha mẹ nuôi mày mười mấy năm, vậy mà một món nợ này cũng không giúp cha mẹ trả được, còn hại mẹ mày bị bọn chúng đánh đến thừa sống thiếu chết, mày có còn lương tâm không hả!"

"Lạc Yên, hôm nay nếu mày không đưa tiền cho tao thì đừng hòng rời khỏi nơi này!"

Tiếng đập cửa vẫn vang lên không ngừng, sức lực Trần Thục Phân rất lớn, tai của Lạc Yên như muốn nổ tung.

Cô cố gắng xem nhẹ cảm giác đau đớn, đưa tay mở cửa xe ô tô, ngay lúc Lạc Yên vừa định bước xuống thì một bàn tay to lớn kéo cổ tay cô lại.

Lạc Yên quay đầu nhìn anh, Âu Dực khẽ nói: "Tiểu Lạc, để tôi.

"

Để tôi bảo vệ em một lần.

Để tôi giúp em che mưa chắn gió một lần.

Để tôi bù đắp bước đầu tiên.

Lạc Yên nhìn anh, lần đầu tiên cô nhìn rõ tình cảm trong mắt anh đến thế, lần đầu tiên cô thật sự dám tin rằng người anh yêu là cô.

Tiếng đập cửa không ngừng ở bên ngoài cũng trở nên lu mờ trước ánh mắt sâu thẳm của người đàn ông, Lạc Yên suyt chút nữa chìm

đắm trong đó.

Cuối cùng lý trí vẫn chiếm phần lớn, ân oán giữa cô và gia đình vẫn nên để tự chính cô giải quyết.

Lạc Yên rút tay ra, nhẹ nhàng lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Sẽ không có chuyện gì đâu, bà ta không dám làm gì em, em đưa tiền cho bà ta là được.

"

Âu Dực nhíu mày, rõ ràng không yên lòng: "Không được, em đưa tiền một lần, sau này bà ta sẽ tìm đến em bất cứ lúc nào, em có thể chịu nổi sao?"

Lạc Yên hơi do dự, cuối cùng cô vẫn hạ quyết tâm: "Em muốn tự mình giải quyết chuyện này, nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

"

Âu Dực vẫn không đồng ý: "Tiểu Lạc, chẳng phải chúng ta đã tái hợp rồi sao? Em như thế này!" Lời phía sau anh không nói tiếp, nhưng Lạc Yên có thể mơ hồ đoán được.

Cô loáng thoáng nhìn thấy một chút tủi thân ẩn sau ánh mắt nghiêm túc của anh.

Lạc Yên không còn cách nào khác, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp: "Được rồi, nếu anh thật sự không yên tâm thì xuống xe cùng em cũng được.

"

Âu Dực không hài lòng với kết quả này, nhưng anh biết đây đã là sự nhượng bộ cuối cùng của cô, cũng chỉ có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Hai người cùng bước xuống xe, vốn dĩ Trần Thực Phân thấy cô chỉ

có một mình thì vô cùng yên tâm, không ai biết bà ta đã vất vả như thế nào mới có được hành tung của cô từ miệng của người giúp việc nhà Âu Dực, bà ta đã phải đánh đổi rất nhiều, thậm chí còn làm ra hành động uy hiếp trái với pháp luật mới có được cơ hội gặp mặt đứa con gái không phải do bà ta sinh ra này.

Nhìn thấy Lạc Yên, Trần Thục Phân thoáng ngẩn người, đứa con gái mà bà ta luôn không để tâm đến, đứa con gái mà bà ta nuôi lớn trong thù hận, giờ đây lại trở nên xinh đẹp, đoan trang đến thế.

Theo thời gian qua đi, trên mặt cô không có dấu vết của thời gian, nếu không phải bà ta là người nuôi Lạc Yên lớn lên, nói không chừng bà ta đã tưởng nhầm Lạc Yên chỉ mới 20 tuổi.

Đây là con gái của bà ta, do bà ta đích thân nuôi lớn, con gái của bà ta xuất sắc như vậy!

Nhưng nó là một đứa con gái không có lương tâm! Bà ta gán nợ cho nó, nó lại không thành thành thật thật mà trả nợ, ngược lại còn gây sự với đám xã hội đen, hại bà ta bị bọn họ kéo tới tận nhà vừa đánh vừa uy hiếp, may mà hôm ấy chồng bà ta không có ở nhà, nếu không đã to chuyện.

Đáy mắt Trần Thục Phân hiện lên hận ý, trong lòng nảy lên một kế hoạch tàn nhẫn.

Nó hẳn là chưa biết vợ chồng bà ta không phải người sinh ra nó! Nghĩ đến điểm này, đôi mắt tối tăm bị nếp nhăn che phủ của Trần Thục Phân sáng lên, đứa con gái này của bà ta vẫn còn giá trị lợi dụng.

Lạc gia đã sớm suy tàn từ năm năm trước, chuyện khôi phục lại cuộc sống trước kia là điều không thể, bà ta chưa từng dám mơ ước sẽ trở về làm Lạc phu nhân người đeo đầy trang sức quý như trước kia, nhưng thời khắc nhìn thấy Lạc Yên, bà ta cảm thấy hẳn là còn cơ hội.

Lạc Sùng Ân từng nói cho bà ta biết, trong giới thượng lưu, có vô số những người đàn ông trung niên ở độ tuổi 50 trở lên đang muốn tìm bồ nhí trẻ đẹp, nói về trẻ trung xinh đẹp, còn ai có thể vượt qua Lạc Yên trước mắt?

Nếu đem cô bán đi, vợ chồng bà ta có thể trở lại cuộc sống trước kia rồi, cũng không cần trốn chui trốn lủi, ăn uống bữa đói bữa no hay phải uy hiếp người này người kia để lấy tiền trả nợ như bây giờ nữa.

Trần Thục Phân càng nghĩ càng hưng phấn, mọi toan tính đều hiện rõ lên nét mặt, bà ta điều chỉnh lại biểu cảm hung tợn, vòng qua cửa xe bên kia định đánh bài tình cảm, ép Lạc Yên làm theo những gì bà ta mong muốn.

Nhưng còn chưa bước được năm bước, chân Trần Thục Phân khựng lại, vẻ mặt khiếp sợ nhìn người đàn ông cao lớn đứng phía sau Lạc Yên.

Người này! Là Âu Dực!

Sao có thể! Sao Âu Dực lại đi cùng đứa con gái không có giá trị của bà ta?

Nhưng bà ta đã từng nhìn thấy anh trên màn hình ti vi vô số lần, cũng nghe Mạn Mạn con gái ruột bà ta kể qua rất nhiều, theo lời của Mạn Mạn thì Âu Dực là bạn trai của con bé.

.

Chương 83: 83: Kế Hoạch Thâm Độc

Năm năm trước, không biết vì sao Mạn Mạn lại bị người đàn ông kim cương này vứt bỏ, vốn dĩ Trần Thục Phân đã sớm quên chuyện này đi, nhưng bây giờ nhìn thấy Âu Dực, bà ta trợn mắt, chân không sao di chuyển được.

Đến khi hồi thần lại, Lạc Yên và Âu Dực đã đứng trước mặt bà ta.

Nhìn Lạc Yên không chút cảm xúc trước mắt, trong lòng Trần Thục Phân đột nhiên cảm thấy tức giận, trước đó bà ta không nghĩ ra tại sao Âu Dực lại vứt bỏ Mạn Mạn, hoá ra là do đứa con gái hờ này thổi gió bên tai.

Trần Thục Phân nhớ tới việc Lạc Mạn vứt bỏ vợ chồng bà ta, nổi tức giận càng thêm chồng chất, bà ta không nỡ trách con gái ruột của mình nên đem việc Lạc Mạn vong ân bội nghĩa đổ hết lên đầu Lạc Yên.

Chắc chắn con gái bà ta không cố ý, đều do con điếm này cướp mất người đàn ông của Mạn Mạn nên Mạn Mạn mới khổ sở như vậy.

Bà ta nghiêng răng nhìn Lạc Yên, dù đã cố khống chế nhưng trong giọng nói vẫn không giấu được tia cay nghiệt: "Lạc Yên, rời xa bọn tao, mà sống tốt quá nhỉ? Đến sống chết của cha mẹ cũng không để tâm đến.

"

Bởi vì cố kỵ Âu Dực đang có mặt ở đây, Trần Thục Phân không dám

biểu hiện quá khích, nhưng từ ánh mắt lẫn nét mặt đều chứa đầy ác ý.

Lạc Yên đã sớm quen với một Trần Thục Phân như thế này, cô cũng không còn tình cảm gì với cái gọi là tình thân nữa, thứ duy nhất ràng buộc giữa cô và bọn họ chính là dòng máu mà cô đang chảy trong người.

Lạc Yên không ít lần đứng dưới ánh trăng cầu nguyện cô được một đôi vợ chồng khác sinh ra, được cha mẹ yêu thương bảo vệ như bao đứa trẻ khác, nhưng điều ước vĩnh viễn là điều ước, nó không bao giờ trở thành sự thật.

Qua mười mấy năm sống chung, Lạc Yên đã sớm xem nhẹ nhà họ Lạc, đối với lời nói mang tính móc mĩa của Trần Thục Phân, Lạc Yên không có cảm giác gì, cô không vòng vèo mà đi thẳng vào chủ đề:

"Bà muốn gì?"

Trần Thục Phân nhìn lên Âu Dục, cánh môi mấp máy, vẫn không có can đảm nói ra mục đích của mình.

Người đàn ông trẻ hơn bà ta ba chục tuổi nhưng lại khiến bà ta khiếp sợ, anh đứng ở nơi đó, dù không nói gì nhưng từ biểu cảm và tư thái của anh là có thể nhìn ra anh đang ngầm thể hiện rằng anh chống lưng cho Lạc Yên.

Trần Thục Phân do dự một lúc, sau cùng lợi ích đã cho bà ta lòng can đảm, mặc kệ sự có mặt của Âu Dục, Trần Thục Phân nói ra mục đích đầu tiên của mình.

"Tao muốn tiền.

" Bà ta buông giọng nói.

"Bao nhiêu?"

"20 tỉ.

" Trần Thục Phân nói ra một con số.

Lạc Yên nghe xong, khoé môi giật giật: "20 tỉ? Bà nghĩ con số này nhỏ lắm à? Bà thật sự cho rằng tiền là từ trên trời rơi xuống sao?" Trần Thục Phân biết kiểu gì Lạc Yên cũng phản ứng như thế này, nhưng bà ta đã sớm nghĩ ra lý do: "20 tỉ, từ nay tao sẽ không tới tìm mày nữa, chúng ta cắt đứt quan hệ, xem như mày trả lại tiền nuôi dưỡng mày suốt 18 năm.

"

Lạc Yên nhíu mày, cuối cùng vẫn đáp ứng: "Được, hy vọng bà giữ lời, chúng ta cắt đứt toàn bộ quan hệ, kể cả trên giấy tờ, nếu bà lật lọng! Tôi chỉ muốn nhắc nhở rằng hiện tại tôi không giống trước kia nữa, tôi sẽ không để tâm cái gọi là máu mủ tình thân.

"

Trần Thục Phân không xem trọng lời uy hiếp của Lạc Yên, một con ranh còn chưa trải sự đời thì có thể làm gì được bà ta? Phải biết rằng đây là xã hội có pháp luật, Lạc gia sớm đã lụi bại, nó sẽ không thể uy hiếp được gì.

Hơn nữa sau này bán nó cho một lão già nào đó, không cần vợ chồng bà ta nhọc lòng, lão già đó sẽ giúp vợ chồng bà ta giữ chân Lạc Yên.

Về phần Âu Dực! chắc chắn không trông chờ được, Âu Dực xưa nay nổi tiếng máu lạnh, bà ta đối xử với Lạc Yên cũng không được tốt, muốn anh giúp Lạc gia khôi phục lại chắc chắn là chuyện viễn vông, điểm này Trần Thục Phân vẫn biết.

Tạm thời phải dỗ ngọt Lạc Yên trước đã.

Nghĩ như vậy, Trần Thục Phân không còn băn khoăn gì nữa, yên tâm gạt đầu không chút do dự, hiện tại bà ta chỉ muốn mau chóng lấy

được tiền rồi thực hiện kế hoạch tiếp theo.

Lạc Yên mừng rỡ, ánh mắt sáng lên, đây dựa bao nhiêu năm cuối cùng cô cũng có thể thoát khỏi ràng buộc máu mủ với bọn họ.

Sau này cô không phải là con của hai con người này nữa rồi! Cô đã sớm muốn cắt đứt quan hệ từ lâu!

"Bao giờ mày thanh toán tiền cho tao?"

Giọng nói của Trần Thục Phân cắt ngang mạch suy nghĩ của Lạc Yên, cô trả lời với giọng nói không có tình cảm: "Trong vòng ba ngày, tôi sẽ thanh toán hết cho bà, bây giờ không còn việc gì rồi phải không? Tôi có thể trở về rồi chứ?"

Trần Thục Phân sao có thể để cô đi dễ dàng như vậy? Lạc Yên còn chưa kịp xoay người, bà ta đã vội vã lên tiếng: "Khoan đã! Mày phải ký tên lên tờ giấy này, nếu không làm sao tao biết mày có giữ lời hay không?"

Lạc Yên nhíu mày, vẻ bực bội hiện lên rõ trong ánh mắt, cô cầm lấy tờ giấy hơi bẩn và cây bút bi trên tay Trần Thục Phân, đọc qua một lượt rồi đặt bút ký tên.

.

Chương 84: 84: Liều Mạng Một Lần

Cứ tưởng như vậy là đã xong, không ngờ Trần Thục Phân lại gọi giật một lần nữa: "Khoan hãy đi! Tao còn có việc muốn thương lượng."

Lạc Yên đã hoàn toàn mất kiên nhẫn, cô nhìn bà ta bằng ánh mắt lạnh lùng, giọng nói trầm xuống: "Bà lại muốn gì nữa?"

Trần Thục Phân e ngại nhìn Âu Dực đang mặt lạnh ở phía sau, từ nãy đến giờ người đàn ông này vẫn không nói gì nhưng ánh mắt lại mang theo tính xâm lược, khiến bà ta hoàn toàn không dám nói ra mục đích thứ hai của mình.

Trần Thục Phân bịa đại một lý do: "Đây là chuyện riêng giữa hai chúng ta, cậu ta đứng ở đây...! Có phải không tiện lắm không?" Nói xong Trần Thục Phân còn bồi thêm một câu: "Cậu ta nên rời khỏi chỗ này."

Lạc Yên còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy giọng nói lạnh lùng vang lên từ phía sau.

"Tôi là chồng của cô ấy, có gì không tiện?"

Tuy Trần Thục Phân không dám nói ra nhưng ánh mắt toan tính của bà ta mang ý đồ rõ ràng như thế, một người đã lăn lộn nhiều năm trên thương trường như anh sao có thể không nhìn ra? Thử hỏi làm sao anh có thể yên tâm rời xa Lạc Yên, làm sao nở lòng để Lạc Yên rời khỏi tầm mắt, làm sao để Lạc Yên lại một mình?

Trần Thục Phân vốn đã tức giận vì Âu Dực phản bội Mạn Mạn của bà ta, bị Lạc Yên câu hồn, nghe thấy anh坦然 nhiên thừa nhận mối quan hệ với Lạc Yên như vậy, bà ta càng thêm hận.

Trong lúc mất bình tĩnh, Trần Thục Phân chất vấn anh: "Chồng nó? Cậu dám không biết xấu hổ mà nói như vậy? Mạn Mạn của tôi cậu để đi đâu?"

Mạn Mạn...!Nhắc đến Lạc Mạn, ánh mắt Âu Dực càng thêm lạnh

xuống: "Bà còn dám nhắc đến cô ta trước mặt tôi?"

Khí thế của Âu Dực quá mức dọa người, Trần Thục Phân rụt cổ lại, vẫn ngang ngược nhưng rõ ràng bà ta đã sợ hãi: "Tôi...! Tôi có gì mà không dám..."

Sợ Âu Dực tiếp tục nói đến chuyện này, Trần Thục Phân nhanh chóng chuyển chủ đề: "Nhưng dù thế nào cậu cũng phải rời khỏi đây, tôi và Lạc...! Tôi và Yên Yên lâu lắm rồi mới gặp nhau, muốn trò chuyện riêng tư không được sao?"

Âu Dực nhếch môi, hay cho câu "phải rời khỏi đây", từ lúc anh lên nắm quyền tập đoàn Âu thị, chưa ai dám nói như vậy với anh cả. Nụ cười lạnh lẽo của Âu Dực lọt vào mắt Trần Thục Phân giống như lời thông báo của tử thần, bà ta co rúm người lại, bàn tay lần mò đến chiếc chuông điện tử trong túi quần, sau đó bấm vào nút trên bề mặt, một tiếng kêu nhỏ vang lên, khí thế Trần Thục Phân tự tin hơn hẳn. Bà ta không việc gì phải sợ Âu Dực cả, hôm nay Âu Dực sẽ phải bỏ mạng ở nơi này...

Khi tiếng chuông vang lên, hai giây sau, từ trong bụi cây ở hai bên lề đường có một đám người cao lớn vạm vỡ xông ra, trên tay cầm đủ loại vũ khí nóng.

Dẫn đầu đoàn người là tên đại ca đầu trọc đang băng bó toàn thân, hấn ngồi trên xe lăn, được đàn em đẩy tiến về phía trước.

Đại ca đầu trọc nhìn Lạc Yên, còn chưa kịp lên giọng uy hiếp thì khuôn mặt lạnh lẽo của Âu Dực đã đập vào mắt hấn.

Âu Dực...! người này là Âu Dực!

Hôm nọ hấn bị Âu Dực đánh đến thừa sống thiếu chết, nhưng hấn chưa nhìn rõ khuôn mặt của người đánh mình thì đã bất tỉnh nhân sự, bây giờ nhìn thấy Âu Dực trong truyền thuyết, hấn không khỏi sợ hãi.

Nếu sớm biết bên cạnh người phụ nữ tên Lạc Yên này có Âu Dực chống lưng, làm sao hấn có can đảm mà dây vào cơ chứ...

Người khác có thể không biết, nhưng hấn đã lăn lộn trong xã hội đen bao nhiêu năm, sao có thể không hiểu rõ Âu Dực? Anh là người đứng đầu tập đoàn Âu thị, đó là thân phận mà ai cũng biết, nhưng ngoài thân phận này ra, anh còn là người có thể hô mưa gọi gió trong thế giới ngầm, thế lực có thể sánh ngang với Mạc Khắc.

Nghĩ đến những gì mình đã làm với Lạc Yên, đại ca đầu trọc không khỏi run sợ.

Âu Dực là người tàn nhẫn, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hắn ta. Ánh mắt đại ca đầu trọc loé sáng, hắn đưa mắt quan sát xung quanh, qua hai phút liền kết luận rằng bên cạnh Âu Dực không mang theo thuộc hạ nào.

Đây là một cơ hội tốt, một cơ hội tốt để diệt trừ Âu Dực, lấy lòng Mạc Khắc, còn có thể thoát chết!

Đại ca đầu trọc tính toán một lúc, sau đó đưa ra quyết định, hắn đã lỡ động đến người của Âu Dực, vậy thì hôm nay liều mạng một lần. Hắn quay về phía sau, nhìn tên thuộc hạ đang đẩy xe lăn cho mình, trầm giọng hạ lệnh: "Bảo chúng nó lên đi, nhất định phải giết bằng được người đàn ông mặc áo đen, người phụ nữ kia thì xử lý thế nào cũng được."

Giọng hắn không nhỏ, Âu Dực đứng cách đó chưa tới ba mươi mét, đương nhiên có thể nghe thấy.

Anh không hoảng loạn, đưa mắt hờ hững nhìn một tốp người cao lớn xông về phía mình, đến khi khoảng cách rút ngắn đến nguy hiểm, anh mới ung dung bấm nút áo..

Chương 85: 85: Cuộc Đụng Độ

Ngay tức khắc, mười người áo đen không biết từ đâu xuất hiện, so với đồng vũ khí không rõ nguồn gốc của đám đại ca đầu trọc, mười người áo đen lại sử dụng cùng một loại vũ khí.

Bọn họ giống như được đào tạo bài bản, chiêu thức đánh ra đều nhắm vào điểm chí mạng, chỉ trong vòng chưa tới nửa tiếng, đám đại ca đầu trọc đã hoàn toàn thua cuộc.

Đại ca đầu trọc được đàn em bảo vệ ở phía sau, hẳn ta ngỡ ngác với cảnh tượng trước mắt, hoàn toàn không tin nổi hơn ba mươi người mà mình mang tới lại bị tiêu diệt một cách dễ dàng như thế này.

Càng không ngờ Âu Dực trông có vẻ lúc nào cũng một mình lại có nhiều người ngầm bảo vệ đến thế, hơn nữa ai cũng được huấn luyện chuyên nghiệp.

Nếu biết trước mọi chuyện, chắc chắn hẳn sẽ không hành động lỗ mãng như thế này!

Đại ca đầu trọc tuyệt vọng nhìn con đường hoang vắng như bãi chiến trường ngổn ngang, trơ mắt nhìn thuộc hạ của Âu Dực mặt không cảm xúc tiến lại gần, hẳn như nghe thấy thần chết gọi tên mình.

Hai giây sau.

"Aaaaaaaa!"

Tiếng thét chói tai vang lên, thân thể đại ca đầu trọc đổ rạp xuống, tên đàn em đẩy xe lăn cho hắn cũng không khác biệt bao nhiêu, kết cục giống như hắn vậy.

Sau khi xác định xung quanh đã an toàn, mười người áo đen xóa bỏ dấu vết của cuộc đụng độ rồi rút lui không để lại chút hơi thở.

Quá trình chỉ diễn ra trong vòng chưa tới nửa tiếng đồng hồ, Lạc Yên ngỡ ngác chứng kiến những gì vừa xảy ra, cảm thấy tất cả cứ như một

giấc mộng.

"Âu Dực...!Anh..." Lạc Yên nhìn người đàn ông đứng bên cạnh mình, không nói nên lời.

Âu Dực xoa đầu cô, nhẹ giọng trấn an: "Yên tâm, tôi sẽ không để em gặp nguy hiểm thêm lần nào nữa."

Có một sự thật mà anh không nói cho cô biết, đó là ngoài mười người áo đen kia ra, trong bóng tối còn có thêm một nhóm người ẩn nấp để bảo vệ Lạc Yên bất cứ lúc nào.

Nếu tình hình hồi nãy không khống chế được, bọn họ sẽ xuất hiện, cũng may đám đàn em của đại ca đầu trọc chỉ toàn là lũ gà mờ.

Lạc Yên không biết nên nói gì hơn, cô biết Âu Dực không đơn giản, nhưng không ngờ tận mắt chứng kiến lại ám ảnh như thế này, tuy không muốn thừa nhận nhưng bây giờ cô có chút sợ Âu Dực.

Nhưng anh sẽ không làm hại cô...!Cô không việc gì phải sợ cả!

Lạc Yên tự an ủi bản thân, tựa vào vai Âu Dực im lặng không nói gì, Âu Dực cũng để yên cho cô tựa vào.

Cùng lúc đó, phía sau một gốc cây cổ thụ.

Trần Thục Phân run rẩy ôm lấy gốc cây, có đánh chết bà ta cũng không dám tin những gì vừa xảy ra trước mắt mình.

Giết người...!Lần đầu tiên bà ta nhìn thấy cảnh tượng này!

Trần Thục Phân hoàn toàn sợ Âu Dực, bà ta không dám thực hiện mục đích không thực tế kia nữa, nhẹ nhàng không tiếng động rời khỏi nơi này.

Âu Dực liếc mắt nhìn về phương hướng Trần Thục Phân vừa rời đi, khoé môi khẽ nhếch, tạo nên một độ cong nguy hiểm.

Thật ra trong lòng anh có một suy đoán.

Anh nghi ngờ Lạc Yên không phải con ruột của người này.

Đã là mẹ con, dù thế nào thì Lạc Yên cũng phải có nét tương đồng với bà ta, nhưng vừa rồi anh đã quan sát kĩ, trên khuôn mặt hai người không nhìn ra điểm giống nhau nào.

Điều này thật đáng nghi, khiến anh muốn xác thực.

Tạm thời anh sẽ không tính toán với bà ta, chờ anh xác nhận suy đoán kia rồi hẵng xử lý bà ta cũng chưa muộn.

Đương nhiên anh sẽ hỏi ý Lạc Yên trước, dù gì thì bà ta cũng là mẹ cô, không biết trong lòng cô còn tình cảm không, nếu anh ra tay tàn

nhân, nói không chừng giữa hai người lại có thêm một mối hận thù. Giữa hai người đã có quá nhiều rắc xích, vất vả lăm mớ hoá giải được những hiểu lầm suốt bao năm qua, làm sao anh có thể để cô hận anh một lần nữa?

Âu Dực một bên tính toán trong lòng, một bên vỗ vỗ lưng Lạc Yên trấn an cô, nhẹ giọng nói: "Tiểu Lạc, tôi đưa em đến bệnh viện nhé?"

Lạc Yên vẫn chưa thoát khỏi những hình ảnh đẫm máu vừa rồi, cô ngơ ngác, phản ứng chậm chạp: "Bệnh viện?"

Âu Dực nhìn ánh mắt dại ra của cô, anh cảm thấy hối hận vì đã quên không che mắt Lạc Yên.

Nói thế nào đi nữa thì thế giới của cô hoàn toàn trong sạch, không giống như thế giới tối tăm u ám của anh, cô sợ hãi cũng là điều dễ hiểu.

Bởi vì lo lắng Lạc Yên sẽ sợ hãi nên giọng nói của Âu Dực càng thêm dịu dàng: "Trên trán em có vết thương, tôi đưa em đến bệnh viện nhé?"

Lạc Yên ngây ra một lúc rồi mới chậm chạp gật đầu, Âu Dực cười nhẹ bế cô lên xe, một đường lái thẳng đến bệnh viện X.

Đường đi không quá xa, anh lái xe với tốc độ nhanh nhất nên chưa đến 5 phút, xe đã dừng trước cổng bệnh viện.

Âu Dực mở cửa xe, sau đó bế Lạc Yên đang thiếp đi khỏi xe rồi đi vào bệnh viện.

Bây giờ là ban đêm, bệnh viện không có nhiều người nên Âu Dực không chút lo lắng, anh không biết rằng hình ảnh đẹp mắt này đã bị phóng viên chụp lại..

Chương 86: 86: Chân Tướng Khó Tin

Thủ tục nhanh gọn lẹ, vết thương của Lạc Yên chỉ là vết thương ngoài da, cũng không có ảnh hưởng gì lớn, bác sĩ băng bó đơn giản rồi dặn dò Âu Dực để cô nghỉ ngơi, sau đó rời đi.

Trong phòng bệnh sạch sẽ chỉ còn lại Âu Dực và Lạc Yên đang ngủ say, anh đứng bên bệ cửa sổ, tay cầm điện thoại bấm gọi một dãy số quen thuộc.

Chuông đổ đến hồi thứ hai, đầu dây bên kia truyền đến một giọng nam bực bội.

"Dực ơi là Dực, tôi đang cùng vợ tôi sản xuất em bé, cậu gọi điện làm cái gì?"

Đối với lời trách móc than phiền từ phía đối phương, Âu Dực làm như không nghe thấy, anh không vòng vo mà đi thẳng vào chủ đề chính:

"Lương Minh, đừng nói nhảm nữa, giúp tôi kiểm tra quan hệ máu mủ giữa Lạc Yên và cha mẹ cô ấy đi.

"

"Chuyện rất quan trọng, tôi bận ở cùng Lạc Yên nên mới nhờ cậu làm, tốt nhất là có kết quả trong đêm nay.

"

Lương Minh ở đầu dây bên kia im lặng một lúc, sau đó uể oải trả lời:

"Dực à, cậu cũng biết trên đời này không có ai cho không ai cái gì đúng không! "

Âu Dực lạnh lùng đáp: "Mảnh đất ở phía Tây thành phố Giang sẽ cho

cậu, không cần vòng vo.

"

Đạt được mục đích, Lương Minh sáng khoái đáp ứng, bắt đầu tiến hành cho người thu thập mẫu xét nghiệm.

Âu Dực tắt điện thoại, lặng im đi đến bên giường giặt nhẹ một sợi tóc của Lạc Yên, sau đó cẩn thận bỏ vào túi ni lông rồi ngồi đợi thuộc hạ của Lương Minh đến lấy.

Không để anh đợi lâu, chưa tới hai mươi phút sau đã có người xuất hiện.

Trao mẫu xét nghiệm cho đối phương xong, Âu Dực lại quay trở lại phòng bệnh, bắt đầu nghiên cứu tài liệu.

12 giờ đêm.

Điện thoại reo chuông, Âu Dực đặt xấp tài liệu xuống bàn, nhấn nhận cuộc gọi, giọng nói Lương Minh truyền qua rõ ràng:

"Âu Dực, xét nghiệm ADN cho thấy giữa Lạc Yên và bố cô ấy có quan hệ máu mủ, nhưng giữa cô ấy và mẹ cô ấy không có.

"

Âu Dực nhíu chặt hàng lông mày, chuyện này phức tạp hơn anh nghĩ! Chẳng lẽ Lạc Yên là con riêng?

Nếu Lạc Yên là con riêng của bố cô ấy, vậy thì thái độ ác liệt của Trần Thực Phân dành cho cô hoàn toàn có thể lý giải được.

Nhưng trực giác nói cho anh biết mọi chuyện không đơn giản thế này.

Không, không thể như thế! Chắc chắn có ẩn tình!

Nếu như Lạc Yên là con riêng, vậy thì bố cô ấy hẳn là phải có chút tình cảm với cô ấy, nhưng ông ta lại hoàn toàn thờ ơ, thậm chí là ủng

hộ hai mẹ con Lạc Mạn ngược đãi Lạc Yên.

"Dực, sao thế?" Giọng nói Lương Minh bất ngờ vang lên, cắt đứt mạch suy nghĩ của Âu Dực.

Âu Dực day day trán, mệt mỏi đáp:

"Không có gì, cậu điều tra kĩ hơn về mối quan hệ của Lạc Yên và gia đình cô ấy đi, trước 9 giờ sáng hôm sau, tôi muốn nhận được kết quả.

"

Với năng lực của Lương Minh, anh ta hoàn toàn làm được, vì vậy thoải mái gật đầu: "Được, cậu chờ tin tức từ tôi.

"

Âu Dực khẽ ùm một tiếng rồi kết thúc cuộc gọi.

Nhìn màn hình điện thoại, anh chán nản ném qua một bên bàn, anh bước đến bên giường bệnh, nhẹ nhàng không tiếng động trèo lên giường, nằm vào vị trí bên cạnh Lạc Yên.

Xác định Lạc Yên không bị đánh thức, Âu Dực mới yên tâm ôm cô vào lòng.

Mí mắt dần dần khép lại, lần đầu tiên anh có một giấc ngủ ngon đến thế.

!

Mười giờ sáng hôm sau.

Lạc Yên mơ màng tỉnh dậy, cô vừa rướn người ngồi lên thì cánh cửa phòng được đẩy ra, theo sau đó có bóng dáng cao lớn của Âu Dực chậm rãi bước vào.

"Tiểu Lạc, tôi vừa đi mua bữa sáng cho em, nhanh ăn đi kẻo nguội bây giờ.

"

Lạc Yên xoa xoa trán mình, bàn tay chạm đến một miếng băng gạc, cô ngơ ngác hồi lâu mới nhớ ra những chuyện xảy ra hôm qua.

Lạc Yên lắc đầu, cố gắng loại bỏ những hình ảnh máu me kia ra khỏi tâm trí, cô ngược mắt nhìn Âu Dực, nhận lấy bát cháo từ anh, khàn giọng nói: "Cảm ơn."

"

Âu Dực cười cười nhìn cô, anh như muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên bắt đầu như thế nào, Lạc Yên vẫn không cảm nhận được gì, đến khi ăn xong mới nhận ra sự khác thường của anh.

Cô lo lắng hỏi: "Anh có gì muốn nói với em sao?"

Âu Dực khẽ gật đầu, cánh môi hơi mấp máy, rốt cuộc vẫn lựa chọn nói ra: "Tiểu Lạc, nếu tôi nói em không phải là con gái ruột của Trần Thục Phân và Lạc Sùng Ân thì em tin không?"

Lạc Yên nhìn anh, vẻ mặt đầy dấu chấm hỏi.

Anh nói gì thế? Cô chẳng hiểu gì cả.

Âu Dực tựa như biết cô không load kịp, kiên nhẫn giải thích: "Tiểu Lạc, trước tiên em hãy bình tĩnh nghe tôi nói, chiều hôm qua tôi có một vài suy đoán nên nhờ người xác thực, vô tình phát hiện ra em không phải là con ruột của hai vợ chồng nhà họ Lạc."

"

Lạc Yên sửng sờ, ý của anh là ý mà cô đang hiểu sao?

Như đọc được suy nghĩ của cô, Âu Dực mỉm cười: "Lời tiếp theo có thể em sẽ không chấp nhận được, theo như kết quả điều tra, Lạc Sùng Ân năm xưa có một người anh trai tên là Lạc Tư Đình, hai anh em bọn họ rất thân thiết, Lạc Tư Đình cực kỳ tin tưởng Lạc Sùng Ân, đến mức ông ấy viết di chúc rằng nếu một ngày ông ấy mất đi, toàn bộ tài sản của ông ấy đều chuyển hết cho Lạc Sùng Ân."

"

Lạc Yên khó khăn nuốt nước bọt, cô cảm thấy cổ họng khô khốc, cô cũng đoán ra được phần nào nhưng vẫn chờ Âu Dực nói hết chân tướng.

"Lời hứa này đã làm cho Lạc Sùng Ân động lòng tham, ông ta lên kế hoạch giết chết anh trai và chị dâu của mình để độc chiếm tài sản, cuối cùng ông ta đã thành công.

"

Âu Dực dừng lại một lúc rồi tiếp tục: "Tiểu Lạc, em đoán ra rồi phải không? Em chính là con gái của Lạc Tư Đình, sở dĩ Lạc Sùng Ân giữ em lại nuôi lớn chỉ vì mang lòng áy náy đối với người anh trai do chính tay ông ta sát hại.

"

Lạc Yên không tin nổi vào những gì mình vừa nghe, cô liên tục xác nhận lại với Âu Dực, anh kiên nhẫn đưa bằng chứng cụ thể cho cô, cuối cùng Lạc Yên không còn cách nào ngoài việc tin chuyện này là thật.

Cô thẫn thờ nhìn bức tường màu trắng đối diện, giọng nói khàn đặc: "Âu Dực, anh nói ông ta giữ em lại là vì áy náy?"
"Theo anh biết là thế.

"

Lạc Yên cười giễu: "! Áy náy ư? Áy náy là để em trở thành công cụ để bọn họ xả giận suốt mấy năm ư?"

"Em đã sống chung với kẻ thù giết cha mẹ mình suốt 18 năm sao! "
Lạc Yên ngồi trên giường lẩm bẩm, đến bây giờ cô vẫn cảm thấy chuyện này thật hoang đường, cô không muốn tin, nhưng chứng cứ lại bày ngay trước mặt cô, rõ ràng từng chi tiết.

Hoá ra kẻ thù ở ngay bên cạnh mà cô không hề hay biết, hoá ra sự

lạnh nhạt cay nghiệt mà Lạc gia dành cho cô đều có nguyên nhân cả!
"Em có muốn trả thù không?" Đang lúc tâm trạng chìm xuống đáy,
Lạc Yên nghe thấy giọng nói dịu dàng như vỗ về của anh.

Cô ngây ra một lúc, ánh mắt hơi sẫm lại, một lúc sau kiên định nói:
"Có, em sẽ trả thù, đương nhiên em phải trả thù.

"

Bọn họ giết cha mẹ cô, sao cô có thể nhắm mắt bỏ qua được?
Mặc dù bọn họ là người nuôi cô lớn lên, nhưng suốt quá trình đó cô
phải chịu đựng biết bao nhiêu gian nan chứ? Ở trong Lạc gia, cô
chẳng khác gì một ô sin.

Ngoại trừ tiền ăn, bọn họ chẳng bỏ ra cái gì cho cô cả, tình cảm càng
không, tiền học phí cũng là do tự cô tìm cách để được miễn giảm, ở
tuổi 13 14, trong khi bạn bè đồng trang lứa nằm trong vòng tay yêu
thương của cha mẹ thì cô phải đi rửa bát thuê ở các quán ăn lề
đường để kiếm thêm thu nhập, còn phải dốc sức học ngày học đêm
để tranh cơ hội được nhận học bổng.

Cũng chịu đựng đủ loại sỉ nhục đến từ Lạc Mạn.

Mà cô cũng đã trả lại cho bà ta 20 tỉ, con số quá lớn so với số tiền
bọn họ bỏ ra, cho nên bây giờ phát hiện ra chân tướng năm xưa, cô
không việc gì phải hổ thẹn.

Âu Dực vốn chỉ định thăm dò ý kiến, anh cũng đã phòng trước
trường hợp cô từ chối, dù sao phụ nữ rất dễ mềm lòng, tuy rằng Lạc
gia đối xử với cô còn thua cả con ở nhưng nói thế nào đi nữa thì bọn
họ cũng là người ở bên cạnh cô 18 năm.

Khi hỏi rằng cô muốn trả thù không, anh tưởng rằng cô sẽ từ chối
ngay lập tức, hoặc là xin vài ba ngày để suy nghĩ, không ngờ cô lại
quyết liệt như thế này.

Anh thoáng sững sốt năm giây, sau đó cong môi nở nụ cười: "Được,

tôi sẽ giúp em.

"

Ngoài ý muốn, Lạc Yên đột nhiên ngăn lại: "Không được, em muốn tự mình làm.

"

Âu Dực theo bản năng không đồng ý: "Không được, sao tôi có thể để em mạo hiểm! " Lời còn chưa nói xong, Lạc Yên đã cắt ngang: "Bọn họ giết cha mẹ em, em không muốn tay hai chúng ta dính máu tanh, huống hồ cha mẹ em ở trên trời cũng muốn nhìn em tự tay trả thù.

"

Âu Dực vẫn không yên tâm: "Nhưng làm sao! " Lạc Yên lại cắt lời: "Âu Dực, em hiểu rất rõ tính cách của bọn họ, vậy nên em sẽ tự tay khiến bọn họ bị pháp luật trừng trị, anh yên tâm, nếu như gặp khó khăn, em nhất định sẽ nhờ vả anh.

"

Nghe thấy câu cuối cùng, Âu Dực không còn cách nào khác, chỉ có thể miễn cưỡng thoả hiệp.

"Vậy em nhớ phải cẩn thận.

"

Lạc Yên nhoẻn miệng cười, nhẹ nhàng gạt đầu.

Âu Dực thở dài một hơi, sau 5 năm rời xa thành phố A, cô vợ của anh trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Âu Dực có chút buồn, cô như vậy làm sao anh bù đắp được? Nhưng ngẫm lại như vậy cũng tốt, anh cũng muốn chứng kiến xem cô sẽ trả thù cho cha mẹ ruột của mình như thế nào.

!

Vết thương của Lạc Yên không lớn, sau khi bàn bạc xong vấn đề, Lạc Yên ngủ trưa một lúc, đến hơn một giờ chiều thì tỉnh dậy.

Khi tỉnh dậy, Âu Dực cũng đã làm xong thủ tục về nhà, lần này Lạc Yên đã khoẻ lại, Âu Dực muốn bế cô nhưng Lạc Yên một mực từ chối.

Hiện tại là ban ngày, trừ khi cô không cần mặt mũi nữa mới để anh bế.

Âu Dực bị từ chối thì rất chán nản, hai người lên xe, anh uể oải lái xe về nhà, cả hai hoàn toàn không biết hình ảnh đêm qua đang dậy sóng trên mạng, từ khoá "Âu tổng công phu nhân" dùng tốc độ nhanh nhất leo lên top tìm kiếm.

Đến khi về biệt thự, Lạc Yên ngay lập tức muốn thăm con trai của mình, nhưng cô vừa bước vào phòng khách, còn chưa kịp tìm con trai thì điện thoại đột nhiên reo chuông.

Lạc Yên mở điện thoại, trên màn hình hiển thị một dãy số lạ, cô nhíu mày nghe máy.

"Alo?"

"Chị Lạc Yên, em là Lâm Y Y đây, về việc ký kết hợp đồng nghệ sĩ, em đồng ý."

"

Lâm Y Y! Lạc Yên lục tìm trong trí nhớ, rất cuộc cũng nhớ ra cái tên này.

Là bạn của Trịnh Huyền, người mà cô vừa ngỏ ý muốn hợp tác vào mấy ngày trước.

Đồng ý ký hợp đồng, đây là kết quả mà Lạc Yên đã chắc chắn, cô không có gì bất ngờ, chỉ nhẹ nhàng nói: "Chiều nay gặp mặt tại địa

điểm cũ, chị sẽ nói rõ hơn về những gì em cần làm.

"

Bên kia "dạ" một tiếng, hai người trao đổi thêm vài phút rồi kết thúc cuộc gọi.

.

Chương 87: 87: Anh Muốn Làm Tình

Bước đầu tiên đặt chân vào giới giải trí nước Z đã hoàn tất, mặc dù không ký hợp đồng được với Trịnh Huyền nhưng Lâm Y Y cũng không tồi.

Chỉ là Trịnh Huyền trong mắt cô dễ nổi tiếng hơn nhiều, cô ấy có khí chất của con nhà trâm anh thế phiệt, Lâm Y Y mặc dù xinh đẹp nhưng về điểm này thì không bì được.

Có điều Lạc Yên cô còn chưa đứng vững vàng trong làng giải trí, chuyện kí hợp đồng nghệ sĩ với thiên kim hào môn có chút khó khăn, Lâm Y Y diện mạo xuất chúng, nếu cô vạch rõ hướng đi, chắc chắn sẽ nổi tiếng.

Lạc Yên tính toán một lúc, khi nghe thấy tiếng bước chân trẻ con lạch bạch, cô quyết định gác chuyện này qua một bên, trước tiên gặp mặt con trai mình.

Lạc Nhất Tiêu vừa nãy buồn chán ngồi trong phòng, trong lòng lo lắng không thôi, hơn một ngày rồi cậu không thấy mẹ trở về, cậu bắt đầu sốt ruột, thậm chí nghi ngờ người đàn ông thoạt nhìn giống cha mình kia đã bán mẹ đi.

Khóc cũng khóc rồi, nháo cũng nháo rồi những người hầu trong nhà nhất quyết không để cậu ra ngoài tìm mẹ, Lạc Nhất Tiêu chỉ đành chờ đợi trong lo âu, ấn tượng về Âu Dực cũng giảm xuống.

Từ hôm qua đến giờ cậu chưa ăn gì, bụng đói cồn cào nhưng một chút cũng không muốn nuốt xuống thức ăn do người hầu đưa lên, cậu cứ thẫn thờ chờ đợi trong phòng, cho đến khi nghe thấy tiếng động cơ xe ô tô mới tỉnh táo hơn, lập tức mang theo hy vọng chạy xuống tầng một.

Không ngờ cậu thật sự nhìn thấy mẹ mình, nhưng mà...!còn chưa kịp vui mừng thì băng gạc trắng nổi bật trên trán Lạc Yên đập vào mắt Lạc Nhất Tiêu.

Mẹ cậu bị thương?

Lạc Nhất Tiêu hoảng hốt chạy đến muốn kiểm tra, Lạc Yên nhìn cậu con trai hấp tấp, ánh mắt cứng chiều cúi người xuống bế Lạc Nhất Tiêu lên.

"Nhất Tiêu, con không được như vậy nữa, phải đi đứng chậm rãi từ tốn biết không?" Giống như một thói quen, cô nhỏ giọng làu bàu.

Kì lạ là lần này Lạc Nhất Tiêu không nhăn mặt cãi lại cô như trước nữa, cậu mở to mắt, lo lắng nhìn cô, giọng nói run rẩy: "Mẹ, hử...!hử đã làm gì mẹ, tại sao mẹ lại ra nông nỗi này?"

"Hử?" Cô không hiểu gì hỏi lại.

Lạc Nhất Tiêu đưa mắt nhìn về phía Âu Dục khiến Lạc Yên vô thức nhìn theo, cậu nói lại một lần nữa: "Hử đã làm gì mẹ, tại sao mẹ lại bị thương!"

Lạc Yên ngẩn người, một lúc sau mới ngộ ra "hử" mà con trai cô đang nhắc đến với giọng điệu nghiến răng nghiến lợi kia là Âu Dục. Cô vô thức đưa tay sờ lên miếng băng gạc trên trán mình, không biết nên bày ra vẻ mặt gì, hồi lâu sau, Lạc Yên ôm cậu vào lòng an ủi, nhẹ giọng giải thích: "Nhất Tiêu, con đừng hiểu nhầm, mọi chuyện vốn không phải như con nghĩ đâu, thật ra..."

Lạc Yên còn chưa nói xong, Lạc Nhất Tiêu đã như ăn phải thuốc súng nói lớn: "Mẹ, mẹ thật sự không cần sợ hử, mẹ cứ nói với con, con chưa có năng lực bảo vệ mẹ nhưng chắc chắn chú Mạc Khắc sẽ không tha cho hử."

Vốn dĩ nãy giờ Âu Dục chỉ khoanh tay đứng nhìn cậu con trai bất ngờ xuất hiện này làm trò, mặc dù anh có chút khó chịu vì con trai không biết điều giành mất vợ anh, nhưng anh vẫn không có phản ứng gì. Chỉ là khi nghe thấy cái tên Mạc Khắc được thốt ra từ miệng Lạc Nhất Tiêu, hơn nữa cậu còn nói với vẻ đương nhiên, ngay lập tức ánh mắt anh tối thẫm lại.

Có vẻ như con trai anh rất thân thiết với tên họ Mạc này, trước đây anh không để ý, bây giờ mới thấy có nguy cơ.

Âu Dục bắt đầu lo lắng, trong lòng như lửa đốt đứng ngồi không yên, anh tự hỏi liệu có khi nào Lạc Yên vì làm theo mong muốn của con trai mà đến với Mạc Khắc không? Chuyện này không phải là không có khả năng.

Không được, anh không thể để thằng nhóc này mất thiện cảm với anh được, chờ sau này khi đã hoàn toàn nắm được Tiểu Lạc trong tay, anh sẽ xử lý đứa con trai không biết điều này sau.

Tuy rằng nghĩ như vậy nhưng tạm thời Âu Dực không biết phải nên làm thế nào để nhóc con không hiểu nhầm, có vẻ như nhóc con cho rằng anh là người tạo ra vết thương trên trán Lạc Yên.

Chẳng lẽ bây giờ lại trực tiếp giải thích là vết thương đó không phải do anh làm ra? Như vậy thì cũng quá lộ liễu rồi...

Ngay khi anh còn đang rối rắm, anh nghe thấy thanh âm dịu dàng của Lạc Yên vang lên bên tai:

"Nhất Tiêu, con nghe mẹ giải thích, mọi chuyện thật sự không giống như con nghĩ."

"Nhất Tiêu, trước đây con có hỏi về ông bà ngoại, lúc đó mẹ không nói rõ ràng, thật ra ông bà ngoại của con đã mất từ lâu."

"Người khiến mẹ bị thương là hung thủ đã hại chết ông bà ngoại."

Lạc Yên nói xong thì rũ mắt, cảm xúc cuộn trào trong lòng khiến cô có chút không bình tĩnh được, dù sao sự thật mà Âu Dực cho cô biết hôm nay rất khó tiếp thu.

Vốn dĩ trước kia, cô dự định đợi Nhất Tiêu lớn lên sẽ nói cho thằng bé biết về ông bà ngoại của nó, nhưng ngàn vạn lần cô không ngờ đến Trần Thục Phân và Lạc Sùng Ân hoá ra không phải là cha mẹ ruột của cô.

Hơn nữa bọn họ còn là hung thủ hại chết cha mẹ ruột của cô.

Lạc Yên không biết nên giải thích như thế nào, những chuyện xảy ra xung quanh cô quá phức tạp, Nhất Tiêu tuy rằng thông minh, cũng sớm hiểu chuyện hơn bạn bè đồng trang lứa nhưng thằng bé vẫn còn quá nhỏ, giải thích tất cả sẽ trở thành một mớ rối rắm.

Cho nên Lạc Yên quyết định không đề cập sâu đến chuyện này, hôm nay Nhất Tiêu hiểu nhầm Âu Dực, bắt đầu dĩ cô mới phải nói ra.

Quả nhiên đầu óc của Lạc Nhất Tiêu nhạy rất nhanh, Lạc Yên chỉ mới nói ba câu, cậu nhóc đã đoán ra được đại khái, tức khắc cả người liền sững sờ, như thu lại gai nhọn, thu lại ánh mắt chứa đầy địch ý đối với Âu Dực.

"Vậy người làm mẹ bị thương chính là kẻ đã hại chết ông bà ngoại"

sao?" Sau khi tiếp nhận thông tin, cậu khó khăn mở miệng hỏi. Lạc Yên thoát ra khỏi mạch suy nghĩ, chậm rãi gật đầu. Lạc Nhất Tiêu trầm mặc, một lúc sau đưa cánh tay mũm mĩm ôm lấy cô, nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô như đang an ủi. Lạc Yên hiểu rõ cậu nhóc sợ cô buồn bở vì đã khiến cô nhắc lại chuyện cha mẹ bị giết hại, cô thu lại tâm trạng, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: "Nhất Tiêu, chuyện đã qua lâu rồi, con không cần bận tâm đâu, nhanh đến xin lỗi ba...!chú Âu Dực rồi lên phòng đi." Là người đã bầu bạn bên cạnh cô 4 năm, Lạc Nhất Tiêu sao có thể không hiểu rõ nụ cười này của mẹ cậu mang ý nghĩa gì? Chắc chắn mẹ cậu đang rất buồn.

Cậu biết mẹ không muốn tiếp tục nhắc lại chuyện cũ, vì vậy nghe lời mẹ chạy đến trước mặt Âu Dực, giọng nói lí nhí như muỗi kêu: "Ba...!con xin lỗi..."

Âu Dực không so đo với trẻ con, hơn nữa tiếng "ba" kia của Lạc Nhất Tiêu anh nghe rất thuận tai, vì vậy nhàn nhạt gật đầu.

Lạc Nhất Tiêu nhìn hai người một lúc, cuối cùng mặt buồn bã chạy về phòng, để lại Lạc Yên đang há hốc mồm vì một tiếng "ba" của cậu nhóc.

Con trai của cô bị Âu Dực thu mua thật rồi!

Chờ Lạc Nhất Tiêu hoàn toàn rời khỏi phòng khách, Âu Dực mới bước đến bên cạnh cô, trước ánh mắt hóng hớt của đám người hầu, anh bế xốc cô dậy.

"Âu Dực, thả em xuống!" Lạc Yên hồi thần, vội vàng giãy dụa, ý đồ muốn thoát khỏi vòng tay anh.

"Về phòng, tôi tính sổ với em sau." Âu Dực không để ý đến sự phản kháng của cô, lạnh lùng buông một câu, Lạc Yên cứ như vậy bị anh bế về phòng rồi đặt lên giường.

Cô còn chưa hiểu rõ anh muốn làm gì, trên thân đột nhiên truyền đến cảm giác nặng nề, thân thể cường tráng của người đàn ông đè lên trên.

"Âu Dực, anh..." Lạc Yên lúc này mới ý thức được nguy hiểm, cô gấp gáp lên tiếng muốn anh bình tĩnh lại, nhưng lời còn chưa nói xong thì cánh môi đã bị một cảm giác mềm mại phủ lên, những gì cô muốn nói trước đó cũng bị nụ hôn bất ngờ của anh làm cho nuốt trở vào.

Lạc Yên không hiểu vì sao Âu Dực lại trở nên như thế này, cô chỉ cảm nhận được từng đợt tấn công mãnh liệt đến từ môi lưỡi của anh, không phải là nụ hôn lãng mạn kiểu Pháp, nụ hôn của anh mang đến cảm giác xâm lược điên cuồng, cánh môi cô bị anh cắn đến đau đớn, cũng không biết là vì lý do gì, Lạc Yên vô thức rơi nước mắt. Cô khóc, Âu Dực cuối cùng cũng dần bình tĩnh lại, anh ngậy người ra một lúc rồi chôn đầu vào hõm vai cô.

"Âu Dực, anh làm sao thế..." Lạc Yên được anh buông tha cho đôi môi, cô há miệng thở dốc, yếu ớt nói từng chữ.

"Em và Mạc Khắc từng hẹn hò sao?" Âu Dực thì thào.

Anh không biết bản thân bị gì nữa, rõ ràng đã điều tra kỹ càng, rõ ràng đã chắc chắn Lạc Yên không có cảm giác gì với Mạc Khắc nhưng anh lại không nhịn được mà lo lắng, sợ cô vì con trai mà thay đổi quyết định.

Lạc Yên nghe anh hỏi xong thì ngẩn người, hồi lâu sau mới khó khăn trả lời:

"Mạc Khắc là bạn của em, anh ấy đã giúp em rất nhiều, nhưng anh đừng nghe Nhất Tiêu nói bậy, Mạc Khắc không hề có ý kia đối với em, anh ấy đối với em rất tốt nhưng em biết anh ấy chỉ xem em là bạn."

"Âu Dực, anh vì chuyện này nên mới..." Cô có chút không dám tin hỏi lại.

Âu Dực khẽ gật đầu thừa nhận, chính anh cũng không ngờ anh lại vì chuyện này mà mất lý trí, phải biết vừa nãy anh không hề muốn làm thế này, anh muốn đưa cô lên phòng rồi đóng cửa hỏi về cô và Mạc Khắc chứ không phải đặt cô lên giường rồi điên cuồng cướp đoạt đôi môi mê người đó.

Lạc Yên cảm thấy bản thân như đang lạc vào cơn mơ, không nghĩ đến người như Âu Dực cũng sẽ có lúc ăn giấm chỉ vì lời nói trong lúc vô tình của con trai.

Lạc Yên bắt đắ dĩ rừ mắt nhìn anh, đến bây giờ cô vẫn cảm thấy anh thật ấu trĩ, hoàn toàn không giống với hình tượng lạnh lùng lãnh khốc trước kia chút nào.

Nhìn anh vẫn còn chưa yên tâm, cô chỉ có thể giải thích lần nữa: "Âu Dực, em và Mạc Khắc là bạn bè, cũng giống như em, anh ấy thật sự

xem em là bạn, hoàn toàn không có tình cảm nam nữ, em là người trong cuộc nên hiểu rất rõ."

Trong lòng Âu Dực thầm bĩu môi, Tiểu Lạc đúng là ngây thơ, ý đồ của tên họ Mạc kia bất cứ ai nhìn vào đều hiểu, cũng chỉ có cô chậm chạp không hiểu rõ tình cảm của hắn.

Nhưng không khí bây giờ rất tốt, anh thích Lạc Yên nhẫn nại giải thích cho anh như thế này, anh không muốn tiếp tục tranh cãi, chỉ có thể nói: "Vậy sau này em không thể quá thân thiết với hắn, nếu không tôi sẽ buồn..."

Lạc Yên buồn cười, không từ chối cũng không đồng ý, cô nhăn mặt: "Trước tiên anh xuống khỏi người em đi, anh nặng chết đi được."

Âu Dực nhìn cô bằng ánh mắt ủy khuất, giọng nói như đang...! làm nũng: "Tiểu Lạc, anh muốn..."

"Hả?" Lạc Yên không hiểu gì.

"Em không cảm nhận được gì sao?" Âu Dực ngẩng đầu khỏi hõm vai nhìn cô.

Lạc Yên trả lời trong vô thức: "Cảm nhận được gì...! Khoan đã, Âu Dực, anh!"

Cảm giác cứng rắn nóng hổi truyền từ người đàn ông sang bụng dưới, Lạc Yên cuối cùng cũng hiểu Âu Dực đang muốn gì.

Anh muốn làm tình..

Chương 88: 88: Người Đàn Ông Kim Cương

Âu Dực ngược mắt nhìn cô: "Tiểu Lạc, được không?"

Ánh mắt anh chăm chú, giọng nói trầm thấp như thể đang khẩn cầu cô đồng ý khiến Lạc Yên vô thức gật đầu, chờ đến khi cảm nhận được quần áo trên người bị lột sạch, cô mới biết bản thân vừa đồng ý điều gì.

Trời ạ! Cô thế mà lại không tỉnh táo đồng ý yêu cầu này của anh! Lạc Yên vừa định mở miệng từ chối, Âu Dực đang cắn mút bầu ngực cô như đọc được suy nghĩ của cô, ngẩng đầu trầm giọng: "Tiểu Lạc, muộn rồi em à."

Lạc Yên ngây ra, còn chưa kịp phản ứng thì hạ thân truyền đến cảm giác lạnh lẽo, bàn tay thô ráp của người đàn ông đang thuận lợi mò đến nơi tư mật.

"Không...!Không được chạm vào...!Chỗ đó..." Lạc Yên nức nở nói không thành câu.

Tay Âu Dực đi sâu vào bên trong, nhẹ nhàng khuấy đảo một vòng, Lạc Yên khóc nức lên, cô nghiêng đầu nhìn cửa phòng còn chưa chốt lại, chỉ có thể cố gắng khống chế để bản thân không phát ra tiếng kêu quá xấu hổ.

Không giống như lần ân ái vào 5 năm trước, lần này kĩ thuật của Âu Dực rất tốt, ngón tay điêu luyện đi sâu vào bên trong cơ thể, lúc mạnh lúc nhẹ đem đến khoái cảm kinh người.

Dưới sự tận tình phục vụ của anh, Lạc Yên cảm thấy bản thân như đi vào vùng đất mới, cô muốn dừng chuyện này lại nhưng cơ thể lại cứ vận vẹo, càng không muốn kết thúc, lời nói ra cũng hoàn toàn không nằm trong phạm vi khống chế của cô.

"Ừm...!Âu Dực, sâu...quá..."

Âu Dực cười khẽ một tiếng, tốc độ càng thêm nhanh nhẹn, Lạc Yên

vô thức bật ra tiếng rên vũ mị.

"Reng...!reng..."

Tiếng chuông điện thoại bất ngờ vang lên, Lạc Yên đang bị Âu Dực dẫn dắt bỗng nhiên choàng tỉnh, đôi mắt cô mở to nhìn xuống hạ th.ân mình.

"..."

Cả hai người đều im lặng.

"Mặc kệ đi, chúng ta tiếp tục." Âu Dực là người đầu tiên lên tiếng sau tiếng chuông điện thoại xấu hổ, trong giọng nói của anh không khó để nghe ra sự bức bối.

Cũng đúng, đang lúc như thế này lại bị tiếng chuông điện thoại phá hỏng, là ai cũng không chịu được.

Lạc Yên không để ý đến lời nói của anh, trực tiếp nói: "Âu Dực, rút tay ra để em nghe điện thoại."

Âu Dực rất không hài lòng, thanh âm ủy khuất: "Em...!bây giờ đã thế này rồi, em còn muốn tôi rút ra à?"

Thái độ Lạc Yên không xoay chuyển: "Không được, sau khi về nước, rất ít người có được số điện thoại của em, hẳn là quan trọng lắm..."

Ngón tay Âu Dực lại chuyển động, giọng nói như muốn dụ dỗ: "Thật sự...!không được sao..."

Lạc Yên vốn tưởng mọi chuyện đơn giản, nào ngờ anh lại khó chơi như vậy, còn...!còn mặt dày không biết xấu hổ mà tiếp tục kíc.h thích cô.

Biết rằng cứng không được, Lạc Yên chỉ có thể mềm mỏng: "Âu Dực, anh rút tay ra đi, em nghe điện thoại xong chúng ta sẽ...!tiếp tục..." Nói xong hai chữ cuối cùng, tai Lạc Yên đỏ bừng lên, hiện tại đang là ban ngày nên Âu Dực có thể thấy rất rõ ràng.

Anh làm ra vẻ suy tư một lúc, sau đó vẻ mặt miễn cưỡng đồng ý: "Được rồi, cho em một phút."

"Anh..." Lạc Yên tức muốn nổ đom đóm mắt, một phút làm sao mà đủ? Chuông điện thoại đã tắt, người ta gọi lại lần hai rồi kia kìa!

Âu Dực nhượng mày: "Hửm? Em có ý kiến gì sao? Hay là một phút quá nhiều? Vậy thì 30 giây nhé." Trong giọng nói tràn ngập uy hiếp.

"Anh...!Đồ vô liêm sỉ! Một phút thì một phút!"

Cuối cùng, Lạc Yên chỉ có thể nén tức giận thoả hiệp, ai bảo tay của

người đàn ông còn đang càn quấy bên trong cơ thể cô cơ chứ.

Âu Dực hài lòng rút tay ra, còn không quên ấn mạnh một cái khiến Lạc Yên rên khẽ.

Cô trừng mắt nhìn anh, vớ lấy chiếc điện thoại đang reo ở trên tủ đầu giường, vì đang không tiện nên cũng không nhìn số điện thoại:

"Alo, có chuyện gì vậy?"

Bên kia vang lên một giọng nữ quen thuộc: "Chị Lạc Yên, em đến nhà hàng ngày hôm đó rồi, chị đến chưa?"

Lạc Yên giật bản mình, bây giờ cô mới nhớ ra cô có hẹn với Lâm Y Y.

Cô liếc mắt trừng Âu Dực một cái, trong lòng thầm xin lỗi vì đã để Lâm Y Y đợi lâu, một bên gấp gấp đi đến tủ quần áo chọn đồ, một bên không ngừng xin lỗi Lâm Y Y: "Y Y, em đợi chị một chút, chị sẽ đến ngay trong vòng 15 phút."

Lâm Y Y tỏ vẻ không có vấn đề gì: "Được ạ."

Lạc Yên vội vàng tắt điện thoại, mặc kệ ánh mắt bức bối của Âu Dực mà vọt thẳng vào phòng tắm.

"..." Âu Dực chẳng biết nói gì hơn, chẳng phải cô nói rằng sau cuộc điện thoại sẽ tiếp tục làm chuyện hồi nãy sao? Sao bây giờ lại xuất hiện một cuộc hẹn không biết rõ từ đâu ra thế này?

Âu Dực cảm thấy khó chịu vô cùng, đặc biệt là khi Lạc Yên mái tóc ướt nhẹ mặc bộ váy chỉnh tề đi ra, giọt nước còn đọng lại trên trán trượt dọc xuống theo chiếc mũi thon gọn, cuối cùng mất hút trong xương quai xanh mảnh mai tinh xảo.

Lạc Yên cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng rõ ràng của anh, lúc này mới nhớ ra lời hứa vừa nãy của mình, trong lòng bỗng chốc phiền muộn, trời ạ, vừa nãy cô hứa cái gì thế này...

Âu Dực chắc chắn sẽ không bỏ qua, Lạc Yên biết, nhưng bây giờ cô đã có hẹn nên cô buộc phải không giữ lời hứa rồi.

"Âu Dực, bây giờ em bận rồi, em có hẹn với người ta, chuyện đó...!chúng ta để sau có được không?"

Âu Dực rất muốn cự tuyệt, cuối cùng anh vẫn không chống lại được ánh mắt tràn ngập mong đợi của cô, chỉ có thể nhíu mày, khó chịu trả lời: "Được rồi, lần sau tôi nhất định sẽ không tha cho em!"

Có được câu đồng ý của anh, Lạc Yên thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng không quá xem trọng lời uy hiếp của anh, chờ đến một đêm trăng thanh gió mát nào đó của sau này, cô mới thật sự hối hận. Sớm biết Âu Dực khi ăn chay quá lâu sẽ hoá thân thành tên cầm thú, còn lâu cô mới đưa ra lời hứa như thế này!

Quay trở về hiện tại, sau khi Lạc Yên sấy tóc xong thì chỉ còn lại chưa đến 5 phút, cô đang định nhờ tài xế nhà Âu Dực đưa đi nhưng chân còn chưa bước ra khỏi phòng thì Âu Dực đã kéo tay cô lại.

"Để tôi đưa em đi, tôi không yên tâm về em." Anh nói.

Anh nhất định phải cùng cô đi xem xem kẻ nào to gan đến mức phá hỏng chuyện tốt của hai người.

"Nhưng..." Lạc Yên do dự, anh là chủ tịch tập đoàn Âu thị, công việc hẳn là cao như núi, đưa cô đi đi lại lại thật sự không ảnh hưởng gì sao?

Như hiểu được nỗi băn khoăn trong lòng cô, Âu Dực cười khế: "Dạo gần đây không có Mạc Khắc gây rắc rối, công việc của tôi nhàn hạ hơn nhiều." Anh cũng không nói cho cô biết là anh đang lên kế hoạch thu tóm các sản nghiệp lớn bé của Mạc gia.

Lạc Yên có vẻ rất kinh ngạc: "Anh và Mạc Khắc...?"

Âu Dực cười khế: "Quan hệ của tôi và hắn ta không được tốt lắm."

Lạc Yên trầm mặc một lúc, đến khi xuống tới gara để xe, cô nói:

"Được rồi, chuyện này tạm thời bỏ qua đi, chúng ta cùng đến nhà hàng X."

Cuối cùng cô vẫn chỉ có thể chuyển chủ đề, một bên là một người luôn giúp đỡ cô, một bên là người cô yêu, thật sự rất khó lựa chọn. Cô vẫn không thể...!bỏ mặc một trong hai người.

...

Nhà hàng X.

Lâm Y Y đợi hơn hai mươi phút, ánh mắt liên tục liếc về lối ra vào, khi nhìn thấy chiếc siêu xe Lamborghini đỗ trước nhà hàng, ánh mắt cô ta vụt sáng lên.

Quả nhiên, quả nhiên người đàn ông của Lạc Yên là người đàn ông kim cương có một không hai!

Vốn dĩ cô ta không định ký hợp đồng nghệ sĩ với Lạc Yên, mặc dù những điều khoản trong hợp đồng của Lạc Yên rất có lợi nhưng Lạc

Yên là một người mới chưa từng dẫn dắt bất cứ nghệ sĩ nào, sao cô ta có thể yên tâm giao tiền đồ tương lai của mình cho một người đại diện không có kinh nghiệm?

Chỉ là khi nhìn thấy dòng chữ trên top tìm kiếm, dòng chữ "Âu tổng công phu nhân", cô ta nhấn vào thì phát hiện người đại diện mà cô ta cho rằng không có kinh nghiệm lại là phu nhân của Âu Dục, hơn nữa có vẻ như Âu Dục rất cưng chiều phu nhân của mình.

Lòng cô ta bắt đầu nổi lên ý xấu, cô ta để ý người đàn ông Âu Dục này đã lâu, từ hai năm trước, khi đọc một bài báo về việc anh là người đàn ông ở nước Z duy nhất lọt vào top 5 tỷ phú giàu có nhất thế giới, cô ta đã muốn trở thành người của Âu Dục, dù chỉ là tình nhân cũng được.

Lúc đó cô ta điên cuồng tìm hiểu về Âu Dục, biết được anh đã có vợ, cô ta vẫn không chết tâm, dù sao thì trên đời này có được mấy người đàn ông một lòng một dạ với một người phụ nữ chứ? Đặc biệt Âu Dục còn xuất sắc như vậy.

Cô ta tìm đủ mọi cách để gặp Âu Dục, nhưng tầng lớp của bọn họ cách nhau quá xa, địa vị của Âu Dục, người như cô ta vĩnh viễn không có cơ hội gặp gỡ, cô ta hao tâm tìm cách trà trộn vào một bữa tiệc xa hoa vì nghe nói chủ nhân bữa tiệc có gửi thiệp mời cho Âu Dục, cô ta chờ đợi đến đêm muộn mới biết, loại tiệc tùng thấp kém như thế này Âu Dục không bao giờ đặt chân đến.

Cũng từ lúc đó, lòng cô ta hiểu rõ, cô ta và Âu Dục giống như hai đường thẳng song song, mãi mãi không thể chạm tới nhau được. Nhưng cô ta vẫn muốn trở thành người của Âu Dục, qua tìm hiểu, cô ta biết được để có thể gặp Âu Dục, một người không gia thế như cô ta chỉ có thể tiến vào giới giải trí để nâng cao giá trị bản thân.

Chỉ ôm tâm lý may mắn, thật sự không ngờ lại may mắn đến mức được hợp tác với phu nhân của Âu Dục, như vậy chẳng phải kế hoạch của cô ta sẽ dễ dàng hơn sao?

Lâm Y Y nghĩ thì rất hay, nhưng khi nhìn thấy người đàn ông tuấn tú ôm eo Lạc Yên bước vào nhà hàng, cô ta mới bắt đầu cảm nhận được việc mình muốn làm khó đến mức nào.

Chưa nói đến ánh mắt cưng chiều của Âu Dục dành cho Lạc Yên, chỉ riêng khuôn mặt và dáng người đó của Lạc Yên, cô ta đã không

thể vượt qua được.

Lúc trước không để ý kĩ bởi vì Lạc Yên bị khẩu trang lại đeo kính râm, lúc tháo khẩu trang ra vẫn còn kính râm nên ngũ quan không bộc lộ rõ ràng, nhưng bây giờ nhìn kĩ mới thấy, xét khuôn mặt hay dáng người thì Lạc Yên đều ăn đứt cô ta!

Lâm Y Y nghiêng răng nhìn hai người bước đến gần, trong lòng cô ta cảm thấy chua chát, nhất định là Lạc Yên này cố ý, cố ý khoe chồng, cố ý show ân ái ở trước mặt cô ta.

Sắc mặt Lâm Y Y không được tốt, đến khi nghe thấy giọng nói của Lạc Yên, cô ta mới gượng gạo nở nụ cười rồi điều chỉnh lại biểu cảm khuôn mặt.

"Y Y, đợi lâu không? Xin lỗi, chị có chút việc bận nên không đến đúng giờ được."

Âu Dực ngồi bên cạnh mặt lạnh không nói gì, bên dưới lại âm thầm cử động ngón tay néo eo Lạc Yên.

"Không sao đâu, em quen rồi." Lâm Y Y rũ mắt, giọng nói yếu ớt khiến người ta sinh lòng thương xót, ý đồ của cô ta là từ nhỏ cô ta đã quen chịu khổ, đã quen chờ đợi.

Lâm Y Y âm thầm liếc mắt, cứ tưởng Âu Dực sẽ cảm thấy thương xót, không ngờ anh không chút để ý, dường như lời cô ta nói chẳng lọt nổi vào tai anh.

Ngược lại, người đồng cảm là Lạc Yên, nghe thấy Lâm Y Y nói vậy, cô tỏ vẻ càng cảm thấy áy náy, liên tục xin lỗi: "Em đừng để bụng nhé, hôm nay có vài việc làm chị trễ nải, lần sau sẽ không để em đợi nữa."

Lâm Y Y cúi đầu nhếch môi, sau khi ngẩng đầu, vẻ mặt vẫn đáng thương như cũ: "Không có gì đâu chị, chuyện hợp đồng..."

Nhắc đến chuyện ký hợp đồng, Lạc Yên lập tức lôi từ trong cặp tài liệu ra một bản hợp đồng, nói: "Đây là bản hợp đồng chính thức, em kiểm tra lại đi, không có vấn đề gì nữa thì chúng ta hợp tác."

Lâm Y Y nhận lấy bản hợp đồng xem kĩ một lượt, sau đó đặt bút kí, vẫn không quên nhoèn miệng cười: "Hợp tác vui vẻ, sau này em phải nhờ chị rồi."

Lạc Yên cười cười, hai người bàn bạc một lúc, trong suốt quá trình, Lâm Y Y không ngừng đong đưa ánh mắt với Âu Dực, nhưng kết quả

trăm lần đều như một, anh chẳng thèm nhìn lại lấy một cái..

Chương 89: 89: Kế Hoạch Giết Người

Không còn cách nào khác, Lâm Y Y chỉ có thể kiếm có bỏ đi: "Chị Lạc Yên, hôm nay em còn có hẹn, em trở về trước nhé."

Lạc Yên vui vẻ gật đầu, Lâm Y Y luyến tiếc nhìn Âu Dực lần cuối, sau đó cầm túi xách rời đi.

Trên bàn ăn chỉ còn lại hai người Âu Dực và Lạc Yên, chờ Lâm Y Y hoàn toàn rời khỏi tầm mắt, Âu Dực liền bắt đầu cáo trạng: "Tiểu Lạc, vừa nãy cô ta cứ đưa mắt nhìn tôi thôi..."

Lạc Yên ghét bỏ nhìn anh một cái, giọng nói bình thản: "Mắt em không có vấn đề, đương nhiên em nhìn rõ ý đồ của cô ta."

Âu Dực không ngờ cô lại phát hiện ra, tức khắc càng thêm ủy khuất, không có liêm sỉ nói: "Tiểu Lạc, em không sợ chồng em bị người khác để ý à?"

Lạc Yên vừa ra hiệu cho nhân viên nhà hàng đến thanh toán tiền, vừa nói: "Em lại không sợ, Nhất Tiêu không chỉ coi mình anh là ba ba, so với anh thì nó còn thân thiết với Mạc Khắc hơn...! Ừm..." Lạc Yên còn chưa nói xong, đôi môi đã bị anh chặn lại.

"Ừm..."

Cô gấp gấp đẩy anh ra, cảm nhận được ánh mắt của những bàn ăn xung quanh phóng đến, hai má cô đỏ bừng:

"Âu Dực, bây giờ là ban ngày, đây còn là ở nhà hàng!"

Âu Dực rất bất mãn: "Em không muốn để bọn họ biết em là của tôi sao?"

Lạc Yên cạn lời: "Nếu anh thật sự muốn cả thế giới đều biết chúng ta là vợ chồng thì tổ chức đám cưới lần nữa đi, em hết cách với anh rồi!"

Lạc Yên vốn chỉ nói đùa, nhưng không ngờ Âu Dực nghe xong lại thật sự trầm ngâm suy nghĩ, dường như anh đang cân nhắc đến những lời vừa rồi của cô.

Lạc Yên thấy anh như vậy thì hơi sửng lại, cô chỉ nói đùa, không phải anh xem là thật đó chứ...

Có khả năng lắm!

Lạc Yên nhìn anh, cuối cùng lựa chọn giải thích: "Âu Dực, em chỉ đùa thôi, anh đừng làm thật đấy nhé!"

Âu Dực nhìn cô bằng ánh mắt đầy tiếc nuối, anh thở dài: "Thật tiếc...!anh muốn tổ chức hôn lễ lần nữa."

Lạc Yên giật giật khoé môi, hoá ra Âu Dực thật sự cân nhắc lời cô, đúng là...!cũng may mà cô giải thích kịp.

Sự việc vừa qua như một khúc nhạc đệm, cũng không ảnh hưởng nhiều đến cả hai, sau khi thanh toán xong thì Lạc Yên và Âu Dực cùng ra đến nơi đỗ xe rồi cùng nhau trở về.

Ba tháng sau.

"Y Y, trải qua ba tháng thử nghiệm, chị nhận thấy em rất xuất sắc, vai nữ phụ trong bộ phim thần tượng mà chị nhận cho em, em đã hoàn thành rất tốt, hiện tại công chúng rất hài lòng với em."

Trên bàn ăn, Lạc Yên ngồi đối diện với Lâm Y Y, phổ cập tình hình ba tháng qua cho Lâm Y Y nghe.

Lâm Y Y ngồi nghe chăm chú, khẽ gật đầu ngoan ngoãn: "Vậy tiếp theo em phải làm gì, có cần nhận quảng cáo không chị?"

Lạc Yên cười nhẹ: "Không cần đâu, danh tiếng của em vừa lên, vẫn chưa có nhiều fan hâm mộ thật sự, nếu nhận quảng cáo ngay lập tức sẽ không được lòng công chúng, trước tiên chị đưa kịch bản cho em trước, em xem thử rồi cân nhắc đến việc nhận vai nữ chính trong bộ phim "Gió Lạnh" đi."

Lâm Y Y không có vấn đề gì, bất kể Lạc Yên nói gì cô ta đều im lặng nghe theo, một chút ý kiến cũng không có.

Nhưng Lạc Yên biết cô gái này đang để ý chồng cô, chỉ là hiện tại cô ta chưa có động tĩnh gì nên Lạc Yên vẫn mắt nhắm mắt mở cho qua để hai người có thể tiếp tục hợp tác.

Nhìn biểu hiện của Lâm Y Y, có vẻ như cô ta không còn ý đồ gì nữa...!Lạc Yên đoán là như vậy, cô cũng thoáng yên tâm.

Hai người bàn giao công việc một lúc, sau đó tạm biệt rồi rời đi, sau khi bóng dáng Lạc Yên khuất khỏi tầm mắt, Lâm Y Y hơi siết chặt bàn tay lại.

Thật chậm trễ, theo kế hoạch của cô ta thì trong vòng một tháng cô ta sẽ có được lòng thương cảm của Âu Dực, bởi vì cô ta nỗ lực cố gắng như vậy, nhưng ba tháng trôi qua cô ta vẫn chưa gặp lại Âu Dực lần thứ hai.

Có bức bối không cơ chứ? Lâm Y Y cảm giác kiên nhẫn của cô ta đã sắp cạn kiệt rồi.

Nhìn bóng dáng chiếc xe mất hút, Lâm Y Y khẽ hừ một tiếng rồi quay người bước đi, khoảnh khắc quay người, cô ta đụng phải một người phụ nữ.

Lâm Y Y ngẩng đầu lên, còn chưa kịp buông lời mắng đối phương thì cô ta đã sửng sờ, bởi vì khuôn mặt của người phụ nữ này có điểm giống Lạc Yên đến bảy phần.

Lâm Y Y còn đang ngơ ngác, đối phương đã ồm ọ lên tiếng: "Chào Y Y nha, tiểu minh tinh mới nổi, tôi là tiền bối của cô - Lạc Mạn."

Lâm Y Y cố gắng lục tìm cái tên này trong ký ức, hai phút sau mới nhớ ra, Lạc Mạn là tên của một diễn viên đóng phim người lớn nhiều anti fan nhất hiện nay.

Tức khắc, Lâm Y Y liền cảnh giác: "Chị muốn làm gì!"

Lạc Mạn vuốt tóc, cong môi cười quyến rũ: "Nào, em gái, đừng ghét bỏ chị như vậy chứ, chị chỉ muốn mời em cùng hợp tác thôi mà."

"Hợp tác?" Lâm Y Y hơi tò mò hỏi lại.

"Đúng vậy, hợp tác cùng nhau hủy hoại Lạc Yên." Lạc Mạn cười càng tươi trả lời, vẻ âm u trong đáy mắt cô ta khiến Lâm Y Y rùng mình.

"Hủy hoại Lạc Yên...!Chị có ý gì, chị đừng dụ dỗ tôi, Lạc Yên là người đại diện của tôi, sao tôi có thể giúp chị hãm hại chị ấy được chứ!"

Lâm Y Y nghi ngờ Lạc Mạn có mục đích không tốt, lập tức từ chối.

Lạc Mạn không để ý đến lời từ chối của Lâm Y Y, vẫn tiếp tục thuyết phục: "Nào, đừng dứt khoát vậy chứ, trước mặt chị em không cần phải giả vờ thanh cao, chẳng phải em muốn có được Âu Dực sao? Nếu em đồng ý hợp tác, chị sẽ giúp em một tay."

Lâm Y Y không ngờ người phụ nữ này lại biết hết những suy nghĩ trong lòng cô ta, cô ta hơi dao động: "Giúp tôi...!Chị giúp tôi như thế nào?"

Lạc Mạn nhếch môi ghé sát lại gần, nói vào tai Lâm Y Y: "Rất đơn

giản, sắp tới em nhận một bộ phim phải không? Em chỉ cần làm thế này...!thế này..."

Lâm Y Y nghe xong lời Lạc Mạn nói thì giật nảy mình, lùi người về phía sau: "Không được! Như vậy là phạm pháp!"

Lạc Mạn che miệng bật cười: "Em nghĩ rằng em có thể quang minh chính đại cướp được Âu Dực ư? Muốn có được tất cả, em phải liều mạng một lần."

"Không được...!Tôi không thể làm như thế...!Nếu như, nếu như bị phát hiện..." Giọng Lâm Y Y run run, có thể thấy được cô ta thật sự sợ hãi.

Lạc Mạn rất không hài lòng với phản ứng này của Lâm Y Y, có điều cô ta vẫn không từ bỏ, tiếp tục dụ dỗ: "Y Y, nghe lời chị, chỉ khi Lạc Yên chết đi thì em mới có cơ hội, em phải suy tính thiệt hơn thật kĩ!"

Lâm Y Y vẫn còn run rẩy: "Chị chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ..."

Lạc Mạn buông lời hứa hẹn: "Chắc chắn sẽ không để em phải liên lụy."

Lâm Y Y cuối cùng cũng đưa ra quyết định: "Vây...!vây tôi đồng ý làm theo lời chị nói."

Lạc Mạn có được đáp án mà mình mong muốn thì vui vẻ nở nụ cười, cô ta căn dặn Lâm Y Y một lúc, đưa cho Lâm Y Y một gói bột thuốc màu trắng rồi xoay người bước đi.

Cùng lúc đó, ở biệt thự nhà Âu Dực.

Trên bàn ăn, Lạc Yên và Âu Dực ngồi cạnh nhau, đối diện hai người là Lạc Nhất Tiêu với vẻ mặt lạnh lùng của một ông cụ non.

Cậu nhìn ba ba đang gấp thức ăn cho mẹ mình, biểu cảm khó chịu ra mặt, âm dương quái khí nói một câu:

"Ba, ba để yên cho mẹ ăn đi, không cần phải ngày nào cũng gấp thức ăn cho mẹ đâu."

Âu Dực không thèm để ý đến cậu nhóc, vẫn tiếp tục gấp thức ăn cho Lạc Yên, thấy cô đỏ mặt còn vô tội tỏ vẻ quan tâm hỏi một câu: "Tiểu Lạc, em sốt sao?"

Lạc Yên liếc mắt trừng anh, trong lòng thầm mắng người đàn ông này không biết xấu hổ, ngay trước mặt con trai lại dám rài "cơm tró",

còn mặt dày hỏi cô có sốt hay không.

Âu Dực biết trong lòng Lạc Yên đang thầm mắng mình, anh cong môi cười gợt đòn, cố tình hỏi lại một lần nữa: "Tiểu Lạc, sao hai má em đỏ như vậy, có cần đến bệnh viện không?"

Lạc Yên quả thật không chịu nổi nữa: "Âu Dực, anh câm miệng! Đến bệnh viện cái đầu anh!"

Âu Dực thấy cô sắp phát hoả, cuối cùng cũng biết điều dừng lại, khoẻ môi anh vẫn còn mang theo ý cười, anh nhìn khuôn mặt cau có của cậu con trai đang ngồi đối diện, suy nghĩ một lúc rồi không tình nguyện gấp cho cậu một cọng rau, còn không quên diễn vai ân cần của một người cha:

"Nhất Tiêu, con cũng ăn đi cho nhanh lớn."

Lạc Yên ngồi bên cạnh chỉ biết câm nín, nếu không phải cọng rau trên đĩa anh quá mức mảnh mai, dựa vào ánh mắt hiền từ kia, có lẽ cô cũng tin là anh gấp thức ăn cho con trai thật.

Mà Lạc Nhất Tiêu ngồi bên cạnh, trong đầu chỉ còn lại hai từ: bì ổi! Cứ như vậy, một nhà ba người trong bầu không khí rộn ràng ăn hết bữa tối, sau khi ăn xong, Lạc Yên theo thói quen đem bát đĩa đến bồn rửa bát.

Lạc Nhất Tiêu và Âu Dực ngồi trên bàn ăn, khi Lạc Yên vừa rời khỏi phòng khách, Âu Dực lập tức lạnh mặt xuống, Lạc Nhất Tiêu cũng thu lại nét tinh nghịch, không khí giữa hai cha con bây giờ giống như kẻ địch.

Nhân lúc Lạc Yên không có ở đây, Âu Dực cất giọng dụ dỗ: "Nhất Tiêu, con phải hiểu là ba và mẹ cần không gian riêng tư, sau này con không nên cứ dính lấy mẹ như thế hiểu không?"

Lạc Nhất Tiêu bĩu môi: "Ba không nghe người ta nói sao, trẻ con cần ở bên mẹ mình nhiều hơn, con chỉ mới năm tuổi, con cũng là trẻ con."

Âu Dực nhìn Lạc Nhất Tiêu bằng ánh mắt uy hiếp, Lạc Nhất Tiêu cũng không chịu thua kém, thừa hưởng khí chất từ anh, cậu cũng mở to mắt nhìn lại.

Hai cha con cứ thế bốn mắt nhìn nhau, đến khi Lạc Yên đi từ phòng bếp vào thì bắt gặp cảnh tượng này, cô đưa tay đỡ trán, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ.

Trời ạ...!Biết bao giờ hai con người này mới thôi ấu trĩ đây? Người ngoài nhìn vào còn tưởng là kẻ địch.

Lạc Yên bất lực, giống như những ngày khác, cô chỉ có thể đứng ra: "Được rồi, Âu Dực, anh có thấy xấu hổ không? Lại đi chấp nhất với một đứa bé năm tuổi, em thật sự hết nói nổi anh rồi!"

Lạc Nhất Tiêu nghe xong lời cô nói, đôi mắt bực bội lập tức vụt sáng lên rồi nhìn sang phía Âu Dực như muốn nói rằng cậu vẫn được mẹ thiên vị.

Mặt Âu Dực đen như đít nồi, anh ghen tị chết rồi! Ngày nào vợ anh cũng đứng về phía thằng nhóc này!

Nhưng cuối cùng, Âu Dực chỉ có thể chịu thua, hậm hực cùng Lạc Yên đi lên phòng.

Anh tự an ủi bản thân ở trong lòng, không sao, dù vợ anh thiên vị con trai nhưng người được ngủ cùng phòng với cô vẫn là anh, như vậy đã rất tốt rồi.

Nghĩ như thế, Âu Dực cảm thấy cũng đỡ ghen ghét với con trai hơn phần nào, anh nhìn theo dáng người mảnh mai của Lạc Yên, ý cười trong mắt càng thêm rõ ràng, hai người cứ như vậy đi lên phòng ngủ. Bước vào phòng, Âu Dực ôm lấy cô từ phía sau, đầu dụi dụi vào cổ cô với ý đồ "đòi nợ", Lạc Yên lại không thèm đếm xỉa đến anh, cô đẩy nhẹ anh ra, một lời cũng không nói, chuyên tâm nghiên cứu kịch bản mới.

Đối với sự hời hợt của cô, Âu Dực rất bất mãn, anh nhíu mày tỏ vẻ không cam lòng: "Tiểu Lạc, em còn chưa trả nợ tôi đâu..."

Lạc Yên nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt cô dần dần di chuyển xuống, nhìn thấy nơi đang góc cao đầu của Âu Dực, cô khẽ thở dài: "Âu Dực, hôm nay không được rồi, ngày mai em có chuyến bay đến thành phố M, Lâm Y Y quay phim ở đó, hôm nay là ngày đầu tiên cô ấy đóng vai chính nên em phải đến hỗ trợ cô ấy."

"Lâm Y Y gì đó còn quan trọng hơn cả tôi sao?" Âu Dực ủy khuất nói.

Lạc Yên giật giật khóe môi giải thích: "Không phải đâu, chỉ là cô ấy không có kinh nghiệm, còn cần em hướng dẫn."

"Vậy để ngày mai tôi đi cùng em, dùng trực thăng riêng sẽ tốt hơn đi máy bay rất nhiều." Âu Dực cân nhắc một lúc rồi nói.

"Không được!" Lạc Yên nghe xong, không chút do dự lập tức từ chối. Dùng trực thăng riêng ư? Có mà cô muốn gây chú ý đến toàn bộ

thành phố M mới đồng ý đề nghị điên rồ này..

Chương 90: 90: Cháy Rồi!

Âu Dực thấy cô từ chối không chần chừ, vẻ mặt tiếc nuối: "Sao lại không được chứ, tôi cũng có công việc cần xử lý ở thành phố M mà..."

Dù sao thì Mạc Khắc cũng đã trở về từ một tuần trước, anh và hấn đang âm thầm đấu đá nhau ở trong tối đến sứt đầu mẻ trán, kế hoạch thâm tóm sản nghiệp nhà họ Mạc của anh cũng sắp thành công, chỉ còn lại công ty mẹ ở thành phố M.

Mạc Khắc đang cố hết sức bảo vệ công ty mẹ đó, anh muốn nhân chuyển đi này thăm dò tình hình rồi thâm tóm toàn bộ tập đoàn Mạc thị.

Mạc Khắc có sức uy hiếp rất lớn, tạm thời anh chưa thể động đến thế lực ngầm của hấn, nhưng có thể triệt tiêu con đường kiếm tiền không phạm pháp của hấn.

Sau này mất đi công ty, Mạc Khắc sẽ dễ dàng lộ điểm yếu, anh cũng tiện hành động hơn.

Với lại nếu anh đến trường quay cùng Lạc Yên, đám ảnh đế và diễn viên nam trẻ tuổi sẽ không có cơ hội đến trước mặt vợ anh nháy nhót.

Lạc Yên không biết những suy tính trong lòng anh, thấy anh vẫn cố chấp muốn đi cùng cô, cô nhất quyết không đồng ý.

"Không được, em không muốn gây chú ý, tốt nhất là anh cứ làm công việc của mình đi."

Cuối cùng không thuyết phục được cô, Âu Dực chỉ có thể tiếc nuối thờ dài.

Trên đời này có người chồng nào đáng thương hơn anh nữa không? Không được bum ba là bum với vợ, không được vợ thiên vị, không được con trai yêu quý, bây giờ anh chỉ muốn ở bên vợ mình cũng bị

cô từ chối một cách vô tình.

Âu Dực nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy thật ảm ức, nhìn Lạc Yên đang chuyên tâm đọc kịch bản mới, ánh mắt anh chợt loé sáng lên.

Âu Dực thầm nghĩ, nếu Lạc Yên không đồng ý cùng anh đến đoàn làm phim, vậy thì chờ cô đi trước rồi anh theo sau là được rồi.

Đến khi anh bất ngờ xuất hiện trước mắt cô ở đoàn làm phim, hẳn là cô sẽ bất ngờ lắm đây!

Âu Dực âm thầm lên kế hoạch, Lạc Yên ngồi ở một góc không xa chẳng hề hay biết gì, sau khi đọc kịch bản đến khuya, cô mệt mỏi lên giường đi ngủ, để lại Âu Dực khó chịu nằm một bên với thằng em mãi không chịu xuống của mình.

...

8 giờ sáng hôm sau.

Lạc Yên theo như lời hẹn ra đến sân bay chờ Lâm Y Y, khi cô đến nơi đã nhìn thấy Lâm Y Y cúi đầu đứng đợi ở một góc tường.

Không biết hôm nay làm sao mà khi nhìn thấy cô, Lâm Y Y vốn luôn im lặng lại nở nụ cười gượng gạo, chủ động chào hỏi cô.

"Chị Lạc Yên, chị ăn gì chưa?"

Lạc Yên thấy khó hiểu với thái độ khác thường này của Lâm Y Y, cô lấy làm lạ nói: "Chị ăn rồi, có chuyện gì vậy?"

Lâm Y Y mất tự nhiên trả lời: "Không có gì...!em...!đúng rồi, đến giờ máy bay cất cánh, chúng ta đi thôi."

Lạc Yên cái hiểu cá không gật đầu, đến khi lên máy bay vẫn không hiểu hôm nay Lâm Y Y bị làm sao.

Lâm Y Y ngồi bên cạnh, lòng bàn tay cô ta toát đầy mồ hôi lạnh, đầu óc hỗn loạn không ngừng suy nghĩ về những gì cô ta và Lạc Mạn đã bàn bạc với nhau vào ngày hôm qua.

Vài tiếng nữa thôi, cô ta sẽ phải làm một việc mà chính cô ta vẫn chưa thể chấp nhận được.

Lâm Y Y tự trấn an bản thân, không sao, Lạc Mạn nói đúng, cô ta cần phải liều lĩnh và tàn nhẫn hơn, không nên lương thiện như trước đây nữa.

Kẻ mạnh làm vua, cô ta dùng thủ đoạn kia cũng không tính là quá tàn nhẫn, cô ta không có lỗi.

Lâm Y Y tự thôi miên chính mình một lúc, cuối cùng cũng hạ quyết tâm ra tay.

Sau hôm nay, Lạc Yên sẽ không còn trên đời này nữa, Âu Dục sẽ nhìn đến cô ta.

...

Một tiếng sau.

Máy bay hạ cánh ở sân bay, đạo diễn của đoàn làm phim đích thân đến đón Lạc Yên và Lâm Y Y.

Lạc Yên hơi kinh ngạc, ban đầu cô không hề hẹn với đạo diễn, không ngờ ông ấy lại tận tâm như vậy.

Lạc Yên không hề biết rằng ở lúc cô không thấy, Âu Dục đã đầu tư cho đoàn phim một số tiền lớn để ông ta chiếu cố cô hơn, cũng nhờ vậy mà đạo diễn mới phấn khởi lặn lội lái xe hơn 20km đi từ đoàn làm phim đến sân bay chật ních người này đón cô.

Đương nhiên Lạc Yên hoàn toàn không biết những gì Âu Dục đã làm sau lưng cô, nhìn thấy đạo diễn đến, trong lòng cô vô cùng cảm kích, thầm nghĩ ông ta đúng là một người chu đáo, lại dành thời gian đến chỉ dẫn cho cả một diễn viên không danh tiếng như Lâm Y Y và một người đại diện hoạt động độc lập như cô.

Đạo diễn nhìn thấy cô như thể nhìn thấy thần tài, vẻ mặt phấn khởi: "Xin chào, tôi là Vương Sâm, cô có thể gọi tôi là đạo diễn Vương.

Cô là Lạc Yên phải không? Đúng là người đẹp như tên.

Nhanh, nhanh lên xe đi, tôi đưa cô trở về đoàn làm phim."

Đạo diễn Vương rất nhiệt tình khiến Lạc Yên cảm thấy hơi xấu hổ, cô ngại ngừng gật đầu rồi theo chỉ dẫn của đạo diễn Vương, cùng Lâm Y Y đến gần nơi đỗ xe của đạo diễn.

Lâm Y Y nãy giờ đứng bên cạnh, sắc mặt đã tái nhợt, trong lòng nổi lên một cơn ghen tị không rõ ràng.

Cô ta không hiểu vì cái gì mà đạo diễn Vương lại nhiệt tình với một người đại diện không danh không tiếng như Lạc Yên, trong khi cô ta là diễn viên chính của đoàn làm phim mà lại bị đạo diễn Vương xem

như người vô hình.

Lâm Y Y càng nghĩ càng cảm thấy bất công, cô ta vô thức siết chặt bàn tay, hồi lâu sau âm thầm hạ quyết tâm làm một việc gì đó.

Lạc Mạn nói đúng, mục tiêu của cô ta là Âu Dực, để đạt được mục đích thì cô ta cần phải tàn nhẫn hơn nữa, nếu không đừng nói là đàn ông, ngay cả sự nghiệp của cô ta cũng khó mà phát lên nổi.

Lạc Yên đi ở phía trước, hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt độc ác chứa hàng vạn con dao găm của Lâm Y Y, cô ngồi lên xe rồi chờ Lâm Y Y, sau đó ba người cùng xuất phát đi đến đoàn phim.

Cùng lúc đó, ở thành phố A.

Âu Dực đứng trong sân bay riêng của mình, bên cạnh anh là chiếc máy bay tư nhân màu trắng to lớn, Âu Dực nhìn đồng hồ, khi kim đồng hồ điểm đến thời gian thích hợp, anh liền bước lên bậc thang, bắt đầu xuất phát đi đến đoàn phim, đi cùng anh còn có Cố Thanh là người lái máy bay.

Thời gian bay mất tổng cộng 1 tiếng hơn, khi Âu Dực đổ xuống biệt thự riêng của anh ở thành phố H thì đã đến trưa.

Theo như lời Cố Thanh nói thì anh nên ở biệt thự nghỉ ngơi một lát, đợi đến chiều rồi hẵng gặp mặt Lạc Yên, nhưng Âu Dực lại một lòng nôn nóng muốn cho Lạc Yên bất ngờ, vì vậy đã mặc kệ lời khuyên nhủ của Cố Thanh, tự mình lái xe đến đoàn làm phim.

Xe dừng lại trước địa điểm của cảnh quay đầu tiên, khi Âu Dực bước xuống xe, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía anh, có lẽ là do chiếc siêu xe Lamborghini cùng bộ đồ giá trị đến hàng tỷ trên người anh quá mức nổi bật, hơn nữa độ nhận diện của anh rất cao, có lẽ đã nhiều người nhìn ra thân phận của anh.

Dường như anh đã quen với những ánh mắt này, vẫn làm ngơ mọi thứ mà đi thẳng vào bên trong tìm Lạc Yên.

Âu Dực đứng ở trước cửa, liếc mắt tìm kiếm một bóng dáng quen thuộc, nhưng anh còn chưa tìm ra thì bên tai đã vang lên giọng nói của một người phụ nữ.

"Chào...!Chào ngài, ngài...!ngài là Âu Dực phải không ạ?"

Âu Dực nhíu mày quay đầu lại nhìn, phát hiện người vừa nói chuyện với mình là một người phụ nữ tầm tuổi 25, ánh mắt cô ta đang run run nhìn anh.

Âu Dực hơi khó chịu với ánh mắt này, nhưng vì phép lịch sự nên anh cũng gật đầu nhẹ, xem như đáp lại câu hỏi của cô ta. Nhìn thấy động tác gật đầu của anh, hai mắt người phụ nữ loé sáng, ánh mắt nhìn Âu Dực càng nóng bỏng hơn trước.

Nhưng rất nhanh cô ta đã che giấu đi ánh mắt kia, khuôn mặt trở lại vẻ rụt rè ngoan ngoãn, nhỏ giọng hỏi tiếp:

"Ngài có cần đồ uống không? Đi xa như vậy chắc là mệt lắm."

Đến bây giờ Âu Dực còn không hiểu ý tứ của người phụ nữ thì anh là đồ ngốc rồi, anh hơi nhú mày, một lúc sau mới nói:

"Tôi không mệt, tôi đến thăm vợ tôi, sao có thể mệt được."

Vẻ mặt người phụ nữ hơi cứng lại, cô ta biết Âu Dực đã có vợ, nhưng trong lòng cô ta cho rằng là đàn ông thì ai chẳng muốn được nhiều người phụ nữ vây quanh? Vậy mà Âu Dực lại trực tiếp nhắc đến Lạc Yên ở đây.

Âu Dực cười khẩy, cũng lườm đôi co tiếp với loại người này, anh cất bước đi về phía trước, để lại người phụ nữ đang tái mặt tái mày.

Phía sau bức tường, Lâm Y Y đang nhìn những gì vừa diễn ra, bàn tay run run siết chặt gói thuốc bột trong tay, ánh mắt loé lên sự tàn nhẫn.

Trước đó cô ta còn do dự sợ hãi, không biết có nên làm theo những gì Lạc Mạn nói hay không, bây giờ thì cô ta đã có quyết định.

Lạc Mạn nói đúng, người như Lạc Yên vốn không nên tồn tại, cô ta cần Âu Dực, vậy thì Lạc Yên phải biến mất.

"Lạc Yên, bắt đắ dĩ lắm tôi mới phải làm thế này, hy vọng cô đừng trách tôi..." Lâm Y Y khẽ nói thầm, sau đó quay lưng bước đi.

...

"Cháy! Cháy rồi!"

"Nhanh dậ lửa! Gọi cứu hoả đi!"

"Bên trong còn ai không? Nhắc nhở bọn họ nhanh chạy ra bên ngoài!"

"Còn, vẫn còn Lâm Y Y và Lạc Yên!"

"Lâm Y Y ra được rồi, Lạc Yên vẫn còn ở bên trong, các cậu mau nghĩ cách cứu cô ấy đi, cô ấy không thể xảy ra chuyện gì được, Âu tổng vẫn còn ở trong phòng ở toà nhà bên kia chờ gặp cô ấy."

Đạo diễn Vương gấp đến độ muốn điên lên, rõ ràng ông ta đã kiểm tra rất kĩ lưỡng, nơi này tuyệt đối không thể xảy ra hoạ hoạn được, thế nhưng bây giờ chuyện mà ông ta không muốn nhất lại thật sự xảy ra.

"Nhưng...!Cô ấy ở sâu bên trong, chúng ta không thể cứ thế xông vào được, sẽ gặp nguy hiểm mất!" Một nhân viên đoàn phim nói.

"Đúng rồi đó đạo diễn, hay là chờ đội cứu hoạ đến đi."

Đạo diễn Vương nghe xong, mặt đỏ phừng phừng, lập tức quát lớn:

"Không được! Đội đội cứu hoạ đến thì Lạc Yên bị nướng chín rồi, nhất định phải nghĩ cách!"

Người phụ nữ vừa nãy làm quen với Âu Du vừa thất bại thấy mọi người gấp gáp như vậy, trong lòng vô cùng bực bội nói một câu:

"Sao Lạc Yên lại vô dụng như vậy chứ, nhìn xem, Lâm Y Y còn biết đường chạy ra, cô ta không thể dùng chính đôi chân của mình để thoát thân sao? Lại còn để mọi người gấp đến xoay vòng như vậy."

Đạo diễn Vương liếc cô ta một cái, ý bảo cô ta câm miệng, nhưng ông ta không khiển trách quá nhiều, khiến nhiên cũng đồng ý với ý kiến này, cảm thấy Lạc Yên quá phiền phức, nhưng ngặt nỗi cô là vợ Âu Dực nên ông ta cũng không dám hùa theo ý của người phụ nữ kia.

Nhân viên đoàn làm phim nghe xong, bọn họ không phải người hoạt động trong giới giải trí, không kiêng nể Lạc Yên như đạo diễn Vương, trực tiếp nói ra suy nghĩ bất mãn của mình.

"Tâm Nhu nói đúng, Lạc Yên thật sự vô dụng, cô ta phải biết làm cách nào để thoát thân chứ? Lại ở bên trong chờ chúng ta xông vào biển lửa cứu giúp."

"Cô ta nghĩ mình là công chúa hay sao? Đến Lâm Y Y còn làm được, thân là người đại diện mà cô ta lại làm cả đoàn phim phải rối loạn theo."

"Lâm Y Y là diễn viên mới còn đáng tin cậy hơn cô ta ấy chứ!"

Lâm Y Y đứng một bên khẽ cúi đầu, cô ta nhỏ giọng nói: "Mọi người đừng nói như thế, là do từ nhỏ em đã chịu cực khổ quen nên mới dễ dàng thoát ra thôi, chị Lạc Yên...!Chị ấy được nuông chiều từ nhỏ nên có lẽ tay chân không được nhanh nhẹn, mọi người nên nghĩ cách cứu chị ấy."

Lâm Y Y nói câu này khiến người trong đoàn phim càng đồng tình

với cô ta hơn, cho rằng Lạc Yên bị bệnh công chúa, càng thấy khó chịu trong lòng.

Lâm Y Y đứng một bên âm thầm cười khẩy, trong lòng thầm mắng đả mạt người này ngu ngốc.

Thực chất, cô ta đã cho Lạc Yên uống thuốc gây mê, bây giờ hẳn là Lạc Yên đang bị nướng chín ở trong đó, đến sức lực vùng vẫy cũng không có..

Chương 91: 91: Hôn Lễ

Bên trong biển lửa.

Lạc Yên nép mình vào bức tường, nhìn đám cháy đang dần đến gần, cô muốn nhấc đôi chân chạy ra khỏi nơi nóng như thiêu như đốt này, nhưng chân tay lại mềm nhũn, muốn cử động cũng khó khăn.

Lạc Yên muốn giãy dụa, nhưng cô lại bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn ngọn lửa ngày càng phóng đại trong mắt mình, trong đôi mắt xinh đẹp lập loè ánh đỏ kia là nỗi tuyệt vọng vô bờ.

Cô còn Nhất Tiêu, còn Âu Dực, còn cả Diệp Diệp.

Nhất Tiêu của cô chỉ mới 5 tuổi, làm sao có thể chịu đựng nổi khi biết cô bị lửa bao vây nuốt chửng chứ? Rồi sao này ai sẽ chăm sóc thằng bé đây? Liệu thằng bé có chịu nổi không?

Còn cả Âu Dực...! Cô yêu anh như vậy, chờ đợi anh suốt bao nhiêu năm, vượt qua bao nhiêu sóng gió ngăn cách hai người để được tốt đẹp như bây giờ, vậy mà hai người còn chưa kịp tổ chức một hôn lễ trọn vẹn nhất thì cô đã gặp tình cảnh bây giờ.

Trong lúc nước sôi lửa bỏng, vô số suy nghĩ lướt ngang qua đầu Lạc Yên, giọt nước mắt lăn qua gò má, giây phút này, cô thật sự rất muốn được sống, nhưng cô lại không còn cách nào, những người ngoài kia không ai cứu cô, cô lại không thể tự cứu lấy bản thân mình.

Đám cháy ngày càng tiến đến gần, người Lạc Yên càng lúc càng nóng, càng lúc càng hít thở không thông, cuối cùng cô vẫn không cầm cự được, trước mắt mơ hồ không rõ, khi cánh cửa trên tầng hai rơi xuống cũng là khi cơ thể cô chậm rãi đổ rạp.

Lạc Yên cứ ngỡ bản thân không qua được kiếp nạn này, thế nhưng trước và khi hoàn toàn mất đi ý thức, cô loáng thoáng nhìn thấy một bóng người cao lớn quen thuộc xông vào.

Cơ thể bỗng nhiên nhẹ bẫng, Lạc Yên cảm giác bản thân được một

người đàn ông nhắc bổng lên, trong cơn mơ màng, cô nhìn thấy khuôn mặt tuần tú mà cô đã mong đợi bấy lâu, mồ hôi anh ướt đầm thái dương, mặc kệ mảnh vỡ thủy tinh của cửa kính cửa vào bả vai, mặc kệ máu chảy thành dòng, cao lớn mạnh mẽ bế cô chạy như bay ra ngoài.

Là mơ...! Hay là thực? Lạc Yên không biết, nhưng trước khi chết mà gặp được anh, cô cũng mãn nguyện rồi.

Hy vọng anh sẽ chăm sóc Nhất Tiêu thật tốt, có anh ở bên cạnh, mong rằng Nhất Tiêu sẽ không quá sốc, mong rằng thằng bé sớm quên đi cô để sống cuộc sống của mình.

...

Bệnh viện.

Lạc Yên tỉnh dậy trong cơn đau nhức, việc đầu tiên mà cô làm sau khi tỉnh lại là đưa mắt quan sát không gian xung quanh.

Mùi thuốc sát trùng quen thuộc cùng bốn bức tường màu xám nhạt mát lạnh...! có vẻ như cô đang ở bệnh viện.

Tại sao lại ở bệnh viện...? Đầu óc Lạc Yên trống rỗng, phải mất hơn mười lăm phút sau cô mới nhớ được những chuyện xảy ra trước khi cô mất đi ý thức.

Hoá ra cô đã gặp hoạ hoạn...

"Bác sĩ! Bạn tôi tỉnh rồi!"

Giọng nói quen thuộc vang lên, ngay sau đó, một thân hình nhỏ bé từ bên ngoài cửa xông vào, cùng với đó là vẻ mặt gấp gáp.

"Diệp Diệp, là cậu sao? Mình...! Chưa chết ư?" Lạc Yên đưa mắt nhìn về phía cửa, ngơ ngác hỏi.

"Cậu nói bậy cái gì đó!" Diệp Diệp một bên trừng mắt mắng cô, một bên vẫy tay gọi bác sĩ ở ngoài hành lang.

Lạc Yên lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo, cô không màng cảm giác đau nhức khắp cơ thể, lập tức ngồi bật dậy hỏi: "Đúng rồi! Âu Dực đâu? Anh ấy sao rồi?"

Diệp Diệp nhìn cô thờ dãi: "Cậu đấy, vết thương không nhẹ đâu, còn thời gian quan tâm người khác sao? Lo cho bản thân mình trước đi."

Lạc Yên lắc đầu cố gắng giải thích: "Không phải, anh ấy đã xông vào biển lửa cứu mình, lúc đó cửa kính rơi xuống, là anh ấy đã che chắn cho mình, chắc anh ấy bị thương nặng lắm!"

Diệp Diệp đi đến bên giường đỡ Lạc Yên, khẽ nói: "Mình biết, cũng may là anh ta còn có chút lương tâm, cậu nghĩ ngơi trước đi, anh ta ở ngay phòng bên cạnh, ngày mai sang xem tình hình cũng chưa muộn."

Lạc Yên thấy Diệp Diệp như vậy liền biết cô ấy sẽ không để cô đi tìm Âu Dực, nhưng cô đang rất lo lắng cho anh, không nhìn thấy anh, cô thật sự không chịu nổi.

Cuối cùng, Lạc Yên chỉ có thể lừa bạn mình:

"Được rồi, nghe cậu vậy, tớ hơi đói bụng, cậu đi mua cháo giúp tớ được không?"

Diệp Diệp không nghĩ nhiều, nghe thấy cô đói liền gật đầu, sau đó nhanh chân chạy đi.

Bác sĩ ở lại kiểm tra cho Lạc Yên một lúc rồi rời phòng, Lạc Yên tính toán thời gian, ngay sau đó lập tức đứng dậy, bước chân khập khiễng đi sang phòng bên cạnh.

Đẩy cửa phòng, Lạc Yên nhìn thấy Âu Dực để trần nửa thân trên, bả vai quấn một lớp băng gạc dày, sắc mặt lạnh lẽo đang nghe điện thoại.

"Cậu nói rằng hung thủ gây ra vụ hoả hoạn là Lâm Y Y, đồng loã của cô ta còn có Lạc Mạn?" Lạc Yên nghe thấy Âu Dực nhắc đến cái tên quen thuộc.

Không biết đầu dây bên kia nói gì, ánh mắt Âu Dực càng thêm lạnh lùng.

Anh nói vào điện thoại:

"Cung cấp bằng chứng cho cảnh sát, nhất định phải tổng hai người bọn họ vào tù."

Sau đó, anh cúp điện thoại.

"Chuyện gì vậy?" Lạc Yên chờ anh kết thúc cuộc trò chuyện thì lên tiếng.

Âu Dực đưa mắt nhìn sang, nhìn thấy cô, anh nở nụ cười: "Không có gì đâu, xử lý vài kẻ không biết lượng sức mình thôi, đúng rồi, vết thương của em nặng lắm không?"

Lạc Yên bước đến bên giường bệnh, cô không trả lời câu hỏi của anh, ngược lại chăm chú nhìn anh, trịnh trọng nói: "Âu Dực, cảm ơn

anh lúc đó đã cứu em."

Âu Dực hơi sừng sốt, bên tai thoáng đỏ bừng, làm như không có chuyện gì phát phát tay nói: "Không cần đâu, tôi yêu em mà."

Lạc Yên nói một lần nữa: "Cảm ơn anh, Âu Dực!"

Âu Dực không trả lời, trực tiếp vươn cánh tay không bị thương ra ôm cô vào lòng.

"Không được ôm, động đến vết thương của anh!" Lạc Yên lo lắng nói.

"Sức khoẻ của anh rất tốt, da thịt cũng rất dày, ôm một người phụ nữ gầy yếu như em còn không nổi chặc?"

"Nhưng...!Nhưng anh đang bị thương...!Ừm..."

Lời nói tiếp theo của Lạc Yên bị Âu Dực dùng môi chặn lại.

...

Ba ngày nay, trên internet nổ tung với thông tin gây chấn động toàn bộ mạng xã hội.

Nữ diễn viên phim người lớn Lạc Mạn và tiểu minh tinh mới hot gần đây Lâm Y Y bị cảnh sát bắt giữ tạm thời vì là đối tượng tình nghi trong vụ phóng hoả đoàn phim của bộ phim mới do chính Lâm Y Y đóng vai chính.

Hai người, một người thì quanh năm drama, một người thì vừa mới nổi tiếng không bao lâu đã gây chấn động như thế, toàn bộ cư dân mạng đều sốc trước tin này

Fan của Lâm Y Y còn không tin là sự thật, cho rằng đây là chuyện bịa đặt, bọn họ cùng thành lập nhóm yêu cầu cảnh sát thành phố A đứng ra đính chính.

Sau hai ngày điều tra, tài khoản mạng xã hội của cảnh sát thành phố A đăng bài viết thông báo, những thông tin rầm rộ vào ba ngày qua hoàn toàn là thật, đã thu thập đủ bằng chứng chứng minh hai người kia là hung thủ, đồng thời còn cho biết Lâm Y Y bị kết án tù chung thân, Lạc Mạn bị kết án 10 năm tù.

Trước đó fan hâm mộ của Lâm Y Y còn không tin, bây giờ cảnh sát chính thức thông báo, bọn họ cứng họng không nói được gì, chỉ có thể kêu gào trên mạng.

"Không thể nào! Y Y của tôi lương thiện như vậy, sao có thể là hung thủ được!"

"Người đại diện của cô ta tự dựng nên mọi chuyện đấy!"

"Lâm Y Y vô tội! Lâm Y Y bị oan!"

Đáng tiếc, những câu nói kêu gào vô nghĩa của đám fan gần như không có ai quan tâm, cuối cùng, vẫn không thể thay đổi sự thật Lâm Y Y bị kết án tù chung thân.

Sự việc trên chỉ như một khúc nhạc đệm, hai tuần sau, hai người Lâm Y Y và Lạc Mạn chính thức bị kết án trên toà, ngoài ra Lạc Yên và Âu Dực đồng thời xuất viện.

Phong ba bão táp đã qua đi, vết thương của hai người cũng đã bình phục, Lạc Yên và Âu Dực đã định ra ngày tổ chức hôn lễ.

Là ngày thứ tư tuần tới đây, chỉ còn 6 ngày nữa.

Âu Dực đã chuẩn bị sẵn mọi thứ kể từ khi Lạc Yên trở về nước và trong thời gian nằm viện, hai người quyết định tổ chức hôn lễ trên một cánh đồng hoa do Âu Dực tự tay thiết kế mà cho người làm ra trong thời gian sớm nhất.

Anh muốn cho Lạc Yên một hôn lễ trọn vẹn, để về sau người đời không còn đàm tiếu rằng cô gả cho Âu Dực nhưng đến một cái đám cưới bình thường cũng không có.

Đối với quyết định này của anh, Lạc Yên rất hạnh phúc, cô từng tâm sự với Âu Dực rằng cô thích thả mình vào một cánh đồng hoa, không ngờ đến bây giờ anh vẫn còn nhớ câu nói đó, hoàn thành ước nguyện của cô.

Có một người chồng như Âu Dực, một đứa con đáng yêu như Nhất Tiêu, cuộc đời cô còn có gì nuối tiếc nữa?

Những thiếu sót về một gia đình thuở bé, hiện tại đã có Âu Dực và Nhất Tiêu bù đắp.

Lạc Yên cảm thấy cô chính là người may mắn nhất trên đời này.

...

Ngày thứ tư đến rất nhanh.

Lạc Yên khoác trên mình bộ váy cưới màu trắng tinh, thuần khiết mà xinh đẹp, cô nhìn bản thân ở trong gương, vui vẻ đến mức cười tít cả mắt.

Âu Dực xuất hiện từ đằng sau, anh ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, khẽ thì thầm bên tai: "cô dâu của anh đẹp quá."

Lạc Yên nghiêng đầu, bỏ qua sự ngại ngùng thường ngày, cô nhón

chân hôn vào cằm anh.

"Chàng rể của em cũng rất đẹp."

Âu Dực cứng đờ cả người, sau đó cắn vành tai cô: "Bảo bối, đừng trêu chọc anh, nếu không tối nay anh cho em lãnh hậu quả!"

"Anh, anh...!Lưu manh!"

"Ha ha ha, lưu manh mới áp chế được em chứ!"

"Đáng ghét!"

...

Giờ lành đã đến, hai người nắm tay nhau, cùng nhau bước vào lễ đường.

Người chủ trì hôn lễ nói:

"Lạc Yên, cô có đồng ý gả cho Âu Dực, ở bên anh ấy trọn đời không?"

"Tôi đồng ý!"

"Âu Dực, anh có hứa hẹn sẽ mang lại hạnh phúc cho Lạc Yên, không để cô ấy chịu uất ức hay không?"

"Tôi hứa!"

Sau đó, Âu Dực đeo nhẫn vào ngón tay xinh đẹp của Lạc Yên rồi đặt lên môi cô một cái chạm nhẹ nhàng, Lạc Yên nhắm mắt, trước sự chứng kiến của khách mời, hai người trao nhau một nụ hôn sâu. Lạc Nhất Tiêu đứng ở bên cạnh, dù cậu nhóc đã cố tỏ vẻ không kích động nhưng ánh mắt lại luôn dõi theo hai người.

Là một đứa trẻ, ai chẳng mong có một gia đình trọn vẹn? Lạc Nhất Tiêu nhìn cha mẹ đang hôn nhau say đắm, trong lòng mừng thầm, từ nay cậu không còn bị đám nhóc kia trêu chọc cậu không có ba nữa rồi.

...- Hoàn chính văn -...

Chương 92: 92: Ngoại Truyện Mạc Khắc

Cuộc đời Mạc Khắc đã định sẵn là sẽ không thuận lợi, bởi ngay từ khi vừa mới lọt lòng, hắn đã không nhận được sự công nhận của cha mình.

Mẹ là gái trong hộp đêm, vốn chỉ là người mà cha hắn chơi qua đường, không ngờ đêm ấy mẹ hắn tự tay chọc thủng bao, cứ thế mang thai.

Mẹ hắn là một người phụ nữ thực dụng, tham lam, sau khi có thai liền dương dương tự đắc, cho rằng mình sẽ từ gà rừng biến thành phượng hoàng, được cha hắn cưới về làm phu nhân nhà họ Mạc.

Không ngờ bà ta đã tính sai một bước, cha hắn đã có vị hôn thê sắp cưới, đưa bé trong bụng bà ta mất tác dụng, không còn giúp bà ta gả vào hào môn.

Thời điểm này, thai đã được 8 tháng, muốn phá cũng không thể phá nữa, không còn cách nào khác, bà ta chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay sinh ra rồi bán cho một cặp vợ chồng hiếm muộn con cái.

Cặp vợ chồng kia đối xử với Mạc Khắc không tệ, đặt tên cho hắn là Chu Khắc, sau này khi giành được quyền khống chế Mạc gia, hắn mới đổi họ thành họ Mạc.

Mạc Khắc đủ ăn đủ mặc, lớn lên trong hoàn cảnh không tính là tốt nhưng cũng không đến nỗi nào.

Cuộc đời hắn thay đổi vào năm hắn 15 tuổi.

Đêm hôm đó, cha mẹ nuôi bị sát hại, bản thân hắn bị người ta truy giết, vất vả lắm mới trốn thoát được.

Suốt 2 năm sau đó, Mạc Khắc trốn chui trốn nhủi, chật vật trốn khỏi sự truy sát của những kẻ xa lạ, hắn vừa bảo vệ bản thân, vừa cố gắng điều tra ra ngọn nguồn.

Qua điều tra, Mạc Khắc biết được hắn là con ngoài giá thú của Mạc Thụ - người đứng đầu nhà họ Mạc quyền lực.

Kẻ đứng sau cho người truy sát hắn suốt hai năm nay không phải ai khác, chính là đứa con trai duy nhất của Mạc Thụ, tên là Mạc Ngụy, cũng là em trai cùng cha khác mẹ của Mạc Khắc.

Thì ra Mạc Ngụy trong lúc vô tình phát hiện ra sự tồn tại của hắn, Mạc Ngụy sợ hắn quay trở về tranh giành gia sản, quyết định hạ thủ trước, cho người tiêu diệt mầm mống tai hoạ này.

Sau khi biết chuyện, Mạc Khắc chỉ cười trừ, không ai cho rằng hắn có dã tâm, cho đến ba năm sau, vào sinh nhật lần thứ 20 của mình, Mạc Khắc phế chân Mạc Ngụy, uy hiếp Mạc Thụ giao quyền quản lí tập đoàn cho mình.

Rồi lại 3 năm sau, Mạc Khắc trở thành ông trùm xã hội đen khét tiếng.

Không một ai là đối thủ của Mạc Khắc, cho đến khi Âu Dực - thái tử nhà họ Âu xuất hiện, từ đó Mạc Khắc có người để đấu đá cùng.

Hai người bên trong gây chuyện với nhau không ngừng, bên ngoài cũng không ai nể mặt ai, khắp giới thượng lưu đều biết Mạc Khắc và Âu Dực như nước với lửa, không hợp nhau.

Về sau, bọn họ còn nghe thấy tin đồn Mạc Khắc và Âu Dực cùng tranh giành một người phụ nữ.

Tin đồn này, dù không ai đính chính nhưng lại là sự thật.

Năm 30 tuổi, lần đầu tiên Mạc Khắc gặp được cô gái đó, lúc đó hắn chỉ cảm thấy cô thú vị, về sau biết cô là vợ của Âu Dực, hắn càng muốn xuất hiện trước mặt cô hơn.

Rồi chẳng biết từ khi nào, đầu óc hắn đã ngập tràn hình ảnh cô gái đó.

Từ hứng thú chuyển sang thích, rồi từ thích lại trở thành yêu, chỉ trong một nốt nhạc.

Mạc Khắc là một người đàn ông xuất sắc, có lẽ vì hắn đã gây nên quá nhiều nghiệp nên dù ông trời cho hắn tất cả nhưng lại cướp đi cơ hội được yêu.

Một ngày đẹp trời, hắn trở về từ nước ngoài xa xôi, một mình hắn đứng sau khóm cây xanh, giương mắt nhìn cô gái mình yêu sánh vai cùng Âu Dực.

Hỏi Mạc Khắc ghen không? Đương nhiên là có.

Cam lòng? Đương nhiên là không.

Nhưng nhìn nụ cười hạnh phúc trên môi cô gái đó, cuối cùng hắn vẫn không nỡ thực hiện một kế hoạch mà hắn đã ấp ủ từ lâu, cuối cùng hắn vẫn không thể cướp dâu.

Mạc Khắc mạnh mẽ, nhưng cũng yếu đuối vô cùng, hắn không dám để bản thân chứng kiến cảnh Âu Dực đeo nhẫn cho cô, vì vậy đã quay lưng bước đi trước.

Sau ngày cưới, hắn gỡ hết tất cả ảnh của Lạc Yên mà hắn dán trong thư phòng, cắt đứt liên lạc với cô, muốn ép bản thân quên đi bóng

hình cô gái ấy.

Mạc Khắc kiên trì được một tuần, cuối cùng tự ép mình đến mức suýt chút nữa phát điên, hẳn không còn cách nào khác, đành phải tìm một "thế thân".

Lâm Tư Mịch - một cô gái có ngoại hình lẫn tính cách giống với Lạc Yên đến 90% mà Mạc Khắc tìm được.

Mạc Khắc tìm đến nhà Lâm Tư Mịch, chủ động bàn bạc với cô, hai người thoả thuận hợp đồng, Lâm Tư Mịch trở thành bạn gái trên danh nghĩa của Mạc Khắc.

Mạc Khắc quả đúng là một người đàn ông tốt, sau khi kết giao, hẳn chăm sóc cô gái đó như bạn gái mình, hẳn không còn uống rượu mỗi đêm để quên đi nỗi đau, hẳn cố gắng trở về nhà sớm, cùng ăn cơm với Lâm Tư Mịch.

Lâm Tư Mịch giống Lạc Yên, trái tim cô ấy cũng mềm yếu như vậy, dù lúc đầu đã tự dặn lòng rằng đây chỉ là hợp tác, sau cùng, Lâm Tư Mịch vẫn không nghe lời bản thân, cô ấy yêu Mạc Khắc.

Lâm Tư Mịch biết, một khi cô ấy tiết lộ cho Mạc Khắc biết tâm tư mình, thì ngay cả cơ hội làm thế thân cô ấy cũng không có.

Cứ như thế, Lâm Tư Mịch im lặng ở bên cạnh Mạc Khắc với vai trò là một người bạn gái, cô ấy không biết rằng theo thời gian trôi qua, hình bóng Lạc Yên trong đầu Mạc Khắc đã được thay thế bởi cô ấy.

Lâm Tư Mịch đã trở nên quen thuộc đối với Mạc Khắc, mà chính Mạc Khắc cũng không nhận ra điều này.

Nhờ sự tồn tại của Lâm Tư Mịch, vốn dĩ Mạc Khắc đã dần quên đi Lạc Yên, nhưng vào một ngày nọ, Mạc Khắc nghe tin Lạc Yên sinh con lần thứ hai.

Bao nhiêu ký ức bỗng chốc ùa về, Mạc Khắc nhớ đến lần đầu tiên Lạc Yên sinh con ở nước ngoài, khi đó hắn đưa cô đến bệnh viện giống như một người chồng vậy.

Lạc Yên không yếu, thế nhưng quá trình sinh con vẫn gặp khó khăn, hắn vẫn nhớ rõ sau khi đứa bé được lấy ra, cô thở dốc, mồ hôi thấm ướt tóc mai.

Mạc Khắc bỗng chốc lo lắng, liệu khi sinh con lần thứ hai, Lạc Yên có được an toàn?

Sự lo lắng đã thôi thúc Mạc Khắc bỏ lỡ bữa tối với Lâm Tư Mịch, một đường lái xe chạy như bay đến bệnh viện.

Đứng ở sau cánh cửa, hắn nhìn thấy Lạc Yên được Âu Dục cẩn thận đỡ vào phòng sinh, hắn tự cười khổ.

Cô đã có chồng, bên cạnh đã có người chăm sóc cả đời, hắn còn xuất hiện ở đây như một trò hề là để làm gì?

Mạc Khắc rũ mắt, quay người định bước ra khỏi bệnh viện, không ngờ còn chưa kịp bước nửa bước thì bên tai đã truyền đến một loạt tiếng la hét ồn ào.

Hắn quay người nhìn lại, phát hiện có một người phụ nữ đầu tóc rối bù đang cầm con dao chĩa vào bụng của Lạc Yên, như nổi điên xông đến.

Mạc Khắc không kịp suy nghĩ, theo bản năng dùng tốc độ nhanh nhất lao đến, một nhát đâm kia, hắn giúp Lạc Yên chặn.

Trước khi ngất đi, Mạc Khắc nghe thấy giọng nói của Lạc Yên, đã rất lâu rồi hắn không nghe thấy giọng nói thanh thoát ấy, cô vẫn dịu dàng như vậy!

!

Mạc Khắc tỉnh lại trong phòng bệnh.

Người phụ nữ điên kia dùng hết sức đâm người, cũng may cô ta không đâm trúng nơi chí mạng, tuy vậy những vết thương của Mạc Khắc vẫn rất nặng.

Người đầu tiên Mạc Khắc nhìn thấy khi tỉnh dậy không phải là bác sĩ, mà là Lâm Tư Mịch đang mệt mỏi ngủ gật trên ghế, khuôn mặt cô tái nhợt, hai mắt đen sì, hẳn là đã thức rất nhiều đêm.

Mạc Khắc không biết hẳn bị làm sao, chỉ là khi nhìn thấy hình ảnh này, hẳn cảm thấy vô cùng đau đớn.

Tại sao lại đau đớn! Vốn dĩ Lâm Tư Mịch chỉ là thể thân của cô gái hẳn yêu thôi mà?

Cũng đúng lúc này, Lâm Tư Mịch tỉnh giấc.

Nhìn thấy hẳn không còn hôn mê, hai mắt Lâm Tư Mịch vụt sáng, không nói một lời, lập tức đứng dậy ôm chầm lấy hẳn, nước mắt lã lã rơi.

Hồi lâu sau, cô cất tiếng:

"Mạc Khắc, sau này anh đừng như vậy nữa, em sợ lắm! sợ lắm! "

Mạc Khắc ngơ ngác, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hẳn hỏi lại:

"Tại sao em lại sợ, chúng ta chỉ là! "

Lâm Tư Mịch ngắt lời:

"Phải, chúng ta chỉ là mối quan hệ hợp tác, em nhận tiền, anh nhận tình cảm, tại sao em phải sợ? Là vì em lỡ rung động với anh.

"

Lâm Tư Mịch nhắm mắt hít sâu, sau khi đã chuẩn bị tâm lý, cô cúi đầu nói:

"Cho nên, anh có thể đuổi việc em rồi.

"

Nói xong câu này, cô không nhịn được nữa, khóc nức lên.

Qua vài phút bàng hoàng, Mạc Khắc khô khốc hỏi lại:

"Em! thích tôi?"

Lâm Tư Mịch gật đầu, vẫn tiếp tục khóc.

Mạc Khắc không nói gì, lúc sau đáp lại cái ôm của Lâm Tư Mịch, Lâm Tư Mịch vô cùng ngạc nhiên, còn đang định nói gì đó thì môi cô bị chặn lại.

"Ừm! "

Năm phút sau, Lâm Tư Mịch thờ dốc, Mạc Khắc cười khế:

"Thật trùng hợp, tôi cũng rất thích em, chúng ta hẹn hò đi.

"

!

Một tháng sau.

Mạc Khắc đã xuất viện trở về nhà, Lâm Tư Mịch nằm trong lòng hắn, khẽ nỉ non:

"Mạc Khắc, anh thích em phải không?"

"Ừ, rất thích em.

"

"Thích Lâm Tư Mịch hay thích thể thân của Lạc Yên?"

"Thích Lâm Tư Mịch, Tư Mịch là Tư Mịch, Tư Mịch không phải thể thân của ai cả.

"

"Anh nói dối! Rõ ràng trước đó anh chỉ xem em như thể thân.

"

"Bây giờ tôi xem em là bạn gái, là vợ tương lai của Mạc Khắc này!"

!

Qua vài ngày, Lâm Tư Mịch lại nằm trong lòng hắn, nói:

"Anh biết không Mạc Khắc? Em nghe ngóng được người phụ nữ cầm dao đâm Lạc Yên là Lạc Mạn, cũng không hiểu sao thân là chị

gái mà chị ta lại có thể độc ác tàn nhẫn như thế.

"

Mạc Khắc cười cười xoa đầu cô: "Em lại muốn thử tôi đấy à? Tôi nói rồi, tôi đã không còn tình cảm với Lạc Yên, người tôi yêu bây giờ chỉ có mỗi em thôi.

"

Lâm Tư Mịch bĩu môi, có vẻ không tin tưởng lắm: "Anh không định trả thù giúp Lạc Yên sao, nói thế nào hai người cũng là bạn.

"

Mạc Khắc trầm mặc, Lâm Tư Mịch thấy hấn như vậy, tâm trạng vừa tốt lên thoáng chốc lại nặng nề.

Đang lúc đau khổ, cô nghe Mạc Khắc nói:

"Lạc Yên đã có Âu Dực, cậu ta đã tống ả đàn bà kia trở lại nhà tù, vài ngày nữa ả ta sẽ bị kết án tử hình, tôi không liên quan nữa, sau này tôi sẽ chỉ trả thù cho mỗi em thôi.

"

Lâm Tư Mịch đỏ mặt, một lúc sau mới nhỏ giọng nói:

"Mạc Khắc, cảm ơn anh đã quay lại nhìn em!"

!

Một năm sau, Mạc Khắc là Lâm Tư Mịch kết hôn.

Để chứng tỏ mình đã quên Lạc Yên, Mạc Khắc gửi thiệp mời đến vợ chồng Lạc Yên, quả nhiên khi nhìn thấy Lạc Yên, tâm hấn bình lặng, trái tim không đập nhanh như trước.

Lâm Tư Mịch khoác váy cô dâu, khuôn mặt cười như muốn nở hoa, có thể thấy được cô rất vui.

Lạc Yên cũng vui thay cho Mạc Khắc, cô còn nợ hấn một ân tình, nay thấy hấn tìm được hạnh phúc riêng cũng cảm thấy yên lòng.

Bởi vì Mạc Khắc đã có người phụ nữ khác bên cạnh, không còn dòm ngó vợ anh nữa, nên Âu Dực không còn nhiều địch ý với hắn như trước, hai người thậm chí còn trò chuyện được đôi ba câu.

Lâm Tư Mịch đứng bên cạnh, khoé môi cong cong, hôm nay là ngày cưới của cô, là ngày cô gả cho người đàn ông mình yêu.

Mong rằng sau này sẽ có nhiều cô gái giống như cô, có một tình yêu viên mãn.

.